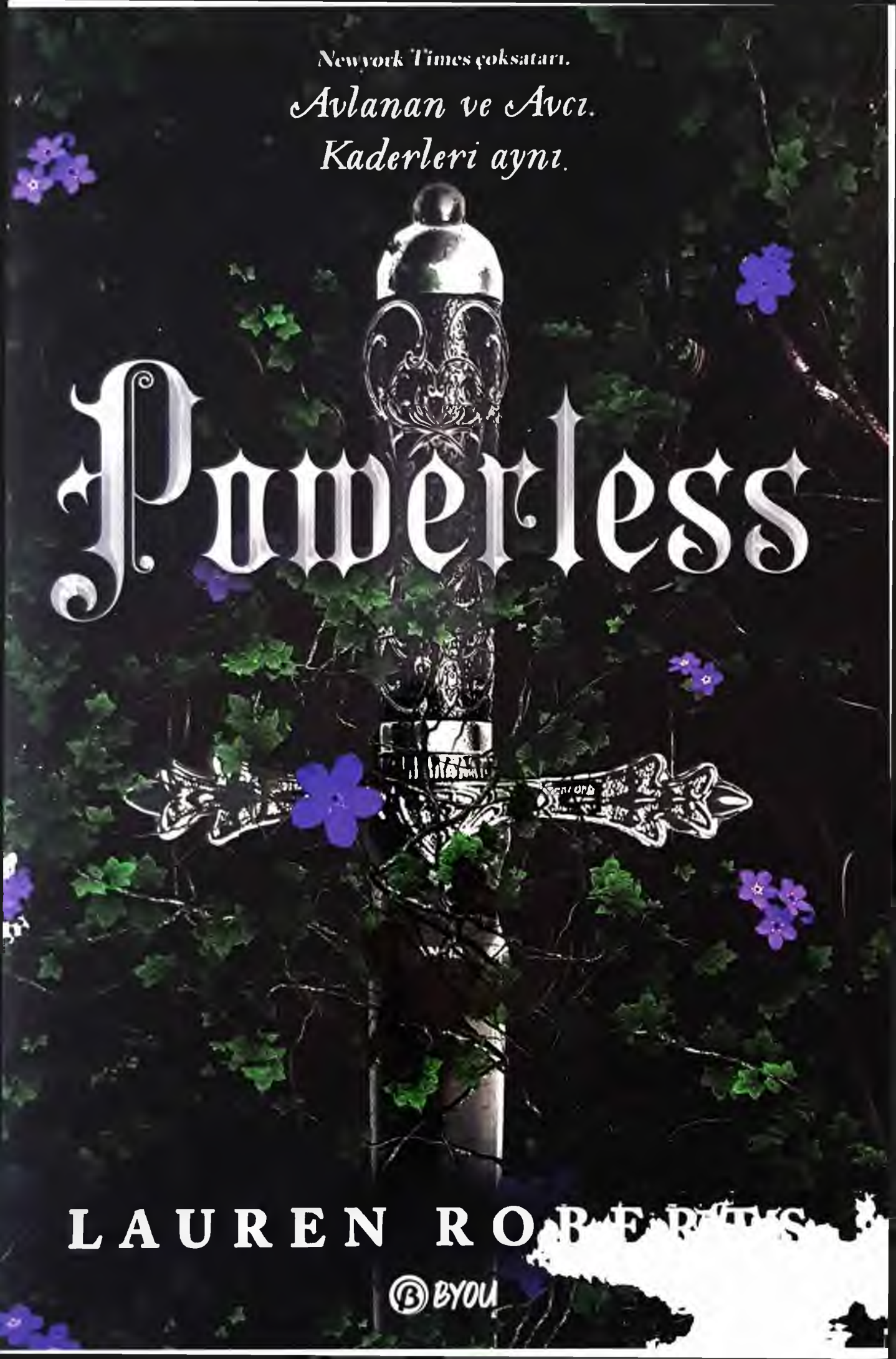

New York Times çoksatarı.
Avlanan ve Avcı.
Kaderleri aynı.
Powerless
LAUREN ROBERTS
BYOU

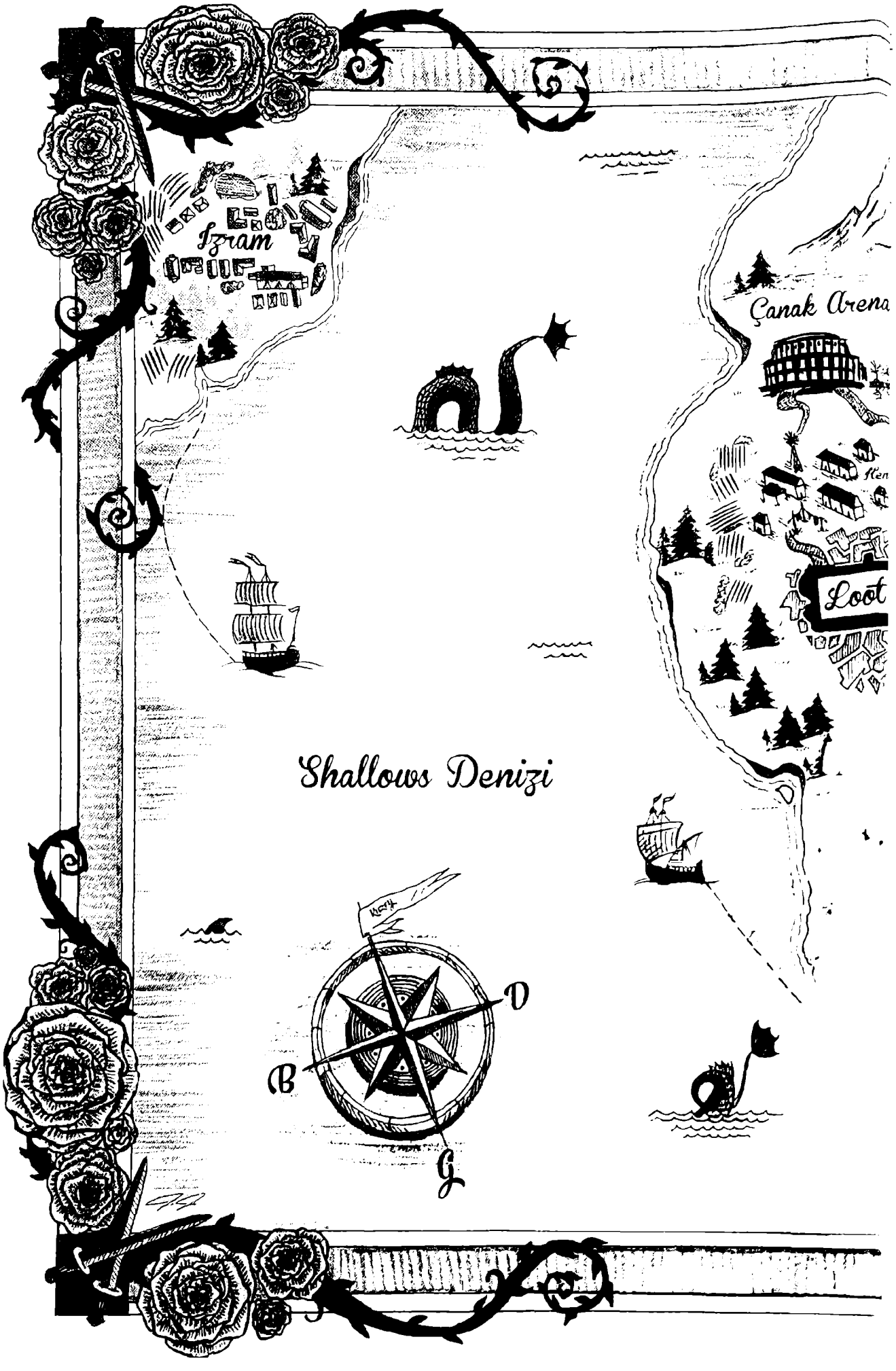
Ilya krallığı sadece
sıra dışı olanların yurdu...

Seçkinler, on yıllardır Veba'nın onlara bahşettiği güçlere sahip. Sıradan doğanlar ise adı üstünde sıradan olan, Ilya krallığından sürülen ve toplumdan dışlanan bireyler.

Bunu kimse, Seçkinler'in arasına karışmak için Psişik rolü yapan Paedyn Gray'den iyi bilemez. Ilya prenslerinden biri olan Kai Azer'i farkında olmadan kurtardığında, Paedyn kendini Seçkinler'in güçlerini sergiledikleri acımasız yarışma Arınma Sınavlarında buluyor.

Sınavlar ve rakipleri Paedyn'i öldürmezse bunu âşık olmamak için savaştığı Prens yapacak. Tabii onun ne olduğunu öğrenirse... Tamamen Sıradan.

Tüm dünyada fırtına gibi esen destansı ve
tutku dolu fantastik üçlemenin bu ilk kitabı,
ayaklarınızı yerden kesecek

Izram
Çanak Arena
Loot
Shallows Denizi
D
B
G

lummet
Dağı
Ruhlar Mabedi
Dor
Scorches
Çölü
Tando
Whispers Ormanı
Ilya

zm

Powerless

LAUREN ROBERTS

Lauren Roberts

Kendini güçsüz hissetmiş tüm kızlar için...

1. BÖLÜM

Paedyn

Kıvamlı, sıcak sıvı kolumdan aşağı akıyordu.

Kan.

Ne tuhaf, yumruğum yüzüyle buluşmadan önce muhafızın beni kılıcıyla kestiğini hatırlamıyordum bile. Bir Şimşek olmasına rağmen, çenesini hedef alan sağ kroşemden daha hızlı hareket edememişti belli ki.

Hapşırmamak için is kokusunun yaktığı burnumu kirli elimle kapatmak zorunda kaldım.

Hapşırık yüzünden yakalanmak içler acısı olurdu.

Burnumun, saklandığım yerin aşağısında gezinen İmparatorluk Muhafızlarını varlığımdan haberdar etmeyeceğinden emin olunca, ayaklarımı karşıya yaslamaya devam ettim ve burnumdan çektiğim elimi sırtımı yasladığım kirli duvara geri götürdüm. Az kalsın kurum yüzünden boğulmama neden olacak derin bir nefes aldıktan sonra, tırmanışıma devam ettim. Bacaklarım da burnum kadar yanarken, hapşırmamak için kendimi tutarak bedenimi hareket etmeye zorladım.

Akşamımı bir bacayı tırmanarak geçirmek hiç aklımda yoktu. İçinde terlediğim dar alanın tepesine yaklaşırken bacanın is kaplı duvarları yerine yıldızlı bir geceyi görme arzusuyla korkumu bastırdım. Nihayet başımı bacanın tepesinden çıkardığımda nemli havayı

doymak bilmeden içime çektim. Bacanın ucuna tünediğimde bedenime, giysilerime ve saçlarıma sinen kurum kokusundan çok daha hoş yeni kokular doldu burnuma. Ter, balık, baharat kokuları ve bir tür vücut sıvısından çıktığından gayet emin olduğum bir koku, birleşerek Loot Sokağı'nı saran aromayı oluşturuyordu.

Bacanın üzerinde dengemi sağlayıp, terden yapış yapış olan kolumun hâlini görebilmek için gölgeli çatıda gözlerimi zorladım. Bir kılıç bedenimi sıyırdığında hissettiğim o alışıldık, yakıcı acının yokluğunda az kalsın kolumun durumuna bakmayı unutacaktım.

Bedenime yapışan terli bluzdan bir parça koparıp kumaşla kesiği sildim.

Adena, diktiği giysiyi yine mahvettiğim için beni öldürecek.

Sert kumaşla kolumu ovup, yapış yapış sıvıyı sabırsızca silerken o tanıdık acıyı hissetmememin şaşkınlığı içinde nemli havayı içime çektim.

İşte o anda koku burnuma geldi.

Bal.

Kokusu eski püskü yeleğimin ceplerine doldurduğum çöreklerden yükselen ve kolumdan aşağı akan, kan zannettiğim bal. İç çektim ve kendime kızarak gözlerimi devirdim.

Fakat hoş da bir sürprizdi bu. Giysilerime bulaşan bal bile kanı temizlemeye çalışmaktan iyiydi.

Derin bir nefes alıp sokağa serpiştirilmiş sokak lambalarının ışığının gölgelerle donattığı viran binalara baktım. Kenar mahallelere elektrik fazla gelmese de Kral, cömertlik edip bize birkaç sokak lambası bahşetmişti. Sürdürülebilir bir elektrik şebekesi kurmak için becerilerini kullanan Voltlar ve Âlimler yüzünden, gölgelerin arasında gezinebilmem iyice zorlaşmıştı.

Kenar mahallelerden uzaklaştıkça dükkânlar ve evler daha sağlam ve büyük oluyordu. Kulübelerin yerini evler, evlerin yerini malikâneler alıyor ve bunlar, hepsinin içindeki en ürkütücü binaya uzanıyordu. Karanlıkta gözlerimi kıstığımda, kraliyet şatosunu ve yanındaki Çanak Arena'nın kavisli kubbesini güçlükle seçebildim.

Karşımda uzanan geniş sokağa yeniden çevirdiğim gözlerim etraftaki yıkık binaları taradı. Loot Sokağı, kenar mahallelerin şehre suç ve ticaret pompalayan kalbiydi. Sokaktan çıkan diğer onlarca ara sokağa ve caddeye baktım. Bir labirentten farksız şehirde kaybolacağımı düşünüp iç çektim ve aşağıda kalan tanıdık sokağa gülümsedim.

Yuvam. Yani onun gibi bir şey. Çünkü pratikte yuva, tepesinde çatısı olan bir yeri akla getirir.

Fakat yıldızlara bakmak, bir tavana bakmaktan çok daha eğlencelidir.

Bu kıyaslamayı yapabilirdim. Çünkü bana yıldızların eşlik etmesinin gerekmediği zamanlarda benim de geçeleri gözlerimi diktiğim bir tavan vardı.

Gözlerim bana ihanet edip Merchant ve Elm sokaklarının arasında kalan, eski evimin olduğunu bildiğim yere çevrildi. Muhtemelen orada, mutlu bir aile akşam yemeği masasının etrafında oturmuş gülüşüyor, birbirlerine günlerinin nasıl geçtiğini anlatıyordu.Bir gümbürtü işittim. Ardından beni buruk düşüncelerimden koparan mırıltılar geldi. Kulak kesildiğimde, kısa süre önce görevinden kibarca azlettiğim muhafızın sesini güç bela duyabildim.

"...arkamdan geliverdi. Bir fare kadar sessizdi. Sonra... son hatırladığım omzuma dokunduğu ve yüzüme inen yumruktu."

Çok öfkeli ve çok tiz bir kadın sesi bacadan geçip yankılandı. "Veba aşkına, sen bir Şimşek'sin. Senin hızlı olman gerekmiyor mu?" Derin bir nefes aldı. "En azından beni soymasına, yine soymasına göz yummadan önce adamın yüzünü görebildin mi?"

"Sadece gözlerini gördüm," diye mırıldandı muhafız. "Mavi. Çok mavi gözler."

Kadın öfkeyle ofladı. "Aman ne faydası oldu. Loot'taki herkesi durdurup gözleri senin şu çok mavi tanımına uyuyor mu bakayım bari."

Ben homurtuyla gülmemek için kendimi tutarken odanın diğer ucundan gıcırtılar ve boğuk ayak sesleri geldi. Çok sayıda yeni çizmenin altında gıcırdayan çürük tahtaların çıkardığı sesten ava üç muhafızın daha katıldığını çıkardım.

Yolcu yolunda gerek.

Bacadan aşağı atlayıp, çatının kavisli kenarına tutunarak bacaklarımı sokağın üzerinde sallandırdım. Bir nefes verip çatının kenarını bıraktım ve yer çekimi beni yere çekerken ciyaklamamak için dilimi ısırdım. Yumuşak bir pat sesi eşliğinde, bir tüccarın saman dolu yük arabasına zarif sayılamayacak bir iniş yaptım. Kaskatı saman sapları, Adena'nın iğneleri gibi giysilerimi deldi. Sokağa atlamamla bir kurum ve saman bulutu gece rüzgârına karıştı.

Birbirine dolanmış saçlarımdan saman saplarını ayıklayarak vakit geçirip Kale'ye dönüş yoluna koyuldum. Gece terk edilen, yıpranmış

tüccar arabalarının arasından geçtim. Ayaklarım çöplerin ve kırık incik boncuğun üzerinde dans ediyordu. Ben yanlarından geçerken ara sokaklara ya da binaların arasına sinen yağmacılar aralarında fısıldaşıyorlardı.

Gruplar hâlinde geceyi geçirmek için birbirine sokulan benim gibi evsizlerin yanından geçerken çizmemdeki hançerin ağırlığını hissediyor, soğuk çeliğin verdiği güvenle rahatlıyordum. Bazılarına kalkan olan mor güç alanlarının cılız ışıltısını görebiliyordum. Diğerlerinin ise rahat uyumalarını sağlayacak kadar güçlü becerileri yoktu. Zaten tam da bu yüzden kenar mahalleler yuvaları olmuştu.

Hızlı ve emin adımlar atmaya devam ederek gözlerimi ara sokaklarda aşağı yukarı gezdiriyor, bir an olsun gardımı indirmiyordum. Yoksullar ayrım yapmazlardı. Bir şilin bir şilindi ve o parayı almak için kendilerinden daha kötü durumda birine saldırmayı sorun etmezlerdi.

Sokaklarda zikzaklar çizerken karşıma birçok muhafız çıktı. Bu yüzden yavaşlayıp onların uzağından geçmem gerekti. Her dükkân, her köşe ve her sokağa yan bakan, beyaz üniformalı kolluk kuvvetleri bahşedilmişti. Bu gaddar İmparatorluk Muhafızları suçlardaki artıştan dolayı Kral'ın emriyle Loot Sokağı'na atanmıştı.

Tabii bu durumun benimle ne ilgisi olabilirdi ki?

Daha dar, çıkmaz bir sokağa girip sonuna kadar yürüdüm. Orada, köşede, bozuk tüccar arabaları, mukavvalar, eski örtüler ve Veba bilir daha neler bir araya getirilerek kurulmuş, derme çatma bir barikat vardı. Yuvamız dediğimiz çöp yığınına giden yolu henüz yarılamadan çok kıvırcık, omuz hizasında buklelerin kapattığı bir yüz, Kale'nin üzerinde belirdi.

"Aldın mı?"

Birbirlerine dolanmış, uzun bacaklarını oturduğu yerde çözen kız hiç zorlanmadan doğrulup çöp barikatımızın bir metrelik duvarının içinden tereddüt etmeden geçiverdi. Bana doğru hoplaya zıplaya, gözlerinde büyük bir ümitle öyle bir gelişi vardı ki ona başının üzerinde gerçek bir çatı ve sıcak yemek getirmişim sanabilirdiniz. Bunları ona veremeyecek olsam da elimde, ona göre çok daha iyi bir şey vardı.

İç çektim. "Benden şüpheye düşmene gücendim Adena. Onca yıldan sonra becerilerime güveninin biraz daha fazla olacağını sanıyordum." Sırtımdan sırt çantamı indirip içinden kırışmış kırmızı ipeği çıkardım. Yüzüne hayranlık dolu bir ifadenin oturmasıyla gülümsememek için kendimi zor tuttum.

İpeği elimden büyük bir iştahla kapıp parmaklarını kumaşın yumuşak katlarında gezdirdi. Ela gözlerine giren kıvırcık kâkülünün arasından, bizden çok daha zengin bir kadından kumaş çalmamışım da, tek başıma Veba'yı ortadan kaldırmışım gibi bakıyordu bana.

Hikâyenin kötü karakteri değil de kahramanıymışım gibi.

Adena'nın gülümsemesi Scorches Çölü'nün güneşiyle yarışabilirdi. "Pae, sen ve uzun elin harikalar yaratıyorsunuz, biliyor musun?"

Kollarını boynuma dolayıp, daha da çok balın yeleğimden sızıp ceplerime dolmasına neden olacak kadar sıkıca sardı.

"Uzun elimle sana başka bir şey vereceğim..." Kollarından ayrılıp elimi cebime götürdüm. Ezilmiş altı çörek çıkardım. Çörekler samanla süslendiklerinden önceki kadar iştah açıcı görünmüyordu.

Adena'nın gözleri kocaman açıldı. Kumaşı kaptığı iştahla elimdeki çöreklerden birini kaptı. Tam ısıracağı sırada, bir an bile düşünmeden kalemizin içinden geçip barikatın arka tarafında serili sert tüylü, renksiz halılara uzandı. Sonra beklenti içinde eliyle yanındaki boşluğa hafifçe vurdu. Onun aksine, benim yanına oturabilmek için çöp duvarının üzerinden hantal hareketlerle aşağı atlamam gerekti.

Adena çörekleri ısırmaktan fırsat buldukça konuşarak, yüzündeki kırıntılara karışan yılık bir gülümsemeyle, "Maria'nın dükkânının yine yağmalanmasından memnun olmadığına bahse girerim," dedi. "Zavallıcığın güvenlik önlemlerini cidden artırması gerek."

Senelerdir kadını ayda en az bir kez soymama rağmen, ancak bir erkek olduğum sonucuna varabilmişti. Eh, en azından çaba gösteriyordu.

Omuz silkip, "Aslında," dedim, "Normal zamanların aksine dükkânına fazladan iki İmparatorluk Muhafızı yerleştirmişti. Yıllardır çöreklerini çaldırmaktan bıkmış olsa gerek."

Adena gülümsediğimi görünce ela gözlerini kıstı. "Veba'ya şükürler olsun ki yakalanmadın Pae." O tanıdık cümle dudaklarından dökülür dökülmez dişlerimi içgüdüsel bir tepkiyle sıktım ve Adena'nın çöreği ısırmak üzere olan ağzı açık kaldı. Adena belirgin bir şekilde irkildi. Alnı kırıştı ve boğazını temizledi. "Özür dilerim. Şu benim eşek arısı sokasıca dilim." Parmaklarım başparmağımdaki kalın yüzüğe gitti. Yüzümde cılız bir gülümsemeyle, dalgınca yüzüğü çevirdim. Genellikle sakındığımız bir konuydu bu. Fakat açılmasının birdenbire rahatsız edici hâle gelmesi benim hatamdı.

Hepsi de artık umursamadığım için kendimi kınadığım anlık bir zayıflık yüzündendi. "Biliyorsun, beni rahatsız eden sözcükler değil..."

Adena konuşmamı bir gülümsemeyle ve sesimi hayret verici ölçüde iyi taklit ederek böldü. "Sözcüklerin ardındaki anlam."

Az kalsın kahkaham ve bir parça tatlı hamur beni boğacaktı. "Benden alıntı mı yapıyorsun A?"

Adena yanıt olarak çörekten bir ısırık aldı; bir yandan yiyip bir yandan konuşarak, "Ve seni rahatsız eden Veba değil, sonrasında yaşananlar," dedi.

Başımı dalgınca sallarken parmağımı üzerinde oturduğumuz yıpranmış halının deseninde gezdirdim. Parmağımın altında o tanıdık hisle. Binlerce Ilyalının ölümüne neden olan Veba'ya şükretmek çöreklere olan iştahımı bile kaçırıyordu. Onca acıya, ölüme ve ayrımcılığa neden olan şeye şükretmek.

Fakat artık herkesin umurunda olan Veba'nın öldürmedikleriydi. Krallık hastalığın çevre şehirlere yayılmaması için yıllarca tecrit edilmiş ve insanların yapısını kökten değiştiren hastalığı sadece Ilya'nın en güçlüleri atlatabilmişti. Hızlı olanlar fevkalade hızlı, güçlü olanlar yenilmez ve gölgelerin arasında gezinenler gölgelere dönüşebilir olmuştu. Fiziksel güç, amaç ve kudret açısından farklılık gösteren onlarca doğaüstü güç sadece Ilyalılara bahşedilmişti.

Sağ kalmanın ödülü olarak bahşedilen yeteneklerdi bunlar.

Onlar Seçkinler'di. Sıra dışıydılar. Olağanüstüydüler.

"Sadece..." Adena konuşmakta bir kez daha zorlanıp çöreğiyle oynadı. "Sadece dikkatli ol Pae. Yakalanır ve konuşarak yakayı sıyıramazsan..."

İçimi saran endişeyi görmezden gelerek fazlaca rahat bir tavırla, "Bana bir şey olmayacak," dedim. "Benim işim bu A. Hep yaptığım şey."

Adena gülümseyerek iç çekti ve elini umursamazca salladı. "Biliyorum, biliyorum. Seçkinler'e karşı kendini savunabilirsin."

Yine aniden gelen o ferahlamayı hissettim. Beni gerçekten tanıması, bende hem suçluluk hem de minnet uyandırıyordu. Çünkü Veba'dan sağ çıkan herkes beceriler bahşedilecek kadar talihli olmamıştı. Hayır, Sıradanlar tam da o kişilerdi işte. Adı üstünde; sıradandılar. Veba'nın ardından gelen on yıllar boyunca Sıradanlar ve Seçkinler barış içinde yaşamışlardı.

Ta ki Kral Edric, Sıradanlar'ın krallığında yaşamaya artık uygun olmadıklarına hükmedene dek.

Otuz yıl kadar önce ülkeye bir hastalık yayılmıştı. Kral'ın Şifacıları muhtemelen sıradan bir hastalığa neden olan salgını fırsat bilip Sıradanlar'ın belirlenemez bir hastalık taşıdıklarını öne sürmüş, muhtemelen bu yüzden kendilerinde becerilerin gelişmediğini söylemişlerdi. Sıradanlar'ın yanında uzun süre kalmak güya hem Seçkinler'e hem de onların güçlerine zarar veriyor; Sıradanlar, Seçkinler'in üzerine titredikleri güçlerini zaman içinde seyreltiyordu.

Bu fikir karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum.

Babam bunun saçmalıktan ibaret olduğuna inanıyordu. Ben de aynı fikirdeydim. Fakat elimde Kral'ın düpedüz yalan söylediğine dair kanıtlar olsa bile, kenar mahalleden bir kıza kimse inanmazdı.

Fakat Kral, Seçkinler topluluğunun basit Sıradanlar tarafından zayıflatılmasına ya da daha kötü sonuçlar doğmasına izin veremezdi. Olağanüstü olanlar için yok olmak bir seçenek olamazdı.

Böylece Arınma başladı.

Şimdi; on yıllar sonra bile kavurucu güneşin altında, kumların üzerine yayılmış cesetlere dair hikâyeler kamp ateşlerinin etrafında umursamazca anlatılıyor, çocuklar bu ürkütücü hikâyeleri fısıldıyordu.

Yapış yapış parmaklar parmaklarımın üzerine kapandı. Adena'nın ellerine bulaşan bal benimle paylaştığı yayvan gülümsemesi kadar tatlıydı. Sırrım gözlerindeki pırıltıya, yüz ifadesindeki sadakate gizlenmişti. Hayatımın büyük bir kısmı hiçbir şeyde samimiyet olmayacağını düşünmekle geçmişti. Tüm arkadaşlıkların sahte, tüm iyiliklerin ardında çıkar olduğunu düşünmüştüm.

"Duygularını gizle, korkunu gizle, en önemlisi ise dış görünüşünün ardına saklan. Kimse bilmemeli Paedy. İçgüdülerinden başka hiçbir şeye, hiç kimseye güvenme."

Babamın kafamın içinde yankılanan nazik sesi beni tuhaf bir şekilde rahatsız ediyor, bana hayatımın büsbütün bir yalan üzerine kurulması, karşımda oturan kızın da krallığın geri kalanı gibi kandırılması *gerektiğini* anımsatıyordu.

Bencillik, mantığımı sadece bir geceliğine benden çalmıştı. Bu da ikimizi de tehlikeye atmaya yetmişti.

Adena neşeyle, "Peki, Veba'dan ve..." deyip sokağa göz gezdirdikten sonra "...durumundan bu kadar bahsetmek yeter," dedi.

Kendimi tutmaya gerek görmeden homurtuyla güldüm. "Anlaşılan iki yıl, üstü kapalı konuşma pratiği yapman için sana yetmemiş A."

Beni işittiğinden bile şüpheliydim; o an parmaklarının arasından kayan kumaştan ötesine odaklanabildiğinden de. Ela gözleri dikiş malzemelerinde gezinirken, Adena az önceki sohbetimizi bir kenara bırakıp yeni ipeklerle neler yapacağı hakkında sayıklamaya başlamıştı bile. Sıcak, kahverengi elleri yanıp sönen lamba ışığı altında kumaş parçalarını karıştıran Adena kenarları katlamaya, köşeleri iğnelemeye, iğneler parmağına battığında da amansızca küfretmeye başlamıştı.

Kendimizi ancak yıllarca birlikte sokaklarda hayatta kalma mücadelesi vermekten gelen samimi bir sohbete kaptırdık. Adena'nın dudakları arasına aldığı iğneler yüzünden çarpılan sözlerini anlamakta zorlanmayışımın nedeni de bu yakınlıktı. Yan yatıp, kendisini uyuyamayacağı kadar işine kaptıran Adena'nın sakin parmaklarını ve çattığı kaşlarını izleyerek nihayet sustum.

Ağırlaşan göz kapaklarım böğrümdeki bir acıyla açılıverdi. Mahmurluğumu bir anda unutuverdim. Sokağın zemininden çıkan sivri taş yüzünden uyku sersemi ağzımı açıp, "Bir kenara yaz söylediklerimi, bir gün mutlaka bir karyola çalacağım," dedim.

Adena'nın yanıtı gözlerini devirmek oldu. Her gece aynı boş vaadimin karşısında yaptığı gibi. Şarkı söyler gibi heceleri uzatarak, "Buna ancak karyolayı sırtımda hissettiğimde inanırım Pae," dedi.

En az on kez sağa sola dönmemin ardından başımın üzerine kaşıntı veren, top yapılmış bir battaniye indi. Adena bir çörek tatlılığıyla, "Kıvranıp durmayı kesmezsen yemin ederim seni lanet olası zemine dikerim," dedi.

"Buna ancak zemini sırtımda hissettiğimde inanırım A."

2. BÖLÜM

Kai

Bir ateş topu yüzümün yanından geçti. Saçlarımı alazlamasına ramak kalmıştı. İkinci bir sıcak dalgasının bana doğru geldiğini hissettiğimde son anda eğilebildim.

Vebalar aşkına, Kitt bugün ne de hoş bir ruh hâli içinde böyle.

Parmak uçlarımın üzerinde dans ederek, bir başka ateş küresinin bana doğru uçuşunu izlerken adrenalin bedenimde geziniyordu. Bir su kalkanı oluşturdum da kalkan tıslayıp yoğun bir buhar bulutuna dönüştü. Kitt'in beni dumanların arasında görmeye çalışırken kıstığı gözleri birden üzerine çullanmamla fal taşı gibi açıldı. Yere düştük ve onu yere yapıştırıp alevli yumruğumu yüzüne doğrulttum.

"Pes ediyor musun?" Seğiren dudaklarımdaki gülümsemeye engel olamadım. Kitt bir kahkaha attı ve gözleri yüzüm ile yüzümün yanında duran yumruğum arasında gidip geldi.

"Hayır desem beni cidden yumruklayacak mısın küçük kardeşim?" Yüzünün birkaç santim ötesinde yanan ateşe rağmen Kitt'in yeşil gözleri neşeyle parıldıyordu.

"Sorunun yanıtını şimdiye kadar öğrenmişsindir diyordum." Yumruğumu daha da geriye atıp indirecek gibi durdum.

"Peki, peki, pes esiyorum!" dedi Kitt. "Fakat sırf zavallı Eli yine kırık burunlarımızı onarmak zorunda kalmasın diye."

Yine kırık bir kemikle gitsek kraliyet hekiminin yüzünün alacağı hâli düşünüp hınzırca güldüm. Ayağa kalkıp hâlâ yere serili olan Kitt'e elimi uzattım.

Bana gülümsese de gözlerinin içi gülmeyen Kitt nihayet, "Vebalar aşkına Kai, benim güçlerimi benden iyi kullanıyorsun," dedi.

"İşte bu yüzden ülkenin hükümdarı *sen* olacaksın," dedim, "Ben ise savaş alanlarında çarpışıp müthiş yakışıklılığımla düşmanların dikkatini dağıtacağım."

Kitt yalandan gücenmiş gibi yaparak pes kahkahası eşliğinde, "Ben kendi müthiş yakışıklılığımla düşmanların dikkatini dağıtamaz mıyım diyorsun yani?" diye sordu.

"Dediğim şu ki ikimiz üvey kardeşleriz ve korkarım, bu sana cazibemin sadece yarısının geçtiği anlamına geliyor."

Kitt bir kahkaha daha attı. "O mantığa göre, sende de bendeki zekânın ancak yarısı olmalı."

"Bunun için Veba'ya şükürler olsun." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz Kitt sırıtarak beni dürttü.

Şato arazisi içindeki toprak zeminli talim alanları arasında kalan patikada yürüdük. Çoğu becerilerini, çok azıysa silahlarını kullanan İmparatorluk Muhafızları ile daha yüksek mevkilerden Seçkinler biz yanlarından geçerken talime devam ettiler.

Başlar bize çevrildi. Yakıcı bakışları tepemizdeki güneşten farksızdı. Dik bakışlarına aldırış etmeden talim alanının kan, ter ve gözyaşının birbirine karıştığı o tanıdık kokusunu içime çektim. Sonra silah rafından bir kılıç kapıp bir diğerini yüzündeki ifade ancak bıkkınlık olarak yorumlanabilecek Kitt'e doğru attım.

Dalgınca kılıcımın dengesini sınarken sert bakışına karşılık olarak ona, "Becerilerden çok silahlarla dövüşmeyi sevdiğimi biliyorsun," dedim.

Kitt çamurlu ringin içine yürüse de gözlerini devirdi. "Evet, beni bir kılıçla pataklamaya nasıl da bayıldığını gayet iyi biliyorum." İkimiz birbirimizin etrafında dönmeye başlarken, bileğimi çevirerek kılıcımı salladım. "En sevdiğim hobilerimden biri, bu doğru." Bir anda ileri atılıp kılıcımı kılıcına çarpmamla kolumdan yukarı titreşimler yürüdü. "Bak, eğlenceli değil mi şimdi bu?"

Kitt saldırım karşısında dişlerini sıktı. "Heyecan fırtınası."

İkimiz antrenman yaparken tanıdık bir transa geçip kendimi ritmin içinde kaybettim. Zihnim boşaldı. Bedenim enerjiyle dolup taştı. Yaşadığımı en çok dövüşürken hissediyordum. Ben bunun için yoğrulmuştum. Aklımı yıllar süren antrenmanlarda ve eğitimde korumamı sağlayan, bu olmuştu.

"Ahmak bir kral ölü bir kraldır."

Küçükken ne zaman yorucu derslerimden şikâyet etsem, babamın kafama işlenen sözleri zihnimde çınladı. Kral olmayacağımdan, ölü ya da ahmak bir kral olmaktan yana endişelenmeme gerek yoktu. Babama bu fikrimi söylediğimde büyük bir nezaketle bana ömür boyu bana eşlik edecek bir başka deyiş uydurmuştu.

"Ahmak bir İnfazcı mağlup bir imparatorluk demektir."

Ne yüreklendirici ama.

Ön kolumda hissettiğim keskin acı beni düşüncelerimden kopardı.

"Aklını oyuna versen iyi olur Kai, yoksa seni gerçekten yenebilirim." Kitt'in yüzünde silmeye kararlı olduğum muzaffer bir ifade vardı. "Müstakbel İnfazcımın işini savsaklamasını iste..."

Kitt sözlerinin gerisini getiremeden kılıcını kılıcımla yere yapıştırıp arkasına geçtim. Tek, hızlı bir hareketle çizmemi kaldırıp içinden çıkardığım hançerin keskin ucunu Kitt'in sırtına dayadım.

"Affedersiniz, ne demiştiniz Majesteleri?" Onu bırakmamla döndü. Ben de alaycı bir tavırla eğilerek onu selamlayıp hançeri çizmeme geri soktum. Bunun karşılığı olarak Kitt beni sertçe itti. Kıkırdayan kardeşime aynı şekilde karşılık verdim.

Kirli sarı saçları o anda sarıdan çok kirliydi. Ringin içinde yuvarlanmaktan çamura bulanmıştı. Gömleklerimizi yaz sıcağında çıkaralı epey olmuştu ve benim gibi onun da bronzlaşmış göğsünden ter akıyordu.

Üvey kardeşler olduğumuzun bu denli açık olmasının gülünç bir yanı vardı. Fiziksel farklılıklarımız haricinde bende Kitt'in duyarlılığı, onda da benim hissizliğim yoktu. Kitt sabırlı, cana yakın biriydi ve benim savaş alanına yakıştığım gibi tahta yakışıyordu.

Ben bir katilken o bir kraldı.

"Kai, beni dinliyor musun acaba?" Parmaklarını yüzümün karşısında şaklatan Kitt'in yüzünde endişesine denk bir keyif vardı. "Vebalar aşkına, amma da kan kaybetmişsin."

Gözlerimi Kitt'in baktığı noktaya çevirdiğimde kolumdaki yaradan küçük, kızıl derelerin akıp parmak boğumlarımın arasından geçtiğini ve parmak uçlarımdan aşağı damladığını gördüm. "Eh, anlaşılan sayende Eli'a yine iş çıktı." Kitt'e baktım ve ondan bir karşılık bekledim. Fakat gözleri antrenman alanının ilerisinde bir yere dikilmişti. "Dikkatini vermeyen şimdi kim acaba?"

Gözlerim bize doğru gelen, deri antrenman giysileri tüm kıvrımlarını saran ve eflatun saçları rüzgârda dalgalanan figüre çevrildi. Kız yanımıza gelmeden mırıldanarak, "Ah bak," dedim. "Mızmız Blair." Kitt gülmemek için kendini zor tuttu.

"Merhaba beyler." Blair'in sesi buz gibi soğuk ve pürüzsüzdü. "Antrenman nasıl gidiyor?" Gözlerini ikimizin üzerinde hımbılca gezdirdikten sonra dudaklarını çarpıtan hafif bir gülümsemeyle yeniden yüzlerimize çevirdi. "Sınavlara mı hazırlanıyorsun Kai?"

"Hazırlanmaya ihtiyacım yok ki."

Bu sözlerim üzerine yüzünde ağır ağır bir gülümseme belirdi. "Müstakbel İnfazcı'nın kazanarak krallığın üzerinde iyi bir izlenim bırakmak isteyeceğini düşünürdüm." Birden dikkati tırnaklarına odaklandı. Sahte bir ilgisizliğe büründü.

Sıkıntılı bir iç çekerek elimi saçlarımda gezdirdim. "Ben de tam olarak bunu yapmak niyetindeyim."

Bana içinde tatlılık olmayan bir gülümsemeyle karşılık verdi. "On yıllardır gelen en başarılı Seçkin olduğun için umarım öyle olur. Yani en azından öyle olduğun söyleniyor."

Vebalar aşkına, yine başladık.

Kitt bir adım öne çıkıp yara almış gibi elini göğsüne götürdü. "Of Blair. Kral olunca bu lafını unutmayacağım."

"Vah vah, gururunu mu incittim Kitt?" Dikkatini bana çevirmeden önce Blair yalandan yüzünü astı. "Ayrıca şahsen Sınavları benim kazanacağımı düşünüyorum."

Neşesiz bir kahkaha atıp ufak tefek Blair'e baktım. Sınavlarda yarışacağını gayet iyi bilsem de, "Yarışmaya katılacağını nereden çıkardın ki?" diye sordum.

Soruma yanıt olarak, silah raflarından bir hançer Blair'in bir bilek hareketiyle yerinden fırladı. Daha ben gözümü kırpamadan, havada asılı kalan hançerin ucu şah damarımla buluştu.

Blair dibime kadar gelip "Generalin kızı olarak," dedi, "Bence oyunlara katılmak için epey şansım var. Sence de öyle değil mi?" Bir yandan havada süzülen hançeri boğazıma yaslamayı sürdürürken diğer yandan kıkırdayıp sözlerini perçinledi.

Kanımda onlarca gücün enerjisi dolaşıyordu. Hepsi de avluda antrenman yapan diğer kişilere aitti. Diğer becerileri susmaya zorlayıp Blair'in gücüne ve o gücün derimin altında uğuldarken verdiği, bende

onu yakalama isteği uyandıran o hisse odaklandım. Blair güçlü bir Tele'ydi ve hançeriyle yaptığı gösteri zihniyle yapabileceklerinin çok küçük bir kısmıydı. Gücünün o gıdıklayan hissine uzanıp, bedenimi sarmasına izin vererek onu yüzeye çektim.

Ve sonra ona dönüştüm.

Tıpkı Kitt'in ateş ve suyun bir arada olduğu İkili gücüyle yaptığım ve tıpkı etrafımı çeviren tüm güçlerle yapabileceğim gibi.

Yüzümde havada süzülen hançer kadar soğuk bir gülümsemeyle, sadece zihnimi kullanarak hançeri Blair'in kalbinin üzerini kaplayan kalın deriye doğru ittim. Becerisine tutunmayı bırakarak sessizce, "Eh, o hâlde antrenmana başlasan iyi olur," dedim. Serbest bıraktığım hançer tak sesiyle yere düştü. Başka söz söylemeye gerek görmeden dönüp şatoya doğru yürüdüm.

Kitt sessizce yanımda bana ayak uydurdu. İkimiz şato kapılarına yürürken belli ki o da benim kadar düşüncelere dalmıştı. Sınavlara sadece iki hafta kalmışken anlaşılan onların varlığını ve içlerindeki rolümü büyük bir keyifle görmezden gelemiyordum.

Mutfaktan süzülen kızarmış tavuk ve patates kokusu dikkatimi dağıtmaya yetti. Alışılmadık bir sessizliğe bürünen Kitt'e baktım ve dönüp mutfak kapılarından geçtim.

"Tünaydın hanımlar." Akşam yemeğini hazırlamak için koşuşturan aşçılara ve hizmetçilere çabucak gülümsedim. Sert bir tezgâhın üzerine çıkıp avuçlarımın üzerinde geriye kaykıldım ve "Beni özlediniz mi?" diye şakıdım. Göz göze geldiğim hizmetçi kızlardan birkaçı kızarıp işlerine geri döndü ve kıkırdayarak aralarında fısıldaştı.

Mutfağın sıcağı bir dalga gibi bana çarpıp bedenimi sardı ve zaten terden ıslak olan tenimi...

Tenim.

Elimi önce saçlarımda sonra yüzümde gezdirdim. Gömleğimi kirli ringde bırakıp epeydir ortalıkta gömleksiz gezdiğimi fark ettiğimde bunu umursamadım. Babamın bile beni vazgeçiremediği bir alışkanlıktı bu.

Kitt başını köşeden uzattı. Yüzünde yayvan bir sırıtış vardı. "Burnuma en sevdiğim yemeğin kokusu geldi sanki. Çok tatlısın Gail." Bunaltıcı bir sıcak yayan ocağın üzerinde kremalı patateslerle dolu bir tencereyi karıştıran, koyu renkli teni terden parıldayan aşçının yanına gitti.

Gail, Kitt'in yüzünü aydınlatan bakışı karşısında elinde olmadan gülümsedi. "Ah, bunu senin için pişirdiğimi sanma Kitty. Patates püresi benim de en sevdiğim yemek." Gülümseyerek Kitt'in yanağını okşadıktan sonra tencereyi karıştırmaya devam etti. Ben tezgâhın üzerinde otururken Gail'in gözleri önce gözlerime, sonra koluma ve epeydir kanadığını unuttuğum yaraya çevrildi. Başını iki yana sallayıp sertçe "Tezgâhıma kan bulaştırmazsan iyi olur Kai," dedi.

Bu sözlere gülümseyerek karşılık verdim. "Bu ilk olmaz."

Bana yanıtı bir kez daha başını iki yana sallamak oldu. Bu sırada gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Küçükken şatoda yarı çıplak oradan oraya koştuğumuz zamanlardan beri –belli ki bu yanımız değişmemişti– Gail bize fazladan yemek ve tatlı verirdi. Kalan son çöreği almak için yapılan kavgalara defalarca şahit olmuştu.

Patateslere çeşni ekleyen Gail, "Epeydir ikinizin ziyaretime geldiği yok," dedi. "Benden bıktınız mı yoksa?"

"Senden evet. Yemeklerinden asla." Daha sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz bir patates püresi topağı yüzüme doğru uçtu. Püre bedenimde keçeleşen çamura ve toprağa karışmadan önce eğilecek vaktim olmadı.

Kitt bir tezgâhın kenarına yaslanmış, saçlarımın arasından patates çıkarışımı izlerken sesli düşünüyor gibi, "İnsanlar yanımızda bir an bile sıkılmıyor, değil mi?" dedi.

Tezgâhtan atlayıp aşçının yanına gittim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Benim için bu her zaman bir zevk Gail." Sepetten elma almak için kolumu Gail'in arkasından uzattım ve "Bir sonraki yiyecek kavgamızı iple çekiyorum," dedim. Elmalardan birini Kitt'e atıp kendi elmamı pantolonuma sildikten sonra ısırdım.

"Prens Kai?"

Kaskatı kesildim ve arkamdan gelen sese döndüm. Bir oğlan gergince yukarı bakarken elleri gömleğinin eteğiyle oynuyordu. Kaşlarımı kaldırdım. Sabırsızlığım açıkça belli oluyordu.

"Kral sizi taht odasına bekliyor."

3. BÖLÜM

Paedyn

Bir tüccarın yük arabasının tekerleği ayak parmaklarımın üzerinden geçti. Ciyaklamamak için kendimi tutsam da, arabasıyla insanları kötürüm bırakan dikkatsiz adama ettiğim epey kabaca sözleri sıralarken kendimi tutmaya yeltenmedim bile.

Eh, bugün ne iyi başladı ama!

Gece rahat uyuyamamış, tekrar eden kâbuslarıma bir dalıp bir çıkarken yatakta bir o yana bir bu yana dönmüştüm. Bölük pörçük rüyalarda, ben elini tutmaktan başka bir şey yapamazken can veren babamı, tırmandığımda tepesinin tahtalarla kapatıldığını fark ettiğim bir bacayı, hayatta kendisinden başka kimsemin olmadığı Adena'nın çığlık çığlığa benden koparılışını görüyordum.

O sayısız rüyanın arasında bir yerde, Adena beni sarsıp uyandırmak için pek de etkili olmayan bir girişimde bulundu. Çalmayı başarabildiğim kısacık huzurlu uykuya tutunmaya çalışırken homurdanarak yan döndüm. Hırsız olabilirdim fakat benden de durmadan çalınan bir şey vardı: İstirahat!

Her zamanki gibi ısrarcı olan Adena stratejisini değiştirdi ve ben beyaz bir örtüyü kaldırıp teslim bayrağını çekene kadar üzerime sert kumaş parçaları yağdırmaya karar verdi.

Güneş her zamanki aylaklığıyla harap binaların üzerinden kendini göstermek için mücadele ediyor, ben kaldırım taşlı yolda ilerlerken Loot Sokağı'nı sabah gölgeleriyle dolduruyordu. Sokak pazarlık

yapan tüccarların koşuşturmasıyla canlanırken ve dilenciler kendilerine göz ucuyla bile bakan herkese yalvarırken, kenar mahalleyi çevreleyen karmaşaya kolayca karışıverdim.

Ellerim guruldayan karnımı susturmak ve Adena'ya götürmek için biraz yiyecek aşırmaya hevesleniyordu. Gözlerim sokağın diğer yanına, soyacağım bir sonraki talihsiz kurbana çevrildiğinde...

Bir tuhaflık var.

On dört. Sokağa sadece on dört İmparatorluk Muhafızı dizilmişti.

Fakat bugün en az on altı olmalıydı.

Muhafızların nöbet düzenini ezberlediğim için biliyordum bunu.

Yumurta Kafa'yı ve Kanca Burun'u, Maria'nın dükkânının önündeki her zamanki yerlerinde, yanlarında lakapları kendilerine en az bu ikisi kadar yakışan daha birçok İmparatorluk Muhafızıyla gördüm. Yüzlerinin yarısını kapatan beyaz, deri maskeleri yüzünden o alçaklara yaratıcı lakaplar yakıştırmak epey güç olduğundan uydurduğum birkaç isimle övünüyordum.

Normalde az sayıda muhafız olması rahatlatıcı olurdu. Sebep belki Psişik becerilerimin uyanmasıydı fakat gördüğüm manzara beni endişelendiriyordu.

Midem her zamanki gibi sabırsız, öfkeyle guruldadı.

Önce yemek, sonra tuhaf his.

Kalabalığın arasından rahatça, zikzaklar çizerek geçerken ayak parmaklarımı ezen yük arabasından elmalar aşırdım. İntikam ısırdığım meyve kadar tatlıydı. Bir dükkânın her an çökecekmiş gibi duran duvarına yaslanırken bir tüccarla tartışan genç bir çırak olduğu anlaşılan birini fark ettim. Oğlanın öfkeyle baktığı tüccara avuç dolusu sikke fırlattıktan sonra, sadece bir tomar siyah deri olabileceğini düşündüğüm bir şeyi hızla kapışını izledim. Yük arabasının üzerinde yuvarlanan şilinlere göz gezdirip, hızla saydığımda orada deri için gereğinden fazla para olduğunu fark ettim.

Acelesi var. Bu yüzden ağırdan alıp fiyatı düşürmek için pazarlık etmek yerine iki katını ödemeye razı. Ayrıca rahatça dağıtabileceği kadar parası var.

İşte mükemmel bir hedef.

Sokağa adım atıp kalabalığı ite kaka, hızla yaran oğlana doğru ilerlerken saçlarımı yüzümden ve boynumdan uzak tutan deri kayışı çekiştirdim. Saçlarım karman çorman, gümüş dalgalardan bir şelale

gibi sırtımdan aşağı düşerken, boynumu şimdiden terden yapış yapış yapan boğucu sıcağa küfürler savurdum. Saçımı omzuma ve yüzüme doğru salıp kendimi masumiyetin mükemmel resmine çeviriverdim.

"Seni hafife almalarını sağla. Bırak sen fark edilmek isteyene dek seni görmezden gelsinler."

Babamın sesini işitmeyeli öyle uzun zaman olmuştu ki sesin yumuşak tınısı hatıramdan kopup onunla birlikte ölüme sürüklenecekti sanki.

Çarpıştığımızda bu düşünce zihnimden siliniverdi.

Tökezledim. Kendimi yere bırakırken hiçbir şeyden şüphelenmeyen çırağa tutunmak için uzandım. Tek elimle oğlanın gömleğini avuçlarken diğer elimi sikkelerini çıkardığını gördüğüm yeleğinin cebine daldırdım. Cepte altı şilin olduğunu hissettim ve hepsini aşırma arzuma direnip avucuma sadece üçünü aldım.

Açgözlülük kolayca ehlileştirilebilecek bir duygu olmasa da, çırak tüm parayı alırsam cebindeki hafiflemeyi hissedecek kadar zeki çıkabileceği için kendimi diğer sikkeleri bırakmaya zorladım. Ayrıca yakalanıp sırtımdaki yara izlerini çoğaltmaya niyetim yoktu.

Fakat tam ben elimi geri çekip, oğlanı çiğnememe ramak kaldığı için bir özür geveleyecekken parmaklarım yeleğinin iç astarına takıldı. Hayır, sadece bir astar değildi bu. Gizli bir cepti. Orada, parmaklarımın arasında katlanmış bir parça parşömeni hissettim ve ne açıklayabileceğim ne de haklı gösterebileceğim bir dürtüyle elimi çıkarmadan önce çırağın yüzüne utangaçça bakarak parşömeni de avucuma almaya karar verdim.

Yüzüme düşen saç tutamları arasından gözlerimi diktiğim oğlanın kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. Yüz ifademi katıksız bir utanca ayarlayıp yumruğumu hızla gömleğinden çıkardım.

Gözlerime düşen bir tutam saçı üfleyip aramıza biraz mesafe koymak için bir adım geriledim. "Çok üzgünüm efendim!" Sesime nefessiz, utangaç, zararsız bir ton vermek için kendimi zorladım. "Koca Ilya'da boşluğa takılıp düşmeyi becerebilecek tek kişi olduğumdan eminim."

Haydi. Beni hafife al. Beni görmezden gel.

Oğlan elini kıvırcık saçlarında gezdirip kıkırdadı. "Sorun değil. Desene epey müthiş bir yeteneğin varmış." Gülümsese de gözlerini üzerimde fazla uzun tutmasından hoşlanmamıştım. Bu yüzden ona

sırıtıp, başımı salladıktan sonra, topuğumun üzerinde dönüp kalabalık sokağa karıştım.

Tarçınlı çöreğin tatlı kokusu işlek ara sokağı doldururken, Maria'nın dükkânının yanından geçip Loot'tan dallanan çok sayıda dar sokaktan birine girdim. Yürüttüğüm not avucumda terden ıslanmıştı. O küçük kâğıt parçasında o kadar iyi gizlenmesini gerektirecek ne yazıyor olabilirdi?

Yanıtı bulmaya niyetliydim.

Sırtımı kirli tuğla duvara yaslayıp, kâğıdı açmamla çalakalem yazılmış notu gördüm:

Toplantı gece yarısını çeyrek geçe başlayacak.
Merchant ve Elm sokakları arasında kalan beyaz evde.
Malzemeleri getirin.

Kalbim beklenti içinde çarparken gözlerimi nota diktim.

Bu benim evimdi.

Eh, bahsedilen ev basbayağı benim evimdi.

Harflerin yamukluğuna ve mürekkebin bıraktığı lekelere bakarak, notu her kim yazdıysa muhtemelen onu meraklı gözlerden gizlemenin telaşı içinde olduğu anlaşılıyordu.

Benimkiler gibi meraklı gözlerden.

Zihnim her biri bir öncekinden daha çetrefilli onlarca soruyla dolup taştı. Veba aşkına, neden toplantılar benim evimde düzenleniyordu?

Eski evin. Oradan ayrıldın, unuttun mu?

Ve gece yarısı malzemelerle orada buluşmak?..

Deri.

Engebeli kaldırım taşlarına ayağım takılınca gerçekliğe ve epeydir kendimi alıştırdığım gerçeğe döndüm. Buruşturduğum notu yeleğime geri koydum. Şimdi güneş ışığının dolduğu işlek sokağa adım atarken zihnim hâlâ allak bullaktı. Başımı iki yana sallayıp, kafamı toplamaya çalışırken mallarını takas eden, dedikodu yapan, küfreden kalabalığın arasında ilerliyordum.

Yine tüccar arabalarının arasına girmemle kendimi dürüst mesleğim olan o tanıdık ritme kaptırdım. Hırsızlığa. Ben işimi yaparken zihnim durmuyor, aklıma uzun sokağın diğer ucunda giysi satan Adena'nın işlerinin rast gidip gitmediği sorusunu getiriyordu.

Ben çalardım, Adena dikerdi.

Son beş yılda hayatımızın özeti bu olmuştu. Adena bana çarptığında, henüz on üçüme yeni basmıştım ve dünyada yapayalnızdım. Bana çarpmamış, içimden geçip gitmişti. Peşinden koştuğu Adena'nın börek çaldığını bağıra çağıra duyuran İmparatorluk Muhafızının yüzündeki bakışı asla unutmayacağım. Hiç düşünmeden, bir an bile tereddüt etmeden muhafıza çelme takmıştım. Adamın yüzünün kaldırımla buluştuğunu görür görmez, içimden geçip giden sıska, kıvırcık saçlı kızın peşine düşmüştüm.

O gün gergin bir ittifakın temelleri atılmıştı. Öyle de kalması gereken bir ittifaktı bu.

Tombul bir greyfurtun üzerinde süzülen elim, kan donduran bir çığlığın Loot'un kargaşasını bölmesiyle havada donakaldı. Meyveyi unutup sesin kaynağını bulmak için kalabalığın arasında gezindim. Gözlerim kalabalığı tararken sokağın merkezindeki kırmızı lekeli ahşap direğin dibinde iki büklüm olmuş ufak tefek figüre takıldı. Bir İmparatorluk Muhafızı, küçük oğlanın tepesinde durmuş çocuğa gözlerini dikerken tiksinti verici bir gurur içindeydi. O bakışı iyi biliyordum. Yaraları kanayan o çocuğun yerinde birçok kez bulunmuştum.

Oğlan yakalanmıştı.

Acaba ne çalmıştı? Çaldığı neydi ki kendisine öyle bir dayak reva görülmüştü? Biraz meyve mi? Belki bir tüccarın birkaç şilini? Ahşap direğin dibine nasıl çöktüğümü, kırbacın her inişinin verdiği acıyla titrerken haykırmamak için nasıl dilimi ısırdığımı anımsadım. Acı zamanla silinip gitse de yara izleri ustalaşmam gerektiğini hatırlatan birer yadigâr olarak kalmıştı.

Küçükler hep yakalanırdı. Muhtaçtılar. Henüz açgözlülüklerini dizginlemeyi ya da açlıkla yaşamayı öğrenmemişlerdi, bu da İmparatorluk Muhafızlarının onları herkese ibret olmaları için kullanabilecekleri kolay hedefler yapıyordu.

Oğlan için yapabileceğin hiçbir şey yok.

Ayaklarım beni kendiliğinden oğlana taşımasın diye bu sözcükleri beynime kazımak zorundaydım. Çünkü bir kez denemiştim. Araya girip kendime benzettiğim bir kıza yardım etmeye çalışmıştım. Kız çok korksa da korkusunu belli etmemeye son derece kararlıydı. Başını kaldırıp bana baktığında gözleri bendeki ateşi yansıtıyordu. Sonunda yardım çabam sadece ikimizin de daha çok kırbaçlanmasıyla sonuçlanmıştı.

Yüzümü buruşturup, gözlerimi çabucak ürkütücü sahneden kaçırırken bir anda aşağılığın tekine çarpmamla adamın üzerindeki kolalı, buruşuk üniformayla burun buruna geldim.

İmparatorluk Muhafızı başını eğip bana baktı. Beyaz maskeyle çevrili gözleri keyifle ışıldadı. Sarı saçları tuhaf açılarda dik dik duran adam, benden en az on yaş büyük görünse de gözlerini bedenimde uzun uzun gezdirdi. Beni pişman edecek bir söz söylememek için dilimi ısırdım.

İmparatorluk Muhafızları genç kızlara karşı –hiç kimseye karşı– nazik olmalarıyla nam salmadıklarından, bu adamın bir istisna olup olmadığını deneyip görmeye niyetim yoktu. Bir yandan kalabalığın arasına nasıl kaçacağımı planlarken, "Çok affedersiniz efendim," dedim. "Bugün sakarlığım üzerimde."

Terli bir el bileğimi kavrayıp beni geriye döndürdü. Bana adamın kasıklarına bir diz darbesi indirip, kafasını ayaklarımızın altındaki taşlara vurmamı söyleyen dövüşme içgüdümü bastırmak için içimdeki gücü son damlasına kadar kullanmam gerekti.

"Acelen ne?" Eksik dişlerini gösteren sırıtışı ve siyah gözleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Nefesindeki berbat alkol kokusu tedirginliğimi daha da artırdı.

Elinden kurtulmak için çırpınırken, gülümseyip kendimi nazik davranmaya zorladım. "Sadece pazar iyice kalabalıklaşmadan birkaç işimi halledecektim, hepsi o kadar."

Beni kuşkuyla süzen muhafız, "Hım," dedi. "Söylesene kız, gücün nedir?" Adam sırıtmaya devam ederken kaskatı kesilmemek için kendimi tuttum. "Kral'ın verdiği yetkiye dayanarak sorgulanmasına gerek duyduğum herkesi sorgulamam gerek."

Kontrolün kendisinde olmasına bayılıyor. Gücün elinde olmasına.

Kendisi için bir tehdit olmadığımı ya da dikkate değer olmadığımı ispatlamak adına Seçkinler'in yiyecek zincirindeki yerimi "Ben bir Avam'ım," diyerek belirttim. "Bir Psişik." Bunları söylerken dosdoğru gözüne baktım ve kararmış yüreğinin bana inanmasını diledim.

"Bu doğru mu? Daha önce bir Psişik'le hiç karşılaşmamıştım." Sinsi bir kıkırtıyla bana doğru bir adım attı. Başını eğip başıma öyle yaklaştırdı ki nefesine sinen alkol kokusunu bir kez daha aldım. "O hâlde ispatla."

Bu istek beni bıktırmaya başladı artık.

İmparatorluk Muhafızının gözlerine baktım. Endişelendiğimi belli ederek onu keyiflendirmek istemiyordum. Fakat küt küt atan kalbim bunun aksini söylüyordu. "Sizde öfke ve... Pişmanlık seziyorum. Siz... Kısa süre önce eşinizden ayrılmışsınız. Eh, aslında o sizi terk etmiş." Adamın yüzündeki katıksız hayret yüzüme küçük bir gülümseme kondurdu. "Ayrıntılara inmemi gerçekten isterseniz ki eh, benden kanıt istemiştiniz, sebep sizin..." İkna edici bir gösteri sunmak adına gözlerimi yumup, parmaklarımı şakaklarıma bastırırken cümlenin ortasında durdum. "Onu aldatmanız mı? Durun biraz, başka bir şey görüyorum..." Şakaklarımı ovuşturmaya devam ederek adamın öfkeden kızaran gözlerine baktım. "Siz... Onun geri gelmesini istiyorsunuz. Fakat o sizi istemiyor..."

Elinin tersiyle inecek tokada kendimi daha darbenin acısını yüzümde hissetmeden hazırlamıştım.

Kan ağzımdan sıçradı. Muhafız suratıma, "Seni lanet cadı, yıkıl karşımdan Avam," diye homurdanırken yüzümü ondan kaçırdım.

Kan ağzımda birikip çenemden aşağı akarken topuklarımın üzerinde dönüp gülümsedim. Aksak adımlarla bir yük arabasına yaklaştım ve arkamda kalan, arabanın kenarından sarkan bir parça kumaşı kapıverdim. Hızla dönüp kumaşı göğsüme bastırdım ve bir köşesini koparıp kanayan ağzımı ve çenemi sildim. Kumaşın bir parçasını mendil olarak kullanacaktım, geri kalanı Adena'ya gidebilirdi. Bir taşla iki kuş. Kalan kumaşı içi yiyeceklerle, sikkelerle ve diğer çalıntı eşyalarla ağzına kadar dolan çantama tıkıp son beş dakikayı zihnimden geçirerek Kale'ye dönmek için yola koyuldum.

İmparatorluk Muhafızını kızdırmak zor olmamıştı, onu bir kez kızdırdığımda bir tokat atıp, gitmeme izin vereceğini biliyordum. İlk kez yaşanmıyordu bu. Kanıtları yüzünden okunduğu için de *Psişik* becerilerimi ispatlamam pek zor olmamıştı.

Çıplak kalan yüzük parmağındaki iz eskiden evli olduğuna dair ilk kanıtımdı. Sonra nikâh yüzüğünü para karşılığı rehin bırakmak yerine diğer eline takması bana eski eşini hâlâ önemsediğini ve muhtemelen ona hâlâ özlem duyduğunu göstermişti. Dağınık saçları, buruşuk üniforması ve nefesindeki viski kokusu da artık ona çekidüzen veren bir eşinin olmadığını, besbelli bekâr olduğunu daha da ispat etmişti.

Kadınlar üzerlerine titremese herhâlde erkeklerin nesli tükenirdi.

Eşini aldattığı kısmına gelince, eh, o kısmı daha çok adamın bana bakışına ve İmparatorluk Muhafızlarının zamanla edindikleri müthiş şöhrete dayandırmıştım. Belli ki bu varsayımım muhafızın damarına basmış, o benim canımı yakmadan önce canını yakmıştı.

Her zamanki gibi öğle yemeği için Adena'yla Kale'de buluşmaya giderken öğlen güneşi beni kavuruyordu. Acele etmeden Loot'ta geziniyor, açlık içimi kemirdikçe bir elmadan küçük ısırıklar alıyordum.

Tüccar arabalarının üzerindeki güneşin altında uzanan balıkların kokusu havaya sinmişti. Çocuklar yolumun üzerinde koşuşturuyor, sokakta birbirlerini kovalayıp gülüşüyorlardı. Pazarlık edenlerin sesleri ve küfürleri bana bir nakarat, çok aşina olduğum bir ezgi gibi geliyordu.

Bir Sürünen'in iki dükkân arasına iple bağladığı, kalabalık sokağın üzerinde ağır ağır yükselen büyük, renkli bir flama gözüme takıldı. Adam avuçlarında ve ayaklarında yapışkan varmış gibi duvara çıkıyor, bu özelliği dükkânın düz duvarlarına kolaylıkla tırmanmasını sağlıyordu. Adam flamayı duvara bağlayan ipi tuttururken dikkatimi yeşil kumaşın üzerine iri, siyah harflerle yazılmış sözcüklere çevirdim:

ALTINCI ARINMA SINAVLARI BAŞLAMAK ÜZERE

ARINMA'YI HATIRANIZDA CANLI TUTUN. VEBA'YA ŞÜKREDİN.

KRALLIĞINIZI, AİLENİZİ VE KENDİNİZİ ONURLANDIRIN.

BİR SONRAKİ MUZAFFER SEÇKİN SİZ OLABİLİRSİNİZ.

Homurtuyla, seslice güldüm. Az kalsın bir elma parçası boğazıma kaçacaktı. Arınma Sınavlarının gülecek yanı olmasa da kutlama olarak sunulmalarını gülünç bulmamak elimde değildi. Sınavlar otuz yıl önceki Büyük Arınma'nın şerefine insanların doğaüstü becerilerini sergilemek ve tek Seçkin krallığı onurlandırmak için tasarlanmıştı.

Masum insanları öldürmenin beni, krallığı ya da ailemi onurlandırdığını söyleyemezdim. Zaten onurlandıracak bir ailem kalmamıştı da. Her hâlükârda, beş yılda bir seçilen genç Seçkinler hem şan ve şöhret hem de Sınavların yol açacağı travmadan kaçmak için

kendi konforlu şatolarını inşa ettirebilecekleri kadar çok para kazanmak amacıyla Sınavlarda mücadele ediyorlardı.

Fakat işin beni hem gülmekten hem de öfkeden titreten kısmı, Savunma ya da Avam becerileri olan daha güçsüz Seçkinler'in bu çarpık Sınavları kazanma şansları olduğuna inandırılmalarıydı. Etrafımdaki heyecanlı yüzlere, flamanın altında toplanıp sırıtan ve parmaklarıyla işaret eden insanlara bakınca birden kendimi uyuşmuş gibi hissettim.

İlk ölecekler bizleriz.

Rekabet eden Seçkinler seçilmiyor, kaderlerine doğuyorlardı. Seçkinler'in güç kastında hep kraliyet soyundan ya da yüksek mevkilerdeki kişiler olurdu. Kalabalığa göz gezdirdim. Gözlerim, Kral'ın bizi temsil etmelerini istediğimiz kişileri seçmemize izin vermesinin ardından, Sınavlara sadece eğlence olsun diye serpiştirilen Avamlar'ın gülümseyen yüzlerini süzdü.

Kral, Seçkinler'in akranlarını arenada öldürmesinin tasvip edilmediğini ısrarla yinelese de Sınavlarda Ölüm'ün de bir yarışmacı olduğu bir sır değildi. Ölen gençler belli ki her şeyi daha eğlenceli kılıyorlardı ve Seçkinler'in elinde can vermezlerse Kral arenada nüfuzunu kullanırdı.

Duyurunun altında toplanan kalabalığı yarıp ilerledim. Hepsi de Loot'u kimin temsil edeceğini, kazansalar ödül parasıyla neler yapacaklarını konuşuyordu.

Hayatım boyunca Seçkinler'e nadiren gıpta etmemiştim. Fakat Arınma Sınavları'nda rekabet etme fikri aklıma geldiğinde bir hiç olduğum, önemsiz biri olduğum için şükrediyordum.

Tamamen Sıradan'dım.

4. BÖLÜM

Paedyn

"Şunu yiyecek misin?" Ben Kale'nin arkasındaki sokağın duvarına yaslanmış otururken Adena kucağımdaki yarısı yenmiş portakalı süzüyordu. "Buyur ye." Sözcükler daha dudaklarımdan ayrılır ayrılmaz Adena eğildi. Meyveyi kapıp, bir dilimini ağzına atarken kıvırcık saçları esintide dalgalandı.

Elinin tersi epey pis olan İmparatorluk Muhafızı bana hoş bir armağan olarak yarık bir dudak bıraktığından yemek yemekte zorlanıyordum. Kalın, gümüş nikâh yüzüğünü başparmağımda öylesine çevirirken, "Bugün işler nasıldı?" diye sordum.

Babamın yüzüğünün soğuk çeliği tenimi ısırıyor, her zamanki gibi beni teskin ediyordu. Ben henüz bebekken kendisiyle birlikte gömülmese herhâlde annemin yüzüğü de bende olurdu. Hastalık demişti babam. Ne de olsa annem bir Sıradan'dı ve bizim gibiler daha zayıf, hastalıklı insanlar olurlardı.

Yine de babam onunla evlenmişti. Buna rağmen onu sevmişti. Korumuştu. Benim sırrımı sakladığı gibi anneminkini de saklamıştı.

Adena iç çekti ve onun portakalı ısırdığı anlardan fırsat buldukça konuşmasıyla şimdiki zamana döndüm. "Şikâyet edemem," dedi. "Üzerinde ne zamandır çalıştığım o bluzu sattım! Hem de üç şiline! Hani şu derin yakalı ve kenarı fistolu olan yok mu?" Ona ne zaman dikiş diliyle konuşmaya başlasa yaptığım gibi boş gözlerle baktım. "Of, konu giysiler olunca ümitsiz vakasın Pae."

Zeytin yeşili yeleğin altındaki yıpranmış bluzuma baktım. Adena'nın hırsızlık yaparken işime yarayacağını düşünerek bana cepli bir yelek diktiği günden beri her şey değişmişti. O günden sonra, huzursuz bir ittifak kaygısız bir dostluğa dönüşmeye başlamıştı.

Adena parmaklarını dudaklarına hafifçe vurarak düşündü. "Bence uygun giysilerle herkes sana bakmaktan onları soyduklarını bile fark etmez."

Homurtuyla güldüm. "Suç işlerken insanların bana bakmamalarını tercih ederim. Bu yaptığım işle çelişir sanki."

Hançerimi kapıp çizmemin içine tıktım ve parmaklarımı kıvrımlı, gümüş kabzada gezdirdim. Yüzük dışında babamdan kalan tek yadigâr bu hançerdi. İkisini de hep yanımda taşıyordum. Yüzüncü kez ayrıntılı kabzaya hayranlıkla bakarken birden aklıma bir şeyin gelmesiyle irkildim. "Bugün dikkatli ol A. Nedense normalden az muhafız vardı. Bu da hiç hoşuma gitmedi. Sadece..." Doğru sözcükleri seçmekte zorlandım. "Sadece olağan dışı olaylara karşı gözünü açık tut, tamam mı?"

Bu haber karşısında biraz canı sıkılmış gibi dursa da Adena'nın ela gözlerini kısışında oyunbaz bir hava vardı. "Bu konuşan, seni tehlikelere karşı uyaran Psişik totemin mi?"

İç çekerek, "Evet, üstü kapalı konuşman üzerinde kesinlikle çalışmamız gerek," dedim ve gülümseyerek başımı iki yana salladım.

Gitmek için kalktım ve her yanı ağrıyan bedenimi esnettim. Adena hepsi farklı bedenlerdeki ve renklerdeki giysilerini toplayıp gönülsüzce vedalaştıktan sonra, gün batmadan daha fazla giysi satma ümidiyle Loot'un yolunu tuttu.

Artık ikindi güneşinin vurduğu kalabalık sokağa adım atıp pazar yerinin gürültüsüne yöneldim. Kolay işlerle başladım. Önce biraz meyve ve kumaş aşırdım ve sıkılınca daha büyük, daha iyi ürünlere yöneldim. O akşam asıl peşinde olduğum şeyler cüzdanlar, kol saatleri ve şilinlerdi.

Kalın bileğini süsleyen ışıltılı bir kol saati olan, koyu mavi saçlı bir adamı süzüp hemen bir sonraki hedefim olmasına karar verdim. Kalabalık sokağa göz gezdirdiğimde, kalabalığın içinde saçları yine anormal renklerde olan birkaç kişi daha fark ettim. Bu da genetiği değiştiren bir Veba'nın doğaüstü güçlerden fazlasını getirdiğinin kanıtıydı. Fakat başımın üzerindeki gümüş saçlara rağmen, bu

özelliğime eşlik edecek bir güç bana yine de bahşedilmemişti. Kol saatini çalmamın ardından, mavi saçlı adamdan kaçmam gereğinden uzun zaman aldı. Beni yakaladığından değil, hayır, benimle *durmadan konuştuğu* için. Adamla çarpışıp aksesuarı bileğinden ustaca çekip almamın ardından, zavallı adamın kendisine gülümseyip selam verecek herhangi biriyle dedikodu yapmak için can attığı ortaya çıkmıştı.

Ben erken paydos edip, o geceyi epey başarılı geceler hanesine eklemeye hazırlanırken tepeden tırnağa siyahlar içinde, uzun boylu bir figür Loot'a adım attı. Öz güvenle, evsizlerin mümkün olduğunca az dikkat çekmek için kamburlarını çıkararak yürüyüşleriyle taban tabana zıt bir havayla yürüyordu.

Onların aksine, bu adam... Bu adamı görenin gözlerini ondan alması güçtü.

Siyah, bol bir frak gömleği giyen adam gömleğin eteklerini dar, siyah pantolonunun içine tıkıştırıp ikisini birbirinden sade bir kemerle ayırmıştı. Yakalı gömleğinin düğmeleri yarıya kadar iliklenmemişti ve gömlek rüzgârda şiştikçe bronzlaşmış göğsü görünüyordu. Yüz hatlarını uzaktan belli belirsiz seçebilsem de, katran karası saçlarının dağınık dalgalarının alnına düştüğünü görebiliyordum. Elleri cebinde, telaşsız ve sakin adamı, uzun adımları pazarın içlerine taşıyordu.

Buralardan değildi. Bunu etrafına ilgiyle bakışından anlayabiliyordum. Muhtemelen bir Saldırgan'dı; kenar mahallelere nadiren adım atan, yüksek mevkili biri ya da soylu bir Seçkin. Yürüyüşünden, ayakkabılarının cilasından bu adamın üzerinde birkaç kıymetsiz şilinden fazlası olacağını görebiliyordum. Gözlerimi kısıp gümüş sikkelerini nerede taşıyor olabileceğini çıkarmaya çalıştım.

İşte orada.

Birçok Ilyalılının bozuk para taşımak için kullandığı, bir kayışla kemerine bağlanmış ve sallandıkça bacağına çarpan bir kese. Savunmasız bir kese bir hırsız için –benim için– kolay lokma olacağından, özellikle kendilerine çokça güvenenler paralarını böyle taşırlardı.

Bu geceki son, talihsiz hedefim.

O kadar uzun boylu olması bir şanstı. Yoksa onu insan selinde kaybedebilirdim. Yakışıklı yabancıyı insan kalabalığına karışmadan önce boyunlarını uzatarak daha iyi görmeye çalışan her yaştan kadını izledim. Kalabalığı ite kaka yarıp adamı takip ettim. Ta ki adam tüccar arabaları

arasında kalan ana yoldan çıkıp, kalabalığın daha seyrek olduğu bir sokağa girene dek. Adamın yoluna çıkmak için bir ara sokağa saparken, saçlarımı savurup uzun dalgaları omuzlarıma düşürdüm. Zikzaklar çizerek içinden geçtiğim arka sokak beni yabancının yürüdüğü sokağa götürdü. Şimdi dosdoğru adama doğru yürüyordum.

Çarpıştığımızda gözlerimi yerden ayırmadım.

Olağan rutinime uygun olarak, çarpmanın etkisiyle geriye sendelerken bana ayaklarımı yere sağlam basmamı söyleyen içgüdümle mücadele ettim. Güçlü kollar belime dolanıp düşmeme engel oldu. Bu hareket, adamın para kesesini benim gibi kopuklara karşı savunmasız bırakmıştı. Adamın gömleğinin önüne tutunup bunun dengemi sağlama amaçlı bir refleks olduğu hissini yarattım. Gerçekte tek ihtiyacım olan, ellerimi şüphe uyandırmadan bedenine yakın tutmak için bir bahaneydi.

Loot'un açlıktan karnı yapışan oğlanlarına dokunmaktan farklıydı bu.

Elimi adamın belindeki keseye götürürken bu düşünce aklımdan silindi. Parmaklarım adamın kemerinden öylece sarkan en az yirmi şilin olduğunu çıkardı. Adam Loot'ta öyle çok parayla gezinebildiğine göre becerilerine çok güveniyor olmalıydı.

Keseyi koparıp kaçasım gelse de, üç uzun adımda beni yakalayacağını gayet iyi biliyordum. Fakat bir daha böyle bir fırsata ne zaman rastlayacağımı bilmediğim için kesesindekinin en az yarısını almadan oradan gitmeyecektim.

Fakat yarısını alırsam ağırlıktaki değişimi hisseder.

Zihnimde düşünceler birbirini kovalıyordu.

O hâlde dikkatini dağıt.

Tüm bu planlama saniyeler içinde gerçekleşirken, çabucak ve sessizce sikkelerin yarısını avucuma alıp elimi keseden dikkatle çıkardım ve bedenimi adama yaslayıp dengemi buldum. Ardından gözlerimi gömleğinin kıvrımlarının örtmediği, açıkta kalan kısmında koyu renkli bir dövmenin kenarının seçildiği göğsünden ağır ağır ayırdım.

Nihayet gözlerim gözleriyle buluştu.

Bir fırtınaya bakmak gibiydi bu.

Gözleri Ilya'nın üzerine çöken fırtına bulutlarının, yükseklerde tüten bacalardan çıkan dumanın, avucumda sıktığım çalıntı gümüş sikkelerin rengindeydi. Siyah, uzun kirpikleri yüzümü süzen çelik

grisi gözleriyle tam bir tezat oluşturuyordu. Yaşadığı şaşkınlığın etkisiyle siyah kaşları kalktı, keskin hatlı çenesi gerilirken çıkık elmacık kemikleri daha da belirginleşti.

Orada öylece dikilip birbirimize baktık.

Bir anda bedenimin onun dokunduğu her noktası hassaslaştı. Hâlâ belime sarılı olan güçlü kolları ağırlığımın bir kısmını taşırken bakışları da bir okşayıştan farksızdı. Yumruk yaptığım elimi gömleğinden çıkarırken boğazımı temizledim ve buruşuk, kaliteli kumaş gün yüzüne çıktı. Adamın kollarından ayrılmak için hareketlendim.

Dudakları seğirince sağ yanağındaki gamzeyi fark ettim. Kollarını belimden yavaşça ayırıp beni bırakırken elleri yeleğimin sert eteğini yakaladı.

Nasırlar. O bir dövüşçü.

Bunu anlamak için bir Psişik olmam gerekmiyordu. Fiziğini görmem zaten bu gerçeği açık ediyordu. Eğitimli bir dövüşçü olduğunu ve cüssesinin benim gibi iki kişiye denk olduğunu düşününce, suçumun delilini gizlemek için ellerimi elimden geldiğince rahat bir tavırla arkama gizledim. Ben derin bir nefes alıp, kendimi toparlamaya çalışırken sikkeler sessizce arka cebime kaydı.

"Yakışıklı yabancıların kucağına hep düşer misin yoksa bu senin için bir ilk mi?" Soruyu sorarken yüzüne oturan gülümsemeyle gamzesi bir kez daha belirdi ve beyaz, düzgün dişleri ortaya çıktı.

"Hayır, sadece kendini beğenmiş olanların kucağına düşerim ben." O bana çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi, yüzünde keyifli bir ifadeyle bakarken serinkanlı bir tavırla gülümsedim.

Dikkatini dağıt.

Kıkırdayıp elini siyah saçlarında gezdirdi. Bu hareketi saçlarının dalgalarını daha da dağıttı. Gri gözleri gözlerimi ararken, "Eh," dedi, "Anlaşılan epey etkileyici bir ilk izlenim bırakmışım."

Ağır ağır konuşarak, "Evet," dedim, "Fakat hâlâ iyi mi yoksa kötü bir izlenim mi olduğuna karar veremedim."

Ona parayı unutturup sana odaklanmasını sağla.

Omuz silkip ellerini ceplerine soktu. Kayıtsızlığın mükemmel bir resmi. "Seni tuttum, değil mi?"

Şimdi gülme sırası bendeydi. Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılırken başını hafifçe yana eğip bana baktı. Öne eğilip, "Belki kararını vermeden bu ayrıntıyı da hesaba katarsın tatlım," dedi.

Vebalar aşkına, güzel konuşan güzel bir oğlan.

Tehlikeli.

Duman grisi gözleri yüzümde gezindi. Bir kez daha bana merak uyandıran bir bilmeceymişim gibi baktı. Bakışı karşısında süklüm püklüm olmayı reddederek işlek sokağa doğru bir adım geriledim.

"Hesaba katarım tatlım." Son sözcüğü uzatarak oğlanın sırıtışını taklit ettim. Gülümsemesi daha da derinleşen oğlanın her iki yanağındaki gamzeler ortaya çıktı. Onları görmezden gelmeye çalışarak, "Ayrıca beni kaldırım taşlarını yemekten kurtardığın için teşekkür ederim. Sanırım sakarlıkla lanetlenmişim," dedim.

Elleri cebinde duvara yaslanan oğlan, "Eh, sakarlığın beni bulduğuna göre buna lanet diyemem," dedi.

Gülümsedim. Gülümserken bir yandan gözlerimi devirmeme engel olamadım. Gülümsemesine son kez, hızlıca bakıp topuğumun üzerinde dönerek, Loot Sokağı'na geri yürüyüp kalabalığın arasına karıştım.

Loot'ta yürürken hızlı çalışan zihnimden oğlan hakkındaki gözlemlerimi geçiriyordum. İlgimi en çok, kollarına yayılan yara izleri ve parmak eklemlerindeki yeni bir kavgadan kalma bereler çekmişti. Bunlara eşlik eden hikâyeyi keşfedemeyecek olmam ne yazıktı. Bir Saldırgan Seçkin'in yara izleri olması düşüncesi beni gülümsetti. Zayıflık göstergesiydi bu.

Arka cebimdeki sikkeleri elime alıp yüzümde muzaffer bir gülümsemeyle avucumda şıngırdattım.

Bunları özleyeceğinden şüpheliyim.

5. BÖLÜM

Kai

Giydiğim yakalı gömlek kaşıntı ve rahatsızlık veriyordu. Bu da birden küçüklüğüme özlem duymama neden oldu. O zamanlar etrafta yarı çıplak koşmam herkesçe doğal karşılanıyordu.

Fakat bu durum şimdi de aynısını yapmama asla engel olmamıştı.

Çamurla kaplanmamış tek çift ayakkabımı giyip kapıya yürüdüm. Çok fazla kitap doldurulduğundan ağırlıktan yıkılacakmış gibi duran karman çorman rafların, epeydir sakındığım belgelerle kaplı masanın ve defalarca ayağımı vurduğum, sürekli küfretmeme sebep olan, duvara yaslı dört direkli karyolanın yanından geçtim. İç çekip, kapıyı kapatarak odamın huzuruyla baş başa kaldım. Yatağıma gömülmeyi ve şafak zamanını uyuyarak geçirebilmeyi ne de çok isterdim. Ne yazık ki görev beni çağırıyordu ve onu bekletmesem iyi olurdu.

Ellerimi ceplerime sokup taht odasına giden beyaz koridorlarda yürüdüm. İkindiyi akşama bağlayan saatlerde güneş ışığı koridorun pencerelerinden içeri süzülüyor, duvarlardaki şatafatlı tabloları altın sarısı ışığı altında parıldatıyordu. Umduğumdan kısa süren yürüyüşün ardından, köşeden dönüp taht odasının önündeki muhafızları başımla selamladım ve ağır kapıları iterek açtım.

"Ah Kai. Nihayet geldin." Babamın gür sesi taht odasında yankılandı. Odanın duvarları koyu yeşil –Ilya Krallığının rengi– ipek perdeli, uzun, geniş pencerelerle süslenmişti. Pencerelere duvarlardan

tavana uzanan, oyulmuş rölyefler eşlik ediyordu. Cilalı, mermer zeminin üzerinde, ucunda Kral'ın oturduğu uzun, ahşap bir masa vardı.

"Güzel, gömlek giymişsin." Kral iç çekse de gözlerinin içi gülüyordu. "Hizmetçiye sana getirdiği mesaja bu ayrıntıyı da eklemesini söylemeyi düşünmedim değil."

"Ah, merak etme baba, taht odasına gömleksiz girme hatasına düşmeyeceğim. Yani bir kez daha." Bir daha görebileceğimden emin olamadığım için babamın yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyi aklıma kazıdım. Bir dahaki sefere bu gülümsemeyi hak edecektim.

Sert bir adamdı. Fiziksel olduğu kadar zihinsel olarak da güçlü bir Gürbüz. Katı, inatçı ve bildiğinden şaşmayan biri. Bu yüzden belli belirsiz bir gülümsemesi bile, ona benzer bir gülümsemeyle karşılık vermeme neden olmuştu. Aramızdaki ilişki en basit tabirle zorluydu. Fakat böyle anlarda tatsız geçmişimizi göz ardı etmek daha kolay oluyordu.

Yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan boğazını temizledi.

Ve işte alıştığım baba.

"Geleceğin İnfazcısı olarak senin için bir görevim var."

Hissizce, "Hizmet etmek için yaşıyorum," dedim.

Öldürmek için yaşıyorum.

Benim hayatım bir başkasının hayatının sonu anlamına geliyor.

İnfazcıların gönderildiği görevler kahramanca olmaktan çok uzaktı. Yıllar boyunca öyle onlarca göreve çıkmıştım, hepsi de geleceğin İnfazcı'sına, orduların komutanına, Kral'ın sağ koluna dönüşmem için gereken eğitimimin bir parçasıydı. Savaş stratejilerinden idamlara, idamlardan sorgulara ve işkencelere kadar her şey, müstakbel İnfazcı olarak görevlerim arasındaydı.

Tüm bunlar, parlak geleceğim hakkında fikir veriyordu.

Sesinden biraz sıkıldığı anlaşılan babam, "Muhbirlerim Loot Sokağı yakınlarında bir Sıradan'a yataklık eden bir aile olduğunu bildirdiler," dedi. "Senden oraya gidip araştırma yapmanı ve sorunu ortadan kaldırmanı istiyorum."

Ortadan kaldırmak, öldürmek demek oluyordu.

Arınma'dan sonra, Ilya'yı hastalıktan korumak için Sıradanlar Scorches Çölü'ne sürülmüş; Kral, krallıktaki geri kalan Sıradanlar'ın idam edilmesi emrini vermişti. Otuz yıl önce, Scorches Çölü'nü aşıp kimseye zarar veremeyecekleri Dor ve Tando şehirlerine ulaşmaları

şartıyla onlara hayatta kalmaları için bir fırsat sunmuştu. Fakat Kral'ın merhameti sadece o Arınma gününün sonuna kadar sürmüştü ve şimdi ben, onun adına ölüm getiriyordum.

"Tabii ki," deyip elimi saçlarımda ve gergin çenemin üzerinde gezdirdim. Bu hareketim gözünden kaçmamıştı.

"Kai." Bana baktı. Neredeyse nazikçe. O bakışı en son çocukken görmüştüm ve o zamanlarda bile eğitimim sırasında benden memnun kaldığı anlara özel, nadir bir bakıştı bu. "Kimse İnfazcı'nın işine gıpta etmez. Gaddarcadır. Kanlıdır. Fakat Veba sana nadir bir armağan verdi. Bir Hükmedici olarak çok güçlü bir becerin var ve bir gün bu krallığa iyi hizmet edeceksin." Duraklayıp, "Bunun için ne gerekiyorsa yaptım," diye ekledi.

Gerçekten yapmıştı.

Eğitim tüm hayatım, tüm amacım olmuştu. Bir tek beceriyi ortaya çıkarıp onda ustalaşmak yerine, yıllarımı onlarcasını nasıl kontrol edeceğimi öğrenmekle geçirmiştim. Fakat becerilerim kadar bedenimi de bileyerek bir silaha dönüşmüştüm. Erişebildiğim her silahı nasıl kullanacağım ve onlarla nasıl can alacağım beynime işlenmişti... Mükemmelleştirdiğim bir refleksti bu.

Fakat her şeyi kendime mal edemezdim. Hayır, beni olduğum şeye çeviren Kral'dı. Hem fiziksel hem de zihinsel eğitimime katkı sağlamayı görev bilen Kral. Zayıflıklarımı öğrenip köklerini kurutmak için gereken neyse yapmıştı. Çocukken göğüs gerdiğim eğitime dair anılarımın çoğunu zihnimden uzaklaştırmayı öğrensem de babamın hissiz yüzünün görüntüsüyle eşleşen, hayatım boyunca işittiğim o kan donduran sözlere aldırış etmemenin bir yolunu bulamamıştım.

"Eziyete katlanamazsan başkalarına eziyet etmeye uygun değilsindir İnfazcı."

Savaşlara katılmış, sorgular düzenlemiş, işkenceleri yönetmiştim. Bu sırada Kitt sayısız toplantılara katılmış, anlaşmalar planlamış ve günlerini benim tanıdığımdan daha şefkatli bir kralla geçirmişti.

Kitt'in günleri kitaplar, özel dersler ve çok sevdiği babasıyla geçirdiği daha keyifli zamanlardan oluşmuştu. Vâris Kitt hep korunmuş, kollanmıştı ve çocukluğumuzda eğitim avlusunda benimle yan yana getirilmesi bile başlı başına bir olaydı.

Kral'a baktığımda, yeşil gözlerini epeydir bana dikmiş olduğunu fark ettim. Kitt'in gözleri. Babam ilk eşi oğlunu doğururken ölünce

güvendiği bir danışmanının kızıyla evlenmişti. Beklendiği gibi annemin ilgisine, şefkatine, cesaretine ve güzelliğine kısa sürede tutulmuştu. Ben anneme benziyordum. Siyah saçlar, açık renk gözler. Tıpkı Kitt'in babama çektiği gibi. İkisi de yeşil gözlü ve sarışındı.

Geçmişe dair düşünceleri onları yeniden düşünmek için kendime izin vereceğim zamana dek susturarak zihnimi boşalttım. Nihayet, "Ne zaman yola çıkıyorum?" diye sorduğumda sesim donuk çıkmıştı.

Tam da bu sözler bir hatırayı canlandırıp, bana ilk görevimde aynı soruyu sorarken ne kadar toy olduğumu anımsattı. O gün bir katil olacağımı bilmiyordum. Bir adamın yere, kendi kanının içine yığılışını izleyeceğimi bilmiyordum.

"Şafakta."

Şafak istemediğim kadar erken geldi ve bir anda kendimi ahıra yürürken buldum.

Sabahın ilk ışıklarında geniş, beyaz ahırın gölgesi daha da büyüktü. Ahırın her bir duvarı boyunca, atların saman dişledikleri ve başlarını kaldırıp merakla bana baktıkları bölmeler diziliydi.

Gözlerim solumda dikilen iki İmparatorluk Muhafızına çevrildi. Yanlarında, bizi bekleyen yolculuk için eyerlenmiş üç at vardı. Dişlerimi sıktım. Kral iki muhafızı bir güvenlik önlemi olarak Loot Sokağı'ndaki nöbetlerinden ayırıp yanıma vermişti. Oysa tek başıma görevin üstesinden rahatça gelebilirdim. Fakat anlaşılan o ki babam, bir gecede esenliğimi aniden dert etmeye başlamıştı. Bunun için sadece on dokuz yıl ve artık kendisi için değerli olduğum gerçeğini fark etmesi gerekmişti.

Başımı iki yana sallayıp bana en yakın ata bindim. Gururumu bir yana bırakıp, sürgün cezası vermek gerekirse İmparatorluk Muhafızlarının yanımda olmasının doğru olacağını kabullendim.

Loot'a yapacağımız yolculuk uzundu ve zamanı tek kelime etmeden geçirdik. Biz şehrin içlerine at sürdükçe sokaklar ağır ağır kenar mahallelere dönüştü. Daha biz geniş pazar sokağına varmadan sokağın kokusu burnuma ulaşmıştı.

Loot'a girmemizle beni tanıdık balık kokusu, duman kokusu ve başka gizemli kokular karşıladı. Atlarımızın engebeli kaldırım taşlarını döven toynaklarından çıkan sesler sokak boyunca uzanan

viran dükkânların duvarlarından yansıyordu. Erken kalkan birkaç kişi yolumuzdan hızla çekilip, elleriyle bize işaret ederek fısıldaştı.

Sola, ana sokaktan ayrılan daha küçük bir sokağa sapıp küçük, ahşap bir kulübeye yöneldik. Tereddüt etmeden atımdan indim ve dizginleri İmparatorluk Muhafızlarından birinin eldivenli eline tutuşturup hayvanı ona emanet ettim.

Madem buraya gelmeleri gerekiyordu, en azından işime yarasınlar.

Uzun adımlarla kapıya yürüyüp, cebimden çıkardığım elimle kapıyı çaldım. İçeriden bir tak sesi geldiğini işittim. Sonra sert adımların sesleri geldi ve kapı, küflü menteşelerinde gıcırdayarak açıldı.

İri, çam yarması gibi, gür sakallı ve daha da gür saçlı bir adam karşısındaki sahneye gözlerini dikti. Adamın kapı çerçevesine sığmasına şaşmıştım. Bir bana bir de yanımdaki iki İmparatorluk Muhafızına bakarken fırça gibi kaşlarının altındaki gözleri büyüdü.

"Prens Kai?.." Adam aynı anda hem şaşkın hem kaygılı görünüyordu. "Selamlar, şey yani, bu ne şeref?!" Tokalaşmak için elini uzatan adamın sahte bir neşe kattığı sesi sokağa yayılıp muhtemelen komşuları uyandırmıştı.

Elimi sıkan eli güçlü ve nasırlıydı. Kendi elim gibi. "Nathan, değil mi?" Başını sallamasıyla konuşmaya devam ettim. "Burada, Loot'ta bulunan bir Sıradan hakkında sana birkaç soru soracaktım. Senin için sorun olmayacağından eminim." Adamı dikkatle izleyip neyden bahsettiğimi bildiğine dair herhangi bir belirti aradım. Hiç renk vermedi. Yüzü büsbütün ifadesizdi. "İçeri girebilir miyim?" Bu bir soru değildi ve o da bunu biliyordu. Daha o kapının önünden çekilemeden ayağımı eşiğin üzerinden geçirmiştim bile.

Ev saraydaki yatak odamdan daha büyük değildi. Odanın bir yanında küçük yataklar bir araya getirilip yamuk açılarla duvarın kenarına dizilmişti. Odanın diğer yarısını kaplayan mutfakta harap bir lavabo, yüzeyi epey dökülmüş, ahşap bir tezgâh ve şaşkın gözlerle bakan iki oğlan ile bir kadının oturduğu geniş bir masa vardı. Odanın iki yanını birleştiren geniş, rengi solmuş bir halı evdeki yegâne dekor ve renkti.

Nathan boğazını temizledi. "Bu eşim Layla." Arkamda huzursuzca kıpırdanan muhafızları süzerken içtenlikle gülümseyen Layla'nın beyaz dişleri koyu teniyle tezat oluşturuyordu.

Nathan iki çocuğa sırayla işaret edip isimlerini söyledi. "Bunlar da oğullarımız Marcus ve Cal." Marcus gözlerini masadan ayırmıyor, bana bakmaya cesaret edemiyordu. Bu sırada küçük kardeşi Cal gözlerime kaçamak bakışlar atacak kadar meraklıydı.

İçlerinden hiçbirinin gözümüzün önünde gizlenen Sıradan olmadığından emin olmak için içimdeki güce uzandım. İnfazcı olarak Hükmedici becerim bana özellikle faydalı oluyor, işimi çok daha kolayca ve etkili yapabilmemi sağlıyordu.

Nathan bir Gürbüz'dü. Dağ gibi bir adam olduğundan buna hiç şaşırmamıştım. Layla'nın Şifacı gücünün kanımda şampanya gibi köpürdüğünü hissedebiliyordum. Marcus ve Cal'in ise Avam güçleri vardı. Bir İç Okuyan olan Marcus'un yalanı sezme becerisi varken Cal keskinleşmiş sezgileriyle bir Artırıcı'ydı.

Soğuk bir sesle, "Neden geldiğimi biliyorsunuz," dedim. "Buralarda gizlenen bir Sıradan'ı gördünüz mü ya da kulağınıza onun hakkında bir şeyler geldi mi?"

"Hayır efendim." Konuşan Layla'ydı. Yumuşak sesi sakin çıkmıştı.

Yeniden evi taramaya başlayan gözlerim lavaboya çevrildi. İçleri ağızlarına kadar yulaf lapası dolu kâseler temizlenmeyi bekliyordu.

Beş.

Doyuracak dört boğaz fakat beş kâse.

İlginç.

"Eh, o hâlde etrafa bir göz atmamın sakıncası yoktur?"

Bir kez daha soru olmayan bir cümle. Rahat bir tavırla küçük evde gezinip, ara sıra durarak bir şeyleri yakından inceledim. Ellerim cebimde evi ağır ağır incelerken, hem iki muhafızımın hem de ailenin gözlerini sırtımda hissettim.

Olağan dışı bir şey gözüme çarpmamıştı.

Tam bir çıkmaz sokakta zamanımı boşa harcadığımı düşünürken yıllarca ayaklar altında kalmaktan solgunlaşmış desenli halının ortasına adım attım. Ayakkabılarımın altından bir gıcırtı geldi. Durup ağırlığımı diğer ayağıma verip çıkan sesi bir kez daha dinledim. Halının altındaki tahtaların gıcırdadığından emin oldum.

İlginç.

Nathan'ın yüzü ifadesiz kalsa da kireç kesilmiş, rengi ölü gibi solmuştu. Muhafızlara hissiz bir sesle, "Halıyı kaldırın," derken

gözlerimi bir an olsun aileden ayırmadım. İşte o anda çok tanıdık bir duyguyu sezdim, varlığıma eşlik etme eğilimindeki bir duyguyu.

Korku.

Halı toplanıp kaldırılınca kirli, ahşap zemin döşemelerinin geri kalanıyla neredeyse kusursuzca bütünleşen bir kapağın konturlarını seçtim.

Şu tak sesi. Dışarıda beklerken işittiğim ses buradan gelmiş.

Çömelip kapağı açmamla aşağıdaki dar, karanlık boşluk ortaya çıktı ve Layla hıçkırdı. İçeride bir köşeye sinip dizlerine sarılmış küçük bir kız oturuyordu. Kız başını kaldırıp bana baktığında gözlerindeki ateş uzun saçlarının kızılına denkti.

Vebalar aşkına, çok küçük.

Muhtemelen sekiz yaşından büyük olmayan kız ben uzanıp onu rutubetli kutudan çıkarırken bana direnmedi. Onu yere bıraktığımda bana meydan okurcasına baktı. Çilli, küçük yüzünde korkudan eser yoktu.

Emin olmak için kızdan herhangi bir güç yayılıp yayılmadığını yokladım. Hiçbir şey sezmedim. Kıza dair sıra dışı hiçbir şey yoktu. Çünkü o bir Sıradan'dı.

Odaya boğuk hıçkırıklar dolmaya başladı.

"Hayır, hayır, hayır." Layla'nın titrek çığlıkları duvarlardan yankılandı. "Onu götüremezsiniz! Yapamazsınız bunu! O benim kızım, lütfen!" İmparatorluk Muhafızları benimle öfkeli ailenin arasına girseler de öfkeyle onları iterek ilerledim. Şimdi oğlanlar da hıçkırıyorlar, annelerinin bacaklarına sarılıyorlardı. Nathan afallamış gibiydi. Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı, keçeleşmiş sakalının içine akıyordu. "Sakinleşip onun nereden geldiğini, ne zamandır ona yataklık ettiğinizi anlatın bana." Pes ve sert çıkan sesim kargaşanın arasından sıyrıldı. Yanımda dikilen küçük kız çilleriyle ve alev kızılı saçlarıyla bu aileye hiç mi hiç benzemiyordu. Üstelik Nathan ve Layla iki Seçkin'di. Bu da ikisinin asla bir Sıradan çocukları olamayacağı anlamına geliyordu.

"O... Üç yıldır burada." Layla'nın sesi titriyor, hıçkırıkları narin yapılı bedenini sarsıyordu. "Biz o-onu sokakta bulduk ve eve aldık. Bir kızımız olsun istedik. Yeniden çocuk yapamıyordum..." Susup yüzünü sildi. "Kenar mahallelerdeki birkaç Şifacı'dan biriyim ve o sağlıklı, güçlü görünüyordu. Böylece Abigail'i bulduğumuzda bizim... Nihayet küçük bir kızımız oldu."

Abigail.

Keşke öğrenmeseydim. Yoluma çıkacak kadar, Kral'ın canını sıkacak kadar talihsiz olanların sonu gelmeyen listesine bir isim daha eklemek zorunda kalmasaydım keşke.

Bir iç çektim.

İşte yine aynı şey.

"Kanunları biliyorsunuz." Odadaki boğuk hıçkırıklar çoğalıp beni sesimi yükseltmeye zorladı. "Kral'ın emri gereğince tüm Sıradanlar'ın idam edilmesi gerek. Sıradanlar'a yataklık eden herkes de Scorches Çölü'ne sürgün edilerek..."

Ben onlarca kez söylediğim o aynı sözcükleri ezbere okurken iri, sert bir kütle bana çarptı. Nathan'ın az önceki boş bakışları çoktan gitmiş, yerini yüzünü öfkeyle çarpıtan bir nefret almıştı. Nathan karnıma indirdiği darbeyle beni duvara yapıştırınca akciğerlerimdeki hava boşaldı ve başımın arkasını sert ahşaba vurdum.

Başım yarın bana Veba çilesi verecek.

Layla'nın boğazından kaçan çığlığı ve müdahale eden İmparatorluk Muhafızlarının sert adımlarının sesini belli belirsiz işittim. Onlara "Hayır!" diye bağırıp burnumu hedef alan bir yumruktan eğilerek kaçtım. Muhafızlar şaşkın hâlde durdular. "Onun icabına kendim bakacağım."

Nathan bir yumruk daha attı. Bu seferki çenemi kırmayı hedefliyordu. Tam zamanında yana kaçmamla, Nathan'ın yumruğu az önce yüzümün olduğu noktada ahşap duvarla buluştu ve etrafa kıymıklar saçarak duvarı deldi.

Dövüş içgüdülerimin harekete geçmesiyle, kullanmak için Nathan'ın gücüne uzanmaya bile gerek duymadım. Yumruğu hâlâ duvara gömülü olan Nathan'ın uzanmış kolunun altına eğilip, bileğini çekip çıkardım ve kolunu sırtının gerisine bükerek sol kürek kemiğine bastırdım. Acıyla homurdanan Nathan ayağıyla diz kapağıma sert bir darbe indirdi. Bacağımdan yukarı yakıcı bir acı tırmanırken Nathan elimden kurtuldu ve doğaüstü kuvveti olan yumruğunu kaldırdı.

Dizimdeki acıya aldırış etmeden kendimi yere attım ve bacağımla geniş bir kavis çizerek yeri süpürdüm. Darbemin ayak bilekleriyle buluştuğu Nathan sırtüstü yere yığıldı. Ardından tepesine çıkıp dizlerimle kollarını yere sabitledim. Kendi gücünü ona karşı

kullanmadan onu yerde tutamayacağımı bildiğimden nihayet Gürbüz gücünü kendime çektim. Çırpınan Nathan bana dişlerini gösterdi.

Nefes nefese, "Kapa çeneni ve beni dinle," dedim. "Bunu ya kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz. Şahsen ben kolay yolu tercih ederim."

Nathan, "O benim kızım!" diye bağırdı. Elimden kurtulmaya çalışırken gözlerinde acı dolu bir bakış vardı.

"Eh, belli ki duygularımı önemsemiyorsun çünkü bu işi zor yoldan halletmek istiyorsun." İç geçirdim ve havaya kaldırdığım yumruğumu çenesine indirdim. Nathan'ın başını yana çeviren yumruk onu konuşmama imkân verecek kadar bir süre sersemletmişti. "İş birliği yapmazsan, seninle işim bittiğinde eşindeki beceri bile kırıklar içindeki bedenini iyileştirmeye yetmeyecek. Bu yüzden seni hemen burada, ailenin önünde öldürmediğim için bana teşekkür etmeni ve ne diyorsam onu yapmanı öneriyorum." Nathan altımda hareketsizleşti. Gözlerindeki direnç silinip gitti. Hareketlenip yanına çömeldiğim yenik bedenine tepeden baktım. "Şimdi ben fikrimi değiştirmeden kalk bakalım," diye mırıldanıp doğruldum. Nathan yerinden kımıldamayınca, "Sabır bana merhamet kadar yabancıdır, bu yüzden yerinde olsam şansımı zorlamazdım," diye ekledim.

Bu sözlerimin ardından, Nathan güçlükle doğrulup birbirlerine sokulan aile üyelerinin önüne geçerek bana karşı onlara siper oldu. Onları bir canavardan koruyordu. Gözlerimi aileye dikip, yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını ve dudaklarından kurtulan hıçkırıkları izlerken İmparatorluk Muhafızlarına yüksek sesle emirler yağdırdım.

Muhafızlar emirlerimi yerine getirmenin telaşı içinde mahkûmları bağlarken rahat bir tavırla, "Ara sokaklardan gidin," dedim. "Açıkçası bugün iyi günümdeyim. Merhametim üzerimde. Bu yüzden kalabalığı etrafıma toplamak istemiyorum."

İmparatorluk Muhafızları homurdanarak emrime itaat ederken merhamet fikrime hafifçe gülümseyerek karşılık verdiler. Dakikalar içinde Nathan, Layla ve iki oğulları bağlanıp atların arkasında yerlerini aldılar. Başlarını sağa sola çeviriyorlardı. Bağlanmış, sıkıca tuttuğum Abigail'i arayan gözleri nefretle yanıyordu.

Şimdi neler olacağını biliyorlardı. Namımı, cani canavarın sokaklarda fısıldanan hikâyelerini duymayan yoktu.

Sıra, Sıradan'ı öldürdüğüm, İmparatorluk Muhafızlarının da suçluları muhtemelen sonlarının Abigail gibi ölmek olacağı Scorches Çölü'ne götürecekleri kısma gelmişti. Scorches Çölü'nün gündüz kavurucu, gece dondurucu havasından dolayı çölü aşıp Dor ve Tando şehirlerine ulaşmak hiç de kolay bir iş değildi. Hele ben bu aileyi hiç malzemeleri, yiyecekleri, suları ve ümitleri olmadan bunu yapmaya mahkûm etmişken.

Sıradan kızlarının ölümünden çok daha eziyetli bir ölüm olacaktı bu. Layla atların arkasında ayaklarını sürürken hıçkırıklar arasında bana bağırdı. "Lütfen! Size yalvarıyorum, lütfen onun canını bağışlayın!"

"Daha çocuk o..."

Bir İmparatorluk Muhafızı atının üzerinden uzanıp, Layla'nın yüzüne bir tokat indirerek kadının yakarışını yarıda kesti. "Kapa çeneni Kenar Mahalleli."

Gözlerimi sahneden ayırıp, kızı çekiştirerek sokağa çıkardım. Kendimizi içinde bulduğumuz espri kaldırmayacak durum olmasa, elimden kurtulmak için verdiği zayıf çabalar komik bile gelebilirdi.

Ölümüne sürüklenen bir çocuk için ürkütücü bir sessizliği vardı. Çoğu Sıradan şimdiye kadar çığlıklar atmaya, hayatları için pazarlık etmeye başlardı. Fakat onun mücadelesi sessiz, bakışları deliciydi. Gözlerimi geçtiğimiz boş ara sokaklara dikip ölümle yüz yüzeyken duygularını gizlemesi için birinin kendisine dair her şeyi gizlemeye ne denli aşina olması gerektiğini düşündüm.

Grubumuzu henüz krallığı altın sarısına boyamaya başlayan cılız güneş ışığının dokunmadığı gölgeli bir ara sokaktan geçirdim. Sıradan –Abigail– çırpınıp belki onuncu kez elimden kurtulmaya çalıştı. Sesimde keyifli bir tonla "İnatçı bir küçüksün sen, değil mi?" dedim.

Kız burnundan solurken alev kızılı saçları yüzüne dolandı. Sonra kaval kemiğime sert bir tekme indirdi. Hayal kırıklığım giderek büyüyor olmasa çabası beni etkileyebilirdi. Gözlerimi öfkeli, yeşil gözleriyle buluşturacak şekilde önünde çömeldim. Buna yanıtı bir tekme daha savurmak için bacağını kaldırmak olunca yumuşak bir sesle, "Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedim.

Kız gözlerini kırptı ve tam uyarımı dikkate alacağını düşündüğümde ayağıma sertçe basıp boşuna bir çabayla kolunu elimden kurtarmaya çalıştı. Ciyaklıyor, benden kaçmak için kollarını sallıyordu.

"Peki, böyle olmayacak." Çizmemden bir bıçak çıkarıp, "Belli ki işimi kolaylaştırmayacaksın," dedim.

Hançeri gören kız yutkunup aniden hareketsizleşti. Gözlerini bıçağa dikip sadece bir çocuk sesinde olabilecek bir narinlikle, "Kalbime sapla onu," deyiverdi. "Annem öylesinin çabuk olacağını söylemişti."

Sessizce, "Öyle söyledi demek?" dedim. "Başka çabuk yöntemler de var."

Ve ben hepsini biliyorum.

Hançeri yaklaştırdığımda kızın irkilişini, çaresizce gizlemeye çalıştığı dehşeti nihayet serbest bırakışını izledim. Ardından kabullenmişliği akla getiren derin bir nefes alıp karşısındaki canavarın yüzüne karşı gözlerini yumdu.

Hançer kolayca kesti. Kız...

Abigail.

Titrek bir nefes aldı.

Uzun bir saniyenin ardından yeşil, yaşlı bir göz açıldı. İpler kızarmış bileklerinden kayıp, ayaklarının dibine düşerken kız gözlerini kırpıştırdı. Gözleri önce zarar görmeyen kalbine, sonra yüzüme ve sonunda elimdeki hançere çevrildi. "Onu kalbime saplamayacak mısın?"

Dudaklarım seğirdi. "Beni dikkatle dinle Abigail. İplerini kestim. Bu yüzden şimdi bana bir iyilik borçlusun. Senden sessiz olmanı ve mücadele etmeyi kesmeni istiyorum." Yüzünü süzüp, "Anlaşıldı mı?" diye ekledim.

Bir yanıt beklemeden kızı yeniden ana caddelerden ve ara sokaklardan geçirmeye başladım. Beni gayet iyi anlamış olacaktı ki sessizce, gergince yürüyor; elimden kurtulmak için hiçbir hamle yapmıyordu.

Scorches Çölü'yle beraber sınırında dikilen iki İmparatorluk Muhafızı da göründü. Çöle yürüyüşlerini izlemeleri gereken, şimdi kumun üzerinde bulanık figürlere dönmüş olan aileye aldırış etmiyorlardı. Ara sokaklardan birinin köşesinden başımı uzatıp, havadan sudan konuşan İmparatorluk Muhafızlarını izledim. Çok geçmeden

omuz silktiler ve topukları üzerinde dönüp sokağa dönmek için hareketlendiler.

Tam da kendilerinden beklendiği gibi.

Muhafızların öngörülebilir tembelliğine ve başladıkları işi bitirememelerine bel bağlamıştım. Sürgün edilen ailenin de alışılagelmiş olduğu gibi sokaklarda ibret olsun diye yürütülmelerini istememiştim çünkü o zaman ihanetime şahitlik edecek bir kalabalık olacaktı.

Muhafızlar bizden uzaklaşınca, sokağa adım atıp kumlara doğru yürümeye başladık. Aile epey uzağımızdaydı ve o gün benim de tembelliğim biraz üzerimde olduğundan İmparatorluk Muhafızlarından birinin Şimşek becerisini aldım. Muhafız birazdan menzilimden çıkacağı için hemen kızı kucaklayıp hızla çölde koşmaya başladım.

Ailenin yanına varacağımız sırada Şimşek'in becerisi benden ayrılmaya başladı. Nathan arkalarından koşarken çıkardığımız sesleri işitip döndü ve gözleri kucağımdaki Abigail'i görmesiyle fal taşı gibi açıldı.

Layla bize doğru koşuyordu ve kısa sürede kızı kollarına aldı. Tüm aile ikisinin etrafını çevirdi. Ben kenara çekilip, ayakkabılarıma sızmaya başlayan yakıcı kumların arasında ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken onlar hıçkırarak ağlıyorlardı.

Sonra bana doğru döndüler. Gözlerinde tepemizdeki güneşten daha yakıcı bir öfke vardı. Nathan bana sadece tek kelime etti. Alçak sesle ve nefretle dolu. "Neden?"

Tek hareketle, hızla adamın bileklerindeki ipleri kesip gözlerine bakarak, "Çocukları öldürmem," dedim.

İkiyüzlü.

Yaptığım tam olarak da bu değilmiş gibi. Aslında sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyordum. Fakat en azından son anlarında bir arada olacaklardı... Sadece çocuklara bahşettiğim göstermelik bir merhamet.

Afallamış mahkûmların arkasına geçip bileklerindeki bağları kestim. Hepsinin gözlerine baktım. Hâlâ çoğunda gözyaşlarının pırıltısı vardı. Sonra küçük kıza döndüm. Sıradan'a.

Abigail.

Ağır ağır kıza doğru yürüyüp bir dizimin üzerine çöktüm ve ikimiz göz göze gelene kadar sıcak kumlara battım. Kız tek kelime

etmese de gözleri çok şey söylüyordu. Sadece bir çocuk olsa da bakışlarının ardındaki müthiş kararlılığı görebiliyordum.

Belki de güçlü olmak için güçlere ihtiyacın yoktur.

Elimi cebime götürüp küçük bir çakı çıkardım. Çakının beyaz kabzası altın sarmallarla süslenmişti. Fakat küçük ağzı keskindi. Çakıyı kıza uzattım.

"Her kız kendisi kadar güzel ve ölümcül bir şeyi hak eder," deyip kıza çakıyı almasını işaret ettim. Beni temkinle süzen kız küçük elini uzatıp çakıyı elimden aldı. "Bunu akıllıca kullan."

Elimi saçımda gezdirip iç çekerek ayağa kalktım. "Kanunlarımız uyarınca ve Kral Edric'in emri gereğince, sizi ihanet suçundan dolayı Ilya Krallığı'ndan sürgün ediyorum."

Bu sözlerin ardından Nathan'ın kolunu eşine dolayışını, kadının da koluna girmeleri için çocuklarına uzanışını izledim.

Tek vücut hâlinde döndüler.

Ve sonlarına yürümelerini izledim.

6. BÖLÜM

Kai

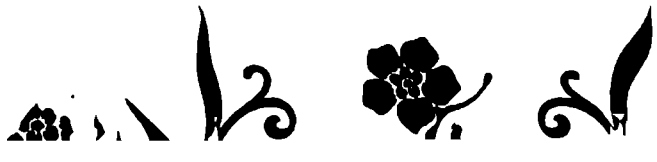
Şişmiş dizimin isyanlarına rağmen kendimi düz yürümeye zorladım. Loot Sokağı'na döndüğümde ikindi güneşi sokağı sıcak bir renge boyamıştı. Sokakta gezinmeyi hep sevmiştim. Ilya'nın kenar mahallelerinin hiçbir şatafatı olmasa da boğucu sarayda olmayan ferahlatıcı bir yanı vardı.

Pazarlık eden, küfreden, alışveriş yapan insan kalabalığının arasında dolanırken gözlerim bir o yana bir bu yana çevriliyordu. Bir an durup Loot'un manzaralarını ve kokularını duyumsadım. Manzaralar da kokular da pek hoş değildi. Burada her şey donuktu ve renkten arındırılmıştı. Flamalar, yiyecekler, insanlar. Gün ortasında sokakta terli bedenlerin ve şüphe uyandıran yiyeceklerin kokuları olurdu.

Fakat her şeye rağmen Loot *hayat* doluydu.

Kalabalık, canlı bir akıntı gibi beni farklı yönlere sürüklerken insan selinden kaçmak için mücadele veriyordum. Nihayet evsizlerin duvarlara yaslanıp para dilendikleri, bazılarının ise kendilerini eğlendirmek için güçlerini kullandıkları çok da kalabalık olmayan bir ara sokağa geçebildim. Kenar mahalleler çoğunlukla Avamlar'ın yuvası olsa da içlerinde ara sıra Savunucu Seçkinler de görüyordum. Birkaçını çevreleyen güç alanlarının mor ışıltısı gözüme çarptı. Bir de çevresindeki ışığı kontrol edip, yoğun bir ışına çevirerek hem kendisini hem de bir sokak kedisini oyalayan bir Parıldak gördüm.

Etrafıma bakınarak yürürken nereye gittiğime dikkat etmiyordum.

Anlaşılan göğsüme çarpıp inleyen kişi de etmiyordu.

Çarpmanın etkisiyle düşmesin diye içgüdüsel bir tepkiyle uzanıp çarpıştığım kişiyi belinden kavradım. *Kızı.* Tuttuğum beden hiç şüphesiz bir kadına aitti fakat kollarıma sürtünen uzun, gümüş rengi saçlar zaten yeterli bir ispattı.

Kız ufak tefek fakat güçlüydü. Kenar mahallelerdeki sıska kızların çoğundan daha atletikti. Bunu elimin rahatça oturduğu belinin kıvrımından anlayabiliyordum. Her ne kadar dengesiz beslenmenin bir zamanlar sahip olduğu kasların çoğunu bedeninden eksilttiği anlaşılsa da.

Avucunu göğsüme bastırdığı noktada başparmağını saran kalın bir yüzüğü hissedebiliyordum. Kızın dengesini bulmaya çalıştığı birkaç saniye boyunca onu süzdüm. Benimle göz göze gelince ağzından titrek bir nefes çıktı.

Okyanusta boğulmak gibiydi bu.

Gözleri Shallows Denizi'nin en derin köşesinin rengindeydi; geceye kaymaya başlayan açık bir göğün, bir unutmabeni çiçeğinin hoş tonundaydı. Bir de en sıcak alevler gibi mavi ve ateş doluydu gözleri. Çıkık elmacık kemiklerini takip edip, beni süzerken hafifçe kalkan, aynı ölçüde belirgin, koyu renkli kaşlarına ulaştım.

Okyanus gözleri kocaman açıldı. Onu bedenime hâlâ ne kadar yakın tuttuğumu fark etmesiyle yanakları hafifçe kızardı. Elini göğsümden çekti ve ben de yüzümde bir gülümsemeyle centilmenliğime yaraşır şekilde ellerimi belinden çektim.

"Yakışıklı yabancıların kucağına hep düşer misin yoksa bu senin için bir ilk mi?" dedim ve yarık alt dudağına rağmen kızın dudaklarında kendi gülümsememle yarışan bir gülümsemenin belirişini izledim.

İlginç.

Ağzından çıkan her sözcükten alaycılık damlayan kız "Hayır," dedi, "Sadece kendini beğenmiş olanların kucağına düşerim ben." Tavrındaki belirgin öz güvenden geçmişte öz güvensiz zamanları olduğunu çıkardım. Sonra öylece, bir anda, sinir bozucu bir merak uyandı bende.

Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Mükemmel.

Sözlerine gülüp elimi saçlarımda gezdirsem de düzeltmek için çok çaba sarf etmedim. Kız beni dikkatle, gözlerini benden ayırmadan izliyordu. Onun benim ilgimi çektiği kadar ben de onun ilgisini çekmiş gibiydim.

Mavi gözlerinde boğuluyordum. Ne zaman gözlerimiz kenetlense buz en sıcak ateşle buluşuyor, gri sis koyu mavi okyanusun üzerinde yükseliyordu sanki. Bir an için gözlerimi ondan kaçırıp, "Eh, anlaşılan epey etkileyici bir ilk izlenim bırakmışım," dedim.

"Evet fakat hâlâ iyi mi yoksa kötü bir izlenim mi olduğuna karar veremedim." Dudakları hafif bir gülümsemeyle seğirdi. Bir erkeğe sebebin kendisi olması ümidiyle bir kez daha görebilmek için başını çevirten türden bir gülümsemeydi. O küçük, tam yerinde sergilenen jestten gülümsemesini üzerinde denediği tek erkek olmadığımı anlamıştım.

Ellerim ceplerime gitti ve kirli sokak duvarına yaslanırken umursamazca omuz silktim. "Seni tuttum, değil mi?"

Güldü. Sıcak fakat keskin bir ses. Neşeli fakat kederli, mutluluğa alışık değilmiş gibi. Başı hafifçe geriye gitti. Bana bakarken gümüş rengi dalgalar neredeyse beline ulaşıyordu. Gülerken gözlerinin kenarları kırıştı.

Hafifçe öne eğildim. Cüretkâr davranıp aramızdaki mesafeyi biraz kapatmak için. "Belki kararını vermeden bu ayrıntıyı da hesaba katarsın tatlım."

Bu sözlerimin ardından bir anda meraklandım. Kızda hangi gücün olduğunu merak ettim. Bu yüzden kendi becerimle becerisine uzandım.

Hiçbir şey. Hiçbir şey hissetmedim.

Yüzünü süzerken gücünü sezmek için tekrar tekrar uğraştım. Normalde o noktada ya kızı omzuma atıp üzerinde incelemeler yapılması için zindanlara götürür ya da sadece bir Sıradan olması şüphesine dayanarak onu oracıkta öldürürdüm.

Fakat yerimden kımıldamadım.

Yorgunsun. Yaralısın. Hata yapmış olabilirsin.

Ben kaderine karar verecek zamanı bulamadan kız kalabalık sokağa doğru bir adım geriledi. "Hesaba katarım *tatlım*." Bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gözlerini gözlerimden ayırmadan benden uzaklaşmaya devam etti. "Ayrıca beni kaldırım taşlarını yemekten kurtardığın için teşekkür ederim. Sanırım sakarlıkla lanetlenmişim."

"Eh, sakarlığın beni bulduğuna göre buna lanet diyemem." Bana bakarak gözlerini devirdiğinde sırıtışım daha da yayvanlaştı. Sonra topuğunun üzerinde dönüp Loot'a doğru yürüdü. Nihayet kendimi

tutmadan gözlerimi üzerinde gezdirdim. Bedenine uygun dikilmiş siyah pantolonunu ve gümüşi saçlarının örttüğü zeytin rengi yeleğini zihnime kazıdım. Yürüyüşünün bende sokaklarda uyuduğu izlenimini uyandıracak bir yanı olmasa da eski püskü giysileri ve yarılmış alt dudağı aksini söylüyordu.

Elimi yüzümde gezdirdiğimde, gözlerimi ona gereğinden uzun süre diktiğimi fark ettim. Bu yüzden dönüp bir başka ara sokakta yürümeye başladım. Gün batımıyla sokak sessizleşmişti ve aklımda az önce bir başka Sıradan'ı özgür bırakmış olabileceğim düşüncesi vardı.

Fakat yanımdaki sokak duvarında beliren dört geniş gölgeyi gözümden kaçıracağım kadar da dikkatim dağılmamıştı. Arkamdaki adamlardan biri pürüzlü sesiyle, "Dinle," dedi. "Tek istediğimiz kemerindeki şu güzel para kesesi. Onu verirsen kimsenin canı yanmaz."

İç geçirip ellerimin ayalarını gözlerime bastırdım.

Bugün gitgide güzelleşiyor.

Ve işte o anda uyandım.

Dikkatim nihayet belimdeki sikke kesesine çevrilince aniden kesenin öncesine kıyasla ne kadar hafiflediğini hissettim...

Kızdan öncesine kıyasla.

Demek o küçük...

Duvarda bir gölge kıpırdayıp üzerime atıldı. Arkama dönüp, adamın yumruğundan eğilerek kaçarken kendi yumruğumu karnına indirdim. Adam bir homurtuyla, öksürerek iki büklüm oldu. Bu sırada diğer ikisine göz gezdirdim.

İki Gürbüz, bir Alevci ve bir Sürünen.

Sadece en ümitsiz Savunucu ve Saldırgan Seçkinler sikkelerini çalmak için kenar mahallelere gelip dilencileri döverlerdi. Aklımda bu düşünceyle Alevci'nin gücünü içime sızdırıp yumruklarımın üzerinde alev demetleri oluşturdum.

İkinci Gürbüz gülümseyerek üzerime atıldı.

Bunlar da hep kibirli oluyor. Benim gibi birine göre bile.

Adamın bedeni bedenime çarpmadan çömeldim. O hızla sırtımın üzerinden yuvarlanıp kaldırım taşlarına sertçe indi. Alevli yumruğum çenesiyle buluşurken yanık etin mide kaldıran kokusu burnuma doldu.

Başımı kaldırıp baktığımda duvara tırmanan Sürünen'i gördüm. Niyeti tepeme inip beni yere mıhlamaktı. Sürünen sıçrayıp yapıştığı tuğlalardan ayrılınca, Alevci'nin gücünü bırakıp Gürbüz'ün gücünü aldım.

Doğaüstü bir güce kavuşan yumruğum bana doğru sıçrayan Sürünen'in karnına indi. Adam geriye savrulup duvara çarptı ve bir *küt* sesiyle yere indi.

Alevci gizlice bana yaklaşıyordu. Dişlerini göstererek hırlıyordu.

Bana doğru bir alev topu gönderdi. Alev topundan kaçmak için kenara sıçrasam da yeterince hızlı davranamamıştım. Ateş pazımı alazlarken okkalı bir küfür savurdum. Etim yanmış, acı beni yavaşlatmıştı.

Zihnim en az kalbim kadar hızlı çalışıyordu. Alevci beni savunmada kalmaya ve ateşinden kaçmaya zorlarken ona yaklaşamazdım. Ama ben de ona alev göndermeye başlarsam kesinlikle sokakta bir yangın çıkaracağımızı biliyordum.

Bu iş için hiç havamda değilim.

Sürünen'in gücünün yüzeye sürünmesini sağlayıp ona tutundum. Ateş toplarından kaçarak sokak duvarına koşar adımlarla tırmandım ve Alevci'nin hizasına gelene kadar bina boyunca ilerledim. Hızla, tek bir harekette duvardan sıçrayıp Alevci'yi yere yıktım ve güçler arasında hızlıca geçiş yapıp yanan yumruğumu yüzünün üzerinde kaldırdım.

"Se-sen Prens Kai'sın," diye kekeledi adam. "Müstakbel... İnfazcı." O denli yakın olunca nihayet beni ve becerimi tanımıştı. Şimdi Prens'e saldırma kararının pişmanlığını duyuyordu.

"Evet benim, şansına küs." Alevli yumruğumu geriye attım ve keskin bir acı kör bir bıçak gibi kafatasıma saplandı.

Alevci'nin gücü sönerken zonklayan başımı tutup acıdan hızlı hızlı solumaktan başka bir şey gelmedi elimden. Yıllar içinde işkenceye alışsam da göğüs gerdiğim hiçbir şeye benzemiyordu bu.

Görüşümü bulandıran büyük acının pusunda uzun bir figürün sokağa adım attığını gördüm. Elini bana doğru kaldırmıştı. Aşağı bükülen ince dudakları somurtan adamın yüzünde kasvetli bir ifade vardı.

Susturucu.

İmkânsızdı bu.

Allak bullak olan kafamda acıdan başka düşünceye yer kalmamıştı.

Susturucu gücümü eziyordu. Beni eziyordu. Onlar sizi becerinizden mahrum bırakmaktan, sizi bir Sıradan'a çevirmekten fazlasını yapabiliyorlardı. Beni etkisiz hâle getiriyordu. Zihnimi, becerimi, bedenimi.

Görüşüm bulanıklaşırken gözlerimin önünde benekler uçuşmaya başladı.

Mücadele et.

Yapamıyordum. Kendimden geçecektim. Ölecektim. İkisi de olacaktı. Bunu durdurabilecek hiçbir şey de yoktu.

Mücadele. Et.

Yere yığıldım. Başımı taşlara çarptım.

Babam şimdi beni görebilseydi...

Hızla tükeniyordum. Onca eğitimime rağmen kendimi hiç olmadığım kadar zayıf, güçsüz, kontrolsüz hissediyordum. Gücümü benden çalan adama son bir kez baktım. Küçük bir kalabalığı oraya çektiğimizi ancak gözlerimin önünde yüzen yüzleri gördüğümde fark ettim.

Kim olduğumdan haberleri yok.

Her şeyden habersiz bir grup insan karanlığın içine batışımı izledi.

Daha da beteri, belki de kim olduğumu biliyorlardı. Belki de nihayet canavarın öldürülmesini, sefil hayatına son verilmesini kutluyorlardı.

Sonra gözüme bir şey çarptı.

Gözlerimi bulanıklığı giderecek kadar uzun süre kırpıştırdığımda, Susturucu'nun arkasındaki bir şeyin ışığın altında parıldadığını gördüm. Gümüş rengi saçlardan yansıyan güneş ışığıydı bu.

7. BÖLÜM

Paedyn

Adena hayretten düşüp bayılacak. Ardından ciyak ciyak bağıracak ve ben kulaklarımı kapatacağım. Daha önce birinden bu kadar çok sikke çaldığım hiç olmamıştı. Zaten bırakın onca gümüşle rahat rahat gezinmeyi, Loot'ta çoğumuzun yastık altında bir düzineden fazla gümüşü bile olamayacağı için de bu fırsatı bulamazdım.

Güneş viran binaların ardında batarken gölgelere boğulmuş Loot'ta ağır ağır yürüyordum ve düşünceler zihnimden hızla akıyordu.

Pazarda yürürken başımı şaşkın hâlde iki yana salladım ve kendime başarıma hayran olma özgürlüğünü tanıdım. Gece çökünce birçok tüccar ertesi sabah dönmek üzere tezgâhlarını kaldırmaya başlamıştı bile. Çocuklar sokakta birbirlerini kovalıyor, hâlâ etrafta gezinen müşterilerin ters bakışlarından ve azarlarından paylarını alıyorlardı.

Olanları ruhu bile duymayan genç adamı çarptığım sokağın yakınlarındaki bir ara sokağa geçip Kale'nin yolunu tuttum.

A'nın yüzündeki bakışı görmek için sabırsızlanıyorum...

Aniden durup sokağın ilerisinde toplanan kalabalığı süzdüm.

Bir Peçe olsa gerek.

Görünmezlik gücünün, kartları sadece dokunarak gözden kaybetmenin, birinin el çabukluğuna katkı sağlamasına şaşırtıcı bir yanı yoktu. Peçeler'in birkaç şilin için yaptıkları aldatıcı gösterilere hayranlık duyuyordum.

Ters yöne yürüyeceğim sırada kalabalıktan yükselip yıkık dökük binalarda yankılanan nidaları işittim. Sihir gösterilerini izleyenlerin

çıkardıkları alışıldık "Aaaaa", "Oooo" sesleri değil, şok ve hayret sesleriydi bunlar. Merakıma yenik düşünce kendimi bir anda kalabalığın arasında, terli bedenleri yarıp kalabalığın en önüne geçmeye çalışır hâlde buldum. Gözlerimi karşımdaki sahneye çevirmemle elimle ağzımı kapattım.

O.

Onu göreli daha on dakika olmuştu fakat şimdi gömleği terden bedenine yapışan oğlan, altına aldığı adama yanan yumruğuyla vurmaya hazırlanıyordu. Diğer üç beden arkasında, kaldırım taşlarının üzerine serilmişti. Üç adam ağır ağır doğrulup apar topar oradan uzaklaştı.

Orada neler olduğu, yabancının belinden sarkan keseyi görünce bu adamların benimle aynı fikre kapıldıkları açıktı. Fakat sikkeleri –eh, daha doğrusu sikkelerden geriye ne kaldıysa onu– almak için çok daha şiddetli bir yol seçmişlerdi.

Yabancının yanan yumruğunu kaldırıp, darbeyi indirmeye hazırlanırken adama bir şey söylediğini işittim.

Sonra bir anda bir şeyler son derece ters gitti.

Bir figürün gölgelerin arasından çıkıp gelmesiyle yabancı başını tuttu ve yüzündeki kibrin katıksız bir acı ifadesine dönüşünü izledim. Sadece sırtını görsem de uzun boylu ve zayıf olduğunu çıkardığım figür, zayıf elini sokağın zemininde acıyla inleyen yabancıya doğru kaldırdı.

Bu imkânsız.

Etrafımdaki kalabalık da benim kadar şaşkın ve panik içindeydi. Elini hâlâ ileri uzatan Susturucu yere yığılmış figüre doğru küçük adımlar attı.

Yabancının gücünü felce uğratıyordu. Yabancıyı felce uğratıyordu.

Oğlanın hâlâ dövüşmeye, bilincine sarılmaya çalıştığını görebiliyordum. Bir anda sahne bana çarpıcı bir şekilde tanıdık geldi. Gördüklerim beni öyle sarstı ki az kalsın dengemi kaybedip yanımdaki adama çarpacaktım.

Bu yabancı ve beni büyüten adam birbirlerine hiç benzemese de yerde kılını kıpırdatamayacak hâlde yatan bir adamın görüntüsü diğerine karıştı. Birden kendimi yine babası yanında can verirken elinden hiçbir şey gelmeyen o küçük kız gibi hissettim.

Etrafıma bakınıp olanları hayretle izleyen kalabalığa göz gezdirdim. Kimse yerinden kıpırdamıyordu. Tüm o afili güçlerine rağmen, kimse

yardım etmek için kılını kıpırdatmıyordu. Sebep ya çok korkmaları ya da yardım etmeyecek kadar merhametsiz olmalarıydı.

Bunun sonunun nereye varacağını biliyordum. Daha önce yaşamıştım bunu.

Dönüp yabancıya baktığımda gördüğüm babam oldu. Derin bir nefes alıp bir adım ilerledim.

Bir kez daha olanlara seyirci kalmayacaktım. Babamı kurtaramamışsam da bir başkasını onun çektiği eziyetten kurtararak babamın anısını onurlandıracaktım.

Muhtemelen bu yaptığımdan pişman olacağım.

Ağır ağır kalabalığın kenarına yürüyüp sessizce Susturucu'nun arkasına geçtim. Sessizce olanları izleyen kalabalıktakilerin dikkatlerinin bana çevrildiğini sezebiliyordum. Adamın arkasında eğilip kaldırım taşları arasındaki geniş, gevşek bir taşı seçip havaya kaldırdım.

Ne olacaksa olsun.

Adamın arkasında iyice yükselip kafatasıyla buluşturmaya niyetlendiğim taşı sessizce havaya kaldırdım.

Fakat şansım yaver gitmedi.

Adam arkasına döndü. Siyah gözleri gözlerime dikildi. Dikkati bana çevrilince yabancının üzerindeki ezici etkisi sona erdi. Oğlanın yerde güçlükle nefes almaya çalıştığını işittim.

Susturucu cılız elini bana doğru kaldırdı. Omuzlarına dökülen saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Beni susturmaya çalışıyordu.

Neredeyse gülümseyecektim. Öyle bir şansı yoktu.

Baskılayacak bir gücüm olmadığından elbette hiçbir şey olmadı. Susturucu şaşkın hâlde bir eline bir bana baktı. Oluşan sahne neredeyse komikti ve o kısacık tereddüt ihtiyacım olan tek şeydi.

Susturucu'yu bileğinden tutup ters bir açıyla kolunu çevirdikten sonra dizimle karnına bir darbe indirdim. Kolunu bedenine dolarken akciğerlerindeki havanın boşaldığını işittim. Sonra bedenimdeki adrenalin harekete geçip beni kavgaya heveslendirdi.

Aklıma babamla gece geç saatlerde, sabahın erken saatlerinde yaptıklarımız geldi. Evimizin arkasındaki derme çatma, toprak zeminli ringde saatler süren o antrenmanlar.

"Hem zihnin hem bedenin eğitilmeli. İkisi de forma girmeli." Ben bir yandan yumruklardan kaçıp, diğer yandan gözlem gücümü sınayan onlarca soruya yanıt verirken babam böyle söylerdi. Babam varlığımın

her zerresini –zihnimi, bedenimi, Psişik becerimi– eğitirken elimizde hangi silahlar varsa onları kullanırdım.

Ta ki beni eğitmek için yanımda olmadığı güne kadar. Artık beni koruyacak bir babam yoktu. Artık kendimi nasıl koruyacağımı öğretecek bir babam yoktu.

Susturucu kendini hemen toparlayıp, sağlam koluyla bir yumruk savurarak beni düşüncelerimden kopardı. Eğilerek yumruktan kaçtım ve çenesine bir sağ kroşe savurdum. Ön kolu darbemi bloke etmek için kalktı ve kolumu aşağı itip yakaladıktan sonra beni sırtımı göğsüne yaslayacak şekilde döndürdü. Ardından diğer kolunu doladığı boynumu sıktı.

Hava almakta zorlanıyor, sakin kalmaya çalışıyordum. Adamın soluk borumu ezen kolunu faydasız bir çabayla tırnaklamamak için kendimi tutup, bunun yerine başımı geriye atarak burnuyla buluşturdum ve rahatsız edici bir çatırtıyı boğazında çalkalanan kanın sesi izledi.

Kan.

Merchant ve Elm sokakları arasındaki evimizin zemini ne çok kanla kaplıydı. Babamla ikimizin bedenleri. Kaçtığım geceden beri oraya dönmemiştim. Kral'ın babamın göğsüne kılıcını sapladığı geceden beri.

Susturucu'nun boynumu sıkan kolu gevşedi. Burnunu tutarak geriye sendeledi. Fakat henüz onunla işim bitmemişti. Hatta bitmekten çok uzaktı.

Başparmağımdaki yüzüğü çıkarıp orta parmağıma taktıktan sonra elimdeki batma hissine aldırış etmeden yumruğumu Susturucu'nun yanağına indirdim. Ellerini kanayan burnundan indiren adam, bana doğru bir yumruk daha savursa da o yumruğun geleceğini önceden biliyordum.

Yumruk atmadan önce hep sol ayağını bir adım öne çıkarıyor.

Darbeyi bloke edip adamı omuzlarından kavradım ve bir kez daha dizimle karnına bir darbe indirdim. Susturucu soluklanamadan başını ellerimin arasına alarak kırık burnunu onu bekleyen dizime doğru ittim.

Tüm öfkemi darbelere aktardım.

Koltuğunda oturmuş gece kitap okuyan babamın çalışma odasına gizlice giren Kral'a öfkem.

Susturucu'nun çenesine inen bir sağ kroşe daha.

Kılıç babamın göğsünü yardığında uykumu bölen haykırışının canlı hatırası aklıma geldikçe duyduğum öfkem.

Susturucu'nun kasığına bir tekme attım.

Babamın çok sevdiği koltuğundan aşağı kayıp yere düşüşünü, kendi kanı içinde çırpınışını gördüğümde duyduğum öfkem.

Çömelip, bacağımla yeri geniş bir açıyla süpürerek Susturucu'yu yere devirdim.

Babamın elini tutup, uyanması için çığlıklar atarak yalvardığımda duyduğum öfkem.

Bütün gece orada, pantolonum kan içinde oturup kimin babamı öldürmek için ne gerekçesi olabileceğini anlamaya çalışmıştım. Fakat Kral'ın öldürmek için bir sebebe ihtiyacı yoktu. Onun insanların yaşamalarına izin vermek için bir sebebe ihtiyacı vardı.

Susturucu'ya darbeler indirirken zihnimin kalabalığı içinde yaptıklarımın tamamen bilincinde bile değildim.

Uyuşmuştum. Elim babamın soğuk elini tutmuş ileri geri sallarken bedenim hıçkırıklarla sarsılıyordu. Gözlerine düşen kahverengi saçlarını elimle yana atıp kanlı giysilerini düzeltmiş ve anılarımızı, birlikte neler yaptığımızı ona fısıldarken yeni anılarımız olması için bana dönsün diye ona yalvarmıştım

Dünyada yapayalnız kalmıştım.

Güneş ışığı pencerelerden içeri akıp dehşet verici sahneyi aydınlattığında, kendi evimde olmaya dayanamaz olmuştum. Zaten on üç yaşımda bir evin masraflarını karşılayamazdım da.

Babamı gömmeye çalışmıştım. Onu dışarı sürüklemek ve doğru dürüst yolcu edebilmek, hak ettiği onuru ona verebilmek için çok çabalamıştım. Fakat ben çok küçük; o ise çok iri, çok ağır, çok cansızdı. Babamın kanının birikintisinde defalarca kaymış, bedenini yerinden oynatamamıştım. Bu yüzden parmağındaki nikâh yüzüğünü çıkarıp başparmağıma takmış ve kaçmıştım.

Şimdi Susturucu'nun yanağına gömdüğüm yüzüğü.

Babam beni şimdi görebilseydi...

Susturucu'nun tepesine oturdum. Adamın siyah gözleri irileşirken öfkem nihayet hafiflemeye başlamıştı. Kan yüzünde çizgiler oluşturmuş; ağzından, burnundan ve bedeninde açtığım kesiklerden akıyordu. Çizmemden hançerimi çekip çıkarmamla gözlerinde bir ışıltı gördüm.

Korku.

Kontrol edemediği şey onu korkutuyor.

O anda kontrol edemediği şey *bendim.*

Hançerimin kabzasını şakağına sertçe indirip adamı bayılttım. Hâlâ Susturucu'nun üzerinde çömelirken gözlerim bana sabitlenen gri gözlerden birini buldu. Yabancı beni süzerken, yaptıklarımı idrak ederken yüzünden farklı duygular geçiyordu. Şok, dehşet, hayret, hatta keyif. Ben gözlerimi ondan ayırıp, hançerimi çizmeme geri koyarken kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Dönüp baktığımda bir insan kalabalığının gözlerini üzerime diktiklerini görüp afalladım. Tüccarlar, kadınlar ve çocuklar hayretle sahneyi izliyor, hepsi de fısıldaşıp parmaklarıyla işaret ediyordu. Üç İmparatorluk Muhafızı, birden kalabalığı telaşla, ite kaka yarmaya başladı.

Kaskatı kesildim. Kendimi bir tür cezaya hazırladım. Belki sırtımı süsleyecek birkaç kırbaç darbesi.

Fakat muhafızlar yanımdan ve baygın hâldeki Susturucu'nun yanından bir hışımla geçip yabancının yanında diz çöktüler.

İşte bak, bu... İlginç!

Anlaşılan bunu ilginç bulan sadece ben değildim. Kalabalıktan gelen fısıltıların uğultusu giderek yükselince boğuk sesle söylediklerini parça parça işitebilmeye başladım.

"...Ilya'da bir Susturucu..."

"...dört adamla başa çıkan Prens Kai'mış..."

"...Susturucu'yla hiçbir güç kullanmadan kapıştı!"

Donakaldım. Kalbim küt küt atıyor, güç bela nefes alıyordum.

Prens Kai.

Onu daha önce hiç görmemiştim. Göreceğime de hiç ihtimal vermemiştim.

Parasını çalacağıma da.

Fakat şöhretini işitmiştim. Sözüm ona on yıllardır kendisinden güçlü bir Seçkin çıkmadığını. Geleceğin İnfazcı'sı olduğunu, sert ve hesapçı fakat istediğinde –rolü gerektirdiğinde– karizmatik ve sevimli olabileceğini.

Nadir bulunan, güçlü bir Hükmedici olduğunu işitmiştim. Bir başkasındaki gücü sezebiliyor ve o kişiye yeterince yaklaştığında ondaki gücü kullanabiliyordu.

Ölüm Getiren diyorlardı ona.

Prens çoğu zaman sarayının konforundan ayrılmadığından, kimsenin yabancının önemli biri olduğunu fark etmemesi çok olasıydı.

Şatodan ayrıldığında ise... Eh, genellikle ziyaret ettiği kişiler hayatta kalıp onunla yaşadıkları tecrübeyi anlatamıyorlardı.

Prens'in etrafını saran İmparatorluk Muhafızlarına ağır ağır döndüğümde, Prens'in adamların üzerine titremesine öfkelenip onları kenara ittiğini gördüm. Prens, muhafızlara Susturucu'yu zindana atmalarını ve kalabalığı dağıtmalarını emretti. Her adımından, her sözünden otorite akıyordu. Emirlerini yerine getirmek için koşuşturan İmparatorluk Muhafızları kalabalığı sarıp Loot'a geri gönderdiler.

Prens'in gözleri gözlerimle buluştu.

Sayısız yarasına rağmen aksamamak için kendisini zorlayarak, uzun adımlarla bana doğru yürüdü. Avının etrafında dönen bir yırtıcı gibi.

Ufaktan uzama zamanım geldi.

Çaktırmadan kalabalığa karışmaya, insan seli arasında gözden kaybolmaya çalıştım. Prens'in onu kurtardığımı unutup oradan sessiz sedasız ayrılmama izin vereceğini umuyordum.

Nerede bende o şans.

Nasırlı bir el kolumu tutup beni çevirdi ve sokak duvarına yasladı. Prens güçlü elleriyle iki bileğimi tuğlalara bastırıp üzerime abandı.

Elinden kurtulmak için çırpınsam da onu yerinden kımıldatamadım bile. Ne yapacağını umduğumu bilmesem de beklediğim kesinlikle bu değildi. Belki kibarca bir teşekkür. Fakat asla kirli bir duvara karşı sorgu değil.

Kim olduğunu, ne olduğunu, neler yaptığını bilsem onu asla kurtarmazdım. Öfkeyle oflamamla gümüş rengi saçlar gözlerimi örtüp Prens'in delici bakışlarını görmemi engelledi. "Hayatını kurtaran insanlara hep böyle mi davranırsın yoksa bu senin için bir ilk mi?" İlk karşılaşmamızda bana söylediği sözleri tiye almak için, sıktığım dişlerimin arasından söylemiştim bunları.

"Daha önce kimse hayatımı kurtarmadığından bilemeyeceğim." Yüzündeki belli belirsiz sırıtışın ortaya çıkardığı o asap bozucu gamzeyi seçtim.

"Eh, izin ver seni aydınlatayım. Biri hayatını kurtarınca kibarca teşekkür etmek yeterli gelecektir."

"Belki." Prens iç çekip üzerime daha da abandı. "Fakat paramı çalanlar için geçerli olmaz bu."

Sanırım kalbim durmuştu. Prens parasını çaldığımı biliyordu. Prens. Müstakbel İnfazcı. Ölüm Getiren.

Veba kadar ölüyüm.

Korkumun yerini hızla daha hoş karşılayacağım bir duygu aldı: öfke. Gözünü kırpmadan can alan ve babasının bir dediğini iki etmeyen Prens'e yardım ettiğim için kendime kızmıştım. Sadık olduğu krallık çarpık değerleri ve inançlarıyla midemi bulandırırken onu iğrenç bulmadığım için kızgındım. Müstakbel İnfazcı; masumların, Sıradanlar'ın, *benim gibi insanların* celladıydı o.

Gözüm kararmıştı ve ölümün bir nefes ötede oluşunun verdiği cesaretle, "Demek hem yakışıklı hem de beyni var," dedim. "Kadınlar sana bayılıyor olmalı." Ona hiç de tatlı olmayan bir gülümsemeyle baktım. "Bu kadar kolay aldatılmasan belki iyi bir hırsız olabilirdin."

Gülümsüyordu. Keyiflenmişti. Her zamanki kibri üzerindeydi. "Kiminle konuştuğunun farkındasın, değil mi?"

Dilimi ısırarak masumca, "Kendini beğenmiş bir pislikle mi?" Belli ki canıma susamıştım.

Ama Prens beni şaşırtıp başını geriye atarak içten bir kahkaha attı. Ara sıra çaldığım çikolatalar gibi yumuşak, Shallows Denizi gibi derin bir sesti bu.

Kendini toparlayan, elleri hâlâ bileklerimi sıkan Prens, "Bana daha kötü sıfatlar da yakıştırıldı," dedi. Sonra gözlerindeki neşe silinip yerini soğuk bir muhakemeye bıraktı. "Beni soysan da sanırım yardımın için sana teşekkür etmeliyim."

Bu söylediklerine az kalsın gülecektim. Anlaşılan hayatını kurtarmamı *yardım etmekle* bir görüyordu.

"Fakat Susturucu'nun senin gücünü neden bastıramadığını da merak ediyorum. Ayrıca sende bir güç sezmemem de cabası." Beni ara sokakta, parasını çaldığımdaki gibi süzdü. Birleştirmeye çalıştığı bir yapbozmuşum gibi.

Sonra gerçeğin kafama dank etmesiyle gözlerimi kırpıştırdım.

Onda bir başkasının gücünü sezip kullanmasını sağlayan, nadir bulunan o beceri var...

Ara sokakta bendeki gücü sezmeye çalışmıştı. Fakat içimde hiçbir güce rastlamamıştı.

Veba kadar ölüyüm.

Başımı kaldırıp ona baktım. Telaşlı düşüncelerime rağmen yüzümden korkuyu silerek. Gergin omuzlarımı silktim ve bu hareketimin bana gelenden daha rahat görünmesini ümit ettim. "Ben bir Avam'ım. Bir Psişik."

"Bir Psişik," diye yineledi Prens. Sözlerinden kuşku akıyordu. "Söyle bana, sizin beceriniz nedir?" Duraksadı. Omuz silkti. "Daha önce bir Psişik'le hiç karşılaşmadım. Merakıma ver."

İçimde patlamaya hazırlanan isterik kahkahayı bastırdım. Müstakbel İnfazcı sadece meraklı değil, kurnazdı da. Fakat onu epey keyiflendirmiş olmalıydım çünkü aksi takdirde muhtemelen şimdiye ölmüştüm.

Defalarca prova ettiğim cümleyi, "Benim gücüm bir tür... *Sezi*," diye rahat bir tavırla dillendirdim. "Başkalarının güçlü duygularını sezebiliyorum sadece, bu da bana o kişi hakkında bazı bilgiler veriyor."

Prens'i inandırma gayretiyle gözlerinin içine baktım. Yanıtımı kabul edeceğini ve hayatına kaldığı yerden devam edeceğini umuyordum. Benim de hayatıma kaldığım yerden devam etmeme izin vereceğini umuyordum.

Gülümsememek için kendini zorlar gibiydi. "Doğru mu bu?"

"Neden doğru olmasın ki?"

Gözlerini uzunca bir süre gözlerime dikti. "O hâlde neden senin gücünü sezemedim ya da kullanamadım?"

İnandırıcı bir yalan uydurmak için çabalamıyor gibi görünmeye çalışarak yutkundum. "Öngörülemez bir becerim var. Ben bile ne göreceğimi ve ne zaman göreceğimi kontrol edemiyorum. Bir de gücümün fazla kuvvetli olmaması var. Senin ve Susturucu'nun gücümü sezememenizin sebebi bu olmalı. Zihinsel bir beceri benimki." Omuz silktim. "Zihnimi içine girmeye çalışanlardan koruyabiliyor olmalıyım."

Nefesimi tutup Prens'in yanıtını bekledim.

Fakat bana bir yanıt vermedi. Orada öylece dikilip gözlerini bana dikti. Oflayıp, "Durma," dedim, "Kenar mahallelerde beni ve gücümü istediğine sor. Daha da iyisi..." Hafifçe öne eğildim. "İmparatorluk Muhafızlarına sorabilirsin. Daha bu sabah onlardan biriyle hoş bir sohbetimiz oldu."

Prens'in gözleri hafifçe kısıldı. Bileklerimi yavaşça bırakıp bir adım geriledi. "Belki de sorarım." Sonra pislik gülümsedi. "Yine de şu Psişik becerilerine bizzat şahit olmak isterim. Kanıtla."

Birinin bana bunları söylediği her seferinde bir şilin alsam hırsızlık yapmaya gerek duymazdım. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturan Prens'in kaşları beklentiyle kalktı ve "Oku beni," dedi. "Ya da

yaptığın şey her ne ise onu yap." Sonra öne eğildi. Gözlerinde keyifli bir pırıltı vardı. "Etkile beni tatlım."

"Gücüm seni eğlendirecek bir parti gösterisi değil fakat uyumlu davranacağım *Prens.*" Ona alaycı bir bakış attım. Sonra gözlerim bedeninde gezindi. "Becerimin ne denli öngörülemez olduğu düşünüldüğünde bir şeyler sezebileceğimden bile emin değilim."

"Demek öyle?"

Sesindeki alaycı tonu duymazdan gelip avuçlarındaki nasırları ve kollarını kaplayan onlarca yara izini düşündüm.

Eh, belli ki o bir dövüşçü. Bunu anlamak için Psişik olmaya gerek yok.

Ancak ona dişe dokunur bir şeyler söylersem bana inanmasını umabilirdim. Ancak o zaman bu sohbetten canlı çıkmayı umabilirdim. Beni sadece bir Sıradan olduğum şüphesine dayanarak gözünü kırpmadan öldürürdü. "Elini görebilir miyim?" Soru havası verilmiş bir istekti bu. Beklenti içinde avucumu uzattım. Gözlerimi yüzünden eline çevirdim. Prens için en iyi performansımı sergilemeliydim.

Yüzü sinir bozucu şekilde hiç renk vermiyordu. Elini avucuma koyarken gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı. "Bak ne diyeceğim, edepli bir hırsıza hiç rastlamadım. Anlaşılan sen de kesinlikle bir istisna değilsin."

Bu sözlere homurtuyla gülerek karşılık verdim. Başımı eğip dikkatimi avucumdaki iri, nasırlı ele odakladım.

"Elimi tutmak için ısrar etmenin bir nedeni var mı?"

Gözlerim onun soğuk bakan gözlerine çevrildi. "Merak etme, parmaklarını öpmemek için kendimi tutacağım Prens."

Parmaklarından bahsedince gözlerim Prens'in kahkahası eşliğinde parmak eklemlerine çevrildi. Parmakları kızarmış, soyulmuştu. Bu hasar sadece son kavgasından değil, kısa süre önceki başka bir kavgadan kalmıştı. Yeniden açılan yara kabuklarından kan sızsa da Prens pek aldırış etmiyor gibiydi.

"Kavga etmişsin," dedim. "Ve..."

Alaycı gülüşü sözümü yarıda kesti. "Senden beni etkilemeni istemiştim, malumu ilam etmeni değil."

"*Bu* kavgadan bahsetmiyorum," deyip iç geçirdim. Yüzündeki o aptal sırıtışa bir yumruk indirmemek için kendimi tutarken, elini bırakıp etrafıma bakındım. "Bu kavgadan *öncekinden* bahsediyorum." Onu

dikkatle izledim. Yüzündeki ifadenin yanılıp yanılmadığımı hiç açık etmediğini fark ettim.

Vebalar aşkına, işimi kolaylaştırmayacak.

Gözlerim bir an ayakkabılarına çevrildi. O kadar yakından, ayakkabıları onu Loot'ta gördüğümdeki kadar parlak gelmemişti bana. Aslında ayakkabıları hiç de parlak değildi.

Kum.

Öncesinde cilalı olan siyah ayakkabıları şimdi ince, güç bela seçilen bir kum tabakasıyla kaplıydı.

Scorches Çölü'nde yürümüş gibi.

Ve bir prensin, özellikle de müstakbel İnfazcı'nın Scorches Çölü'ne ayak basmasının tek nedeni olabilirdi.

Birini sürgün etmiş. O kişi her kimse onunla dövüşmüş.

O an, aklıma o günkü alışıldık devriyelerine çıkmayan iki İmparatorluk Muhafızı geldi ve taşlar yerine oturmaya başladı.

Prens'in Scorches Çölü'ne mahkûmları götürmek için muhafızlara ihtiyacı var. Zafer kıvancı göğsümde yeşermeye başlasa da o duyguyu bastırdım. Bir tuhaflık vardı.

Normalde şehirde günlerce kimin neden sürgün edildiğinin dedikodusu yapılırdı. Suçlular şehirde yürütülür, kalabalık onların ölümlerine yürüyüşlerini izlemek için toplanırdı. Fakat bu konuda tek laf edildiğini işitmemiştim. Genellikle sürgünleri herkese duyurduklarından, ibret olsun diye sergilediklerinden ve Kral'la zıtlaşanlara neler olduğunu gösterip krallık vatandaşlarını uyardıklarından tuhaftı bu.

Olanları kimse bilmesin istemiş.

Saniyeler içinde ihtiyacım olan tüm bilgiye ulaşmıştım.

"Bir yerdeydin... Sıcak. Kumlu." Gözlerimi kapatıp "Scorches Çölü," diye ekledim. Gözlerimi yukarı çevirince gözlerinin yüzümü aradığını gördüm. "Birini sürgün etmişsin. Ya da... Birilerini." Bu sözlerim üzerine hafif de olsa gerildi. Soğukkanlı hâli çatlak verdi. Sırf o küçük hareketi bile haklı olduğumu doğrulamıştı.

Ve benim tüm bunları bilmemem gerektiğini.

"Fakat..." Duraksadım. "Bunu kimse bilmesin istiyorsun, değil mi?" Başını eğip hem etkilendiğini hem de şaşırdığını belli eden bir ifadeyle bana baktığında, yüzümde beliren küçük gülümsemeye engel olamadım.

Sessizce, "Peki tüm bunları hangi duygudan yola çıkarak seziyorsun?" diye sordu. Bir nefes verip müstakbel İnfazcı'nın ne hissediyor olduğu hakkında zoraki bir tahmin yürüttüm. Tabii eğer duyguları varsa. "Bu hissettiğim... Suçluluk mu? Endişe mi?" Sözlerim karşısında donakaldı. Bu da kısmen de olsa yanılmadığımın sessiz onayı oldu. "Sizin için bu kadar *kanıt* kâfi mi Ekselansları?"

Oynadığım tehlikeli oyunun gayet farkındaydım. Yine de ona ve temsil ettiği her şeye karşı duyduğum nefreti bir kenara bırakamıyordum.

Fakat dudaklarında beliren sırıtış bana onun da bu oyundan hoşlandığını söylüyordu. "Fazlasıyla. Eh..." Ellerini ceplerine sokup bir nefes verdi. "Daha önce belirttiğin gibi bana yardım ettiğin için sana tekrar teşekkür etmeliyim tatlım."

"Paedyn."

Kalın kaşları sorarcasına hafifçe kalktı. "İsmim tatlım değil, Paedyn."

Prens yüzünde küçük bir gülümsemeyle, sözcüğün ağzından nasıl çıkacağını sınarmış gibi "Paedyn," dedi. Gür sesinden işitince ismim kulağıma çok ahenkli, çok azametli gelmişti. Damarlarında asilzade kanı akan benmişim gibi.

Bir süre bakıştık. Soğuk bakışları kızarmış yüzümün üzerinde gezinse de onu serinletmedi. "Bak ne diyeceğim, seni hayatım kurtaran birine nasıl teşekkür edileceğinin başka bir yolu hakkında aydınlatabilirim." Duraklayıp gülümsememek için kendimi tuttum. "Borcunu ödemen için."

Başını geriye atıp neşesiz bir kahkaha attı. "İlk seferinde beni soyduğunda yeteri kadar gümüş çalmadın mı?" Prens soğuk bir tonda, "Sana basit bir teşekkürün yeterli geleceğini söylediğini anımsatmama gerek var mı peki?" deyince omuz silktim.

"Evet bir teşekkür yeterli gelir. Fakat memnun etmez. Ayrıca, eh, o zaman kim olduğunu bilmiyordum."

Bir yandan kesesine uzanıp, bir sikke çıkarırken diğer yandan gerilemeye başladı. Elinin bir fiskesiyle parayı bana fırlattı. Ben son anda uzanıp sikkeyi tuttuğumda Prens, "Beni sana hatırlatması için," dedi.

Artık benden epey uzaklaşmışsa da gözleri hâlâ gözlerimdeydi. "Ha bir de tatlım..."

"Paedyn."

"Söylediklerin doğruydu."

Bir adım daha geriledi.

İç çektim. "Sen bana isminle hitap etmezken birazdan söyleyeceklerini dinlemeli miyim, bilmiyorum, bu yaptığın..."

"Paedyn." Dudaklarından çıkan ismimin tınısı sözlerimi yarıda kesti. "Kadınlar bana bayılırlar."

Sonra göz kırpıp döndü ve uzun adımlarla sokaktan ayrıldı.

8. BÖLÜM

Paedyn

"Yebalar aşkına, neler oldu?!" Adena beni omuzlarımdan tutmuş sertçe sarsıyor, dişlerim birbirine çarpıyordu. Gün boyunca yaşadığım olayların şaşkınlığıyla ve hemen yatıp uyuma fikrinin verdiği memnuniyetle Kale'ye döndüğümde, Adena üzerime atılıp tüm ayrıntıları anlatmamı istedi.

"Ne? Nasıl oldu da sen..." Güçlükle konuşuyor, bugünün önceki yüzlerce günden bir farkı olduğunu nasıl anladığını merak ediyordum.

Sözümü kesti. Gözleri heyecanının ve yanıtsız kalan soruların etkisiyle kocaman açılmıştı. "Herkesin dilinde bu var! Bütün Pazar bir *Susturucu*'yu alt eden gümüş saçlı kızdan bahsediyor!" Şaşkın hâlde gözlerimi Adena'ya diktim. Hızla, nefes almadan, durmadan konuşmaya devam etti. "Ve Prens demek?" Neredeyse ciyaklamıştı. "Sen *Prens*'i mi kurtardın?"

"Eh, kendisi bunu kabul etmek istemese de evet, Prens'in kıçını kurtardım." Bu kez Adena gerçekten ciyakladı. "Fakat parasını çaldıktan sonra."

Adena'nın ağzı açık kaldı. Tepkisi öyle dramatikti ki elimde olmadan güldüm. "Sen *ne* yaptın?"

Masumiyetimi ima etmek için ellerimi kaldırdım. "İyi de prens olduğunu bilmiyordum ki."

"Pae, Prens..." Gözleri endişeyle gölgelenen Adena defalarca gözlerini kırpıştırdıktan sonra nihayet, "O bir Hükmedici," dedi. "Senin bir gücün olmadığını sezmiş olabilir mi?.."

Adena'nın yüzü iyice kireç kesmeden ona hemen son yarım saatte neler yaşandığını anlattım. Ona Prens'in parasını çalmamdan, Susturucu'yla dövüşmeme kadar her şeyi anlatırken gözleri fal taşı gibi açılan Adena'nın kıvırcık bukleleri kirpiklerine takılıyordu. Müstakbel İnfazcı için uydurduğum yalanı öğrenmesinin ardından, karanlık gölgeli sokağı yutana kadar sessizce konuştuk.

"Peki, herkesin söylediği kadar yakışıklı mı gerçekten?"

Ona görebileceğinden şüphe ettiğim fakat sezebileceğini bildiğim donuk bir bakış attım. "Konuştuğumuz onca şeyden sonra sormaya can attığın soru *bu* mu yani?"

Adena şarkı söyler gibi sözcükleri uzatarak, "Bu bir yanıt değildi," dedi.

Sert halıların üzerine uzanıp, kaşıntı veren bir battaniyeyi üzerime çekerek homurtumu bastırdım. Ağzımı açmamayı tercih etmem Adena için yeterli bir yanıt olmuştu.

Ciyakladı ve *bu* kez battaniyeyi *onun* sesini bastırmak için kullandım.

Şafak çatılara sessizce çökmeye başlarken ben de aşağıda onu taklit ediyor, sokaklarda parmak uçlarımda yürüyordum.

Her sabah Loot'ta ortaya çıkan müthiş kargaşaya karışırken, dükkân sahiplerinin bileklerinden kol saatlerini ya da korunmasız ceplerden sikkeleri fark edilmeden aşırmak normalde benim için hiç de güç olmazdı.

Fakat o gün durum farklıydı.

O gün görünmez değildim. Bir hırsızın en kötü kâbusuydu bu.

Gözler. Onlarcası ben yürürken bana çevriliyordu. İnsanların birbirlerine fısıldadıklarını işitiyordum. Parmaklarıyla beni işaret ediyor, ağızlarından hayret nidaları çıkıyordu.

Ben tüccar arabalarının arasından yürürken, birkaç kişi bana huşuyla bakıp ellerini çırpmaya başladı. Aynı insanlarla büyüdüğüm, aynı insanlarla hayatta kaldığımdan kalabalığın arasında onlarca tanıdık yüz vardı. *Arkadaş* sözcüğü Adena dışındaki herkes için çok güçlü kalsa da,

yıllardır bir Psişik olarak nam salmış, insanların saygısını kazanmıştım ve becerilerime tanıklık edenler olmuştu.

Kalabalık bana yolu açıyor gibiydi. Böylece iki yanımda beni izleyen insanlardan birer duvar oluşmuştu.

Bir adamın, "Gümüş Kurtarıcı," diye fısıldadığını, sonra başkalarının da bu iki sözcüğü tekrarladıklarını işittim.

Bacaklarım bir anda durunca az kalsın tökezleyecektim. Az ötede, daha önce harap dükkânlar kapattığı için göremediğim, şimdi kolayca seçilen bir başka flama sarkıyordu.

ILYA HALKI SEÇİMİNİ YAPTI
ALTINCI ARINMA SINAVLARI İÇİN
YARIŞMACILARINIZI SUNUYORUZ:
KAI AZER
ANDREA VOS
JAX SHIELDS
BLAIR ARCHER
ACE ELWAY
BRAXTON HALE
HERA COLT
SADIE KNOX

Gözlerim isim listesini yukarıdan aşağıya hızla taradı. Sonra kalbim tekledi. Bir değil, belki on kez.

Çünkü en alttaki, herkes görsün diye iri harflerle yazılmış isim fazlasıyla tanıdıktı.

PAEDYN GRAY

9. BÖLÜM

Kai

Gömleğime kan sızıyordu. Kanın bir kısmı benimse de çoğu Susturucu'ya aitti. Ondan hâlâ bu şekilde bahsetmemin sebebi, alçak herifin ismi gibi önemsiz bir ayrıntıyı bile paylaşmaya yanaşmamasıydı. Ben ne kadar *ikna edici* yöntemler kullanırsam kullanayım.

Kısacası adama saatlerdir işkence ediyordum. Hiç ilerleme kaydedememiştim ve zaten az olan sabrımdan eser kalmamıştı. Adamın işkenceye ne kadar dayanabileceği beni sinir bozucu bir şekilde şaşırtmıştı. Sanırım sürekli başkalarına acı veren biri için, acı tanıdık bir şeye dönüşüyordu. Acıya karşı hissizleşiyordunuz.

Susturucu'yu gitgide kendime benzetiyorum, hem de çok.

Şatonun altındaki zindanlar karanlık, pis ve ölümle doluydu. Yukarıdaki aydınlık, lüks şatoyla taban tabana zıttı. Duvarlara hücreler dizilmişti. Bazılarında mahkûmlar bazılarında geçmiş mahkûmların kalıntıları vardı.

Bu hücrelerin her birini kaplayan Köreltici, mahkûmun hâlâ önünde dikilmemin; bana has, akılalmaz acıları ona çektirebilmemin tek sebebiydi. Bu madde, Arınma öncesinde Susturucular'ın yardımıyla üretildiğinden artık son derece nadir bulunuyordu, bu da Kral'ı Köreltici istiflemeye itmişti. Âlimler nesnelere güç yükleme becerileri olan Aktarıcılar'ı, Susturucular'ın baskılama gücünü maddelerin içine yerleştirmek için kullanıyorlardı. Geçen onlarca yılda sınırlı

Köreltici stoku hücreler, kelepçeler ve Çanak Arena'daki tribünün çevresinde kullanılacak kalkanlar üretmek için kullanılmıştı.

Körelticili hücreye ek olarak, babamın sadık Susturucu'su bana eşlik ediyordu. Çünkü ne kadar ironik de olsa, biri diğerinden güçlü olduğunda Susturucular birbirlerini susturabiliyorlardı. Bu yüzden ben işimi yaparken ayaklarımın dibindeki Susturucu çığlıklar atıyor ve asık yüzlü Susturucu yanımda hazır bekliyordu.

Köreltici'nin ve Susturucu'nun sağladığı koruma olmasa muhtemelen acılar içinde yerde yuvarlanıyor olurdum. Bir kez daha. Sahneyi aklımdan atamıyor, kafatasıma saplanan acıyı anımsıyordum. Orada yatarken yaşadığım katıksız çaresizliği, sıradan bir adamın insafına kaldığımı.

Fakat sonra o çıkagelmişti.

Paedyn.

Bir Avam. Bir Psişik, bir dövüşçü, bir hırsız. Fakat sebebi her ne ise bana yardım etmeye hevesli tek kişi. Bana yardım edebilen tek kişi.

En azından söylediğine göre.

Kuşkularım olsa da yaptığı gösteri etkileyiciydi. Scorches Çölü'nden, sürgünden, kavgadan, bunların hiçbirinden haberi olmamalıydı. Psişikler hakkında hiçbir şey bilmediğim ve bir Psişik'le hiç karşılaşmadığım için de iddialarını çürütmem mümkün değildi. Eğitimimin çoğunlukla Saldırgan becerilerden oluştuğu düşünüldüğünde, henüz karşı karşıya gelmediğim onlarca güç vardı. Babam zamanımı asla boşa harcamamam ve aşağı derecede Seçkinler'in güçlerini öğrenmek için kendi seviyemden ödün vermemem için gerekeni yapmıştı.

Fakat acının pusu içinde bile Paedyn'i dövüşürken gördüğüm anlar büyüleyiciydi. *Paedyn* büyüleyiciydi. Evet, becerikliydi fakat beni en çok meraklandıran her darbesine ne kadar çok duygu kattığıydı. Her yumruğuna dolan tutku, bedeninden yayılan öfke.

Hücresinin köşesinde kanlar içinde, iki büklüm yatan adama son bir kez bakıp babamın Susturucu'suna doğru döndüm. "Buradaki işim bitti Damion. Gidebilirsin."

Kanlı ellerimi hâlihazırda kanlı gömleğime silip, hücreden çıktım ve öfkeyle bana bakan mahkûmların yanından geçerek zindanın uzun koridorunda yürüdüm. Sarayın ana katına uzanan taş

merdivenden çıkıp, tepedeki metal kapının yanında nöbet tutan İmparatorluk Muhafızlarına başımla selam verdim.

Kral sorguda öğrendiklerimi kendisine bildirmemi bekliyordu. Fakat hiçbir şey öğrenememiştim. Kendimi birazdan aramızda geçecek tatsız sohbete hazırladım.

İstemediğim kadar kısa bir sürenin ardından, ayaklarım Kral'ın çalışma odasının zeminini kaplayan halının üzerindeydi. Halı, üzerinde yıllardır yüründüğü ve ayaklar tarafından ezildiği için yıpranmıştı. Gözlerim geniş masanın ve yastıklı koltukların üzerinde gezindikten sonra taş şöminenin başında oturan iki kişiye çevrildi.

Kardeşimi görünce rahat bir nefes aldım. Sarı saçları elini saatlerdir aralarında gezdiriyormuş gibi dağınıktı. Bu hâli, babamın pejmürde hâliyle uyumluydu.

"Eh, birisi... Epeydir mahkûmla oynuyor." Kitt'in sesinde karanlık bir ton olsa da bana çevrilen gözleri ışıldadı.

İç çekip her zamanki rahat oturağıma, babamın yanına kuruldum. Bacak bacak üstüne atıp rahat bir tavırla, "Onca zamandan sonra faydalı bir şeyler öğrenmiş olacağımı düşünüyorsunuzdur," dedim.

Babamın masanın üzerine çarptığı belgeler hep hayal kırıklığıyla bağdaştırdığım bir ses olmuştu. "Sorun nedir?"

"O..." Doğru sözcüğü aramak için duraksadım. "Zorlu çıktı." Bulabildiğim en iyi ifade bu olmuştu ve Kitt sözlerim karşısında homurtuyla güldü.

Babam o kadar eğlenmiyor gibiydi. İşin aslı hiç keyfi yok gibiydi. Konu ben olunca zaten hiç keyfi olmazdı. "O zaman o kadar da zorlu olmaması için gerekeni yap Kai." Burnunun kemiğini iki parmağıyla sıkıp gözlerini yumdu. Bu hareketi onu daha yaşlı, daha bitkin gösteriyordu. "Onu ya konuştur ya da öldür. Bize sunacak bir şeyi yoksa Susturucu'yu hayatta tutmayı hiç istemiyorum."

Kitt'e baktım. Babamı izlerken yüzünde her zamanki neşesinden yoksun, ciddi bir ifade vardı. Kral'ın canı sıkkın olunca Kitt harap olurdu.

"Sebep şu lanet Direniş," diye homurdandı babam. Elini yüzünden çekmesiyle suratını ekşittiğini fark ettim.

Gözlerinin çevresine endişenin kırışıkları oturan Kitt, "Susturucu'nun gerçekten Direniş destekçisi olduğuna mı inanıyorsun?" diye sordu.

"Yoksa ne diye Prens'i, oğlumu kaçırmaya çalışsın ki?" Kral başını iki yana sallayıp, şöminede yanıp sönen alevlere boş gözlerle baktı. "Bana her yoldan saldırmaya çalışıyorlar. Onların icabına baktığını sanıyordum. Ölümcüller'i bize zarar veremeyecekleri, bize boyun eğdiremeyecekleri şekilde arındırdığımı." Derin bir nefes alıp konuşmasını sürdürdü. "Anlaşılan yanılmışım. Geride bazıları kalmış ve *onlara* katılmışlar.

Bu küçük Direniş'in sonunu getirmeliyiz." Babam tükürüp kadehinde kalan alkolü kafaya dikti. "Sıradanlar'ın yaşamasını istiyor olabilirler fakat bunu yapmakla nihayetinde Seçkin ırkın ve gücün ölümüne neden olacaklar. Krallığımı Sıradanlar'dan temizlemek halkın iyiliği için yapılması gereken bir fedakârlık. Fakat onlar bunu göremeyecek kadar *bencillerr*." Bana dikilen gözlerinde delici bir bakış vardı. "Kai," dedi, "Merhametini bahşetmeden önce bu Susturucu'yu ölmeyi diler hâle getir."

"Ah, zaten ben de bunu planlıyordum baba."

Terden sırılsıklam olmuştum.

Antrenmanlarda alışılmadık bir durum değildi bu.

Kanlı gömleğimi çıkarmıştım ve Kitt'le ikimiz, toprak zeminli antrenman ringlerinden birinde birbirimizin etrafında dönerken güneş sırtıma vuruyordu. Her zamanki rutinimize uygun olarak birbirimizi tartıyor ve dövüşmek için bir hamle yapmadan önce boş boş konuşuyorduk. Bu tanıdık süreç beni sakinleştiriyor, bir an için de olsa huzursuz zihnimi rahatlatıyordu.

Ringin etrafında dans ediyorduk. Kılıçlarımız parıldıyordu. Gülerek kılıcımın keskin ucuyla yanağını hafifçe sıyırdım. Kitt bu jestime aynı şekilde karşılık verdi. Çok geçmeden kılıçlar atıldı ve yerlerini güçlerimiz aldı. Kitt ateş toplarıyla hedefleri kolayca vuruyor, sonra yanan odunları suyla söndürüyordu. Bana gelince, ben kendimi kararsız ve sabırsız hissediyordum: feci bir bileşim. Etrafımdakilerin becerilerini bir süzgeçten geçirip antrenman için içlerinden birini seçmeye çalışıyordum. Ringlerde onlarca Seçkin vardı. Dövüşürken kir içinde kalmışlar, idmanlar onları bitkin bırakmıştı. Bir Şimşek'in gücünden bir Peçe'nin gücüne, sonra da bir Kabuk'un gücüne geçtim. Her ne kadar derimin taşa dönüşmesi asla hoşuma gitmese de.

Odaklanamıyordum ve bu durum hayal kırıklığımı körüklüyordu.

Arkamdan gelen *hışşş* sesini duymamın ardından sırtımda o tanıdık sıcak dalgasını hissettim. Kendimi yere attım ve ateş selinin saçlarımı alazlamasından kıl payı kurtuldum.

"Dikkatini bu kadar dağıtan nedir?" Arkamı döndüğümde Kitt'in bana yılık bir sırıtışla baktığını gördüm. "Az kalsın canına okuyordum. Saçlarından kocaman bir tutam eksilse çok yakışıklı olmazsın, öyle değil mi?"

Karar veremiyordum. Ben de Kitt'le gülmeli miydim yoksa onu boğmalı mıydım? Kendimi sık sık içinde bulduğum bir ikilemdi bu.

"Bugün seni ringde yenmek bana çok kolay geldi sanırım. Sıkıldım." Omuz silkip silah rafından aldığım bıçakları birkaç metre ötedeki bir ağaca fırlatmaya başladım.

"Hım," diye mırıldandı Kitt. Sırtım ona dönük de olsa, "Hayatını kurtaran kızı düşünmeden edemiyorsan ha?" diyen kardeşimin sesinden gülümsediğini sezebiliyordum.

Kibarca yanıt vermek adına dönüp kardeşime bir bıçak fırlattım. Bıçak başının hemen yanından geçip epey arkasında kalan bir hedefe saplandı. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Sanırım bundan konunun hassas olduğunu çıkarmalıyım?" dedi.

Kitt'i yana itip bıçağı ahşaptan çıkardım. "Bunu da nereden çıkardın?" Rahat bir tavırla omuz silktim. "Kızın benimle hiçbir işi yok."

Zorlu işler hoşuma gider.

Düşünceyi kafamdan silerek, "Ayrıca," diye ekledim, "Onu bir daha göreceğim de yok."

Kitt'in verdiği yanıt avluda birinin ikimize seslenmesiyle boğuldu. Aynı anda döndüğümüzde, bize doğru koşan uzun boylu ve zayıf oğlanı gördük. Oğlan öylece ortadan kaybolmadan önce gülümseyip koyu teni üzerinde sırıtan beyaz dişlerini gösterdi. Ben gözümü kırpamadan, yüzüne yayılan şapşal bir gülümsemeyle karşımızda bitiverdi.

Sessizce küfrettim. "Bir daha böyle ortaya çıkıverirsen seni yere çivileme tehdidimi hayata geçiririm."

Kitt yüzünde neşeli bir bakışla araya girip, "Kardeşimiz aslında burada 'Selam Jax, nasılsın?' *demek istedi*," dedi.

Karşımdaki oğlan daha on beş yaşındaydı ve hızla boy atıyordu. Uzun ve sıskaydı, hâlâ uzun uzuvlarını nasıl kullanacağını anlamaya

çalıştığı belli oluyordu. Ne zaman öyle birden büyümeye başladığını bilmiyordum ve dürüst olmak gerekirse, bu durumdan hoşnut değildim. Bir gemi kazasında ebeveynini kaybeden küçük çocuk, evlat edinilip hiçbir zaman istemediğimiz küçük kardeşimiz olmuştu. Fakat geçen onca yılın ardından, sadece Jax değil, ona karşı hissettiğimiz yakınlık da büyümüştü.

"İyiyim Kitt. Bunu sorman ne büyük incelik!" Bana baktığında, Jax'in yüzündeki yılık gülümseme daha da yayvanlaştı ve kahverengi gözlerini masumca kırpıştırdı. Kolumu boynuna dolayıp onu göğsüme yasladım ve yumruğumu kısa saçlarına sürttüm.

Jax anlaşılmaz sesler çıkararak beni itip, elimden kurtulmaya çalışırken, "Benim hâlimi hatırımı sormayacak mısın J?" dedim.

Nihayet Jax'i bıraktığımda yüzünü bana çevirip sırıtarak başını ovuşturdu. "Kusuruma bakma. Bugün nasılsın Kai?" Tüm bunları sahte bir içtenlikle söylediğinden elimde olmadan gülümsedim.

Ben Jax'e daha da takılamadan Kitt araya girdi. "Bugün canı sıkkın," deyip iç çekti ve fısıltıyla, "Aman dikkat et Jax, yine bıçaklarla oynamaya başladı," diye ekledi.

İkisinin arasından geçip bahsi geçen bıçakları almaya gittim. Ellerimi oyalamaya ihtiyacım vardı. "Canım..." Dönerek hedefe bir bıçak attım. "Sıkkın falan değil."

Jax, Kitt'in omzuna yaslanıp fısıldadı. "Canı sıkkın olunca *hep* öyle der zaten."

"Çok yerinde bir tespit J."

"Vebalar aşkına," diye mırıldandım, "İkinize katlanmak imkânsız."

Onlar konuşurken ben hedefe bıçak fırlatmaya devam ettim. Hedefi, birisine yeğlediğime göre canımın çok da sıkkın olmadığı açıkça belliydi. Bir bıçağı daha fırlatacağım sırada gözüme bir renk parlaması takıldı.

Blair'in avlunun diğer ucunda antrenman yaptığını fark etmemiştim. Fakat işte oradaydı. Sadie'yle talim yaparken eflatun saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Eh, yani bir düzine Sadie'yle talim yapıyordu. Ne de olsa Sadie bir Kopyacı'ydı.

Birbirlerinin çevresinde dönerlerken Blair'in etrafı aniden hepsi uzun boylu ve kestane rengi saçlı bedenlerden oluşan bir barikatla sarıldı. Tam bir kargaşa vardı. Blair, Sadie'nin kopyalarından birini

zihin gücüyle havaya fırlatırken, bir başkası sırtına atlayıp onu yere yıkmaya çalıştı. Neredeyse izlemesi komik bir sahne olsa da, ikisinin güçlerinin ne kadar ölümcül olabileceğini, o güçlere sahip olmanın nasıl bir deneyim olduğunu birinci elden biliyordum.

Jax'e ve Kitt'e baktım. Gözlerini dövüşten ayırmıyorlardı. Yanlarına gittim. Çok geçmeden, Blair peşinde Sadie'yle ringlerin arasında kurumla yürüyordu. Blair'in soluk teni Sadie'nin koyu renkli ten rengiyle taban tabana zıttı. İkisi, her açıdan birbirlerine tezattı.

Birlikte büyümüşseler de birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Sadie'nin babası Kral'ın danışmanlarından biri olduğundan, ailesi şatonun özel kanadında oturacak kadar önemli addedilen diğer asilzadelerle yan yana yaşıyordu.

Önümüzde durdular. Blair başını eğip, "Beyler," dedi.

Kitt bir kolunu Jax'in omuzlarına atıp, başını sallayarak iki kızı teker teker selamladı. "Blair. Sadie."

Sadie bize hafifçe gülümsedi. İçten fakat kızın her zamanki tavrına uygun olarak mesafeli bir gülümsemeydi bu. "İkinizi Sınavlara seçildiğiniz için kutlamak istedim."

Tabii ya. Bugün yarışmacılar duyuruldu.

Sınavlara seçilmeme şaşırmamıştım. Küçüklüğümden beri krallık ve ben, kaderimin farkındaydık. Müstakbel İnfazcı'nın kendini kanıtlaması gerekiyordu. Sınavlar da beni bunu yapmaya zorluyordu. Bir sonraki görevim yarışmayı kazanmaktı ve bunu yapamazsam...

Sadie'nin sözlerini geç de olsa idrak etmemle donakaldım.

"İkinizi Sınavlara seçildiğiniz için kutlamak istedim..."

Kitt'e şaşkın hâlde baktım. Bunun bir tür hata olması gerektiğinden emindim. Sınavlar onun değil, benim kaderimdi. Müstakbel Kral, değil Ölüm'ün canını alabileceği kanlı bir arenaya adım atmak, şatonun dışına nadiren çıkardı. Beni ve şöhretimi tehlikeye atmakta beis görmese de, babam vârisinin hayatını asla bu şekilde tehlikeye atmazdı. Blair sırıtarak, "Evet, en azından kardeşlerden ikisi yan yana olacak," dedi. Gözleri bir bana bir de... Hayır. O olamazdı.

"N-ne?"

Sesi endişeyle doluydu ve kahverengi gözleri hayretle açılmıştı.

Jax.

Jax bir Kitt'e bir bana baktı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Başardım! Sınavlara seçildim!" Heyecandan neredeyse havalara uçacaktı. O heyecanla ringlerin etrafında Kırp gücünü kullanmamak için kendini zor tutuyor olmalıydı. Kitt'le göz göze geldim. O da benim gibi kaşlarını bilgiççe çatmıştı.

Bu durum Sınavları daha da zorlaştıracaktı. Artık sadece kendimi korumakla kalmayıp, bir de kan görünce neredeyse düşüp bayılan küçük kardeşimi de korumam gerekecekti.

Fakat Jax'in hevesini kıracak bir şey söylemeyip asılan yüzlerimizin yerine gülümsemeler kondurduk. Sınavlarda mücadele etmek sadece bir avuç insana bahşedilen, büyük bir şerefti ve bizim haber karşısında aniden gerilmemize rağmen Jax bunu kutlamayı hak ediyordu.

Blair sırıtarak tane tane, "Eh, anlaşılan artık hepimiz rakip olduk," dedi. Bunun, bizi kendisinin ve Sadie'nin de yarışmada yer alacağından haberdar etmek için en incelikli yol olduğu söylenemezdi.

Hepimiz bakıştık. Sadie ile Blair sırıtıyorlardı. Kitt boğazını temizleyip sohbeti böldü. "Başka kim yarışıyor, biliyor musunuz?"

Sadie başını sallayıp cebinden kırışık bir broşür çıkardı. Kitt isimleri hızlıca gözden geçirip iç çekti. "Evet. Burada tanımadığım sadece üç isim var. Şehirden Savunucular ya da Avamlar olmalılar."

Broşürü bana uzattı. Listeye hızlıca göz attım.

Gözlerim harflerin özel bir bileşimle yan yana dizildiği satıra takılınca nefesim de boğazıma takıldı.

Orada, listenin en altında, zihnimi itiraf etmeye yanaşmadığım kadar meşgul eden bir isim vardı.

Onun ismi.

10. BÖLÜM

Paedyn

Çevremde ağızları açık beni izleyenler olmasa, orada saatlerce dikilip üzerinde devasa harflerle ismimin yazdığı flamayı ağzım açık seyredebilirdim.

Beni seçmişler.

Bir başka deyişle, *ölmemi seçmişler.*

Hepsi de o gıcık Prens'i kurtardığım için.

Omzuma birinin dokunmasıyla sersemliğimden sıyrıldım.

Aniden burnuma dolan kola kokusu karşısında kaskatı kesildim. Bir iç çekip İmparatorluk Muhafızıyla yüzleşmek için ağır ağır döndüm. Gençti. Gözlerim bir dağınık kızıl saçlarına, bir gözlerime diktiği kahverengi gözlerine çevrildi. Türüne duyduğum bariz öfkeyi hiç umursamıyor gibiydi. Bana küçük, utangaç bir gülümsemeyle baktı.

Huzursuz ediciydi bu.

Onca yıl boyunca iyi yürekli bir İmparatorluk Muhafızıyla hiç karşılaşmamıştım ve oğlanın bir istisna olduğundan şüpheliydim.

"Sen Paedyn Gray'sin, değil mi?" Elini sallayıp tepemizdeki ilana işaret etti.

Dudaklarımdan, "Kim bilmek istiyor?" sözleri döküldü.

"Şey..." Ensesini ovuşturdu. "Kral desem? Buraya seni Sınavların sonuna kadar kalacağın saraya götürmek için geldim."

Dillendirilmeyen sözcükler ikimizin arasında kalan boşluğa takılıp kaldı. *Bir başka deyişle, sen ölene kadar.*

"Şimdi mi? Hemen şimdi mi?" Sesimin o kadar tiz ve nefessiz çıkması canımı sıksa da boğazımdan yükselen paniği durduramıyordum. "Fakat Sınavların başlamasına daha iki hafta var."

Oğlan neredeyse mahcup bir ifade takındı. Bu da hiç hoşuma gitmedi. "Yarışmacılar eğitim, görüşmeler ve tabii ilk balo için her zaman iki hafta önceden saraya gelirler."

Sınavların tam bir gösteriye dönüştüğünü nasıl unutabilmiştim?

Muhafız başını çevirdi. Bizi izleyen birileri olup olmadığını görmek için etrafa bakınırken kızıl saçları alev gibi dalgalanıyordu. Sonra hafifçe öne eğilip fısıltıyla konuştu: "Sana sadece... Beş dakika kadar süre tanıyabilirim. Sonra gitmek zorundayız."

Hiç duraksamadan, bacaklarımın elverdiğince hızlı sokakta koşmaya başladım.

Adena.

Dar sokağımızın önünde kayarak durdum ve onu Kale'nin arkasında bir köşeye çekilmiş, mırıldanarak dikiş dikerken görünce boğazım düğümlendi. Adena'ya doğru yürürken oradaki her şeye doyasıya baktım. Gece bizi sıcak tutsun diye birlikte topladığımız onca çer çöpe. Çalışırken Adena'nın yanında duran tüm o kumaş parçalarına. Adena'nın ensesindeki özensizce yapılmış topuzdan kaçan tüm kıvırcık saç tutamlarına. İşine odaklanırken ela gözlerinin üzerine çöken siyah kaşlarına.

Onu bir daha görecek miyim?

Bu fikri aklımdan atmaya çalışıp yere çöktüm ve ona sıkı sıkı sarıldım. Ağzından bir hayret nidası çıkan Adena, hemen işini bir yana bırakıp bana sıkıca sarıldı. "Ben de seni gördüğüm için mutlu oldum desem?" Saçlarıma değen dudaklarından bir kahkaha çıktı. Sonra kollarımdan ayrıldı. Bu ani sevgi gösterim onu endişelendirmişti. "Sen... İyi misin?"

Gözlerimi Adena'nın gözlerine çevirip o gözlerin içindeki altın sarısı benekleri zihnime kazdım. "Ben gidiyorum A."

"Ne... Nasıl?" Yüzünde kuşku kadar korku da vardı.

"Beni Sınavlara gönderiyorlar. Belli ki insanlar beni orada istiyorlar." Sözleri ağzımda gevelemeye başladım. "Tabii eğlence amaçlı." Ona cılız bir gülümsemeyle baksam da yüzüne yayılan dehşetin önüne hiçbir şey geçemezdi.

Yumuşak, kahverengi elini ağzına götürdü. "Ah, Pae..." Ne diyeceğini ne yapacağını bilemediğinden sustu. "Fakat senin... Senin bir becerin yok."

"Sorun değil," dedim. Onun kadar kendimi de ikna etmeye çalışıyordum. "Bana bir şey..."

Bir an için öfkesinin korkusuna baskın gelmesiyle, "Sakın sana bir şey olmayacağını söyleme," diye çıkıştı. "Pae, Sınavlar zaten yeterince ölümcülken bir de senin ne *olmadığını* anlarlarsa onlar..."

"Beni öldürürler," diyerek cümlesinin sonunu getirdim. "Biliyorum." Korku Adena'nın gözlerinin içine yeniden aktı. Bu duygu onu öyle vurmuştu ki oracıkta tel tel dökülmesinden endişe ettim. Onu süzerken dudaklarım hüzünlü, küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Beni tanıyan tek kişiden, gerçekten güvenebileceğim tek kişiden ayrılıyordum. O benim hayatımın bir sabiti, yokluğunda sürüklenip gideceğim bir çapa olmuştu.

Fakat en iyisi bu olacaktı. Orada bensiz olması Adena için daha güvenli olacaktı. Alçak sesle, "Bunu yapabilirim," dedim. "Bunu yapmak için *eğitildim*."

Adena uyuşmuş hâlde başını salladı. Bunu zaten o da biliyordu. Küçük kızının ölüme mahkûm bir Sıradan olduğunu anladığında, babamın beni eğitmeye başladığını biliyordu.

Beş yaşında hayatımın daha başlamadan değiştiğini biliyordu. Babam beni kucağına oturtup farklı olduğumu, onun yanında büyümek istiyorsam olmadığım bir şeymişim gibi davranmam gerektiğini kulağıma fısıldamıştı. Bunun ikimizin küçük oyunu olduğunu söylemişti. Bir öyleymiş gibi yapma oyunu. Hayatımın kalanında oynamam için bana mükemmel bir rol biçtiği bir oyun.

"Psişik ne demek babacığım?" Soralı üzerinden on üç yıl geçse de soru hâlâ zihnimde canlıydı.

Babam hafifçe kıkırdamıştı. Görünüşte basit, hafızama kazımadığım için pişman olduğum bir ses. "*Psişik,* gözlemci birini tanımlamak için kullanan afili bir sözcüktür Paedy. Yıllar süren pratikle taklit edilebilecek bir güç. Onunla doğmuş olmayı gerektirmeyen, öğrenilebilecek bir beceri." Bu sözlerin ardından, parmağıyla burnumun ucunu dürtmüştü. "Ve ben sana öğreteceğim. Böylece hep birlikte olabiliriz."

Keşke ölümün verilen sözlere saygısı olsaydı.

Birden, iki kol yeniden beni nefesimi kesecek kadar sıkıca sardı. "Bana, yuvana dön Pae. Olmaz mı?" Adena'nın sesi saçlarımın arasında boğuluyordu. "Senden başka kimsem yok, biliyorsun."

O sözlerde dehşet verici bir haklılık olmamasını her şeyden çok isterdim.

Adena'nın annesi hastalandığında, muhtemelen onu babam iyileştirmeye çalışmıştı. Kenar mahallelerde nadiren Şifacılar olurdu. İnsanlar babama ihtiyaç duydukları kadar onu severlerdi de. Fakat Seçkinler'in bile sınırları olsa da, anlaşılan Ölüm sınır tanımıyordu. Adena babasını hiç tanımadığından, babası pekâlâ bugün çarptığım ela gözlü tüccar bile olabilirdi.

Dudaklarımdan hüzünlü bir kahkaha döküldü. "*Benim* de senden başka kimsem kalmadı A."

"İyi." Burnunu çekip bana bakmak için geri çekildi. "O hâlde bana dönmenin bir yolunu bulsan iyi olur. Buralarda o lanet Sınavlardan sağ çıkacak biri varsa o da sensin." Bana bakışında cüretkâr bir kararlılık vardı. "En kötü olasılıkla kaybedip eve dönersin. En iyi olasılıkla da, o lanet yarışmayı kazanırsın."

Bu gülünç düşünce yüzümde tebessüm oluşturdu. "Senin için elimden geleni yapacağım A." Boğazımdaki yumruyu yutup, "Ziyaretine geleceğim," dedim. "Söz veriyorum. Bir yolunu bulacağım. Gerekirse yürüyeceğim."

Adena gülümseyip bana son kez sarıldı. Ben sokağa doğru yürürken arkamdan el salladı. Kale'nin arkasında ayağa kalkıp, "Bu bir veda değil," diye bağırdı, "Sadece bir dahaki görüşmemize kadar güle güle diyoruz!"

Yıllardır o banal sözü bana söylese de, bu cümle kulağıma ilk kez bir veda gibi geliyordu. Ona, "Sen bir numaramsın A!" diye seslendim. Sesim söz dinlememiş, titremişti.

"Sen de benim Pae!"

Gülümseyerek nihayet gözlerimi ondan ayırdım ve Loot'ta hızla koşarken İmparatorluk Muhafızından, Sınavlardan, *her şeyden* kaçmayı düşündüm. Fakat bu pervasızca düşüncenin aklımdan çıkışı kaldırım taşlarını döven ayaklarım kadar hızlı oldu. Kaçarsam beni takip edip yakalarlar ve öldürürlerdi. En azından Sınavlara katılırsam hayatta kalmak için mücadele etme şansım olurdu. Az da olsa.

Nefes nefese İmparatorluk Muhafızına ulaştığımda yanında beni çekingence süzen küçük bir kız olduğunu gördüm. Muhafız bir bana,

bir kıza bakıp, "Gitmeye hazır mısınız?" dedi. Başımı sallayıp suyuna gittim. Zaten aksini yapmak gibi bir şansım da yoktu.

Sessizce Loot'ta yürüyüp insan kalabalıklarının arasından geçtik. Hepsi de alkış tutuyor, bizi tebrik ediyordu. Uzun sokağın sonuna vardığımızda, beyaz üniforması güneşin altında neredeyse göz kamaştıran bir İmparatorluk Muhafızının arabacı oturağında oturduğu siyah bir fayton bizi bekliyordu.

Kızıl saçlı İmparatorluk Muhafızımız oturmamız için bize faytonun kapısını açtıktan sonra diğer muhafızın yanına geçti. Kızın ardından faytona bindim. Başımı kapıdan uzatıp, son bir kez Loot Sokağı'na bakmamın ardından arabacı beni faytona kapatıp eski hayatımdan ayırdı.

İçeride bizi rahat, siyah oturaklar bekliyordu. Arabadaki o güne dek şahit olmadığım lükse hayran hayran bakmaktan karşımızda oturan oğlanı fark etmemiştim bile. Oğlanın kahverengi saçları güzelce kesilmişti ve uçları bana diktiği koyu yeşil gözlerinin hemen üzerinde son buluyordu. Giysilerinin durumuna bakılırsa kenar mahallelerin daha yaşanır bir yerinden geldiği ve muhtemelen Seçkinler'in Savunucu sınıfından olduğu anlaşılıyordu.

Faytonun birden ileri fırlamasıyla aracın duvarına yapıştım. Dar alanlardan hazzetmezken *hareketli* ve dar bir alan hepten kötüydü. Nefeslerimi düzene sokup kendimi sakinleşmeye zorladım ve gözlerimi tekrar sıkıldığı anlaşılan oğlana çevirdim.

Gerilimi azaltmak adına, "Selam," dedim. "Ben Pae..."

Oğlan, "Kim olduğunu biliyorum," diyerek sözümü kesti. Sonra hemen pencereden dışarı bakmanın sohbetimizden daha ilginç olduğuna hükmetti. "Sen Prens Kai'ı *kurtaran* kızsın." Sesinin tonundan yaşananların tam olarak öyle olmadığını düşündüğü anlaşılıyordu. Onlarca insan olanları *görmemiş* gibi.

Ağzımı açtım ve kendimi dizginlemeyip düşünmeden konuşmaya başladım. "Bu doğru ve belli ki senin bir şöhretin yok. Yoksa şimdiye kadar ismini işitirdim."

Gözleri bana çevrildi. Burun delikleri şişti. "Adım Ace. Ace Elway." Bunu gururla söyleyip gömleğinin yakasını düzleştirdikten sonra, "Ben bir İllüzyonist'im," dedi. "Nadir bulunanlardan. Bu yüzden buradayım." Gülümsemesi gözleri kadar soğuktu. "Ve nihayet bu *kenar mahalleden* kurtul-

mak için o yirmi bin şiline ihtiyacım olacak. Bu yüzden yakında namımın alıp yürüyeceğinden eminim."

Daha önce bir İllüzyonist'le hiç karşılaşmamıştım fakat oğlanın bir Savunucu olarak bile tehlikeli olabileceğini bilecek kadar namlarını işitmiştim.

Yanımdaki kıza, "Ya sen kimsin?" diye sordu. "Sen ne yapabilirsin?" Kız bir oğlana bir bana baktı. Gözden kaybolmak ister gibi bir hâli vardı. Bunu gerçekten yaptığında az kalksın kahkaha atacaktım.

Bir an için oradayken hemen sonra yoktu. Ben yanımdaki boş oturağa bakarken kızın bedeni bir anda yeniden cisimleşip görünür hâle geldi.

Peçe.

Utangaçça, "Ben Hera," dedi. Kız ipeksi, siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken derin, kahverengi gözleri gözlerimle buluştu. Bu hareketini bir yerlerden hatırladığımı düşündüm. Kız sokakta sihir gösterileri yapan şu popüler Peçeler'den biri miydi yoksa?

Faytonun engebeli kaldırım taşları üzerinde çıkardığı gürültüde sesimi yükselterek, "Ben Paedyn," dedim.

Hera merakla, "Senin gücün ne?" diye sordu.

"Psişik'im." Rahat bir tavırla omuz silktim. "Çoğunlukla zihnimde anlık görüntüler canlandıran güçlü duyguları seziyorum. Öyle ahım şahım bir şey olmasa da elimdeki bu."

Yalancı. Elinde hiçbir şey yok.

"Gerçekten mi?" Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Muhtemelen birinin bir Susturucu'yu alt etmek şöyle dursun, o kadar zayıf bir Avam becerisiyle Sınavlara katılabildiğine şaşmıştı.

"Kontrol edilemeyen bir zihinsel beceri bu. Prens Kai'ı kurtardığımda, o Susturucu'nun zihnime girememesinin tek nedeni de buydu." Ace'e sert bir bakış attım. "Sanırım insanlar bu yüzden beni Sınavlarda görmek istiyorlar."

Gıcık Ace homurtuyla güldü. "Sırf Arınma Sınavları'nda öldüğünü izlemek için katılmanı istiyorlar Avam."

Gözlerimi ona diktim. Uzunca bir süre sonra dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "Ah, kesinlikle. Fakat en azından beni izleyecekler."

11. BÖLÜM

Paedyn

Yolculuğun geri kalanında tek ses sessizliğin sesiydi. Yanımdaki pencere tek eğlence kaynağım oldu.

Gülümseyen yabancılarla dolu onlarca kalabalık sokaktan geçtik. Hepsi de el sallıyor, hayranlıkla bakıyordu. Bazıları biz yanlarından geçerken tezahürat yaparak faytonun yanına koşuyor, sonumuza doğru yol alırken bizi görmeye çalışıyorlardı.

Fayton saraya yaklaştıkça evler büyüyüp daha gösterişli oldu. Sokaklar da artık etrafta gezinen evsizlerle dolu değildi. Ürkütücü saray altlarında belirmeden önce ürkütücü kulelerini gördüm. Saray devasaydı. Gri taşları ve soğuk dış görünüşüne rağmen nefes kesiciydi. Çimlerle kaplı tepeler ve varlıklarından bile habersiz olduğum parlak renkli çiçeklerle dolu, rengârenk bahçeler saray duvarlarını çevreliyor, göz korkutan yapıyı yumuşatıyordu.

Biz çevresine heykeller serpiştirilmiş, ortadaki geniş bir çeşmenin yanından geçip, avluya girerken düz taşları döven toynakların takırtılarını işittim. Fayton nihayet yavaşlayıp durduğunda pencereden baktım ve saraya uzanan, çiçek tarhlarıyla çevrili geniş, taş bir merdiven gördüm.

İmparatorluk Muhafızları yastıklı tüneklerinden aşağı atlayıp faytonun kapılarını açtılar ve küçük bölmemizin içine sıcak güneş ışığı doldu. Dar arabadan ve içindeki yolculardan kaçmak için apar topar inerken az kalsın yere düşecektim. Ayaklarımı yeniden top-

rağa basmamla açık hava beni yuttu. Derin bir nefes alıp çiçeklerin kokusunu ve güneş ışığını içime çektim.

Diğer iki yolcu da inip yanımda dikildi. İkisi de fal taşı gibi açık gözlerini dikmişti. Bir sesle irkilip şaşkın şaşkın bakmayı bıraktık. Kızıl saçlı İmparatorluk Muhafızı boğazını temizleyip, "Beni takip edin," demişti.

Taş basamaklarda muhafızın peşinden gittik. Merdiven basamaklarına dizilmiş onlarca muhafızın yanından geçtik. En tepeye vardığımızda iki muhafız daha öne çıkıp kızıl saçlı olana katıldı ve birlikte bizi devasa kapılardan geçirdiler.

Dışarısı güzel olsa da *bununla* kıyaslandığında sönük kalıyordu. Tüm duvarlar pırıltılı tablolar ve duvarlardan tavana yükselen karmaşık rölyeflerle süslenmişti. Çevremizdeki her şey göz kamaştırıcı biçimde beyazdı, ara sıra geçtiğimiz koridorlarda Ilya Krallığının rengi olan zümrüt yeşiliyle de karşılaşıyorduk.

Bu yerin müthiş büyüklüğü ve güzelliği beni öylesine büyülemişti ki kızıl saçlının üçümüzle konuştuğunu geç fark ettim. "...odalar bu tarafta, sarayın doğu kanadında." Aynı ölçüde süslü odalarla dolu olduğunu düşündüğüm çok sayıda koridora işaret etti.

Aniden topuğunun üzerinde dönüp yüzünü bize çevirdi. Kayarak durmasam az kalsın göğsüne çarpacaktım. "Önümüzdeki iki haftada antrenman yapacak, diğer yarışmacılarla tanışacak, görüşmeler yapacak ve ilk baloya katılacaksınız. Her sınav arasındaki bir hafta da aynı rutini izleyecek. Buradaki zamanınızda size bir İmparatorluk Muhafızı tahsis edilecek ve muhafız siz şatoyu öğrenene kadar sizi gitmek istediğiniz yerlere götürecek."

Arkamızda dikilen İmparatorluk Muhafızlarından biri Hera'nın yanına geçerken diğeri Ace'in yanında yerini aldı. "Pekâlâ," genç muhafız iç çekerek ellerini çırptı, "Size odalarınızı gösterip yerleşmeniz için zaman tanıyacağız."

Hera ve Ace koridorun sonundaki köşeden döndükten sonra bana özel İmparatorluk Muhafızıma döndüm. "Demek bana göz kulak olacaksın?"

"Ne şanslıyım." Muhafız kıkırdayıp arkasına döndü ve kendisini takip etmem için bana el etti. "Bu arada, adım Lenny."

"Bunu bir İmparatorluk Muhafızına söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Fakat tanıştığımıza sevindim Lenny." Söylememem gereken

başka sözler ağzımdan çıkmadan çenemi kapattım ve daha hızlı yürüyüp muhafızın uzun adımlarına ayak uydurmaya çalıştım.

"Eh, seni suçlayamam. Çoğu İmparatorluk Muhafızı biraz..." Ensesini ovuşturup doğru sözcüğü aradı.

Vazgeçme fırsatı bulamadan, "İğrençler mi?" diye mırıldandım.

Muhafız gülüşünü hemencecik boğazını temizleyerek böldü. "Evet, burada konuşma işlerinin çoğu bana veriliyor. Sanırım ben çok da göz korkutucu değilim." Hemen muhafızı tepeden tırnağa süzdüm. Onunla hemfikir olmamam imkânsızdı. Dağınık saçları ve maskesinin altından seçilen sayısız çili, tehditkâr bir görüntüye dair tüm ümitleri baltalıyordu. Uzun bir koridorun sonundaki kapının önünde durdu. Kapıyı iterek açıp içeri girmemi işaret etti.

Hayatımda gördüğüm en güzel oda karşısında ağzımdan bir hayret nidası çıkmasın diye dilimi ısırdım. Odada kitaplıklar, zarif bir makyaj masası, bir yazı masası ve...

Bir yatak vardı.

Kocaman bir yatak. Sivri kaldırım taşlarının üzerinde beş yıl uyumamın ardından *o yatakta* uyuma fikri karşı konulmazdı. Nihayet içeri adım atarken hayretle gözlerimi kırpıştırdım. Ayaklarımın altındaki halı yumuşacıktı ve arkama döndüğümde, soldaki kapının ardında bir banyo olduğunu gördüm. Banyoya gittim ve altın ayakların üzerinde duran tertemiz, porselen küveti görünce gülümsememek için kendimi tuttum.

Sıcak çeşme suyu.

Bir o kadar pırıl pırıl bir tuvalet ve lavabo beyaz, mermer zeminin üzerinde takımı tamamlıyordu. Ağır adımlarla banyodan çıkarken hâlâ gözlerimi yatak odasına dikmeden duramıyordum. Göz ucuyla Lenny'nin beni izlediğini, hayranlığım karşısında keyiflendiğini fark ettim. "Odanı... Tatminkâr bulmuşsundur umarım?"

Alaycılık aktığı belli olan bir tonda, "Ah, sanırım idare eder," dedim ve kendimi yatağıma bıraktım.

Lenny, "Eh, burada epey zaman geçireceğinden seni odanla baş başa bırakayım," dedi ve odadan çıkmak için arkasını döndü.

"Bu da ne demek?"

Lenny ensesini ovuşturup iç çekti. "Yakında öğrenirsin."

Lenny sözünü tutmuş, beni odamla baş başa bırakmıştı. İki gündür odadan çıkamıyordum.

Oda yaldızlı kafesim olmuş, tüm lüksüyle beni içine hapsetmişti. Kapımın önünde nöbet tutan muhafızlar beni çok da önemsemediklerinden olacak, emirleri gereğince beni odamda tuttuklarına dair birkaç sözcük mırıldanmaktan öteye geçmiyorlardı. Böylece odanın her karışını inceledim. Kitapları karıştırarak, sıcak suyla banyo yaparak ve lezzetli yemekleri mideme indirerek oyalandım.

Yine de kendimi hiç o kadar endişeli hissetmemiştim.

Sinirlerimi yatıştırmak için durmadan ısırdığım yanağımın içi yara olmuştu. Yıllardır ilk kez yumuşak bir yatakta uyumama rağmen huzursuzdum. Oradaki ilk günümden beri kimseyle konuşmamıştım ve kimse bana neler olup bittiğini söylemiyordu. Bana sadece halı kaplı zeminde bir aşağı bir yukarı yürüyüp rakiplerimin kimler olduğunu, ne tür güçleri olduğunu dert etmek kalmıştı.

Akıl oyunları oynuyorlar, yaptıkları tam da bu.

Muhtemelen Kral bunu komik buluyordu. Kendisinden bir emir gelene kadar bizi endişeli ve huzursuz bırakıp odamıza kapatma fikri hoşuna gidiyordu. Bununla niyeti bizi diken üstünde tutmak, sabırsızlandırmaktı.

Kapının çalınmasıyla volta atmaya ara verdim.

Lenny'nin başı kapı aralığından uzandı. Yüzünde mahcup bir gülümseme vardı. "E... Nasılsın bakalım Paedyn?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Nasıl mıyım? *Nasıl mıyım?*"

Lenny ürkekçe odanın içlerine yürürken ağır ağır konuştu. "Tamam, anladığım kadarıyla... Kendini harika hissetmiyorsun."

Buruk bir kahkaha attım. "Öyle denebilir. *İki gün* oldu. Hangi cehennemdeydin?"

Lenny gergince, "Kral ilk iki gün yarışmacıların dış dünyadan tamamen tecrit edilmelerini istiyor," dedi. "Fakat iyi haber şu ki, bu gece diğer yarışmacılarla birlikte akşam yemeğinde Kral'a ve Kraliçe'ye eşlik edeceksin."

Yutkundum. Huzursuzca geçen kırk sekiz saatin ardından, bir anda düşüncelerime musallat olan yarışmacılarla ve kâbuslarıma musallat olan Kral'la tanışacaktım.

"Kısa süre sonra gelip seni yemeğe götüreceğim," diyen Lenny kapıya doğru döndü. "Bir ihtiyacın olursa seslen yeter. Uzakta ol-

mayacağım. Ha bir de..." Omzunun üzerinden bana baktı. "Akşam yemeği için üzerini değişmek isteyebilirsin."

Lenny gidince yatak odasına geçip sıcak, buhar yayan su akmaya başlayana kadar vanalarla oynadım. Dakikalar içinde soyunmuş ve içine kattığım gereksiz miktarda sabun ve tuz sayesinde köpüren suya dalmıştım. Saçlarımı ve bedenimi kuvvetlice ovuşturdum. Derim kızarıp yenilenmişti.

Yıllardır kendimi bu kadar temiz hissetmemiştim.

Zihnim sonu gelmez endişelerime kayarken sıcak su beni pek de rahatlatamıyordu. Sınavlar aklımdan çıkmıyor, durmadan bana bende olmayan gücü ve kısıtlı savunma becerimi hatırlatıyordu. Tabii bir de Sınavlarda can vermezsem, bir Sıradan olduğum ortaya çıktığında kesinlikle ölecek olmam vardı.

Köpüklü su, alışık olduğum banyo deneyimlerinde olduğu kadar soğuyana dek yıkandım. Nihayet küvetten çıkacak gücü toplayıp, yeşil bornozu titreyerek üzerime geçirdim.

Odaya dönüp yatağımın karşısındaki devasa gardırobun beyaz kapılarını açtım ve hepsi de düzgünce bir askıda duran onlarca renge ve desene baktım. Orada her tür etkinliğe uygun giysiler, hepsi de emrime amade bekliyordu.

Adena bunları görse düşüp bayılırdı.

Önce boş gözlerle giysilere baktım, sonra gözlerimi yerde unutulmuş hâlde yatan kendi eski püskü giysilerime çevirdim. Bu yemekte nasıl bir giysinin uygun kaçacağına dair hiçbir fikrim yoktu ve Sınavlardan önce kendimi gülünç duruma düşürmesem iyi olurdu.

Lenny'nin bir ihtiyacım olursa *seslenmemi* söylediğini anımsadım ve niyetim tam da bunu yapmaktı. İmparatorluk Muhafızının öyle birçok yemeğe tanıklık ettiğine, bu tür davetlerde ne tür giysiler giyilmesinin uygun kaçacağını bildiğine emindim.

Gidip kapıyı açtım ve yere bakarak bornozumu bağladım. Sahiden de ona seslendim. "Lenny, şu yemekte ne giyeceğim ben..." diye bağırdım.

Ve sonra gözlerimi yukarı çevirdim.

Gözlerim iri, açık yeşil gözlerle buluştu. Karşımda dikilen adamı daha önce görmemiştim; görsem mutlaka hatırlardım. Dağınık, kirli sarı saçları az önce banyodan çıkmış gibi biraz nemliydi. Hem sert

hem de nazik yüz hatları vardı. Düz bir burun ve yumuşak çizgili dudaklar. Kapımı çalmaya yeltenen eli havada asılı kalmıştı.

Adam kendini benden daha çabuk topladı. "Giysilerle ilgili bir sorun mu var?" Dudakları oyunbaz bir sırıtışla kıvrıldı. O gülümsemenin çok tanıdık, bir o kadar da yabancı bir yanı vardı.

Küçük bir gülümsemeyle, "Belli ki öyle," dedim. Ancak gözleri hızla bedenimi süzünce üzerimde bir bornoz olduğunu anımsadım. Bornozun kuşağını iyice sıkarken kızarmamak için kendimi zorladım.

Adam boğazını temizledi. "Eh, endişeye gerek yok. Oda hizmetçin Ellie birazdan gelip giyinmene ve akşam yemeği için hazırlanmana yardımcı olacak."

Emir vermeye alışık gibi otoriter bir havayla konuşuyordu. Sade giysilerine –dar, siyah pantolon ve atletik bedenini ortaya çıkaran daha da dar, yeşil bir gömlek– rağmen bu adamın hizmetçi olmadığını hemen anlamıştım.

Bir yarışmacı mıydı yoksa?

Emrimde bir oda hizmetçisinin olması fikri karşısında hemen, "Buna gerek yok," dedim. "Başımın çaresine bakabilirim, teşekkür ederim."

Adamın gözleri hâlâ suların damladığı, karman çorman saçlarımdan önünü sıkıca tutarak kapattığım ipek bornoza çevrildi. Yüzünde bana tuhaf bir şekilde tanıdık gelen o sırıtışla, daha kısa süre önce ona verdiğim yanıtı taklit ederek, "Belli ki öyle," dedi.

Başımı eğip kendime bakınca az kalsın gülecektim. "Peki, belki de bir hizmetçiye ihtiyacım olabilir."

Hafifçe gülen adam eliyle arkamda kalan odaya işaret etti. "Her şeyin makul olup olmadığını görmek için uğramıştım."

Yine güldüğümü fark ettim. "Makul *buysa* buralarda muhteşem kim bilir nasıldır."

Gözleri gözlerimi süzdü. "O zaman hatırlat da bir ara sana bahçeleri göstereyim." Beni başıyla selamladı. "Seni yemekte görmeyi iple çekeceğim Paedyn."

Hayretle adama baktım.

Sözcüğü uzatarak, "Tuhaf," dedim. "Sana ismimi söylediğimi anımsamıyorum."

"Ha, buna gerek yoktu." O yılık sırıtış yine dudaklarına ilişti. "Küçük kardeşimi kurtaran tüm güzel kızları tanımayı iş edindim."

Vebalar aşkına, o...

"Bu arada ben Kitt." Bana sırıtıp döndü ve beni hayretler içinde, ardından bakar hâlde bırakıp koridorda yürümeye başladı.

Prens Kitt. Yani "Ilya'nın müstakbel Kral'ı olan" Kitt.

Neden asilzadelerle karşılaşıp duruyorum ki?

Daha önce müstakbel Kral'ı hiç görmemiştim ve onunla karşılaştığımda üzerimde bir bornoz olacağını hiç mi hiç düşünmezdim. Tahtın vârisiydi. Alçak babasının izinden gitmeye hazır, bir sonraki hükümdardı. O ve kardeşi arasında...

Kardeşi.

Bu yüzden gülümsemesi bana o kadar tanıdık gelmişti.

O gülüşün bir benzerini diğer Prens'in yüzünde görsem de, Kitt'in gülümsemesi neşeli ve çocuksuyken Kai'ın gülümsemesi kibirli ve soğuktu.

Ufak tefek, siyah saçlı bir kızın odama utangaçça, dudaklarında ürkek bir gülümsemeyle girişini izledim. "İyi akşamlar hanımefendi. Siz saraydayken hizmetçiniz olacağım ve ihtiyaçlarınızı karşılamanıza yardım edeceğim." Sesi yumuşak ve narin olsa da prova edilmiş sözleri sakindi.

"Lütfen bana Paedyn de." Kız bana temkinli bir bakış atınca ısrarcı davrandım. "Vebalar aşkına, daha birkaç gün önce çöplerin arasında uyuyordum, bu yüzden sana bana *hanımefendi* dememeni söylediğimde samimiyetimden şüphe etme."

Kız sözlerime gülmemek için kendini tutarak başını salladı. "Harika," deyip iç çektim. "Madem bu konuyu çözdük, bu gece ne giyeceğime karar vermeme yardımcı olur musun?"

Ferahlamış görünen kız bana utangaçça gülümsedi. "Bence bu konuda size yardımcı olabilirim."

Sonraki yarım saati giysileri karıştırmakla geçirdik. Nihayet saray standartlarına göre sade kaçan fakat o güne dek giydiğim en hoş şey olan bir giyside karar kıldık.

Gardıroptakilerin yarısını yere boşaltmış; ipekli, koyu yeşil bir bluzla eşleştirdiğimiz parlak, siyah, dar bir pantolon seçmiştik. Bluzun yenleri epey sarkık olduğundan kazara yemeklerin içine gireceklerini biliyordum. Pantolonumun arka kuşağına küçük bir hançer yerleştirdim. Hançerin sırtıma değen düz ağzı soğuk ve rahatlatıcıydı.

Uzun çizmelerimin bağcıklarını bağlamasının ardından, Ellie makyaj masasına geçmemi işaret etti ve masada saçlarımla oynamaya, o nemli yumağa çekidüzen vermeye çalıştı. "Hanıme..." Boğazını temizleyip bir deneme daha yaptı. Bu kez ismime vurgu yaparak ve gülümseyerek, "*Paedyn,* Sınavların nasıl olacağı hakkında fikrin var mı?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Aynadan ona yakaran bir gülümsemeyle baktım. "Ben de sarayda kulağına birçok şey geleceği için senden bir şeyler öğrenmeyi umuyordum."

Ellie'nin sonraki sözleri neredeyse mırıltı gibi çıkı. "Tek bildiğim bu yılın... Farklı olacağı."

"Farklı mı?" dedim. "Hangi açıdan?"

Ellie omuz silkti. Avuçları saçlarımla doluydu. "Bilmiyorum. Bir şekilde farklı işte."

Her bir Sınav bir öncekinden daha kanlı ve acımasızken bu Sınavın nasıl *farklı* olabileceğini anlamaya çalıştım. Fakat bu küçük bilgi kendimi beni bekleyenlere karşı daha da hazırlıksız hissetmeme neden olmuştu ve içime oturan huzursuzluğun üzerine düşmemeye çalıştım.

Ellie nihayet oflayarak saçımla uğraşmaktan vazgeçti ve saçlarımı sırtıma salmaya karar verdi. Ardından yüzümü pudralayıp kirpiklerime biraz siyah boya sürdü. "İşte oldu," deyip beni süzdü. "Artık çöplerin arasında uyumuş gibi görünmek yok."

Homurtuyla güldüm. "Vebalar aşkına, nihayet kabuğundan çıktın."

Ellie kızardı. Kapı çalınınca telaşla açmaya gitti. Lenny, Ellie'ye bakıp gülümseyince kız daha da kızardı.

"Gitmeye hazır mısın Paedyn?" Lenny gözlerini Ellie'den ayırıp gözlerime çevirdi.

Koridorda kendisine katıldığım Lenny'yle ayrıntılı süslemelerle dolu koridorlarda yürümeye başladık. Bir labirenti andıran şatoda zikzaklar çizerek ilerlerken, zihnimde elimden geldiğince şatonun bir krokisini çıkardım.

Bir kez sola, iki kez sağa, bir daha sola...

Çok geçmeden, iki gün önce geçtiğimiz geniş giriş holüne döndük; hol daha da büyük kapılara uzanıyordu. Lenny beni koridorun biraz ilerisindeki, zeminden tavana uzanan bir başka çift kanatlı kapıya götürüp, "Taht odası," diye mırıldandı. "Burada diğer yarışmacılarla yemek yiyeceksin."

Ben sorular sorma fırsatı bulamadan, Lenny yakında dikilen muhafızları başıyla selamlayıp, onlara sessizce devasa kapıyı itip açma emri verdi.

Başta kimse beni fark etmemiş gibiydi.

Hepsi taht odasının narin güzelliğine son derece ters düşen, mermer zeminin merkezindeki uzun, ahşap masada oturuyordu. Masadaki Seçkinler, muhtemelen çoğu birlikte büyüdüğünden, samimi bir tavırla aralarında konuşuyorlardı.

Derin bir nefes alıp masaya doğru ağır ağır yürümeye başladım. Sekiz çift göz bana çevrildi. Onlara doğru ilerlerken beni tepeden tırnağa süzdüler.

Tabii ki sona kalan ben olmalıydım.

Masanın ucundaki, Ace'in yanındaki sandalyeyi çektim. Yanına oturmaya gönülsüz olsam da artık odadakiler gözlerini bana daha fazla dikmeyeceği için yerime geçtiğimde rahat bir nefes aldım.

Fakat onlar gözlerini dikmeye devam ettiler.

Bakışlarını üzerimde hissedip yukarı baktım. Ağzımdan dökülen sözleri durduramadım. "E, yemekte ne var?"

Ace'in diğer yanında oturan kızın homurtuyla gülüp bana bakmak için masaya abanmasıyla rahatlayıp bir iç çektim. Kızın şarap kırmızısı saçları ikindiyle akşam buluşurken pencereden sızan güneş ışığı altında parıldıyor, saçlarının parlaklığı burnundaki parlak, gümüş halkayla yarışıyordu. "Ben de aynı soruyu sorup duruyorum!" Bal rengi gözleri hınzırca pırıldadı. "Adım Andy."

Hafifçe gülümseyerek, "Paedyn," dedim.

Masanın diğer ucundan gelen gür bir ses, "Eh, madem tanışıyoruz," dedi, "Ben Braxton." Başımı kaldırıp baktığımda başını bana doğru eğen iri, koyu tenli oğlanı gördüm.

Gürbüz.

Ben oğlanı başımla selamlarken daha tiz bir erkek sesi işittim. "Ben de Jax!" Oğlana baktığımda utangaç gülümsemesini fark ettim. Artık masanın her yerinden isimler haykırılıyordu. Kenar mahallelerden gelen Hera ve Ace hariç, herkesin birbirini iyi tanıdığı belliydi.

"Ben Sadie." Dönüp sesin geldiği tarafa baktığımda, teni sarıya çalan bir kızın beni süzdüğünü gördüm. Merakla bakıyor, beni tartıyordu. Yanındaki kız başını kaldırıp boğazını temizleyerek dikkatimi kendisine çekti.

"Blair. Seninle tanışmak bir zevk Paedyn." Sözcükleri ağzında kötü bir tat bırakıyorlar gibi telaffuz ederken, bana çizmesinin tabanına yapışan bir nesneymişim gibi bakıyordu. Hemen bu kızın değil kenar mahalleleri yuvaları belleyenlerle, Avamlar'la bile konuşmaya tenezzül etmediği izlenimine kapıldım. Eflatun saçları omuzlarına dökülüyor, bana sert bakan gözlerinin kahverengisiyle tezat oluşturuyordu. Göz alıcı fakat ürkütücü derecede soğuktu.

Soğuk bir sesle, "O zevk bana ait Blair," dedim. Gözlerindeki aç bakış, bende sonraki yemeğinin *ben* olacağım hissini uyandırdı.

Ardından masanın diğer ucundan, tam karşımdan gür, neşesi asap bozucu bir ses geldi.

"Ben de Kai. Fakat bunu zaten biliyorsun."

12. BÖLÜM

Kai

Burada.

Paedyn Gray'in kim olduğunu keşfetmesiyle Kitt kahkahalara boğuldu. Fakat çakılarımdan birinin sustasına basmamla hemen çenesini kapattı. Yine de ellerini kaldırıp, teslim olduğunu ilan ederken bile durumun ne denli komik olduğu hakkında bir şeyler gevelemekten geri durmadı.

Haklıydı da. Gerçekten *gülünçtü* durum. Besbelli umurunda bile olmayan bir prensi farkında olmadan kurtaran Psişik kız, şimdi canına mal olabilecek Sınavlara katılmaya mecbur bırakılmıştı.

Ve şimdi tam karşımda oturuyor.

Bedenimi antrenmanla ve işkenceyle geçen uzun bir güne eşlik eden terden ve kandan arındırdıktan sonra taht odasına gittim. Çok geçmeden Braxton, ardından da hâlâ sevinçten havalara uçan Jax geldi.

Kısa süre sonra, tanıdık grubun tamamı ile kenar mahalle sakinleri olan tanımadığım bir oğlan ve kız geldi. Masadaki koltuklar dolmuş, baştaki iki koltuk Kral ve Kraliçe'ye, yanımdaki de Kitt'e ayrılmıştı.

Fakat tam hepimiz yerleşip, yıllardır konuştuğumuz konularda lak lak etmeye başladığımızda bir şey oldu.

O oldu. O içeri girdi.

Karşımdaki koltuğa geçip bana gözünü bile çevirmeden, "E, yemekte ne var?" diye sordu.

Parmakları hiç durmadan başparmağındaki yüzüğü çevirse de kendinden emin konuşuyordu.

İlginç.

Andy, Braxton, Jax, Sadie, Blair ve gruba yeni katılan Ace ve Hera çabucak kendilerini tanıttılar. Fakat o yine bana bakmaya tenezzül etmedi.

Bunu kabullenemezdim.

"Ben de Kai. Fakat bunu zaten biliyordun."

İşte bu nihayet dikkatini çekti. Dudağının köşesi belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılırken gözleri gözlerimle buluştu. Kirpikleri makyajla karartılmış, gözlerinin açık mavisiyle tezat oluşturmuştu. Yumuşak, gümüş rengi saçları omuzlarına ve yüzüne dalga dalga dökülüyordu ve aniden içimde gözlerini daha iyi görebilmek için üzerlerine düşen tutamları yana atma arzusu uyandı.

"Evet, maalesef bunu zaten biliyorum." Yumuşak gülümsemesi sert bakışıyla taban tabana zıttı.

Gözlerimiz gıcırtıyla açılan büyük kapılara çevrilirken, dikkatim şimdi o kapılardan geçen babam ile annemin üzerindeydi. Hayır, o kapılardan geçen ve görünüşleri unvanlarının hakkını veren *Kral* ile *Kraliçe*'nin üzerindeydi. Taht odasını çevreleyen büyük pencerelerden içeri sızan güneş ışığı altında parıldıyorlar, ikisi masaya doğru yürürken ışık taçlarından ve mücevherlerinden yansıyordu. Bu resmiyete alışıktım. Kral güzel bir takım giyer, Kraliçe üzerindeki zarif elbiseyle ışık saçardı. Babam sert ve katı görünürken annem ışıltılı gülümsemesiyle dingin görünürdü.

Kitt arkalarından yürüyor, görünüşü resmî olmasa da müstakbel Kral olduğunu belli ediyordu. Gözleri önce bana, sonra da dudaklarında bilgiççe bir gülümsemeyle Paedyn'e çevrildi. Kral ağır, ahşap koltuklardan birini Kraliçe'nin oturması için çekerken Kitt yanıma geçti.

Kral masanın diğer ucundan, "Altıncı Arınma Sınavları'na hoş geldiniz!" diye gürledi.

Annem gözlerine düşen bir tutam siyah saçı yana atıp, "Ve katılmayı başardığınız için tebrikler," diye ekledi.

"Seçilmiş olmak bir onur," dedi babam. "Krallığınıza, ailenize ve kendinize verdiğiniz bir onur." Henüz anlamlarını anlayamadığım zamanlardan beri zihnime işlenen sözcükleri tekrarlıyordu. "Sınavla-

ra hazırlanmak için zamanınızı akıllıca değerlendirmenizi öneririm. Önünüze ne çıkacağı belli olmaz." Gözleri bana çevrildi. Sessizce ve pek de üstü kapalı olmayan bir şekilde bana görevimin kazanmak olduğunu hatırlattı. "İlk Sınava kadar kalan zamanınızı ve sonrakilerin arasındaki her bir haftayı antrenmanla geçirmenizi salık veririm."

Ve rakiplerinizin antrenmanlarını izlemenizi.

Dillendirmediği sözleri neredeyse gözlerinden okuyabiliyordum. Rakiplerinizin nasıl dövüştüklerini bilmek, hareketlerini ve taktiklerini okumak ölüm ile yaşam arasındaki fark olabilirdi.

Balolardan, kan dökülen Sınavlardan hep daha fazla keyif almış annem sıcak bir tonda, "Tabii dans figürlerinize de çalışacaksınız!" dedi.

Babam eşine gülümsedi. İçten, sadece anneme sakladığı bir jestti bu. "Sınavlardan bu kadar bahsetmek yeter. Hadi, yemek yiyelim."

Bu sözlerinin ardından, masaya dumanı tüten tepsiler taşıyan hizmetçilerin geçit töreni başladı. Önümüze içleri yiyeceklerle dolu onlarca tabak yığıldı. Terbiyeli hindi ve yığınla fasulye tabaklara boca edildi. Gail bol şerbetli çöreklerle dolu bir tepsiyi bizzat getirip ikimize inat Kitt ile benim önüme bıraktı. Arkasından göz kırpmamla gözlerini devirip odadan hızla çıktı.

Yemek tepsilerini birbirimize uzatırken Kitt'le havadan sudan konuşuyor, bize servis yapmak isteyen hizmetçileri kışkışlıyorduk. Tabağıma hindi eti boca ederken gözlerim karşımda gergince oturan Paedyn'e çevrildi. Çenesi şaşkınlıktan açık kalmasın diye dişlerini sıkar gibiydi. Merakla masanın diğer yanındaki, yüzünde benzer bir hayret olan Hera'ya baktım. Üçünün içinde, hâli vakti daha yerinde gibi duran Ace bile önümüze ne çok yiyecek bırakıldığına sessizce, hayretle bakıyordu. Gözlerimi yeniden gözlerini kırpıştırmaktan yemek bile yiyemeyen Paedyn'e çevirdim. Aklından neler geçtiğini ancak hayal edebilirdim. Muhtemelen kendisi ancak hayatta kalabilecek kadar yiyecek bulurken bizim ne kadar çok yiyeceği israf ettiğimiz karşısında tiksinti duyuyordu. Yüzünde büyüyen maskelenmiş öfkeye bakarken, içimden bir ses o gece yatağa aç girmeyi tercih edeceğini söylüyordu.

İşte bunu da kabullenemezdim.

Rekabet etmemiz, o açlıktan öldüğü için hükmen galip sayılmak istediğim anlamına gelmiyordu. Bu yüzden çatalıma bir parça hindi takıp masanın karşısına uzandım ve eti tabağına bıraktım.

Gözleri gözlerime çevrildi. Yüzündeki ifade öfke ile şok arasında gidip geldi. Rahat bir tavırla, "Yoksa fasulye mi seversin?" diye sordum. Paedyn yanıt vermese de bildiğimi okuyup tabağına fasulyeleri yığdım. "Eh, sanırım yanıtı kendi başıma bulmam gerekecek."

Masanın üzerine abanıp, Paedyn'in tabağında giderek büyüyen yiyecek yığınına patatesler ekledim. "Kaşığı ağzına ben mi götüreyim yoksa kendi başına yemek yiyebilir misin?" Ardından, şüphesiz onda fasulyelerini fırlatıp yüzüme bir yumruk indirme isteği uyandıran bir gülümsemeyle baktım.

Gözleri mavi alevler gibi yanıyor, Paedyn beni neredeyse bakışıyla azarlıyordu. Fakat tam da beklediğim gibi, çatalını gönülsüzce eline alıp gözlerini benden ayırmadan fasulyeleri ağzına götürdü. Sırıtarak sandalyeme yaslandım. Yemek yemeye başlamazsa onu gerçekten kaşıkla besleyeceğimi gözlerimden okumuştu ve bunun gerçekleşmesine asla izin vermeyecekti.

İlerleyen dakikalar boyunca, gümüş çatal bıçak takımının şıkırtıları ve tek tük sohbetin sesleri işitildi. Blair, Kitt ile bana dönüp konuşmaya başladı. Veba bilir, nelerden bahsediyordu. Kitt benden çok daha iyi bir adamdı. Özellikle de Blair söz konusu olduğunda. Ben dikkatimi önümdeki yemeğe verirken Kitt havadan sudan konuşuyordu.

Birden babamın sesi sohbetin gürültüsünü böldü. Başımı kaldırdığımda, Paedyn'e baktığını ve merakla "Seni Loot Sokağı'nda kurtaran *bu* kız mı?" diye sordu.

Soyduktan sonra kurtaran.

Herkesin gözlerinin bize çevrildiğini, herkesin sohbete kulak kesildiğini hissedebiliyordum. Paedyn çatalını nazikçe bırakıp Kral'a öyle bir baktı ki bir an için bana Blair'i hatırlattı. Kral'a bakarken gözlerini perdeleyen bir duygu –gizlemeye çalıştığı bir duygu– vardı. Paedyn göz açıp kapayıncaya kadar yüz hatlarındaki ifadeyi sildiği için o duyguyu çözmeye zamanım olmadı.

"Evet, onun hayatını kurtardım. Öyle değil mi Ekselansları?" Dikkatini bana çevirdi. Gülümsemesi bir meydan okumaya dönmüştü.

"Demek unvanımdan haberin varmış." Dudaklarıma bir gülümseme konarken sözlerimden alaycılık akıyordu. "Bundan pek emin değildim de. Sokakta bana çok ama çok farklı bir şekilde hitap ediyordun."

Paedyn tüm dişlerini göstererek gülümsedi. "Size her ne dediysem bir dayanağı olduğundan eminim." Duraksadı. "Ve yerinde olduğundan." Bir gülümseme. "Ve hak edildiğinden."

Kendini beğenmiş bir pislik.

Gözleri, gülümsemesi, sesinin tonu... Hepsi de bu dört sözcüğü haykırıyordu.

Bana layık gördüğü unvanı.

"Ya senin unvanın neydi? Gümüş Kurtarıcı mı?" Sessiz bir kahkaha attım. "Ne de yakışmış. *Gümüşü* ne kadar sevdiğini biliyorum."

Paedyn'in soğukkanlı gülümsemesi sözlerimin ardındaki ima karşısında bocaladı. O öfkelenirken ben keyiflendim.

Annemin duyguları da Paedyn'in duygularından farksızdı. Çünkü bana bir bakış atıp, "Kai'a yardım ettiğin için teşekkür ederim Paedyn," dedi. "Bu yaptığın gözümüzden kaçmadı. Seni Sınavlarda görmek istediklerine göre halkın da gözünden kaçmadı." Paedyn başını eğip anneme tatlılıkla gülümsese de gözlerinin içi gülmüyordu.

Babamın sesini işitmesiyle gülümsemesi yüzünden silindi. "Daha önce bir Psişik'le hiç karşılaşmadığımı söylemem gerek." Babam, Paedyn'e merakla baktı. "Güçlerin... Merak uyandırıyor."

Paedyn gevşeyip hafifçe güldü. "Evet, eh, babam gücümün Avamlar'da sık görülmeyen, nadir fakat küçük bir yetenek olduğunu söylerdi. Sanırım becerimin en faydalı kısmı, Susturucular'dan oğlunuz gibi etkilenmemem." Bir tutam gümüş saç gözlerinin üzerine düşünce tutamı dalgınca kulağının arkasına kıstırdı. Bu sırada masanın geri kalanı az önceki sohbetlerine döndüler. Anlaşılan bu sohbet onları sıkmıştı.

Babam düşünceli bir tonda, "Ah evet, baban," dedi. "Adam Gray büyük bir Şifacı'ydı. Çok eğitimli bir adamdı."

Paedyn sandalyesinde kaskatı kesildi. "Siz," boğazını temizledi, "Babamı tanıyor muydunuz?"

"Evet, tanıyordum. Humma mevsiminde saray hekimlerimizin çok fazla hastası olduğunda onlara yardım etmeye gelirdi."

Paedyn başını salladı. "Evet, her kış bunu yaptığını anımsıyorum."

Hizmetçilerin kirli tabakları almak için odaya dolmalarıyla, babam ile Paedyn'in sohbetleri yarıda kesildi. Hizmetçiler masanın etrafında dört döndüler, tabakları ve gümüş takımları alıp arkalarında tertemiz bir masa bırakarak koridorda gözden kayboldular.

Annem ve babam aynı anda ayağa kalktı. "Biraz dinlenin Seçkinler. Eğitiminiz yarın başlıyor." Kral'ın bu son sözlerinin ardından, ikisi dönüp gösterişli kapılardan çıktı.

Kısa bir sessizliğin ardından, sandalyeler mermer zemine sürtündü ve herkes ayağa kalktı. Üç İmparatorluk Muhafızı, odalarına kadar eşlik edecekleri yeni Seçkinler'in yanına gitti.

Kızıl saçlı, genç bir muhafızın yüzünde bir sırıtışla Paedyn'e doğru ağır ağır yürüdüğünü gördüm. Sonra birden kendimi tutamayıp ikisinin arasına girdim. "Buradan sonrası bana ait."

Muhafız şaşkınlıkla bana baktı. "Efendim, bana verilen görev ona refakat..."

"Farkındayım. Ayrıca onu odasına götürme işini gayet iyi becerebilirim, sence de öyle değil mi?"

"Evet Majesteleri." Muhafız başını eğerek Paedyn'e selam verdikten sonra uzun adımlarla odadan çıktı.

Paedyn'e baktığımda yüzünde oğlanın yüzündeki o aynı şaşkınlığı gördüm. Sonra bana yetişmesini beklemeden dönüp kapılardan çıktım. Paedyn ofladı. Sonra topuklu çizmelerinin tıkırtıları ardımda yankılanmaya başladı.

Paedyn soğuk bir tonla arkamdan, "Centilmen olma isteği birden nereden geldi?" diye seslendi. Durup topuğumun üzerinde döndüm ve bana doğru yürüyüşünü izledim. Gözlerimi bir an için üzerinde gezdirdim.

Yüzümde hemen belirip kaybolan bir sırıtışla, "Çok da alışma buna," dedim. "Odam zaten odanın karşısında, bu yüzden bu seferlik bir centilmen gibi davranabilirim." Ellerimi ceplerime soktum ve yeniden yürümeye başladık. Artık yanımda yürüyordu. "Peki, bir prens neden sarayın yarışmacılara ayrılan kanadında kalıyor?" diye sordu.

"Eh, fark etmediysen söyleyeyim, ben de Sınavlarda yarışacağım."

Paedyn neşesiz bir kahkaha attı. "Yo, bunun farkındayım. Fakat ben, Prens'e başında el pençe divan duran hizmetçilerle dolu gösterişli bir oda verileceğini düşünmüştüm." Sorusunda suçlayıcı bir ton vardı. Nefretin karıştığı hoş sözcükler.

Soğuk bir sesle, "Ah dert etme, bende onlardan da var," dememle yanımdan gelen alaycı gülüşünü işittim. Kısmen haklıydı. Gösterişli bir odam olsa da hizmetçilerin etrafımda dönmesini istemiyordum. "Sınavlar boyunca tüm yarışmacıların yaşam şartları aynı olmalıdır. Böylelikle

kimse, kimseyi kayırılmakla ya da avantajlı konumda olmakla suçlayamaz."

Odasının önünde durduğumuzda Paedyn bana doğru döndü. Her an yine kahkaha atacak gibi görünse de konuştuğunda sözleri sertti. "Benzer odalarda kalmamız bazılarının avantajlı konumda olmadıkları anlamına gelmiyor."

Durup bir an için sözleri üzerine düşündüm. Zorla sınavlara sokulan, Seçkinler'in en güçlü becerilerinden bazılarıyla boy ölçüşmesi gereken bir Avam olsam herhâlde ben de benzer hisler içinde olurdum. Paedyn'in gücü, geri kalanlarımızınki gibi silah olarak kullanılabilecek bir güç değildi. Bir becerinin gücüne değil, kendi gücüne bel bağlamak zorundaydı.

Bir anda aklıma Susturucu'yla nasıl mücadele ettiği geldi. Çok usta, kendisinden çok emindi. Belki de bu oyunlardan sağ çıkma şansı sandığından daha fazlaydı.

Önünü kapattığım kapıya omzumun üzerinden bakışını izledim. Bir şey söylemek için ağzını açtığında, alt dudağındaki iyileşmeye başlayan yara dikkatimi çekti.

Görmezden gelemeyeceğim bir dürtüyle parmaklarım çenesini tutup yüzünü yüzüme çevirdi. Kımıldayamayacak kadar afallamıştı. Bunu fırsata çevirdim. "Böyle direkt bir darbeden sakınabileceğini düşünürdüm. Galiba sandığım kadar yetenekli bir dövüşçü değilmişsin." Omuz silkip başını ışığa doğru çevirdim ve rahat bir tavırla dudağındaki kıpkırmızı kesiği inceledim.

Ah, fakat o artık şaşkın, kıpırtısız ve sessiz durmuyordu.

Tek, çevik bir hareketle çenesinin altındaki bileğimi kavrayıp burktu ve kolumdan yukarı bir acı yürüdü. Sonra gömleğimi avuçlayıp sırtımı duvara yasladı. Boştaki eli belime bağlı hançeri tutup çıkardı. Keskin hançeri boğazıma dayadı.

"Ne kadar yetenekli bir dövüşçü olduğumu öğrenmek ister misin?" Bana soğuk bir bakış attı. İçine düştüğüm durumdan keyif aldığı gözlerinden okunuyordu. Duvara yapıştırılmış bir prensin görüntüsüne bayılmıştı. Herhangi bir prens de değil, müstakbel İnfazcı'ydı bu.

Soğuk taşa yaslanırken, neşesiz bir kahkaha atıp ellerimi rahat bir tavırla ceplerime soktum. Bu hareketim karşısında hançeri boğazıma daha da bastırdı. Biraz daha bastırsa kanım akacaktı.

Ne de gaddar bir şey bu kız.

"Dikkatli olun Ekselansları. Prens kanı dökmek istemem." Benimle alay ediyordu ve sevimli bir çabaydı bu.

Ona doğru eğilip, keskin hançerin boğazımı kesmesine izin vermemle kanım ince ve sıcak bir çizgi hâlinde aktı. "Dikkat et tatlım. Kan dökmenin en iyi yaptığım iş olduğunu unutuyorsun."

Gözlerimizi birbirimize diktik.

Paedyn yüzünde okuyamadığım bir ifadeyle beni süzse de kendini hemen toparlayıp konuyu değiştirdi. "Bana bunu İmparatorluk Muhafızlarınızdan biri yaptı." Gömleğime yapışan elini çekip dudağına işaret etti. "Konu açılmışken, ona beni sordun mu? Eminim söyleyecek epey sözü vardır."

Sormuştum, muhafız da çok şey söylemişti. Sabah nöbetinde görev alan tüm muhafızlarla konuşmuştum ve içlerinden biri, bir Psişik'le karşılaştığını söylemişti. Adamın Paedyn'e olan öfkesi Paedyn'in onda sezdiği şeyleri anlatırken iyice belirginleşmişti.

Fakat muhafız, Paedyn'e vurduğundan bahsetmemişti.

Belki de onu bir elinden mahrum bırakabilirdim. Böylelikle bir daha o eli asla bir kadına kaldırma fırsatı bulamazdı.

Sessizce, "Evet, onunla konuştum," dedim. "Fakat yakında bir sohbet daha edeceğiz gibi." Paedyn'in gözleri yüzüme çevrildi. Bakışı karşısında olağan dışı, asap bozucu bir endişe duydum. Boğazımı temizleyip, boynuma yaslamaya devam ettiği hançere baktım. "Sanırım kim olduğumu *biliyorsun* kısmını geçmiştik, yanılıyor muyum?" Sözler ağzımdan çıkarken sokaktaki karşılaşmamızı hatırladım ve dudaklarımın iki kenarı yukarı kıvrıldı. Benim *onu* duvara yapıştırdığım gün.

"Biliyorum," dedi. O anda bana öyle yakındı ki gözlerinin içindeki mavinin tüm farklı tonlarını inceleyebiliyordum. "Daha önce söyledim, yine söylerim. Kendini beğenmiş bir pisliktin sanırım?"

Güldüm. Bunu yapmamla hançer derime biraz daha battı.

"Ayrıca kim olduğunun önemi yok." Gözlerini bir an için yere, sonra yeniden bana çevirdi. "Şimdi iki rakibiz. *Adam kayırma yok*, unuttun mu? Sen söyledin."

Peki. Nasıl istersen.

Bir elimi cebimden çıkarıp, gözlerine bakarak, ağır ağır arkasına uzandım. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baksa da hançeri sıkıca tutmaya devam etti. İkimiz de gerçekten boğazımı kesmeyeceğini biliyorduk. Bu yüzden kolumu, parmaklarım pantolonunun kuşağına

sokulmuş bir hançerin soğuk kabzasına değene kadar arkasında dolaştırırken biraz olsun endişelenmedim.

Hançerin orada olduğunu biliyordum. Paedyn yemek masasından kalkıp sırtını bana çevirdiğinde, gümüş kabzadan yansıyan güneş ışığını fark etmiştim.

Ona gülümseyerek hançeri yavaşça çıkardım. Parmaklarını bir an için belini okşadı. Kendi hançerini boğazına yaslayıp, bana yaptığını ona yaptığımda dudaklarından belli belirsiz bir hayret nidası çıktı.

"Haklısın. Şimdi birbirimizin rakibiyiz." Hafifçe güldüm. "O hâlde, sanırım rakip gibi davranmaya çalışsam iyi olacak."

Uzunca bir süre bakıştık. Gözlerini bir an olsun benden ayırmadı. Bakışı aklıma fırtına öncesi durgun okyanusu getirdi. "Şu sözlerimi bir yere yaz Prens: Senin felaketin olacağım."

Ona yaklaştım, boğazımdaki hançeri yok sayarak, "Sabırsızlıkla bekliyorum tatlım," diye fısıldadım.

Gereğinden uzun bir zaman geçti. Sonra...

Yavaşça, şaşırtıcı bir şekilde hançeri boğazımdan çekti.

Ben de *onun* hançerini indirip uzattığı sabırsız avucuna koydum. Benden ayrılmak, beni ve sohbetimizi geride bırakmak için hareketlendiğinde onu bileğinden tuttum. Dokunuşum karşısında donakaldı. Elini ve avucunda sıktığı hançeri göğsüme çevirirken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Kenarında kanım olan hançer gömleğimin kumaşıyla buluştu ve ben hançeri gömleğime silerken parmakları elime sürtündü.

"Sanırım prens kanı dökmemek lafta kaldı," deyip iç çektim.

Paedyn ağır ağır nefes verdi. "Önünde sonunda olacaktı."

"Buna alışmalı mıyım yani?"

"Bunu beklemelisin."

Gülümsedim. "O hâlde bir sonraki karşılaşmamızı iple çekeceğim."

Göz kırptım. Paedyn gözlerini devirip, hançerimi kınına geri soktuktan sonra kendi hançerini pantolonunun kuşağına kıstırdı. Ardından koluma sürtünerek odasının kapısına doğru yürüdü.

"Benim için her zaman bir zevk," deyip koridorun karşısındaki kendi odama yürüdüm.

"Ne yazık ki ben aynısını söyleyemeyeceğim." Odasına girip kapıyı ardından kapatmadan önce hafifçe gülümsediğini gördüm.

Paedyn'in kapısının karşısında kalan kendi kapımın ardına geçer geçmez odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Parmaklarım boynuma gittiğinde, oradaki yapışkan ve sıcak kanı hissettim.

Ölümüm bu kızın elinden olabilir. Gerçekten.

13. BÖLÜM

Paedyn

Ter alnımdan aşağı akıp kirpiklerime takılıyordu.

Çok formsuzum.

Antrenmanla geçen üç uzun günün ardından bedenim ağrıyor, durmam için bana yalvarıyordu. Yıllarca sokakta yaşamamın acısı çıkıyordu; bu hayat tarzı, düzenli olarak İmparatorluk Muhafızlarından kaçmama ve bacalara tırmanmama rağmen beni farkında olduğumdan da fazla zayıflatmıştı.

Başımı eğip, toprağın lekelediği bluzumun eteğini gözlerime götürdüm. Oflayarak yüzümdeki boncuk boncuk terleri sildim. Üstüm başım kirlenmişti ve işin üzücü yanı, saraya geldiğimden beri ilk defa kendimi bu kadar normal hissediyordum.

Karşımda yastıklarla kaplanmış, uzun bir ağaç dikiliyor; yumruklarımın ağacın gövdesini saran sert yastıkların yüzeyinde bıraktığı çukurlar hâlâ seçiliyordu. Saatlerdir, çeşitli egzersizler ya da birbirlerine karşı dövüş antrenmanı yapan diğer yarışmacılarla talim alanındaydım.

Avlu eskiden antrenman yaptığım derme çatma, çamurlu ringe hiç benzemiyordu. Dönüp yastıklarla kaplı ağaca yaslandım. Gözlerimi, o anda rakiplerimin çoğunun bulunduğu çimle kaplı avluya aralıklarla dizilmiş bir düzine geniş halkanın üzerinde gezdirdim.

İçleri yeni ve kullanılmayı bekleyen silahlar ve kalkanlarla dolu geniş, ahşap raflar her bir halkaya eşlik ediyordu. Daha önce böyle

bir şeyi hiç görmemiştim. Elimin altında öyle çok silah vardı ki. Boşa giden bir sürü silah.

Gözlerimi talim alanında gezdirdim. Nereye baksam diğer yarışmacılar egzersizler, esneme hareketleri, silah antrenmanları yapıyorlardı. Onlar da benim kadar kirli ve terden sırılsıklamdı. Hepsi de şimdilik becerileriyle antrenman yapmaktan kaçınır gibiydi. Muhtemelen güçlerini sergilemek için görüşmeleri bekliyorlardı.

Bunu düşünmek bile, yüzüğümü endişeyle başparmağımda çevirmeme yetti. Yarın bu saatlerde Ilya Krallığı karşısında boy gösterecek ve halkın gözüne girmeye çalışacaktık. Ellie'den edindiğim kısıtlı bilgiye göre, insanlar Sınavlarda kimi destekleyeceklerine görüşmelerde karar veriyordu. Görüşmelerde Seçkinler'den güçlerini sergilemeleri, kendilerini övmeleri ve halkın oylarını kazanmaya çalışmaları bekleniyordu.

Benim yapmam gereken de tam olarak buydu: halka kendimi sevdirmek. Halk bu çarpık oyunlarda önemli bir rol oynuyor, bir yarışmacı ne kadar çok oy alırsa puanı o kadar artıyordu.

İç geçirip, nemli havayı içime çekmemle burnuma taze çim, toprak ve epeyce ter kokusu geldi. Antrenman yapmak, zihnimi tehlikeli bir şekilde zararlı olabilecek düşüncelere kaymaktan alıkoyacak kadar meşgul etmek beni rahatlatmıştı. Mesela Sınavlar ve ölümümün yaklaşıyor olabileceği gibi düşünceler.

Gözlerim bronzlaşmış tenle buluşunca düşüncelerimden koptum. İkindi güneşi tepemizde yanarken oğlanlar çoktan terli gömleklerini çıkarıp atmışlardı. Bu da, en hafif tabirle, sinir bozucu derecede... Dikkat dağıtıyordu.

Kitt ve Kai bir ringde birbirlerinin etrafında dönüyor, gülümseyerek konuşuyor, görünüşe göre fiziksel mücadeleden önce sözlerle mücadele ediyorlardı. İki kardeş o anda rahat ve memnun görünüyordu.

Müstakbel Kral, sınavlarda yarışmayacak olsa da bu onu bir yarışmacıymış gibi eğitime katılmaktan ve bizimle yemek yemekten alıkoymuyordu. Hem kardeşlerle hem de diğer yarışmacılarla arama mesafe koyuyordum fakat hepimizin arasındaki gerilim her geçen gün daha da artıyordu.

Gözlerim yeniden oğlanlara çevrildi. Kalplerinin hemen üzerindeki birbirinin aynı, helezoni, koyu dövmeleri inceledim. O mesafeden bile tenlerine dövülen Ilya'nın güç sembolünü seçebiliyordum.

Basit bir armaydı bu. Yan duran bir elmasa bağlı kalın sarmallardan oluşuyordu. Güya farklı güçleri ve bu güçlerin nasıl bir arada işlediğini, bunun yanında Ilya'yı çevreleyen dört doğal sınırı temsil ediyordu. Kuzeyde Plummet Dağı, batıda Shallows Denizi, doğuda Scorches Çölü ve güneyde Whispers Ormanı. Hepsi bir araya gelip şehrin etrafında bir elmas oluşturuyordu.

Gözlerimi kırpıştırıp kardeşlerden ayırdım ve yeniden ağaca çevirdim. Birden içimde yeniden bir şeye vurma isteği doğmuştu. Dönüp kalın yastıklara sert bir tekme indirmemle çınlayan, tatmin edici bir *küt* sesi geldi. Islanarak üzerime yapışmış ve beni rahatsız eden bluzum hariç üzerimdekilerin hepsini çıkarmama rağmen bedenimden ter boşanıyordu. Yakıcı güneşin altında dokunduğumda elimi yakacak kadar ısınan ince, siyah pantolonumun paçalarını neredeyse dizlerime kadar kıvırmışsam da içimden lanet şeyi yırtıp parçalamak geliyordu.

Parmaklarım kızarıp derim kalkana kadar, yastık kaplı ağaca darbeler indirmeye devam ettim. Sonra terli alnımı yastığa yasladım ve kısa bir an için soluklanmakta zorlandım. Ağacın üzerindeki minder homurtumu boğarken kendimi en yakındaki silah rafına yürümeye zorladım.

Parmaklarım rafta masumca duran, birbirinden güzel bıçaklarda gezindi. Bıçakların pürüzsüzlüğü, müthiş keskinliği içimde onları fırlatma arzusu uyandırdı. Dikkatimi on metre kadar ötemdeki hedefe çevirdim ve sert oduna çok sayıda bıçak saplamaya başladım. Bir ritim tutturup, her bıçak fırlatışımda bedenimi gevşettim. Kendimi odaklanmış hissediyordum. Bir yandan da sersemlemiş.

Bunu özlemişim.

Bıçakların hedefle buluşmasını izlerken zihnimi serbest bıraktım. Birden yine arka bahçemizdeydim. Bir ağacın gövdesine küçük, ucuz bıçaklar atıyordum. Babam arkamda bir aşağı bir yukarı yürüyüp beni sorularıyla sınıyordu. Benim aklım hedefe saplanan bıçaklardayken bile durmayan; çevrem ve saniyeler içinde gözlemlemem gereken şeyler hakkında sorulardı bunlar.

Neredeyse babamın toprağın üzerinde attığı adımların seslerini işitecektim.

Havada uçan bir bıçağın tanıdık sesi karşısında içgüdüsel bir tepkiyle eğildim. Gözlerimi yukarı çevirmemle başımın üzerinden geçerken fısıltısını hissettiğim bıçağın hedefe saplandığını gördüm.

Güzel atış.

Fakat atışa hayranlık duyamayacak kadar öfkeliydim. Dimdik ayağa kalkıp topuğumun üzerinde döndüm. Gözlerimi birkaç metre ötedeki gri gözlere diktim.

Masumiyetin resmiydi sanki. Ellerini ceplerine sokmuştu bile. Saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Dudaklarında hımbılca bir sırıtış vardı. "Reflekslerin iyi Gray."

Şu kibirli pislik...

"Senin *sorunun* ne?" Kai'a doğru sert bir adım atıp saniyeler içinde aramızdaki mesafeyi kapattım. "Ya eğilmeseydim, ha?"

Kai omuz silkti. *Omuz silkti.* "O zaman dert edecek rakiplerimin sayısı azalırdı."

"Ya? Demek senin için bir tehdit olduğumu itiraf ediyorsun?"

"Bunu hiç söylemedim."

"Fakat ima ettin."

"O senin hüsnükuruntun."

Gözlerimi gözlerinden ayırmazken göğsüm inip kalkıyordu. Kai başını indirip bana baktığında gamzelerinden biri ortaya çıktı ve ağzının köşesi keyifle kıvrıldı. Bunu yapmasıyla ona vurma isteğim daha da büyüdü.

"Eğileceğini biliyordum Gray," diye mırıldandı. Soyadımı söylerken dudakları seğirdi. Kulağıma fısıldamak için eğilip bana yaklaştığında, sırtıma vuran güneşe rağmen omurgamdan aşağı bir ürperti yürüdü.

Fakat ne söylemek istediğini asla öğrenemeyecektim.

Kulağımda bir acı hissettim ve şaşkınlık içinde irkildim. Bir bıçağın ikimizin arkasında kalan hedefle buluşmasıyla çıkan sesi işittiğimde, Kai'ın omzunun üzerinden baktım ve kolunu ileri uzatmış Blair'i gördüm. Kırmızı dudaklarına bir sırıtış konduran kız bir Kai'a bir bana bakıyordu.

Elimi kulak kepçeme götürdüğümde, parmaklarım bir anda yapışkan kanla kaplandı. Blair bıçağı hedefe gönderse de önce bende iz bırakmasını sağlamıştı.

Beni yaraladı. Kasten.

Kai'ın çenesinde bir kas hareketlendi. Öfkesinin tek belirtisi bu oldu. Tepemde dikiliyor, bedeniyle bana kısmen siper olurken bir türlü Blair'e doğru dönmüyordu.

Gözlerimi Kai'dan Blair'in yakıcı bakışlarına çevirip, "Bölgeni koruyorsun ha Blair?" dedim. Belli ki Blair, Prens'in bir başkasına ilgi

göstermesinden hoşlanmamıştı. O ilgi başımın üzerinden bir bıçak fırlatmak bile olsa. Belki Blair bu tarz şeylerden hoşlanıyordu.

Blair sorumu duymazdan gelip kibirli bir tonda söze girdi. "Sadece Sınavlar başlamadan hedefimi işaretleyeyim dedim."

Sonra topuğunun üzerinde dönüp, kasıla kasıla yürüyerek uzaklaştı. Ardından bakakaldım. Yutkundum ve kendimi öncekinden de önemsiz ve zayıf hissettim. Blair'in gösterisi, bana bu Seçkinler'den herhangi birinin Avam hayatımı nasıl da kolaylıkla sona erdirebileceğini hatırlatmıştı.

Beni işaretledi.

"Saçına kan akıyor tatlım."

Gözlerim hâlâ tepemde dikilen Kai'a çevrildi. Delici bakışlarıyla yaramı inceliyordu. Saçlarımı kanayan kulağımın arkasına kıstırmak için uzandığımda Kai'ın eli bileğimi kavradı.

İç çekerek, "Yapma," dedi. Elimi yüzümün karşısına çekip, başıyla kanlı parmaklarıma işaret ederken nasırları tenime sürtündü. "Tabii saçlarına daha fazla kan bulaşsın istemiyorsan?"

Ona ağzı açık bakmamak için kendimi tuttum. Bu da sırıtışının daha da yayvanlaşmasına neden oldu. "Neden yine..."

Kai cümlemi benim yerime tamamlayıp, "Centilmenliğim mi tuttu?" dedi. Yanıtı kendisi de bilmiyormuş gibi iç çekti. "İnsanın saçlarına bulaşan kanı temizlemesinin ne kadar zor olduğunu biliyorum diyelim sadece." Gözlerinin yanan yaramın ve oradan damlayan kanın üzerinde gezindiğini hissedebiliyordum. Ardından bileğimi bıraktı ve saçımı yavaşça kulağımın arkasına kıstırıp, "Her yanını kirlettin Gray," dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. O kadar küçük bir yaradan akan kanın halüsinasyon görmeme neden olup olamayacağı sorusu aklımdan geçti. Bir yerde büyük bir yanlışlık olmalıydı çünkü müstakbel İnfazcı az önce saçlarıma daha da kan bulaşmasın diye saçımı kulağımın arkasına kıstırmıştı.

"Arkana dön."

Emir beni yeniden gerçekliğe döndürdü.

İşte her zamanki sevimli müstakbel İnfazcı.

Kai'ın kaşları beklenti içinde kalktı. Emrine itaat etmemi bekliyordu. Bunun yerine dudaklarımdan, "Niye yapacakmışım bunu?" sözleri döküldü.

Kai hissiz bir tonda yanıt verdi. "Çünkü sana bunu yapmanı söyledim."

"Ve bunun benim için bir anlam ifade etmesi mi gerekiyor?"

Çok ama çok tehlikeli bir oyun oynuyorum.

Kai gülümsedi. "Peki." Sonra birden arkama geçip "Seni küçük inatçı keçi," diye mırıldandı.

Sert parmaklar enseme sürtündü.

Kai rahat hareketlerle saçlarımı ellerinin arasına alıp, tutamları yüzümden ve kanlı kulağımdan uzaklaştırırken nefesim kesildi. "Sen ne yaptığını..." Kai'ın nazikçe ördüğü modeli hissetmemle susuverdim. "Sen... Saçımı mı *örüyorsun*?"

Ağzımın şaşkınlıktan açık kaldığından haberi olmayan Kai, "Neden bu kadar şaşırdın ki?" dedi. Sesinde o kibirli, meydan okuyan tonla, "Ne yani, sana nasıl yapılacağını mı öğretmemi istiyorsun?" diye sordu. "Hayır, bana nasıl..." Duraksayıp bir nefes aldım. "Saç örmeyi nereden biliyorsun ki?"

Kai bir kahkaha atıp ensemdeki saçları topladı. "Zor bir işmiş gibi konuşuyorsun."

Bir süre sustuk ve sırtımdan aşağı inen parmaklarının dokunuşu beni kımıltısız bıraktı. Boğazımı temizledim. "Bana centilmence davranmana alışmamamı söylediğini sanıyordum?"

Kai, "Hâlâ da sözümün arkasındayım," derken sesinden o anda sırıttığını hissedebiliyordum.

"O hâlde neden yapıyorsun bunu?"

Kai bir iç çekti. Parmakları koluma düştü ve nasırlarının cildime sürtünmesiyle az kalsın olduğum yerde sıçrayacaktım. Parmakları bileğime sarılı kayışta durdu. Onu çıkarıp saçımı bağlamak için kullandı.

"İşte," dedi Kai. Önüme geçip uzun örgüyü omzumdan aşağı bıraktı. Sonra örgüyü çekiştirip gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle eserine hayran hayran baktı.

Başımı eğip örgüye baktım ve örgüden fırlayan saç tellerini görünce homurtuyla gülmemek için kendimi tuttum. "Bunun senin için *zor olmadığını* sanıyordum?" Gülerek, "*Tüm* saçın örgüye girmesi gerektiğini biliyorsun herhâlde, değil mi?" dedim.

"Teşekkür etmek için tuhaf bir yöntem fakat senden alabileceğim en iyi tepki bu sanırım." Daha da eğilerek bana yaklaştı. Dudaklarında alaycı bir sırıtış vardı. "Sana saç örmeyi öğretmeme izin vermeyeceksen belki görgü kurallarını öğretmeme izin verirsin."

Müstakbel İnfazcı'nın bana *görgü kuralları* dersi vermesi fikri karşısında attığım alaycı kahkaha az kalsın boğulmama neden olacaktı. Gözlerini kulağımda gezdirdikten sonra benden bir adım uzaklaşıp ellerini ceplerine soktu. Prens rahat bir tavırla, başıyla yarama işaret ederek, "Yarınki görüşmelerden önce kulağını tedavi ettirmelisin," dedi. "Blair'in işaretinin geride yara izi bırakmasını istemeyiz."

Ben büyüyen sessizlikte onu süzerken, sözlerindeki iğne beni bir an için afallattı. Güçlükle, "Evet," dedim, "Bunu istemeyiz."

Kai'ın gözleri beni bir kez daha süzdü. Sonra dönüp omzunun üzerinden bana sırıttı. "Yarın için iyi şanslar Gray."

Gülümsememi gizlemeye yeltenmedim. "Görgülü biri olsaydım ben de size iyi şanslar dilerdim Prens. Fakat öyle olmadığımı bana zaten bildirdiniz."

Kai güldü ve o dönüp giderken kahkahasının çınlamasını omurgamda hissettim. Artık yanımda olup dikkatimi acımdan uzaklaştırmadığı için kulağım feci yanmaya başlamıştı. Şatoya dönüş yolunda aklımda bir tek düşünce vardı.

Soruma yanıt vermedi.

14. BÖLÜM

Paedyn

Babamın başparmağımda çevirdiğim yüzüğünün soğuk çeliği beni teskin etmeye yetmiyordu.

Nazik parmaklar saçlarımda geziniyor, karman çorman bukleleri çekiştirip tutturuyordu. Zihnimde binbir düşünce de olsa, Ellie'nin yatıştırıcı dokunuşları ve kendimi üzerine bıraktığım yumuşak tabure yüzünden ağırlaşan göz kapaklarım her an beni huzursuz bir uykuya geri çekecek gibiydi. Ellie yüzümdeki endişeyi ve bitkinliği fark etmiş olacaktı ki aynadan bana anlayışlı bir gülümsemeyle baktı.

"Ne düşünüyorsun? Yani, görüşmeler hakkında?"

Yüzüğü ne kadar çevirsem de sinirlerim bir türlü yatışmıyordu. "Eh, ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Beklediğim gibi gitmezse de..." Ben susunca Ellie aynada bana başını salladı. Cümlemi tamamlamasam da o anlayacağını anlamıştı.

Saçlarıma iğneleri tutturmaya devam ederken, "Gereğinden fazla kafanı yorma buna," dedi. "İyi iş çıkaracaksın. Hem insanlar durmadan *Gümüş Kurtarıcı*'dan bahsedip duruyorlar."

Gümüş Kurtarıcı.

Bana yakıştırılan ismi düşününce kahkaha atmamak ramak kalmıştı. Susturucu'yu nasıl durdurabildiğimi bilseler bana kurtarıcı demeyi bırakırlardı. Dahası benden herhangi bir isimle bahsetmezlerdi bile. Çünkü o zaman onlar için bir ismi, unvanı, hatta hatırlanmayı bile hak etmeyen bir başka ölü Sıradan olurdum.

Ellie işini bitirdiğinde ensemde zarif bir topuz vardı. Işıltılı iğneler topuzu yerinde tutarken pudralanmış yüzüm ve karartılmış kirpiklerim gümüş saç lüleleriyle çevrelenmişti.

Epey düşündükten sonra kolsuz, açık mavi bir elbisede karar kıldık. Zarif olsa da fazla frapan değildi. Ellie gülümseyerek, "İyi bir izlenim bırakmak istiyorsun ve bence bu işini görecek," dedi. Ben elbiseyi giyer giymez Ellie eserini hayranlıkla izleyebilmek için beni aynanın karşısına sürükledi. O saçlarla, makyajla ve bedenimi saran mavi elbiseyle neredeyse oraya *aitmişim* gibi görünüyordum. Hayatımın son beş yılında sokaklarda yatmamışım gibi.

Kapının çalınmasıyla irkilip yansımama bakmayı bıraktım. "Hazır mısın?"

Lenny kapının diğer yanında beklerken Ellie beni koridora doğru itti. Lenny'ye utangaç bir bakış atıp odama döndü. Lenny rahat bir tavırla gülümsedi. Sonra beni şatonun devasa ana kapılarından geçirerek bolca güneş ışığı alan avluya çıkardı.

Yalnız değildik. Diğer yarışmacıların çoğu gergince etrafta dolanırken, kalanlar sıraya girip şatodan ağır ağır çıkıyorlardı. Çok geçmeden, İmparatorluk Muhafızları gelip boş boş dikilen grubumuza katıldı.

Hâlâ yanımda dikilen Lenny'ye, "Neler oluyor?" diye fısıldadım.

Eliyle İmparatorluk Muhafızlarına işaret edip, "Biz," dedi, "Hepinizi Çanak Arena'ya götürüyoruz."

Gözlerim az ötede masumca dikilen devasa yapıya çevrildi. Daha önce yarışmacıların görüşmelerini hiç izlemediğimden binlerce Ilyalıyla beraber arenada yerimi alma şerefini yaşamamıştım. Arena hiç de orijinal olmayan ismini, bir gün ayak basacağımı asla düşünmediğim geniş stadyumun eğimli, çanağı andıran şeklinden alıyordu. Grup Çanak'a doğru yürürken yavaş bir tempo tutturdu. Her tarafımızı İmparatorluk Muhafızları çevrelemişti. Saraya bir milden daha az uzaklıktaydı ve çakıl kaplı patikada yürürken etrafımı incelemeye zaman bulabildiğim için memnundum. Tepemizde eğri büğrü, sarkık ağaçlar yükseliyor; bu ağaçlar, güneş ışığının yaprakları arasından geçerek altlarındaki zeminde ışık benekleri oluşturmasıyla tuhaf, büyüleyici bir görüntü alıyordu. Göz alıcı beyaz ve açık pembe çiçekler dalları süslüyor, birçoğu dökülüp patikayı çiçek yapraklarıyla beziyordu.

Grubu geriden takip etmeye, önümden yürüyen rakiplerimi izlemeye başladım. Oğlanların hepsi dar pantolonlar ve renkli frak gömlekleri giymişken kızların üzerinde zarif fakat sade elbiseler vardı.

Braxton ve Sadie alçak sesle ve çekingen gülümsemelerle konuşurken Andy, Jax'e çelme takmak için ikide bir ayağını uzatıyordu. Nihayet Jax'in yere kapaklanmasıyla kız kıs kıs güldü. Gözlerim Hera'ya çevrildi. Patikayı saran ağaç tüneline hayran hayran bakıyordu. Ace ise burnunu havaya öyle dikmişti ki önünü görebildiğinden şüphe ettim.

Nihayet gözlerim grubun önünden yürüyen iki uzun figüre çevrildi. Kitt ve Kai sessizce kıkırdıyordu. Bunun ikisi yan yanayken sık şahit olunan bir durum olduğu anlaşılıyordu. Bir kez daha müstakbel Kral yarışmacıların arasına karışmıştı. Bir an için onun bu çarpık Sınavlarda yer almayı *istiyor* olabileceğini düşündüm.

Blair iki kardeşin arasına geçip onlardan birinin söylediği bir şeye güldü. Hem eflatun saçları hem de ışıltılı, lacivert elbisesi güneşin altında parıldıyor, sabit bir spot ışığının onu izlediği illüzyonunu yaratıyordu. Oğlanlara dokunmak için her mazereti kullanıyor, bu niyetini açık etmekten hiç çekinmiyordu. Ne istediğini biliyordu. Belli ki istediği, ikisinden biriydi. Neredeyse kararlılığına hayran olacaktım.

Pembe çiçek yapraklarının ağaçlardan düşüşünü, nazik bir esintiyle yere inişlerini izleyerek sessizce yürürken...

"Bakıyorum giyecek bir şey bulmuşsun."

Arkamdan gelen gür sesle irkildim ve müstakbel Kral'ı birden yanımda görünce içimden küfrettim. Yüzümdeki şaşkınlığa kıkırdayarak baktı. Beni öyle ürküttüğü için içimden onu itmek gelse de bu arzumu bastırdım. Derin bir nefes alıp gözlerimi tepemizden sarkan yapraklarla bir örnek yeşil gözlerine çevirdim. Babasının gözleriyle bir örnek.

Kral'ın gözleriyle.

Bu gerçeği birden fark etmek bocalamama neden oldu. Kendimi karşımdaki adama ve babasının bir benzeri olarak hükmedeceği yoz krallığa karşı hissettiğim tiksintiyi bastırmaya zorladım. Derin bir nefes alıp kendime medeni, kibar olmam gerektiğini hatırlattım.

Rolünü oyna.

"Evet fakat tek başıma başardığımı söylersem yalan olur." Meltemle şişen açık mavi elbiseme baktım. "Bunun için Ellie'ye teşekkür etmem gerek."

"Ah evet." Müstakbel Kral'ın sırıtışı beni huylandırıyor, ürkütüyordu. "Ellie, hani ısrarla ihtiyacın olmadığını söylediğin oda hizmetçisi."

Hissiz bir tonda, "Ta kendisi," dedim. "Onun benden hoşlandığını

sanıyordum fakat anlaşılan bu ayakkabılarla bana işkence etmek istemiş." Ellie'nin giymem için ısrar ettiği fazla dar sandaletlerin içinde ayaklarımın şimdiden şişmeye başladığını hissedebiliyordum.

Yine güldü. Beni huzursuz etmeyi başaran neşeli, bulaşıcı bir sesti. "Sana ya da muhtemelen su toplayacak parmaklarına imrendiğimi söyleyemem." Bana eliyle işaret ederken dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Her şeye rağmen ayakkabılar sana yakışmış."

"Teşekkür ederim..." Sözcükler ben istemeden, ağzımdan daha çok bir soru gibi çıkmıştı.

Müstakbel Kral'ın hep soğuk, hesapçı biri olacağını düşünmüştüm... En azından daha çok kardeşine benzeyeceğini. Fakat Kitt tam aksi biriydi. Babasının kim olduğu ve Kitt'in gelecekte neyi devralacağı düşünüldüğünde bu beni şaşırtmıştı.

Düşünceler içinde yukarı baktığımda, Çanak'ın görkemli siluetinin giderek yaklaştığını, ağaç tünelinin sonunda bizi beklediğini gördüm. Devasaydı. Şato hariç, o kadar büyük bir yapıyı daha önce görmemiştim.

Başımın üzerine bir şeyin düştüğünü hissetmemle az kalsın korkudan havaya sıçrayacaktım. Kitt gülerek uzandı ve o şeyi saçlarımın arasından çekip aldı. İrkildim. Tepkim gözünden kaçmamıştı. Kaşları endişeyle çatıldı.

Rolümü iyi oynamıyorum.

Yüzüme oturduğundan emin olduğum endişeyi silip, Kitt'in parmakları arasında çevirdiği pembe çiçeğe bakarak güç bela gülümsedim. Bakışlarımı kaldırdığımda, çok sayıda çiçek yaprağının Kitt'in dağınık saçlarına takıldığını gördüm.

Kitt yumuşak bir sesle, "Bak ne diyeceğim," deyip çiçeği yeniden başımın üzerine koydu, "Bu da sana yakışıyor."

Derin bir nefes alıp kendimi daha iyi gülümsemeye zorladım. "Ben de sizin için aynını söyleyebilirim," diyerek çiçek yapraklarıyla bezenmiş sarı saçlarına işaret ettim. Gülümsememe aynı şekilde karşılık verip, elini saçlarında gezdirse de başının üzerinde bir taç oluşturan çiçekleri dökmek için fazla çaba göstermedi.

Kitt, "Eh, şimdi uyumlu olduk," demekle yetindi. Gözlerinde sakıngan bir bakış vardı. Gözlerimi kaçırdığımda bakışlarını hâlâ yüzümde gezdirdiğini hissettim. Sakin ve kendimde görünmek için elimden geleni yaptım.

"Sen..." Doğru sözcüğü bulmak için duraksadı. "Endişeli görünüyorsun."

Sakin ve kendinde görünmek buraya kadarmış.

Ona gözlerime yansımayan kısa bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Eh, ümit edelim de endişe üzerimde iyi dursun."

"Seni kaygılandıran görüşmeler mi yoksa başka bir şey mi?" Sözleri yumuşak, meraklıydı.

İlgili.

Gözlerim bir an gözlerine çevrilse de Kral'ın gözlerinin bana baktığını görmemle hemen yüzümü çevirdim. "Sadece görüşmeler ve kendimi aptal durumuna düşürme olasılığım."

"Başarılı olacaksın. Özellikle de... Loot'ta kardeşimle yaşadığın olaydan sonra." Bana o büyüleyici gülümsemesiyle baktı. "Biliyorsun, insanlar hâlâ senden bahsediyor."

Yanıt vereceğim sırada bir anda güneş ışığı yüzüme çarptı. Ağaç tünelinin sona erdiğini fark etmemiştim. Gözlerimi kör edici ışık karşısında kırpıştırdım.

Fakat güneş geldiği gibi çabucak kayboldu. Grup, Çanak'ın gölgesi altına girince sustu. Arenaya giden geniş, beton tünellere girdik. Ayak seslerimiz taş duvarlardan yankılandı. Ta ki grubumuz stadyumun en alt katına ulaşana dek.

Çevreyi dikkatle incelerken gözlerim kocaman açılmıştı, başım bir o yana bir bu yana dönüyordu. Oval arenamn tamamı Çanak'ın kenarına yükselen, beton bankların oluşturduğu onlarca geniş sırayla çevrelenmişti. Gözlerim tribünün her bir bölümünü saran kalın cama çevrildi.

Hayır, cam değildi bu.

Köreltici'ydi.

Bırakın gözlerimle görmeyi, Âlimler'in icat ettikleri o nadir madde hakkında çok az bilgim vardı. Anlayamayacağım kadar karmaşık bir etki yaratan, cama benzeyen madde, tribündeki Seçkinler'i güçlerini kullanmaktan ve böylece Sınavlara müdahalede bulunmaktan alıkoyuyordu.

Gözlerimi bu tuhaf olgudan ayırıp fal taşı gibi açılmış gözlerle Çanak'ı incelemeye devam ettim. Bankların en alt sırasının yanında, zemin seviyesinde dikilmemize rağmen kum kaplı arena aşağımızda kalıyordu. Patikanın kenarındaki kalın, metal tırabzana yürüyüp aşağı

baktım. Aşağımızdaki, sıkıştırılmış kumla kaplı arenanın zeminiyle aramızda en az beş metre mesafe vardı.

Çukur.

Yüzlerce Ilyalı çevremizi saran tribünden bizi izlerken Sınavların gerçekleşeceği yer işte orasıydı.

İmparatorluk Muhafızları bizi patika boyunca yürütmeye devam ettiler. Ta ki ucu patikaya uzanan, etrafı kalın camla çevrili, geniş bir odaya varana kadar. İçeri baktığımda, üç geniş ve lüks koltuk gördüm. Koltuklar cilalı, ahşap bir zeminin üzerinde duruyor ve Çanak'ın kalanını kaplayan gri, soğuk betonla çok uyumsuz duruyordu.

Kral'ın locası.

Demek rahatça oturup ölümümüzü izlediği yer burası.

İmparatorluk Muhafızlarının bizi tek tek cam odaya itmeye başlamalarıyla kısa bir şaşkınlık yaşadım. Hepimiz sıra olup, Kai'ın uzak köşeye yürüyüşünü izledik. Boynumu eğip baktığımda, onun zemindeki gizli bir kapağı kaldırdığını ve sonra açtığı kapaktan rahatça aşağı atladığını gördüm.

Omzumdaki bir el beni yürümem için itekledi.

Nereye gidiyoruz?

Dar odada yürüyüp, zemindeki beni bekleyen deliğe doğru ilerledim. Aşağıdaki oda gölgede kaldığından deliğin dibini görmek imkânsızdı.

İç çekerek kenardan aşağı adım attım ve karanlığın içine daldım.

Ayaklarım yumuşak bir *pat* sesiyle yerle buluştu. Deliğin boyunun iki metreden biraz daha uzun olduğunu tahmin etmemin ardından, sandaletlerimin altındaki zeminin yumuşak oluşuna şükrettim. Fakat benim ve bükük dizlerimin altında kalan kıpırtılı minder düşüşümü yumuşatmışsa da sert bir şeye çarptım.

Hayır. Bir şeye değil. *Birine.*

Güçlü kollar beni sarınca çarptığım geniş göğüsten çıkan gür kahkahanın titreşimlerini hissettim. İri eller kalçamı sıkıca kavrarken gözlerim karanlığa alıştı ve bana tepeden bakan Kai'ın dudaklarındaki o tamdık kıvrımı seçtim.

"Ayak hâkimiyetin zayıf Gray. Dans pistinde partnerin olmayı istemezdim."

Avuçlarımla göğsünü ittim ve beni gönülsüzce serbest bırakıp hınzırca güldü. "Eh, hislerimiz karşılıklı." Telaşlanmıştım ve bu durum beni

çok rahatsız etmişti. "Ayrıca eleştirin için sağ ol fakat ayaklarıma son derece hâkimimdir..." Boğazımı temizleyip sessizce, "Dövüşürken," diye ekledim.

Yine haklıydı. Ve yine ben bundan son derece rahatsızdım. *Berbat* bir dansçıydım. Kavgada dans edebilsem de bu becerimi balo salonuna yansıtmam imkânsızdı.

Kai bir daha güldü. Fakat Prens onu kesinlikle pişman edeceğim muzipçe bir laf edemeden Kitt yanına indi.

"Rakibinle oyun mu oynuyorsun kardeşim?" Duvardaki kola doğru yürüyüp onu yukarı iten Kitt'in sesindeki keyfi sezdim. Tepemizdeki ışıklar göz kırparak yandı. Bu, bana acı bir şekilde evimi ve Loot Sokağı'na serpiştirilmiş bir avuç cızırtılı sokak lambasını hatırlattı.

Kai umursamazca omuz silkerek, "Oynaması eğlenceli rakiplerle oyun oynamamak elimde değil," diye yanıt verdi.

Söylemesem daha iyi olacak bir şeyi tam söyleyeceğim sırada, diğer Seçkinler'in odaya inmekten ziyade düşmeleriyle sohbetimiz yarıda kesildi. Etrafıma baktığımda, odanın yumuşak sandalyeler ve kanepelerle dolu olduğunu, uzun bir masaya çeşitli atıştırmalıkların dizildiğini gördüm. Bu da görüşmeler başlayana kadar orada bekleyeceğimiz anlamına geliyordu.

Herkes odada dolandıktan sonra koltuklara yerleşip yiyeceklere el attı. Omzumda bir el hissetmemle irkildim. Dönüp baktığımda, şarap kırmızısı saç tutamlarının ardında gizlenmiş neşe dolu, bal rengi gözler gördüm.

"Gerginsin, değil mi?" Andy bir kaşını kaldırdı.

"Evet, eh, seni Kai sandım ve burnunu kırmaya hazırlanıyordum."

Andy homurtuyla güldü. "Bunu anlayabiliyorum. Kuzenim gıcığın teki. Yani öyle sayılır." Başıyla Kai'a işaret ederken gülümsemesi yüzünden eksilmedi.

"O senin..." Gözlerimi kırpıştırdım. "Kuzenin mi?"

"Evet. Benimle akraba olacak kadar şanslı." Andy sırıttı. Burun halkası loş ışıkta parıldadı. "İkisi de öyle."

"Demek sen de sarayda büyüdün? Onlarla?" Başımla Jax'le amansızca dalga geçen oğlanlara işaret ettim.

"Evet, maalesef." Andy başını iki yana sallayıp kıkırdadı. "O ikisinin yemek için kaç kez kavga ettiklerini bilsen..." Susup kendi kendine gülümsedi. "Neyse, sarayda *usta* dedikleri şeyim ben. Babam ve ben

şatoda tamir edilecek her şeyi tamir ederiz ve inan bana, şu ikisi yıllar içinde çok şey bozdu."

Nihayet boş bir kanepe bulup üzerine kendimizi bıraktık ve çekingence konuşmaya başladık. Birbirimize karşı naziktik. Rakip olduğumuzun farkında olsak da medenice sohbet etmekten memnunduk.

Yeri döven yüzlerce sert adımın gümbürtüsü hepimizi susturdu. Gürültü tepemizdeki arenayı doldurunca midem altüst oldu. Gelmişlerdi. Yüzlerce, hatta binlerce Ilyalı. Hepsi de görüşmeleri, gösterileri izlemek için buradaydı. Kimi destekleyeceklerini, kimin yaşamasını isteyeceklerini seçmek için.

Tribün sıralarından yukarı çıkan adımların yerini sessizliğe bırakması ne kadar zaman aldı, emin değildim. Fakat sesler kesilmedi. İnsanlar şarkılar söyleyip tezahürat ediyor, yarışmacıların ortaya çıkmasını bekliyorlardı. İmparatorluk Muhafızları bize yeniden kapağın başına gelmemiz için el ettiler. Oraya gittiğimde kendimi aniden bir başka sırada buldum. Bu kez odadan yukarı tırmanıp yukarıdaki cam kutuya geçmek için sıramı bekliyordum.

Müstakbel Kral'ın yanımda olduğunu ancak uzanıp saçımdan bir şeyi çekip aldığında fark ettim. Ben irkilecek zaman bulamadan, o bir çiçeği yüzüme doğru uzatmıştı bile. Gümüş buklelere dolandığı için gözümden kaçırdığım çiçeği.

"Sana yakıştığını düşünsem de belki de başında bu varken görüşmeye gitmemelisin." Gülümseyerek çiçeğe işaret etti. "Çok dikkat çekebilirsin. Özellikle de arıların."

Rolünü oyna.

Kendime bunu söyleyip duruyordum. Çünkü ne zaman ona baksam tek görebildiğim babası ve günün birinde yozlaşmış bir krallığın hükümdarı olacak adamdı. Yine de tiksintime rağmen kendimi gülümsemeye zorladım. "Teşekkür ederim. Beni hem utançtan hem de arılardan kurtardığınız için."

Braxton çıkışın altına geçti. Gözlerimi müstakbel Kral'dan ayırmak için bir mazeret bulmak beni memnun etmişti. Gürbüz, kapağın kenarına tutunmak için sıçramaya gerek bile duymamıştı. Bedenini kolayca yukarı çekerek kapaktan geçti. Oğlanlar tek tek yukarıdaki odaya çıktılar. Geride sadece iki prens kalana dek.

Prensler zorlanmadan kızların yukarı çıkmasına yardımcı oldular. Hera'yı neredeyse kızın tüm ağırlığını taşıyarak yukarı kaldırıp açık-

lıktan geçirdiler. Durumdan istifade eden Blair, aldığı yardımı oğlanların ellerini tüm bedenine dokundurmak için mazeret olarak kullandı. Sadie'nin yukarı çıkmak için kibarca yardım istemesinin ardından kardeşlerle yalnız kaldım.

Kapaktan yukarı bakıp, ne kadar sıçramam gerekeceğini hesaplarken Kai arkama geçti. Başını öyle eğdi ki çenesi neredeyse omzumun üzerindeydi. "Benden yardım istemeyecek kadar inatçı mısın Gray?"

Soğuk bir sesle, "Hayır," dedim. "Yardıma ihtiyacım olmayacak kadar güçlüyüm."

Sonraki sözlerini kulağımın dibinde mırıldandı. "Bunu duymak hoşuma gitti."

Yana çekilmesiyle bedeninin sıcaklığı kayboldu. Dudaklarını burkan bir gülümsemeyle tepemdeki kapağa işaret etti.

Zıpladım. Parmaklarım açıklığın kenarını kavrarken bir an için havada asılı kaldım. Yıllarca binalara tırmanarak deneyim kazandığım için hiç o kadar minnet duymamıştım. Kendimi yukarı çektim. Tam bacaklarımı açıklığın kenarına kaldırmaya hazırlandığımda...

"Şu lanet elbise," diye söylendim. Elbise esnek değildi. Kumaş kalçamı sarıyor, özgürce hareket etmemi imkânsız kılıyordu.

"Haydi..." Arkamdan gelen alaycı ses Kai'a aitti. "Benden yardım iste Gray."

Gözlerimi karşımdaki duvara bakarak devirdim. "İnatçıyım ya hani?"

Kitt'in kıkırtısını işitmemin ardından bacaklarıma sürtünen elleri hissettim. Afallayıp aşağı baktığımda gözlerim dağınık, siyah dalgalarla kaplı, eğilmiş bir başla buluştu. Kai elbisemin eteğini dikiş yerinden kavradı. Gözlerini gözlerime çevirdi.

"Rica etsem?" Yumuşak sesi neşeliydi.

Yutkundum. Gözlerimi bir kez daha devirdim. Ardından yanlış olacağını bile bile başımı salladım.

Ve Kai elbisemi yırttı.

Kumaşı kolaylıkla koparmış, bacağımdan yukarı çıkan bir yırtmaç yapıp beni kumaşın darlığından kurtarmıştı. Sert parmakları tenimi kısa bir an için okşarken, "Elbiselerini seve seve yırtarım Gray," dedi. "Yardım etmek için elbette." Kitt homurtuyla gülerken Kai sırıttı. "İstemen yeter."

"Sen bu kadar hevesliyken istememe ne gerek var?"

Nihayet ben kendimi zorlanan kol kaslarım yanarak yukarı çekerken arkamdan Kai'ın kahkahası geldi. Cam kutuda ayağa kalktığımda, koltukların hâlâ boş olduğunu görüp rahat bir nefes aldım. Katili kendisi değilmiş gibi, babam hakkında yüzsüzce konuşan Kral'ı görme düşüncesi kanıma dokunuyordu. O akşam yemeğinden önce, birinin şah damarına çatal sokma dürtümle mücadele etmem hiç gerekmemişti.

Derin bir nefes alıp patikaya adım attım. Kalabalık gürledi.

Başlıyoruz.

İmparatorluk Muhafızları, bizi locanın karşısında bulunan tırabzandaki küçük bir açıklığa götürdüler. Oraya aşağıdaki Çukur'a inmemiz için basamaklar yerleştirilmişti. Ayaklarım arenanın kumuna değince kalabalık tezahürat yaptı. Sanki Sınavlar şimdiden başlamıştı.

Çukur'un geniş zeminine yürüyüp, yerden bir iki metre yüksekte kalan derme çatma bir sahnenin ortasında durduk. On rahat koltuk sahnenin arka tarafına, iki koltuk da ortasına yerleştirilmişti. İmparatorluk Muhafızlarının bizi sahneye çıkarmasıyla oturduk. Gözlerim Lenny'ye takılınca bana güven vermek için başını salladı. Sonra diğer muhafızlarla sıraya geçti.

"Altıncı Arınma Sınavları'na hoş geldiniz Ilyalı kardeşlerim."

Kalabalık gürlerken başımı ince kadın sesinin geldiği yöne doğrulttum. Kadın yüzünü bize çevirdi. Kahverengi gözleri heyecanla ışıldayarak bizi süzerken kırmızı dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Tealah.

Parlak, deniz mavisi saçlarının ismiyle uyumlu olması ironikti.[1] Önceki Sınavlarda görüşmeleri gerçekleştiren genç kadını daha önce hiç görmemiştim. Fakat benzersiz görünüşü hakkında onu görür görmez tanıyacak kadar çok şey işitmiştim.

"Ah fakat bu bildiğiniz Sınavlar gibi olmayacak!" Tealah beyaz dişlerini göstererek kalabalığa gülümsedi. "Arınma Sınavları'nın tarihinde ilk kez bir müstakbel İnfazcı yarışıyor." Neredeyse binlerce gözün Kai'a çevrildiğini hissedebiliyordum. Koltuğuna yaslanırken ne kadar rahat olduğuna bakılırsa belli ki ilgiye alışıktı.

Tealah, "Bu yüzden de bu yılki Sınavlar biraz... Farklı olacak," diyerek sözlerini sürdürdü.

---

1 Tealah ile İngilizcede deniz mavisi anlamına gelen teal sözcükleri arasındaki benzerlikten dolayı –çn.

Kalabalık coştu.

Ellie'nin Tealah'nın az önce söylediklerıyle uyuşan sözleri zihnimde yankılandı.

Farklı.

Bunun tek nedeni kraliyet ailesinden birinin yarışması mıydı? Amaç müstakbel İnfazcı için mücadeleyi daha güç kılmak mıydı?

Ben bunları düşünecek zamanı bulamadan Tealah, "Seçkinler'inizle tanışmaya hazır mısınız?" diye sordu. Konuşurken elini göğsüne bastırmasıyla sözleri arenanın her köşesine ulaştı. Bir Yükselteç olan Tealah'nın becerisi, onun kendi sesini ve dokunduğu başkalarının sesini uzaklara duyurmasını sağlıyordu. Bu bir Avam gücü de olsa yaptığı işte faydalıydı.

Kalabalık tezahürat yapıp, ayaklarını yere vurarak gök gürültüsü sesini taklit etti. "Neden önce Jax'le tanışmıyoruz? Jax, tatlım, gelip yanıma oturur musun?"

Jax sahnenin önünde, Tealah'nın karşısına yerleştirilen koltuğa yüzünde utangaç bir gülümsemeyle kuruldu. Tealah onu hayatı ve Sınavlar gibi konularda anlamsız sorulara boğarken Jax huzursuzca kıpırdanıyor, uzun bacaklarından birini yere vuruyordu.

"Şey, Kitt'le antrenman yapmayı severim. Bunun nedeni ara sıra kazanmama izin vermesi. Kai'la antrenman yapmayı... O kadar sevmiyorum." Kalabalık, Jax'in Sınavlara hazırlık eğitiminde nelerin hoşuna gittiği sorusuna verdiği yanıt karşısında kahkahalara boğulmuştu. Utangaçça Tealah'a gülümseyen Jax'in sırıtışı, koltuğunda dönüp Kai'ın kendisine bakarak omuz silktiğini görünce yüzüne daha da yayıldı.

"Çok sevimli değil mi şimdi?" Tealah kalabalığa gülümseyip, "Söyle bana Jax, yaşın kaç demiştin?" diye sordu.

Tealah, Jax'in yanıtını tüm izleyicilere duyurabilmek için elini oğlanın omzuna koydu. "On beş."

Vebalar aşkına, daha çok küçük.

Tealah, "On beş ve Sınavlarda yarışma onuru daha bu yaşta kendisine bahşedildi!" diye haykırdı. Sözlerini teyit etmeleri için kalabalığa baktı. Kalabalık ayaklarını yere vurup, tezahüratlar yaparak Tealah'yı destekledi. "Bize gücünün ne olduğunu tekrar hatırlatır mısın?"

Jax boğazını temizledi. "Ben bir Kırp'ım."

"Ne ilginç! Bu beceriye şahitlik etmeyenler için bize gücünden biraz daha bahset."

Jax koltuğunda sırtını dikleştirip, "Eh," dedi, "Kendimi görebildiğim her yere ışınlayabilirim, yani... Siz gözünüzü kırpana kadar." Jax gülümserken izleyiciler güldü.

"Peki Jax, bize neler yapabileceğini göstermeden önce bir soru daha." Birden ciddi bir tavır takman Tealah, "Sınavlardan beklentin nedir?" diye sordu.

Jax başım dalgınca yana eğdi. "Sınavlarda karşıma neler çıkacağından emin olmasam da her ne olursa olsun beklentim krallığımı, ailemi onurlandırmak..." Duraklayıp Kai'a bir bakış attı. "Ve kendimi."

Arınma Sınavları'nın mottosunu işitmesiyle stadyum alkışa boğuldu. Tealah ayağa kalkıp Jax'i sahnenin basamaklarından önümüzdeki Çukur'un sıkıştırılmış kumuna indirdi.

"Sahne senin Jax!"

Jax daha az önce seyircilere sırıtırken bir anda ortadan kayboluverdi. Nereye gittiğini görmek için koltuğumda döndüğümde onun yüzünde hınzır bir gülümsemeyle Kai'ın yanında dikildiğini gördüm. Kai'ın saçlarını bozup, tekrar yok olmasıyla Prens, Jax'in arkasından söylendi.

Jax küçük rutinine devam edip bir noktadan diğerine Kırpılıyor, ne zaman bir başka noktada ortaya çıksa kalabalıktan hayret nidaları yükseliyordu. Birkaç dakika sonra ilk oturduğu koltuğa, Kai ile Braxton'ın arasına Kırpıldı. Bunun üzerine, Kai hiç düşünmeden kolunu boynuna dolayıp oğlanın saçlarını amansızca bozdu.

Tealah aynı şablonu izleyerek önce yarışmacıları sorgulayıp, sonra onlara becerilerini sergilettiği rutinini sürdürdü.

Bu bir yetenek gösterisinden başka bir şey değil. Kimin en güçlü olduğunu gösterecek bir vitrin.

Braxton kendisi için stadyuma serpiştirilen taş heykelleri kırıp sağa sola fırlatıyordu. Sınavları şimdiden kazanmış gibi konuşan Ace, görüşmesinin ardından her zamanki çalımıyla Çukur'un içine indi. Yaptığı illüzyonlar öyle gerçekçiydi ki gören kolaylıkla gerçek sanabilirdi. Ateş yakıp kumun üzerinde bir alev çizgisi oluşturdu. Hatta duman kokusu bile vermeyi başardı. Sonra tüm bunlar ortaya çıktıkları gibi bir anda, geriye hiçbir şey bırakmadan kayboldu.

Bir Kopyacı olan Sadie, kendisinin on kopyasını yapıp bunları tribünlerde dolaştırdı. Her bir taklit kalabalığa kısa bir süre el salladıktan sonra Sadie'nin koltuğuna döndü.

Blair de görüşmede Sadie'yle aynı yolu izleyip, Tealah'ya ve kalabalığa karşı sinir bozacak kadar sevimli görünmüştü. Fakat Sınavları kazanmaktan bahsederken sesine geri dönen sert ton gözümden kaçmadı. Sıkıştırılmış kuma adım atıp, Telekinezi gücünü kullanarak Tealah'yı havaya kaldırdı. Böylece onun gücünün temelinin fiziksel değil, zihinsel olduğunu anladım. Hatta daha geçen gün kulağımı sıyıran bıçağı muhtemelen eliyle değil gücüyle fırlatmıştı.

Hera çekingendi. Koltuğunda eğilip bükülüyor, gerekmedikçe konuşmuyordu. Nihayet izleyicilere hitap etmeden becerisini sergileyebileceği an geldiğinde, bulunduğum yerden onun rahat bir nefes aldığını fark edebilmiştim. Ortadan kayboldu. Kısa bir süre sonra Tealah da kayboldu. Kalabalık ikisinin az önce durdukları yerdeki boşluğa bakarak alkış tuttu.

O ana kadar kalabalığı en çok eğlendiren Andy olmuştu. Çekinmeden Kitt ve Kai'la çocukluklarında yaşadıkları yüz kızartıcı olayları anlatıyordu. Kalabalık ona bayılmıştı. İzleyiciler Andy'nin ağzından çıkan her sözcüğe kahkahalarla gülüyorlardı. Fakat Çukur'un zeminine adım atıp, gücünü sergilediğinde ağzımdan çıkan hayret nidası kalabalığın şaşkınlık dolu haykırışları arasında boğuldu. Andy gözlerimin önünde bir kaplana dönüştü. Sonra bir şahine. Bir kurda. Hepsinin de renkleri saçlarıyla aynı, şarap kırmızısıydı. Sonra birçok hayvana dönüşmesine rağmen, nasıl olduysa üzerinde tek bir kırışıklık bile oluşmamış eflatun elbisesiyle insan formuna döndü.

Tealah ardından Kai'ı seçerek beni sona bıraktı.

Aman ne harika.

Kai'ın gülümsediği Tealah kızarıp afallamıştı. Kalabalıkla şakalaşıp konuşan Kai'ın sempati maskesini taktığı açıktı. Tealah ona Sınavlardan beklentisini sorunca Kai'ın yanıtı kendisinden önceki yarışmacılarla aynı oldu: Krallığımı, ailemi ve kendimi onurlandırmak.

Prens nihayet görüşmesini bitirdiğinde, yanakları kızaran Tealah'ya sırıtıp gücünü sergilemek için sahneden indi. Eh, daha doğrusu diğer herkesin güçlerini sergilemek için. Sıra hâlindeki yarışmacıların yanından geçerken her birinin becerilerini kullanıyor, kalabalığı onların güçleriyle mest ediyordu. Onların güçlerini kullanmakta zorluk çekmiyordu. Yıllarca süren eğitiminin eseriydi bu.

Sıranın sonuna geldiğinde gözleri gözlerimle buluştu. Başını hafifçe yana eğip beni süzdü. Gri gözleri yüzümde gezindi. Kim bilir *becerimi*

kullanamamak onu nasıl da huzursuz ediyordu. Ona bakarken bunu düşünmemle yüzüme küçük bir gülümseme kondu.

Sonra Kai koltuğuna döndü ve ben sonuma doğru yürümeye başladım."Ve son olarak Paedyn Gray bizlerle!"Yanındaki koltuğa beklenti içinde, hafifçe vuran Tealah'nın sesi arenada yankılandı.

Rolünü oyna.

15. BÖLÜM

Paedyn

Avuçlarım terden kayganlaşmıştı. Tealah'nın yanındaki koltuğa oturup, elbisemin eteğini düzeltme bahanesiyle terli ellerimi pürüzsüz ipeğe sildim. İzleyicilere bakmamla nefesim kesildi. Onları daha önce gözlemlemediğim için utansam da şimdi gözlerimi onlardan ayıramıyordum.

Kral, Kraliçe ve...

Kitt.

Küçük, cam kutularından aşağı, bana bakıyorlardı. Kral ve vârisi birbirlerine yakın oturuyorlardı. Benzerlikleri beni göğsüme inen bir yumruk gibi sarstı. Kum rengi saçları, zümrüt yeşili gözleri birbirinin aynısıydı. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki birine olan nefretim diğerine karışmaya başlıyordu.

"Peki Paedyn, bize Prens Kai'la yaşadığın olayı anlatsana!" Gözlerim yeniden Tealah'ya çevrildi. Işıldayan beyaz dişleri ve parlak saçları neredeyse gözlerimi kör edecekti. Tealah bana doğru eğilip, yumuşak elini omzuma koyarak sesimi herkesin işiteceği şekilde yükseltti.

"Eh, Prens Kai'a sorulacak olsa anlatacak pek bir şey yok. Fakat bana sorarsanız sanırım kenar mahalleden bir kızın imdadına yetişmesinden biraz utanıyor." Sözler ben kendime engel olamadan ağzımdan dökülüvermişti.

Vebalar aşkına, kendimi insanlara sevdirmem gerekirken Prenslerini alaya almanın en iyi yol olduğu söylene...

Kahkahalar.

İzleyicilerin beni eğlenceli bulmasına hem şaşırdım hem de şükrettim. Omzumun üzerinden Kai'a bakınca yüzünde belli belirsiz bir gülümseme olduğunu fark ettim.

Eh, belki de Prenslerini tiye alabilirim. İşte bunu kullanabilirim.

"Dobra dobra konuşmaktan da korkmuyor!" Tealah hafifçe gülüp bir sonraki soruya geçti. Birçok kişinin yanıtını merak ettiğinden emin olduğum soruya. "Bize şu Susturucu'yu nasıl alt edebildiğini bir daha anlatabilir misin? Demek istediğim, fiziksel bir kavgada başının çaresine bakabildiğin belli fakat nasıl oldu da Susturucu seni etkilemedi?"

Derin bir nefes aldım. Bu ayrıntıyı herkesin anlamasının, buna herkesin *inanmasının* çok önemli olduğunu biliyordum. "Tealah, ben bir Psişik'im. Başkalarının güçlü duygularını sezmemi ve onlardan küçük bilgiler koparmamı sağlayan zihinsel bir beceri bu. Bu yüzden de zihnimi koruyabiliyor, Susturucular gibi insanlardan sakınabiliyorum." Gülümseyip, "Anlaşılan Prens Kai gibi insanlardan da çünkü kendisi küçük becerimi kullanamıyor ya da sezemiyor," diye ekledim.

"Ne büyüleyici! Daha önce bir Psişik'le hiç karşılaşmadığımı söylemem gerek!" Tealah'nın gözleri kocaman açılmıştı. Onu çok meraklandırdığım anlaşılıyordu. Kalabalığın geri kalanında da merak uyandırdığımdan emindim.

"Evet, bir Avam becerisi de olsa epey nadir görülüyor." Ona gülümserken gösterdiğim dişlerimin arasından yalan söylemiyormuşum gibi neşeyle gülümsedim.

"Peki Paedyn bize..." Kekeledi. Az kalsın *kenar mahallelerde* diyecekken *Ilya* demeyi seçerek, "Ilya'da hayatının nasıl geçtiğini anlatır mısın?" dedi.

Biraz daha yalan söylemeyi, kenar mahallelerde hayatın kötü olmadığını, ne kadar kolay olduğunu söylemeyi düşündüm. Fakat anlaşılan bir anda içimde dürüst olma isteği uyanmıştı.

"Yani *kenar mahallelerdeki* hayat mı?" Çekinmeden yaptığım düzeltme karşısında şaşıran Tealah hayretle bana baktı. "Anlatacak çok şey yok. Sokaklardaki hayata hayat denemez." Tealah'nın gözlerinin içine baktıktan sonra yüzümü sesi kesilen kalabalığa çevirdim. "Son birkaç yılda açlık ve soğuk hayatımın değişmezleri oldu. Fakat sadece benim de değil. Benimle aynı sert kaldırım taşları üzerinde uyuyan onlarcası var. Onlarca başka insan ise, bir tek şilin için her şeyi yapabilecek hâlde." Duraklayıp bir nefes aldım. "Kenar mahallelerde hayat en güçlü olanın hayatta kal-

ması üzerine kuruludur. Bu yüzden bir açıdan Sınavlara diğer herkesten daha hazırım."

Afallayan Tealah bana baktı. Belli ki bu yanıtı beklemiyordu. Sonra kahverengi gözlerinde acımayı andıran bir ifade gördüm. Bundan nefret ettim. Ne onun ne de kalabalığın bana acımasını istiyordum. Ben *değişim* istiyordum.

Tealah hemen eğitimim ve diğer yarışmacılar hakkında suya sabuna dokunmayan sorulara geçti. "Sence en büyük rakibin kim olacak?"

"Hım." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp vereceğim yanıtı düşündüm.

"Prens Kai olabilir mi?" dedi Tealah. "Hani tüm güçleri kullanabildiği için?"

"Benim gücümü kullanamıyor, unuttun mu?" Ben hafifçe gülünce Tealah da aynını yaptı. "O benim için sorun olmayacak. İşin aslı, ben onu kurtarmadığımda Sınavlarda ne kadar ilerleyebileceğini göreceğiz." Kalabalık kahkahalarla gürlerken tatlı tatlı gülümsedim. Kai'ın delici bakışlarını ensemde hissedebiliyordum.

"Peki Paedyn, son soru: Sınavlardan ne umuyorsun?"

Ağzım açıldı. Herkesin o ana kadar tekrar ettiği alışıldık mottoyu dillendirmeyi düşündüm. Benden *beklendiği* gibi. Fakat gözlerim tepemdeki cam locaya, şimdiki Kral'a ve geleceğin Kral'ına sabitlenince sözcükler ben dilimi ısıramadan dudaklarımdan dökülüverdi.

Yanlış sözcükler.

"Hayatta kalmak. Buradan sağ çıkmayı umuyorum."

Binlerce gözün üzerime dikildiğini hissedebiliyordum.

Hafif esen rüzgârda deniz mavisi saçları yüzünü kapatan Tealah, ağır ağır gözlerini kırpıştırmaktan öte bir tepki veremedi. Nihayet boğazını temizleyip, baston yutmuş gibi ayağa kalkarak beni aşağıdaki sahneye götürdü.

Doğal davranmaya çalışarak, "Peki," dedi, "Bize neler yapabileceğini göster!"

Artık ben ona şaşkın hâlde bakıyordum.

Nasıl yapacağım ki bunu?

"Şey..." Stadyuma bakınıp, "Neden kalabalıktan rastgele birini seçmiyorsun, o kişiyi... Okuyayım," dedim.

Vebalar aşkına, neden bahsediyorum böyle ben?

Tealah gülümseyip başını salladı. Belli ki bir şeyler yapacak olmasına sevinmişti. Onun Çukur'dan yukarı uzanan merdivenden çıkıp tribün

sıraları arasında gezinişini, bu sırada gülümseyip el sallayışını izledim. Birkaç dakika düşündükten sonra, nihayet birkaç sıra yukarıda kalan genç bir kıza işaret etti. Zavallı kız endişe verici bir şaşkınlık içinde, temkinle ayağa kalkıp Tealah'nın rehberliğinde Çukur'a indi.

Kız çekingence bana yaklaştığında, yaşının benden çok da büyük olmadığını fark etim. Kısa, kahverengi saçları, yüzüne yayılan çillerle birleşerek kıza kalıcı bir masumiyet veriyordu. Gülümseyip ellerini tutmak için uzandım. İyi bir gösteri çıkarmaya niyetliydim.

Kız geriye küçük bir adım atınca yumuşak bir sesle, "Merak etme," dedim. "Isırmam." Ona sıcak olduğunu ümit ettiğim bir gülümsemeyle baktım. Bunun üzerine bronz ellerini ağır ağır bana uzattı. Nazikçe ellerini avuçlarıma alıp, onu şöyle bir süzdükten sonra gözlerimi yumdum.

İhtiyacım olan her şey bende var.

Boynundaki lekeli, ucundan gömleğinin kıvrımları altında güç bela seçilen büyükçe bir yüzük sarkan zinciri düşündüm. Babam öldüğünde ben de onun yüzüğünü saklamış, kızdan farklı olarak başparmağıma takmıştım. "Keder... Seziyorum. Sen..." Sıcak elleri sıkıp derin bir nefes aldım. "Sana çok yakın olan bir adamı kaybetmişsin. Epey önce. O kişi baban mıydı?"

Gözlerimi açtığımda kızın ağzının açık kaldığını gördüm. Tealah'nın eli kızın sesini duyurmak için onun omzunda olsa da kız epey sessizce, "Evet," dedi, "Dört yıl önce öldü."

"Kaybından dolayı üzgünüm. Babanı kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim." Gözlerimi kızın gözlerine kenetlesem de ışıltılı locası içindeki Kral'a öfkeli bir bakış atmak için yanıp tutuşuyordum.

Kalabalıktan toplu bir hayret nidası yükseldi. Öyle kişisel bir ayrıntıyı bilmem onları şaşırtmıştı.

Ve daha fazlasını istiyorlardı.

Tealah Çukur'a inmeleri için art arda insanlar seçti. Gelen her kişi, kendisini *okuyacağım* için bir öncekinden daha heyecanlı oluyordu. Onlara dair rastgele ve şahsi şeyler söylüyordum. Bir yabancımn bilmemesi gereken şeyler.

"Kısa süre önce hamile olduğunu öğrenmişsin..."

"Baban bir demirci..."

"Ayağındaki ayakkabıları çalmışsın..."

Her seferinde hem okuduğum kişi hem de tepemizdeki kalabalık hayret ediyor, hayran kalıyordu.

Nefesleri kesiliyor, alkış tutuyor ve tezahürat yapıyorlardı... Tamamen büyülenmiş izleyiciler.

Vebalar aşkına, insanların buna bayılacağını bilsem sokakta okumalardan para alırdım.

Şimdi karşımda uzun, sıska, genç bir adam dikiliyordu. Beklentiyle bana bakarken yüzü bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Adam bana doğru yürürken, gözlerimi kapatıp pantolonunun sağ dizindeki silik kir halkasını aklıma getirdim. Bunu bir de ceketinin cebinde konturları seçilen küçük kutuyla ve yüzündeki mutlu ifadeyle birleştirince saniyeler içinde sonuca vardım.

"Neşe seziyorum. Çünkü..." Adamın ellerinden birini bırakıp parmaklarımı şakağıma götürdüm. "Kısa süre önce nişanlanmışsın. Bugün." Gözlerimi araladığımda adamın ağzının açık kaldığını gördüm.

"Evet! Doğru bildi! Evlilik teklif edeli daha iki saat olmadı!" Dönüp kalabalığa baktı. İzleyiciler coşarken adamın yüzüne yayvan bir gülümseme oturdu.

"Tebrikler!" Adam yerine dönmek için basamakları neredeyse seke seke çıkarken haykırışım kalabalığın tezahüratı arasında boğuldu. Topuğumun üzerinde dönüp okuma için yanıma gelecek bir başkasını beklemeden koltuğuma doğru yürümeye başladım.

Tealah elini arkasına doğru sallayıp, "İşte," dedi, "Altıncı Arınma Sınavları'na katılacak yarışmacılarınız!" Sesi stadyumda yankılansa da kalabalığın gürültüsünde hemen boğuldu.

Etrafımdaki yarışmacılar ayağa kalktı. Ben de. El sallayıp kalabalığa gülümsedik. İzleyiciler şarkılar söyler, ayaklarım yere vurur ve yumruklarını havaya kaldırırken onları izledik.

Midem bulanıyordu. Kendimi kullanılmış hissediyordum.

Tüm bunlar onların gözünde bir oyun.

Fakat hayatta kalmak istiyorsam rolümü oynamak zorundaydım. *Onlarla* oynamak zorundaydım. Oyunlarında bir piyon olmak, sağ kalmam için ödemem gereken bir bedeldi. Onları bundan hoşlandığıma inandırırsam onlar da benden hoşlanacaklardı.

Bu yüzden sırtımı dikleştirdim ve başımı dik tutarak daha da neşeyle gülümsedim.

Kimsenin piyonu değilim ben.

16. BÖLÜM

Kai

Ellerime, giysilerime bulaşan kan her şeyi mide bulandırıcı bir kırmızıya boyamıştı. İşkence pis bir işti ve onca yıllık deneyimime rağmen asla kolaylaşmıyordu. Daha temiz bir işe de dönüşmüyordu.

Çocukluktan beri dengeli, adil ve bir kral gibi davranmak üzere eğitilen Kitt'in aksine, benim eğitimim *pratik* üzerine kuruluydu. Savaş stratejileri, suikastlar ve işkence sanatı eğitimimin büyük bir kısmını oluşturmuştu. Aldığım bu eşsiz ve kapsamlı eğitimden dolayı, yaptığım işte çok iyiydim.

Fakat anlaşılan karşımda, zindanın zemininde korkudan büzüşmüş Susturucu'da başarılı olamamıştım. Günler geçmişti. Dayaktan pestilini çıkarmış ama karşılığında ne öğrenmiştim?

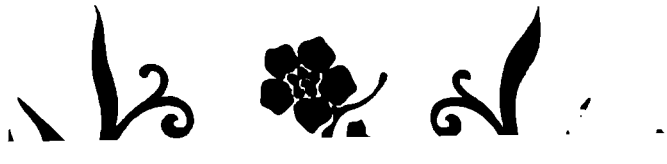
Hiçbir şey.

Kızdığımı söylemek hafif kalırdı. Kulak tırmalayıcı çığlıklar ve yakarışlar hariç, ağzından alabildiğim tek işe yarar sözcük sanırım ismiydi.

Micah.

İç çekip kırıklar içindeki, kanla kaplı bedeninin üzerinde çömeldim. Uzun saçları kanla keçeleşmiş, koyu kahverengi gözlerinin üzerine düşmüştü. Ne zaman gözlerimle buluşsa o gözler fal taşı gibi açılıyor, bu da onu çok genç gösteriyordu. Benden en fazla birkaç yaş büyük olmalıydı.

Aldatıcı bir yumuşaklıkla, "Şimdi, yanlışım varsa beni düzelt," dedim, "fakat dilsiz olduğuna inanmıyorum." Çenesini tutup zorla aç-

mamla ağzında, dilinin üzerinde biriken, dişlerini kızıla boyayan kan göründü. "Fakat seni kolayca dilsiz yapabilirim. Dilini keserek."

Başını taş zeminin üzerine bıraktım ve akşam yemeğine geciktiğimi fark ederek odadan çıkmak için ayağa kalktım. Hücrenin kapısını çarparak kapatıp Damion'ı başımla selamladım. O da beni yavaşça başıyla selamladı. Ardından hücrelerin bulunduğu koridorda peşimden geldi.

Ayak seslerimiz taş duvarlardan yankılanırken, merdivenden çıkıp zindanların üzerindeki aydınlık, güneş ışığıyla dolu koridora çıktık. Kafam allak bullak olsa da hemen taht odasının yolunu tuttum.

Sınavlar hızla yaklaşıyordu; ölümcül oyunla aramızda sadece dört gün vardı. Son birkaç günde antrenman, yemek, sohbet ve işkenceden oluşan aynı rutin devam etmişti. Tabii bir de Paedyn'e sataşmıştım. Kız son zamanlarda en büyük eğlence kaynağım olmuştu. *Eğlenceli* biriydi. Zekâsı, inadı ve bana karşı bariz öfkesiyle o...

Kes.

Aklımdan Paedyn'i çıkarıp taht odasının geniş kapılarından içeri yürüdüm. Kan bulaşmış lacivert gömleğimin, sarayın yemeklerde giyilecek kıyafetlere dair normlarına hiç de uygun kaçmadığının gayet farkında olmama rağmen, ellerimi rahat bir tavırla ceplerime soktum.

Hizmetçiler yiyecekleri masaya getirmişlerdi bile. Herkes masaya kurulmuş iştahla yemek yiyordu. Cilalı zeminde ayakkabılarımın sesini işitmeleriyle başlar bana doğru döndü. Birçok göz, yüzümden giysilerimdeki kana çevrildi. Bakışlarına aldırış etmedim. Üzerimi değiştiremeyecek kadar yorgun ve onları umursamayacak kadar açtım.

"Ah Kai. Gelebilmen ne hoş." Ben yerime geçerken babam her zamanki gibi aksiydi.

Annem alçak sesle, "Tatlım," dedi, "Biraz... Şey, kanlı görünüyorsun." Oğlunu süzen gözleri üzerimde gezinirken yüzünü buruşturdu.

"Mesleki tehlikeler anne." Anneme küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. Sadece ona ayırdığım tatlı bir gülümsemeydi bu. Başını tereddütle sallayıp koltuğunda rahat etmeye çalıştı.

Etrafımdaki sessiz sohbete doğru dürüst kulak vermiyordum. Kalan son fasulyelerimi bitirecekken, masadan gelen ısrarcı tıkırtıyı işitip gözlerimi yukarı çevirdim.

Paedyn'in gümüş rengi saçları gevşek bukleler hâlinde yüzünü sarmıştı. Saçlarının geri kalanı ensesinde özensizce toplanmıştı. Gözlerini tabağına dikmiş, başparmağındaki gümüş yüzüğü düzenli bir ritimle ahşap masaya vuruyordu.

Sonra o okyanus gözleri gözlerime çevrildi.

Başımla Paedyn'in masaya vuran başparmağına işaret ettim. "Aklına takılan bir şey mi var Gray?"

Varlığımı ilk kez fark etmiş gibi beni şöyle bir süzdü. "Gömleğine bulaşan bir şey mi var Azer?" Gözleri giysilerimde gezindikten sonra hafifçe büyüdü. "Bu... Kan mı?"

Yüzündeki endişenin, gömleğimi lekeleyenin kan olduğunu düşündüğünde gözlerinde beliren kaygının hayal gücümün bir ürünü olduğundan emindim. "Dikkatli ol tatlım. Gören de benim için endişelendiğini sanacak." Ona hımbıl bir gülümsemeyle baktım. O da bana ağır ağır gözlerini devirerek karşılık verdi.

Annemin nazik sesinin beni düşüncelerimden koparmasıyla gözlerim ona çevrildi. "Umarım hepiniz ilk balo için eşleşmeye başlamışsınızdır."

Masaya bakındım. Sadece daha önce şatoda hiç yaşamayan üçlü biraz şaşırmış gibiydi. Hera, Ace ve Paedyn bu baloları izleyerek büyümemiş, bir baloya hiç *gitmemişti*. Onlara gıpta ediyordum.

Annem, "Geleneğe uygun olarak," dedi, "yarışmacılar her Sınavdan önce düzenlenen balolar için bir eş seçerler. Fakat yarışmacıların toplamı bir tek sayıya karşılık geldiğinden, partneri olmayan kişi biriyle eşleştirilecek, endişelenmeyin." Gülümsemesi yüzüne daha da yayılırken, "Bu yüzden flörtünüzü seçip dans figürlerinize çalışmaya başlayın," dedi.

Kitt yanımda huzursuzca kıpırdandı. Onun Paedyn'e baktığını fark ettim. Elimi saçlarımda gezdirip dikkatimi yemeğe çevirdim. Bir şeylere odaklanmaya ihtiyacım vardı.

Kızların sayısı oğlanlardan fazla olduğundan Kitt partneri olmayan kişiyle eşleşecekti. Fakat bu durum, onu canı isterse yarışmacılardan herhangi birine partneri olmasını teklif etmekten alıkoymazdı.

Paedyn'in Kitt'in merakını uyandırdığı belliydi. Fakat Kitt, Paedyn'den baloda kendisine eşlik etmesini istemese bile –ki bunu yapmayacağından şüpheliydim– Paedyn partnerim olmayı istemezdi.

Zorlu işler hoşuma gider.

Fakat o, ikimiz arasındaki ilişkinin adını açıkça koymuştu: Rekabet.

İki düşman.

Daha da önemlisi, onun isteği neden benim isteğim değildi?

Ertesi sabah uyandığımda terden sırılsıklam olmuştum.

Uykuma musallat olan kâbuslar yüzünden sık yaşadığım bir durumdu bu. Fakat o gün farklıydı. O gün dışarısı sıcaktan pişiyordu. Daha şafak vakti olmasına rağmen, odam nemden yapış yapıştı.

Yatağımdan inip banyoya gittim ve zaten ıslak olan yüzüme soğuk su çarptım. Hazırlanmam uzun sürmedi. Gönülsüzce pamuklu, beyaz bir gömlek giyip kapıdan çıktım ve...

İşte oradaydı.

Başı önde odasından dışarı adım attı. Kapıyı sessizce kapattı. Sonra başını kaldırdığında beni görüp irkildi.

"Vebalar aşkına Kai, beni korkutma böyle!" dedi. Şaşırdım.

İlk kez bana ismimle seslenmişti. O anda ismimi onun ağzından işitmeye alışabileceğimi fark ettim. Ne dediğini fark etmesiyle boğazını temizleyip koridorda yürümeye başladı.

Omzunun üzerinden bana, "Bir prens için fazla erken kalkmamış mısın?" diye seslendi. "Ne yani, yatakta kahvaltı yok mu?" Kolayca ona yetişip üç adımda yanında yürümeye başladım.

"Sen yatakta kahvaltı yapmıyorsan ben de yapmıyorum. Sadece herhangi bir yarışmacıyım, unuttun mu? Şimdilik büyüleyici bir prens değilim."

"Hiçbir zaman öyle olmadın ki."

İkimiz köşeden dönerken kıkırdadım. İleride mutfak göründü. İçeriden gelen bisküvi ve yumurta kokusu yönümü değiştirmemem için yeterliydi.

"E..." diye söze girdi Paedyn. Muhtemelen yine iğneleyici bir şeyler söyleyecekti. Fakat sözlerini işitme zevkini tadamayacaktım. Çünkü onu bileğinden tutup mutfak kapısına doğru sürükledim. Onun da karnının benim kadar aç olduğundan emindim ve kahvaltıya daha bir saat kadar vardı.

İkimize de bir iyilik yapıyordum.

Anlaşılan Paedyn benimle aynı hisleri paylaşmıyordu. Mutfak kapısının eşiğinde ayaklarını yere yapıştırdı. Gözlerini gözlerime çevirdi. Bana artık fazlasıyla alıştığım o cinai bakışı atıp söze girdi. "Sen ne yaptığını..."

"Şışt." Parmağımı dudaklarıma hafifçe bastırmamla sözcükler boğazında söndü. "Sanırım artık sonsuza dek karnını doyurmayı iş edineceğim Gray." Öfkeli ifadesi karşısında güldüm. Sonra zemine sürtünen ayakkabıların sesini işitmemle gözlerimi gönülsüzce onun fal taşı gibi açılan gözlerinden ayırdım. Etrafımızda epey bir kalabalık toplanmıştı. Birçok hizmetçi, gözlerini bize dikmiş ilgiyle karşılarındaki sahneyi izliyordu. Fakat hemen dağıldılar. Meşgul görünmeye çalışırken kıs kıs gülüyorlardı.

"Merhaba hanımlar," diye seslenip kızaran hizmetçilere baktım. "Bugün size Kitt'ten çok daha ilginç bir konuk getirdim." Elimi nazikçe Paedyn'in beline koyup onu ileri ittim.

Bu bir soru, bir deneme, masumca bir sorguydu.

Bunun bir sakıncası var mı?

Bir an için Paedyn'in aklından bileğimi kırmak, belki boğazıma bir hançer yaslamak geçtiğini düşündüm...

Sonra gevşeyip dokunuşuma alıştı.

Tek kelime etmeden sorumu yanıtlamıştı.

Evet.

Mutfağın ortasında ocağın üzerine eğilmiş Gail'i görünce Paedyn'i onun yanına götürdüm. "Günaydın Gail." Gail döndü. Beni görmesiyle yüzü aydınlandı. "Her zamanki gibi çok hoşsun." Tezgâhın üzerine sıçrayıp, çıtır çıtır jambon parçalarını ocağın üzerinde çeviren Gail'in yanına oturdum.

Gail bana, "Tam bir yağcısın Kai," diye sataşıp bir havluyla hafifçe vurdu. Gözleri Paedyn'e çevrildi. Sırtını dikleştirip başıyla Paedyn'i selamladı. "Ah Bayan Paedyn. Sizinle tanışmak bir şeref."

"Lütfen." Paedyn hafifçe gülümseyip iç çekti. "*Bayan* değil. Sadece Paedyn."

Gail'in gevşediğini açıkça görebiliyordum. Muhtemelen formaliteye ihtiyaç kalmadığı için Veba'ya şükrediyordu. "Şimdi... Senin gibi tatlı bir kızın onun gibi bir süprüntüyle ne işi var?" Sırtım bana dönen Gail başparmağıyla beni işaret ederken, arkasındaki tavadan bir parça jambon aşırdım.

Alçak sesli bir kahkaha attım. "Ah, ben olsam onu tanımlamak için *tatlı* sözcüğünü kullanmazdım Gail. Daha birkaç gün önce boğazıma bıçak dayadı."

Paedyn, "Hak etti," deyip omuz silkti.

Gail, Paedyn'e sırıtarak, "Ah, eminim hak etmiştir," diye yanıt verdi. "Ben olsam ben de aynını yapardım." Bana bakarak başını Paedyn'e doğru salladı. "Sevdim bu kızı."

Paedyn başını geriye atıp güldü. Odayı dolduran sesi dinlerken bedenim donakaldı. Çok sıcak, çok neşeliydi. Sonra kendini hızla toparlayıp boğazını temizledi ve bana doğru döndü. "Demek sen ve Kitt, Gail'le samimisiniz?"

Başımı yana eğip ona baktım. Gözlerimi gözlerinden hiç ayırmadan, "Ayrılmaz bir bütünüz, değil mi Gail?" dedim.

Aşçı homurtuyla güldü. "Gerçekten öyleyiz. Prensler beni hiç rahat bırakmazlar." Gözlerimle buluşan gözlerinde gurur vardı. "İkisi bir deri bir kemik kalmadılarsa benim sayemdedir."

"Ah evet." İç çektim. "Gail'in çörekleri sayesinde semirdik biz."

Gail, Paedyn'e çocukluğumdan oldukça utanç verici anılar anlattıktan sonra havadan sudan konuştuk. Aşçıyla aramdaki alışıldık bir rutindi bu. Ona Scorches Çölü yakınlarında muhafız olarak görevlendirilen oğlunu sordum. Bu sırada ben yiyecek aşırırken Gail ellerime vuruyordu. Gözlerim beni merakla izleyen Paedyn'e çevrildi. Beni çözmeye çalışır gibi bir hâli vardı.

Tuhaf, normalde ben ona öyle bakarım.

Tezgâhtan aşağı atlayıp Gail'in yanağına bir öpücük kondurdum. "Kendini çok özletme."

Sonra rahat bir tavırla tezgâha yaslanan Paedyn'e doğru döndüm. Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ona doğru ağır ağır yürüdüm. Aramızdaki mesafeyi kapattığımda başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Öyle yakındık ki tenine işleyen lavanta kokusunu alabiliyordum. Elimi arkasından uzatmamla parmaklarım bluzuna sürtündü.

Paedyn nefes almayı bırakınca dudaklarım yukarı kıvrıldı. Bana ağzımın payını vermek için dudaklarını araladığında, elimi yavaşça geri çekip elime aldığım elmayı yüzüne yaklaştırdım. "Seni hep doyuruyorum, unuttun mu?"

Bir süre gözlerini diktiği meyveyi elimden kapıp öfkeyle ofladı. Sonra gülümsedi. Bu göz kamaştırıcı eylem yüzünü aydınlattı. Elmayı kalbimin hemen üstüne götürüp gömleğime sildi.

Paedyn elmadan bir ısırık alırken gözleri gözlerime dikildi. "Bir de centilmen değilim diyorsun."

Talim alanına vardığımızda yine terden sırılsıklam olmuştum.

Çoğumuz sıcağa daha fazla tahammül edemediğimizden neredeyse aynı anda gömleklerimizi çıkardık. Kitt'le alanın çevresinde yavaş bir tempoda koşuyorduk. Eşleşen ya da tek başına antrenman yapan yarışmacıları izledim. Andy kırmızı bir leopara dönüşmüş, toprak kaplı antrenman ringlerinden birinde Sadie'nin çok sayıda kopyasının etrafında dönüyordu. Her zamanki gibi Braxton yerde şınav çekerken, Jax elinden geldiğince uzağa fırlattığı taşları yere inmeden Kırp becerisini kullanarak yakalıyordu.

Nihayet gözlerim bana ihanet edip gümüş saçların ışıltısına çevrildi. Her zamanki gibi o yastıklı ağacı dövüyordu. Bunu hep yapıyordu. Hareketleri hızlı, kontrollüydü ve adını koyamadığım bir duygunun eseriydi. Aniden dönüp kolunu kaldırdı ve bileğinin oynadığını gördüm. Ben gözümü kırpana kadar bir bıçak on metre kadar ötedeki bir ağaca saplandı.

Deneyimli. Kararlı. Kusursuz.

Fakat izleyen sadece ben değildim. Kitt'in gözü de Paedyn'in üzerindeydi. Onu neredeyse merakla izliyordu. Boğazımı temizleyip koşu hızımızı artırdım. "E, kendini nasıl hissediyorsun bakalım?"

Kitt başını hızla bana çevirdi. "Şu anda mı? Yorgun."

Bu sözlerine gülüp karnına hafifçe vurdum. "Eh, formdan düşüyorsun Kitty."

Ona çocukluk lakabıyla seslendiğim için beni itekledi. "Eh, formda olmak için bir sebebim olduğu söylenemez, değil mi?"

Bu sözleri şakasına söylese de sesindeki buruk ton dikkatimden kaçmamıştı.

Neyi kastettiğini bildiğimden iç çektim. "Bunu neden yapamayacağını biliyorsun."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hadi oradan," diye mırıldandım. "Kitt, sen Ilya'nın bir sonraki kralı olacaksın. Sen bize canlı lazımsın. Sınavlarda yerin yok."

Kahretsin.

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, sözlerimin onu fiziksel bir darbe gibi sarstığını fark ettim.

"Krallığımda da mı bana yer yok?" Gülüşünde neşeden eser yoktu. "Kahretsin, şatonun dışında hiçbir yer vâris için güvenli değil mi?"

"Kitt..."

"Biliyorum," diyerek sözümü kesti. Derin bir nefes aldı. "Görevlerimizin farklı olduğunu biliyorum. Hep de farklı olacaklar. Sadece bana düşenlerin bu kadar sıkıcı olmamasını dilerdim." Bu sözlerinin ardından, havayı yumuşatmak için yüzüne cılız bir gülümseme kondurdu.

Onu izledim. Söylemek istediğini ikimizin de bildiği şeyi dillendirip dillendirmeyeceğini görmek için bekledim. Bana kendini hapsolmuş hissettiğini, sürekli kendini ispatlamaya çalışıyor hissine kapıldığını, hiç olmazsa Sınavlara katılmayı istediğini söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledim.

Fakat bunların hiçbirini söylemedi. Gülümsemesi müstakbel Kral ve onun İnfazcı'sı değil, yeniden iki kardeş olmamız için sessiz bir yakarıştı.

Bu yüzden onun hatırına yüzüme zorlama bir gülümseme kondurdum. "Eh, en azından Sınavlarda bana oy verebileceğine güvenebilirim."

Gerilim Kitt'in bedenini terk etmiş gibiydi. Şimdi gülümsemesi yine gerçek duygularını yansıtıyordu. Konunun değişmesi karşısında ferahlayıp, "Ha, yalnız sen daha birkaç dakika önce bana şişman demişken sana oy vereceğime güvenebileceğinden şüpheliyim *Pastacı Kai*," dedi.

O lakaptan nefret ediyordum ve gıcık herif bunu biliyordu. Bu yüzden bir çelmeyle Ilya'nın bir sonraki kralını beni de yanında götürme fırsatı bulamadan yere serdim.

Turlarımızı bitirdik. Güneşin altında ter içinde kalmıştık. Hızlıca esneme hareketleri yaptıktan sonra Kitt'le ringe çıktım. Birbirimizin etrafında dans ettik. Hem güçlerimizi hem bedenlerimizi kullanarak dövüştük. Tanıdık ritme ayak uydururken, Kitt'in söyledikleri üzerine kafa yorup düşüncelere daldım.

Bir anda her şey tepetaklak oldu. Hayır. Ben tepetaklak olmuştum.

Sonra kendimi sere serpe yerde uzanmış can çekişen akciğerlerime hava çekmeye çalışır hâlde buldum.

Hay lanet. Dikkatim dağıldı.

"Seni yere serdim Kai." Kitt tepemde bana gülümsüyordu. "Bu, en son birkaç yıl önce olmuştu, değil mi?" Böbürlenmeye devam edeceğini anlamıştım ve ona bu fırsatı vermeyecektim.

Bir süpürme hareketiyle bacağımı ayak bileklerine dolayıp onu yere serdim. İki seksen yanıma uzandı.

"Buna alışma," dedim. Başımı yere koyup gökyüzüne gülümsedim.

Soluklanınca bir kahkaha attı. "Bunu beklemem gerekirdi..." Gönülsüzce ayağa kalktım ve giysilerimdeki kiri ağır ağır silip ona bir elimi uzattım.

Ayrı yollara gittik. Kitt ısrarcı Blair'le dövüş antrenmanı yaparken ben de hedeflere yöneldim. Arkamdaki silah rafından ince bıçaklar aldım ve birini elimde çevirdikten sonra fırlattım.

Silahlar. Kavga etmek. *Öldürmek.*

Bunun için büyütülmüştüm. Bu yüzden Sınavlarda dövüşen ben olacaktım; Kitt değil.

Birkaç metre solumdan, talim alanının sınırındaki yastıklarla kaplı ağaçların olduğu yerden, inen yumrukların ve hızlı hızlı alınan, alçak sesli nefesleri işittim.

Yine başlamış.

Bir kez daha ağaca darbeler indiriyordu. Ya da belki bunu yapmaya ara bile vermemişti. Hayal kırıklığına uğramış, öfkeli görünüyordu. Dikkatsiz... Yumrukları daha zayıf, hareketleri eskisi kadar kontrollü değildi. Yorgundu ve bundan dolayı duruşu da dengesizdi.

Bir bıçağı elimde dalgınca çevirdim. Az sonra yapacağım şeyi düşünerek göğe baktım ve başımı iki yana salladım. Bıçağı hedefe fırlatıp Paedyn'in yanma gittim. O yastıkları yumruklamaya devam ederken arkasına geçtim. Ben arkasında dikilirken...

Paedyn tek, çevik bir hareketle dönüp dirseğini yüzüme savurdu. Saldırıdan son anda kaçıp, kolunu tutarak havada durdurdum. Başını çevirdi. Gümüş rengi saçları terden ıslak, yüzüne yapışmıştı.

Seğiren dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bana vurmaya çalışmadan önce bolca egzersiz yapmalısın."

Paedyn homurtuyla güldü. "Unuttuysan hatırlatayım, seni *ben* kurtardım. Dövüşmeyi bilirim. Sana vurmaya *çalışmama* gerek yok Prens." Kolunu elimden kurtarıp, beni özenle yok sayarak yüzünü ağaca çevirdi.

Eh, bunu kabullenemem.

"Kondisyonun bu hâldeyken bunu yapmaya *çalışman* gerekecek Gray."

"Ya? Gerçekten mi?" Emin olamamıştım. Sözlerim onu eğlendirmiş miydi, yoksa tam o anda bana vurmaya mı niyet ediyordu? Belki her ikisi de.

"Evet, gerçekten. Dikkatsizsin. Sana yakışmıyor bu." Bu sözlerime tepkisi dudak bükmek oldu. Bir kez daha yüzünü ağaca çevirip yumruklar atmaya devam etti. Sohbetimiz ona göre kesin olarak son bulmuştu. Kızarmış, soyulmuş parmak eklemleri neredeyse kanayacaktı.

Bunu kendine neden yapıyor?

Başımı iki yana salladım. Yanıtı zaten biliyordum. Çünkü bunu daha önce ben de yapmıştım. Yumruklarımdan kan gelene kadar yastıklara, duvarlara, *her şeye* vurmuştum. Hepsi de içimde biriken öfkeyi, hayal kırıklığını boşaltmanın bir yolunu bulmak içindi.

Paedyn'in yaptığı da tam olarak buydu.

Hâlâ tüm bedenini kullanarak yumruğuna hız kazandırmak yerine kollarını gereğinden fazla sallıyordu. Son derece tekniğe dayalı bir dövüş stili olduğundan, şu hâli onunla çelişiyordu. Fakat yorgun ve hayal kırıklığı içindeydi.

Tüm bunları bilmeme rağmen, onunla oynama arzumla mücadele edemiyordum. Ona arkasından daha da yaklaşıp ellerimi beline koydum. Paedyn yeni bir yumruk savururken bedenini çevirdim. Sıçrayıp üzerime devrildi. Başının arkası çıplak göğsüme yaslandı. Başımı eğip dudaklarımı kulağına yaklaştırarak, "Kollarını sallamayı bırakıp tüm bedenini çevirerek yumruk at," dedim. Elim karnının üzerinde gezinir, parmaklarımın fısıltısı ince bluzu üzerinde dans ederken kısa bir nefes aldı.

"Bedeninin üst yarısını kullan Gray."

Göğsü şişti. Sonra bir adım ileri gitti ve bedeninin sıcağı bedenimi terk etti. Dönüp bana öfkeyle baktığında ellerim hâlâ belindeydi.

Haklı olduğumu biliyor. Bu da onu öfkelendiriyor.

Tembelleşmişti ve bunu o ana kadar fark etmemişti. Fark edemeyecek kadar odaklanmıştı ve hayal kırıklığı içindeydi. Paedyn gözlerine düşen bir tutam saça nefesini üfleyip, yeniden ağaca doğru dönerken bu düşünce beni gülümsetti.

"Şimdi bir yumruk at," diye mırıldandım. Eğilip "*Doğru şekilde,*" diye ekledim.

İtiraz etmemesi beni şaşırttı. Muhtemelen bunun bir faydası olmayacağını fark etmişti. Omuzlarını dikleştirip ayak parmakları üzerinde sıçradı. Sonra bir kroşe attı. Aynı anda belini çevirmemle yumruğu yastığa yöneldi. Bu kez yumruğun arkasındaki momentum çok daha fazlaydı. Burada düzenli yemek yemesi ve eğitim alması sayesinde kısa

sürede ne kadar güçlendiğini görebiliyordum. Eli yastığa gömüldüğünde, sırtındaki ve kollarındaki yağsız kaslar seçiliyordu.

Etkilenmeme rağmen hissizce, "Çok daha iyi," dedim. Kesinlikle epey uzun kaçan birkaç saniyenin ardından nihayet ellerimi belinden çektim. "Şimdi kendin yap. Sırf dikkatini verdiğinden emin olmak için istiyorum bunu."

Yüzü ağaca dönük hâlde donakaldı.

Paedyn hızla dönerken gümüş rengi saçlarının parıltısını seçtim ve yüzüme sıkı bir yumruk savurdu.

17. BÖLÜM

Kai

Az kalsın zamanında kaçamayacaktım. Reflekslerimin bu denli hızlı tepki vermesini yıllarca dövüşmeye borçluydum.

Tatlı bir sesle, o ürkütücü gülümsemeyle bakarak, "Bu nasıldı?" diye sordu bana.

Bir kahkaha attım. "Ya eğilmeseydim Gray?"

"Eğileceğini biliyordum Azer." Şimdi yüzüme çok yakındı. Ona bıçak fırlattığımda söylediğim sözleri tekrarlarken yüzüne hınzırca bir gülümseme oturmuştu.

"Anlaşılan biri dövüşmek için can atıyor." Gözlerim telaşsızca bedeninde gezindi. Ayak parmakları üzerinde duruşunu, hafifçe kaldırdığı ellerini ve arada kalan, bedenine yapışan giysilerindeki her dikişi süzdüm.

"Yüzündeki sırıtışı bir yumrukla silmek için epeydir bir mazeret bekliyordum." Bana yeniden bir yumruk savurdu. Eğilip yumruktan kaçacağımı bilerek. Şimdi o *benimle* oyun oynuyordu.

İkimiz birbirimizin etrafında dönerken, "Bunu bana ilk söyleyen sen değilsin," dedim. Hedefler ile karşılarındaki silah rafı arasındaki küçük açıklığa geriledik. Ona avuçlarımı göstererek daha dövüş başlamadan pes ettim. "Gerçekten yapmak istemezsin bunu. Ben de istemem. Özellikle de o güzel yüzünü dağıtmak istemediğimden tatlım."

Bana gözlerini devirerek baktı. "İşte bu komik çünkü ben *senin* güzel yüzünü çekinmeden dağıtırım."

Sırıttım. "Yakışıklı olduğumu düşündüğünü biliyordum."

Bu sözlerime karşılık, yüzüme kolayca kaçındığım bir yumruk savurdu. Birbirimizin etrafında dönmeye devam ettik. Ağır ağır. Islak saçlar alnıma yapışınca parmaklarımla saçlarımı geriye tarayıp yapış yapış tenimden ayırdım.

"Şu an elimin altında sekiz güç olduğunu ve bunlardan herhangi biriyle seni yıkabileceğimi biliyorsun." Bunları sırıtarak söylemiş, gözlerini kısışım izlemiştim.

"Gücünle değil, *seninle* dövüşmek istiyorum. Sadece seninle." Paedyn bunları söylerken delici bakışı bir an olsun gözlerimden ayrılmamıştı. Olanları eğitimlerinden daha ilginç bulan Seçkinler'in gözleri üzerimizdeyken bile.

"Demek sadece beni istiyorsun? Güçler olmadan?"

Bana öfkelenen Paedyn, "Evet, sadece seni istiyorum," diye fısıldadı.

Dudaklarım yılık bir gülümsemeyle büküldü. "Beni istediğini biliyordum Gray."

Bu sözlerimin karşılığı yüzümü hedef alan bir uçan tekme oldu.

Tekmeyi ellerimle bloke edip, bacağını aşağı ittiğimde gücü beni bir kez daha şaşırttı. Ben bir nefes daha alamadan güzel bir yumruk direkt yüzüme yöneldi. Bu seferki hedefini bulmaya niyetliydi. Sertçe.

Eğilip Paedyn'in uzanan bileğini tuttum ve sırtını göğsüme yaslayıp kolunu kürek kemiğinin altında büktüm. Gülümseyerek kulağına, "Bundan daha iyisini yapman gerek Gray," diye fısıldadım.

Homurdanarak boştaki kolunun dirseğini karnıma indirdi. Akciğerlerimdeki hava dışarı savrulurken Paedyn bu fırsatı kaçırmadı. Dönerek dirseğiyle yüzüme vurdu. Darbenin çenemle buluşmasıyla başım yana çevrildi. Kolunu tutan elim gevşedi ve elimden kurtulup çenemdeki aynı noktaya bir sağ kroşe indirdi.

Lanet olsun.

Başımı yana çevrilmiş hâlde tuttum. Ağzımın içi kanla dolarken dilim yanağımın içinde gezindi. Sonra gözlerim ağır ağır ona çevrildi. Ayak parmakları üzerinde duruyor, gözlerini bana dikerken ellerini hâlâ havada tutarak dövüş pozisyonunu bozmuyordu. Sonra gülümsedi. Bu da bir an için dikkatimi dağıttı.

Pes bir kahkaha atıp yere kan tükürdüm. "Çok daha iyi Gray." Gülümseyerek etrafında dönmeye başladım. Yumruklarımı içgüdüsel bir şekilde kaldırmıştım. "Sana gerçekten karşı koymam bile gerekebilir."

Gülümsemesi bir anda kayboldu ve aniden yere çömelip, bacağını geniş bir açıyla açarak zemini süpürdü. Niyeti beni yere devirmekti. Bacağının üzerinden hızla sıçradım. Fakat bir anda tekrar doğrulup kombine yumruklar attı. Üzerime bir dizi aparkat, direkt ve kroşe yağdırmaya başladı. Fakat savunmada kalıp yumruklarını bloke ettim. Hızlı hareketleriyle nihayet karnıma sert bir darbe indirip nefesimi kesti.

Peki. Dövüşmemi istiyorsa dövüşeceğim.

Canını yakmayacaktım. Yani çok fazla. Aslında epey yetenekliydi ve onu alaya alsam da iyi bir dövüşçüydü. Fakat çenem morarmış, karnım acıyorken bu kadar oyun yeterdi.

Eğilmesiyle yumruğum başı yerine havayla buluştu. Sonra kaburgalarımı hedef alan bir tekme savurdu. Böğrümle buluşmadan, ayak bileğini tutup onu öne çektim. Bana doğru sendelediğinde, tek elle bacağını böğrüme yaslarken diğer elimle elmacık kemiğine bir darbe indirdim. Onunkinden daha yumuşak bir darbe olsa da başını yana savurmaya yetmişti.

Bacağını bırakır bırakmaz, ayağımı hâlâ yerde duran ayak bileğinin arkasına yerleştirip esaslı bir çelme taktım. Yere düştü. Epey sertçe. Toprağa düşünce bedeni şiddetli öksürüklerle sarsıldı. Akciğerlerine yeniden hava doldurmak için çabaladı.

Maçın bittiğini varsayıp, gülümseyerek tepesinde dikildim. Yanılmıştım.

Kasıklarıma bir tekme attı. Sertçe.

İki büklüm oldum. Acılar içinde bir kahkaha attım. "Ucuz numara tatlım."

"Evet fakat etkili." Ayağa fırlayıp yüzünde hınzırca bir gülümsemeyle soludu. Yukarıda tuttuğu elleri yüzünü kapatıyordu. Bedeninin kalanı toprağa bulanmıştı. Sonra birbirimizle oynamaya, karşılıklı darbeler indirmeye, darbeleri bloke etmeye başladık. Bir dans gibiydi bu ve o, azılı bir partnerdi.

Fakat her ne sebeptense yumruklarıma tüm ağırlığımı yüklemeye yanaşmıyordum. Kendimi dizginliyordum. Dövüşemeyecek kadar olmasa da onun *fazla* zarar görmeyeceği kadar. Fakat o kesinlikle aynı yolu izlemiyordu. Sert darbeler indiriyor, amansızca saldırıyor, canımı yakmak *istiyordu.*

Bir an flört ederken hemen sonra dövüşüyorduk. Muhtemelen ikisini aynı anda yapıyorduk. Bu gaddar kızı çözemiyordum.

Dakikalarca süren blokların ve darbelerin ardından, ikimiz de dayanılmaz sıcakta soluk soluğa kalmıştık. Ne zaman birimiz bir darbe alsa çevremizi saran grup tezahürat yapıyor ve homurdanıyor; alnımdan aşağı akan ter gözlerimi yakıyordu. Ona bir yumruk kombinasyonuyla saldırdım. Aparkatım çenesinin altını bulup başını geriye attı. Ardından hımbılca attığım direkt yumruktan kaçıp bir eliyle uzattığım kolumu, diğer eliyle diğer omzumu tuttu. Ardından bana yaklaşıp diziyle karnıma vurdu.

Fakat omzumu tutan kolunu açıkta, savunmasız bırakmıştı. Fırsatı değerlendirdim. İki elimle önkolu ile bileğini tutup sırtımı göğsüyle buluşacak şekilde döndürdüm. Sonra momentumumu kullanarak ayağını yerden kestim ve onu omzumun üzerinden attım. Sertçe toprakla buluştu.

Sırtüstü yatıyor, ben tepesinde dikilmiş ona bakarken ve nihayet pes edeceğini ümit ederken sert zemine çarpmasının etkisiyle hırıltılı soluyordu. Yine yanılmıştım. Şaşırtıcı bir hızla ayak bileklerimi elleriyle arkadan kavradı ve o müthiş kuvvetiyle çekti. Gafil avlandığımdan, ayaklarımı yerden kesmeyi başarıp beni sırtüstü yere devirdi.

Bir saniyede tepeme çıkıp göğsümün üzerinde neredeyse tepinmeye başladı. Dizlerini iki yanıma koydu. Ardından kanlı yumruğunu geriye atarak muzaffer bir edayla gülümsedi.

Onu süzdüm. Kanlar içinde, üzerimde otururken. "Mevcut durumum olmasa..." İndirmek için hazır tuttuğu yumruğuna baktım ve sessizce, "Bu çok daha eğlenceli olabilirdi," dedim. Onu tepeden tırnağa süzdükten sonra gözlerimi fal taşı gibi açılan mavi gözlerine diktim.

Bir an için dikkati dağıldı.

Mükemmel.

Onu bileğinden tutup çevirerek altıma aldım. Artık ben onun tepesindeydim. Bileklerini başının iki yanındaki toprağa mıhladım. Altımda hızlı hızlı soluyor, yüzüme öfkeyle bakıyordu. Toz toprak içindeydi. Benim de ondan farklı görünmediğimden emindim. Elmacık kemiğinde şimdiden koyu bir morluk belirmeye başlamıştı ve hem burnundan hem de ağzından kan geliyordu.

Yüzüne yaklaşıp, "İyi iş çıkardın Gray," dedim. Elimden kurtulmak için kıvransa da bunun hiçbir faydası olmadı. "Birkaç eleştirim olacak."

Hareketsizleşti. Dudaklarına ağır ağır bir gülümsemenin yerleşmesini izledim. "Müstakbel İnfazcı olduğun için merhamet edebileceğin-

den emin değildim. Belli ki bunu yapabiliyormuşsun." Ona tepeden baktım. Yüzüm sözleri karşısında soğuk bir maskeye büründü. Sonra kız başını yerden kaldırdı. Birkaç santim ötemden, "Bana fazla yüklenmediğinin farkındayım," diye mırıldandı.

Çok mu belli oluyordu yoksa bunu Psişik becerileriyle mi anlamıştı?

Gözlerim yüzünde gezinip, burnunu kapladığını bildiğim soluk çilleri gizleyen ve tenine bulaşan toprak ile kana takıldı. "Peki, sana bunu düşündüren ne oldu?"

Yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdı. Kirpiklerini kırpıştırdı ve dudaklarıma tehlikeli ölçüde yaklaşan dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çünkü bana yüklenseydin bunu yapamazdım."

Ben daha şaşırmaya zaman bulamadan bana kafa attı.

Alnının çatı burnumla buluşunca gözlerimin önünden yıldızlar geçti. Bileklerimden tutup her iki bacağıyla beni üzerinden itti. Toprağa yığılmamla etrafımı bir toz bulutu sardı. Zonklayan başımın acısını gözlerimi kırpıştırarak dindirmeye çalıştım. Darbe sertti ama beni güçlükle de olsa ayağa kalkıp onunla yüzleşmekten alıkoyamadı. Kırık burnumdan kan akıyordu.

Bir saniyeyi bile boşa harcamadı.

Kollarını boynuma dolarken dizi tekrar tekrar mideme indi. Ben tepki vermeye zaman bulamadan, kıvrılmış bacağımı bir basamak olarak kullanıp tek, çevik bir hareketle bacaklarını omuzlarımın üzerine koydu. Momentumunu ve bedenime sardığı bacaklarını kullanarak ikimizi de yere düşürdü. Ben toprağa iki seksen yığılırken, Paedyn bir takla atıp vakit kaybetmeden üzerime çullandı. Sonra bir kez daha kollarımı dizleriyle yere yapıştırdı.

"Kondisyonum için ne diyordunuz Prens?" Hızlı hızlı soluyordu. Dudakları kanlıydı. "Şimdi bir eleştiriniz olacak mı?"

Ağırlığını üzerimde hissederken bir kahkaha attım. "Birkaç not almıştım."

"Ben de." Eli çizmesine gitti. Yıpranmış derinin içinden ince bir bıçak çıkardı. "Başlangıç olarak, rakiplerimin bana insaflı davranmaları hoşuma gitmez." Bıçağın ucunu elmacık kemiğimin üzerinde nazikçe gezdirmesiyle gıdıklandım.

Yüzümde gezdirdiği bıçağa rağmen sırıttım. Ateşli bakışlarım onun gözlerindeki alevlerle birleşti. Sonra gözlerim yüzünden akan, onda açtığım birçok kesikten ve yaradan sızan kana çevrildi. "Anlaşılan ne kadar uğraşsam da güzel yüzünü mahvetmişim."

"Hah, bundan ne olacak ki?" Nefessizce güldü. "Benim *senin* güzel yüzüne verdiğim hasarı görmen gerek."

Başımı onun başına doğru kaldırırken dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ah tatlım, yakışıklı olduğumu düşündüğün sürece neye benzediğim umurumda olmaz." O mavi gözler önce hayretle kırpışıp sonra öfkeyle devrildi. Oflayıp yana çekildi ve ayağa kalktı. Ben de ayağa kalktım. Sonra ikimiz de üzerimizdeki tozu silkeledik.

Paedyn dönüp gidecekken, "Seninle dövüş antrenmanı yapmak Kitt'le yapmaktan daha zevkli. Bir ara bunu tekrarlamalıyız," dedim.

Paedyn'in başı hafifçe yana eğildi. Yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Kıçını tekmeleme fırsatını asla kaçırmam Prens."

Bu sözlerinin ardından uzun adımlarla uzaklaştı. Ardından baktım. Rahat bir tavırla "Ha, bir de Kai..." diye seslendi.

Hemen eğildim.

Döndü. Bıçağı öyle hızlı fırlattı ki birkaç metre ötemdeki ahşap hedefe saplanmadan önce güç bela kaçabildim.

"Merhametine ihtiyacım yok. Bir dahaki dövüşümüzde..." Dikildiğim yerden gözlerindeki yakıcı bakışı seçebiliyordum. "*Beni etkile.*"

Kalabalıktan alçak sesli bir ıslık geldi. Tabii ki Kitt'ti. Ona aldırış etmeden başımı iki yana salladım. Paedyn bana sırtını çevirirken sırıttım.

Gerçekten gaddar bir şey bu kız.

18. BÖLÜM

Paedyn

Bir Sıradan olmadığıma neredeyse kendim bile inanacaktım. Benim gücüm, hiç zorlanmadan yalan söylemek olabilirdi. Kim olduğum, kime güvendiğim ve burada olmaktan ne kadar mutlu olduğum hakkında yalan söylemek.

Evet, Sınavlar fiziksel mücadeleye bağlı bir dizi oyundan oluşuyordu. Fakat zihinsel oyunlar da bir o kadar ölümcüldü. İnsanların kalbini kazanmam, onları Sınavları en az onlar kadar sevdiğime ikna etmem gerekiyordu. Hayatta kalmak için onların oylarını istiyordum. Fakat bu lanet yarışmayı kazanmak istiyorsam, onların oylarına ihtiyacım vardı. Yemek masasına bakındım. Gergin omuzları ve kısa süren sohbetleri gözledim. Odadaki gerilim neredeyse boğucuydu. Bizi daha çok çiğneme sesleriyle dolu huzursuz bir sessizliğe itiyordu. Son zamanlarda gergin olduğumuz söylenebilirdi. Öyle ki talim alanında Ace ve Braxton kavga etmişlerdi. Kavgayı Ace'in çıkarmasının şaşılacak bir yanı yoktu. Onun sabırlı Braxton'ı zıvanadan çıkarmak için ne yaptığını hayal bile edemiyordum. Fakat kavgayı ayırmak için dört İmparatorluk Muhafızı gerekmiş, hepsi birden iki yarışmacının üzerine çullanmak zorunda kalmışlardı.

Gözlerimi ağır ağır rakiplere çevirdim. Epeydir üzerimde olan yeşil gözlere varınca durdum. Bir nefes alıp, kendimi ne zaman Kral'ı görsem hissettiğim o öfke patlamasına hazırladım.

Ama hayır, Kral değildi.

Kitt'in bana bakan gözleri babasına öyle benziyordu ki gözümün

önünde beliren Kral'ın görüntüsünü silmek için gözlerimi kırpıştırmak, kendimi karşımdaki oğlana odaklamak zorunda kaldım. Gülümsemesi sıcaktı. Gözleri yüzümde geziniyordu. Ben de hızla aynını yapıp gözlerimi kaçırdım. Bakışından telaşla kaçarken gözlerim tanıdık bir başka çift gözle buluştu.

Siyah kirpiklerinin çerçevelediği çelik grisi gözlerinin fırtınası beni bir anda yutuverdi. Kai başını hafifçe yana yatırıp, başparmağımdaki yüzüğü gergince döndürmeme neden olan bir gülümsemeyle bana baktı.

Onun da, benim onu çözmeye çalışırken hissettiğim gibi aklını kaçırıyor olmasını diledim. Kai'ın gözleri başparmağıma ve o parmakta döndürdüğüm yüzüğe çevrildi.

Masanın diğer ucundan bana doğru eğilirken gözlerinde bir pırıltı belirdi. "Seni tedirgin eden bir şey mi var Gray?"

Vebalar aşkına, bir insan aynı anda nasıl hem bu kadar sinir bozucu hem de etkileyici olabilir ki? "Sana tedirgin olduğumu düşündüren nedir?"

"Hım," diye mırıldandı Kai. Bir elini sert hatlı çenesinde gezdirdi. "Şu yüzüğü döndürmenden mi yoksa elinde sıkı sıkı bir bıçak tutmandan mı başlasam?"

Önce hayretle ona, sonra da aşağı baktım. Gerçekten avucumda bir biftek bıçağı vardı. Fakat onu elime ne zaman aldığımdan emin olamıyordum. Bıçağa baktım. Gülüp kabzayı bıraktım. Gözlerim nihayet Kai'ın gözleriyle buluştuğunda, Prens'in gözlerinde meraklı, az öncekinden daha yumuşak bir bakış vardı.

Sinirimi bozan ise benim de ona aynı şekilde bakmam oldu. Her ne kadar çok farklı şeyler görsek de.

Ben şaşırtıcı, ilgi çekici, kibirli ve hesapçı bir oğlan görüyordum. Fakat onun hakkında keşfettiğim her yeni şeyle, hakkında ne kadar az şey bildiğimi anlıyordum. Sadece yürekten sevdiği kişilere ayırdığı bir yumuşak karnı vardı. Bu kadarı belliydi. Fakat etrafına duvarlar inşa etmiş, kendini korumaya almış, maskeler takmıştı ve bunlar onu çözmeyi sinir bozucu biçimde güçleştiriyordu.

Aklıma dövüşümüz, kararlı ve güçlü ellerini bedenimde hissetmenin nasıl bir his olduğu geldi. Onu dövüşürken izlemek müziği ruhunda, iliklerinde hisseden bir dansçıyı izlemek gibiydi. O savaşmak için doğmuştu. Öldürmek için yetiştirilmişti.

Ve bunu unutmamam gerek.

Bir hizmetçinin tabağımı almasıyla düşüncelerimden koptum. Parmaklarımda içgüdüsel olarak giden ekmek rulolarından birkaçını kapma isteği uyandı. Hâlâ değil besleyici öğünlere, düzenli yemek yemeye alışamamıştım ve elimi atabildiğim tüm yiyecekleri aşırmamak için hırsız içgüdülerimle mücadele etmem gerekiyordu.

Etrafımdakiler gitmek için ayaklanınca sandalyeler mermer zemine sürtündü. Neşeli, kibar bir ses yaygaranın arasında yükselince, hepimiz durup sese doğru döndük. Kraliçe ellerini batan güneşin ışıkları altında parıldayan, tertemiz, lacivert elbisesinin önünde zarifçe kavuşturdu.

Bize gülümseyen Kraliçe'nin gözlerindeki ışıltı aklıma az da olsa Kai'ı getirdi. "İlk baloya sadece birkaç gün kaldı! Hanımlar, eminim hepiniz bir elbise seçmiş ya da bir elbise hazırlaması için hizmetçinizle konuşmuşsunuzdur."

Kesinlikle bunların hiçbirini yapmamıştım.

Kraliçe gülümseyerek, "Ha, bir de dans figürlerinizi çalışmayı unutmayın," diye ekledi. "Halkın üzerinde iyi bir etki bırakmak isteyeceğinizi düşünüyorum."

Ah, hem de ne etki bırakacağım.

Kraliçe başını sallayıp, yemeğin bittiğine işaret edince hemen kapıya koştum. Odama dönüp elbisem için Ellie'den tavsiye isteyecektim.

"Paedyn."

Ayaklarım yalpalayıp yavaşlayarak beni durdurdu. O sesteki sıcaklıktan ve bana ilk adımla hitap etmesinden arkamdakinin Kai olmadığını anlamıştım.

Hayır, kardeşiydi.

Topuğumun üzerinde dönüp, uzun adımlarla bana doğru gelen, sarı saçları dağınık ve gülümsemesi büyüleyici Kitt'i izledim. Yanıma varıp bana bir katille paylaştığı gözlerin aynısıyla baktığında yutkundum.

Sıcak bir sesle, "Hey," dedi. "Seni odana kadar geçirmemin bir sakıncası yoktur umarım?"

Var.

Ona gösterdiğim dişlerimin arasından çıkıveren, "Hayır, kesinlikle yok," sözleri kulağıma geldi.

Koridorda yürümeye, sarayın yarışmacılara ayrılan kanadına doğru ilerlemeye başladık. Sesinde bir nebze gururla, "Görüşmen için seni tebrik etme fırsatım olmadı," dedi. "Sana iyi iş çıkaracağını söylememiş miydim?"

Görüşmeleri aklıma getirdiğimde, benden beklenen tek şeyi nasıl elime yüzüme bulaştırdığımı hatırladım.

"Hayatta kalmak. Buradan sağ çıkmayı umuyorum."

Bu düşünce beni az kalsın güldürecekti. "Eh, müstakbel Kral'ın krallığının mottosunu söylemeyip, her şeyi elime yüzüme bulaştırdığım için başımı vurdurmayacağını bilmek güzel."

Dilimi ısırdım. Fakat ağzımdan çıkıveren sözleri durdurmak için artık çok geçti.

Kitt güldü.

Hoş, içimi ferahlatan bir sesle. Bir eliyle ensesini ovuşturup, hâlâ kıkırdayarak, "Aslında en sevdiğim kısmıydı o," dedi.

Hayretle ona baktım. "Öyleydi demek?"

"Evet." Durup bana bakmasıyla kahkahası kesildi. Koridorun ortasında beni durdurdu. "Görüşmelerde şu ana kadar birinin söylediği en samimi şeydi o."

Yüzünü süzdüm. Babasıyla olan benzerliğini görmezden gelmeye çalıştım. "Herhâlde görüşmelerde şu ana kadar birinin söylediği en aptalca şey demek istemiştin."

Sıcak kıkırtısı bir kez daha duvarlardan yankılandı. "Belki de." Duraksayıp bana baktı. "Fakat sana kendini daha iyi hissettirecekse, buradan sağ çıkmayı beklediğini söylemekte haksız olmadığını düşündüm ve gerçek hislerini dillendirdiğin için sana hayran kaldım."

Sözlerindeki içtenlik beni öyle afallatmıştı ki ağzımdan bir kahkaha çıktı. "O hâlde bana sık sık hayran kalıyor olmalısın çünkü aklımdakileri gereğinden çok daha fazla söylüyorum."

Sana sık sık hayran kalıyorum.

Gözleri gözlerimi süzerken bu beş sözcüğü söyler, hiç niyeti olmayan bir şeyi dillendirir gibiydi. İlk kez o anda gözlerine baktım ve orada Kral'ın gözlerini görmedim.

Boğazımı temizleyip döndüm ve koridorda yürümeye devam ettim. Yanımda Kitt'le odamın kapısının önünde durduğumda kapıyı itip, "Benimle yürüdüğün için teşekkür ederim," dedim.

Duraksayıp omzumun üzerinden ona hafifçe gülümsedim. "Artık müstakbel Kral'ın bana refakat ettiğini herkese söyleyebilirim."

Kapıdan geçerken Kitt'in dudaklarından telaşlı sözcükler döküldü. "Evet ve izin verirsen bunu tekrar yapacağım."

Döndüğümde, onu hemen arkamda buldum. "Ne?"

Yüzünde bir prens için fazla utangaç kaçacak bir gülümseme vardı. "Bayan Gray, baloda partnerim olur musunuz?"

Aldığım bir sonraki nefes az kalsın beni boğacaktı. Fakat soruya yanıt vermek yerine, dudaklarımdan hırıltılı kahkahanın eşlik ettiği anlamsız bir soru döküldü. "Ne zamandan beri Bayan Gray'im ben?"

Utangaç gülümsemesinin yerini hınzırca bir gülümseme almasıyla aklıma bir an için kardeşi geldi. "Sen bana 'müstakbel Kral' demeye başladığından beri."

"Ve bu hoşuna gitmiyor mu? Yani sana müstakbel Kral demem." O zamana dek onun unvanına ve o unvana eşlik eden güce epey bağlı olduğunu varsaydığım için, merakım soruyu ağzımdan çıkmaya zorlamıştı.

"Bana kazanmadığım ya da henüz hak etmediğim bir unvanla hitap edilmemesini tercih ederim."

"Bu yüzden sana *müstakbel* Kral dedim."

Gülümsedi. Aramızdaki sessizliği bir süre uzatmaktan keyif alan Kitt nihayet, "Soruma yanıt vermediniz Bayan Gray," dedi.

Sesindeki teklifi işitip kaçındığım gözlerindeki sessiz soruyu gördüm. Partneri olmaya evet dersem sadece Kitt ve Paedyn olacaktık. Hayır dersem unvanlar yerinde kalacaktı.

Evet dersem rolümü oynayacaktım.

Hayır dersem insanları memnun etme fırsatını kaçıracaktım.

Müstakbel Kral'ın koluna girme ve babamın katiline benzeyen yüze bakma fikri şahsen bana hoş gelmese de Ilya halkına gelecekti. Böylelikle şüphesiz dikkatlerini çekecektim. Ürkütücü fakat çok cazip bir düşünceydi bu.

Geçmişin kenar mahalle sakiniyle geleceğin hükümdarını el ele hayal ettiğimde yüzüme bir gülümseme yayıldı. Zıt kutupların kusursuz bir resmi.

En güçsüz kadınla eşleşen en güçlü adam.

"Partnerin olmaktan onur duyarım Kitt," deyip hafifçe gülümsedim.

Rolünü oyna.

Ferahladığı anlaşılan Kitt kıkırdadı. "Bunu söyleyeceğini ümit ediyordum Paedyn."

"Ellie. Yardım et. Lütfen."

Gardırobuma gözlerimi dikmiş, içinde asılı olan her renkten ve tarzdan elbiseye baktıkça delirecek gibi oluyordum. "Baloda hangisini giysem? İyi bir izlenim bırakmam gerek..."

Ellie hafifçe gülüp, sözümü yarıda keserek, "Evet öyle ve bu elbiselerle bunu başaramazsın," dedi.

Başımı geriye atıp homurdandım. "Bunların nesi var?" Elimin altındaki göz kamaştırıcı elbiselere işaret ettim.

Ellie gardırobu göstererek, "Bunlar," dedi, "Balo elbisesi değil. Fakat bunlardan birini giyersen bir izlenim bırakacağın kesin. Sadece o izlenim, iyi bir izlenim olmaz."

"O hâlde şimdi ne olacak?" Öfkemin dışarı taşmasına engel olamıyordum.

Belli ki Ellie de bunu fark etmişti çünkü yumuşak bir sesle, "Sana özel bir elbise diktireceğiz. Derhâl. Kısa sürede seni güzel bir elbiseye sokacak bir sürü mükemmel terzi tanıyorum. Senin sadece tarzı ve yeşilin tonunu seçmen yetecek," dedi.

Ilya'nın krallık rengi zümrüt yeşili olduğundan, kadınların bu balolarda yeşil giydikleri herkesin malumuydu. Bu bir kural olmasa da herkesin öylece yaptığı bir şeydi. Tipik. Geleneksel.

Can sıkıcı.

Ellie tanıdığı terzilerden ve ne harika işler çıkardıklarından bahsetmeyi sürdürdü.

O an kafama dank etti. Tanıdığım bir terzi vardı. Beraber yaşadığım.

Bir anda yaptığım şeyin ağırlığı beni ezdi. Hayır, *yapmadığım* şeyin.

Adena.

Ona verdiğim söz zihnimde çınladı. Bu da bana onu nasıl *unuttuğumu* hatırlattı. Onu ziyaret edeceğime söz vermiş fakat ancak işim düştüğünde hatırlamıştım.

Suçluluk duygusu bedenimi sardı. Neredeyse boğazımı sıkıp beni boğacaktı. Yutkundum. Bencilliğimden dolayı içimden kendime küfrettim.

Fakat konu Adena olunca ilk kez bencillik etmiyordum.

İki yıl önce beni bir dükkânın çatısında incinmiş, isterik hâlde ve sadece beni anlayacak bir insanın özlemi içinde bulduğunda da

bencillik etmiştim. Yıldızları incelerken yağmur yüzümden aşağı akıyor, gözyaşlarıma karışıp o sabah bir İmparatorluk Muhafızının açtığı taze yaraları yakıyordu. Adena çatının kenarına tırmanmış, nefes nefese bana beni orada bulacağından emin olduğunu söylemişti. Tıpkı bir daha bir dükkâna tırmanmayacağından emin olduğu gibi.

Fakat gözleri sağanağın altında titreyen ve kollarını dizlerine sarmış bana çevrildiğinde gülümsemesi silinmişti. Bıkmıştım. Ne olduğumu kimseler bilmezken olmadığım bir şey olmaya çalışmaktan bıkmıştım.

Bu yüzden o gece gökyüzünü incelemeye, aramızdaki benzerlikleri çıkarmaya karar vermiştim. Yıldızlarınki gibi olduğunu hayal ettiğim bir yalnızlığım vardı. Herkesin fark ettiği fakat gerçekten görülemeyecek kadar uzak.

Ve bu kez birinin beni görmesini istemiştim.

Adena'ya geçmişimden, bugünümden ve arada kalan her şeyden bahsetmem bencilceydi. Ne olduğumu bilmesi bile onu tehlikeye atıyordu. Buna rağmen öğrenmesi bizi birbirimize daha da yaklaştırmıştı.

O bana inanmıştı. Gerçek, hıçkırıklar eşliğinde ağzımdan dökülürken ne olduğumu öğrenmesine rağmen yanımda kalmıştı.

Ve ben bir zayıflık anında hiç öyle bir ferahlık duymamıştım. Ağır ağır konuşarak, "Ellie," dedim. "Ya sana tanıdığım bir terzi olduğunu söylesem?"

Bir süre düşünen Ellie omuz silkerek yanıt verdi. "Bu iyi olurdu. Burada biriyle mi tanıştın? Sarayda?"

"Hayır, Loot'tan biri o." Ellie bana şüpheci bir bakış atsa da onu ikna etmek için bastırdım. "İnanılmaz bir terzidir. Bana Ilya'nın görüp görebileceği en güzel elbiseyi dikeceğini garanti ederim."

"Eh, sanırım Lenny'yle konuşup ondan bu terziyi buraya getirmek için sana refakat etmesini isteyebilirim." Sonra hemen, "Tabii izin alabilirse," diye ekledi.

Kaşlarım çatıldı. "Onu getirmek mi?"

"Ah evet. Gitmenize izin verilirse terzi seninle buraya gelir ve Sınavlar bitene kadar özel terzin olarak işe alınır. Ya da sen..." Sustu.

Sözlerinin kalanı, kalbimin kulaklarımda atan sesinde boğuldu. Kalbim öyle hızlanmıştı ki sanki bir dövüşün ortasındaydım.

Adena burada kalacak. Benimle.

Karnı doyacak ve ona para ödenecekti. Onu görebilecektim. Güvende olacaktı. İçim ferahlamıştı. Bu duygu, hâlâ hissettiğim suçluluğun gücü yettiğince yerini almaya çabalıyordu.

Ellie, Lenny'yle beni Loot'a götürmesi için konuşacağına söz verdikten sonra iyi geceler dileyip kapıdan çıktı.

Yatağıma uzanıp tavandaki ayrıntılı kabartmalara baktım. Orada ne kadar süre uzandığımdan emin olamadım. Adena'yı sağ salim görecek olma düşüncesinin verdiği ümidin ve mutluluğun içimi doldurmasına izin verdim.

Sonra kapının hafifçe çalınmasıyla düşüncelerim dağıldı.

19 BÖLÜM

Paedyn

Neredeyse gece yarısı olmalı, Vebalar aşkına kim ki bu?

Kabzasını kavradığım hançerimi yastığımın altından çekip aldım ve zeminde sessiz adımlarla ilerlerken gevşekçe yanımda tuttum. Kapıyı çekip açtığımda, diğer tarafındaki bir çift gri gözle karşılaştım.

Kai'ın gözleri önce elimdeki hançere, ardından yüzüme çevrildikten sonra, sabahki dövüşümüzde bana cömertçe bahşettiği elmacık kemiğimdeki morluğun ve dudağımdaki yarığın üzerinde bir süre bekledi. Gururum, Şifacılar'ın yaralarımı tedavi etmelerine izin vermeme engel olmuştu. Prens'in de aynı sorundan mustarip olması beni şaşırtmamıştı. Çenesinde açık renkli morluklar çiçek açmıştı. İndirdiğim her darbenin yadigârları.

"Şunu yine boğazıma dayamayı mı planlıyorsun?" Avucumda sıktığım hançere başıyla işaret eden Kai'nı dudakları yukarı büküldü.

"Beni kışkırtma," deyip parmaklarımı hançerin pürüzsüz, düz ağzında gezdirdim. "Rövanş için mi buradasın?"

Kai ellerini dar, siyah pantolonunun ceplerine sokup, ayak bileklerini üst üste koyarak kapı çerçevesine yaslandı. "Beni kışkırtma." Siyah saçları alnına düşmüş, mürekkep karası dalgaların arasındaki gri gözlerini ortaya çıkarmıştı. Tıraş olmadığı belliydi. Sert hatlı çenesinde kirli sakalın gölgesi vardı. Orada bıraktığım ve gitgide kararan morluklarla daha da vurgulanmıştı.

"Ne istiyorsun Azer?"

"Ben de seni özledim Gray," dedi Kai. Dikkat dağıtacak kadar ince gömleğinden rahat bir tavırla bir şeyler kopardı. Sonra gözleri gözlerime çevrildi. Uzun kirpikleri açık renkli gözleriyle güçlü bir tezat oluşturuyordu. "Dersin için geldim."

Alaycı bir ses çıkardım. "Anlamadım, *neyim* için?"

"Dersin." Kai başını yana eğdi. Keyifli bir şaşkınlık içindeydi. "Sen bir Psişik'sin. Geldiğimi sezmedin mi?"

"Gücüm öyle işlemiyor, sen de bunu biliyorsun," dedim. Sesimin tonunda kızgınlık ve şaşkınlık birbirine karışmıştı. "Sen neden bahse..."

"Demek gerçekten baloya gidip kardeşimin ayaklarına basacaksın?" Bir kahkaha attı. "Sende sürprizlerin sonu yok, değil mi?"

"Hayır, ayaklarına basmayacağım. Belki kendi ayaklarım birbirine dolanabilir fakat..." Sustum. Sırıtışının yüzüne daha da yayılışını izledim. Gamzesi benimle alay ediyor, beni avucumda sabırla bekleyen hançeri kullanmam için kışkırtıyordu.

Sonra sözlerinin anlamını çözdüm.

"*Dans* dersleri mi? Bu yüzden mi buradasın?" Kıs kıs güldüm. Şaka yaptığını düşünüyordum.

"Yeterince oyalandın." Kapı çerçevesinden ayrılıp bana bir adım yaklaştı. "Haydi, bütün geceyi böyle geçiremeyiz." Sonra sırıttı. "Tabii bütün geceyi dışarıda geçirmemizi istemiyorsan."

Yerimden kımıldamadım. "Hayır. Asla olmaz. Yardımını istemiyorum, dahası yardımına ihtiyacım da yok." Prens'e alaycı bir gülümsemeyle baktım. "Fakat bana yardım etmeye hep hevesli olduğunu bilmek güzel."

Kenarından tuttuğum kapıyı Kai'ın yüzüne kapatmak için hareketlenmemle pırıl pırıl ayakkabısını araya sıkıştırdı. Ne kadar direnseм de güçlü kollarıyla ittiği kapıyı kolayca açtı. Elini ahşabın üzerinden çekmeden eğilip, "Her zamanki gibi yardımıma ihtiyacın olduğunu kabul etmeyecek kadar inatçısın," dedi.

"*İhtiyacım olan* senin odamdan çıkıp gitmen." Ona tüm dişlerimi göstererek sırıttım.

Ne var ki sözlerim aksini söylese de haklı olduğunun farkındaydım. Teklifini kabul etmem ve müstakbel Kral'ın yanında rezil olmamak için çalışmam gerektiğini biliyordum. Fakat bunu başıma kakma olasılığı, bana *yine* yardım edecek olması canımı sıkıyordu.

"Neye ihtiyacın olduğu ve ne istediğin iki farklı şey." Çam kokusu üzerime sinerken başını eğip başıma yaklaştırdı ve beni gözlerine bakmaya zorladı. "Hadi ama Gray, seni daha zeki bilirdim. Bu baloda iyi bir izlenim bırakman gerektiğini biliyorsun. Ayrıca kardeşimin yanındayken insanların gözleri her zamankinden çok daha fazla üzerinde olacak."

Sanki düşüncelerimi okuyup, özetlemiş ve bana geri yansıtmıştı. Ona öfkeyle baktım. Haklı olduğunu biliyordum ve o da bunu biliyordu.

Direncimi yitirdiğimi gözlerimden okumuş olacaktı ki dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Aklını başına aldığını görmek güzel. O hâlde gidelim."

Başım dik, omzuna sürtünerek yanından geçtim. Bunu yapmayı *ben* seçmiştim. O değil. Bunu unutmasa iyi olurdu. Kai beni koridordan geçirirken ona, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Koridorun sonunda zümrüt yeşili, kadife bir halının serildiği geniş, helezoni bir merdivenden çıktık.

Kai'ın yüzüne bir gülümseme oturdu. "Rahatça düşeceğin kadar geniş bir yere."

Merdivenin sahanlığına vardığımızda, beni tablolarla süslü, duvarları ve tavanı sedefi andıran kabartmalarla kaplı, geniş bir koridordan geçirdi. Gözlerim duvardaki çerçevelerin üzerindeki ince toz tabakasına çevrildi.

Buraya birileri çıkmayalı epey zaman olmuş.

Şatonun planını ve olası çıkışları öğrenmek için el ayak çekilince odamdan defalarca gizlice çıkmama rağmen, bulunduğumuz kat henüz keşfetmediğim birkaç kattan biriydi. Sebep ister kişiliğim ister paranoya olsun, çevrem hakkında bilgim olmaması beni neredeyse Sınavlar kadar korkutuyordu.

Lenny kapımın başında nöbet tutmadığından çevreyi araştırma arzuma dayanamıyordum. İşin aslı, İmparatorluk Muhafızımla pek görüşmüyordum bile. Bunu düşünmemle içimi aniden hüzün kaplayınca kendime şaşırdım. Lenny'nin arkadaşlığından gerçekten ne kadar keyif aldığımı fark etmem, hatta bir *İmparatorluk Muhafızı* hakkında bu tür şeyler düşünebilmem beni şoke etmişti.

Halıdaki bir tümseğe ayağım takılınca yüzüstü yere devrildim. Tam ben spiral desenlerle süslü halının üzerine yığılacakken, asap bozucu bir aşinalığımın olduğu bir kol beni belimden sıkıca kavradı.

"İşte seni bu sakar adımlarından kurtarmaya çalışacağız," dedi Kai. Sesinden sırıttığını sezmiştim. Beni ayağa kaldırıp bir eliyle dengeledi. O eli ittim. Sersemlemiştim ve aramıza biraz mesafe koyma ihtiyacı duymuştum.

Kai ellerini havaya kaldırıp, alaycı bir tavırla geri adım attıktan sonra başını yeniden koridora çevirdi. İkimiz yürümeye devam ederken, sormayı beklediğim soru nihayet dudaklarımdan döküldü. "Bunu neden yapıyorsun?"

Kai önümde durdu. Ağır ağır döndü. Soru neredeyse onu neşelendirmişti sanki. "Gerçekten basit bir sebepten dolayı. Bu baloya kardeşimle katılıyorsun ve onun olabildiğince iyi görünmesi gerek."

Yüzünü süzdüm. Maskesinde beliren küçük çatlak kardeşine olan sevgisini ve bağlılığını, onun uğruna neler yapabileceğini açık etmişti. Sanki yerine getirmesi gereken bir görevdi bu. Sanki Kai şimdiden İnfazcı'ydı ve konu, sadece kardeşinin ayaklarına basmama engel olmaktan çok daha önemliydi.

Sonra maskesi birden geri geldi. Yine soğuk ifadeli, az önce orada olan duygudan arınmış yüzüne bakıyordum. Zekice bir karşılık bulamayınca yürümeye başladım. Daha küçük bir koridordan sağa dönüp soldaki son kapıya gittik. Kai'ın tokmağını çevirip açtığı kapının ardında, sadece pencereden sızan ay ışığıyla aydınlanan bir yatak odası belirdi.

Ben kendi odamın muhteşem olduğunu düşünmüştüm ama *buna* kıyasla benimki sönük kalıyordu. Odamın iki katı genişliğindeydi ve bir yatak odasından ziyade evi andırıyordu. İçinde –odamdaki gibi– dört direkli bir karyola, şifonyer ve masa olsa da epeyce kullanıldığı anlaşılıyordu. Kitaplık dolup taşıyordu. Kitaplar raflara ancak tuhaf açılarla yerleştirilerek sığdırılmıştı. Çoğunun yıpranmış kapaklarından anladığım kadarıyla strateji, muharebe ve... *şiir* gibi konulardaydılar.

İlginç.

Odadaki her şey benim odamdakinden daha hoş fakat kullanılmış ve yıpranmıştı.

Bu oda... Onun asıl odası.

Masanın üzeri siyah mürekkep lekeleriyle kaplıydı ve köşeye zırhlar yığılmıştı. Gözlerim karyola direkleri üzerindeki kesiklerde gezindi. Koyu renkli ahşaptan geniş parçalar eksilmişti.

Kılıç kesikleri.

Karyola direklerine kör bir kılıç saplamıştı. Defalarca.

Bunun bir insana kılıç saplamasından iyi olduğunu düşünsem de Kai'ın onu da yaptığından emindim. Nihayet gözlerim yeniden ona çevrildi. Ben odasının ortasında dikilirken kapı çerçevesine yaslanmış, meraklı gözlerle beni izliyordu. Odanın ortasına kadar yürüdüğümü fark etmemiştim bile.

Bakışları altında ne söyleyeceğimden emin olamadan, başımla büyük yatağın yontulmuş direklerine işaret ettim. "Stres atmak için ilginç bir yöntem."

"Ellerin kanayana kadar yastık yumruklamak da öyle." Bana hafifçe gülümseyip elleri cebinde, masasının başına gitti ve masanın üzerindeki, ne olduğunu bildiğim cihazla oynamaya başladı.

Babamın bir pikabı vardı. Çocukken içine başını soktuğum altın rengi hunisi olan bir pikap. Babam kenar mahallede saygın bir Şifacı olarak iyi para kazansa da, sahip olduğumuz en harika şey o pikaptı. Yıllar önce, babam ayaklarımı ayaklarının üzerine yerleştirip mutfakta ikimizi dans ettirirdi. Daha doğrusu *o* dans ederdi. Ben de sadece onun yönetiminde gezinti yapmış olurdum. Fakat bana birinin ayaklarına basmadan nasıl dans edeceğimi öğretme fırsatı asla olmamıştı.

Plağa değen iğnenin çıtırtılarına aşina olsam da, sonrasında odayı dolduran akıcı vals bana yabancıydı. Kai dönüp, rahat bir tavırla gömleğinin düğmelerinin üst yarısını çözdü ve bronzlaşmış göğsüne ve kıvrımlı dövmesine bakmamak için gözlerimi dikecek bir şeyler aradım.

Sonra birden Kai karşımda bitti. Sağ yanağındaki daha derin gamzeyi ortaya çıkaran belli belirsiz bir gülümsemeyle beni tepeden tırnağa süzdü. Bakışı bir okşayış gibiydi ve hiç acelesi yoktu. O delici bakışın altında eğilip bükülmeyi reddediyor, huzursuzca kıpırdanışımı izlemekten keyif alacağını biliyordum.

Altta kalmak istemediğimden, gözlerimi sert yüz hatlarında ve daha da keskin hatlı bedeninde gezdirdim. Ona dair her şey ölümcüldü. O gülümseme. O gözler. O kıvrak zekâsı.

"Bana rağmen dikkatini dans etmeye verebilecek misin tatlım?"

Sözleri beni irkiltmişti. Gözlerimi gözlerine çevirdim. Ofladım. "Sanırım üstesinden gelebilirim, teşekkürler."

Bana şüpheci bir bakış attı. "Sanırım bekleyip göreceğiz, değil mi?" Onun kolunu uzatıp beni kendine çekerek dansa başlamasını bekle-

dim. Bu düşünce kalbimi hızlandırdı ve kendimi ellerini bedenimde hissetmeye hazırladım.

Fakat Kai yerinden kımıldamadı. Aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışmadı.

Güzel.

"Şimdilik, sadece sıradan bir valsin adımlarını öğrenmekle işe başlayacaksın," dedi. "Bunun en önemli nedeni de ayak parmaklarıma basmanı istememem."

Elleri hâlâ ceplerinde, bir adım ileri bir adım geri, sonra bir o yana bir bu yana adım atarak bana temel hareketleri gösterdi. Çok zarif, çok kibar, çok *doğaldı.*

Dövüşmek. Dövüşmek de onun için bir dans.

Kendimi hantal hissettim ve bir anda öz güvenim kayboldu. Elleri ceplerindeyken bile Kai adımlarıma kolayca ayak uyduruyor fakat acemi ayaklarıma takılmamak için bana fazla yaklaşmıyordu.

İç çektim. Kendime ve karşımda sırıtan Prens'e kızgındım.

Kai sesinde epeyce seçilen bir keyifle bana "Gevşe," diye mırıldadı. "Çok düşünüyorsun. Hesap yapma, sadece müziğe ayak uydur." Başımı kaldırdığımda bana sırıtarak baktığını gördüm. "Bir de bunun bir dans olduğunun farkındasın, değil mi? Bu yüzden dövüş pozisyonu almana gerek yok."

Ancak o an, bedenimin ne kadar gergin ve tetikte olduğunu, ellerimi her an darbe indirecekmiş gibi kaldırdığımı fark ettim. Sırtımı dikleştirip elimi gevşek örgümden kurtulan saç tutamlarında gezdirdim. Tuhaf bir şekilde... *Gergindim.* Bu da öyle sinirimi bozuyordu ki çıldırabilirdim.

Gözlerini bana dikmese bu iş çok daha kolay olurdu.

Bir vals daha sona ererken yerini yavaş, yumuşak bir melodi aldı. Başım öne eğikti ve müziğe uydurmaya çalıştığım ayaklarımı izlerken saçlarım yüzüme düşüyordu.

Belimdeki bir baskı beni irkiltti.

Refleks olarak elim elbisemin kıvrımları altındaki kınında olan bıçağa doğru seğirdi. Fakat nasırlı bir el bileğimi tuttu. Kai alçak sesle gülerek, "Dans etmek için bıçaklara da gerek yok," dedi. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, sert parmaklarını ağır ağır bileğimden avucuma kaydırdı ve elimi kavrayıp havaya kaldırdı.

Fakat dikkatimi çeken diğer el oldu. Rahat bir şekilde belime yerleşen el. Beni ona doğru çeken el. Avucunun sıcağının, akşam yemeği

için giydiğim elbisenin ince kumaşından geçerek belime sızışını hissedebiliyordum.

Kai beni yakınına çekerken gözlerimi ona diktim. Bunun önünde sonunda olacağını bilmediğimden değil, sadece bu kadar aniden olacağını beklemediğim için. Bana beklentiyle baktıktan sonra, yumuşak bir sesle kıkırdayıp elini belimden çekti ve aniden elinin yokluğunun geride bıraktığı soğuğu hissettim. Diğer elini tutup omzuna kaldırdı. Avucumu ince gömleğinin üzerine bıraktı. Kai elini yeniden belime götürüp, elbiseme sertçe yaslarken gömleğinin altındaki her bir kasın hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Ayakları müziğe uygun bir şekilde hareket etmeye başladığında, yumuşak bir sesle, "Bakalım neler öğrenmişsin," dedi. Acemice ona ayak uydurmaya çalıştım ve adımlarımı onunkilerle eşleştirmeyi başardım. Beni kolayca yönlendirip, dans boyunca kendinden emin bir şekilde bana kılavuzluk ediyordu.

Gözlerim bir süre odada gezindikten sonra ayaklarıma çevrildi. Her bir adımı sayıyordum. Aniden belimdeki baskı kayboldu ve parmakları çenemi tutup başımı yukarı kaldırdı. "Ayaklarını izlemeye devam ettiğin sürece asla öğrenemezsin Gray. Gözlerin üzerimde olacak." Gülümseyip elini yeniden belime götürdü. "Çok zor olmasa gerek."

Bu sözlerine gözlerimi devirerek karşılık verdim. Nükteli bir yanıt için ağzımı açsam da dudaklarımdan sadece bir soru döküldü. "Kitt'in baloda partnerim olmayı teklif ettiğini nereden öğrendin?"

Kai'ın kahkahası neşesiz, hissizdi. "Psişik olmasam da parçaları birleştirmek zor olmadı." Ona sadece gözlerimi dikerek tepki vermemle, iç çekerek konuşmasını sürdürdü. "Kardeşimi tanıyorum ve bu yüzden sana bu teklifi yapacağını biliyordum."

"Berbat bir yanıttı bu," demekle yetindim.

"Sen de hâlâ berbat bir dansçısın, bu yüzden belli ki daha çok işim var," dedi. Homurtuyla güldüm.

Kai rahat bir tavırla, "Ha," diye ekledi, "Bir de sana teklif ettiğinden bana bahsetmiş olabilir."

Ben kendime engel olamadan ağzımdan bir kahkaha daha çıkıverdi. Sesi kesmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerim fazla yakınımdaki göğse çevrildi. Bu da bana *ikimizin* iki rakip için, Sınavlardaki iki düşman için fazla yakın olduğumuzu hatırlattı.

Yine de onunla yatak odasında dans ediyordum işte. Yalnız başımıza. Karanlıkta.

Hiç ihtimal vermesem de birden zaten gergin olan bedenim hepten kaskatı kesildi.

Dokunuşu karşısında gerildiğimi hisseden Kai, eğilip beni iyice yakınına çekti. "Kazık gibi oldun Gray. Biraz gevşe."

Bu sözler bir işe yaramıyor.

Bir dansçının yapması gerektiği gibi, kendimi kollarına bırakmaya çalışsam da bunu başaramadım. Ümitsiz vakaydım ben. Ümitsiz bir şekilde boyumu aşan işlere kalkışmıştım.

Fakat Prens öyle kolayca pes etmeyecekti. Hayır, kolunu belime iyice dolayıp beni kendine çekti. Aramızda kalan son, azıcık mesafeyi kapatmak istemediğimden ayaklarımı sürüdüm.

Loş ışıkta güç bela seçilen, çıldırtıcı bir gamze bana bakıyordu. Her zamanki gibi asap bozucu bir keyifle, "Pekâlâ, bugün neler öğrendik?" diye sordu. "Bir, dans etmek için hançerlere ihtiyaç yoktur. İkincisi de, dans ederken partnerine yakın durman gerekir. Çok şaşırtıcı ama, ikincisinde daha çok zorlanır gibisin."

"İlkinde zorlanıp boğazına bir hançer dayamamı mı tercih ederdin?" Durakladım. "Yine."

"Fazlasıyla öngörülebilir birisin." Kıkırdadı. Ses bedenimi sardı. Sonra, "Hep çok gaddar ve beni bıçaklamaya heveslisin," diye mırıldandı.

Bana çok yakındı. Fazlasıyla yakın.

Bu gerçek dikkatimi fazlasıyla dağıttığından, ayağım ayağının üzerine çıktı ve öne sendeleyip yapılı bedenine çaptım. İki elini de belime dolayıp beni dengeledi. Kendimi toparlar toparlamaz onu ittim. Göğsünde gürleyen pes kahkahaya içten bir gülümseme eşlik etti. Sadece kardeşinin yanındayken yüzüne yerleştirdiği bir gülümsemeydi bu.

Ölümcül.

"Bir dövüşçünün ayak hâkimiyeti nasıl bu kadar kötü olabilir?" Gözleri gözlerimle dans eder gibiydi. "Sürprizlerle dolusun."

Elinden kurtulup hissizce, "Eh, *işte bir sürpriz daha,* ders burada bitiyor," dedim. Sırtımı ona dönmemle beni bileğimden tutup kendine çevirdi.

"Fakat hâlâ bana bir dans daha borçlusun." Dalgalı saçları alnına düştü. Gözlerindeki bakış onunla oynamam için neredeyse yakarıyordu.

Uyumlu davranmayı seçip, "Peki," dedim. "Bir sorunun yanıtı karşılığında bir dans daha."

Kaşları kalktı. "Bu bir rüşvet mi Gray?"

"Benim şartlarım bunlar. İşine gelirse Prens." Verdiği yanıt sadece pes bir kahkaha oldu. Gözlerini benden kaçırıp bir süre düşündükten sonra nihayet gözlerime çevirdi.

Elimi ağır ağır havaya kaldırıp diğer elini bir kez daha, sakince belime götürdü. "Anlaştık."

Bir başka yavaş vals çalmaya başlayıp, beni müzikle ve adımlarımla meşgul ederek dansa boğdu. Beni dikkatle süzen gözlerinin üzerimde bıraktığı hissi göz ardı edemeyecek hâle geldiğimde nihayet gözlerine baktım.

Kai bir yandan beni dansta yönlendirerek, "Peki, şu öğrenmek için yanıp tutuştuğun şey neymiş bakalım?" diye sordu.

Hiçbir fikrim yok.

Bana bakıp, iyice süzerek bir yanıt bekledi. Gri gözleri buz parçaları, cam kırıkları gibiydi. Her ikisi gibi bakışı sert ve deliciydi. Soğuk fakat cezbedici. Gözlerinin sadece ölümcül şeylere has bir güzelliği vardı.

Ve işte böylece bir anda ona soracak bir şey düşünemez oldum. Zihnimi bir soru bulmak için yoklasam da tek yapabildiğim aklıma ilk geleni söylemek oldu.

"Yerinde olmak ister miydin?" Siyah kirpiklerini çırparak gözlerini kırptı. "Ilya'nın müstakbel Kral'ı olmayı ister miydin? Vâris olmayı?"

Bu soruyu soracağımı sanmazdım fakat olan olmuştu. Gözlerini gözlerimden ayırmadan sadece, "Hayır," dedi.

Kaşlarımı sessiz bir soru sorar gibi kaldırdım. Kai sözlerinin gerisini getirmeyince, "Hepsi bu kadar mı? 'Hayır'?" dedim.

"Yanıtını aldın. Ben de dansımı aldım. Anlaşma buydu tatlım."

Güçlükle nefes alıyordum.

Adena'nın ince kolları boynumu öyle sıkıca sarıyordu ki gözlerimin önünde benekler uçuşmaya başlamıştı. Kale'de onu beklediğini görünce çığlıklar atıp ciyaklamıştı.

En iyi dostum. Yoldaşım. Sağ salim karşımdaydı. Her zamanki gibi güzel ve neşeliydi.

Lenny yeni terzimi getirmemiz için beni Loot'a götürmek üzere sabah erkenden odama gelmişti. Anlaşılan bunu yapmak için gerekli izini almıştı. Fakat ona ayrıntıları soramayacak kadar heyecanlıydım. Hatta zaman zaman ben de sevinçten ciyaklamış olabilirdim.

Adena tiz bir sesle, "Senin *neyin* olacağım?!" diye haykırdı.

İç çektim. Fakat ses daha çok kahkaha gibi çıktı. "Özel terzim." Ayrıntıları ona üçüncü kez anlattım. "Yani, tabii bu işi istemiyorsan..."

"Deli misin? Elbette ki işi istiyorum Pae!" İkimiz Loot'un ucunda bizi bekleyen faytona doğru yürürken Adena neredeyse seke seke gidiyordu. Önümde uzanan pazarı ve geniş sokağı inceledim. Evim ondan ayrıldığımdaki kadar donuk ve iç karartıcı görünüyordu. Küfürlerin ve pazarlık edenlerin seslerinin, balık ve baharat kokularının beni sarmasına izin verdim. Hepsi tanıdıktı. Hepsi aynıydı.

Adena'yla birlikte Lenny'nin kapısını bize açtığı faytona bindik. Kaldırım taşlarıyla kaplı engebeli sokakta faytonun tıkırtıları eşliğinde sarayın yolunu tuttuk.

Küçük pencereden dışarı bakan Adena hayretle, "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum," dedi. Bana doğru dönüp Ellie'nin bana zorla giydirdiği gündelik elbiseyi kocaman gözlerle süzdü. "*Buna* inanamıyorum." Gözlerini yüzümden elbiseye çevirip, elbisenin eteğinin kenarını tutarak incelemeye başladı.

"Buna çok da... *Alışma.*" Elbiseye işaret ettim. "Gün içinde genellikle pantolon giyiyorum fakat Ellie beni Loot'ta görecek insanlar üzerinde iyi bir izlenim bırakmam için elbise giymemde ısrar etti."

Gerçekten orada çok sayıda insan vardı. Günün erken saatleri de olsa pazar yeri erkekler, kadınlar ve çocuklarla dolup taşıyor, hepsi de ben yanlarından geçerken bana hayretle bakıyordu.

Üzerlerinde nasıl bir izlenim bıraktığımdan emin olmasam da bir izlenim bıraktığım kesindi.

Adena neşeyle gülümseyerek, "Anlaşılan Ellie'yle çok iyi anlaşacağız," dedi.

"Ah, iyi anlaşacağınızdan eminim." Gülerek, "Ayrıca sana para ödenecek, yemek verilecek ve geceleri gerçek bir yatakta uyuyacaksın," diye ekledim. "Bana sarayda zamanının çoğunu geçireceğin, hayal edebileceğin her tür kumaşın bulunduğu bir dikiş odası olduğu söylendi."

Bunu düşünmek bile Adena'nın gözlerinin buğulanmasına neden oldu. "Cennet. Cennette olacağım."

Ona her şeyi anlattım. Eğitimi, görüşmeleri, yarışmacıları. O da aynısını yaparak bana Loot'tan gittiğimden beri neler yaşadığını anlattı.

Adena gülüp ihtimal vermediğini hissettirerek, "Beni unuttuğunu düşünmeye başlamıştım," dedi. "Ama bak işte buradasın, beni yanına alıyorsun!"

Bir suçluluk dalgasının bana çarpmasıyla boğulacak gibi oldum.

Yutkundum. Beni affetmesi için, ona üzgün olduğumu söylemek üzere ağzımı açtım."Seni asla unutamam A."

Bir daha asla.

Adena gülümserken kalbim göğsümde hızla çarptı. O çok iyi biriydi ve ben çok suçluydum. Gerçeği ondan saklamam zayıflığımın eseriydi. Fakat kalbimin her atışında bunu tekrar yapmamaya yemin ettim.

"Ah dur biraz! Baloya kiminle gideceksin?" Adena'nın tiz sorusu beni karmakarışık düşüncelerimden kopardı.

Elbette ki Adena, Sınavlara dair o ayrıntıyı, hepimizin balolar için eşleşmesi gerektiğini bilecekti. O tür şeylere bayılırdı. Elimle yüzüme düşen saçları yana taradım."Şey... Kitt'le gideceğim."

Adena gözlerini kırpıştırdı. Sonra ciyakladı.

"Kitt'le mi? Yani *vârisle* mi?" Nefes almakta zorlanacak hâle gelip elleriyle kendini yelledi.

Onu sakinleştirmek için,"Çok da önemli değil bu A," dedim."Sadece iyi görünmem gerek."

Adena kendinden emin bir edayla,"Eh, o zaman doğru kıza geldin," dedi."Vay canına, peki, o hâlde *cidden* iyi görünmen gerek." Gözlerine düşen kıvırcık kâkülleri yana taradı."Pekâlâ, seçim yapmak için elimizde yeşilin birçok güzel tonu var. Sana zümrüt yeşili ya da grimsi yeşil bir elbise..."

Bir elimi kaldırdım. Dudaklarım bir gülümsemeyle büküldü."Aslında aklımda farklı bir renk var."

20. BÖLÜM

Kai

Bir siyah denizinde dikiliyordum. Siyah ceketler, siyah kravatlar, siyah ayakkabılar. Balo salonunu dolduran adamlar; beyaz, mermer zeminin üzerinde mürekkep gibi, parlak parşömenin üzerine aceleyle karalanan sözcükler gibi dolanıyordu.

Hizmetçiler odada dans ediyorlardı. Fakat kalabalığın arasında gezinirlerken onlara müzik eşlik etmiyordu. Her zamanki gibi odayı turluyor; şarap ve şampanyanın yanında elle yenen, gösterişli yiyecekleri daha da gösterişli tabaklarda getiriyorlardı.

O yılki Sınavlar –ben katılacağım, müstakbel İnfazcı sınanacağı için– *farklı* olacağından baloların da sıradan olmaması şaşırtıcı değildi. Normalde Sınav baloları sıradan balolardı. Ancak aşırı alkol tüketimiyle üstesinden gelinebilecek, saatlerce süren danslardan ve sıkıcı sohbetlerden ibaretti.

Fakat bu Sınavın ilk balosu bir ziyafetle başlayacaktı.

Siyah giymiş bedenler odaya saçılmıştı. Her yaştan erkekler etrafta geziniyordu. Daha doğrusu asilzade olan, kraliyet ailesine mensup ya da bir şekilde Arınma Sınavları'nın ilk balosuna davetiye almayı başaran her yaştan erkekler.

Erkek kümeleri arasında bir saat dolanıp, hem genç, hem yaşlı, hem dost hem düşman adamlarla havadan sudan konuşmamın ardından en hafif tabirle huzursuzlanmış ve sıkılmıştım. Kitt'le balo salonunun sını-

rında kalan, üzeri içkilerle dolu birçok güzel masadan birinde yerimizi almak için izin istedik.

Şatonun en sevdiğim odasına kim bilir kaçıncı kez hayranlıkla bakarak zaman geçirdim. Mermer sütunları ve geniş, yerden tavana uzanan pencereleri odaya uhrevi bir hava veriyordu. Tavandan sarkan avizeler elmaslarla ve zarafetle dolup taşıyordu. Zümrüt yeşili halılarla kaplı iki merdiven, epey yüksekte kalan balkondan mermer zemine iniyordu. Altın sarısı, ayrıntılarla süslü kapılar balo salonunun zeminine bakan yarım daire şeklindeki platforma açılıyordu. Salonun zemini öyle parlaktı ki üzerinde bıkkın yansımamı görebiliyordum.

İkinci şarap kadehimi yudumlarken daha kuvvetli bir içkinin özlemini duydum.

Eli kulağında.

Şık balo salonunun uzak köşesinde konuşlanan küçük orkestra, balkondaki pırıltılı kapıların açılmasıyla çalmaya başladı. Zümrüt yeşili ipeğe sarılı güzel bir kadın, tırabzana adım atıp aşağısındaki zemine baktı.

Annem.

Gülümsemesi neredeyse ışık saçıyordu. Sağındaki merdivenden zarifçe, ölçülü, yumuşak adımlarla inmeye başladı. Bazen onun bile dövüşçü olduğunu, Volt yeteneğiyle elektriği manipüle edip istediği gibi ölümcül bir araç olarak kullanabildiğini unutuyordum.

Topuklu ayakkabıları mermer zeminde tıkırdayan annem balo salonunda ilerledi. Adamlar kenara çekilip, salonun uzak ucunda oturan babamın yanına giderken ona yol verdiler.

Babam gülümsedi. Anneme *gerçekten* gülümsedi. Yüzünde nadiren beliren, sadece annem yanındayken takındığı bir ifadeydi. Ayağa kalkıp, salonun ortasında annemi karşıladıktan sonra onun koluna girdi.

Kral etrafına bakınıp kendisini gözleyen adamları gözledi. "Arınma Sınavları'nın ilk balosu başlasın!" Kral ve Kraliçe yan yana yürüyüp, yanlarından geçtikleri kişilerle konuşur ve onları karşılarken adamlar tezahürat yapıyorlardı.

İşte başlıyor.

Genç ve yaşlı kadınlar teker teker o altın kapılardan içeri girmeye başladılar. Erkeklerin balo salonuna önceden girip kadınların gelişini beklemeleri gelenekti. Babamla ilk karşılaşmalarında bilerek baloya geç gelen ve tüm gözleri üzerine çeviren Kraliçe'nin onuruna be-

nimsenmiş bir âdetti bu. O zamandan beri, herkesin gelişlerini izleyip hayranlık duymaları için tüm kadınlara tanınan bir fırsat olmuştu.

Onlarca kadın üzerlerinde yeşilin farklı tonlarıyla merdivenlerden iniyordu. Kapıya varır varmaz flörtleri onları alıp götürüyor, çiftler balo salonunun kenarındaki çok sayıda masadan birine geçiyordu.

Kitt'le şaraplarımızı yudumlayıp kadınların geçit törenini uzaktan, hayranlıkla izledik. Belirli bir düzen içinde gelmiyorlardı. Kapıdan geçecek bir sonraki kişinin kim olacağını, unvan ya da konum belirlemiyordu. Kuzenimin, şarap kırmızısı saçlarıyla tezat oluşturan nane yeşili bir elbiseyle içeri girişini izledim. Andy kendisini merdivenin aşağısında, yüzünde ahmakça bir gülümsemeyle bekleyen Jax'e gülümsedi. Sonra onu yarışmacılara ayrılan, konukların bizi en iyi şekilde görebilmeleri için salonun ortasına yerleştirilen geniş masaya çekti. Bir yemek ve gösteri.

İkisini yerlerine geçene kadar izledikten sonra, dikkatimi yeniden balkona çevirdim. Kadınların içeri düzenli akışlarının yavaşlamaya başladığını fark ettim. Hera ile Ace kalabalığın arasında ilerliyorlardı. İkisi de birbirleriyle eşleşmekten pek de memnun değil gibiydi. Sadie içeri girince gözlerim yeniden kapıya çevrildi. Basamaklardan inip, kendisini bekleyen Braxton'a doğru ilerleyen Sadie'nin kahverengi teni, açık yeşil elbisesinin içinde ışıldıyordu. Sonra gözüme eflatun çarptı ve merdivenin tepesinde dikilmiş, tırabzandan aşağı bakan Blair göründü. Belinden sarkan orman yeşili kumaş ayaklarında toplanıyordu. Saçları yüzü açılacak şekilde tutturulan Blair, beni gördüğünde hemen muzipçe gülümsedi.

"İyi şanslar kardeşim," diye mırıldandı Kitt. Sesindeki keyifli ton dikkatimden kaçmamıştı.

Birkaç gece önce, akşam yemeğinde beni köşeye sıkıştıran Blair baloya birlikte gitmemiz için ısrar etmişti. Bu konuda bir seçme şansım olmadığı için yanıtım ancak gönülsüz bir evet olmuştu.

Öfkeyle iç çekerek şarap kadehimi Kitt'in eline tutuşturdum. "Buna iyi bak." Elindeki kadehe başımla işaret ettim. "Ona kesinlikle ihtiyacım olacak."

Merdivenin dibine yürüyüp, Blair'i tam zamanında karşılarken Kitt'in pes kahkahası peşimden geldi. Blair uzattığım koluma iştahla sarıldı. Yumuşak bir tonda, "Nefes kesicisin Blair," dedim. Öyleydi de. Soğuk ve haşin bir şekilde.

Blair dalgınlıkla, "Ah, teşekkür ederim Kai," dedi. Kılığımı, saçımı, yüzümü süzdü. "Sen de."

Onu şimdi çoğunlukla gergince oturan yarışmacıların doldurduğu masaya götürdüm. Yanına geçtiğim Jax, benden her zaman aynı şekilde karşılık bulan, neşeli bir gülümsemeyle baktı.

"Vay canına J. Ne kadar da şık olmuşsun." Jax'in şık ceketine ve ilk kez ayak bileklerini örtecek kadar uzun olan siyah pantolonuna göz gezdirdim. "Seni görenler daha bu sabah ringde kıçını tekmelediğime inanmazlar."

Andy'nin Jax'in diğer yanında homurtuyla güldüğünü işittim. Ona eğilip, "Yalnız değilsin," diye ekledi.

Jax kendisine takılmamıza gözlerini devirerek karşılık verse de yüzünden sırıtış eksilmedi. "Kitt nerede? Aranızda bana iyi davranan bir o var."

Andy bir elini göğsüne götürüp, gücenmiş gibi yapsa da ben Jax'in haklılığını inkâr etmekle uğraşmadım. Bunun yerine, "Doğru fakat benim ondan daha eğlenceli olduğumu biliyorsun," dedim.

Jax yanıt vermek için ağzını açsa da onun yerine soğuk bir kadın sesi işitildi. "Öyle misin? Ben sıkıldım çünkü."

Yüzümü orada olduğunu bile unuttuğum Blair'e doğru ağır ağır çevirdim. Berbat bir eştim fakat partnerim olarak bu duruma onay verdiğine göre zamanımı kendimi kötü hissetmekle heba edemezdim. "Seni eğlendiremediğim için çok özür dilerim Blair." Andy'nin homurtuyla güldüğünü işittim. Sonra, "Bu akşam nasılsın?" diye ekledim.

Blair gülümsedi. Dikkatimi sadece ona vermemden memnun görünüyordu. Bu kadarı saçındaki iğnelerin kendisini nasıl rahatsız ettiğinden şikâyet etmesine, elbisesinin kumaşından bahsetmesine ve kumaşın ne kadar yumuşak olduğunu dokunup görmem için ısrar etmesine yetmişti.

Bu sırada Jax yanımda kıs kıs gülüyor, ben doğru dürüst dinlemediğim sözlere mırıldanarak ya da başımı sallayarak karşılık verdikçe kahkahalarını bastıramıyordu. Fakat önüme bir kadehin konmasıyla sıkılmış, sersemlemiş hâlimden sıyrıldım.

"Bunu geri isteyebileceğini düşündüm kardeşim."

Başımı çevirdiğimde Kitt'in sandalyemin arkasında dikildiğini gördüm. Sonra gözlerim Kitt'in yanında ışıldayan *ona* çevrildi.

Tam anlamıyla Gümüş Kurtarıcı olmuştu.

Parlak, gümüş kumaş bedenini sarmıştı. Omuzlarındaki ince askılar, göğüs dekoltesi bronzlaşmış tenini ve keskin köprücük kemiklerini gösteren elbisesini tutuyordu. Elbise eritilmiş sikkeler gibi beliyle ve kalçalarıyla kaynaşıyor, bana ilk karşılaştığımızda çaldığı sikkeleri hatırlatıyordu.

Doya doya seyrettiğim Paedyn'in kömürle boyanmış kirpikleri beni sarıp sarmaladı. Saçları elbisesini örten bir perdeyi andırıyordu. Gümüş rengi tutamların nerede bitip, parlak elbisenin nerede başladığını kestirmek güçtü. Kumaş ayak bileklerinde iki yana ayrılıyor, görüşmelerin yapıldığı gün elbisesinde açtığım yırtığı andıran ve bacağını ortaya çıkaran, geniş bir yırtmaç oluşturuyordu. Bacağında, hepimizin görebileceği şekilde kayışla bağlanmış gümüş bir hançer vardı. Göz kamaştıran kıyafetiyle eşleştirdiği ölümcül silahının görüntüsü karşısında gülümsememek için kendimi tuttum. Çok hoş fakat çok da ölümcüldü.

Bedeninin her karışı gümüşle kaplıydı. Yeşille değil. Beklenmedik bir durumdu bu.

Güzel, cesur fakat uyumsuz.

Bu bir mesajdı. Kim olduğunu ve ne yaptığını bu şekilde hatırlatıyordu.

Kadınların bu balolarda mutlaka yeşil giymeleri gerekmiyordu. Anlaşılan Paedyn de bu küçük ayrıntıdan faydalanmıştı.

Paedyn'in gözleri bir an için gözlerimle buluştu. Sonra Kitt onu masanın diğer ucuna götürdü. Bu kadarı, içkimi dikip gecenin bir an önce bitmesini çaresizce dilemem için yeterli oldu. Gözlerimi yukarı çevirmemle masanın diğer ucunda oturan Paedyn'le göz göze geldik. Gözlerini gözlerimden ayırmadı. Ta ki Kitt yanından alçak sesle bir şey söyleyene dek. Paedyn dikkatini benden ayırıp okyanus gözlerini Kitt'e çevirdi.

Kimin beni izlediğine aldırış etmeden, utanmazca ikisinin sohbetini izledim. Sessizce konuşurlarken Paedyn gergin görünüyor, gözleri Kitt'in gözlerinden çok gömleğinin yakasına çevriliyordu. Başparmağındaki yüzüğü yavaşça çevirdiğini gördüm. Elbisesiyle yüzüğünün uyumu karşısında neredeyse gülümseyecektim. Fakat Paedyn başını sallayınca Kitt de aynını yaptı. Onları çevre masalardan izleyen onlarca çift gözün farkında olduğundan şüphe yoktu.

Hizmetçiler dumanı tüten yemek tabaklarıyla dolu tepsilerle balo salonuna akın etmeye başladılar. Çok geçmeden, sessizce marine so-

mon ve tereyağlı kuşkonmaz yemeye başladık. Çıkan sesler, sürtünen çatallarımız ve çevremizdeki konukların laklağından ibaretti.

Öyle de kalsa ne iyi olurdu. Bir kez olsun bir baloda öylece oturup sessizliğin bizi yutmasına izin verebilseydik keşke. Fakat *flörtüm* ağzını açmaya karar verdi.

"Üzerindeki ne de hoş bir elbise Paedyn." Blair'in sesinde alaycılık vardı. Ağzı bir sırıtışla kıvrılmıştı.

İç çekip başımı tabağımdan kaldırdığımda, Paedyn'in hafifçe gülümsediğini gördüm. "Ah, teşekkür ederim." Gözlerim Blair'in ve yeşil giysisinin üzerinde gezindi. Paedyn balo salonuna ve benzer renklerde giyinen kadınlara imalı bir bakış atarak, "Senin elbisen de ne kadar... *Benzersiz,*" dedi.

Blair gözlerini kıstı. "*Kenar mahallede* sana bunu öğretip öğretmediklerini bilmiyorum. Bu yüzden seni bilgilendireyim. Ilya Krallığının rengi yeşildir. Gümüş değil."

Blair'in *kenar mahalle* sözcüğünü tiksintiyle söylemesi karşısında kaskatı kesildim. Hatta Sadie ve Braxton bile, sessiz sohbetlerini yarıda kesip masadakilere ürkekçe baktılar. Hepimiz nefesimizi tutmuş, Paedyn'in yanıtını bekliyorduk.

Paedyn kendisinden beklendiği gibi bizi hayal kırıklığına uğratmadı.

Kadehindeki içkisini ağır ağır yudumladıktan sonra, gözlerini Blair'in alev saçan gözlerine çevirdi. "Hım. Peki sana nasıl şıllık olunacağını da mı *sarayda* yaşamak öğretti?"

Blair parladı.

Ben gözümü kırpamadan Paedyn'in tabağının yanındaki bıçak göğüs hizasına yükselmiş, ucu Paedyn'in kalbine doğrultulmuştu bile.

Bu görüntü beni öfkeyle sarssa da, ani hiddetime çok uzak, serinkanlı bir sesle, "Sakin olun hanımlar," dedim. Tele becerisini ödünç alıp, Blair'in bana attığı bakışa aldırış etmeden bıçağı masanın üzerine geri ittim. "Normalde kavga ayıran biri değilimdir. Fakat daha Sınavlar başlamadan birbirimizi öldürmeyelim."

Etrafımızdaki konuklar mırıldandı. Yarışmacılarını hevesle izliyorlardı. Yarın hiç de medeni olmayacakken, o anda medeni davranmak için verdiğimiz yetersiz çabaları izlemenin onlar için ne kadar eğlenceli olduğunu hayal bile edemezdim.

Ace güldü. Mağrur ve neşesiz bir kahkahaydı bu. "Niyetin bu mu Kai? Bizi öldürmek mi?" Ace'e bakmaya tenezzül ettiğimde gözündeki, sesindeki meydan okumaya eşlik eden pırıltı dikkatimden kaçmadı.

Gözlerimi ona diktim. "Niyetim kazanmak."

Elini yağlı saçlarında gezdiren Ace kıkırdayarak, "Geri kalanımız gibi," diye yanıt verdi. "Eh, Paedyn hariç hepimizin. Onun niyeti sadece *hayatta kalmak*."

Ace, Paedyn'in görüşmelerde verdiği yanıtla dalga geçiyordu.

Ace'in yanında oturan Hera eğilip büküldü. Belli ki masanın geri kalanı kadar huzursuzdu. Birazdan söyleyeceklerim de her şeyi çok daha kötüleştirecekti.

"Yeter."

Kitt'in sesi gerilimi böldü. Tüm gözler ona çevrildi. Fakat konuştuğunda onun gözü sadece tek kişide, üzerinde pırıltılı elbisesiyle yanında oturan kızdaydı. "Benimle dans eder misin? Lütfen?"

Paedyn bir an duraksadıktan sonra başını salladı. Sonra ikisi uzun adımlarla dans pistine yürürken arkalarından baktım. Pistteki diğer çiftler de onlarla birlikte müziğin ritmine uygun hareketlerle dönmeye başladı.

Blair birden bana bir şeyler söyleyip, beni ayağa kaldırarak dans pistine sürükledi. Ne zaman dans etmeye başladığımızı hatırlamıyordum bile. Blair aniden kollarımda bitmiş, ikimiz mermer zeminde dönmeye başlamıştık. Kollarımda Paedyn'le geçirdiğim gecelerin ardından Blair'in dokunuşu bana yabancıydı. Kitt'e hâlâ bahsetmediğim gecelerin ardından.

Ona iyilik yapıyordum.

Gözlerim dans pistinde gezinip kardeşime ve onun kollarındaki kıza çevrildi. İkisi, önceki gece Paedyn'i yönlendirdiğim valsle adım atarken içimi kıskançlık kapladı. Paedyn zarif, çekici, büyüleyici görünüyordu.

Neyim var benim böyle?

Gözlerimi dönen bedenlerden kaçırdım. Hissettiklerimden dolayı kendime kızgındım. Açıkça bunu yapmamamı söyleyen kızı kıskanıyor, sahipleniyordum.

Bu yüzden dikkatimi dağıtmaya karar verdim. Blair'le ve beni dans pistine sürükleyen diğer güzel kadınlarla dans ettim. Onlarla flört et-

tim, oyun oynadım. Kardeşimle dans eden kıza değil, karşımdaki kızlara odaklandım.

Paedyn'i beni izlerken yakalamamla gözlerimiz kenetlendi. Aramızda kıvılcımlar uçuştu.

Kötü bir kararın vücut bulmuş hâliydi o. Tehlikenin ve tutkunun ikizi. Ölümcül ve ilahi arasındaki ince çizgi.

Ve boğulduğumu hissedebiliyordum.

21. BÖLÜM

Paedyn

Her şey dönüyor, yeşil ve siyah birbirine karışıp bulanıklaşıyordu. Dönüşe hazırlıksız yakalanmamla nefesim kesildi. Sonra birden yeniden onun güçlü kollarına çekildim. Hafif bir baharat kokusu ve gür kahkahalar beni sardı.

"Üzgünüm, hazır olduğunu düşünmüştüm." Kitt kıkırdadı. Yeşil gözleri içlerine bakmam için bana meydan okuyordu.

Küçük bir gülümsemeyle, "Daha iyi bir dansçı, hazır olurdu," dedim. Gözlerim gözleriyle buluşmak yerine odada gezindi. Pencereleriyle, sütunlarıyla ve güzel kabartmalarıyla balo salonu hiç görmediğim kadar güzel bir yerdi. Salonun büyüklüğü ve etrafımdaki zarafet beni afallatmıştı.

Salonu dolduran insanlar da, bulundukları ortamla mükemmel bir uyum içindeydiler. Hepsi bakımlı ve zarifti. Erkekler simsiyah giysiler içindeyken kadınların üzerinde yeşilin her tonu vardı.

Eh, ben hariç tüm kadınların üzerinde.

Adena ona gümüş rengi bir elbise istediğimi söylediğimde hayretten suspus olmuştu. Göze çarpmalıydım. Halka onların *Gümüş Kurtanca*'sı olduğumu hatırlatmam gerekiyordu. Kadınların yeşil giymeleri *gerektiğine* dair bir kural da olmadığından, baloya gümüş bir elbiseyle katılmamın tek riski, dans pistinde ayaklarım dolanır da düşersem daha çok insanın dikkatini üzerime çekmem olacaktı.

Ben merdivenden inerken çok sayıda göz, çok sayıda insan beni izliyordu. Çok sayıda göz bedenimin üzerinde geziniyor, yırtmaçlı elbi-

seyi ve altındaki hançeri süzüyordu. Şu anda bile izleniyordum. Hepsi de bana farklı düzeylerde bir ilgiyle bakıyordu. Kimi merakla kimi teftiş eder gibi. Bu gece bu insanların oylarını kazanıp kazanmayacağımdan emin olmasam da beni kolay kolay unutmayacakları kesindi.

Kitt'e baktım. Saçlarının sarısı, üzerine tam oturan takım elbisesinin siyahı üzerinde daha da açık görünüyordu. Kitt... Yakışıklıydı. Cazibeli.

Babası gibi. Babasına benziyor.

Yumuşak bir sesle, bir yandan beni yavaşça döndürmeye devam ederek, "Yarma hazır mısın?" diye sordu. Gözlerim kendiliğinden onun gözlerine çevrildi. "Hazır olmalı mıyım?"

Az kalsın gülecekti. Bunun yerine, "Hayır," dedi.

Kendime engel olamadan soru ağzımdan çıkıverdi. "Peki, bu sana adil geliyor mu?" dedim. "Bu Sınavlar?"

Şarkıyla beraber dansımız da sona erdi. Bakışlarımı kaçırdıktan sonra bile Kitt'in gözlerinin yüzümde gezindiğini hissettim. Yanıtı orada arıyordu sanki. Sonra iç çekti. "İçecek bir şeyler getirsem nasıl olur?" Şaşırdım. O, sorumdan kaçınmasına rağmen, ben onun sorusunu başımı sallayarak yanıtladım. Dans pistini dolduran erkeklere baktı. Çoğu, birden bize bakmaya başlamıştı. "Sanırım birkaç danslığına da olsa seni herkesle paylaşmam gerekecek." Gülümseyip, başını hafifçe eğerek beni selamladı. Sonra uzun adımlarla uzaklaştı.

Müstakbel Kral sırtını döner dönmez dans pistinde uzun boylu, genç bir adam karşıma dikilip yerlere kadar eğildi. Dans teklifini nazikçe kabul ettim ve daha ürkekçe davranmaya vakit bulamadan adamın kolları belimi sardı. Uzun adımlarına iyi ayak uydurduğum için bir nebze gururlanmadan edemedim. Pistte dönerken havadan sudan konuştuk.

Yeni bir vals çalmaya başlayınca yeni bir partner beni öncekinin elinden kapıverdi. Bir anda kendimi benim yaşlarımda görünen, soluk mavi saçlarına özenle şekil verilmiş genç bir adamın kollarında buldum.

Adam, "Sana bakınca kenar mahalleden bir Avam olduğunu asla tahmin edemezdim," dedi. Gözleri bedenimi iştahla, tepeden tırnağa süzdü. Belimi sıkıca kavrayan kolları arasında huzursuzca kıpırdandım. Bacağıma bağlı hançerimin güven veren ağırlığını hissettim. İnsanların gözüne girmeye çalışıyor olmasam, o tek cümle adamın gözüne yum-

ruğumun inmesine neden olabilirdi. Sesini alçaltarak, "Rüya gibisin," dedi.

"Gerçekten öyle, değil mi?"

Kalbim tekledi. Omzumun üzerinden gelen ses öyle soğuktu ki neredeyse ürperecektim. Kai koluma sürtünerek etrafımdan dolaştı ve yüzünü hâlâ bana sarılan, şaşkına dönmüş oğlana çevirdi.

Bir dansı yarıda kesmenin ne kadar yakışıksız kaçtığının gayet farkında olan Kai, "Onu senden çalacağım," demekle yetindi. Fakat o Prens'ti, bir sonraki İnfazcı'ydı. *Kendini beğenmiş bir pislikti.*

Adamın eli belimden ayrıldı. Kai'ı hızlıca eğilerek selamlayıp, uzaklaşmadan evvel gözleri son bir kez bana çevrildi. Prens hiç vakit kaybetmedi. Daha müzisyenlerin uzattığı son notanın sonu gelmeden onun kollarındaydım.

Bana çok tanıdık geliyordu.

Birbirimize kusursuzca uyuyorduk. Bir yapbozun yerine oturan parçaları gibi. Dokunuşu karşısında gevşememeliydim. Bana sarıldığında, gerginliğimin bedenimi terk etmesine izin vermemeliydim. Fakat bunu engellemek için elimden hiçbir şey gelmedi. Karşısında aciz, güçsüzdüm. Düpedüz, büsbütün güçsüzdüm.

Avucunu çıplak sırtıma sıkıca yaslıyor, nasırları kızaran tenimi okşuyordu. "Kurtarılmaya ihtiyacın var gibi görünüyordun," dedi Kai. Beni çevirmeden önce yüzündeki sırıtışı seçtim.

İç çekip, "İlk kez seninle aynı fikirde olduğumu itiraf etmeliyim," dedim.

"Hemfikir olabileceğimiz başka şeyler de olduğundan eminim."

"Ya, öyle mi? Nelermiş bunlar?"

Kai yumuşak bir sesle, "Onun haklı olduğu," dedi. "Rüya gibisin. Sanırım ikimiz bu konuda mutabık kalabiliriz."

Yutkundum. Kalbim görmezden gelmeyi seçtiğim hızlı bir tempo tutturmuştu. Ona ne diyeceğimi bilemediğimden, "Başka hangi konularda hemfikiriz peki?" diye sordum.

Gözleri yüzümde gezinen Kai dalgınca mırıldandı. "Hım, bu gece iyi zaman geçiriyor musun?"

Ona hayretle baktım. "Eh..."

"Çıkar baklayı ağzından Gray."

"Peki." Ofladım. "Hayır, pek sayılmaz."

Gülümsedi. "O hâlde ikimiz de bu baloların müthiş sıkıcı olduğu konusunda hemfikiriz."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Peki ya iyi zaman geçirmememin nedeni *sensen*?"

Kai sırıtarak, "Öyle olsa," dedi, "Şimdiye dek çoktan ayağıma basıp kaçmak için bana bıçak çekerdin."

"Aklıma bu tür fikirler sokma Prens."

Kai hafifçe kıkırdadı. "Haklısın. Takımıma kan bulaşması çok canımı sıkar."

Ben bedeninin bedenime ne kadar yakın olduğunu düşünmemeye çalışarak sohbetle, kahkahayla ve müzikle dolu salona bakınırken dans pistinde dönmeye devam ettik. Dans pistinde bir oraya bir buraya salınan Jax ile Andy'yi seçtim. Çok geçmeden kalabalığın içindeki diğer yarışmacıları da buldum.

Gözlerim Kitt'e çevrilince, onun epeydir beni izlediğini fark edip şaşırdım. Etrafı kendisine şirin görünmeye çalışan kızlarla çevrili olsa da, gözleri Kai ve benim dansımızı takip ediyor, kardeşinin dansını yarıda kesip flörtünü geri almak için hiçbir şey yapmıyordu. Ellerinde iki içki kadehi vardı. Kadehlerden biri dolu, diğeriyse neredeyse bomboştu.

Yeniden partnerime bakacakken gözlerim bir hizmetçiye takıldı. Kalabalığın arasında, üzerinde kabarcıklar çıkaran içecekler olan bir tepsi taşıyan oğlanın siyah, kıvırcık saçları, her adımında başının üzerinde yaylanıyordu. Kahverengi gözleri bir şeyi ya da birini arıyor gibi odayı taradı.

Loot'taki oğlan. Deri tomarını alan oğlan. Parasını çaldığım oğlan. Üzerinde evimin adresi olan oğlan.

Zihnim bir soru seliyle dolup taştı. Neden buradaydı? Onun hizmetçi değil, çırak olduğunu sanmıştım. Beni mi arıyordu? Peşinde olduğu ondan çaldığım kâğıt mıydı?

Kai beni döndürüp, gözlerim iznim olmadan onun gözlerine çevrilince düşüncelerim dağıldı.

Hata.

Gece yarısı karası saçları dağınık, ipeksi dalgalar hâlinde alnına düşüyordu. Duman grisi gözleri gözlerimle buluştu. Büyüleyici, ürpertici ydi. Çenesi gevşedi ve kendisini süzüşümü izlerken dudakları kibirli bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Gamzeleri. İkisi de benimle alay ediyordu.

Sözlerinin beni çileden çıkaracağını bilerek, "Gördüklerin hoşuna gidiyor mu Gray?" diye mırıldandı. Oflayıp yanaklarıma ulaşan kırmızılığa engel olmak için gözlerimi ondan kaçırdım. Sert parmaklar sırtımdan aşağı inip çenemi tuttu ve Kai mırıldanarak konuşurken yüzümü yeniden onun yüzüne doğru çevirdi. "Her hâlükârda devam et. Seni beni izlerken izleme fırsatını asla kaçıramam."

Aslında hissetmediğim bir kayıtsızlıkla, "Nedenmiş o?" diye sordum.

Kai'ın yüzünde hınzırca bir gülümseme belirdi. "Çünkü ikimiz karşılıklı aynı şeyi yaparken seni hayranlıkla izlemek daha eğlenceli."

Az kalsın kahkaham beni boğacaktı. "Çok da gururlanma Prens. Sana ya da şu aptal gamzelerine hayran hayran baktığım yok," dedim. Tam da bunu yapmama rağmen yapmıyormuş gibi davranmaya çalışarak. Kai'ın gülümsemesi daha da yayvanlaştı. Yanaklarındaki gamzeler dikkatimi dağıtacak kadar derinleşti.

"*Yalancı.*"

Delici bakışından sakındım ve onu keyiflendirmek istemediğimden ona öfkeli bir bakış attım. Ağzımdan hayal kırıklığı dolu bir ses kaçıverdi. Yavaş müziğin eşliğinde dans ederken hareketlerimiz de yavaşladı. Kai, "E, şimdi skor ne?" diye sordu.

"Anlamadım?" Konunun birden değişmesi karşısında kaşlarım çatılsa da rahat bir nefes almıştım.

"Sana kaç kez yardım ettim? Üç mü? Belki şimdi dört olmuştur?" Gözleri yüzümü dikkatle süzdü. "O hâlde dörde bir."

Bir kahkaha attım. "Öncelikle ben sana *yardım etmedim*. Seni *kurtardım*. Unuttun mu?" Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Bence bu kesinlikle bir puandan fazla etmeli. Ayrıca, bunları bir kenara yazdığımızı fark etmemiştim."

"Bence adil." Hafifçe omuz silkti. "O hâlde, skor ikiye dört desek? Bence yeterince cömert bir teklif bu."

Gözlerim parladı. "Şuna da bakın. Prens nihayet kendisini kurtardığımı itiraf etti."

Güldü. Ses göğsünde gürledi ve göz kenarlarını kırıştırdı. "Ben hiç..."

Tiz çığlıklar Kai'ın sesini boğdu.

Bir an için donakaldım. Ancak sol kolumdaki acıyı hissetmemle sersemliğimi üzerimden attım. Acı, gözlerimi kolumdaki yarılmış, kanlı ete çevirdi.

Bıçak.

Aniden yere yığılmamın ardından güçlü, sağlam yapılı bir beden üzerime çöktü. Hayır o güçlü, sağlam yapılı beden bana *siper oldu.* Odada patlayıcılar patlarken kulaklarım çınladı. Dumanın eşlik ettiği bir sıcak hissettim ve iri taşlar bize doğru uçtu.

Kai'ın iri bedeni tepemde duruyordu. Üzerime atladığında, başımı sert mermere vurmamam için eliyle arkadan kavramıştı. Bedenimi odada uçuşan molozlardan ve bıçaklardan korumak için kendi bedenini kalkan yapmıştı. İşitme yetim ağır ağır geri geldi. Tıkanan kulaklarım, bir çınlama eşliğinde açılırken her bir çığlığı daha şiddetli duymaya başladım. Dehşetin ve yeri döven adımların sesini işitiyordum. Erkekler ve kadınlar çıkışlara koşuyor, bu delilikten kaçmaya çalışıyorlardı.

Kai beni ayağa kaldırdı. Eğilip, beni kısmen sürükleyerek duvara doğru götürdü. Bizi salonun ortalarından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Patlamaların ve çığlıkların yankıları arasında, "Neler oluyor?" diye bağırdım. Fakat Kai çevremizdeki muhafızlara ve insanlara emirler yağdırmakla, onlara ne yapacaklarını ve nasıl yapacaklarını söylemekle meşguldü. Tam bir İnfazcı gibi.

Balo salonunda katıksız bir kargaşa hâkimdi. Patlamaların etrafa saçtığı molozlar kusursuz zemine yayılmıştı. Başlarında yüzlerinin sadece üst yarısını kapatan siyah deri şeritler sarılı olan ve salondan kaçmaya çalışan figürlerin fırlattığı bıçaklar havada vızıldayıp parıldıyordu.

Yüzlerini örten deri, İmparatorluk Muhafızlarının taktığı maskelerin bir taklidiydi.

Kim bunlar?

Yere birkaç beden yığılmıştı. Bir kısmı kanlar içindeyken, bir kısmı da patlamaların çevreye saçtığı iri taş parçaları altında kalmış, kendilerini kurtarmaya çalışıyordu. Fakat saldırının ilk anda yol açtığı şok atlatılmıştı ve daha dakikalar önce neşeyle dans eden Seçkinler, şimdi maskeli figürlere karşı savaşıyorlardı. Muhafızlar odaya akın etti. Kimileri Şimşek, kimileri Alevci kimileri de Gürbüz'dü.

Birkaç Kalkan, odada mor güç alanları oluşturarak çevrelerindekileri saldırılardan korudular. Silahlar parlayan kubbelere çarpıp zarar vermeden sekti. Kai hiç düşünmeden Kalkanlar'ın becerisine uyum sağlayıp ikimizin etrafına bir güç alanı ördü.

"Açıklama yapacak zaman yok." Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Endi-

şesinin tek belirtisi buydu. "Yaran çok mu kötü?" Bana uzandı. Fakat geri kaçmamla sırtım arkamdaki sert duvara çarptı. Acı kolumdan yukarı yürüse de dişlerimi sıkıp aldırış etmemeye çalıştım.

"Ben iyiyim fakat bu..."

"Güvenli odalardan birine gitmeni istiyorum. Muhafizlar seni oraya..."

"Kai, hiçbir yere gitmeyeceğim."

Kai beni duvara iyice yaslayıp kollarını başımın iki yanına uzattı. Gözlerinde çılgınca bir bakış vardı. Cayır cayır yanan ateşten yükselen duman gibiydi. "O zaman seni omzuma atıp buradan dışarı bizzat taşıyacağımı bil. Bunu mu istiyorsun?"

Bu dediğini de yapacağını biliyordum. Kai boş tehditler savuracak biri değildi. Omzumun üzerinden kaçmaya çalışan, çıkışa ulaşmak için mücadele eden birkaç maskeli figüre baktım. Hazırlıksız görünüyor, güçleri yerine silahlar kullanıyor ve kendilerine karşı kullanılan becerilere karşı fazla etkili olamıyorlardı.

Kargaşayı izlerken kafam epey karışmıştı. Patlamalara sebep olan Fünyeler neredeydi? Gözlerim odada gezinip maskeli bir figürün elinde tutuğu, içi simsiyah bir sıvıyla dolu yuvarlak, cam nesneye takıldı.

Ev yapımı bombalar.

O anda kafama dank etti.

Güçlerini kullanmıyorlar çünkü güçleri yok.

Çünkü onlar Sıradanlar'dı.

Gözlerimle Kai'a yalvararak, "İzin ver yardım edeyim," dedim. Yaklaşmam gerekiyordu. O insanların kim olduklarını ve nereden geldiklerini görmem gerekiyordu.

"Hayır."

"Başımın çaresine bakabilirim."

Kai hissizce bir kahkaha attı. "O hâlde ispatla. Sessizce güvenli odaya git. Hemen."

"Gönder beni de görelim." Bunu ona sıktığım dişlerimin arasından neredeyse hırlayarak söylemiştim.

Yanlış bir laf etmiştim.

Kai gözlerini kaçırıp bir nefes verdi. Başını iki yana salladı. "Kendine zarar getirecek kadar inatçısın Gray."

Sonra her şey tepetaklak oldu.

Kai'ın eli dizlerimi arkadan kavradı. Bedenimin belden yukarısı sırtından sarkıyordu. Elinden kurtulmak için çırpınsam da beni kuv-

vetlice tutuyordu. Kendimi sinir krizi geçiren küçük bir çocuk gibi hissetsem de umurumda bile değildi bu.

"Be-ni ye-re bı-rak." Sesimin tonu yavaş ve acılı bir ölüm vadetse de Kai beni duymazdan geldi.

Soğuk bir sesle, "Emirlere itaat etmeyi bilseydin seni bir bez bebek gibi oradan oraya fırlatmak zorunda kalmazdım," dedi.

Tehlikeli bir öfkeyle hançerimi kavradım. "Kai, seni *gerçekten* sırtından bıçaklarım, hemen şimdi beni bırakmazsan..."

"Beni bir bıçak yarasının durdurabileceğini sanıyorsan becerilerimi gerçekten hafife alıyorsun demektir tatlım."

Mücadele etmeyi kestiğimde, gözlerimin üzerine düşen gümüş saç perdesinin arasından maskeli figürlerin bizim güç alanı baloncuğumuzun yanından hızla geçtiklerini gördüm. Sonra gözlerim içlerinden sarkık, siyah bukleleri olan birine takıldı.

Bu o.

Maskesi ikinci bir deri gibi yüzüne yapışan oğlanın, gözleri gözlerimle buluştuğunda ağır ağır nefes aldım. Durdu. Ben onu izlerken o da beni izledi.

Onlardan biriymiş. Ve beni tanıdı.

Not. Buluşma yeri.

Deri.

Saldırganların üzerinde deri yelekler ve maskeler vardı.

Zırh. Onlar için zırh yapıyordu.

Birden, kendimizi bir şeyin etrafını sarıp onu zapt etmeye çalışan İmparatorluk Muhafızlarının oluşturdukları bir çemberin yanında bulduk. Kai kalabalığı ite kaka yararken göz ucuyla Kitt'i seçtim. Kendisini zapt eden muhafızlarla mücadele ediyor, çırpınıyordu.

"Size onu buradan çıkarmanızı söylemiştim." Kai'ın sesi pes, ölümcüldü.

"Efendim, kendisi bir türlü..." Kitt, İmparatorluk Muhafızının sözünü yarıda kesti. Onu ilk kez bu kadar öfkeli görüyordum.

"Bir köşeye gizlenmeyeceğim Kai. Burası benim de krallığım." Kitt'in sesi sertti. Kardeşinin yüzüne haykırmanın eşiğindeydi.

Kai soğuk bir tonda, "Eh, *ölürsen* hükümdarı olacağın bir krallığın olmayacak Kitt," diye karşılık verdi. "Bu sorun çözülene kadar gözlerden uzak kalmalısın. Niyetleri canına kastetmek olabilir."

"Bu kavgadan kaçmayacağım!" diye gürledi Kitt.

"O hâlde aldığın riskle hepimizi felakete sürüklersin!" Kai'ın soğukkanlı ifadesi nihayet çöktü. Bedeninden yayılan öfke, neredeyse dokunulabilecek kıvılcımlar gibiydi. İç çekip soluklanarak nefesini düzene soktu. "Sen bize canlı lazımsın Kitt. *Bana* canlı lazımsın. Sadece..." Duraksadı. Kendini toparlayıp yüzüne her zamanki maskesini kondurdu. "Bu kez karışma. Krallık için. Benim için."

Birbirlerini süzdüler. Sadece o denli yakın iki kardeşin kurabileceği sessiz bir iletişimdi bu. Bir anda bunun ikisinin arasında sıkça yaşanan bir kavga, tekrar eden bir irade savaşı olduğu hissine kapıldım.

Yüzünü buruşturan Kitt'in etrafına ördüğü duvarın yıkılışını izledim. Pes edişini izledim. "Peki. Anlaşılan kaderim bu tür kavgalara asla karışmamak, değil mi?"

Kai yanıt vermedi. Bunun yerine beni nazikçe karşısına, yere oturttu. Bana hiç bakmadan, "Onları diğerleriyle birlikte güvenli bir odaya götürün," dedi.

Ardından geri koşup kavganın tam ortasında yerini aldı. Teninde onlarca güç hızla belirip kayboldu. Sonra içlerinden birinde karar kıldı.

Ateş.

22. BÖLÜM

Paedyn

Bu dar, güvenli odaya tıkıldığımızdan beri Kitt bir aşağı bir yukarı yürümeye bir an olsun ara vermemişti. Onu çekip yere oturtma ve neler olup bittiğini ona anlatma isteğime direndim. Bunun yerine, bir saat boyunca odada mırıldanarak daireler çizişini izledim. Kavurucu öfkesi içinden taştıkça, parmaklarının titrek ışıklı mumlar gibi yanışını izledim. İkili becerisinin eseriydi bu.

Bedenim ince bir ter katmanıyla kaplanmıştı. Muhtemelen şerbete batırılmış bir çörek gibi görünüyordum. Taşla çevrili güvenli odanın zeminine yığılıp kalmıştım. Çıplak sırtımda hissettiğim soğuk duvar, hepsinin üzerinde ağır elbiseler ve kolalı takımlar olan onlarca yan yana bedenin yaydığı sıcakta beni biraz olsun ferahlatıyordu.

Güvenli oda iki yanında da nöbetçilerin dikildiği, ağır, metal bir kapıyla mühürlenmişti. Kapı bizimle birlikte boğucu rutubeti de içeri hapsediyordu. Kitt'le ben, Kral ve Kraliçe'nin, ayrıca birçok başka yarışmacının ve oraya ulaşmayı başaran bazı konukların bulunduğu aynı odaya tıkılmıştık. Oda epey geniş, sadeydi ve insanlarla doluydu.

Kalabalık odadaki onca kişinin arasında sadece iki Şifacı vardı. Kral, Kraliçe ve Kitt'e yardım ettikten sonra, yaralılarla ilgilenen Şifacılar odada dört dönüyorlardı. Bir süre sonra, üzerinde koyu yeşil elbise olan tıknaz bir kadın, paytak adımlarla yanıma gelip hiçbir şey söylemeden kolumdaki bıçak yarasını iyileştirdi. Kadın kaşlarını çatarak odaklanırken kesiğin içine bir sıcak dalgasının sızdığını hissettim. Göz-

lerimi aşağı çevirdiğimde yaranın neredeyse kaybolduğunu, geride sadece pembe bir iz kaldığını gördüm.

Fakat acı yaramdan çok kalbimdeydi. Kalbimdeki yaralar bedenimin o zamana kadar aldığı yaralardan çok daha beter geliyordu bana. Babamı, Şifacılar'ın yaptıklarını birçok insana yaparken izlemiştim. Onu hayatları kurtarırken izlemiştim. Yaraları iyileştirirken. *Benim yaralarımı* iyileştirirken. Keşke yanımda olsaydı da parçalanmış kalbimi iyileştirseydi. O beni terk ettiğinde kırılan kalbimi.

Bu odada oturan adam tarafından öldürüldüğünde kırılan kalbimi.

Gözlerim aralarında ve yanlarındaki güvendikleri birkaç danışmanla fısıltıyla, telaşlı telaşlı konuşan Kral ile Kraliçe'ye çevrildi. Olanlardan ve bu konuda ne yapabileceklerinden bahsettiklerinden şüphe yoktu. Kitt defalarca babasının yanına çağırılmış ve danışmanlarla sessizce konuşmuş fakat sonra bir şekilde odada volta atmaya dönmüştü.

Her iki yanımdaki, bedenleri terden yapış yapış olmuş Jax ve Andy'nin arasından kurtulup Kitt'in yolunu kestim.

Daha iyi bir açılış cümlesi bulamayınca tam bir ahmak gibi, "Selam," dedim.

Kitt iç çekmeden önce neredeyse gülümseyecekti. "Selam."

Benimle konuşmasını istiyorsam rolümü oynamam gerek.

Derin bir nefes alıp bir elimi Kitt'in çıplak koluna koydum. Ceketini çoktan bir yerlerde unutmuştu ve beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Cildi kızgındı ve elimin tenine değmesiyle bir cızırtı çıktı. Bakışlarım, Kitt'in parmak eklemlerini yalayan güçsüz alevlere çevrildi.

Gözlerimi kırpıştırmamla ateş kayboldu. Geriye sadece pürüzlü ten kaldı.

Telaşlı görünen Kitt, "Seni yaktım mı?" dedi. Bana uzandı. Fakat hemen fikir değiştirip ellerini dağınık saçlarında gezdirdi. Bana sırtım dönüp, "Daha lanet olası gücümü bile dizginleyemiyorum," dedi.

"Hayır... Hayır, ben iyiyim." Kitt bana bakmıyordu. Elleri saçlarında gezinip yüzüne indi. "Hey," dedim. Fakat beni duymuyordu bile. Yine odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

Odaklanmasını sağlamalıyım.

İçgüdüsel bir tepkiyle uzanıp Kitt'in yüzünü ellerimin arasına aldım. Avuçlarımın altında sadece teninin doğal sıcaklığını hissediyordum. Kendimi gözlerine bakmaya hazırladım. Bir yanıt karşılığında

bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Gözleri gözlerime takıldı. Yeni kesilmiş çimlere tutunan çiy gibi yeşil ve soğuklardı. Şans getiren bir dört yapraklı yonca, güneşin altında parıldayan bir zümrüt gibi.

Bir katilin gözleri gibi. Kral'ın gözleri.

"Konuş benimle." Sözcükler ağzımdan dökülüvermiş, hiç istemesem de bir emir gibi çıkmıştı. Bu yüzden hemen, "Lütfen," dedim.

Kitt iç çekip başını eğdi. Bileklerimi nazikçe tutup, ellerimi indirerek yüzünden ayırdı. Sonra beni odanın en tenha yerine götürdü. Sıcak elleri beni yanına çekip yere oturttu. Kollarını dizlerinin üzerine koydu. Nihayet, "Bu kadar... Telaşlandığım için üzgünüm," dedi. Onu hiç o kadar sert, o kadar *kral gibi* görmemiştim. "Başkalarının benim savaşlarımda benim yerime savaşmalarından hoşlanmıyorum." Sözcükler ağzında nefret ettiği bir tat bırakıyor gibi konuşuyordu.

Yumuşak bir sesle, "Sanırım kral olduğunda alışman gerekecek olan bir şey bu," dedim.

Kitt dudak büktü. "Kardeşim sürekli hayatını tehlikeye atarken, arkama yaslanıp olanları izlemeye alışmam gerek yani?" Bedeninden sıcak yayılıyordu. Bir an odanın o kadar boğucu olmasında kısmen parmağı olabileceğini düşündüm.

Sonra bir şeyi fark ettim. Yeşil gözlerindeki kıskançlığı, gıptayı. Kardeşi gibi çatışmaya koşup, günü kurtarmak isteyen yanını görebiliyordum. Babasının gözüne zekâsıyla değil, fiziksel gücüyle girmek istediğini. Kahramanın koruduğu kişi değil, bizzat kahraman olmak istediğini.

Yine de karşımdaki oğlana hiç acımıyordum. Kai'a imrenmek, bir katile imrenmek demekti.

Rolünü oyna. Ona rol yap.

Ağır ağır konuşarak, "Demek istediğim," dedim, "Senin kendi görevlerin, Kai'ın kendi görevleri var. İkiniz de krallığınız için mücadele ediyorsunuz. Sadece farklı şekillerde."

Kitt'in ikna olmadığını görebiliyordum. Yine de bana neredeyse gözlerine aksedecek bir gülümsemeyle baktı. "Senden iyi danışman olurdu, biliyor musun?"

"Eh, belki bu Sınavlardan sağ çıkarsam beni işe alabilirsin." Kitt bu sözlerim karşısında kıkırdadı. Ben de ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. İç çekerek, "Fakat," diye devam ettim, "Danışmanların neler olup bittiğini bilmeleri gerekir ve ben bilmediğimden gayet eminim."

Haydi. Anlat bana. Güven bana.

Kitt iç çekti. "Peki, onlardan biri az kalsın kolunu koparacaktı. Bu yüzden neler olduğunu bilmeyi hak ediyorsun." Kitt başparmağını ve gözlerini çıplak kolumdaki ince yara izinin üzerinde gezdirdi. Dokunuşu karşısında irkildim. Bu tepkim Kitt'in gözünden kaçmadı.

Boğazını temizledikten sonra geriye çekilip benden uzaklaştı. "Kendilerine Direniş adını takmışlar." Sesi alçak ve sakindi. Sadece benim işitebileceğim bir şekilde konuşuyordu. "Yıllardır yeni üyeler toplayan bir grup Sıradan onlar. Türlerine yapılanlardan dolayı Kral'a ve krallığa savaş açtılar."

Türleri. Benim türüm.

Kitt konuşmaya devam ederken, kendimi tiksintimi bastırıp onu dinlemeye zorladım. "Başta onlara bir tehdit bile denemezdi; ciddiye bile alınamayacak bir devrim hareketiydiler. Bu küçük grubu sır gibi sakladık ve birkaç yıldır halktan gizliyorduk. Fakat son zamanlarda bunu yapmak zorlaştı. Anlaşılan şimdi eskisinden daha büyük ve güçlüler."

Sanırım nefes almayı bırakmıştım. Sözlerinin ne anlama geldiğini idrak etmemle kulaklarımda kalbimin atışından başka bir şey işitmez oldum.

Kral'a ve krallığa karşı savaşan bir grup Sıradan.

"Nasıl?" Hırıltılı çıkan sözcük neredeyse odadaki konuşmaların arasında boğulacaktı. "Nasıl o kadar büyük bir Sıradan grubu olabilir? Nasıl böylesi bir tehdide dönüştüler?"

"Anlaşılan sürgünden sonra Ilya'da sandığımızdan çok daha fazla Sıradan gizleniyormuş ve onlar krallığa döndükçe sayıları artmaya devam edecek." Derin bir iç çekti. "Fakat Direniş, bir gruptan çok bir dava gibi. Şehrin her köşesine yayılıp gözümüzün önünde gizleniyorlar. Tek bir yerde toplanmamaları da işleri çok daha zorlaştırıyor. Daha da kötüsü, onların yalnız çalışmadıklarını düşünüyoruz."

Bir kaşımı soru sorar gibi kaldırmamla Kitt konuşmasına devam etti. "Onlar için çalışan Seçkinler var. Güçlü Seçkinler. Babama, krallığa öfkeli Seçkinler."

Alnım kırıştı. Kitt'in ne kastettiğini çözmeye çalışırken aklım karışmıştı. Neden sonra kafama dank etti. Taşları tam yerine oturttuğumda Kitt bana yanıtını bulduğum şeyi açıkladı.

"Ölümcüller. Susturucular, Zihin Okuyanlar ve Yönetenler. Babam tehlikeli oldukları, hatta diğer Seçkinler için de tehlike arz ettikleri

için onları da Arınma sırasında Sıradanlar'la birlikte sürgün etmişti. Şimdi saray meclisinde, onlardan kendisine sadık olan sadece birer kişiyi tutuyor. Fakat bir kısmı hâlâ buralarda ve şu an elimizde, aşağımızdaki zindanlarda onlardan biri var." Kitt hafifçe gülümseyerek başını bana doğru salladı. "Bunun için sana teşekkür borçluyuz."

Susturucu.

Ağır ağır konuşarak, "Dur biraz," dedim, "Ölümcüller gerçekten Direniş'le iş birliği yapıyorlarsa neden saldırıya onlar da katılmadılar? Katılsalar çok daha fazla hasar verebilirlerdi."

Kitt elini saçlarında gezdirdi. "Sebebi biz de bilmiyoruz. Belki de niyetleri saldırmak değildi. Hazırlıksızdılar ve sayıları son derece yetersizdi. Bu yüzden buraya gelmelerine bile şaşıyorum."

Sözcükler ben engel olamadan dudaklarımdan dökülüverdi. "Peki, Direniş hakkında ne düşünüyorsun?"

"O suçlular hakkında ne mi düşünüyorum?" Burnundan bir nefes vererek iç geçirdi ve başını iki yana salladı. "Ben... Anlıyorum. Sanırım bu yanlış fakat yaptıklarını niçin yaptıklarını anlıyorum." Gözlerini gözlerime dikti. "Fakat onların yaşamasına izin verilirse Seçkin ırk ağır ağır yok olur. Şimdiden aralarında gizlenen Sıradanlar yüzünden hastalık kapan kaç Seçkin olduğunu kim bilebilir? İnsanların şimdiden hastalığın etkilerini, güçlerinin zayıfladığını hissetmeye başladıklarından eminim." Durup iç çekti. "Krallığın iyiliği için Sıradanlar'ın kurban edilmesi gerek."

Doğru. Hastalıklı olduğumu unutmuştum.

Kitt'i süzüp, şimdi gerilim ve stresin nakşolduğu sert hatlarına uzun uzun baktım. "Ve senin inandığın da bu mu?"

Çenemi kapalı tutmam gerektiğini, bir hain gibi konuşmak yerine başımı sallayıp ona onay vermem gerektiğini biliyordum. Fakat karşımdaki oğlanda beni pervasız olmaya, ne kadar yanıldığını, krallığının ne kadar çarpık bir yer olduğunu ona göstermeye iten bir şey vardı.

Kitt yumuşak bir sesle, "Benim bildiklerim bundan ibaret," deyip gözlerini gözlerime dikti. Ben kendimi o gözlerde babamın katilini görmekten alıkoyamayıp gözlerimi kaçırana kadar.

"Yine de bir şeyi bilip o şeye inanmayabilirsin." Sesim titriyordu. Kitt'in bunun öfkeden değil, korkudan kaynaklandığını düşünmesini diledim. "Seçme şansın var Kitt. Hep vardır."

Kitt kıkırdasa da neşeden yoksun bir gülüştü bu. "Hep seçme şansım olsa bu güvenli odada olmazdım. Orada olur, kardeşimle omuz omuza savaşırdım."

Gözlerim Kitt'in parmaklarında yanıp sönen, hayal kırıklığının dışa vurumu alevlere çevrildi. Başımı kaldırıp derin bir nefes aldıktan sonra gözlerinin içine baktım. "Kral olmak istemiyor musun?"

Kitt duraksamadan yanıt verdi. "Korkak olmak istemiyorum." Tüm o akıl karışıklığının ve derin düşüncelerin yansımalarını gördüğüm gözlerinden gözlerimi ayırmamak için kendimi zorladım. "Daha önce kimse bana bu soruyu sormamıştı."

Gözlerimi gözlerinden ayırıp, "Evet, eh, sormamam gereken soruları sıkça sorduğumu zamanla göreceksin," dedim.

Hızla, sessizce, "Durma," dedi Kitt. Gözlerim tekrar ona çevrilip gönleğinin en üst düğmesine takılı kaldı. "Soruların, düşüncelerin, çelişkilerin... Hepsini işitmek istiyorum."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda, yüzüme serin bir rüzgâr esti ve kalın metal kapı tıngırtıyla açıldı. Başım odaya dolup, Kral ile Kraliçe'ye doğru giden bir avuç İmparatorluk Muhafızına çevrildi.

"Balo salonunda güvenlik sağlandı Majesteleri." Başını eğerek Kral'ı selamlayan muhafızın sesi pürüzlüydü. Kral başını hafifçe sallayarak karşılık verdi.

Gözlerinin içine bakmak istesem eminim içlerinde yüzen tüm soruları görürdüm. Kaç ölü olduğu, kaç Sıradan'ın esir alındığı, hasarın maliyeti. Fakat Kral düşüncelerini dillendirmeye cesaret edemedi. Üzerinde onca göz olduğu ve özellikle de gerçekte neler olduğunu hâlâ gizlemeye çalıştığı için.

Kral'ın geniş, ahşap koltuğundan kalkıp boğazını temizlemesiyle zaten epey sessiz olan odaya hepten sessizlik çöktü. "Bugün talihsiz bir olay yaşandı. Sizi temin ederim bir daha yaşanmayacak." Boş vaadi karşısında az kalsın homurtuyla gülecektim. "Fakat bu olayın bizi korkutmasına, kolumuzu kanadımızı kırmasına, bizi kontrol etmesine izin vermeyeceğiz. Bu yüzden Sınavlar planlandığı gibi gerçekleşecek."

Kral'ın bu sözlerinin ardından kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Fakat şaşırdığımı söyleyemezdim. Kral'ın güçlü imajını koruması, korkusuz olduğunu göstermesi gerekiyordu. "Bizler Seçkinler'iz. Biz gücün ta kendisiyiz." Kral duraksayıp sakındığım o yeşil gözleriyle kalabalık

odaya bakındı. "Krallığınızı onurlandırın. Ailenizi onurlandırın. Kendinizi onurlandırın."

Etrafımdaki insan kalabalığı, Kral'ın sözlerini tekrarlayarak Ilya'nın mottosunu haykırdılar. Orada olmaktan onur duyan yarışmacı rolüme uygun olarak, dudaklarımı onlarla birlikte oynattım. Onlar gibi Seçkin olan bir yarışmacı.

Muhafızlar konukları ve asilleri rutubetli odadan çıkarmaya başladı. Apar topar kalkmasam, az kalsın sivri topukların ve cilalı ayakkabıların altında ezilecektim.

"Seni odana kadar geçirmek isterdim. Fakat ne yazık ki bu boğucu odadan çıkıp bir başka boğucu odaya geçmem gerek. Babam büyük olasılıkla Kai ile beni ilk Sınava kadar toplantılarda tutup bu gece yaşanan *olayları* tartışacak." Kitt'in sesi gergin ve bitkin çıkıyordu. "Fakat muhafızlar seni güven içinde odana götürürler. Zaten artık ortada ciddi bir tehdit de kalmadı." Kitt'in gözleri herkes görsün diye açıkta duran, bacağıma bağlı hançere çevrildi. "Hem zaten bir tehdit olsaydı da senin başının çaresine gayet iyi bakabileceğinden de eminim." Bana gülümsedi. Gülümsemesine güç bela karşılık verebildim.

Kitt'in gözleri benden ayrılıp odanın arkalarındaki bir şeye çevrildi. Gözlerimi baktığı yöne çevirdiğimde, Kral ile Kraliçe'nin dosdoğru bana baktıklarını fark ettim. Kral gözlerini kısmış beni izlerken, ona aynı bakışla karşılık vermemek için tüm gücüme ve eğitimime başvurmam gerekti.

"Sınavdan sonra görüşürüz." Kitt'in sesi düşüncelerimi böldü. "Sınavdan sonra seni *göreceğim*. Beklentin sağ çıkmaktı, unuttun mu?" Kendimi tutamayıp, başımı eğerek gülümsedim.

İlk Sınavdan sağ çıkarsam ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

Direniş'i bulacaktım.

Kıvırcık saçlı oğlan ve ondan aşırdığım not sayesinde, tam olarak nerede olacaklarını biliyordum.

Kitt'in gömleğinin en üst düğmesine doğru, "O hâlde görüşürüz," deyip kısa bir an için gözlerine baktım. Gözlerinde sıcak, endişeli bir ifade vardı. Gözünü her kırpışında, babasının gözlerine gitgide daha az benziyordu.

Bir insan seli beni kapıya doğru itip koridora süpürdü. Koridorlar muhafızlarla ve konuklarla dolup taşıyor, hepsi oradan oraya koşuştu-

ruyordu. Etrafımı saran insan denizi beni yutup koridorda sürükledi. Balo salonunun çatlamış kapılarının önünden geçerken, kapılardaki çatlaklardan içeri baktığımda molozları ve zemini boyayan kırmızıyı seçtim.

Pençesine düştüğüm merak beni bırakacak gibi değildi.

İmparatorluk Muhafızlarından ve gruptan gizlice ayrılmak zor olmadı. Fark edilmemek ve göz ardı edilmek sanatında ustalaşmıştım. Çok geçmeden balo salonunun kapılarını itip açıyordum. Muhafızlar beni kargaşada fark etmemişlerdi bile.

İçeride beni kan karşıladı. Eh, daha doğrusu, kandan geriye kalanlar. Zeminde hâlâ koyu renkli lekeler vardı. Etrafta gezinen Hidrolar kanın çoğunu fışkırttıkları sularla silmiş, geride sadece inci gibi taşlar kalmıştı.

Teleler balo salonundaki ağır molozları temizlerken, Boralar zeminde kalan tüm kalıntıları ve tozu kenara üflüyorlardı. Kısa sürede oda onarılacak ve eski, pırıl pırıl hâline dönecekti. Hiçbir şey olmamış gibi.

Tam kapıdan geri çıkacakken gözüme dağınık siyah saçlar takıldı. Oturuyordu... Hayır, balo salonunun uzak ucundaki geniş, taş levhaya *yığılıp kalmıştı*. Bedeni kirli ve kandan ıslaktı.

Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu.

Yaralanmış. Daha da önemlisi bunu neden umursuyorum?

Basamakları apar topar, ikişer ikişer indim. Topuklu ayakkabı denen ölümcül zımbırtılar yüzünden az kalsın bileğimi burkacaktım. Hiç de zarifçe olmayan hareketlerle ayağımdan attığım ayakkabılar, basamaklardan aşağı yuvarlandı. Bunu yapmasam az kalsın ben yuvarlanacaktım.

Balo salonunun diğer ucuna saniyeler içinde varıp karşısında bittim. Dizlerimin üzerine çöküp kanla kaplı, toprak bulaşmış yüzüne baktım. Gri gözleri, anlık bir şaşkınlığın ardından üzerimde gezinerek, benim ona yaptığım gibi bedenimde yaralar aradı. Sözcükler ağzımdan dökülüverdi. "Ne oldu? Nereden yaralandın?"

Etrafıma bakınarak odaya göz gezdirdim. "Ayrıca şu lanet Şifacılar nerede?"

"Ah Gray. Tam da görmek istediğim kişi." Sözcükleri sıktığı dişleri arasından çıksa da hâlâ soğukkanlı, sakin tavrını sürdürüyordu.

Yırtık giysilerini ve yırtıkların arasından seçilen, kesikler içindeki göğsünü süzüp, "Neler oldu?" diye sordum. Elleri ve bedeninin çoğu kanla kaplı olsa da kanın çoğunun ona ait olmadığından emindim.

Yüzünü buruşturmamak için kendini tutarak, "O konuya girmeden önce bir Şifacı seni muayene etti mi?" diye sordu. Birden ciddileşmiş, gözleri bedenimde bir kez daha gezinirken kendi acısını unutmuştu.

Hem kafam karışmış hem de ona kızmıştım. Anlaşılan bu sık yaşadığım bir durum olacaktı. "Ne? Evet. İyiyim." Sorusuna aldırış etmeden ellerimi hafifçe uzatarak ona yaklaştım. "Fakat belli ki sen değilsin."

"Ben de senin benden ve aptal gamzelerimden nefret ettiğini sanıyordum. İyiliğimi bu kadar düşündüğün için duygulandım Gray." Bariz acısına rağmen sırıtmanın bir yolunu buldu. Tam bir gıcık gibi davranmanın da.

"Ah, amaçlarım hakkında yanılma Prens. Yüzündeki şu sırıtışı –bir kez daha– yumruğumla silmek için seni bir süre daha hayatta tutmak istiyorum, hepsi bu." Sözlerim çok az iğneleyici çıkmıştı ve taşın üzerinde kıpırdanmasıyla Kai'ın sırtı biraz daha bana doğru çevrildi. Güldü.

Nefesim kesildi. "Senin *neyin* var?"

"Tatlım, bu tam bir tuzak soru."

Yanıtına aldırış etmedim. Gözlerimi sağ kürek kemiğini kaplayan etin derinlerine saplanmış bıçaktan ayıramıyordum. Telaşla ve hayretle, "Sırtında bir bıçak olmasına rağmen onca zamandır beni konuşturuyor musun burada?" diye sordum.

Yılık gülümsemesine bir gamze eşlik etti. "Ah, fakat sesin bana acımı unutturdu."

Bir kez daha ona aldırış etmeden ayağa kalkıp sırtında derin bir yara açan bıçağı inceledim. İç çekip, "Evet, artık bir de budalanın teki olduğunu işiteceksin benden," diye geveledim.

Kai bedenine saplanmış metal parçasından rahatsız olmuyor gibi, rahat bir sesle, "Yine de bana söylediğin güzel sözlerden biri sayılır bu," dedi. "Bu yüzden kabulüm."

Bu yarayı bu kadar katlanılır gösterebilmek için nasıl acılara maruz kaldığını hayal bile edemiyorum.

Ağır ağır konuşarak, "Peki," dedim, "Bana ne yapacağımı söyle."

Kai'ın gülüşü gergindi. "Bunu ilk kez sözümü gerçekten dinleyecekmişsin gibi söyledin."

"Kai, sırtına bir bıçak daha eklememi istemiyorsan..."

"Sadece o şeyi çıkarmanı istiyorum."

Gözlerimi kırptım. Bunu öyle rahat bir tavırla söylemişti ki neredeyse şaka yaptığını zannedecektim. "O hâlde buraya bir Şifacı çağırmamız gerek. Bıçak çıkar çıkmaz yarayı iyileştirmeye hazır olmalı."

Kai zoraki, gergin bir kahkaha attı. Yırtık gömleğinin altındaki kasları hareketlendi. "Becerilerimden bu kadar kuşkulanman beni gücendiriyor. Benden çok da uzakta olmayan bir Şifacı var. Gücünü hissedebiliyorum. Kendi kendimi iyileştireceğim."

"Peki. Tamam." Derin bir nefes alıp bıçağın kabzasını kavradım. "Bu, canını yakacak."

"Bak ne diyeceğim, dansımızın sonunu getirememiz ne yazık," dedi. "İlk kez ayaklarımı üzerlerine basma diye kaçırmak yerine sana doğru dürüst odaklanabilmiştim..."

Tek, hızlı bir hareketle bıçağı çekip çıkardım. Kai homurdanıp taşın üzerinde iki büklüm oldu. Her ne kadar söyledikleri gerçek olsa da, dansım hakkında söylediklerinin intikamını aldığım için hafifçe gülümsedim.

Molozun etrafından dolanıp Kai'ın önünde çömeldim. Yüzümü yüzüne yaklaştırıp, yakışıklı suratına acının yayılışını izledim. Hâlâ kanının olduğu bıçağı elimde çevirdim. "Söylesene, ayağına basmam kadar canını acıttı mı?"

Kai'ın kahkahası boğuk, acı doluydu. Ayağa kalktım. Kai'ın elini omzuna götürüşünü ve artık kanın fışkırdığı yaranın üzerine bastırışım izledim. Sonra da yarılmış derinin yeniden birleşmesini. Et ve kasın gözlerimin önünde yeniden oluşmasını, geride sadece sırtındaki izlere eklenen zikzaklı bir yara izinin kalışını.

Kai rahatlayıp iç çekerken omuzlarındaki gerginlik kayboldu. "Çok daha iyiyim. Teşekkür ederim." Dudaklarının kenarları yukarı kıvrılırken o son iki sözcüğün ağzından ne kadar nadir çıktığını düşündüm. Ayağa kaktı. "Senin bıçak saplamak yerine, sırtımdan bıçağı çekip alacak kişi olacağını kim bilebilirdi?"

"Onu da yapmam için epey zaman var, merak etme."

Kai sırıttı. Beyaz dişleri kirli yüzünde parladı. Sonra boynunu çevirip gerindi. Daha az önce bedenine bıçak saplanmamış gibi davranıyordu.

Aniden avucu beklenti içinde bana uzandı. Boş gözlerle nasırlarına baktım. Ben hiç kıpırdamayınca, elini ağır ağır kolumdan aşağı götürdü. Sert parmakları bileğimi kavradı.

Kalbim hızlandı ve o aptal organa lanet okudum. Kai kolumu, hâlâ bıçağı tutan elimi kendine doğru çekti. Ardından diğer eli avucuma sürtünüp kabzayı parmaklarımın arasından nazikçe aldı.

Yumuşak bir sesle, eli hâlâ tekleyen, aptal kalbimin atışlarını hissedebileceği bileğimi sararken, "Sırtıma saplaman için bunlardan elinde zaten yeterince var, sence de öyle değil mi?" dedi. "O yüzden sanırım buna ben sahip çıkacağım."

Geri çekilip Kai'ın elinden kurtuldum. Aramıza biraz mesafe koyma ihtiyacı duymuştum. Söyleyecek başka bir şey bulamayınca, "Şu an katılman gereken önemli bir toplantı yok mu senin?" diye sordum.

"Muhtemelen." Kai iç çekip elini saçlarında gezdirdi. "Herhâlde Kitt sana bazı şeyleri anlatmış." Başımı sallayınca Kai, "Babam Sınavları yine de yapacak. Tabii bu bir güç hamlesi. Önünde sonunda halkı olanlardan haberdar etmesi gerekecek. Direniş'in bu gece kimin ve neyin peşinde olduğunu gizleyemez," dedi.

"Neler oldu?" diye mırıldandım. Sonra Kai'ın yaptıklarını anımsayıp sinirlendim. "Yardımım dokunabilecekken, her zamanki gıcıklığınla beni sırtlayıp bu odadan götürdükten sonra neler oldu?"

Şimdi Kai bana gülüyordu. "Kim olduğumu hep unutuyor gibisin Gray."

"Affedersiniz Ekselansları. Gıcık *zatıaliniz* beni sırtlayıp bu odadan götürdükten sonra neler oldu acaba?"

"Eh, bu da bir ilerlemedir sanırım." Kai gülümseyip o delici bakışıyla beni tekrar süzdü. "Sorunun yanıtını vermek adına bunun senin kavgan olmadığını söyleyeyim. Dahası henüz ilk Sınavdan önce bir yarışmacının ölmesine göz yumamazdım."

Tatsız bir kahkaha attım. "Başımın çaresine bakabileceğimi gayet iyi biliyorsun..."

"Sen de *durumun* üstesinden gelebileceğimi gayet iyi biliyorsun."

"Bıçaklandın, unuttun mu?"

"Bazı mesleki riskler işte."

Yüzlerimizi yaklaştırıp gözlerimizi birbirimize diktik. Kai'ın üzerindeki terin, kanın ve kirin kokusunu alabiliyordum. Bunlara teninde

hâlâ sezilen çam kokusu eşlik ediyordu. Derin derin soludum. Fazlaca uzun birkaç saniyenin ardından ondan bir adım uzaklaştım.

Yavaşça, "Kaç kayıp var?" diye sordum.

Gözlerini benden ayırıp bir nefes aldıktan sonra, "Sadece iki Seçkin öldü," dedi. "Çok sayıda yaralı var. Dört Sıradan öldü ve sadece iki esir alındı." Gözleri yeniden bana çevrilen Kai, "Sıradanlar'ın sayısı bir düzineden azdı. Bu da bana gerçek görevlerinin ne olabileceğini düşündürüyor. Asıl amaçlarının Seçkinler'le dolu bir balo salonuna saldırmak olduğuna inanmıyorum," dedi. Dalgınca başımı sallayıp işittiklerimi zihnime yazdım. "O hâlde bazıları kaçtı mı?"

Kai'ın çenesindeki bir kas gerildi. "Ne yazık ki." Bu sözlerinin ardından gözlerini hiç ayırmadan benden uzaklaştı. "Yarın görüşürüz Gray."

"Yarın görüşürüz Azer."

Kai nihayet dönüp, balo salonunda yürümeye başlarken ardından baktım.

Sonra omzunun üzerinden seslendi. "Bana bir iyilik yapar mısın tatlım?"

"Neymiş o iyilik?"

"Bana söz verir misin? Beni sırtımdan bıçaklayana kadar hayatta kalacaksın."

Yüksek sesle güldüm. "Başından beri amacım bu zaten Prens."

23. BÖLÜM

Kai

Az kalsın bir ağzı dolusu nemli toprağı yutacaktım. Göz kapaklarım ağır ağır açılırken altımdaki, giysilerimi ıslatıp bedenime rahatsızlık verecek şekilde yapışan nemli toprağa doğru öksürdüm. Sırtüstü dönmemle yosunların, dal parçalarının ve taşların çıtırtılarını işittim. Tepemde yükselen, uzun ağaçlardan sızan güneş ışığı karşısında gözlerimi kırpıştırdım.

Vebalar aşkına, neredeyim ben?

Öten kuşların müziği beni ağır, derin uykumdan uyandırmıştı.

İlaçla uyutulmuştum.

Tepemdeki masmavi gökyüzüne çok sayıda ağaç dizilmişti. Çoğu yapraklı parmaklarını ta bulutlara kadar uzatan uzun, meşum çamlardı. Bu ağaçları nerede görsem tanırdım. İnsan yükseklik korkusunu yenmesi için defalarca tırmanmaya zorlandığı ağaçları iyi tanıyor.

Whispers.

Lanet ormandaydım.

Ayağa kalktım. Başım dönüyordu. Bitkindim ve uyuşturulmuştum. Sağ ön kolumda tuhaf bir basınç hissedince aşağı baktım ve iki ucu sıkıca birleştirilmiş, kolumu saran, ince, deri bir kayış gördüm. Biraz daha sıkı olsa kan dolaşımımı durduracak, kolumu işe yaramaz hâle getirecekti.

Güneşin alnında, olduğum yerde dönüp etrafıma göz gezdirdim. Altımda ağaçlardan, kayalardan ve etrafımı yeşillikle saran engebeli bir ormandan başka bir şey yoktu.

Whispers'ta ne işim var?

Sınavların hâlâ devam ettiğini biliyordum. Bunu, bir de dün gece dört saat boyunca Direniş'ten bahsettiğimizi. Akşamı ve sabahın erken saatlerini Kitt'le, Kral'la ve Kral'ın danışmanlarıyla taht odasında geçirmiştim.

Saatlerce Direniş'le, bu tehditle başa çıkmanın en iyi yolunun ne olacağını tartışmaktan boğazım kuruyup kaşınmıştı. Adamlarım ve ben, her zamankinden daha acil bir şekilde bu Direniş üyelerini bulup işlerini bitirmekle görevlendirilmiştik.

Tanıdık fakat ürkütücü ormana göz gezdirirken giysilerime bulaşan toprağı elimle silmeye çalıştım. Whispers peri masallarındaki gibi bir orman değildi. Ölümcül hayvanlar geniş arazisinde gizlenir, toprağında daha da ölümcül bitkiler biterdi. Bunu biliyordum çünkü burada, babamın oğlu değil de askeriymişim gibi emirler yağdırdığı eğitimlerde çok gecem geçmişti.

Fakat neden şimdi buradayım?

En azından kendi yatağımda uyanabilmeyi, belki de ilk Sınav için Çanak'a gitmeden önce birkaç mahkûmu *sorguya çekebilmeyi* ummuştum. Fakat uyuşturucu verilip ormana sürüklenmeyi kesinlikle beklemiyordum.

Farklı.

Tealah öyle demişti. Daha önce bizi yuhalayacak ya da bize tezahürat yapacak seyircilerle çevrili Çanak'tan farklı bir yerde bir Sınavın gerçekleştirildiği hiç olmamıştı.

Bir dal parçası çatırdayınca, dönüp dövüş pozisyonu aldım. Üç dört metre ötemdeki, üzerinde koyu renkli teniyle tezat oluşturan sade, beyaz giysiler olan zayıf adama gözlerimi diktim. O da donuk, kımıltısız gözlerini bana dikti.

Bir Görü.

İşte o an hissettim. Tenimin altında gücünün karıncalanışını. Gördüklerini kaydedip, sonrasında sadece gözleriyle yansıtma gücü olan becerisini hissedemeyecek kadar düşüncelere dalmıştım. O anda adam tam da bunu yapmakla meşguldü.

Gördüklerini kaydederken gözlerini hiç kırpmadan dikmeleri bana hep rahatsız edici gelmişse de, Sınavlarda onlarcası olduğundan Görüler'e alışmıştım. Çanak'ta oradan oraya gidip yarışmaları ve yarışmacı-

ları belgeliyor, gördüklerini Çukur zemininin epey yukarısında kalan geniş perdelere yansıtıyorlardı.

Anlaşılan bu Sınavlarda da aynı işi yapıyorlardı. Fakat öncekilerden farklı olarak, bu adam gördüklerini yansıtmayıp ileride kullanmak üzere depoluyordu. Onlardan onlarcası olmalıydı. Ormanda koşuşturup yarışmacıların peşinden gidiyor, sona erdiğinde izleyicilerin karşısında oynatmak için ilk Sınavı belgeliyor olmalıydılar.

Adama doğru bir adım bile atmadım. Sınavlar sırasında Görüler'le etkileşime girmek, şu ya da bu şekilde onlara dokunmak yasaktı. Onlar, orada olup yarışmaya şahitlik edemeyecek izleyicilerin gözleri ve kulaklarıydı.

Adamın nihayet kırptığı gözlerine yeniden canlı bir bakış gelmiş, anlaşılan benden istediği görüntüleri almıştı. Uzaklaşmak için hareketlendi. Şüphesiz başka görüntüler alacak ya da diğer yarışmacıların peşine takılacaktı. Fakat attığı adımı yarıda kaldı ve uzun, siyah parmaklarını pantolonunun ceplerine dokundurduktan sonra gözlerini gözlerimden ayırmadan ormanın içlerine koştu.

Ardından baktım. Sonra gözlerimi kendi cebime çevirdim. Beni buraya, yorgun argın yatağa yattığımda üzerimde hangi giysiler varsa onlarla bırakmışlar, bir de lütfedip ayakkabı giydirmişlerdi. Bunların dışında bedenime tek bir aksesuar eklenmişti: koluma dolanmış, tuhaf, deri şerit. Dün gece ince gömleğimi çıkarmadığım için, çıkaramayacak kadar yorgun olduğum için Veba'ya sessizce şükrettim.

İnce pantolonumun cebine uzandım. Parmaklarım sert bir kâğıt parçasını kavradı. Katlanmış kâğıdı dikkatle açmamla üzerindeki düzgün, bol kavisli el yazısını gördüm:

Bu ilk Sınavın, hoş geldin
Whispers Ormanı'na.
Umarız bir süre burada kalırsın,
Bu onur ve itibar oyununda.

Bu oyunun amacı basit,
Tezahürat yapacağız kazanana,
Şeritler var rakiplerinin kollarında,
Kazanmak için onları topla.

Şeridi olanlardan şeritleri al,
Fakat sakın eli boş dönme.

Kazanmak için en çok şeridi toplamalısın,
Başarırsan, zaferin dolaşır dilden dile.

Fakat artık son yaklaşıyor,
Ancak altı ay sürecek oyunlar.
Hoş geldin Sınavların altıncı yılına,
Kalıcı olmak için dua et Veba'ya.

En çok şeridi çalma görevi kulağa basit geliyordu. Tabii ormanda bir hafta hayatta kalabilirsen. Fakat şiirin satır aralarında yazanları da okumuştum.

Bizi birbirimizle dövüşmeye zorluyorlar.

Kimse şeridini öyle kolayca teslim etmezdi. Bu Sınavlarda deri bir şeritten çok daha önemsiz şeyler için bile kan dökülmüştü. Kâğıdı avucumda buruşturup cebime soktuktan sonra pazımı saran deri kayışa baktım. Sıkıca dolanmıştı. Öyle sıkıydı ki Veba'nın belası bu şeyleri çıkarmanın tek yolu, keserek deriden ayırmaktı. Bu da ne kadar özen gösterilirse gösterilsin kanın akıtılacağı anlamına geliyordu.

Kasıtlı, kurnazca.

Babam bu yıl kendini aşmış.

Ter alnıma akıp gözlerimi yaktı. Sıcak, Scorches Çölü'yle yarışırdı. Gömleğimi çıkarıp ıslak yüzümü sildim. Şimdiden boğazım kurumuş, sabah güneşinde pişip kavrulmuştu.

Önce su bul. Rakiplere sonra sıra gelir.

Durdum. Ayaklarımın altındaki yeşillik ve sert toprak çıtırdıyordu. İç çekip yolumun üzerindeki tehditkâr çam ağaçlarına baktım. Başımı iki yana sallayıp, omuzlarımı çevirerek gerginliğimi üzerinden atmaya çalıştım. Sonra en aşağıda kalan dalı tutup bacaklarımı dalın üzerine attım.

Evet, bu ağaçlara defalarca tırmanmıştım ve evet, yükseklik korkumu yenmiştim. Fakat bir korkunun yenilmesi, onunla tekrar tekrar yüzleşmeyi keyifli kılmıyordu. Yine de işte oradaydım, dallara tek tek basarak ağaca tırmanıyordum.

Ben su bulmak için çama tırmanmaya devam ederken rüzgâr esiyor, güneş göz kamaştırıyordu. Dakikalar, belki saatler sonra zirveye ulaştığımda uzuvlarım ağrıyor, kalbim hızla atıyordu. Eh, daha doğrusu ağırlığımı taşıyabilecek en yüksek dala vardığımda. Yerden onlarca metre yüksekteydim ve beni sadece ayaklarımın altındaki kalın bir dal

orada tutuyordu. Aşağı bakmamla, baktığıma bakacağıma pişman oldum.

Topla kendini Kai.

Bir Sınavda düşerek ölmek kesinlikle acınası bir ölüm şekli olur, itibarımı yerle bir eder, öldükten sonra bile dillerden düşmezdim. Bunu aklımdan çıkarmayarak, yanımdaki ağacın ince gövdesine tutundum ve yaprakların arasından, ağaç sayvanının tepesinden çevreye baktım.

Sanki balo salonuna dönmüş, yeşilin farklı tonlarına bakıyordum. Yapraklarla dolu dallar, rüzgârda daha dün dans salonunda salınan güzel giysili kadınlar gibi sallanıyordu.

İşte orada.

Gözlerim dizi dizi ağaçların arasındaki bir açıklığa, dans eden yaprakların duraksadığı noktaya çevrildi. Bir nehir, çay ya da bir tür su kaynağının oluşturduğu bir çizgi. O anda, gördüğüm şeyin lanet olası bir çamurlu su birikintisi olmasını bile umursamayacak hâldeydim.

Dikkatlice yere indim. Kesik kesik nefes alıyordum. Ayağım toprağa değdiğinde güneş gökyüzünde yol almış, bana ikindinin gelişini haber veriyordu.

Sonra yola koyuldum. Uyutulup, saatlerce ormanda yürümek zorunda bırakılmalarının ardından, tüm yarışmacıların can attığı suya doğru ilerledim. Babam bize bir tuzak hazırlamıştı. Kendi rızamızla içine gireceğimiz bir tuzak.

Saatler. Yeşilliğin arasında uzun, yorucu saatler boyunca yürümekten bıkmıştım. Yoluma, yanlarına yaklaşmam için bana meydan okuyan çok sayıda zehirli yılan ve bitki çıkmıştı.

Feci sıkılmıştım.

Güçlükle ilerlerken gözlerim ve bedenim tetikteydi. Fakat zihnim de en az benim kadar avareydi. Aklımda Sınavlar, yarışmacılar ve...

Sonra aklım *ona* gitti. *Dur.*

Paedyn benden nefret etmeye o kadar kararlıysa işini çok ama çok kolaylaştırabilirdim. Fazla uğraşmam gerekmeyecekti. Fakat bencildim, zayıftım ve içimden beni kendisinden uzaklaştırmasına neden olacak hiçbir şey yapmak gelmiyordu.

Şaşırtıcı, bir o kadar da baştan çıkarıcıydı. O güzel dudakları başka, o okyanus gözleri başka şey söyleyebiliyordu. Sırtımdan bir bıçağı çıkarırken oraya başka bir bıçak saplayacağını söylüyordu. Kafamı karıştıran, büyüleyici biriydi ve birbirimiz için ne kadar uyumsuz olsak

da o uyumsuzluğun bir cazibesi vardı. O bir alevdi ve ben yanacaktım. Bir okyanustu ve ben boğulacaktım.

Elimi yüzümde gezdirdim. Tuhaf hâllerimin suçunu susuzluğuma yıkmak istiyordum.

Bir kız beni hiç böyle etkilememişti ve bu tuhaf, kesinlikle sinir bozucuydu. Fakat sonra parmaklarımın altında hissettiğim kalp atışlarını, ona her dokunuşumda nefesinin nasıl kesildiğini ve sözde nefret ettiği tüm o gülümsemeleri ve gamzeleri nasıl doyasıya izlediğini anımsayıp sırıttım.

O da benim gibi karşısındaki kişiden çok etkilenmesinden kaynaklanan o sıkıntıyı mutlaka hissediyordu. Fakat bunu boğazıma bir hançer dayayıp inkâr edeceğinden emindim.

Ne gaddar ama şu kız.

Batan güneşin ışığında parıldayan bir şey gözüme çarptı.

İleride, sağımdaki bir daldan kınında duran bir kılıç sarkıyordu. Kılıca doğru bir adım atmamla gümüş kabzası ışıkta göz kırptı. Göz açıp kapayıncaya kadar tırmanıp, kemeri daldan çıkardım ve ağaçtan aşağı atladım.

Muhtemelen Whispers'ın her yerine kullanmamız için silahlar ve başka malzemeler bırakılmıştı.

Bu şekilde kan dökmek, her şeyi daha ilginç kılmak daha kolay olur.

Kemeri ve kını belime bağlayıp kılıcı çektim ve yeşilliği kılıçla doğrayarak ilerlemeye başladım.

Az kaldı.

Zemin gölgelerle kaplıydı ve artık elimde, doyurmam gereken bir karın ve pişirmem gereken bir tavşan vardı. Bir ağacın gövdesine saplanmış bir yıldız[2] bulmuş ve silahı şimdi kemerime bağlı olan, gafil bir tavşanın üzerinde kullanmıştım.

Duraksadım. Görmeden önce sesini işittim.

Şırıl şırıl akan, muhteşem su. Ardından ağaçların arasındaki küçük, sığ çay göründü. Akan su, kendini işgal eden taşların üzerinden aşıyordu. Duraksayıp görünüşte huzurlu alana göz gezdirdim.

Tehlike yoktu. Şimdilik.

Çayın kenarına yürüyüp dizlerimin üzerine çömeldim. Sırtımı açıkta bırakmak istemiyor, birkaç saniyede bir omzumun üzerinden geriye bakıyordum. Yüzüme çarptığım serin su tenimden, çıplak göğsümden aşağı aktı.

---

2 *Throwing star.* Bizde "ninja yıldızı" olarak bilinen shuriken –çn.

Köpüren çay üç beş metre ötedeki küçük bir havuzdan akıyordu. Su temiz, berrak ve serindi.

İnsan elinden çıkma.

Ve taze. Şüphesiz Hidrolar'ın işiydi bu. Bize bu küçük temiz su kaynağını bahşetmişlerdi. Su o kadar temiz ve duru olduğu için Veba'ya şükrettim. Beni bir yolunu bulup suyu kaynatma derdinden kurtarmıştı.

Çalı çırpı ve çıra bulmak için çevreye bakınırken az kalsın başımı ağaçtan sarkan, gölgelerin gizlediği bir şeye çarpacaktım. Mataralar. Akşam rüzgârında sallanan iki matara.

Bir kez daha Veba'ya şükrettim.

İki çalıyı birbirine sürtmek tahmin edileceği gibi eğlenceli bir iş olmasa da yılların pratiği ve sabrı sayesinde, çok geçmeden önümde bir ateş çıtırdıyordu. Uzun bir kılıçla tavşan derisi yüzmek zor ve sinir bozucu bir iş olsa da, tavşan da kısa süre sonra alevlerde kızarmaya başlamıştı.

Ve sonra...

Bedenimin hafif bir güçle karıncalandığını, gücün sinirlerimi uyarıp omurgamdan aşağı o tanıdık ürpertiyi gönderdiğini hissettim. Ensemdeki tüyler diken diken olurken o gücün, o kudretin bedenime aktığını hissettim.

Biri geliyor. Kim olduğunu da biliyorum.

Solumda bir dal çıtırdadı. Sonra bir dal daha.

Ne zaman ayağa kalktığımı anımsamıyordum bile. Şimdi, ayaklarımın ucunda dans ediyor, içimdeki dövüşme isteğiyle mücadele edemiyor; o egemenlik ve yıkım dansını iple çekiyordum. Dövüşmek en sevdiğim valsti ve tüm adımlarını ezbere biliyordum.

Braxton ağaçların arasından fırladı. Gözlerime çevrilen gözlerinde çılgınca bir bakış vardı. Yaktığım ateşten yükselen dumanı görmüş ve ateşi yakan her kimse ona pusu kurabileceğini düşünmüştü. Fakat talihsizliği, daha ormanda koşarken çıkardığı gürültüyü işitmeden, gelişini sezmem olmuştu.

Tereddüt ettiğini fark ettim. Sanki benimle dövüşme riskini göze almak yerine, geri dönmeyi düşünür gibiydi. Fakat ağır ağır yanıma yürürken yüzündeki kararsızlık silindi. İri ve hantal siluetiyle ateşin ışık halkasına adım attı.

"Merhaba Brax. Geçerken uğraman ne hoş."

Her zaman yaptığı gibi başını bana doğru salladı. "İyi akşamlar Kai."

Gürbüz asla konuşkan biri olmamıştı. Bunun yerine, ağzından bir laf çıkmadan önce karşısındakini sabırla gözlemlerdi. Bu yanı Sadie'ye benziyordu. Birbirimizin etrafında sessizce dönerek rakibimizi tarttık.

"Sanırım buraya dostça sohbet etmeye değil, şeridimi almaya geldin." İç çekip ona doğru bir adım attım.

"Doğru bildin." Pişen tavşanıma şöyle bir baktı. "Onu bana verirsen seni bırakırım, yemeğine dönersin. Elimizi kana bulamamıza gerek yok."

Üzerinde hiç silah görmediğimden kendi silahıma uzanmaktan kaçındım. Birbirimizi çocukluktan beri tanıyorduk ve mümkünse onu tanımaya devam etmek istiyordum. "Sen de ben de şeridimi almana izin veremeyeceğimi biliyoruz Brax."

Çünkü bu Sınavları kazanmak benim görevim.

Bana büyüyen karanlıkta başını sallamış gibi geldi. Sonra aniden üzerime yürüdü. Eğilip, hızını onu omzumun üzerinden atmak için kullandım. Sert bir sesle yere indiğini işittim.

Braxton'la yıllarca antrenman yapmıştım. Tahmin edilebilir olması gücünü eksiltmiyordu. Hızla doğrulup yumruklarını kaldırdı. Dişlerimi dökmeye hazırdı.

Sonra ölçülü bir kargaşa koptu.

Yumruklar savruluyor, başlar eğiliyor, ayaklar bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. Bir dansı bu. Amansız, kanlı, güzel bir dans. Ben o anda onun damarlarımdaki gücünü serbest bırakıp, yüzeye çıkarırken beceri açısından eşit düzeydeydik. Ateşin titrek ışığı altında darbelerim sert ve hızlıydı.

Yumruğu indiği çenemi neredeyse kıracaktı. Ağzımın içine sıcak kan doldu. Ben geriye sendelerken, Braxton arkama geçip kalın kolunu boynuma doladı. Tereddüdünü sezmemle başımı geriye attım ve kafatasının burnuyla buluşmasıyla rahatsız edici bir çatırtı çıktı. Şimdi o sendeliyor, kan burnundan ağzına akıyordu.

O kısa anı, güçlükle bloke edebildiği hızlı darbeler indirmek için kullandım. Hemen kendini toparlayıp güçlü yumruğunu kaburgalarıma indirdi. Bir sonraki yumruğundan eğilerek kaçtım ve çenesine bir darbe indirdim.

Bir kısır döngüydü bu. Ben ona vuruyordum, o bana. Hakkını teslim etmem gerekirdi; beni etkilemişti. Onu hiç bu kadar odaklanmış,

bu kadar kararlı görmemiştim. O zamana kadarki en iyi dövüşümüzdü bu. Ne yazık ki dövüşün sonunu getirmeliydim.

Siyah bir yumruk dosdoğru yüzüme yöneldi. Kolayca bir adım geriledim. Topuklarım bir şeye çarptı. Sıcak bacaklarımın gerisinden enseme kadar her yerimi ısıttı.

Ateş.

Beni ateşin dibinde köşeye sıkıştırmıştı.

Akıllıca.

Burnumu hedef alan bir yumruktan eğilerek kaçtım ve kendi yumruğumu karnına indirdim. Homurdanarak iki büklüm olsa da hızlı bir hareketle kolumu kavradı. Ardından dönüp iki kolumu birden sırtımın arkasına büktü ve göğsümü ateşe doğru çevirdi. Alevler karşımda parıldarken omzumdan yukarı acı yürüdü.

Belki de daha çok çaba sarf etmeliydim.

Dizlerimin arkasına bir tekme indirdi. Sert bir tekme. Daha da sert zemine çarpmamla bacaklarımdan yukarı bir şok dalgası yükseldi. Artık bana epeyce yaklaşan alevler neredeyse çıplak göğsümü yalayacaktı.

Braxton tepemden, "Bırak da şu şeridi keseyim Kai," dedi. Sesi yakarır gibi çıkıyordu. Beni canlı canlı yakma fikrine çok da sıcak bakmadığını bilmek güzeldi. "Bu iş de burada biter böylece." Ne kadar gür çıksa da sesinin hafifçe titrediğini sezmiştim. Beni yanımdaki yanık tavşan gibi alevlerin üzerinde gezdirebildiği için şaşırıp kalmıştı.

Dikkatsiz hareket ediyordum ve yorulmuştum. Braxton'ı küçümsemekle aptallık etmiştim ve şimdi müstakbel İnfazcı onun insafına kalmıştı. "Bugüne kadarki en iyi dövüşümüz bu oldu Brax. Gerçekten etkilendim." Hızlı hızlı soluyordum ve ateşin sıcağında yüzümden aşağı boncuk boncuk terler dökülüyordu. "Fakat şeridimi benden almadan önce beni yakman gerekecek."

Braxton iç çekti. "İçimden bir his böyle diyeceğini söylüyordu." Duraksadı. "Keşke bu iş buraya varmasaydı."

Et ateşle buluştu.

Deri amansız, kızgın alevlerle.

Boğazımdan bir çığlığın kopmasını beklesem de dudaklarımdan sadece boğuk bir inilti çıktı. Braxton dizini sırtıma yaslayıp, bedenimi kıvırarak göğsümün sol yanını alevlere yaklaştırdı.

Braxton beni öyle tutarken yanıyor, haşlanıyordum ve tenim su topluyordu. Nihayet beni geri çekmesiyle serin hava bedenimi sardı.

Diğer eliyle belimdeki kılıca uzandı. Ben acıdan afallamışken kılıcı kınından çekip, şeridi kolumdan keserek çıkarmaya niyetliydi.

Fakat benim çok daha feci acılara dayandığım olmuştu.

Yanıma uzanan kolunu tuttum ve aynı anda ayağa kalktım. Adrenalin yanan etimdeki acıyı boğuyordu. Braxton'ın kolunu omzumun üzerine atıp, bedenimi öne eğerek kendi hızımı ve Gürbüz'ün gücünü onun ayaklarını yerden kesip, sırtımın üzerinden alevlerin içine fırlatmak için kullandım.

Braxton haykırsa da yuvarlanarak alevlerin arasından çıkması fazla zaman almadı. Ciyaklayarak giysilerini, derisini aşındırmaya başlayan ateşi söndürmek için toprakta çırpındı. Üzerine eğildiğimde yanmış giysilerinden duman yükseliyordu.

Yanımda derin derin nefes alırken yumuşak bir sesle, "Ben de böyle olsun istemezdim," dedim. "Fakat sende ihtiyacım olan bir şey var."

Elimde olmadan derisini kesip, daha da fazla kan akıtarak şeridi kolundan ayırdım. Braxton hırıltıyla nefes alırken, yolu üzerinde çalmış olabileceği başka şeritler bulmak için ceplerini arasam da bir tane bile bulamadım. Ayağa kalkıp gözlerimi ona diktim ve ağzımdan tek kelime çıktı. "Git."

Bir süre gözlerini bana diken Braxton, acıyla homurdanarak apar topar kalktı ve yanmış bedeni elverdiğince hızlı, aksak adımlarla ormanın içine gitti. Arkasından baktım. Karanlık ormanda yolunu bulmaya çalışırken çıkardığı sesleri dinledim. Geri dönmeye cesaret edemeyeceğini biliyordum. Sonra dönüp, tüm dövüşü belgelediğinden emin olduğum Görü'ye baktım.

"Umarım gösteri hoşuna gitmiştir," deyip alaycı bir hareketle başımı eğerek kadını selamladım. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, beyazlar içindeki kadın gözlerini kırpıştırıp ormanın içinde gözden kayboldu.

Braxton'ın şeridini cebime atarken acı bedenime yayıldı. Kör edici, yakıcı bir acı. Dövmemin üzerindeki kırmızı, yanık deriye baktım.

Adrenalin gitmiş, bedenimde gezinen acıyla baş başa kalmıştım. Elimi mataralarıma götürüp birinin kapağını çevirerek açtım ve içindeki soğuk suyu yanığın üzerine döktüm. Su yanık etle buluşunca dişlerimin arasından tısladım. Fakat etkisi ne denli küçük de olsa bu beni bir nebze rahatlatmıştı.

Buruşmuş gömleğimi cebimden çıkarıp, dişlerimle gömlekten bir parça kumaş kopardıktan sonra kumaşı kolumun altına ve yanığın üze-

rine dikkatle sardım. Sonuçta enfeksiyon olasılığını düşürmesini umduğum, iğreti bir sargı ortaya çıktı. Fakat uzun süre dayanmazdı. Bana yarayı temizlemek için şifalı bitkiler, bir şeyler gerekiyordu. *Ne olursa.*

Çünkü ölüm bir seçenek değildi.

Bu Sınavları kaybetmek de.

24. BÖLÜM

Paedyn

"Çeneni kapatmazsan seni boğarım."

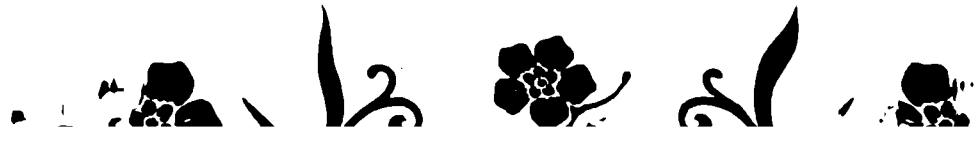
Son derece ciddi ölüm tehdidime aldırış etmeyen kuş, başımın üzerindeki dalda zırlamaya devam etti. Neredeyse yarım saattir ciyaklıyordu. Bu yüzden de en az bir düzine taşı ona doğru fırlatmıştım.

Keyifsiz, kızgın, endişeli ve hepsinden ötesi çok açtım. Elbette üzerimde uyurken giydiğim giysilerden başka bir şey olmadan ıssızlığın ortasında uyanmamın yan etkileriydi bunlar. Dar kumaş pantolonuma ve bedenimi daha da çok ortaya çıkaran bluza baktım. Önümüzdeki bir hafta boyunca tek gömleğim olacağını düşündükçe, giydiğim için pişman olduğum dar, ipekli bir kumaş parçası.

Bir hafta.

Bu ormanda hayatta kalmam gereken süre buydu. Whispers'ta. Her biçimde ve cüssede düşmanlarla kaynayan bu yerde. Her ne kadar gün ortası gelmiş ve az kalsın ayağımı ısırıp koparacak bir yılan dışında herhangi bir rakiple karşılaşmamış olsam da. Toprağın üzerinde yüzüstü uyandığımdan ve gözlerimi kırpıştırıp, göz kamaştıran beyazlar içindeki bir kadını gördüğümden beri yeşillik denizinin içinde yürüyordum.

Bir Görü. Rakipleri gözlemek için buradaydı. Bu kanlı sınavı kaydetmek için. Seyircilerin bizzat şahit olmadıklarını belgelemek için.

O yılki Sınavların, Ilya'nın geri kalanının da en az benim kadar kafasını karıştırdığından emindim. Fakat bu konuda uyarılmadığımızı söyleyemezdim.

Farklı. Aldığımız uyarı bundan ibaretti.

Fakat *farklı* sözcüğü, Sınavların nasıl büyük bir değişim geçirdiğini tanımlamak için yeterli gelmiyordu. Geçen otuz yılda, Çanak'ın duvarlarının dışında, izleyicilerin meraklı bakışlarının yokluğunda bir Sınav hiç gerçekleştirilmemişti. Fakat sanırım sadece en iyi, en gaddar, en kanlı Sınavlar müstakbel İnfazcı'yı sınamaya layıktı. Keşke bunun bir parçası olmasaydım.

Hepimiz haberimiz olmadan ölümcül Whispers Ormanı'na atılmış, ya zorlu hava koşullarının ya da düşmanımızın elinde ölüme terk edilmiştik. Zekiceydi bu. Alçakça. Alkış mı tutayım, ağlayayım mı bilemiyordum.

Kraldan bundan aşağısını beklemezdim.

Gözlerim deri kayışın sıkıca bağlandığı sağ koluma çevrildi.

"*Şeridi olanlardan şeritleri al fakat sakın eli boş dönme.*"

Etrafımı saran boşluğa bakıp buruk bir kahkaha attım. Bu deri şeritler için dövüşmemizi, kıran kırana dövüşmemizi istiyorlardı. Bu yüzden bir başka rakibi bulana kadar sağ kalmak adına su bulmak için hareketlendim. Ağaçlar heybetli ve ürkütücüydü. Göğe yükseliyor, alçaktaki bulutlara sürünüyorlardı. En yakın su kaynağını bulmak için birine tırmanmam çok uzun zamanımı almıştı ve müthiş sıkıcı geçen son birkaç saatte tek yaptığım, bir çay olduğunu umduğum şeye doğru uzun ve yorucu bir yürüyüş yapmak olmuştu.

Fakat şimdi bir ağacın altında oturmuş bir kuşla tartışıyordum. Ne olur ne olmaz diye ona bir taş daha fırlatıp dikkatimi böğrümün üzerindeki çubuklarla dolu bohçaya çevirdim. Bize yardım olsun diye bırakılan cömert hediyelerden bir ok ucunu elime alıp çubuklardan birine bağladım. Epeydir bir ağacın gövdesinde kolaylıkla bulduğum yaya ve ok kılıfına eşlik edecek oklar yapıyordum.

Sanki Seçkinler'in silaha ihtiyacı var da...

Tepemdeki sinir bozucu fakat faydalı kuşun tüyleri oku tamamladı. Çıkardığım işe hafifçe gülümseyerek bakıp kılıfı dolduran yedi eğreti oka baktım. Babamın verdiği eğitim sayesinde, geçmişte de parçaları birleştirerek ok yaptığım olmuştu. O uzak hatıraların zihnimde canlanmasıyla gülümsedim.

Ok kılıfını omzuma atıp, yayı göğsümü çaprazlama kesecek şekilde boynumdan geçirdim. Sonra hâlâ ağaçta tüneyen kuşla vedalaştım. Bir iç çekip yeniden çok ihtiyacım olan suya doğru yürümeye başladım. Arazide ilerlerken adımlarım hafif ve sessizdi. Gözlerimi, yiyebileceğim her türlü hayvan için dört açmıştım.

İşte orada.

Üç dört metre ötemde, tombul bir tavşan, hakkındaki kötü planlarımdan habersiz, hopluyordu. Yayı başımın üzerinden çıkarıp kılıftan bir ok çektim. Oku yaya yerleştirip tam da babamın bana öğrettiği gibi derin bir nefes aldım. Sonra hedefe gönderdim.

Tavşanı tam gözünden vurmuştum.

Daha yere düşmeden öldü. Hayvanı alıp oku yakınlardaki, zehirli olmadığını ümit ettiğim bir bitkiye sürttükten sonra kılıfa geri koydum.

Su bul. Ateş yak. Yemek ye.

Sonra yeniden yürümeye, ağaç kökleri üzerinden sekip taşların üzerinden atlamaya başladım.

Ne heyecanlı ama.

Yeşillikte düzenli bir ritimle yürürken düşüncelere daldım. Rakiplerimi, baloyu, sırtımdaki nasırlı elleri ve yüzümü süzen gri gözleri düşündüm.

Öfkeyle oflayıp bir taşa gereğinden sert bir tekme attım. Ağzımdan bir dizi küfür döküldü. Taşa, kendime ve büsbütün nefret etmediğim için nefret ettiğim o kendini beğenmiş pisliğe küfrettim.

Güneş ufukta batarken, yeşilliğin içindeki zorlu yürüyüşüme devam edip aralarından geçtiğim çok sayıda örümcek ağına ve o ağlardaki devasa örümceklere de küfrettim.

Bir Görü bana yetişti. Elimden geldiğince varlığını umursamamaya çalıştım. Aldığı görüntülerden memnun kalınca, beni ormanda oflaya puflaya, sert adımlarla yürür hâlde bırakıp gitti.

Sıcak ikindi güneşi ağaçların arasından sızıyor, ormanı altın sarısı gölgelerle dolduruyordu. Bir süre durup o ürkütücü yerin meşum güzelliğini uzun uzun izledim.

Sonra yüzüme bir şey çarptı.

Eh, daha doğrusu ben bir şeye çarpmıştım. Az kalsın sırtüstü düşecektim. Kendi kendime söylenirken alçaktaki bir daldan sarkan geniş,

pamuklu bir gömleğe çarptığımı fark ettim. Gömleği alıp giyerken bile içimden kralın *iyilikleri* eksik olsun diye geçiriyordum.

Yürüdüm, yürüdüm.

Sıkılmıştım. Lanet bir *Sınav* sırasında sıkılmıştım.

Sonra göz ucuyla ışığın üzerinden yansıdığı bir şeyi fark ettim. Ona doğru döndüm. Yapraklar ayaklarımın altında çıtırdadı. Otuz metre kadar ötemdeki şeyi görmemle neredeyse ağzım açık kalacaktı.

Berrak bir su havuzu güneş ışığı altında parıldıyor, ılık esintide dalgalanıyordu. Davetkâr ve muhteşemdi. Gözlerimi kırpıştırdım. Ağacın tepesinden bakıp etrafı gözlediğimde bu su birikintisini görmemiştim. Fakat ışıltılı su ağaçlarla çevriliydi ve etrafındaki yeşillik tarafından yutulmuştu.

Suya ulaşmak için acele ederken az kalsın takılıp düşecektim.

Su. Su. Su.

Çok susamıştım, içebildiğim kadar çok içmeye açtım. Sonra bir ateş yakar, tavşanımı pişirir ve...

Suyun *içinde* bir şey vardı. Yüzeyinde yukarı aşağı sallanıyordu.

Şimdi daha yakındım. Berrak yüzeyden yansıyan güneş gözümü çok da kamaştırmadığından, yüzeydeki silueti seçebildim. Bir *insan* siluetiydi bu. Ağır ağır yaklaşıp, yayımı göğsümden çıkararak sıkıca kavradım.

Figür hareket etmiyordu.

Kirli sarı saçları bronzlaşmış alnına yapışan bir figür.

Kralınki gibi donuk, yeşil gözleri kör bir bakışla mavi gökyüzüne bakan bir figür.

Boğazımdan boğuk bir çığlık çıkınca çevremdeki ağaçların arasındaki kuşlar dağıldı.

Kitt.

Ölmüş.

Nefes nefese, düşe kalka suyun kenarına gittim. Babasından ve günün birinde hükümdarı olacağı krallıktan nefret ediyor olabilirdim. Fakat onu ölü görmek istediğim anlamına gelmiyordu bu. Ona çok benzeyen Kral için bu kaderi ne çok istediğimi düşündüğümde irkildim. Belki de benzerlikleri sadece yüzleriyle sınırlıydı? Belki de Prens için babasının gölgesinden kurtulma, onun izinden gitmeyip krallığında değişim yaratma ümidi vardı?

Gözlerimi o donuk bakışa çevirmek için kendimi zorladım. Bunu yaptığımda babasını değil, sadece Prens'in nasıl bir kral olabileceğini gördüm. O neşeli, yeşil gözler bir daha kahkahalarla kırışmayacaktı. Şimdi sadece hiçliğe bakıyorlardı. Fal taşı gibi açık, donuk, cansız. Bir daha dudakları o yılık gülümsemeyle süslenmeyecekti. Şimdi o dudaklar birbirine kenetlenip ince bir çizgi oluşturmuş, ölümün soğuk öpücüğüyle morarmıştı.

Cesedini sudan ayırmak için havuza atladım. Fakat ayaklarım sert zeminle buluştu.

Kemiklerim çarpmanın etkisiyle sarsıldı. Bir an kemiklerimin çatlamış olabileceğini düşündüm.

Acı karşısında gözlerimi kırpıştırsam da bunun şaşkınlığımı üzerimden atmama hiçbir faydası olmadı. Bir anda ayaklarımın altındaki su, yüzeyinde ölü yatan Kitt kaybolmuştu. Hayretle altımdaki toprağa bakıp neler olduğunu anlamaya çalıştım.

"Yardım et bana."

Bir ok yerleştirip yayı gerdim. Sonra o perişan, kısık sesin sahibine doğru döndüm.

Nefesim kesildi.

O bendim.

Koyu mavi gözler gözlerime dikildi... Hüzünlü, aç gözler. Uzun, gümüş rengi, dağınık, keçeleşmiş saçlar küçük kızın başından sarkıyordu. O –ben– küçüktü, çok küçük. Başını kaldırıp fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana bakarken zayıf ve bitkindi.

Bir deri bir kemik parmağını bana doğrulttu. "Lütfen," diye fısıldadı, inledi. O perişan ses –*kendi sesim*– karşısında geriye sendeledim. Kızın bana doğru güçsüz bir adım atmasıyla az kalsın tökezleyip düşecektim.

Gerçek değil bu.

Bu kâbustan kaçmak için arkama dönsem de orada beni bir başka küçük Paedyn karşıladı. Avurtları, gözleri çöküktü.

Hayal görüyorum. Susuzluktan.

Çığlık atmamak için dilimi ısırıp sağa döndüğümde, açlıktan kırılan bir başka Paedyn'in gözlerini bana diktiğini gördüm.

Etrafım sarılmıştı. Yakaran Paedynler bana geçit vermiyordu. Öne çıkıp ellerini uzatarak, beni tutmaya çalışarak kendilerine yardım etmem için bana yalvardılar.

Bu kez çığlığımı tutmaya çalışmadım.

Yaklaşıyor, üzerime çöküyorlardı. Haykırıyordum, şaşkındım ve...

Hayır, hayır sanırı değil bunlar.

Aksak adımlarla bana doğru geliyor, benden onlara veremeyeceğim yardımı istiyorlardı.

Ace'in işi bu.

Bunu bilmeme rağmen onlara, kendime bakamıyordum. Hiçbir şey yapamadan, yardım etmem için yalvarmalarını işitmeye dayanamıyordum. O bendim. Bir zamanlar bu aç ve üzgün kızdım. Çünkü babam öldüğünde benim de bir parçam ölmüştü.

Gerçek değil bu. Gerçek değil bu. Gerçek değil bu.

Haykırarak dizlerimin üzerine çöktüm ve hüsran içinde başımı ellerimin arasına aldım. Sıktığım dişlerimin arasından, "Bunu senin yaptığını biliyorum Ace," diye bağırdım. Ace bana yaklaştıkça kibirli kahkahası yükseliyordu. Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Tiksintiyle ve öfkeyle titreyerek kendimi hastalıklı Paedynler tarafından kuşatılmaya hazırladım.

Fakat yakarışlar kesildi ve Paedynler kayboldu. Geride sadece karşımda dikilen Ace kalmıştı. Gözleri önce göğsüne nişanlanan oka, sonra gözlerime çevrildi. Küstahça sırıttı.

"Merhaba Paedyn." Bir kaşını kaldıran Ace'in sesinde kibirli bir ton vardı. "Küçüklüğünle yeniden buluşmak hoşuna gitti mi?"

"Hastasın sen," deyip yayımı gerdim.

Sohbetimizden şimdiden sıkılan Ace iç çekti. Burnunu havaya kaldırıp, "Şeridini almama izin ver, ben de yoluma gideyim," dedi. Duraksadı. "Hatta, kolunu kesmemem için senin çıkarmana bile izin vereceğim."

"Ne asilce." Neredeyse hırlar gibi konuşuyordum. "Fakat teklifini kabul edemeyeceğim." Dişlerimi göstermiştim ve en ufak hareketinde kara yüreğine bir ok göndermeye hazırdım.

Ace gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Öfkeyle ofladı. Yüzüne düşen kahverengi saçlarını eliyle geriye taradı. "Peki." Gözleri kararadı. "Nasıl istersen. Elimi kirletmeyi sorun etmem."

Sonra uzun adımlarla üzerime gelip koluma uzandı. Hiç tereddüt etmeden okumu bacağına gönderdim. Öldürmek değil, yaralamak için nişan almıştım. Kral'a ve halka arzu ettiklerini, ölümü vermeyecektim.

Fakat ok ne deriyle buluştu ne de ete saplandı. Ace'in içinden geçip gitti. İllüzyon rüzgârdaki duman gibi dağılınca içimden hayal kırıklığıyla çığlık atmak geldi.

Bir iki metre gerimde bir başka Ace, bir ağacın arkasından çıkıp yavaşça el çırptı. "Vay. Güzel deneme." Elindeki keskin mızrağı sıkıca kavrarken kedi gibi gülümsüyordu.

"İllüzyonlarının ardına saklanmayı bırak seni korkak!" Burnumdan soluyordum. Damarlarımdan adrenalin pompalanıyordu.

Bu, gerçek Ace'ti. Bundan emindim. Yapraklar onu ele veriyor, üzerlerine bastığında hışırdıyordu. Bana ilk kez yaklaştığında hiç ses çıkmamıştı. Ace de durumu fark ettiğimi sezmiş olacaktı ki tam ona bir ok göndereceğim sırada çevresini bir düzine kopyasıyla sarıp aralarına gizlendi.

Etrafımı sarmaya başlayan Aceler hep bir ağızdan konuşuyor, yaprakların çıtırtılarını bastırıyordu. "Şeridi bana hemen verirsen canını yakmam. Yani fazla yakmam." Gülüyorlardı ve kafatasımın içinde yankılanan ses bende tiksinti uyandırıyordu.

Bir daire çizerek döndüm. Nereye nişan alacağımı bilmiyordum. Artık elimde altı ok vardı. Bir tekini bile boşa harcayamazdım. Üzerime geliyorlar, son darbeyi indirmek için yaklaşıyorlardı.

Gerçek Ace'i bul.

Söylemesi kolaydı. Hepsi de aynı görünüyor, aynı şekilde hareket ediyordu. Hepsi de ellerinde bana saplamaya hazır oldukları mızraklar tutsa da, sadece gerçek olan bana zarar verebilirdi.

Gülümseyerek, "Bundan epey keyif alacağım Paedyn," dediler.

Gözlerim her birinin bedenine çevrildi. Aynı duruşlarını, aynı yüz ifadelerini, aynı *her şeylerini* süzdüm.

Ölmeyeceğim. Ölmeyeceğim. Ölmeyeceğim.

Sonra gözlerim diğerlerinin aynısı olan bir Ace'e takıldı.

Seni buldum.

İllüzyonlar yaratmak için verdiği mücadelenin tek belirtisi olan şakağından akan küçük ter damlası Ace'i ele vermeye yetmişti.

Tam üzerime geldiği sırada yayımı ona doğrulttum. Yana sıçrasam da acının karnıma yayılmasına engel olamamıştım. Yayı gererken yakıcı, iğneli acıya aldırış etmemeye çalıştım ve oku dosdoğru Ace'in bacağına gönderdim.

Ace çığlık attı ve toprağın üzerine çömeldi. Elleri bacağından uzanan oku kavradı. Fakat ne ona ne de bizi izleyen Görü'ye bir kez daha bakarak koşmaya başladım.

Ne kadar uzaklaştığımı bilmiyordum. Bedenimdeki adrenalin tükenip de *yaramın kanadığını* anımsadığımda arayı ne kadar açtığımı da

bilmiyordum. O yakıcı acı geri gelmişti ve karnıma bir yumruk gibi inip nefesimi kesmişti.

Bol gömleğimi kaldırmamla altındaki ipekli, kana bulanmış bluz göründü. Derin bir nefes alıp yarayla aramdaki kumaş tabakasını kaldırdım ve yaranın görüntüsü karşısında ürperdim. Kaburgamın hemen altında uzun, kanlı bir yarık vardı.

Bir mızrak yarası.

Titrek, yarım nefesler alıyordum.

En azından hayattayım.

Fakat kendimi canlı *hissetmediğim* kesindi. Dayanılmazdı. Keskin ve yakıcı acı sinirlerimi ateşe vermişti. Geniş gömleği dikkatlice, sağ kolumu her kaldırışımda yüzümü buruşturarak ve acıdan haykırmamak için kendimi tutarak çıkardım. Bu hareket deriyi, yarayı gerip daha da fazla kan akmasına neden oldu.

Gömleğin eteğini yırtıp geniş, beyaz bir kumaş parçası kopardım. Yaranın hassasiyeti elverdiğince hızlı çalışıp kumaşı belime ve yaranın üzerine sardım. Bunun yol açtığı zonklayan ağrı karşısında güçlükle nefes alarak, gözlerimden akan yaşları gözlerimi kırpıştırarak giderip gömleğimden geri kalanları çekiştirdim. Karnımı örtecek kadar kumaş artmıştı.

Su bulmam gerek.

Titreyerek iç çektim. Sırf bu hareket bile bedenime şiddetli bir acı yaydı. Ormanda yürümeye başladım.

Hayır, *sendelemek* daha doğru bir tabir olurdu.

25. BÖLÜM

Paedyn

Uyanık kal. Uyanık kal. Uyanık kal. Hain göz kapaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı. Gözlerimi her kırpışımda bir daha açılmayacaklarından endişe ediyordum. Karanlık ormanda çaya doğru ağır ağır, düşe kalka yürürken bana saatler geçmiş gibi geliyor, körlemesine ilerlerken doğru yöne gittiğimi ümit ediyordum.

Yorgundum. Hem de çok. Bir ağacın kenarına çöküp bir dakika için gözlerimi kapatmayı her şeyden çok istiyordum. Huzurlu bir anın vereceği mutluluğu...

Hayır.

Kolumu çimdiklememle inen göz kapaklarım açılıverdi.

Uyursam uyanamayabilirim.

Durumum kötüydü ve bunu fark etmek için bir Şifacı'nın kızı olmama gerek yoktu. Çok kan kaybettiğimden başım dönüyor, dengemi sağlamakta zorlanıyordum. Başımı iki yana sallayıp tenimdeki yanmayı ve bedenimin titreyişini görmezden gelmeye çalıştım. Tıpkı sargı olarak kullandığım kumaş parçasının şimdiden kandan sırılsıklam olduğunu, pamuklu kumaşı lekelediğini görmezden geldiğim gibi.

Yarayı temizlemem ve bunu hemen yapmam gerekiyordu. Yapmazsam şimdiden ölmüş sayılırdım.

Bana su gerek.

Her yanım yanıyordu. Acıyla, susuzlukla ve açlıkla yanıyordu. Biraz su bulabilirsem en azından yarayı temizler, susuzluğumu giderir ve

yeterince uzun bir süre için kendimi toparlayıp, yarayı temizlemek için bir şifalı ot karışımı hazırlayabilirdim.

Umarım.

O zaman da yemek bulma derdine düşecektim. Yayımı germekte zorlanıyordum ve vurduğum tavşan Ace'in bana pusu kurduğu yerde kalmıştı.

Tüm bunlar beni savunmasız *ve* aç bırakmıştı.

Çaya ulaş. Çaya ulaş. Çaya ulaş.

Cılız, turuncu bir pırıltı ilerideki ağaçların arasında belirdi. Gözlerim kapandığı için bulanık görüyordum. Gözlerimi kısarak ışığa baktım. Halüsinasyon görüp görmediğimden emin olamıyordum. Terli elim kirişine önceden bir ok taktığım yayı daha da sıkıca kavrasa da, kahrolası yayı çekemezsem bana hiçbir faydası olmazdı. On on beş metre kadar ötedeki, başında kimselerin olmadığı titrek ateşe yaklaştım.

Ateşin yaydığı ışık yanındaki pırıltılı bir şeyden yansıyordu.

Çay.

Temkinli adımlarla ilerlerken yaşadığım rahatlamanın etkisiyle ağzımdan hırıltılı bir kahkaha çıktı. Tedbirsizce hareket etsem de, o hâldeyken artık bunu umursamıyordum bile. Biri bu ateşi yakmıştı ve dosdoğru o kişiye doğru ilerliyor olabilirdim. Fakat suya ulaşmazsam da ölecektim, ulaşırsam da öldürülebilirdim.

Her iki seçenek de hızlı bir ölümle sonlanabilir. Harika.

Artık ateşle aramda bir iki metre vardı. Gözlerim gölgelerin arasında ateşi yakan kişiyi aradı.

Suya ulaş. Suya...

"Benden uzak kalamıyorsun değil mi Gray?" Durdum. Kalbim küt küt atıyordu.

Sesindeki keyfi sezebiliyor, sırıtırken dudaklarının iki yanında beliren gamzeleri gözümün önüne getirebiliyordum. Derin bir nefes alıp, zihnimi katlanmak zorunda kalacağım büyük acıya hazırladım.

Hızla dönüp, yayımı kaldırarak kirişini gerdim. Yaramın bu hareketimle gerilip açılmasıyla hissettiğim acı karşısında haykırmamak için kendimi tuttum.

Yaralı olduğumu fark ettiremem ona. Rol yap. Suya ulaş.

Okumun ucu kalbine nişanlanmıştı ve titrek ışıkta açıkta kalan göğsünü seçebiliyordum. Anlaşılan karşılaştığı ilk rakip olmadığım

gibi, kalbine nişan alan ilk kişi de değildim. Kolunun altına, kıvrımlı dövmesinin hemen üzerindeki yaraya bir kumaş parçası sarmıştı.

Gözlerim gözlerine çevrilirken yüzümdeki acı ifadesini silmek için kendimi zorladım. Onun beni bir tehdit olarak görmesini sağlamalıydım. Yüzünde okuyamadığım bir ifadeyle beni süzdü. Fakat onu çözmekle uğraşacak havada değildim. "Git yoksa seni vururum." Yayı gerip oku ona nişanlarken verdiğim çaba ve duyduğum acı yüzünden titremeye başlamıştım.

Kai sadece kıkırdayıp bana doğru bir adım attı. "Seni görmek de güzel Gray."

"Şaka yaptığımı sanıyorsun demek. Aman ne sevimli." Göğsüm inip kalkarken sözcükleri güçlükle sarf etmiştim.

"Nasıl yani, hepsi bu mu? Beni sadece vuracaksın demek?" Dudakları seğirdi. "Bunun neresi eğlenceli?"

"Emin ol benim için eğlenceli olur." Sesim titriyordu. Ben titriyordum.

Kai bana doğru bir adım attı. Başını yana eğmişti. Ellerini rahat bir tavırla ceplerine sokup beni tekrar süzdü. "Kafam karıştı. Bu Sınavın amacının şeridimi benden almak olduğunun farkındasın, değil mi?" Sırıtışı yüzüne daha da yayıldı. "Ya da en azından bunu *yapmaya çalışman* olduğunun?"

"Eh, sana bir iyilik yapıp gitmene izin veriyorum işte." Sözlerim hiç de tehditkâr çıkmamıştı. Artık ayakta sağa sola yalpalıyordum ve başım dönüyordu.

Bunu daha fazla sürdüremeyeceğim.

Açık yaramdan sıcak kanın aktığını hissedebiliyordum ve gözlerimin önünde beni tek parça hâlinde yutmaya hazır siyah benekler uçuşuyordu.

Bayılacağım. Ya bir daha uyanmazsam? Yeterince güçlü olmadığım için ölürsem? Zayıf bir Sıradan olduğum için...

"Gray?.."

Ağırlaşan göz kapaklarımın arasından Kai'ın bana doğru temkinli bir adım attığını seçebildim. Yüzünde neşeden eser kalmamıştı. Ayrıca halüsinasyon görüyor olmalıydım çünkü gözlerinde endişeli bir ifade gördüğümü sandım.

"Gray, ne oldu?" Kai ağır ağır bana doğru yürüyor fakat ben artık yayımı tutamıyordum. Açıklayamadığım bir sebepten ötürü oku ona

değil yere nişanlayıp kirişi elimden bıraktım. Ok Kai'ın ayaklarının dibindeki toprağa saplanırken, yay terli elimden kayıp düştü.

Kulaklarımdaki çınlamadan Kai'ın haykırışını güçlükle işittim. "Gray!" Yere çarptığım anı hatırlamıyordum bile.

Yüzüm sert toprakla buluşsa da bunu hayal meyal hissetmiştim. Tüm bedenim yanıyor, içimdeki yangın yüzünden güçlükle nefes alıyordum.

"Paedyn! Hey Pae, bana bak."

Sert eller yüzümü iki yandan tutup gözlerimi açılmaya zorladı. Cayır cayır yanan tenimi serinleten eller terden kayganlaşmıştı ve tepemde süzülen güzel yüzde endişe okunuyordu. Onu hiç o kadar endişeli, o kadar duygusal görmemiştim. Başımı yerden kaldırıp, fal taşı gibi açılmış gri gözleriyle yüzümü süzerken soğuk maskesi çatlamış, binlerce parçaya bölünmüştü.

Sonra gitti. Karanlık.

"Hey, hey, hey." Nasırlı eller ıslak saçlarımı alnımdan geriye atarken yüzümün yakınında mırıldanılan sözleri işittim. "Pae, benimle kal." Sesi her sözcüğe işleyen paniğe rağmen sert çıkıyordu.

Daha önce gerçek ismimi ondan sadece bir kez, beni ara sokağın duvarına yapıştırıp sözcüğü dudaklarında ilk kez sınadığında işitmiştim. Fakat o zamandan beri ismimin ağzından çıktığını, o iki hecenin dilinden döküldüğünü işitmemiştim.

Ve bana *Pae* dediğini kesinlikle hiç işitmemiştim.

Şimdi ona gülümsüyor, bir ahmak gibi sırıtıyordum. Kendimi durduramıyordum da.

Hayal görüyordum. Büsbütün, inkâr edilemez bir şekilde hayal görüyordum.

Fakat o anda ölmek istemiyordum. Sırf ismimi söylediğini bir kez daha işitmek için bile olsa.

Sanrılar görüyordum. Hem de fena hâlde.

Birden hareketsizleşti. Gözleri yüzümün üzerinde gezindi. Beni süzerken dudakları hafifçe açıldı. Sonra göz kırptı. Bir kez. İki kez. Siyah kirpikleri çırpınırken gri gözleri iki gözümün arasında gidip geliyordu. "Bana hatırlat da seni bir daha böyle gülümseteyim. Senin ölmediğin, benim de o gülümsemeyi zihnime kazıyacak bolca zamanım olduğu bir anda."

Şimdi göz kırpma sırası bendeydi. Bir kez. İki kez.

Son sözleri beni uyandırmaya yetmişti çünkü artık gözlerim gözlerinden ayrılmak istemiyordu. Onu yanlış işitmiş olmalıydım. Hayal gördüğümden zihnim bana oyunlar oynuyor; duygularımı, hislerimi kurcalıyordu.

Fakat bedenimde gezinen o elleri kesinlikle *hayal etmiyordum.* Parmakları ayak bileklerime sürtünüp, her iki bacağımdan ağır ağır yukarı çıkarken az kalsın nefesim kesilip boğulacaktım.

Yarayı bulmaya çalışıyor. Yaranın yerini söylemek için ağzımı açsam da başım dönüyordu ve acıdan bayılmak üzereydim. Derin derin nefes alıyor, zonklayan başımı ve kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Parmakları bacaklarımın üzerinde gezinip yarayı ararken, tenimi nazikçe yoklayıp dürtüyordu. Bacaklarımın işlediğinden emin olunca, elleri kalçama çıkarak beni yerden hafifçe kaldırdı. Sonra bir eli belime gitti. Yaptığı işe odaklanırken kaşları çatıldı. Parmakları karnımın aşağısını yoklarken hareketleri hızlı, sakin ve kendinden emindi. Bunu ilk kez yapmadığı belliydi.

Elleri karnımdan yukarıya kayıp belime dolandı...

Parmaklarının üzerinde gezindiği yaradan o güne dek duymadığım bir acı yayıldı. Ardından boğazımdan boğuk bir hıçkırık koptu. Gözlerim acıdan öyle kararmıştı ki bir an bayılacağımı sandım. Aslında bunu istediğimi de fark ettim. Sırf bu acıyı daha fazla hissetmemek için.

Bulanık görüşümle parçalanmış gömleğin ucunu kaldırışını izledim. Gömleğin altından kandan ıslanmış ipekli bluz çıktı. Kai'ın burnundan iç çekerek bluzun eteğini kaldırmasıyla, cayır cayır yanan tenim serin gece havasıyla buluştu. Ellerinde küçük ve keskin bir şey parladı ve belime dolanmış kanlı kumaşı dikkatle kesmeye başladı.

Kaburgamdan aşağı inen zikzaklı yaranın görüntüsü karşısında çenesi gerildi. Yanağında bir kas seğirdi. Daha önce yüzünde hiç görmediğim bir duyguyla dolu gözleri, karnımdaki kanlı yaranın üzerinde gezindi.

Sonra kendi gözlerim kapandı ve Kai'ın görüntüsü kayboldu.

Ve onu ağır ağır kararmaya başlayan dünyada bıraktım.

"Paedyn." Kai'ın sesi çok uzaklardan, benim hiçliğe karıştığım yerden çok uzakta bir yerden geliyordu. "Paedyn, aç gözlerini." Bu bir

emirdi. Güçlü ve sert. Ve ben ona uymadım. Tam bana göre bir davranıştı. Ölürken bile bedenim müstakbel İnfazcı'nın sözünü dinlemeyi reddediyordu. "Aç gözlerini kahrolası!"

Yorgunum. Çok yorgunum.

Çok, çok uzaklardan telaşlı bir erkek sesi işittim.

"Şimdi ölürsen seni öldürürüm."

26. BÖLÜM

Kai

Ölmek için fazla inatçı, ben de ölmesine göz yummak için. Bir elimi alnında gezdirdim. Ateşi derisini ısıtmıştı. Kesik kesik nefesler alıyordu. Susuz kalmıştı; sanrılar görüyor, açlıktan ölüyordu...

Öylece ölüyordu.

Gözlerim kaburgasının altındaki kanlı yaraya çevrildi. Yara iltihaplanmış, hiç şüphesiz enfeksiyon kapmıştı. Buruşmuş gömleğimden kalanları çekip, yaranın üzerine basarak kanın bir kısmını silmeye, neyle uğraştığını doğru dürüst görmeye çalıştım. Deri yırtılmış, zikzaklı bir yara açılmıştı ve gölgeler gizlemese yara muhtemelen daha da kötü görünecekti.

Fakat daha da endişe verici olan, ona nasıl yardım edeceğimi bilmemdi. Elimde hiç malzeme olmadığı gibi, etrafımda kendime çekebileceğim şifa becerisi de yoktu. Bu da beni büsbütün faydasız kılıyordu.

Hayatı işe yaramaz, donanımsız ellerimin arasındaydı.

Ayağa kalkıp loş ışıkta mataralarımı aradım. Suya ihtiyacı vardı.

Ne de olsa buraya gelişinin, bir başkasının kamp yerine yürüme riskini almasının sebebi buydu. Suya ihtiyacı vardı. Su içmesi, yarasını temizlemesi gerekiyordu. Fakat bu onu kurtarmayacaktı.

Ben onu kurtaramayacaktım.

Hayal kırıklığı içinde bir iç çektim. Ellerimi saçlarımda gezdirirken, hâlâ o kahrolası mataraları ararken öfkeme yenik düşecek gibiydim. Fakat zihnim o sahneyi durmadan yineliyor, olanları gözlerimin önüne getiriyordu.

Kolunun titrediğini gördüğümde bir terslik olduğunu anlamıştım. Yayı bana nişanlayıp, beni vurma tehdidini hayata geçirmeye hazırlandığı sırada kolu zorlanıp titremişti. Sonra dizlerinin titrediğini, alev alev mavi gözlerindeki ateşin söndüğünü görmüştüm. Fakat hepsinden öteşi benimle oynamıyor, bana sataşmıyor ya da dudaklarını o çok hoşuma giden muzip gülümsemeyle kıvırmıyordu. Beni en çok da bu endişelendirmişti.

Ve birden ona öfkelendim.

Gitmemi istemişti. Bu durumla tek başına başa çıkmaya çalışacaktı. Yalnız ölecekti. Öyle inatçıydı ki yaralı hâlini görmemdense yere yığılana dek benle mücadele etmeyi seçmişti. Yerde iki büklüm uzanan bedeni aklıma geldikçe bedenime bir ürperti yayılıyor, öfkemin alevleri buz bağlıyordu. Yaralı hâlini görmenin bende hiçbir his uyandırmayacağını sanırdım. Fakat yere yığılmasıyla içimde bir şey çatırdadı. Onu her zamanki hâlinin aksine öyle zayıf, savunmasız görmek sahip olduğumu unuttuğum ruhumdan bir parça koparmıştı.

Ayaklarım karanlıkta bir şeye takıldı. Nihayet.

Matarayı almak için eğildim. Fakat parmaklarım küçük, teneke bir kutuyu sardı. Ateşin ışığına yaklaştım ve omzumun üzerinden hırıltılı nefes alan Paedyn'e baktım.

Bunun için zamanım yoktu.

Kutuyu öfke ve hayal kırıklığı içinde olabildiğince uzağa fırlatmaya hazırlanırken, kapağındaki sembol ışıkta parlayıp dikkatimi çekti. Üzerinde silik, yeşil bir elmas resmi vardı. Vakit geçirmeden kapağı koparmamla kutunun içindeki küçük, mürekkebi andıran sıvı ortaya çıktı.

Gözlerimi sıvıya diktim. Şifacılar'ın bizzat ürettikleri, en kötü yaraları bile iyileştirecek güçteki bir şifalı merhem formunda gelen mucizeye baktım.

Ardından keyifsizce gülmeme engel olamadım. Tüm bu olanların saçmalığı ve imkânsızlığı beni isteriye sürüklemişti. Braxton kutuyu ormanda bir yerlerde bulmuş, kavgamız sırasında düşürmüş olmalıydı.

Paedyn'in kurtuluşu, onca zamandır gölgelerin arasında gizleniyordu. Ben, "Veba'ya şükürler olsun," diye mırıldanıp, hayretle başımı iki yana sallarken ayağım nihayet yerdeki mataralardan biriyle buluştu.

Kısa sürede, yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Paedyn'in göğsü zayıf nefeslerle, güçlükle inip kalkıyordu. Merhemi kutudan çıkarınca

altından yaraları dikmek için konmuş olan bir iğne ve kalın bir ip çıktı. Yine gülmeye başladım.

İnanılmazdı bu. Hem de nasıl.

Siyah sıvının bir kısmını gömleğimden geri kalan kumaşın temiz bir köşesine döktüm. Sıvı yarayı yakacağı için, kumaşı yaraya basıp merhemi yaranın içine akıttığım sırada Paedyn'in bilincinin açık olmaması iyiydi. Yavaş hareketlerle kumaşı kesiğin üzerinde gezdirirken kanın düzenli akışının yavaşlamaya başladığını gördüm. Kumaşı yaranın epeyce derin olduğu bir noktaya sürmemle, Paedyn'in gözleri açıldı ve elini yüzüme doğru savurdu.

Hay lanet.

Ölümle buluşmaya o kadar yaklaşan birinin, o kadar sert tokat atabilmesi şaşırtıcıydı. Darbenin etkisiyle yana çevrilen başım bir süre öyle dururken, dudaklarım ağır bir gülümsemeyle gerildi.

"Of." Nihayet ona baktığımda o hırçın, mavi gözlerin bana dikildiğini gördüm. Hızlı hızlı soluyordu ve belli ki şaşkındı. "Hayatını kurtardığım için böyle mi teşekkür ediyorsun?" Yüzünü süzdüm. Şimdiden yanaklarına renk geldiğini, gözlerinde yine o tanıdık ateşin parlamaya başladığını görmek beni ferahlattı.

"Oflaması gereken benim. Bu da ne böyle? Feci yakıyor." Nefessiz kalmıştı ve tüm bedeni titriyordu. Gözleri temiz yaradan elimde tuttuğum merheme çevrildi. Sonra uzandığı yerde sırtını doğrultmaya çalıştı. Acıyla homurdansa da elinden geleni yapıyordu.

"Sakin ol tatlım." Yara almayan yanına uzattığım elimi, belinin kavisine yerleştirerek onu yavaşça yere ittim. "İyileştiğinde beni istediğin kadar tokatlayabilirsin fakat o zamana kadar ellerine hâkim ol."

"Nasıl oldu da ölmedim?" Sesi öyle cılızdı ki sorusu etrafımızdaki cırcır böceklerinin ötüşünde boğulacaktı. Bana bakmaya cesaret edemeyen gözlerini gökyüzüne çevirmişti.

"Bunun için Braxton'a teşekkür etmeliyiz." Su matarasını alıp dudaklarına götürdüm. "İç. Susuz kalmışsın. Fakat sanrılar görürken epey eğlenceli oluyorsun." Matarayı dudaklarına doğru eğdiğimde suyu iştahla içti. Bana beklentiyle baktı. İç çekip ona olanları açıkladım. "Braxton bana kısa bir ziyarette bulunmuştu. İkimiz dövüşürken merhemi düşürmüş olmalı." İç çektim. "Merhemi kendisi için kullanabileceği için bu durumdan pek de memnun olduğunu sanmam."

Paedyn elimi itti. Bazı yanıtları alana kadar suyu içmeyecekti.

Ne inatçı şeydi bu kız.

"O hâlde sen onu..." Gözleri sargılı yaram ve yüzüm arasında gidip gelerek beni okumaya çalıştı.

Gözlerindeki sorunun yanıtı olarak hissizce, "Hayır, onu öldürmedim," dedim. Bana tuhaf bir bakış attı. Daha önce sadece birkaç kez bana öyle bakmıştı. Boğazımı temizleyip gözlerimi kaçırdım. O beni süzerken avuçlarımın üzerinde geriye yaslandım. "Bilmeni isterim ki öldürmek benim için bir hobi değil." Bunu söylemem gerektiğini hissetmiştim. Bunu ona, kendime itiraf etmem gerektiğini. Yaptığımın –geçmişte yapmış olduklarımın– bir amacı, sebebi vardı. Hâlâ bir canavar olsam da yaptığı iğrenç şeylerden keyif alan bir canavar da değildim.

Yüzünde yine o bakış vardı. Sanki kullandığım tüm maskelerin ötesini görüyor, duvarlarımı yıkıp beni gözleriyle çıplak bırakıyordu. Bundan nefret ediyor, buna bayılıyordum. Kendimi özgür ve kapana kısılmış hissediyordum. Sadece bir çift gözün beni o kadar savunmasız kılabildiği, çıplak bırakabildiği düşüncesi beni huzursuz ediyordu.

Bu yüzden en iyi bildiğim şeyi yaptım. Zihnimi bu düşüncelerden uzaklaştırdım.

Boğazımı temizleyip öne eğildim ve yırtık pırtık gömleğimi elime aldım. Merhemin kalanını kumaşa boca ettikten sonra, nazikçe yaraya bastırdım. Paedyn tısladı. Öfkeyle yanan gözlerini bana çevirmesiyle kıkırdadım. "Ah, daha en kötü kısmı gelmedi bile tatlım. Bir de yaranı dikmem gerek."

Paedyn titrek nefeslerini düzene soktu. Uzun kirpikli göz kapakları kapanırken, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

Son derece yerinde fakat kendi yanıtlarımı alana dek yanıtlamaya niyetli olmadığım bir soruydu bu. Feci kör iğneyi alıp zahmetli bir işe girişttim. Kalın, tıbbi ipi iğnenin deliğinden geçirmem gerekiyordu. "Biraz da ben soru sorsam nasıl olur?" Gözlerimi gözlerine diktim. Kararlılıkla, hissizce. Fakat bu da bir başka maskeydi. Çünkü o anda öfke doluydum.

"Bunu sana hangisi yaptı?" Gözleri açıldı. Onu hiç görmediğim kadar şaşkın ve kararsızdı. Fakat kendini hemen toparlayıp titrek bir kahkaha attı.

Başını yana çevirip, yosunların, toprağın ve yaprakların arasında uzandığı yerden bana baktı. "Önemi yok." Başını yeniden yıldızlı gök-

yüzüne çevirip gözlerini kaçırmadan önce bana lütfettiği tek yanıt bu oldu.

Parmaklarım çenesini buldu ve yüzünü gözlerine bakabileceğim şekilde kendime çevirip, "Tekrar soracağım," dedim. "Bunu sana kim yaptı?"

Elim hâlâ keskin hatlı çenesini tutarken gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Neden umurunda?" dedi. Sonra buruk bir kahkaha attı. Ses, parmaklarımın altında titreşti.

"Çünkü oyuncaklarımla oynanmasına katlanamam." Bu yanıtım onu kızdıracaktı.

"Nelerinle?.." Durdu. Gözleri için için yanıyor, öfkesi büyüyordu. "Sence ben bu muyum? Oynayabileceğin bir oyuncak mıyım?"

"Evet. Üstelik pek de kırılgan bir oyuncak." Vebalar aşkına, henüz cehenneme gitmediysem artık kesinlikle gidecektim.

Ne diyeceğini bilemedi. Kekeledi. Onu ilk kez öyle şaşkınlıktan konuşamaz hâlde görüyordum ve bunun eğlenceli olduğunu kabul etmem gerekirdi. "Senin sorunun ne? Hah, demek kırılgan olduğumu düşünüyorsun? Sana ne kadar kırılgan olduğumu gösterip..."

Sakince, "İşte oldu," diyerek tehdidini yarıda kestim. "İlk dikiş hep en zor olanıdır. Hele böyle kör uçlu bir iğneyle."

Paedyn gözlerini kırpıştırdı. Sustu ve acıyı duymayacak kadar öfkeli olduğundan, o farkına bile varmadan yaranın kenarından içeri ittiğim iğneye baktı. İstediğim olmuştu. Çünkü tam olarak bunu, öfkesinin acısını ona unutturmasını ummuştum.

"Sen... Sen..."

Yine ne diyeceğini bilemeyince cümlesini nezaketle onun yerine bitirdim. "Zeki miyim? Karşı konulmaz mıyım?"

"Hesapçı, kendini beğenmiş, kibirli pisliğin tekisin." Paedyn hızlı hızlı soluyordu. "İşte bunu diyecektim."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kendini yeniden bana hakaret edecek kadar iyi hissettiğini görmek güzel." İğneyi elime tekrar alıp yarasının çevresindeki derinin iki yakasını birbirine yaklaştırdım. Sonra ateşin ışığı altında bir dikiş daha atmaya hazırlandım.

Hâlâ işittiklerini zihin süzgecinden geçiriyor gibi, "Dikkatimi dağıttın," diye mırıldandı. Ardından bir kahkaha atıp, "Gıcıklık ederek dikkatimi dağıttın fakat işe yaradı," dedi.

Ona şöyle bir bakıp, "Evet, gıcıklık ettim ve sözlerimde samimi olmadığımı bilmeni istiyorum," dedim. Sözlerimi dikkatini dağıtmak için kullanıp, konuşurken iğneyi derisinden geçirdim. Yine de acıdan hafifçe tısladı. "Oyuncak değilsin, hele kırılgan bir oyuncak hiç değilsin." Yaranın üzerinde nasıl çalıştığımı izliyordu. Yakıcı bakışının altında erimeyecektim. "Bana evinden bahset. Loot'tan bahset." Dikkatini derisini delen iğneden uzaklaştırmaya çalışıyordum.

"Loot'un benim için yuva olduğu söylenemez." Sustu. Yanağının içini ısırdığını fark ettim. Sonra konuşmaya devam etti. "Bir zamanlar bir yuvam vardı. Sadece ben ve babam olsak da... Mutluyduk." Bir dikiş daha atmamla yüzünü ekşitti. Fakat sonraki sözleri iğne kadar deliciydi. "Sonra o öldü ve yuvam Adena oldu. Loot'ta birlikte bir hayat kurduk. Adena, Loot'u yaşamaya değer kıldı."

"Ne zamandır sokaklarda yaşıyorsun?"

"Beş yıldır. Babam öldüğünde on üç yaşındaydım ve o zamandan beri Adena'nın iyimserce Kale adını verdiği bir çöp yığınında yaşıyorum." Bu söylediklerine burukça güldü. "On üç yaşımdan on beş yaşıma kadar ancak hayatta kalabildik. Fakat sonra büyüdük. Etrafımızdaki dünyayı çözmeye başladık ve o sayede karnımızı doyurup giysisiz kalmadık. İkimizin becerileri bizi hayatta tuttu."

Sözlerini, hikâyesini dikkatle dinledim. Babasına, keza annesine neler olduğunu merak ettim. "O hâlde sana dövüşmeyi baban öğretti?" dedim.

"Çocukluğumdan itibaren. Becerimin fiziksel açıdan kullanılamayacağını bildiğinden savunmasız kalmamam için çabaladı." İğneyi yaranın en derin kısmından geçirmemle sesi titredi. Eli yukarı kalkıp kolumu kavradı. Acıdan haykırmamak için dilini ısırırken tırnakları derime battı.

"Ve bacağına takmaya bayıldığın şu hançer..." Boğazımı temizledim. "Babana mı aitti?"

"Evet, öyle... Öyleydi." Gergin bir kahkaha attı. "Sanırım şiddet eğilimim için ona teşekkür etmelisin."

Yukarı bakıp sırıttım ve temkinli bir şekilde, "Ya annen?.." dedim. "Harika niteliklerin için annene mi teşekkür etmeliyim peki?"

"Öldü." Ses tonu hissizdi. "Ben doğduktan kısa süre sonra hastalanıp ölmüş. Onu hiç tanıyamadım." Aklıma Kitt ve onun annesinin aynı şekilde öldüğü geldi. İkisinin paylaştığı bir trajedi.

Ben iğneyi derisinin içine itip, ağır ağır yaranın sonuna ilerlerken kolumu daha sıkıca kavradı. Acı karşısında gözlerini sıkıca yummuş, ağlamamak ya da bağırmamak için kendini tutuyordu.

Çok inatçıydı. Çok güçlü.

"Az kaldı Pae," diye fısıldadım. Paaedyn titredi. Bu hareketi gözümden kaçmadı. Sebebi acı da olabilirdi, nihayet ismini söylemem de. Emin değildim. Aklıma yere düştüğü an geldi. Kendimi kaybettiğim, çılgına döndüğüm ve birden tanıştığımızdan beri ismini söylemediğimi fark ettiğim o an.

O anda o ismi söylemek istediğimi, dudaklarımdan çıkışını işitmek istediğimi fark etmiştim. O ölürse, o mavi gözlere bir daha asla bakamayacağımı ve zihnime sabitlenen o iki heceyi asla dillendiremeyeceğimi fark etmiştim.

Bu yüzden tekrar tekrar ismini söyledim. Nihayet kendime ket vurmadan. Ona bağlanmamda eksik kalan son taşı da böylece yerine oturttum. İsmini söylemek bile bana samimi, özel gelmişti.

Ve artık isminin sonsuza dek dudaklarımda kalmasını, dilimden dökülmesini istiyordum. İsminin tadından ve sesinden sarhoş olana dek.

Neyim vardı benim böyle?

Gözleri gözlerimi buldu. Ateşin ışığında parıldayan bir göl gibi. "Neden yapıyorsun bunu?"

Gözleri bana bu kez o sorudan kaçış olmadığını söylüyordu. Fakat ona da kendime de verecek bir yanıtım olduğundan bile emin değildim. Tek bildiğim içimde onu koruma, yanında olma, ona sataşma, ona dokunma dürtüsü olduğuydu.

Ürkütücüydü bu.

Fakat, "Hükmen galip gelmenin neresi eğlenceli?" demeyi yeğledim. "Şeridini alıp, seni ölüme terk etmek centilmenliğe yakışır mı?"

Paedyn başını yerden kaldırdı. Gözleri gözlerimi ararken ağzından alaycı bir ses çıktı. "Yani bana tüm bunları *centilmenlik* adına yaptığını mı söylüyorsun?"

"Bu seni neden o kadar şaşırttı?"

"Belki de centilmenlik yapabilmen için önce bir centilmen olman gerekiyordur?"

"Olmadığımı kim söylemiş?"

"Centilmen olduğunu söyleyen birini bulmak güzel olurdu."

Ona gülümsedim. Yüzümün aşağısındaki yüzünün her ayrıntısını zihnime kazıdım. Zekice ve epeyce yakışıksız bir laf edeceğim sırada, solumdan kırılan bir dalın sesi geldi. Bir Görü cam gibi gözleriyle bizi izliyor, karşısındaki sahneyi belgeliyordu. Karşımdaki kızın dikkatimi ne kadar dağıttığı değil, fakat ne zamandır orada dikildiğinin farkında olmamam beni utandırdı.

Babamın sahneyi –bizi– gördüğünde ne düşüneceğini ancak hayal edebilirdim. Benim kenar mahalle kızına yardım etmemi, onu kurtarmamı, onun yanında olmaktan keyif almamı nasıl yorumlayacağını.

Bu, ona yaşattığım ilk hüsran olmayacaktı. Sonuncu da olmayacağı kesindi.

Görü gözlerini kırpıştırıp, gözlerindeki bulanıklığı giderdikten sonra gecenin içinde kayboldu. Paedyn'e döndüm. Gözleri hâlâ az önce adamın durduğu yerdeydi. Çıplak karnına ve artık tamamen dikilmiş yarasına baktım.

Geniş gömleğinden geri kalan kumaşı yaranın üzerine ve beline sardım. Paedyn'in gözleri hareketlerimi takip ediyor, ellerimi izleyip yüzümde geziniyordu.

Aslında hissetmediğim bir rahatlıkla dolu bir tonda, "Soruma yanıt vermedin," dedim.

"Daha açık konuşmalısın Azer."

"Sana bunu kimin yaptığını sormuştum."

Umursamazca gülüp gözlerini benden kaçırdı. "Ha, şu soru. Önemi yok."

"Önemi yoksa söyle bana."

Bana öfkeli bir bakış attı. Sonra iç çekip pes etti. "Ace. Şimdi mutlu musun? Beni tuzağa düşürmek için illüzyonlarını kullandı." Birden rengi yine soluverdi. "Bana bazı... Şeyler gösterdi."

Onu hiç öyle huzursuz görmemiştim ve o hâlinin beni ne kadar rahatsız ettiğine şaşırdım. "Onu öldürdün mü?"

Paedyn yumuşak bir tonda, "Hayır," dedi. "Hayır, onu öldürmedim."

Sustuk. Paedyn'in bakışları altında, elimi eğreti sargısının üzerinde gezdirip, sargının kolunu sıkıca kavrayıp kavramadığına baktım. Sonra ona su matarasını verip, zorla biraz yanık tavşan eti yutturdum.

Küçük kampın etrafında oyalandım. Sönmek üzere olan ateşin alevlerini canlandırmakla uğraşırken Paedyn'e baktım. Göz kapakları ağır-

laşıyor, kirpikleri her an uyuyacakmış gibi çırpınıyordu. Sonra serin gece melteminde hafifçe titrediğini fark ettim.

Eh, buna göz yumamazdım.

Yanına çömeldim ve onu kucaklatıp ateşin yakınına taşıdım. Göğsüme yaslı dudakları uyku mahmuru bir sesle homurdandı. Onu sert toprağın üzerine bıraktım. Göğsünün düzenli nefeslerle inip kalkışını izledim. Kısa süre önce boğulur gibi aldığı kesik kesik, yetersiz nefesler gibi değildi bu nefesler.

Sonra orada oturdum. Canlı, derin nefesler alan Paedyn ateşin yanında uykuya dalarken gözlerimi ondan ayıramadım. Bir kez daha titredi. O an üzerine bir battaniye sarabilmeyi, ona verebilecek bir şeylerimin olmasını ne de isterdim. Sonra bu düşüncedeki gerçek, karnıma bir darbe gibi indi.

Ona verecek hiçbir şeyim yoktu.

Onun için yanlış, çok yanlış biriydim. O çok cesur, çok gözü pek, benim için fazla iyiydi. Belki daha iyi bir adam olabilirdim. Belki hislerini belli eden, mutluluğunu sergileyen Kitt gibi olabilirdim. Belki müstakbel İnfazcı duvarlarının birkaçını yıkabilir, insanların yanında taktığı maskelerden daha fazlası olan bir adam olabilirdi.

Fakat Prens olduğumu anlayıp, bizi düşman ilan ettiğinden beri altta kalmamak için ona ayak uydurmuştum. Bu eğlenceliydi de. İkimiz de oyalanmıştık böylece; birbirimize takılıp sataşmıştık.

Ya şimdi?

Onun düşmanı olacaksam, bunun sebebinin beni arzuladığı için kendisinden nefret etmesi olmasını istiyordum.

27. BÖLÜM

Paedyn

Tepemde öten kuşların maalesef aşina olduğum sesleri beni uyandırdı.

Uyandım.

Gözlerimi kısıp göz kamaştıran güneşe baktım. Ellerimi yırtık pırtık kumaşın katları altında gizlenen, iyileşen yaramın üzerinde nazikçe gezdirdim.

Hayattayım. Nefes alıyorum. İyileşiyorum.

Sonra parmaklarım kolumu sıkıca saran deri şeride gitti. Hâlâ yerinde olduğunu fark edince şaşırdım. Kai'ın onu can veren bedenimden kesip almamasına şaşırdım. Hayatını kurtardığına, beni iyileştirdiğine ve tüm bunları yaparken o aptal şeridimin bende kalmasına izin vermesine şaşırdım.

Anlaşılan tüm bu zahmete nezaket olsun diye, *centilmence* davranmak adına katlanmıştı.

Hadi oradan.

"Günaydın. Tabii neredeyse ikindi oldu da neyse."

Başım arkamdan gelen pes sese çevrildi. İşte oradaydı; elleri ceplerinde, ayak bileklerini üst üste koymuş, alçak bir dala yaslanmıştı. Artık ölümle burun buruna olmadığımdan, görünüşü ve gömleğinin olmayışı bir anda bana son derece dikkat çekici gelmişti. Gözlerimi hemen kaçırsam da, beni kendisine bakarken yakalamasıyla yüzüne yerleşen sırıtış gözümden kaçmamıştı.

Sinir bozucu, kibirli gıcık.

Elimle giysilerimdeki toprağı rahat bir tavırla silkelerken, "Hâlâ burada olmana şaşırdım," dedim. "Şeridimin yerinde olmasına da."

Arkamdan homurtuyla, yumuşak bir sesle güldü. "Benden kurtulmayı bu kadar mı istiyorsun tatlım?" Boğazımı temizleyip, dönerek yüzüne baktım. Avuçlarımın üzerinde arkama yaslanıp onu merakla süzdüm. Dağınık saçlarının tutamları terden alnına, iki gümüş parçası gibi parlayan gözlerinin hemen üzerine yapışmıştı. Sert çenesinde kirli sakallarının grisi vardı. Bir o kadar dikkat dağıtan ve çarpıcı sağ gamzesinin belli belirsiz çukurunu seçtim.

Buna dayanamıyordum.

İkimize işaret edip, "Eee, plan ne?" diye sordum.

"Ne planı?.." Başını yana eğip bana baktı. Benimle oyun oynuyordu. Neyi kastettiğimi gayet iyi biliyordu.

"Bizimle ilgili plan."

"*Biz*. Kulağıma çok hoş geldi bu, ya senin?"

Ona aldırış etmeden gözlerimi devirdim. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Bu epey şaşırtmacalı bir soru Gray."

Gözlerimi kırpıştırdım. Bana ismimle hitap etmemişti. Nedense, bunu dilemek ne kadar canımı sıksa da ondan ismimi işitmeyi istemiştim.

Hem kendime hem ona kızgındım. Bu yüzden, doğal olarak öfkemi ondan çıkardım. "Şeridimi neden almadın? Şimdi, ben iyileşmişken neden almaya çalışmıyorsun?"

Sırtını ağaç dalından ayırıp, uzun adımlarla bana doğru yürürken ağzının köşesi keyifle yukarı kıvrıldı. "Bu da bir başka şaşırtmacalı soru." Sağ gamzesi daha da derinleşti. "Birincisi, tam olarak iyileşmedin. İkincisi, neden birlikte çalışma fırsatını tepeyim ki? İkimizin harika bir ekip olduğumuzu biliyorsun. Üçüncüsü de..." Önümde çömelmesiyle söz göze geldik. "Senden şeridini almaya *çalışabileceğimi* söylemen çok sevimliydi."

Şimdi iki gamzesi de benimle alay eder gibiydi.

"Eh, kendine o kadar güveniyorsan, durma *dene*." Yüzüm yüzüne yakın, sesim meydan okumayla doluydu. "Son dövüşümüzün nasıl bittiğini hatırladığından eminim."

"Hâlâ yaralısın, unuttun mu?"

Her ne kadar beyaz kumaşta kan lekeleri olmasa da, "Senin hâlinin de benden aşağı kalır yanı yok," deyip sargılı omzuna kaşlarımı çatarak baktım.

"Yeni ortağın için endişeli misin?" Gözleri, gözlerimin üzerinde gezinirken yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı. Yakınımdaydı. Çok yakınımda. Çam, yağmur, ter kokuyordu ve Veba aşkına, aklımı başka şeylerle meşgul etmeliydim.

Gözlerimi gözlerinden ayırdım. Yayımı ve ok kılıfımı alıp ayağa kaktım. Daha doğrusu ayağa kalkmak için *mücadele ettim*. Kai yanımda durup bir elini omzuma, diğer elini de karnımın yara olmayan tarafına koydu. Yardıma ihtiyacım olduğunu düşünmesi beni kızdırdığından, bir adım uzaklaşmak için hareketlendim. Fakat bacaklarım hem jöle hem de taş kıvamındaydı. Sendeleyip Kai'ın sağlam gövdesine çarptığımda yardımına ihtiyacım olduğu kanıtlanmış oldu. Göğsü sesli bir kahkahayla sarsılınca daha da sinirlendim.

"Evet, bu şeridi senden almaya *çalışmakta* pek de zorlanacağımı sanmıyorum." Bir parmağını deri kayışın üzerinde gezdirdi. Bu sırada parmağıyla derimi de okşadı.

Bileğini tuttum ve başımı kaldırıp ona baktım. "Eh, madem ortak olacağız, şeridimi almaya *çalışarak* kendine bir zarar getirmesen daha iyi olur."

Kaşlarını hafifçe kaldırıp beni tepeden tırnağa süzdü. "O hâlde kabul ettin? Ortak mıyız?"

Durup düşündüm. Müstakbel İnfazcı'ya karşı değil, onunla omuz omuza dövüşmeyi tercih ederdim.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sana güvenebileceğimi nereden bileyim?"

Kai alaycı bir kahkaha attı. "Hayatını kurtarmamın senin için hiçbir anlamı yok mu?"

"Ben de senin hayatını kurtardım. Bana güveniyorsun demek olmuyor bu."

"Güvenmediğimi nereden biliyorsun?"

Gözlerimizi birbirimize diktik.

Nasıl bir işin içine sokuyorum kendimi?

Belki ona direnemeyecek kadar zayıf olmamdan veya daha kötüsü bir yanım gitmesini istemediği için, "Peki," dedim. "Ortağız."

Gözlerimi yaralı omzundan arkasındaki uzun ağaç köküne çevirdim. Sonra avuçlarımı göğsüne yasladım. Tenimin altındaki teni sıcaktı. Bacakları ağaç köküne çarpana kadar onu geriye ittim. Sonra onu omuzlarından aşağı itip karşıma oturttum.

Başını kaldırıp bana baktığında, o duman grisi gözlerde hınzır bir bakış vardı. "Ne yapıyorsun Gray?"

"Ortağımı iyileştiriyorum," demekle yetinip iğreti sargısını açmaya başladım. Sonra gülümseyerek, "Yaralı hâlin işime yaramaz," diye ekledim.

Hissiz bir tonda, "Esenliğimi düşünmen gerçekten memnuniyet verici," dedi. Onu duymazdan gelip, altındaki deriye yapışan inatçı kumaşı çekiştirdim. Nihayet köprücük kemiğinin altındaki yanmış, su toplanmış yarayı gördüğümde sessizce küfrettim. Yara iltihaplanmış, yapış yapış olmuştu ve büyük bir acı verdiğini anlamam için Kai'ın dişlerini nasıl sıktığını görmeme gerek yoktu.

Ona baktığımda, gözlerini epeydir bana diktiğini fark ettim ve yutkunup, "Şifa merhemi nerede?" diye sordum.

Kai bana boş gözlerle baktı. "Bitti."

Gözlerimi kırpıştırarak şaşkınlığımı bastırmaya çalışsam da başaramadım. "Hepsini benim için mi kullandın?"

"Hiç tereddüt etmeden." Serinkanlı, sakin, kendinden emin. Her zamanki Kai.

"Eh, bu yaptığın..." Doğru sözcüğü bulmaya çalıştım.

"Fedakârca mı?"

"Aptalca," diye düzelttim.

İç çekip, "Sürekli işimi daha da zorlaştırmakla meşgulsün, değil mi?" diye mırıldandım.

Topuğumun üzerinde dönüp çayın kenarına yürüdüm. Çömelip, kendi eğreti merhemimi yapmak için belli bitkileri ararken Kai'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Merhem, onu Şifacı'nın merheminin beni iyileştirdiği gibi mucizevi bir şekilde iyileştirmeyecekse de acısını ve iltihabını epey azaltacaktı.

İhtiyacım olan bitkilerin çoğu suyun yakınında yetiştiğinden hepsini kolayca bulabildim. Malzemelerimi ararken atıştırmak için biraz daha pişmiş tavşan aldım. Sivrisinekler beni ıstahla yerken çayda bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Nihayet bulduğum yaprakları ve sapları bir

taşla ezdim. Ezdiğim bitkilere su ekleyerek kıvamlı, yeşil bir macun elde ettim.

Yarım saat kadar sonra geri geldiğimde, Kai'ın hâlâ beni izlediğini fark ettim. Gözlerinin üzerimde bıraktığı hisse aldırış etmemeye çalışarak tepesinde dikildim ve üzerinde merhem olan taşı tutarak yarasına tekrar göz gezdirdim.

"Her tür sürpriz var sende." Artık parmaklarımda duran yeşil balçığa başıyla işaret etti. "On parmağında on marifet var, değil mi?"

Yarasına sürdüğüm merhemin canını yakmasıyla tısladı. "Ben bir Şifacı'nın kızıyım, unuttun mu?" dedim.

"Onca becerinin çetelesini tutmak zor oluyor." Bir kez daha acıyla homurdandı. Sonra öfkeli bir sesle, "Vebalar aşkına, Paedyn, nedir bu şey?" dedi.

Kendime engel olamayıp homurtuyla güldüm. "Müstakbel İnfazcı'nın tam bir bebek olduğunu kim bilebilirdi?"

Derisine daha da çok merhem sürmemle dişlerini sıktı. "Kenar mahalleli kızın *işkence* yapabildiğini kim bilebilirdi peki?"

"Ah, hadi ama. Amma da abarttın."

"Şunu söyleyeyim, beni öldürmeye çalışmadığına henüz tam olarak ikna olmuş değilim."

Bir kaşımı kaldırıp ona baktım. "Demek bana güvenmiyorsun?"

Kai yarasına sürdüğüm yeşil macuna kuşkuyla bakıp, "*Şuna* güvenmiyorum," dedi.

Sesli bir kahkaha attım ve ona bakarak başımı iki yana salladım.

Birden Kai ben ona dokunurken hareketsizleşti. Yüzüne küçük bir gülümseme yerleşirken gözleri gözlerime çevrildi.

Boğazımı temizledim. "Pekâlâ..." Söyleyecek herhangi bir şey ararken, konuşma işini nihayet ona bırakmaya karar verdim. "Ben sana evimden bahsettim, sen de bana kendi evini anlat. Sarayda büyümek nasıldı?"

Kai hissiz bir ifadeyle beni izledi. "Bir şatoda yaşamak göründüğü kadar cazip değil. Soğuk ve kalabalık bir yer olabiliyor. Sürekli meraklı gözlerin üzerinde olması da cabası." Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Fakat Kitt ve ben şatoyu bir yuvaya çevirdik. Vebalar aşkına, onu oyun alanımıza çevirdik. Ayrıca biz..." Sözünü yarıda kesip dişlerinin arasından tısladı. "*Lanet olsun* Paedyn, artık beni öldürmeye çalıştığından eminim."

"Of, hadi ama..." Gülerek yarasına daha da çok merhem sürdüm. "Sadece yakıyor işte."

Kai yarama dokunmamaya özen göstererek karnımı dürttü. "Yaran yandığında bana tokat atmıştın. Bu yüzden birazcık şikâyet etme hakkım olduğunu düşünüyorum."

Ona bir bakış attım. "Bu şimdi *birazcık* şikâyet etmek mi oluyor?" Bana gözlerini kısarak baksa da o gözlerin içindeki neşeyi seçebiliyordum. "Özür dilerim," deyip iç geçirdim. "Hikâyene ve *birazcık* şikâyet etmeye devam et."

Kai oflayıp, "Dediğim gibi," dedi, "Kitt ve ben sarayı bir yuvaya çevirdik. Hizmetçilerle arkadaş olduk, koridorlarda yarış yaptık, balolardan kaçıp gizlice kilere indik ve güneş doğana kadar dertlerimizi unutup gülmek için sarhoş olduk. Herhâlde sarayın hemen her odasında bir kez dövüşmüşüzdür. Hatta iki kez."

Yarasına biraz daha merhem sürmemle, dişlerini sıkıp bana kızgın bir bakış attıktan sonra anlatmaya devam etti. "Buna ihtiyacımız da vardı. Durmadan dövüşmeye ve zavallı Gail ile kendi hâlinde hizmetçilere aptalca şakalar yapmaya yani. Çünkü gülmediğimiz ve oyalanmadığımız zamanlarda, ikimiz de eğitim alıyor ve ders çalışıyorduk. Fakat ikimiz açısından farklı bir süreçti bu."

Arkamda kalan, yükseğe çizilmiş mavi gökyüzüne baktı. Gri gözleri bulutları tararken donuk bir sesle, "Müstakbel İnfazcı olmadan önceki hayatımı anımsamıyorum. Tüm o sınavlar, denemeler ve eğitimin başladığı günü anımsamıyorum. Bana her şey hep böyleymiş gibi geliyor," dedi. Neşesiz bir kahkaha attı ve iç çekerek, "Kader tuhaf, kaypak bir şey; nasıl yaşayacağını seçme şansı vermiyor," diye ekledi.

Merhemi sürmeyi bırakıp dikkatle ona baktım. "Ya eğitimin? O nasıldı?"

Kai bana kısa ömründe nelere göğüs gerdiğini düşündüren derin bir iç çekti. "Kitt'ten çok farklı bir tarzda yetiştirildim. Müstakbel Kral'ın eğitimi günün birinde krallığını nasıl yöneteceği hakkında dersler almaktan ibaretti. Benimki ise daha çok... Uygulamaya dayalıydı. Müstakbel İnfazcı olarak sadece muharebelerin stratejilerini geliştirmeyip o muharebelerde çarpıştım da. Sadece işkence sanatını öğrenmekle kalmayıp işkenceye katlandım da."

Ellerim göğsünün üzerinde süzüldü. "Sen... İşkenceye mi katlandın?"

Bir süre beni süzdü. Ne söylemek istediğine karar verir gibiydi. Sonra basitçe, "Evet, sıkça," demeyi seçti.

"Kim?.." Yutkundum. "Sana bunu kim yaptı?"

Hafifçe gülümseyerek, "Önemi yok," dedi. Dün geceki sözlerimle karşılık vermişti bana.

Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. "Önemi yoksa söyle bana."

Gülümsemesi daha da yayvanlaştı. "Konuşurken beni dinlediğini görmek güzel Gray."

Yumuşak bir sesle, "Bu bir yanıt değil," dedim.

Kai bir nefes verdi. Gülümsemesi kayboldu. "Ba... Kral bana düzenli bir eğitim verme görevini bizzat üstlendi. Elbette özel öğretmenlerim ve generaller de vardı. Fakat onların yanında olmadığım zamanlarda babamın yanındaydım. Yöntemlerinin... Katı olduğunu söylemekle yetinelim."

Öğrenmek istemiyordum. Kral'ın oğluna neler yaptığını, ona ne korkular yaşattığını bilmek istemiyordum. Midemi bulandırıyordu bu. Yine de şaşırmamam gerekirdi. Ne de olsa Kral, babamı öldürmüştü ve onun başka hangi sapkınca suçları işlediğini bilmemi gerektiren, Kral'a duyduğum nefretti. Bu yüzden ağır ağır konuşarak, "Ne yaptı?" diye sordum.

Kai uzunca bir süre sustu. "Gray, bence bunlardan..."

Sessizce araya girip, "Lütfen," dedim. "Anlatmak istemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin fakat istersen anlatmanı bekliyorum."

Ormanın sessizliğinin, ağaçların örtüsü altında olmanın, insana kendini sırlarını dökmeyi isteyecek kadar güvende hissettiren bir yanı vardı. Yarını göremeyecek olduğunuzu bilmek, size ancak hayatta kalırsanız pişman olacağınız şeyleri yaptırabiliyordu. Sınavlar güven üzerine kurulu olmasa da ikimiz birbirimize ruhlarımızın en derin köşelerini açıyorduk. Rakiplerimize bizde hiçbir silahın açamayacağı yaralar açma yolları sunuyorduk.

Kai gözlerini gözlerimle buluşturup hiç ayırmadan, "Sana ayrıntıları anlatmayacağım fakat bana işkence yapmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdi. İşkence *görmenin* de. Bildiğim her şeyi öğretti bana. Yarattığı şeyden memnun olana dek, beni zihinsel ve fiziksel olarak eğitti," dedi. Bir nefes aldı. "Kitt'in babamızla ilişkisi benimkinden çok farklı. Babam ona nasıl izinden gideceğini öğretirken, ikisi resmî evraka dalıyor ve konumları üzerinden bir bağ kuruyor. Kitt'in yapacağı da bugüne

dek hep yaptığı da tam olarak bu: babamın izinden gitmek. Ben ise..." Kai gülse de kahkahasında neşeden eser yoktu. "Ben vâris değilim. Gözden çıkarılabilecek oğulum ben. Babamın şekillendirip, yıllarca görevden göreve yolladığı müstakbel İnfazcı."

İç çekerken neredeyse gülümseyecekti. "Kardeşim ve benim çok farklı rollerimiz, babamızla çok farklı ilişkilerimiz var. Fakat işte bu yüzden Kitt büyük bir kral olacak. Ben ise onun emrindeki katil olacağım."

Duraksadım. O son sözleri söylerken onu dikkatle izledim.

Ben de onun emrindeki katil olacağım.

Hiçbir şey. Yüzünde duygu, ifade yoktu. Bir süre ona bakıp belki de Kai'ın kendisi için yaptığı maskelerin babasına dair duygularını bastırmasının bir sonucu olabileceğini düşündüm. Belki de Kral'ın istediği tam da buydu. Müstakbel İnfazcı'sının görünüşte duygusuz biri olması.

"Bir keresinde bana benim kral olmayı dileyip dilemediğimi sormuştun," dedi Kai. "Daha önce söylediklerimin arkasındayım. Kitt'in hayattaki rolünü istemiyorum çünkü ona kendi rolümü vermeyi reddediyorum. Kardeşim bir katil değil ve o katil olacağına ben olayım."

Sözlerini sindirmek için bir süre bekledikten sonra, boğazımı temizleyip, "Peki ya bu yıl farklı olan Sınavlar? Tüm bunlar tamamlaman gereken bir başka görev mi sadece?" diye sordum.

"Sadece tamamlamam değil, kazanmam gereken," dedi Kai. "Sınavlar kendimi halkıma ispatlamam, Kral'a değerimi ispatlamam için bir başka yol sadece."

Onu izledim. Ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Bana hayatı hakkında hiç bu kadar çok şey anlatmamış; çocukken ne zorluklar yaşadığından, hâlâ nelere göğüs gerdiğinden bahsetmemişti. Bu yılki Arınma Sınavları'nın o kadar farklı olmasının nedeni Kai'dı. Geri kalanımız, bizim için hazırlanmayan bir oyunun piyonlarıydık sadece.

Yarasına daha fazla merhem sürdüm. Kendisini öldürme planları kurduğumdan ne kadar emin olduğunu söylemeyi bıraktığında, ona epeydir içimi kemiren soruyu sordum. "Müstakbel İnfazcı olarak üstlendiğin rol. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Görevim olduğunu."

Kaşlarımı çattım. "Ben de kendi hayatına dair düşüncelerinin bundan ibaret olmadığını düşünüyorum. *Sana* soruyorum Kai. Prens'e ya da müstakbel İnfazcı'ya değil. Sadece sana." Duraksadım. Kai beni sü-

zünce sorumu yineledim. "*Sen* bu konuda ne düşünüyorsun? Rolün hakkında? Hayatın hakkında?"

Kai bir süre sessiz kaldı. Sonra gülümsemesi yüzünü hafifçe aydınlattı. "Kai olarak yanıt verirsem şu yapışkan şeyi sürmeyi bırakacak mısın?" Elimdeki macuna imalı bir bakış attı.

Gülümsedim. "Evet, bırakacağım."

Cılız gülümsemesi kaybolurken yerini sert bir ifade aldı. "Gerçeği mi istiyorsun?"

"Her zaman gerçeği," diye fısıldadım.

Nihayet yanıt verdiğinde sesi hissiz çıktı. "Bunu hiç istemedim. Bugün olduğum şey olmayı hiç istemedim. Fakat kimse canavar doğmuyor, insan zamanla bir canavara çevriliyor. Benim de bu konuda seçme hakkım yoktu. Hâlâ da bu konuda seçme hakkım *yok*. Fakat ne olduğumu inkâr etmeyeceğim ve krallığım için yapmam gerekenleri yapacağım. Kralım için."

Sözleri beni sarsmıştı, anlamları daha da sarsıcı olmuştu. Kai ne olduğunu, neler yaptığını tam olarak biliyordu. Sonsuza dek kapana kısıldığı bir oyunda kullanılacak bir piyondu ve her korkunç eylemi görev adına, Ilya adınaydı.

Fakat karşımdaki bu oğlan gözlerimin içine bakıp bir canavar olduğunu kabul etmiş, neye dönüştürüldüğünü hiçbir dehşet emaresi sergilemeden dile getirmişti. Yüzünde kabullenmişlik, olduğu ve her zaman olacağı şeyin itirafı vardı.

Düşüncelere dalıp, biraz daha merhem sürmek için yarasına uzandığımda Kai bileğimi kavradı. "Bir anlaşma yaptık Gray. İşkenceye alışık olabilirim fakat senin şu merhemin katlanılacak gibi değil."

Bana hafifçe sırıttı. Belli ki artık havayı yumuşatmak istiyordu. En iyi yaptığımız işi yapmamızı istiyordu: birbirimizle oynamak. Ben de tam olarak onu yaptım. "Haklısın. Anlaşma anlaşmadır." Ellerimi hızla çimlere silip, "Bana... Kendinden bahsettiğin için teşekkür ederim," dedim. Bu sözlerime gülünce kahkahasını hemen yarıda kestim. "Bir de bana unutturma da, kitabından bir sayfa koparayım ve bir sonraki baloyu asıp Kitt'le sarhoş olmaya gideyim."

Sözlerimin onu bir nebze gerdiğine yemin edebilirdim. "Ben çok daha eğlenceliyken neden bunu yapasın ki?"

Küçük bir kahkaha attım. "*Eğlenceden* kastın flörtöz olmak mı? Çünkü sen kesinlikle daha flörtözsün."

Bana hınzırca, yayvan bir sırıtışla karşılık vermesiyle aptal kalbim tekledi. "Bazılarının yanında öyle olmamak elimde değil."

Dudak büktüm. "Evet, o *bazıları* tüm krallığı kapsıyor çünkü Ilya'daki tüm kadınlarla flört ediyor gibisin." Baloda dans ettiği tüm kadınları, Kai'ın yüzüne o cazibeli gülümseyişini konduruşunu anımsadım.

Gözleri gözlerimi aradı. "Ne yani, beni sadece kendin için istemekle..."

Avucum yüzüyle buluşunca afallayıp sustu. Gözlerini kırpıştırdı. Tokat attığım yüzde şaşkınlık ve belli belirsiz bir keyif belirdi. Nihayet başını bana çevirdiğinde, elimi kaldırıp ona avucumun ortasındaki ezilmiş böceği gösterdim. "Sivrisinek. Bir şey değil."

Kai donuk bir tonda, "Ah ne iyisin," dedi.

Gülümsememde yapmacık bir tatlılıkla, kumaşı yeniden yarasına ve omzuna sarıp merhemin üzerini yırtık pırtık bir sargıyla kapladım. "Sadece yeni ortağımı kolluyorum."

"Öyle mi?"

Dalgınca, "Hım," diye mırıldandım ve eserimi incelerken yanağımın içini ısırdım.

"Eh, o hâlde..." Kai ayağa kalkıp yanıma yaklaştı ve yüzüme hafifçe vurdu.

Keyifsiz bir kahkaha atıp parmaklarımı yanağıma götürdüm. Gözlerim neşe dolu gözleriyle buluştu. Rahat bir tavırla omuz silkti. "Sivrisinek."

"İspatla," diyerek ona meydan okudum.

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrılırken elini yanağıma götürdü. "Ezilmiş kanıtım hâlâ yanağında." Kai başparmağını nazikçe tenimde gezdirdikten sonra yüzüme yaklaştırıp bana ezilmiş böceği gösterdi. "Sadece ortağımı kolluyorum."

Duramıyor, kıkırtılarımı dizginleyemiyordum. Ölümcül bir Sınavın ortasında çocuklar gibi birbirimize vurmamız son derece komikti. İlk kez olanları bir Görü'nün izlemesini diledim.

Kai'ın yüzündeki şaşkınlık ve endişe beni daha da çok güldürdü ve kahkahalardan titrerken elimi zonklayan yarama bastırdım.

Belki de hâlâ hayal görüyorum.

Homurtuyla, seslice güldüm ve Kai'ın benimle gülmesi için –eh, daha doğrusu bana gülmesi için– bu kadarı yetti. Kahkahası hoş ve

gürdü. Canımı sıkan ise sesi daha iyi işitebilmek için susmam oldu. Sonra birden ses kesildi.

O bana bakıyordu. Ben de ona. Gözleri yüzümde gezinip, kirli ve hırpani hâlimi süzerken ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim.

O ise her zamanki gibi çekici görünüyor.

Bu düşünceyi kafamdan attım ve elimi birbirine karışmış saçlarımın arasından gezdirip, sözcükleri bir araya getirmek için çabaladım. Bu sırada, Kai üzerimizi örten derin sessizliği bir şeyler söyleyip bozmak için kıvranışımı izlemekten memnundu.

Gözlerim sargılı yarasına giderken sözcükler ağzımdan döküldü. "Yanılmıyorsam bunu sana Braxton yaptı?"

Kai kıkırdayıp elini saçlarında gezdirdi. Dağınık, siyah dalgalar yeniden alnına düştü. "Bir de benim ona neler yaptığımı görsen." Bunları öyle rahat bir tavırla söylemişti ki neler yapabileceğini bilmesem şaka yaptığını düşünebilirdim.

"Evet, tabii." Gözlerimi ondan kaçırdım. Tam Prens'i kızdıracağını düşündüğüm bir laf edeceğim sırada bir elini kaldırıp beni susturdu.

"Sakın... Kımıldama..."

Güldüm. "Ne oldu, yine mi sivrisinek..."

Eli ağzımın üzerine kapandı. Beni belimden tutup çevirerek güçlü bedenine yapıştırdı. Bir an için afalladım. Sonra dudaklarımı örten parmakları ısırmayı düşündüm. Fakat nefes alıp verişinin hızlandığını fark edince kaçış planımı erteledim. Göğsü sırtıma yaslıyken kalbinin hızlı, fazla hızlı attığını hissedebiliyordum.

Göz ucuyla bir kımıltı seçtim. Gözlerim, ağaç duvarının arasından üzerimize gelen iri, ürkütücü figüre çevrildi. Gümüş rengi kürk güneş ışığında parıldıyor, altındaki güçlü bedenin her hareketiyle dalgalanıyordu. Hayvan durup, bizi uzaktan gözlerken parıldayan sarı gözleri gözlerime kenetlendi.

Kurt.

Hayır. Kurtlar.

Gözlerim ağaçları tarayıp farklı renklerde kürklerle kaplı dört iri beden daha buldu. Bedenlerini etrafımızdaki çam ağaçlarının yarı yarıya gizlediği beş kurt, aç gözlerle bir sonraki yemeklerini tartıyordu. Kalbim göğüs kafesimi döverken hızlı, yarım nefesler alıyordum. İyi ki Kai'ın eli ağzımı kapatıyordu. Çünkü dudaklarını kulak mememde hissettiğimde, az kalsın ciyaklayacaktım. "Hiç söz dinlemiyorsun, değil mi?"

Ağır ağır kolumu kaldırdım. Gözlerimi kurtlardan ayırmadan Kai'ın bileğini kavrayıp elini ağzımdan çektim. Sert bir sesle, "Pratikte sözünü dinledim," diye fısıldadım. "Konuştum. Kımıldamadım."

Kulağıma değen ağzının hareketinden gülümsediğini anladım. "Ukala."

"Eee, plan ne? Ne yapacağız?" Kurtlara bakarken sesim telaşlıydı.

Yumuşak bir sesle, "*Biz* diye bir şey yok," dedi. Beni bırakıp, yavaşça etrafımdan dolanarak karşıma geçti. "Hâlâ yaralısın," diye mırıldandı, "Ve attığım dikişleri koparmana izin veremem."

Kesinlikle olmaz.

Yanına geçtim. Öfkelenmiştim. "Bizim şu *ortaklığa* ne oldu?"

Belindeki kılıcı sessizce kınından çeken Kai, "Eh, sen kendini öldürtmek için ısrarcı olursan ortaklığımız uzun sürmez," diye mırıldandı.

Sertçe, "Tek başına beş kurtla başa çıkacaksın demek?" diye fısıldadım. "Hiç sanmıyorum." Tek başına dövüşmesine asla izin vermeyecektim. Gururum ve paranoyam buna izin vermezdi.

"O hâlde belli ki beni hafife alıyorsun Gray."

Kurtları izleyerek yavaşça, çok yavaşça yayı sırtımdan aldım. Kımıldamasalar da yere iyice yapışmış, üzerimize atlamaya hazırlanıyorlardı.

Yayın kirişine bir ok yerleştirdim.

"Yaran açılacak ve seni boş yere kurtarmadım ben," diye tısladı Kai. Sesi telaşlı, tedirgindi.

Yayı çekip iyice gerdim. Aynı şekilde gerilen dikişlerim yırtılacak gibiydi. Acı karnımı dağlayıp kaburgalarıma yayılsa da aldırış etmeden dilimi ısırdım.

Hafifçe gülümseyip, "Eserini mahvettiğim için üzgünüm *ortak*," dedim.

"Pae, sakın ha bunu..." Oku attım.

Ok en yakındaki kurdun göğsünü bulup o parlak, gümüş rengi kürke saplandı. Daha arkadaşları yere yıkılmadan diğer kurtlar üzerimize saldırdı. Çoktan bir ok daha hazırlamıştım. Onu kirişe yerleştirip, hızla yaklaşan kahverengi karaltıya nişanladım. Oku göndermemle aniden karnıma bir acı yayıldı. Kurdu arka bacağından vurdum.

Hayvanlardan ikisi, diğerlerinden ayrılıp etrafımızda dönmeye başladı. Yüzünü onlara çeviren Kai'ın sırtının sırtıma yaslandığını hissettim. Vurduğum aksayan kurda aldırış etmeyip, dikkatimi zıplaya zıplaya

üzerime gelen kurda çevirdim. Telaşlı nefeslerimi yavaşlatmaya çalışarak oku yaratığa doğru gönderdim. Ok kurdu ıskalayıp, hayvanın kulağının yanından geçerek yere saplanınca küfrettim.

Kai'ın sırtı artık sırtıma yaslı olmadığından, arkamda neler olup bittiğini kestiremiyordum. Tek işittiğim hırlamalar ve deriyle, kemikle buluşan kılıcın sesiydi. Fakat arkamdaki sahneye doğru dönecek zamanım yoktu çünkü şimdi benim de karşımda hırlayan bir canavar vardı. Kırmızıya çalan kürkü neredeyse gösterdiği beyaz dişleri kadar ışıltılıydı. İki metre kadar yanıma yaklaşıp çömeldikten sonra ağır ağır bana doğru süründü. İri ve tehditkâr hayvan, bana sıradaki yemeğiymişim gibi bakıyordu.

Yaramın kanadığını hissedebiliyordum ve acı dayanılmazdı. Yayımı bir daha çekersem, bu kez dikişlerimin açılması gayet olasıydı. Fakat elimde dövüşmek için başka bir silah olmadığı gibi kullanabildiğim bir güç de yoktu.

Kurt sinsice bana yaklaşıyor, hırlayarak avıyla oynuyordu.

Ne yapacağım? Ne yapacağım? Ne yapacağım?

Yayı çektim... Kurt saldırdı.

Açık ağzının içinde beni parçalamaya hazır ustura keskinliğinde dişleri görünen hayvan uzun, kuvvetli bir sıçrayışla üzerime atıldı.

Dürtüsel, içgüdüsel bir tepkiyle oku yaydan aldım ve sapından tutarak, metal ucunu yukarı doğrultup havada kurtla buluşturdum. Okun kalbinin derinlerine saplandığı kurttan üzerime sıcak kan püskürdü. Sonra hayvan bir *küt* sesiyle yere yığıldı.

Soluk soluğa, az önce olanları zihnimde sindirmeye çalışırken arkamdan bir homurtu geldi. Dönüp bakınca Kai'ın kılıcının bir kurdun böğrünü kestiğini, tek bir hareketle ve zorlanmadan karnını yardığını gördüm. Kai kendine yaklaşan diğer hayvana doğru hızla döndü. Kurt feci bir kılıç yarası almışsa da hırlayarak yaklaşmaya devam etti. Dişlerini geçirmek için son bir çabayla Kai'ın üzerine sıçradı. Kai kılıcını geniş bir yay çizerek yukarı doğrulttu. Kılıç yaratığın göğsünü kolayca yardı. Kurt yere düşünce, Kai kabzayı iki eliyle kavrayıp kılıcın ucunu kurdun böğrüne sapladı.

Kai bir süre öylece dikildi. O anki görüntüsü, olması için yetiştirildiği katili iyi yansıtıyordu. Sonra kılıcını çekip, üzerindeki kanı altındaki ölü hayvanın kürküne sildi. Dönüp, "Orada hâlâ hayatta mısın?" dedi.

Bana doğru döndüğünde, omzundaki derin ısırık yarasını gördüm ve nefesim kesildi. Keskin dişlerin geride bıraktığı izden sızan kan, çizgiler hâlinde kolundan aşağı inip parmaklarına akıyordu. Gözlerimle buluşan gözleri, omzumun gerisindeki bir şeyi fark etmesiyle fal taşı gibi açıldı.

"Eğil," diye bağırdı. Bir an bile duraksamadan çömeldim. Kai cebinden hızla bir yıldız çıkarıp az önce başımın olduğu noktaya fırlattı. Ağır bir şeyin yere çarptığını işittim ve dönüp bakınca okla bacağından vurduğum kurdun bir iki metre arkamda olduğunu gördüm. Öldürmek için sessizce yaklaşmıştı. Fakat şimdi gözüne saplanan yıldızla yerde, cansız hâlde yatıyordu.

Ağır ağır doğrulup, "Haklısın," diye mırıldandım. "Müthiş bir ekibiz."

Gözlerini benden ayırıp, donuk bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Evet, senin emirlere kulak asmaman hariç."

"Emirler mi?" Ofladım. "Ben askerlerinden biri değilim Kai."

"Haklısın, değilsin." Uzun adımlarla bana doğru yürüdü ve üzerinde onca kanla gözüme birden ürkütücü göründü. Fakat karşımda, duman grisi gözlerinin buza çaldığını görebileceğim kadar yakınımda durduğunda, kendimi geri adım atmamak için zorladım. "Askerlerim benim için bir anlam ifade etmiyor. Onlar harcanabilir ve yerlerine yenilerini koymak kolaydır." Göğsü şişerken gözleri gözlerime dikildi. "Bu yüzden, evet Gray. Sen askerlerimden biri *değilsin.*"

Ağzımı açsam da hiçbir sözcük çıkmadı. Kai gözlerini yumup derin bir iç çekti. Gözlerini açtığında, yine o soğukkanlı, duygularını gizleyen hâline bürünmüştü. Deminki telaşlı, huzursuz erkeğin tüm izleri silinmişti. Havayı yumuşatmaya çalışan Kai'ın yeniden her zamanki kibirli, rahat tavırlarına döndüğünü sezebiliyordum.

Ağır ağır dönüp etrafımızdaki kıyıma baktı ve, "Eh, anlaşılan bu gece karnımız acıkmayacak," demekle yetindi.

Ona ayak uydursam da sesim cılız çıktı. "Bir kurt saldırısından sağ çıkıp açlıktan ölmeyeceğimizi bilmek güzel."

Gözleri giysilerimin altında kanayan yarama çevrilip kararadı. "Dikişlerin. Yoksa..."

Bluzumu kaldırıp kanlı sargının altına baktım. İpliğin derimi bir arada tuttuğunu görünce ferahladım. Mücadelede zorlanmam sadece dikişlerin gerilmesine, yaranın kanamasına sebep olmuş fakat neyse ki dikişler kopmamıştı. Yoksa çok daha kötü durumda olurdum.

"Hayır," diye fısıldadım, "Dikişler kopmamış."

Elini saçlarında gezdirip kılıcını kınına soktu. Fakat bunu yaparken omzundaki yaranın verdiği acıyla yüzünü hafifçe buruşturduğu gözümden kaçmamıştı. Arkasındaki ağaç köküne işaret edip, "Otur," dedim.

Artık emirleri ben verecektim.

Kai suyuma gidip sırıtarak oturdu. Bir kez daha tepesinde dikildim. Fazla rahat bir tavırla, "Üstün başın kan olmuş," dedi.

"Senden de kan damlıyor. Fakat şanslısın ki..." Tatlı tatlı gülümsedim. "Tam da buna uygun bir merhem hazırlayabilirim."

Kai bir nefes verdi. Gökyüzüne bakıp başını iki yana salladı. "Tabii ki hazırlayabilirsin. Ölümüm senin ve senin *merhemlerinin* elinden olacak."

Isırığı daha yakından inceleyip, "Bak ne diyeceğim," diye mırıldandım. "Sırf sana dokunayım diye yaralanmaktan keyif almaya başladığını düşünmeye başlayacağım artık."

Kai pes bir kahkaha attı. Konuştuğunda gözlerinin üzerimde gezdiğini neredeyse bir dokunuş gibi hissedebiliyordum. "Ah, ben sana bir şey yaptırmıyorum tatlım. Gerekirse yaralarımı kanar hâlde bırakabilirsin. Çünkü ben ancak bana dokunmak *istersen* ellerini bedenimde isterim."

Gözlerim epeydir bana diktiği gri gözlerine takılıp kaldı. Çok tehlikeli bir oyun oynuyordum.

Keskin bir bıçağın üzerinde yürüyüp kesilmemeyi ümit ediyordum. Ateşle oynayıp yanmamayı. Tehlikeli bir akıntıda yüzüp boğulmamayı.

O tehlikeliydi.

Zihnimde sadece bu düşünce yankılansa da gözlerimi gözlerine dikip ellerimi bedenine götürdüm.

28. BÖLÜM

Kai

Bir kurt beni ısıralı üç gün olmuştu. Paedyn ona ancak kendisi *istiyorsa* bana dokunmasını söylememin ardından, üç gündür bana dokunmamıştı. O zamandan beri de bir türlü soluklanamamıştım. Ne zaman bana baksa boğulacak gibi oluyordum. Bu durumdan nefret ediyordum.

Yalancı.

Üç uzun, sıkıcı gün geçmişti. Bu süre zarfında en büyük kazancımız bana giyecek bir gömlek bulmak olmuştu. Yarışmacılar için bırakılan bir başka hediye. Çay ve etrafındaki küçük açıklık üssümüz olmuşsa da gün içinde orada fazla zaman geçirmiyorduk. Rutinimiz ormanda ayrılıp diğer rakipleri aramaktı. Buna rağmen yeni şeritler ele geçirme çabamız sadece faydasız değil, aynı zamanda dayanılmaz bir şekilde sıkıcı olmuştu. Paedyn yanımdayken daha çok eğlendiğimden ayrılmamızı istemiyordum. Fakat o ısrarla ayrılırsak daha geniş bir alanı araştırabileceğimizi söylüyordu.

Şu ana kadar da ne faydasını görmüştük bunun ama!

Güneş hızla batıp, gece kaybolmaya hazırlanırken gökyüzünü yıldızlar kaplamaya başlamıştı. Ağır adımlarla kampa yürürken, hayal kırıklığımın acısını yoluma çıkan bitkileri kılıcımla doğrayarak çıkardım.

Kimse yoktu. İkimiz de henüz bir rakiple karşılaşmamıştık. Bulabildiklerimiz ancak yılanlar olmuştu. Bir sürü yılan. Bir de çakallar. Son zamanlarda defetmemiz gereken ziyaretçiler sadece onlardı.

Çayı daha görmeden fokurtusunu işittim. Küçük açıklık göründü.

Paedyn de. Bir ağaç kökünün üzerine oturmuş o kalın, gümüş yüzüğü parmağında döndürerek boş gözlerle ateşe bakıyor, saçları yumuşak esintide dalgalanıyordu.

Biraz çıra alıp yanına gittim. Çıraları ateşe atıp karşısındaki bir başka ağaç köküne oturdum. "Eh, yeni yaralar görmediğime göre herhâlde şansın yaver gitmedi?"

"Bir dövüşten yara almadan çıkabileceğimi düşünmemene alındım," dedi. Ona şüpheci bir bakış atmamın ardından nihayet, "Hayır," dedi. "Bugün şansım yaver gitmedi."

Ona dikkatle baktım. Yanağının içini ısırışını, başparmağındaki çeliği çevirişini, bacağını sallayışını izledim.

Bastırılmış enerjisi onu perişan etmişti ve endişe içini kemiriyordu. Fakat düşünmesine izin veriyor, o kadar gerilmesine neyin neden olduğunu sormadan önce ona zaman tanıyordum. Böylece sessizce oturduk. Ben tavşanın bol sinirli etini, Paedyn yanağının içini kemirirken sessizce oturduk.

Güneş ufukta alçalıp, gökyüzünü koyu turunculara ve yumuşak pembelere boyarken nihayet iç çekerek sessizliği bozdum. "Peki, sorun nedir? Dök içini."

"Hı?" Paedyn gözlerini ateşten ayırıp, gözlerimle buluşturduktan sonra alevleri izlemenin daha ilginç olduğuna karar verdi. "Hiçbir şey. Bir şeyim yok."

Az kalsın gülecektim. Bunların bir kadının size söylemesini asla istemeyeceğiniz sözcükler olduğunu zor yoldan öğrenmiştim ve bir derdinin olduğu belliydi. Ateşi karıştırıp, canlandırırken iç çekerek, "Berbat bir yalancısın Gray," dedim. Nihayet bana bakacak cesareti kendisinde buldu. Sonra yüksek sesli kahkahalar attı. Nefesimi tutarak başını gökyüzüne çevirişini, gümüş saçlarının sırtına dökülüşünü, göz kenarlarının nasıl neşeyle kırıştığını izledim.

Paedyn birden bana bakınca yüzümdeki arzuyu zamanında silebilmiş olmayı diledim.

Nefes kesiciydi. Fakat inatla gün batımının, kendi ihtişamının yanında nasıl da sönük kaldığını fark etmiyordu.

Neyim var benim böyle?

"*Müthiş* bir yalancı olduğumu bilmeni isterim." Bir espri yapmış gibi homurtuyla gülerken sözcükleri ağzından çıkarmakta zorlanmıştı.

Esprinin en vurucu kısmını kaçırmış olmalıydım.

"Hım." Ağzıma bir parça et attım. "Bu konuda sana katılmıyorum."

"Ya, öyle mi?"

"Öyle."

Öne eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. "Aydınlat beni Prens."

Güzel. Bırak dikkatini başka şeylere çekeyim.

Dudaklarım bir gülümsemeyle seğirdi. "Yalan söylediğini yaptığın bir şeyle açık ediyorsun."

"Hayır, etmiyorum." Artık gülmediğinden neredeyse ağzıma açtığıma pişman olacaktım.

"Ne zaman yalan söylesen sol ayağını yere vuruyorsun, hafifçe." Paedyn hayretle bana bakarken sırıttım. "Bunu gamzelerimden nefret ettiğini ilk kez söylediğinde fark ettim. Tabii ikimiz de bunun bariz bir yalan olduğunu biliyoruz."

Fırlattığı taş kafatasımla buluşmadan eğildim. Şimdi gülme sırası bendeydi. Paedyn dikkatini ateşe çevirip, gülümsememek için kendini tuttu. "Beni o kadar dikkatle izlediğini fark etmemiştim."

"İzlediğimi mi? Tatlım, seni izlemeyi bir an bile bırakmadım ki." Gözlerime çevirdiği okyanus gözlerinde adını koyamadığım bir duygu vardı.

Sonra yine başparmağındaki gümüş yüzüğü çevirmeye başladı.

İlginç.

"Cidden, neden yapıyorsun bunu?" Sözleri düşüncelerimi böldü. Ona baktım. Fakat gözleri şimdi karşımızdaki alevlere odaklanmıştı. "Neden şeridimi alıp bırakmadın beni?"

Dillendirmediği sözleri kafamın içinde yankılandı.

Neden şeridimi alıp beni ölüme terk etmedin?

Sonra bana baktı. Gözleri birçok duyguyla dolup taşıyordu. Bir yanıt istiyordu. Neden dönüştürüldüğüm canavar gibi davranmadığım sorusunun yanıtına *ihtiyacı vardı.*

Ağzımı açıp yerinde bir yanıtın dökülmesini bekledim. Fakat bu bir temenniden öteye geçmedi çünkü iç çekip, "Biliyorsun, dansımızı bitirmeye fırsatımız olmadı," dedim.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Bu, bir yanıt değildi."

"Çünkü henüz dans etmedik. Artık işlerin nasıl yürüdüğünü anlamış olmalısın Gray. Dans edersek yanıtını alırsın. Etmezsek benimle ilgili merak ettiğin her şey aklına takılı kalacak."

Güldü. "Dalga geçiyor olmalısın. Yine mi başladık?"

"Evet, yine başladık." Ayağa kalkıp ağaç kökünün üzerinde oturduğu yere, yanına gittim. "Bu yüzden..." Elimi uzatıp önünde ağır ağır eğildim. "Dans edecek miyiz Gray?"

Gözlerini devirip dudaklarını geren gülümsemeye direnmeye çalıştı. "Peki." Elini elimin üzerine koyduğunda, sırf o temas kalbimi hızlandırdı.

Bu kız bana ne yaptı böyle?

Ateşten birkaç adım uzaklaştık. Soluk ay ışığı parlıyor, yıldızlar ışıldıyordu. Bir elini omzuma götürüp, diğer elini dikişlerini zorlamamaya dikkat ederek tuttum. Diğer elimi beline dolayıp onu kendime doğru çektim. Kollarımda bıraktığı his tanıdıktı. Her ayrıntıyı keyifle izleyip her hareketini ezberledim.

Müzik olmadan, kalp atışlarımızın ve cırcır böceklerinin ritmine ayak uydurduk. Karanlık bizi yutup ateşin titrek ışığı altında gölgelere çevirdi.

Paedyn neşeli bir tonda, "Müzik yok," dedi.

"Eh, o zaman sanırım dansı ne zaman bırakacağımızı bilemeyeceğiz. Ne talihsizlik." Çenem başının tepesine sürtündü. Onu yere eğmemle ağzından bir hayret nidası çıktı.

Nefes nefese, "Ayaklarına basmaya zorlama beni," dedi.

Onu yeniden doğrulturken, "Ah, işte o olmaz," dedim. "Son dansımızdan beri ayak parmaklarım daha iyileşmedi bile."

Bir süre sessiz kalıp, ayağımızın altındaki dal parçaları ile ateşin çıtırtılarını dinledik. Üzerinde ince ve yırtık pırtık bluzu olsa da bedeninin sıcağını, elimin altındaki tenini hissedebiliyordum.

Dikkat dağıtıcı.

Sessizliği alçak sesle konuşarak bozdu. Sanki o anı bölmek istemiyordu. "Eee, sorumun yanıtı nerede?"

Evet. Şu mesele.

"Ölmeni istememem gerçekten o kadar şaşırtıcı mı?" Gözlerine bakabilmek için hafifçe geriye kaykıldım. "Birine yardım etmem o kadar şaşırtıcı mı?"

Tereddüt etmeden yanıt verdi. "Evet."

Az kalsın gülecektim. "Şaşırmadığımı söyleyemem."

"Sadece..." Duraksadı. Gözleri yanıtı gözlerimin içinde aradı. "Ben senin babana daha fazla benzeyeceğini düşünmüştüm."

Sözleri beni vurdu. Babamı... Nihayetinde, o bir kraldı. Soğuk ve katıydı. Ayrıca hiçbir şey onu kolay kolay etkilemezdi. Oğullarının başarıları bile. Sanırım beni birçok açıdan kendine benzetmiş; nasıl davranacağımı, ne hissedeceğimi, daha da önemlisi ne hissetmeyeceğimi bana dikte etmişti. Sayesinde dilediğim anda çıkarıp takabileceğim bir sürü maske üretmiştim.

Bir karmaşadan ibarettim. Susturulmuş duygulardan ve sağlam kurulmuş duvarlardan ibaret bir karmaşa.

Fakat sorunun yanıtını kendim de bilmediğimden ona kendi sorumu sordum. "Bu yüzden mi benden o kadar nefret ediyorsun? Belli ki hoşlanmadığın babama benzediğimi düşündüğün için mi?"

Hemen, "Senden nefret etmiyorum," yanıtını verdi. Ben onun bunu neden daha önce söylemediğini düşünürken, doğru şeyi söyleyip söylemediğini düşünmek için duraksadı.

Yüzüme yarım bir gülümseme yerleşti. "Ya, benden nefret etmiyorsun demek? O hâlde, hayatıma yönelik tehditlerin sevginin göstergesi mi yani?"

"Senden *nefret etmediğimi* söyledim Prens. Senden hoşlanmadığım anlamına gelmiyor bu."

Başını eğdim. Gözlerim gözlerini aradı. "Bence hoşlanmadığın şey, benden *hoşlanmadığının* doğru olmaması."

Hayretten açık kalan ağzım kapatan Paedyn bana sert bir bakış attı. Belli ki nutkunun tutulmasına neden olmuştum.

Eh, bu bir ilk.

"Konuş Gray." Gülümseyerek onu döndürdüm ve tekrar kendime çektim. "Bana yanıldığını söyleyecek misin?"

"Soruları *benim sana* sorduğumu sanıyordum," dedi. O çarpıcı gülümsemesi ve tartılmış sözleriyle dikkatimi dağıtıyordu.

Bir de bana hesapçı diyor.

Kaçırdığı gözlerini, yanağının içini ısırdıktan sonra yeniden bana çevirdi. "Diğerlerinden birine yardım eder miydin peki?" Duraksadı. "Jax ya da Andy dışındakilere?"

Gerçekten önem verdiğim birkaç kişi hariç birilerine.

Yüzüme ağır ağır bir gülümseme yayıldı. "Tatlım, ölen birini görmenin beni, seni canlı ve sağlıklı görmek kadar etkileyeceğinden şüpheliyim."

Yutkundu. "Utanmaz bir çapkınsın Azer."

"Sadece sen söz konusu olduğunda."

"Hım. Şimdi de utanmaz bir yalancı olduğunu düşünüyorum."

Sessizce gülerek, "Soru sorma sırası bende," dedim. Ağzını açtı. Büyük olasılıkla tartışacaktı fakat onu konuşturmadan söze girdim. "O gün Loot'ta gezinen onca insan arasında benim soyulacak kadar talihli olmamın nedeni neydi?"

Ağzı kapandı. Sonra gülümsedi. "Belli bir tanıma uyuyorsun."

"Tanım mı?"

Pek de tatlı olmayan bir gülümsemeyle, "Evet," dedi. "Kibirli, cepleri para dolu biri gibi görünüyordun. Öyleleri favori hedeflerimdir."

Ona doğru eğildim. "Eh, bu *hedef* parasını çaldığını anlamıştı."

"Paranı çaldığımı *çok geç* anladın."

"Tuhaf, seni kısa süre sonra yakaladığımı hatırlıyorum."

Paedyn'in gülümsemesi kibirliydi. "Sadece geri gelip seni *kurtardığım* için." Güldü. "Ne yani, sen fark etmeden paranı tekrar çalamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Yaptığın her şeyi fark ettiğimi düşünüyorum. Bu yüzden, hayır."

İkimiz yüz yüze bakarken Paedyn duraksadı. Bir an için sözlerim karşısında afallamıştı. Gülümseyerek şaşkınlığının keyfini çıkardım. Yeniden söze girdiğinde, yumuşak bir tonla, ağır ağır konuştu. "Bu, bir meydan okuma mı Azer?"

"Bu, bir gerçek Gray."

"Öyle mi?" dedi. Sonra yüzlerimizin arasında bir şeyi salladı. "Gerçekten ilginç. Çünkü dansa başladığımızda senden bunu aşırmıştım."

Loş ışıkta gözlerimi kıstım ve elinde tuttuğunun ne olduğunu fark ettiğimde sessizce küfrettim. Braxton'ın deri şeridi. Az önce cebimde güvendeyken şimdi yüzümün karşısında sallanıyordu.

"Etkilendim Gray." Rahat bir tavırla omuz silkip, "Ama daha çok, dikkatimi sana ne çok verdiğimi fark etmememe şaşırdım," diye ekledim.

Bana bakıp gözlerini devirdi. "Oyalama taktiği."

Gözlerim bir an için onu süzüp yeniden o gülümsemeye çevrildi. "Bu işte çok iyisin değil mi?"

Sessizce beni izleyip gözlerini kaçırdı. Ben de gözlerimi ondan ayırıp, hayatımı didikleyecek yeni bir soruya kendimi hazırladım.

"En sevdiğin renk nedir?"

Gözlerimi gözlerine diktim. "Ne?" Az kalsın gülerken boğulacaktım.

"En sevdiğin renk. Hangisi?"

İlk kez hayretten ve meraktan *ben* onun ayaklarına basacaktım. "Onca soru varken en sevdiğim rengi mi soruyorsun?" Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyordum.

Gözlerine düşen bir tutam saça keyifsizce üfledi. "Hakkında pek fazla şey bilmediğimi fark ettim. Ben de en temel şeylerden başlamayı düşündüm." Neşeyle iç çekti. "Sana insaflı davranıp kolay bir soru soruyorum. Bu yüzden beni hayal kırıklığına uğratma. En sevdiğin renk nedir?"

Sırf düşünecek zaman kazanmak için onu döndürdüm. Daha önce en sevdiğim rengin ne olduğunu hiç düşünmemiştim. Bana asla önemli gelmemişti bu.

Ta ki bir çift okyanus mavisi göze bakıp boğulmanın belki de hoş bir şey olabileceğini fark edene dek.

Ta ki bir çift mavi gözdeki ateşe bakıp yanmanın belki de acı vermeyeceğini fark edene dek.

Ta ki bir çift gök mavisi göze bakıp yükseklerden düşmenin belki de huzurlu bir şey olabileceğini fark edene dek.

Daha önce en sevdiğim rengin ne olduğunu hiç düşünmemiştim çünkü bu unvanı hak edecek bir renk görmemiştim. Ta ki şimdiye dek.

Alçak sesle, "Mavi," dedim.

"Hım." Dalgınca bana baktı ve beni içtenlikle süzdü. "Hiç aklıma gelmezdi."

Benim de.

Düşüncelere dalan Paedyn'i izleyerek, "Ya senin?" diye sordum.

Ağzını açsa da aklına bir şeyler gelince sustu. Dişlerini sıktı. "Favori rengim yok." Hafifçe omuz silkip, "En sevdiğin yemek ya da tatlı?" diye sordu.

"Bir Sınavın ortasındayız ve bana en sevdiğim yemeği mi soruyorsun?"

Beni duymazdan geldi. "Eh, tavşan olmadığını biliyorum. Tavşan yerken ağzını nasıl çarpıttığını gördüm..."

"Ağzımı çarpıtmıyorum..." Duraksayıp sırıttım. "Sen ağzıma mı bakıyorsun Gray?"

Tartışmak için dudaklarını aralasa da sadece ofladı. "Şu lanet soruya yanıt ver yeter Azer."

Kıkırdayıp onu yavaşça döndürdüm. "Kolay. Limonlu turta."

Homurtuyla güldü. "Şaka yapıyorsun. Limonlu turta mı? Her istediği yemeği yiyebilecek kadar zengin bir prenssin ve *limonlu turtayı* mı seçiyorsun?"

Onun tonlamasını taklit ederek, "Evet, *limonlu turta,*" dedim. "Ve buradan çıktığımızda sana da yedireceğim."

"Cesedimi çiğnemen lazım."

Hınzırca gülümsedim. "Bunu ayarlayabiliriz."

O an elinde kullanabileceği başka bir silah olmadığından, Paedyn ayaklarıma basma tehdidini hayata geçirdi. "Offf."

Fısıltıyla, "Gaddar şey seni," dedim.

"Daha hiçbir şey görmedin Prens."

"Ah, umarım bir gün görürüm."

Bir süre sessiz kalıp birbirimizi süzdük. Sonra nihayet, "O hâlde sen bana en sevdiğin yiyeceği söyle, hani şu limonlu turtadan daha güzel olduğunu düşündüğün şey neyse onu," dedim.

"Ah, bir kere limonlu turtadan güzel."

"Eh, beni merakta bırakma Gray."

Başını kaldırıp bana baktı ve kendinden emin bir sesle, "Butterscotch," dedi.

"Butterscotch," diyerek bu yeni bilgiyi hafızama kazıdım.

"Evet." Gülümsedi. Fakat gülümsemesinde hüzün vardı. "Babam o şekeri hastalarına verirdi. Ne zaman benim ya da bir başkasının yarasını iyileştirse bir tür ödül olarak butterscotch yerdik."

Bir süre sessiz kaldık. "İkiniz çok yakınmışsınız."

"Öyleydik," dedi Paedyn. "Fakat sen ve baban yakın değilsiniz, değil mi? Sana çektirdiklerinden sonra."

Sesinde acıma olmadığı için minnettar olsam da tiksintisi açıkça seziliyordu. Sessiz, buruk bir kahkaha ağzımdan kaçıverdi. "Hayır. Ben oğuldan çok askerim ve o da babadan çok kral. Birlikte geçen zamanımız eğitime harcandığından, yan yana geldiğimiz anları iple çekmiyordum."

Paedyn sessizce, "Ya annen?" diye sordu.

"Bir anneden isteyebileceğim her şey o," dedim. "Bir oğlan olarak ihtiyacım olan her şeydi. Hayatımın sabitlerinden biri, bir iyilik ve ilgi kaynağı oldu hep."

Paedyn çekingence, "Yine de" dedi, "Babanın yaptıklarına göz yumdu, değil mi?"

Duraksadım. Onunla konuşarak fakat kendime de bir hatırlatma yaparak, "Bu konuda seçme şansı yoktu," dedim. "Ayrıca müstakbel İnfazcı olmak benim görevim, o hedefe ulaşmak için gereken yöntemler ne olursa olsun."

Paedyn adını tam koyamadığın bir ifadeyle beni süzdü. Şaşkınlık mıydı bu? Akıl karışıklığı mı? Bir an açık kitap gibiyken hemen sonra cildini bile aralayamıyordum.

Sonra beni soru yağmuruna tuttu. Çoğu rastgele sorular olsa da hepsi de onun için eşit derecede önemli gibiydi. Bana çocukluğuna dair anılar anlattı. Ben de aynını yaptım ve Kitt'le benim aptallıklarıma gülüşünü dinledim.

Kaşlarımı kaldırarak, "Bana ilk kez karşılaştığımızda dudağının neden yarık olduğunu anlat," dedim.

Güldü. Çıkardığı ses omurgamdan yukarı yürüdü. "Sana onun İmparatorluk Muhafızlarından bir hediye olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum."

"Evet. Bunu bana hançerini boğazıma dayadığında söylemiştin yanılmıyorsam?"

"Ben de öyle hatırlıyorum."

"Eh, yine de o yarayı hak etmek için ne yaptığını hâlâ bilmiyorum." Bu düşünce karşısında öfkeden gözlerim karardı. "Kadınlara vuran İmparatorluk Muhafızlarıma insaflı davranmam."

"Ya? O hâlde bunun ilk kez yaşanmadığını bilmen iyi olabilir." Rahat bir tavırla, lafını esirgemeden konuşuyordu. "Uzun lafın kısası, Psişik olduğuma inanmadı. Bu yüzden ona ispat etmem gerekti. Anlaşılan söylediklerim pek de hoşuna gitmedi."

Hayretle ona baktım. "Ve sen sana vurmasına izin mi verdin?"

"Evet fakat önce gururundan bir parça alarak."

"Buna neden şaşırmadım acaba?"

Paedyn bana muzipçe gülümsedi. "Muhtemelen kibrini kırmama artık alıştığındandır Prens."

"Ona ne şüphe." Duraksayıp onu süzdüm. "Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun Gray." Sırıtarak elini bıraktım ve burnunun ucuna hafifçe dokundum.

Oflayıp parmaklarımı itti. "Sen de beni kızdırmaktan hiç vazgeçmiyorsun."

Elini tutup kolumdan yukarı götürdüm. Şimdi iki eli iki omzumun üzerindeydi. Ardından yarasına dokunmamaya dikkat ederek, ellerimi beline dolayıp onu kendime doğru çektim.

Sonra sallanmaya başladık.

Ne hoş ayak hareketleri ne de ritmine ayak uydurabileceğimiz bir vals vardı. Sadece ikimizdik. Bir ormanın ortasında, etrafımız göz kırpan binlerce yıldızla çevrili. Kirpikleri çırpındı, sonra parmakları ensemi sardı.

Aramızdaki gerilim, bizi birbirimize bağlayan görünmez bir halat gibiydi. Benim nabzım, onun nefesleri hızlandı. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Seni kızdırmaktan hiç vazgeçmiyorum ha?" Onu kendime iyice yaklaştırırken yüzünü süzdüm. "Ya şimdi? Bu bir istisna mı?"

Yutkunup başını eğdi. Bana bir yanıt vermedi. Hafifçe gülümseyerek onu konuşturmaya çalıştım. Daha önce böyle bir sorunum hiç olmamıştı. "Pae?"

Yine yanıt gelmedi.

Parmaklarım çenesini yakalayıp gözlerini nazikçe gözlerime çevirdi. Yüzüne şaşkınlığın işlendiği Paedyn titrek bir kahkaha attı. "Bunu sinir bozucu *bulmamama* sinir oluyorum."

Elim ona dokunmaktan yanacak gibi beline daha da sıkıca dolandı. Bir kıza kendimi bu kadar kaptırmam beni utandırıyor, ondan bu denli etkilenmem korkutuyordu. Kendimi hem zayıf hem de harika hissediyordum. Panik içinde fakat *canlıydım*.

"Neden beni vurmadın Paedyn?"

Soru dudaklarımdan dökülüvermişti. Meraklı ve sessiz. Başım yana eğip beni inceledi. "Bundan daha açık konuşman gerek Azer."

Konuyu saptırıyor.

Gülümsedim. Neyi kastettiğimi bildiğinden emindim. "Birkaç gün önce, beni vurabilecekken oku yere attın. Sebebini bilmek istiyorum."

Duraksayıp vereceği yanıtı düşündü. Sonra gözlerini gözlerime dikti. "Ölüme mahkûm olmam seni de mahkûm etmek isteyeceğim anlamına gelmiyor." Gözleri üzerimde gezindi. Bakışlarının üzerimde bıraktığı hissin tadını çıkardım.

Sonra geri çekildi.

Elleri yeniden omuzlarımı buldu. Gergin ve inatla kımıltısız. Sonra gözleri gökyüzüne çevrildi. Bana bakacağına yıldızlara bakmayı tercih ediyordu. Burnundan bir iç çekip sessizce kendini toparladı.

Ben de aynını yaptım. O geri çekilirken kendimi toparlamaya çalıştım.

Evet, iki rakiptik. Evet, ben müstakbel İnfazcı'ydım. Evet, onu hayatında istemeye hakkı olmayan bir katildim. Fakat paylaştığımız bu kafa karıştıran bağı inkâr etmesine neden olan başka bir şey daha vardı.

Vebalar aşkına, bunu kendime itiraf etmem beni kızdırıyor.

Maskelerim hâlâ hazırda bekliyordu. Duvarlarım yerindeydi. Fakat Paedyn hem maskelerimi hem de kalelerimi ağır ağır un ufak ediyordu. Bir anda buna izin verdiğim için kendime kızdım. *Değer vermeme* izin verdiğim için. Onu rakibimden başka bir şey olarak görmeme izin verdiğim için.

Çünkü o kendisi için sadece bir rakip olduğumu açıkça belli etti.

Sessizce "Kai," dedi. İsmimin dudaklarındaki sesi beni düşüncelerimden kopardı. "Ben..."

Yumuşak bir kadın sesi, Paedyn'in sözünü yarıda kesti. "Araya girdiğim için özür dilerim fakat ikinizde ihtiyacım olan bir şey var."

29. BÖLÜM

Paedyn

Ses etrafımızda yankılandı. Kai'la hemen ayrılıp, içgüdüsel bir tepkiyle dönerek sırt sırta verdik. Loş ışıkta gözlerimi kısarak uzun, karanlık figürlerin şekillenmeye başladığı yere baktım. Gönülsüz bir iç çekişin sesi karanlıkta çınlarken, çevremizi saran çok sayıda bedende yinelenerek güçlendi.

Kapana kısıldık.

Hepsi, temkinli bir tavırla bir adım ilerleyerek bizi insan bedenlerinden bir kafesle çevreledi. Onlarca ela göz ateşin ışığında parıldıyor, siyah saçlar ve tenler ışıldıyordu.

Sadie.

"Sadece şeritlerinizi istiyorum, sonra yoluma gideceğim." Kopyalarına bakarken neredeyse gülümseyecekti. "Eh, yani *biz* yolumuza gideceğiz."

Kai iç çekti. Belli ki tüm bunlar onu kızdırmıştı. "Sana şeritlerimizi vermeyeceğimizi bilmene rağmen bizi rahatsız ettin."

Sadie aksi bir tonda, "Peki," dedi. "O hâlde bana bir şerit verin ve kimsenin canı yanmasın."

Gözlerim birkaç metre uzağımda duran yayıma çevrildi. Birkaç metre uzağımda *ve* bir Sadie duvarının ardında. Kendimi koruyacak tek bir silahım yoktu ve kendimi hiç o kadar korunmasız hissetmemiştim. Sanki çıplak bırakılmış gibiydim. Babamın hançerinin hayaletini bacağımda hissedebiliyordum. Hançerin o an yanımda olmasını her şeyden çok isterdim.

Kai'la hâlâ sırt sırtaydık. Onlarca ela göz bir bana bir ona çevrildikten sonra gözlerime dikildi. "Canını yakmak istemiyorum fakat iş oraya varırsa yakarım." Duraksadı. Sonra sakince, hissiz bir tonda, "Kazanmamı sağlayacaksa bunu yaparım," dedi.

Ağzımı açıp yanıt vereceğim sırada nasırlar nasırlarıma sürtünüp sırtımın arkasında elimi kavradı. Temas karşısında az kalsın irkilecektim. Fakat Kai elimi açıp avucuma soğuk ve sert bir şey koydu. Sonra parmaklarımı bükerek nesnenin üzerine kapattı. Hızla uzanan elini hızla geri çekti.

Nesne her ne ise derime battı. Sivri kenarları keskindi. Kai'ın bana ne verdiğini fark ettiğimde gülümsememek için kendimi tuttum.

Bir silah. Bana dövüşmem için bir şans verdi.

Küçük bir silahtı bu. Fakat nihayetinde bir silahtı. Keskin kenarlarının derimi delmesine aldırış etmeden yıldızı avucumda sıktım. O küçük nesne yaşamla ölüm arasındaki ince çizgi olabilirdi.

Kai'ın tek silahı ise belindeki kılıcıydı. Fakat Kai zaten kendi başına bir silahtı. Sadie'nin gücünün bize yaklaştığını sezmemesine şaşmıştım. Fakat elleri bedenimdeyken, imalı sözlerini dinlerken, bana yaklaştığında kalbim küt küt atarken *kendi* dikkatimin ne kadar dağıldığını düşününce onu suçlayamadım.

Derin bir nefes aldım.

Sorunları sırayla çözelim.

Yavaşça bir adım öne çıkıp, Sadielere göz gezdirerek, "O hâlde şeridimi almak için herhangi bir ümidin varsa sanırım canımı yakmak zorunda kalacaksın," diye mırıldandım.

Kararım onu hayal kırıklığına uğratmış gibi başını iki yana salladı. "Peki. Fakat uyarmadı deme."

Sonra aniden önümde bitti ve kısa hançerinin ucunu boğazıma dayadı. Kalbim yeniden atana kadar kolumu büküp, beni çevirerek sırtımı göğsüne yaslamıştı bile. Hâlâ boğazıma dayadığı hançer aldığım her yarım nefesle etime biraz daha batıyordu.

"Sadece bir kez daha soracağım." Sadie'nin sesi sertti. Ondan işitmeye alıştığım yumuşak tondan çok farklıydı bu. "Şeridini bana ver Kai yoksa onun boğazını keserim."

Prens karşısındaki sahneye gözlerini kırpıştırarak baktı. Hiç istifini bozmadı.

Başımın çaresine bakabileceğimi biliyordu. Bu gururumu okşasa da o anda biraz yardım alsam hiç de fena olmazdı. Sıcak kan boynumdan aşağı akmaya başlarken kendimi sakin kalmaya zorladım.

Kai tehdit karşısında sadece omuz silkti. "Buyur o zaman." Başıyla boğazıma yaslanmış hançere işaret etti. "Bak bakalım umurumda olacak mı? Ne de olsa rakibiz. Bir rakip eksilir böylece."

Sadie'nin arkamda hayretten gözlerini kırpıştırdığını hissedebiliyordum. Kai'ın ilgisizliği karşısında basbayağı afallamıştı. Özellikle de daha dakikalar önce ikimizi dans ederken gördüğü için. Kai'ın maskelerini görmeye o kadar alışmasam, az önce yüzüne geçirdiği duygusuzluk maskesini tanımasam ben de afallayabilirdim.

Sadie arkamda kaskatı kesildi. "Blöfünü görüyorum Prens."

Sadie'nin elinin seğirdiğini, derimi daha da derinden kesmeye başladığını hissettim. O anda saldırıya geçtim.

Jilet gibi keskin yıldızı Sadie'nin karnının yumuşak dokusuna iyice gömerken hançeri tutan elini boynumdan uzaklaştırdım. Sadie çığlık atıp, benden uzaklaşınca Kai'a doğru sendeledim. Daha doğrusu, Kailardan birine doğru. Şimdi onun dağınık, siyah saçlarım ve fırtınalı gözlerini taklit eden çok sayıda kaslı beden vardı. Sadie'nin becerisini almıştı.

Kai'ın göğsüne çarpmamla güçlü eller kollarımı iki yandan tuttu. Yüzüne baktım. Bana *göz kırpma* cüretini göstererek, "İyi iş çıkardın Gray," dedi. "Sana ve şiddet eğilimine her zaman güvenebilirim." Bu sözlerinin ardından dönerek kılıcını Sadie'nin kopyalarından birine sapladı.

Bir grup Sadie, Kai'ı ve onun kopyalarını çevreleyip onu meşgul ediyor, Kai gerçek Sadie'ye ulaşıp dövüşü erkenden bitiremiyordu. Şatoda eğitim alarak geçirdiğim bir günde Sadie ve Braxton'ın dövüş antrenmanını izlediğimi anımsadım. Braxton gerçek Sadie'ye ulaşıp onu yere serene ve dövüşü sona erdirene dek ikisi çarpışıp birbirlerinin etrafında dans etmişti.

Ben de tam olarak bunu yapacaktım. Fakat Ace'in yüzleşme şerefine eriştiğim kopyalarının aksine, Sadie ile kopyaları bana dokunabilir, canımı yakabilirdi. Aklımda bu rahatsız edici düşünceyle, ayak parmaklarımın üzerinde dans ederek saldırmaya hazırlandım. Kai'ın etrafını saran kopyaları arkama aldım. Benim başımın çaresine bakabileceğime güvenen Kai'ın da kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum.

Geride sadece üç Sadie kalmıştı. İkisi, karnındaki yarayı kanlı eliyle tutan gerçek Sadie'yi koruyordu. Başları bana doğru çevrildi. İçlerinden biri üzerime atılırken dövüş pozisyonu alacak zamanı zor buldum.

Ne yazık ki Sadie dövüşmeyi biliyordu. Gücü kendi bedeninin kopyalarını çıkarmak olduğundan, sayı üstünlüğünü otomatik olarak ele geçiriyordu. Fakat yine de her bir kopyanın kendine ait bir gücü olacak şekilde eğitim görmüştü.

Yüzüme savrulan bir sağ kroşeyi eğilerek savuşturup karnına hızlı bir darbe indirdim. Sadielerden biri homurdanarak geriye sendeledi. Bu fırsatı böğrüne bir tekme atmak için kullandım. Bacağımı yakalayıp beni ileri çekti. Bu tam da beklediğim şeydi. Omuzlarını tutup, zıplayarak karnına dizimle vurdum. Acı dolu bir haykırışla bacağımı bıraktı ve ben yüzüğümü orta parmağıma takıp şakağına bir yumruk indirdim. Acıyan elimi bir küfür mırıldanarak geri çektim. Sadie daha yere düşmeden bayılmıştı.

Bir elin saçımı geriye çekmesiyle başım arkaya yattı. Ağzımdan boğuk, telaşlı bir ses çıkarken, bir dirsek boğazıma dolanıp soluk borumu ezdi. Nefes alamıyordum. Acıdan başım dönerken gözlerimin önünden benekler geçiyordu. Fakat Sadie'nin ayağına sertçe basıp karnına sert bir dirsek darbesi indirdim. Beni tutan eli gevşeyince, dönüp boynunu tuttum ve dizimi kaldırıp burnuna bir darbe indirdim. Anlaşılmaz sesler çıkarıp, bir yumruk atarak elini çenemle buluşturmayı başardı. Ağrıma aldırış etmeden kendimi yere attım ve Sadie zıplamaya zaman bulamadan bacağımla yeri süpürdüm. Taktığım çelmeyle sertçe yere düştü ama ben dikkatimi yerde sere serpe uzanan Sadie'den ayırmıştım bile.

Gözlerim gerçek Sadie'ye ait yakıcı, ela gözleri buldu. Sadie bana doğru bir adım attı. Yarasını eliyle kapatırken parmaklarının arasından kan sızıyordu. Gergin bir sesle, "Bunu yapmak istemediğimi bilmelisin," dedi. "Fakat yapmak zorundayım."

Sonra yumrukları kroşelerin, direkt darbelerin ve aparkatların birbirine karıştığı bir kombinasyonla bana savruldu. Yara almasına rağmen hâlâ o kadar hızlı ve güçlü olmasından, beni savunmaya geçmeye zorlamasından etkilenmiştim. Darbelerinden kaçıp kendi darbemi tam çenesine indirdim.

Sadie acıyla homurdanıp şakağıma bir döner tekme attı. Tekmeyi güç bela bloke etsem de topuğu başımın yanıyla buluştu. Birbirimizin çev-

resinde dans ederek çeşitli yumruk ve tekme kombinasyonları denedik. Sadie'nin ilk darbesi dudağıma indi. Başım yana savrulurken kan tükürdüm. Zaten yaralı olan böğrüne sert bir tekme indirmemle acıyla haykırdı. Ardından çenesinin altına ve yarasına birer yumruk, şakağına da bir tekme attım.

Bağıran Sadie bana hımbıl bir yumruk indirmeye çalışsa da, bileğini kolayca kavrayıp, ters bir açıyla çevirdikten sonra karnına dizimle vurdum. Bir elimle gömleğini tutarken geriye attığım, saldırıya hazır diğer elimi yumruk yaptım. Son bir darbeyle dövüşü bitirmeye hazırlanarak yumruğumu yüzüne savurdum.

Fakat yumruğum yerinden kımıldamadı.

Soğuk eller iki bileğimi sarıp kollarımı sırtımın arkasına çekti. Öyle şaşırmış, öyle gergin ve yorgundum ki güçlü ellerle mücadele edemedim ve ellerimi kurtarmak için hiçbir şey yapamadım.

Başımı çevirince karşımda burnundan kan akan, kavga ettiğim bir önceki Sadie'yi gördüm. Arkamdaki Sadie'nin bacaklarına bir tekme indirsem de, bunun tek etkisi onun dizlerimin arkasına bir tekme atıp beni yere sermesi oldu.

Çaresiz. Güçsüz.

Sadie tepemde dikildi. Ben karşısında çömelirken bir şeyler düşünür gibiydi. "Benimle dövüşmeyi asla bırakmayacaksın, değil mi?" Yanıt olarak, ümitsizce kurtulmaya çalışarak Sadie'nin kolları arasında kıvrandım. Bana bakıp, yüzünde af dileyen bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Belki de Kai haklıydı. Ne kadar az rakip o kadar iyi."

Her iki eliyle kabzasını kavradığı hançeri başının üzerine kaldırdı.

Demek böyle ölecektim.

Bir Sıradan olarak onca yıl hayatta kalmıştım ve şimdi her şey böyle bitecekti.

Dandik bir hançerle. Gülsem mi, ağlasam mı bilemiyordum.

Sadie hançeri başının üzerine kaldırdı. Silahı hızla çarpan kalbime saplamaya hazırlanıp, "Bunu yapmak istemediğimi söylemiştim. Fakat yapmak zorundayım," diye fısıldadı.

Kai hayatımı boş yere kurtardığı için çok öfkelenecek.

Hançerin ucu kalbime hızla yaklaşırken, "Üzgünüm," dedi. Sonra imkânsız, inanılmaz bir şekilde kendimi hazırladım.

Yakında görüşeceğiz baba.

Hiçbir şey olmadı.

Hançer kalbimin birkaç santim ötesinde durdu.

Titriyordum. Gözlerim duran hançerden az kalsın katilim olacak kişiye çevrildi. Sadie'nin ağzından kan akıyordu. Sonra dudaklarının arasından ıslak, hırıltılı bir inilti çıktı. Fal taşı gibi gözlerle aşağı baktı. Onunla aynı noktaya bakınca, göğsünden ucu çıkan kılıcı gördüm.

Hançer parmaklarından kayıp düşerken, kızın yanaklarından aşağı gözyaşları süzüldü. Güçlükle nefes alarak geriye sendeledi ve geniş bir göğse çarptı. Kai, Sadie'yi kollarıyla sarıp nazikçe yere yatırdı. Sadie'nin dudaklarının arasından rahatsız edici bir gargara sesi geldi.

Sonra birden sessizleşti. Ela gözleri siyah göğe bakıp kalmıştı. Kocaman açılmış, görmeyen, donuk gözler.

Etrafımızdaki Sadieler sönükleşip kaybolurken, artık boşta olan ellerimle bir hayret nidasının çıktığı ağzımı kapattım. Olanları sindirmeye, hırıltılı ve cılız nefesler veren akciğerlerimi havayla doldurmaya çalıştım.

Kai yanıma çömeldi. Alnı endişeyle kırışmıştı. "Yaralandın mı?" Gözleri, şimdi bedenimde nazikçe gezinen parmakları gibi üzerimde gezinerek, birkaç gece önce olduğu gibi yaralar aradı. "Paedyn bana bak." Sert eller şimdi yüzümü iki yandan tutup gözlerimi ona doğru çeviriyordu. "Söyle bana, seni yaraladı mı?"

"Be-ben iyiyim." İyi değildim.

İnsanların canına mal olan bu Sınavlardan nefret ediyordum ve şimdi de buna ilk elden şahitlik etmiştim. Bir parçası olmuştum. Bunların hiçbirini, hiç kimsenin ölmesini istememiştim. Fakat şimdi, Sınavların bir başka kurbanı bir iki metre ötemde hareketsiz yatıyordu.

"Sana bunu yapmak istemediğimi söyledim. Fakat yapmak zorundayım."

Sadie beni öldürmek istememişti fakat neredeyse bunu istemiş olmasını dileyecektim. Neredeyse ondan nefret etmem için bir nedenimin olmasını, bu sonun onu bulmasını dilemem için bir nedenimin olmasını dileyecektim. Fakat onu hançeri başının üzerine kaldırmaya, neredeyse bir can almaya zorlayan bu sapkınca Sınavlardı.

Çok yakınımda yatan kanlı, kımıltısız cesedine baktım. Gözlerimin önüne babam geldi. Beni öldürmeye çalışan kızın yerini babam aldı. Babamın benzer şekilde öldüğüne şahitlik etmiştim ve görüntüyü gözlerimi kırpıştırarak silmeye çalıştım. Fakat babamın kanlı bedeni yerinden kımıldamıyordu ve...

"Hey, bana bak, iyi misin? Ona bakma, dosdoğru bana bak." Ben gözlerimi gözlerine çevirip, önümdeki ölümden başka bir şeye odaklanmaya çalışırken Kai'ın elleri hâlâ nazikçe yüzümü tutuyordu. Fakat Prens'in kendisi zaten ölümün ete kemiğe bürünmüş hâli, ustalıkla kullanılan bir silah gibi görünüyordu.

"Gözlerime odaklan. O gözlere bakmaktan ne kadar hoşlandığını biliyorum." Gri gözleri neşeyle parladı ve dudaklarının köşesi yukarı kıvrılırken ağzım açıldı. Ettiği söze karşılık olarak ağzının payını vereceğimi bilecek kadar tanıyordu beni. Bu yüzden ben bunu yapmaya fırsat bulamadan bir parmağını dudaklarıma bastırdı.

"Kendini nefret ettiğine ikna etmeye çalıştığın fakat ne zaman gülümsesem gözlerinin aradığını bildiğim gamzelere odaklan." Nitekim Kai'ın sırıtışı yüzüne daha da yayılırken, hain gözlerim gülüşünü çevreleyen gamzelere seğirtti.

Alt dudağımın üzerinde gezdirdiği başparmağı, gözlerimi gamzelerinden gözlerine çevirdi. "Dudaklarıma odaklan." Sesi bir mırıltıydı. Yüzüme ve ağzıma sürtünen parmakları gibi bir okşayış. "Utanma, bunun ilk olmayacağını biliyorum."

Gözlerim dudaklarına çevrilip, o iç gıcıklayan kavisin üzerinde gezindi. Ona bakmak, hayran kalmak ne de kolaydı. Ona dair her şey, sinir bozacak kadar cazipti ve dikkatimi kolayca...

Dikkat dağıtıcı.

Gözlerim ne yaptığını fark etmemle parladı. Hafifçe sırıtmasından yanılmadığımı anladım. Bu hesapçı oğlan, az önce dikkatimi bir cesetten ayırmış ve bunu da sadece kendisini kullanarak yapmıştı.

"Yaptığın şeyin amacının dikkatimi dağıtmak değil de egonu okşamak olmadığından emin misin?"

"Neden her ikisi de olmasın?"

"Gıcık," diye mırıldandım.

Bana gülümsemeye devam etti. "Gıcık olabilirim fakat az önce kıçını kurtardım." Sonra, bir anda gülümsemesi kayboldu ve beni ciddi bir ifadeyle süzmeye başladı. "Nasılsın? Sakinleştin mi?"

Nefes alıp bir süre gözlerimi yumdum. Sadie'nin kanlı bedeni zihnimde canlandı. Sonra onun cesedinin yerini babamınki aldı.

"Şimdi iyiyim." Bu bir yalandı. Sesimdeki gerginlik canımı sıktı.

Kai başını iki yana sallayıp, "Söylediğim gibi," dedi. "Berbat bir yalancısın Gray."

Ağzımdan titrek bir kahkaha kaçtı. Az ötemde cansız bir beden varken bu ses çok yakışıksız kaçsa da kendimi dizginleyemiyor gibiydim. O noktada seçeneklerim ya gülmek ya ağlamaktı ve ağlamayı reddediyordum.

Kai yüzümü süzdü. İçimde şiddetlenen savaşı görür gibiydi. Tek kelime etmeden elini belime dolayıp beni ayağa kaldırdı. Onu itmem gerektiğini, ona yardımına ihtiyacım olmadığını söylemem gerektiğini biliyordum. Fakat bir değil, birçok açıdan çok zayıf düşmüştüm ve o anda beni sadece onun yakınlığı avutuyordu.

Kai beni yürütüp bir ağaç kökünün üzerine oturttu. Sonra çömelip yüzüme baktı. Heceyi çok yumuşak bir tonda söyleyerek, "Pae," dedi, "Burada kalıp sakinleş. Sadece nefes alıp ver, tamam mı? Hâlâ şoktasın."

Ben uyuşmuş hâlde başımı sallarken Kai beni tekrar gözden geçirdi. Gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan, elini kaldırıp bir şey arar gibi parmaklarını parmaklarımın üzerine koydu. Parmakları parmağımdaki soğuk çeliğin üzerinde durup, fazlasıyla aşina olduğum bir hareketi taklit ederek yüzüğü çevirdi. "Dikkatini başka şeylere odakla. Hep oyalanmak için yaptığın gibi bunu çevir, zihnini bazı şeylerden uzaklaştırmak için."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Alışkanlıklarımı, bana nasıl yardım edeceğini bilmesi beni şoke etmişti. Birini öldürdükten sonra o kadar sakin ve kendinde olabilmesi beni afallatmıştı. Bunun için yetiştirilmişti, dağıttığı ölüm karşısında hissiz bir katil olarak yoğrulmuştu. Bu kederli oğlanın yaptığı korkunç şeyleri düşününce ürpermemek için kendimi tuttum. *Göğüs gerdiği* korkunç şeyleri düşününce. Kai gitmek için ayağa kalktı. "Ben gidip... Ortalığı temizleyeceğim. Hemen dönerim. Bir kez olsun..." İç çekti. "Beni dinle ve yerinden ayrılma."

Sonra gitti. Beni huzursuzca çevirdiğim yüzüğümle baş başa bırakıp.

30. BÖLÜM

Paedyn

Benden bekleneceği gibi onu dinlemedim. Kıçım o lanet kütükte oturmaktan uyuşunca, ayağa kalkıp kamp yerimizde daireler çizerek yürümeye başladım. Sonra çayın soğuk suyuyla yüzümü ve bedenimi yıkadım. Sonra kıçım donunca, ateşin başına gidip çok aşina olduğum sert zemine uzandım.

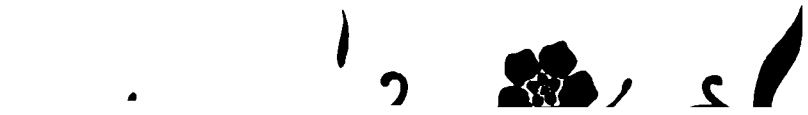
Kai'ın Sadie'nin cesedini omzuna alıp taşımasını izlemeyecektim. Onu götürüp nereye attığını bilmiyordum. Bilmek de istemediğimi fark ettim. Fakat Kai ormanda omzundan sarkan bir cesetle dolanırken, ben de düşüncelerimin serbestçe dolanmasına izin verdim.

Yan yattım ve kolumu başımın altına koyup, rahatsız bir yastık olarak kullanarak sönmeye yüz tutan ateşi izledim. Nihayet nefes alıp verişim düzene girmiş, artakalan adrenalinin ve şokun yol açtığı titremelerim sona ermişti. Saatlerdir orada uzanıyor olabilirdim fakat zamanı ölçmeye çalışacak hâlde değildim.

Birden üzerime bir gölge düştü. Şimdi arkamda çömelen kişi her kimse onun gölgesiydi bu.

Sadie'nin bıçağının kabzasını tutup, hızlı bir hareketle çevirerek bıçağın ucunu bana sinsice yaklaşmanın zekice bir fikir olduğuna karar veren kişinin boğazına dayadım. Gözlerim fırtınalı, içlerinde korkudan çok neşe olan gözlerle buluştu.

Kai, "Yavaş ol," diye mırıldanıp nasırlı elini bileğime doladı ve hançeri kendisinden uzaklaştırdı. "Benim." Ağzının kenarı yukarı

kıvrılırken "Yine de bunu bilmenin seni boğazıma bu bıçağı dayamaktan alıkoyacağından şüpheliyim," diye ekledi.

Bu düşünce beni hafifçe gülümsetti. Başımı kaldırıp, yanıma çömelen Kai'a bakarak elimi dağınık saçlarımda gezdirdim. "Artık ortak olduğumuza göre şimdilik seni bıçaklamamdan endişe etmene gerek yok."

Pes bir sesle kıkırdadı. Loş ışığın, sesi işitmemle yüzümde beliren gülümsemeyi epeyce gizlemesini diledim. "Peki ya artık ortak olmadığımızda? O zaman hayatımdan endişe etmeli miyim?"

"Bu akıllıca olur, evet."

"Gaddar şey seni," diye mırıldandığını güç bela işittim.

Bir süre sessiz kaldık ve gülümsemem ağır ağır yüzümden silinmeye başladı. Yorgun olduğumdan ve sert toprağın üzerinde beni şaşırtacak kadar rahat ettiğim için yerimden kımıldamaya zahmet etmeden söze girdim. "Sen onu..."

Kai sözümü yarıda kesip, "Evet," dedi. Böylece beni Sadie'nin cesedi hakkında konuşmaktan kurtarmış oldu.

Gözlerim Kai'ın ellerine ve o ellerin üzerindeki ince toprak tabakasına takıldı. Toprak tırnaklarının arasına girmiş, kollarına sıçramıştı. Parmak uçlarındaki sarı bir toz gözüme çarptı. Derisini boyayan ince bir toz.

Toprak. Polen.

Sesim bir fısıltı gibi çıktı. "Onu gömdün." Yanı başımdaki Kai donakaldı.

"Gömmekle kalmamışsın." Gözlerim ağır ağır gözlerine çevrildi. "Mezarına çiçekler de bırakmışsın."

Kai'ın gülümsemesi neredeyse hüzünlü, yorgundu. "Senden de hiçbir şey kaçmıyor Küçük Psişik." Sonra bir elini uzatıp, dans ederken yaptığı gibi burnumun ucuna bir fiske attı. Bu basit hareket, bir şekilde bana itiraf etmeye yanaşmadığım kadar samimi gelmişti. Benimle kıymetli bir şeyi paylaşıyor, tek kelime etmeden bir şeyler söylüyor gibi.

Kai geri çekilmeden önce kendi nasırlarıma değen nasırlarının bıraktığı hisse aldırış etmeyip elini tuttum. "Teşekkür ederim Kai. Onun için bunu yapman çok hoştu."

Kai'ın dudakları seğirdi. Gözleri önce buluşan ellerimize sonra gözlerime çevrildi. "Ah, bunu onun için yapmadım."

Gözlerini ayırmadan bana bakışı karşısında yutkunsam da gözlerimi kaçırmadım. Gözlerimi kaçırmak *istemedim*. Başparmağını parmak eklemlerimde gezdirdi. Bu hareketi çok teskin edici, çok nazikti.

Başını yana eğip beni süzdü. "Kendini nasıl hissediyorsun?" Ağzımı açtım fakat Kai ben defalarca prova ettiğim yanıtı veremeden benden önce davrandı. "Ve sakın bana iyi olduğunu söyleme çünkü ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz."

Başparmağıyla parmaklarımı bir kez daha okşadı.

"Ben..." Göz kapaklarım kapanırken derin bir nefes aldım. "Kendimi bugün ölmeme ramak kalmış gibi hissediyorum. Kendimi bunalmış, boyumdan büyük işlere kalkışmış gibi hissediyorum. Öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış hissediyorum çünkü tüm bunlar karşısında kendimi *nasıl* hissetmem gerektiğini bilmiyorum." Duraksadım. Kai sabırla devam etmemi bekledi. "Ayrıca sana bir teşekkür borçlu olduğumu hissediyorum. Beni kurtarmasan bugün ölecektim."

Eğilip bana biraz daha yaklaştı. Gözleri güçlükle bastırılmış duygularla doluydu. "Ve hayatını tekrar tekrar kurtaracağım, boş bir ümitle beni o hayata dâhil etmeni umarak."

Gözlerimizi birbirimize diktik.

O güzel sözler kalbimi hızlandırmış, beynimi olası anlamlar üzerinde düşünmeye itmişti. Aramızda neredeyse dokunulacak kadar yoğun, Kai beni süzerken nefesimi kesen bir gerilim vardı. Söyleyecek bir şey, *herhangi bir şey* arasam da, Kai'a bakmakla fazlasıyla meşgul olduğumdan kafamı toparlayamıyordum.

Sonra dudaklarımdan sessiz bir soru sıyrılıp aramızdaki gerilimi dağıttı. "Tüm bunların ardından nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun?"

Yanıtı bilsem de onun ağzından duymak istediğimi fark ettim. Yumuşak bir sesle, "Ben hep böyle değildim," dedi. "Fakat ne kadar pratik yaparsan o kadar ustalaşıyorsun ve ben bol bol pratik yaptım."

Sessizce birbirimize baktık ve ben, bir kez daha söyleyecek bir şeyler bulmakta zorlandım. Sonra aklıma ondan çaldığım deri şerit geldi ve elimi elinden ayırıp onu çıkarmak için cebime attım. "Eh, sanırım sana borcumu ancak bu şekilde ödeyebilirim. Zaten sana ait."

Kai umursamazca omuz silkti. "Sende kalsın."

Ofladım. "Acımana ihtiyacım yok."

"Acıma değil bu Paedyn." Sözcükleri, *ismimi* iç çekerek söylemişti. "Ayrıca artık benim de bir şeridim var ve Sadie'yi birlikte alt ettik." Ona bir bakış attım. Tartışmaya hazırdım çünkü ikimiz de Sadie'yi yenmek için yardımıma *ihtiyacı olmadığını* biliyorduk. Gözlerimdeki direnç gözünden kaçmamıştı. "Al şu lanet şeridi Gray."

Bana bu Sınavları kazanmama faydası olacak yegâne şeyi vermek istiyorsa, buyursun versin.

Lanet şeridi alacaktım. Fakat önce biraz eğlenecektim. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Lütfen de."

Gözlerini benden kaçırıp, yıldızlı gökyüzüne bakarak başını iki yana salladı. "Bana bunu söyletmek için bekliyordun, değil mi?"

"İşin aslı bunun için can atıyordum."

Kolları bükülü dizlerinin üzerinde, yanıma biraz daha yaklaştı. Yüzü yüzümün hemen yanındaydı. Bana üzerimde gezinen gözleri kadar hımbıl bir gülümsemeyle baktı. "Lütfen Pae."

Sesinin okşayan tonu karşısında omurgamda bir ürperti yürüdü. "Sana yabancı bir sözcük gibi Prens."

"İçimde bu sözcüğe sayende epey alışacağıma dair bir his var. Çok az kişinin beni yalvartma gücü vardır."

Yutkundum. Sözlerini duymazdan gelmeyi seçerek deri şeridi cebime attım ve yan dönüp bir kez daha yüzümü ateşe çevirdim. Bir anda üşümüştüm ve sessiz kalmaktan memnundum. Gece sıcaklık çok düşmüştü ve ince bluzum beni pek sıcak tutamıyordu.

"Fakat bir şartım var." Gözlerimi devirdim.

Olmasa şaşardım.

Zahmet edip ona bakmadan, dişlerimin arasından, "Neymiş?" diye sordum.

Bir kol belime sarılıp, yarama dokunmamaya dikkat ederek beni çekti ve geniş bir göğse yapıştırdı. Ani temas karşısında afalladım ve kulağımın dibinde yumuşak bir kahkaha işittim. "Isınmak için seni kullanacağım."

Kai'da bir tereddüt vardı. Sadece böyle anlarda kendisinde görmeme izin verdiği türde bir çekingenlik. Beni gevşekçe, nazikçe, aramızda hangi ortak ve narin duygular varsa, bunlar özensizce tutulduğunda kırılacakmış gibi tuttu.

Her uzun dokunuşunda, gereğinden uzun her bakışında, birbirimize açtığımız her katmanımızda bir soru vardı. Bana sarılan kol da farklı değildi. Süzülen parmaklar ve çekingen bir sarılma çok şey anlatıyordu.

Böyle iyi mi?

Güçlükle yutkundum. Boğazım kurumuştu.

Ona biraz daha sokularak verdiğim yanıtın yavaşlığı azap vericiydi.

Hem de nasıl.

Heves, kabahatini şartların üzerine yıkabileceğim bir duygu olmuştu hep ve kararlarımı yönlendirenin arzu olmamasını ne de çok isterdim.

Kai'ın bir nefes aldığını işittim ve nefesini epeydir tuttuğunu o an fark ettim.

Sonra tereddüdünün son kalıntıları da yitip gitti.

Belimdeki eli bluzumu ağır ağır yukarı kaydırdı.Vakit kaybetmeden bedenimi bedenime yasladığında göğsünün inip kalkışını, kalbinin düzenli atışını sırtımda hissettim.

Sessizce, soruyu kulağıma fısıldayıp, "Söyle bana, *bu* seni kızdırıyor mu peki?" dedi. Benim sözlerimi bana karşı kullanıyordu ve neredeyse sırıttığını hissedebiliyordum. Bunun beni kızdırmasını *istiyordu*. Bununla beni öfkelendirmek, bedenimin üzerinde gezen parmaklarıyla beni afallatmak istiyordu.

Pislik.

Buna izin veremezdim. Bu yüzden asıl hislerimin aksine, kendimden emin bir şekilde "Hiç etmiyor. Zaten seninle uğraşacak hâlim de yok," dedim.

Kai sakince, "İyi," dedi. Sonra başını koluma ve omzuma dayadı. Mürekkep karası saçları tenimi gıdıkladı. "Sen varken yastığa ne gerek var?"

Sesimin öfkeli çıkmasını umarak ofladım. Kai'ın sayesinde birden uykum kaçmıştı ve bedenime yaslanan bedeninin sıcaklığından başka bir şey düşünemez olmuştum. Nihayet başını omzumdan indirip enseme yaklaştırdı.Yüzünü neredeyse saçlarıma gömmüştü.

"Tatlı rüyalar Pae."

"Tatlı rüyalar Kai."

Dilimden dökülen isminin sesine yanıt olarak eli belimi daha da sıkıca kavradı. Sonra başparmağı hımbılca sürtünmeye, ince bluzumun kumaşı üzerinde yumuşak çizgiler çizmeye başladı. Ürpermemek için kendimi tuttum ve yutkunarak gözlerimi yumdum.

Uyu hadi.

Söylemesi kolaydı.

Bedenimde gezinen başparmağına, bana sıkıca sardığı koluna, sırtımda inip kalkan göğsüne fazlaca odaklanmıştım.

Yaptıklarından nefret *etmememden* nefret ettim. O an kafama dank etti. *Dikkat dağıtıyordu.*

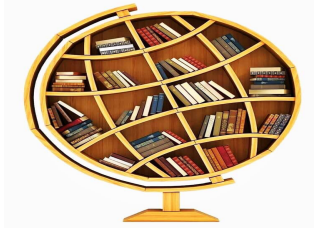
Yine aynı şeyi yapıyordu. Zihnimi şahit olduğum ölümden, beni öldüreceği için birini öldürdüğü gerçeğinden uzaklaştırıyordu. Düşüncelerimi Sadie'nin ölü bedeninden uzak tutan, o gece kâbusları uzak tutacak olan tek şey Kai'dı. Çünkü zihnimi *o* meşgul ediyordu.

Ve ikimize de yarayan bir dikkat dağıtma taktiğiydi bu.

Arkamdaki hesapçı oğlanı düşünürken gülümsediğimi fark ettim.

Nedense *beni umursayan* hesapçı oğlanı.

31. BÖLÜM

Kai

Whispers'taki son günümüzü ormandan çıkmaya çalışarak geçirdik. Bir Görü bol sinirli tavşan eti yeme rutinimizi böldü. Kız genç ve çekingendi. Bir parşömen parçasını güç bela yakınımızdaki bir ağaç kökünün üzerine bırakıp ormanda gözden kayboldu.

Notun son derece gizemli olması şaşırtıcı değildi. Hiçbir ayrıntı içermiyor, sadece gün doğumunda Whispers'ın sınırında buluşmamız gerektiğini bildiriyordu.

Böylece, hangi yöne gideceğimize karar vermek için yine bir çam ağacına tırmandıktan sonra, ormandaki zorlu yürüyüşümüze başladık. Ve saatlerce yol almamızın ardından, en hafif tabirle huzursuzlanmıştık.

Arkamdan düşe kalka gelen Paedyn'in küfrettiğini işittim. "Şu lanet yılanlar!" Dönüp bakınca, hançerini elinde çevirdiğini ve ucundan tutup, fırlatarak ayaklarının dibinde sürünen bir yılanı zorluk çekmeden başından vurduğunu gördüm. Tıslama da yaratığın kalanıyla birlikte yitip giderken, Paedyn hançerini yaratığın kafatasından rahat bir tavırla çıkardı.

Yeniden önümde beni bekleyen gür bitkilere doğru döndüğümde, arkamdaki kız sayesinde dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Mırıltılı bir cümle ile ardından gelen bir dizi küfür gülümsememi yüzüme daha da yaydı. Omzumun üzerinden bakmaya gerek duymadan, "Affedersin, ne demiştin Gray?" diye sordum.

Paedyn oflayıp, bana sürtünerek yanımdan geçerken, "Bizi bir kı-

yımı gerçekleşsin diye belli bir alana gitmeye zorluyorlar," dedi.

İç çekerek, "Sanırım haklısın," dedim.

Gökyüzü tepemizde hızla kararırken ağaçların altı daha da loştu. Paedyn döndü. Muhtemelen bilgiççe bir laf etmek için ağzını açtığını fakat kırılan bir dal parçasının çıkardığı sesin etrafımızda yankılanmasıyla hemen kapattığını gördüm.

Durduk. Gözlerimiz çevremizdeki sonu gelmez ağaçları ve bitkileri taradı. Sesi her ne çıkardıysa, ağırdı ve bize doğru geliyordu. Ardından, sahibi bize yaklaştıkça güçlenen, boğuk bir ses işittim.

"Yok artık, buradan Whispers'ın sınırına Kırpılman imkânsız."

"Kesinlikle yapabilirdim bunu. Şimdi ortalık karardığı için yapamam. Ha bir de, görüşümü kapatan çok fazla ağaç var. Fakat öyle olmasa mutlaka yapabilirdim."

"Ne demezsin. Mazeretin hazır."

"Bence kıskançlık ediyorsun."

"Sen öyle san."

Kahkahaların yankılandığını ve şakacıktan bir itiş kakış sırasında yere sürten ayakların sesini işittim. Yaklaşan iki rakibimin gücü kemiklerime sızdı. Fakat onların kim olduğunu bilmem için becerilerini bilmeme gerek yoktu.

Ben onlara doğru yürüyünce Paedyn çekingence peşimden geldi. Ağaçların ve bitkilerin arasında ilerlerken nabzım beklentiyle hızlandı. Bir dalı yana ittiğimde, bize doğru yürüyen iki figürü seçtim.

Andy ayağını uzatıp Jax'e bir çelme taktı. Jax iki seksen yere yığıldı. Beni görünce gülmeyi kesip oldukları yerde kaldılar.

Onlara doğru bir adım atıp hissiz bir tonda, "Eh, beni gördüğünüz için heyecanlanmamış gibisiniz," dedim.

"Kai?" Jax'in gözleri, giderek çöken karanlıkta kısmasına rağmen beni fark etmesiyle parladı. O uzun adımlardan birkaç tane atıp karşımda bitti. Kolumu başına dolayıp itirazlarına rağmen kısa saçlarını dağıttım.

Andy gülümseyerek yanıma geldi. "Hayatta olduğunu görmek güzel."

Jax başını ovuşturarak, "Evet, harika," dedi. "Fakat beni her zamanki gibi selamlamasan da olurdu."

"Eee, Whispers'taki misafirliğin nasıl geç..." Andy sözünü yarıda kesti. Gözleri omzumun gerisindeki bir şeye çevrildi.

Paedyn yanıma geçip çekingence gülümsedi. Onlara güvenmiyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. Fakat bana güvendiği belliydi. Yoksa peşimden buraya geleceğine kaçardı. Bu düşünce beni gülümsetecek olsa da kendimi tuttum ve "Whispers'taki *misafirliğimiz* epey olaylı geçti," dedim.

Andy, Paedyn'e gülümsedi ve onu başıyla selamladı. Jax de mahcupça gülümsedi. Gözlerimi kararan göğe çevirip iç çektim. "Şafakta ormanın sınırına varacaksak yürüsek iyi olur." Dönüp gür bitkilerin arasında yürümeye, karanlıkta el yordamıyla ilerlemeye başladık. "Anlatın bakalım, başınıza neler geldi?"

Andy buruk bir kahkaha attı. "Başımıza ne *gelmedi* desen daha doğru olurdu."

Jax araya girip, "Üçüncü gün bulduk birbirimizi," dedi. "Fakat öncesinde gücüm böyle tıkış tıkış bir arazide çok kullanışlı olmadığından gizlendim. Bir ara Blair'i gördüm fakat o beni görüp, şeridimi kolumdan koparıp almadan önce bir ağacın tepesine Kırpıldım."

Andy, "Veba biliyor ya, Blair bunu yapardı," deyince Paedyn mırıldanarak ona hak verdi.

Jax omuz silkerek söze girdi. "Fakat onun dışında, tek başıma geçirdiğim süre boyunca başka kimseyi görmedim. Benim için en büyük mücadele tek başıma ormanda hayatta kalmak oldu."

Paedyn merakla, "Ya sen Andy?" dedi.

"Jax'in aksine, ben tek başıma iki rakiple karşılaşacak kadar şanslıydım." Gözlerini neredeyse sıkkınca devirdi. "Blair'le karşılaştım ve epey... Sıkı bir dövüş oldu. Fakat ne yazık ki şıllık şeridimi aldı. Sonra..." Sözcükleri uzatarak, "Jax'i bulmadan bir gün önce Hera ziyaretime geldi. Gecenin ortasında uyandığımda ilk gördüğüm şeridi kolumdan kesip almaya çalışan görünmez bir bıçak oldu. Sonunda onun şeridini aldım fakat dövüşün yarısında onu göremediğim için kolay olmadı," dedi.

"Sonra Andy beni buldu ve o andan beri birlikteyiz." Jax'in sesindeki neşeyi fark ettim. "Braxton bizi buldu. Fakat biz, daha doğrusu Andy onu alt edince şeridinin üzerinde olmadığını gördük." Jax'in gözleri kocaman açıldı. "Ha, bir de bedeninde feci yanıklar vardı. İğrençti."

Boğazımı temizledim. "Evet, sayemde."

Andy güldü. "Hiç şaşırmadım buna."

Jax ürpererek araya girdi. "Ha, bir de yılanlarla dolu bir çukura düştük. O şeyler Sınavın kendisinden bile beterdi."

Andy kahkahasına engel olamadı. "Evet, Whispers'taki tüm yarışmacıların Jax'in küçük bir kız gibi çığlıklar attığını işitmediklerine şaşıyorum."

Bu sözler karşısında Jax, Andy'nin söylediklerini inkâr etmeden omuz silkmekle yetindi. "Sonra Ace'i bulduk. İkimiz yan yanayken, onu alt edip şeridini almak çok da zor olmadı." Jax başını kaşıyıp bir şey düşündü. "Özellikle de ayağı öyle feci aksarken."

Bizi yutmaya başlayan karanlıkta Paedyn'in gülümsediğini seçtim. "İşte *o da* benim sayemde."

Paedyn'le ikisine başımızdan geçenleri, son bir haftada nelere göğüs gerdiğimizi hızlıca anlattık. Fakat Paedyn birlikte geçirdiğimiz samimi anların ayrıntılarını aktarmaktan kaçındı.

"Demek Sadie öldü?" Andy'nin sorusu bir sorudan çok ilan gibiydi.

Lafı dolandırmadan, "Evet," dedim. "Öldü."

Ormanın sınırına ilerlerken uzun süre konuştuk. En sonunda, kaçınılmaz biçimde sustuk. Tepemizdeki kuşların ve ayaklarımızın altındaki dalların sesleri dışında hiçbir ses çıkmaz oldu.

Gökyüzü aydınlanmaya başlarken açıklığı gördüm. Ağaçlar seyrekleşmeye, Whispers'ın sınırı yaklaşmaya başlarken özgürlük bize göz kırpıyordu. Adımlarımız hızlandı. Güneş bizden hızlı ilerleyip, ufka yaklaşırken ve biz özgürlüğe doğru yürürken herkes bir an önce oradan kurtulmak istiyordu.

Ağaçların arasında bedenler göründü. Orman sınırının en fazla bir buçuk kilometre ötesinde yüzlerce insan geniş bir alanda toplanmış, gösteriyi izlemek için sabırla bekliyordu.

İzleyiciler.

Ağaç çizgisinin kenarına nihayet adım attığımızda hepimiz suspus olmuştuk. Güneş yavaşlamış, doğmayacak kadar tembel davranıyordu. Demek Sınav henüz bitmemişti. Hepsi bizden tarafa işaret eden insan denizine baktım. Güçleri erişemeyeceğim kadar uzakta olsa da, çevremizi sarıp son perdeyi belgelemeye hazırlanan Görüler'in ağırlığını hissedebiliyordum.

Göz ucuyla bir hareketlilik seçtim. Hepimiz o tarafa yöneldik. Paedyn yayını çoktan germiş, ağaçların arasından çıkıp diğer yandaki açık alana adım atan figüre nişan almıştı.

Bizi izlerken dudakları alaycı bir ifadeyle bükülen Blair'in birbirine karışmış, eflatun saçları rüzgârda yüzünü kapatıyordu. Buz gibi gözlerini Paedyn'e dikip, "İttifakların işin bütün eğlencesini kaçırdığını bilmiyor musun?" dedi.

Paedyn iç çekti. "Seni canlı gördüğüme sevindiğimi söylerdim fakat anlaşılan berbat bir yalancıyım ve bu yüzden kendimi yormayacağım."

Paedyn'in söyledikleri beni gülümsetirken Braxton ağaçların arasından çıktı. Gözleri sırayla bizi süzdü. Sınav bitmeden bir şerit ele geçirmeye kararlı, bunun için gözünü karartmış gibiydi.

Sorununu çözmek için de Blair'e hücum etmeyi seçti.

Arkamızdan bir dal çıtırtısının geldiğini işitmemle gözlerimi Braxton'dan ayırdım. Döndüğümde gözlerim serin havadan başka bir şey görmedi. Sonra Jax beklenmedik, görünmez bir yumruğun etkisiyle iki büklüm yere yığıldı. Ağzından hırıltılı bir ses çıktı. "*Ah.*"

Hera gelmişti.

Andy kurt formunu alıp Hera'yı bulmak için havayı kokladı. Sonra aniden Hera'nın olması gereken yere doğru atıldı.

Başımı çevirip bakındım.

Sadece bir Seçkin eksik.

Sonra onu gördüm. Rakiplerimizin içinde bizden en uzakta kalan Ace, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dikiliyor, kibirli bir sırıtışla karşısındaki kargaşayı gözlüyordu. Gözleri gözlerime dikildi. Sırıtışı yüzüne daha da yayıldı.

Hedefimi buldum.

Çevremde kan ve bedenler birbirine karışıyordu. Paedyn ile Andy, Braxton ve Blair'i savuştururken, Jax ile Hera birbirlerinin etrafında bir görünüp bir kaybolarak dans ediyor, gözden kaybolmadan önce sıkı darbeler indiriyorlardı.

Böylece Ace sadece bana kaldı.

Çevremdeki şiddet karşısında istifimi bozmadan, Hera'nın gücünü alıp kargaşanın içinde gözden kayboldum. Peçe becerisini Ace'in tam karşısına geçene kadar kullanmaya devam ettim. Burnuna rahatsız edici bir çatırtı eşliğinde indirdiğim yumruğu görmesi için görünür oldum. Ace geriye sendeledi. Kırık burnunu tutarken gözlerini bana çevirdi.

Sonra birden hiçbir şey göremez oldum. Kalın, taş bir duvar etrafımı sardı ve bir şey böğrüme battı. Acı duyularımı daha da keskinleştirip

bana bunların sadece bir illüzyon olduğunu hatırlattı. Fakat hissettiğim acı hiç de öyle değildi. İçinden geçtiğim duvar duman olup kayboldu ve kanlı elinde bir mızrak tutan Ace'i gördüm.

Az kalsın Paedyn'i öldürecek olan mızrak.

Jax'in becerisini kullanarak Ace'in arkasına Kırpıldım. Sırtına dizimle vurdum. Sonra etrafından Kırpılıp hiç durmadan sert darbeler indirdim. Onunla oyun oynuyordum. İstesem dövüşü kolayca bitirirdim. Fakat bir canavar olduğumu ve öncesinde onunla biraz eğlenmek istediğimi inkâr edemezdim.

Çenesine bir darbe indirmemin ardından aniden gözlerimin önünde çoğaldı. Onlarca Ace çevremi sardı. Hepsi hareket edip birbirine karışıyor, beni gerçek Ace'in nereye kaçtığını tahmin etmeye zorluyordu.

Çevremdekilerden yayılıp, tenimin altında kımıldanan elimin altındaki güçleri gözden geçirdim. Blair'in Tele gücü damarlarımda geziniyor, kendisini kullanmam için yakarıyordu.

İşte bu eğlenceli olabilir.

Şimdi tek yapmam gereken gerçek Ace'i bulup...

Mızrağın ucunun saplandığı bacağıma acı yayıldı. Dişlerimi sıkıp Ace'e doğru döndüm. "İşte buradasın." Onu sadece zihnimi kullanarak, havaya kaldırırken gülümsedim.

Soluk borusuna baskı uyguladığım Ace boğuluyor, ayakları yerden yarım metre yüksekte sallanıyordu. Ağzı hareket ediyor, azap çeken akciğerlerine hava doldurmaya çalışırken tuhaf sesler çıkarıyordu.

Ben hâlâ gülümsüyordum. "Ne dedin? Seni iyi işitemiyorum." Çevremdeki kopyaları yok oldu. Ben Ace'e, onun ellerimde, zihnimde tuttuğum hayatına odaklanırken etrafımızda dövüşenlerin haykırışları cılızlaştı.

Fakat işittiğim sonraki acı dolu haykırış Ace'ten gelmedi.

O sesi tanıyordum. O sesi işitmiş ve bir daha asla işitmemeyi dilemiştim. Başım hemen yakınımda iki büklüm uzanan bedene, onun kızarmış yüzüne ve soluk çillerinin üzerinden akan gözyaşlarına çevrildi. Kaburgalarının arasındaki biçimsiz yaradan kan akarken ağzımdan boğuk bir hıçkırık çıktı.

"Kai... Bana yardım et." Paedyn'in fısıltısı o kadar sessizdi ki ölüme sadece bir nefes uzaktaydı. Kan ellerine, saçına, bedenine bulaşmış, onu çirkin bir kızıla boyamıştı. "Kai, canım yanıyor!" Sözcükleri

büyük bir acıyla haykırırken bedeni hıçkırıklarla ve acı spazmlarıyla sarsılıyordu.

Ace'in üzerindeki hâkimiyetimin azaldığını ve onu yere düşürdüğümü, üzerime çıkıp akciğerlerimdeki nefesi kestiğinde fark ettim. Mızrağının ucu boğazıma batıyor, bacakları kollarımı yere mıhlıyordu. Sonra o kibirli gülümsemesi geri geldi. Daha az önce nefes almakta zorlanan kendisi değilmiş gibi.

"Ben de senin güçlü olduğunu düşünüyordum. Duygularının ayağına dolanmasına izin vermeyen Prens." Mızrağın sivri ucu derime batıp, sıcak kanımı akıtırken gülümsedi. "Fakat şu hâline bak..." Küçümseme dolu bir kahkaha attı. "Onu önemsemen seni *zayıflattı*."

Mızrağı gırtlağıma sokmak üzereydi... "Kai!"

Jax'in sesi ikimizi de irkiltti. Başımı yana çevirdiğimde onun bana doğru bir ok fırlattığını gördüm. Tek ihtiyacım olan buydu. Oku sapından kavrayıp, çevik bir hareketle Ace'in bedeninin bana en yakın, en açık noktasına saplarken, diğer yandan mızrağı itip uzaklaştırdım.

Ok omzunun yumuşak etine gömülünce Ace bir çığlık attı. Beni tutan ellerinin gevşemesiyle onu üzerimden atıp, sendeleyerek doğruldum. Boynumdaki kesikten kan sızıyordu. Dönüp baktığımda Ace'in birden arkamda, sağımda, solumda bittiğini gördüm. Yine çevrem sarılmıştı.

Acelerden biri "Buradayım," diye seslenince, dönüp cebimde epeydir unuttuğum yıldızı kavradım. Ben telaşla gerçek Ace'i ararken, kopyaları bir görünüp bir kayboluyordu. Alaycı bir tonda "Arkandayım," dedi. Kanım öfkeyle kaynarken arkama döndüm. Bir başka Ace sesli bir fısıltıyla "Seni öldürdükten sonra ne yapacağımı biliyor musun?" dedi. "Aynını Paedyn'e de yapacağım." Sonra bir başka Ace araya girdi. "Çok yazık olacak. Ona bakmayı özleyeceğim."

Onu öldürecektim. Hemen. Artık oyun oynamak yoktu. Artık avımla oynamak yoktu. Bu işi bitirecektim.

Birden diğer kopyalar kayboldu ve geride tek Ace kaldı.

Hiç tereddüt etmeden yıldızı kalbine fırlattım.

Yıldızın göğsünün ortasına saplanıp etinin derinlerine gömüldüğü Ace'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Geriye sendeledi. Ölümcül yaraya bakarken ağzından bir hayret nidası çıktı. Dudaklarıma çarpık bir gülümseme oturdu.

Onu ölürken izlemekten keyif alacağım.

Acele etmeden Ace'in yanına gittim ve dizlerinin üzerine çöküşünü izledim. Şimdi tepesinde dikiliyor, gözyaşlarıyla pırıldayan gözlerine bakıyordum.

Gülümsemem soldu.

Bunlar onun gözleri değil.

Hayır, bana bakan gözler sıcak ve iri, erimiş çikolatanın o koyu kahverengisiydi. Ait oldukları oğlan gibi tatlı gözlerdi.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Yıllardır ilk kez gerçek, feci bir dehşet hissettim.

Meltem, illüzyonu önüne katıp, sabah göğüne dumanlar savurarak dağıttı.

Geride kanlar içinde bir oğlan kaldı. Kanlar içindeki kardeşim.

Jax.

32. BÖLÜM

Kai

"Hayır!" Sözcük boğazımdan koparken şok ve tiksinti beni kıskaca alıp paramparça edecek gibiydi.

Jax hiç ses çıkarmadı. Fal taşı gibi gözleri gözlerime dikildi. Yanaklarından aşağı sessiz gözyaşları süzülüyor; o iri, kahverengi gözlerini çevreleyen gür kirpiklerine takılıyordu. Dehşet içinde bana bakıp dizlerinin üzerinde geriye kaykıldı. Son anlarında bedeninin düşüşüne engel olamadı.

O olamaz. O olmamalıydı. Asla o olmamalıydı.

Görüşüm bulanıklaşırken, Jax'i omzu ile başının arkasından tutup yere yatırdım. Gözlerimi sildim ve yarayı incelemek için kendimi toparlamaya çalıştım. Yıldız göğsünün derinlerine gömülmüştü ve çevresinden kan sızıyordu. Vedalara eşlik eden türde bir kan.

Bunu ona ben yaptım. Benim yüzümden ölecek. Çünkü ben bir canavarım.

Başımı iki yana sallayıp bu korkunç düşünceyi aklımdan çıkarmaya ve karşımdaki dehşet verici sahneye odaklanmaya çalıştım. "Hey, Jax bana bak, tamam mı dostum?" Sesim yumuşak ve titrek çıksa da gözleri gözlerimi buldu. Yaranın şimdiden Jax'in içindeki hayatı ondan kopardığını görebiliyordum. Gözleri boş bakıyor, zor nefes alıyordu.

"İyileşeceksin, tamam mı?"

Jax'in gözleri kapanınca yanağına hafifçe vurdum. Onu bana bakmaya, benimle kalmaya zorluyordum.

"Beni duyuyor musun? İyileşeceksin."

Gözlerim yaşlarla doldu. Telaşla gözlerimi kırpıştırırken hissettiğim duygu bana yabancıydı. "Bunu düzelteceğim."

Sesim çatallaşırken soğukkanlılığımı yitirmek üzere olduğumu hissettim.

Küçük kardeşim.

Çevremizde dövüşen Seçkinler'in seslerini bir anda yeniden işitmeye başladım. Silahların tıngırtılarını ve acı dolu haykırışları işitebiliyordum. Her şey bir sel olup geri geldi. Neden orada olduğumu, çevremde neler olduğunu ve Jax'e bunu *aslında* kimin yaptığını anımsadım.

Yakınlarda bir yerden soğuk, ürpertici bir kahkaha geldi. *Onun* kahkahası. Başımı çevirip, yaptığının bedeli olarak kan kusturacağım ve vahşice öldüreceğim pisliğe dair alanda bir işaret aradım. Fakat ortalıkta yoktu. Sadece birkaç adım öteden gelen kahkahasını tekrar işittim.

Hiçbir şey. Orada kimse yoktu. Sonra kafama dank etti.

Kendini bir illüzyonla çevrelemişti.

O alçak kendini çevresiyle bütünleştirmiş, Jax'e yüklediği rolü oynatırken hiçbir şeyi görmememi sağlamıştı. Yanımda ölmek üzere olan kardeşim olmasa tüm o alanı Ace'i bulana dek yakıp kavururdum. Sonra da onu paramparça ederdim. Ağır ağır. Jax bitkince hırıldarken gözleri kapandı. Yarasına baktım.

Bir Şifacı'ya görünmezse *kesinlikle* ölecekti. Ölümü de benim hatam olacaktı. Kalbim göğsümü dövüyor, başım dönüyordu. Etrafımda gücünü çekebileceğim bir tek Şifacı bile yoktu.

Ağzından yumuşak bir inilti çıkan Jax'in başı yana yattı.

Küçük kardeşim. Küçük kardeşim. Küçük kardeşim.

Gökyüzüne bakınca güneşin de yukarıdan bana baktığını gördüm. Neredeyse tamamen ufka yükselmişti ve yükseldiğinde bu Sınavdan kurtulacaktık. Gözlerim çevremdeki kargaşadan bir kilometre kadar uzaktaki insan kalabalığına çevrildi.

O kalabalığın arasında bir Şifacı olmalı.

Döktüğümü anımsamadığım gözyaşlarını silip Jax'i kollarıma aldım. Sonra hızla ayağa kalkıp insan kalabalığına doğru koşmaya başladım. Jax artık güçlükle nefes alıyordu. Bilinci kapanmış olabilirdi. Bundan emin olamadım. Fakat kurtuluşuna doğru elimden geldiğince hızla koştum.

Braxton'ın Gürbüz becerisini kaslarıma pompalayıp Jax'i daha kolay taşımaya, daha hızlı koşmaya başladım. Kalabalığın yanına kadar gitmeme gerek yoktu. Bir Şifacı'nın gücüne bağlanıp, o güçle Jax'i kurtaracak kadar yaklaşmam yeterliydi.

Ona "Jax!" diye bağırdım. Güçlükle, hafifçe kımıldanarak tepki verdi. "Jax, biraz daha dayan!" Soluk soluğa kalmıştım. Çok geç kalmış olabileceğim düşüncesi kanımı donduruyordu. Fakat insan kalabalığı yaklaşıyordu ve kendilerine doğru koşuşumu izlerlerken, bana işaret edip bağırdıklarını görebiliyordum.

Sonra hissettim... İçimi, kemiklerimi, damarlarımı saran o karıncalanmayı. Sonra bir uğultuya, bir kükremeye ve bir güç akınına döndü. Benden hâlâ onlarca metre uzakta olan kalabalıkta kullanabileceğim birçok beceri vardı. Beni sarsan güç dalgasının arasında Şifacı becerisini aramakta güçlük çekiyordum.

İşte orada.

Güce odaklandım, onu bileyip yüzeye çıkma mücadelesi veren diğer tüm becerilere kapıları kapattım. Jax'i yere yatırıp yanına çömeldim. Göğsünün şişmediği gerçeğini görmezden gelip göğsündeki yıldızı ucundan tuttum. Onu iyileştirmeden önce yıldızı çıkarmam gerekiyordu.

"Jax, beni işitebiliyorsan bu canını çok yakacak. Beni affet." Sonra yıldızı çektim. Yıldız rahatsız edici bir sesle derisinden koptu. Jax hiç kımıldamadı.

İçimi dolduran korkuya aldırış etmeden ellerimi artık açıkta olan yaranın üzerine koydum. Şifacı'nın gücünün Jax'in bedenine, yaraya sızmasını sağlayıp deriyi onarmaya ve birleştirmeye başladım. Babamın çocukken bedenimde açtığı tüm yaraları nasıl iyileştireceğimi öğrendiğini anımsayıp o gücü yerde yatan oğlana aktardım.

Kan durdu. Deri birleşti. Geride sadece göğsünün ortasını süsleyen geniş, pembe bir yara izi kaldı.

Fakat Jax hareket etmiyordu. "Jax?"

Jax'in yanağına hafifçe vurdum. Hiç tepki vermedi. Sonra onu sertçe sarstım. Tepkisizdi. Artık sarsılarak haykırıyordum. "Jax!" Jax öylece, cansız uzanırken sesim çatallaştı. Parmaklarım telaşla nabzını yokladı. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır..."

Küçük kardeş. Küçük kardeş. Küçük kardeşim...

Gözleri açıldı ve akciğerlerine iştahla hava doldurdu.

Jax gözlerini kırpıştırıp, az önce yıldızın olduğu pürüzsüz deriyi eliyle yoklarken hem gülüyor hem hıçkırıyordum. Etrafına bakındı. Kahverengi gözleri bana çevrildi. Bitkince gülümsüyordu. Sesi boğuk çıksa da neşeliydi. "Beni tekrar mı öldüreceksin yoksa?"

Cırtlak bir kahkaha attım ve elimi yüzümde gezdirip gözyaşlarımı sildim. "Şu an için öyle bir planım yok ahbap." Sonra onu göğsüme yaslayıp kollarımla sıkıcı sardım ve elimle saçlarını bozdum.

Davul sesleri ikimizi de irkiltti. Çok da uzağımızda olmayan kalabalığa döndük. Tezahürat yapıyor, alkış tutuyor, ayaklarını yere vurarak sevinç gösterilerinde bulunuyorlardı.

Güneş ufkun hemen üzerine yükselmişti. İlk Sınav sona ermişti.

33. BÖLÜM

Paedyn

Binlerce göz, beni zorla oturtulduğum rahatsız koltuğa mıhlamıştı. Uğultular çıkaran, hepsi heyecandan coşan Ilyalılar Çanak'ı ağzına kadar doldurmuştu. Son seyirciler de bizi çevreleyen stadyumun yüksekteki banklarında yerlerini almış, beklenti içinde aşağılarındaki Çukur'a bakıyorlardı.

Üç gün olmuştu.

Whispers'ın sınırındaki o son dövüşün üzerinden üç gün geçmişti.

Ve artık geride sadece yediniz kaldı.

Çevremizdeki kalabalığın ayaklarını sabırsızca yere vurduğunu işittim ve ses karşısında kalbim tekledi. Aniden kendimi yine o açıklıkta buldum. Gök gürültüsü gibi çıkan ayak seslerinin yerini sınavın sona erdiğini bildiren davulların gümbürtüsü aldı.

Fakat kimse durmamıştı.

Davullar bizim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Birbirimizin boğazına sarılmaya devam emiştik. Andy'nin yardımı olmasa Blair uzuvlarımı kesip, benden geriye kalanları çayıra serperek kuşlara ziyafet çekecekti. Fakat beni öldürmese de üzerimde izini bırakmıştı. İşin aslı izlerini bırakmıştı. Şifacılar'ın eski hâline getirmek için epey zaman harcadıkları izler ve deşilmiş et.

Sanki hiçbirimiz ne güneşin doğduğunu görmüş ne de davulların sesini işitmiştik. Gözümüz dönmüştü ve silahlarımızı bırakıp birbirimize ilişmemeyi reddediyorduk. İlk yanımıza gelenler Şimşekler oldu.

Aramıza karıştılar. Sonra Gürbüzler gelip, zor kullanarak bizi birbirimizden ayırdılar. Nihayet yere yıktığım Blair'in üzerinden sertçe çekilip, iri yarı bir adamın omzunda taşınarak hayretle bakan kalabalığın arasından geçmiştim. Ne var ki bu muameleyi gören sadece ben değildim. Etrafımdaki rakiplerim de sırtlarda taşınıp *yatışmaları* için ayrı ayrı faytonların içine tıkılmıştı.

Kral'ın biz birbirimize daha fazla zarar vermeden neden kavgaları ayırıp bizi birbirimizden uzaklaştırmak istediğini çözmek zor değildi. Bir yarışmacının Sınavlar haricinde başka bir yarışmacıyla dövüşmesi yasak olduğundan, öfkemizi bastırması önümüzdeki Sınavları sadece daha da ilginç kılacaktı. Hatta daha da kanlı.

Bir anda gerçekliğe geri döndüm. Üzerinde oturduğum rahatsız sandalyeyi, bedenime yapışan kaskatı elbiseyi ve gerginlikten en az elbise kadar kaskatı kesilen yanımdaki yarışmacıları anımsadım. Oturduğum yerde kımıldanmamla, kolum günlerdir konuşmadığım Prens'in sert koluna sürtündü.

Bir elimi kaburgamda gezdirdim. Az kalsın Jax'in ölümüne neden olacak olan o oğlanın bıraktığı yara izini az çok hissedebiliyordum. Yanımda oturan Kai'a çaktırmadan baktım. Tüm olanlara rağmen her zamanki gibi soğukkanlı ve sakindi. Ya da öyle görünüyordu. Maskelerindeki çatlakları bulmakta, yüzeydekilerin altını görmekte epey ustalaşmıştım.

Birden Tealah'nın kalabalığa seslendiğini, heyecanlı hareketlerle bize işaret ettiğini fark ettim. Neler söylediği umurumda olmasa da kalabalık onu şevkle dinliyordu. Buna, bu Sınavlara bayılıyorlardı. Midemi bulandırıyordu bu.

"...ve hepinizin beklediği o an geldi çattı!" Nihayet Tealah'nın gücünü kullanarak tüm arenaya duyurduğu sözlerine dikkatimi vermeye karar vermiştim. "Hepinizin bildiği gibi, bu yılki Arınma Sınavları... Benzersiz olacak." Kai'a işaret ederek bunun nedeninin Prens olduğunu açıkça belli etti. Müstakbel İnfazcı için bir test daha.

Göz kamaştıracak kadar beyaz dişlerini göstererek konuşmasını sürdürdü. "Bu yüzden de ilk Sınav Çanak'ın dışında, seyircisiz gerçekleştirildi." Kalabalık bu sözler karşısında söylenmeye başladı. Şiddete şahit olamamak besbelli canlarını sıkmıştı. Tealah şevkle "Fakat üzülmeyin Ilyalılar!" diye bağırdı. "Yine de en önemli anları, sıkıcı kısımlar olmadan izleyebileceksiniz." Tealah gülünce kalabalık ona katıldı ve stadyumda bir gümbürtü koptu.

"İşte, Altıncı Arınma Sınavlarının ilki!" Biz oval arenanın ta diğer ucundaki devasa perdeyi görebilmek için koltuklarımızda dönerken izleyiciler heyecanla gürledi. Kayıtlar perdeye yansıdı. Perdenin altında sıra hâlinde dikilen Görüler'in sağladığı, her birimize ait görüntülerdi bunlar.

Kendimin ve tüm rakiplerimin yüzlerimize işleyen akıl karışıklığı ve endişeyle ormanda uyanışımızı ve bize bırakılan notları okuyuşumuzu izledim. Blair'in Andy'yle dövüşmesini izledim. Sonra perdede Hera belirdi. Ormanın derinlerinde içine düştüğü bataklığa batıyordu. Çığlıklar atıyor, gözleriyle bize –hayır, yanında hiçbir şey yapmadan dikilen Görü'ye– yalvarıyordu.

Hera perdede kayboldu. Bu kez Kai'a bakıyordum. Fakat yalnız değildi. Bir ateşin kenarında Braxton'la dövüşüyordu. İkisi loş ışıkta yumruklaştı. Sonra alevlerle birbirlerini yakmaya başladılar.

Kalabalık tezahürat yapıyor, Sınavı oradaymış gibi izlerken alkış tutup ayaklarını yere vuruyordu. Ben ise hiç ses çıkarmıyor, kıpırtısız, dimdik duruyordum. Yanımdaki rakiplerim gibi. Hayatta kalmak için verdiğimiz mücadeleyi izliyorduk.

Birden kendi yüzüm gözlerimin önünde parladı. Sonra o illüzyonların yol açtığı dehşeti bir kez daha izledim. Kitt'in ölü, kıpırtısız bedeni suyun üzerinde yüzüyordu. Yardım dilenen aç, küçük kızlar... Yardım dilenen *kendim*. Yüzümdeki dehşeti, yere yığılışımı gördüm.

Yanımda oturan beden kımıldanınca gözlerim ağır ağır ona çevrildi. Kai'la göz göze geldik. Sıktığı dişlerini ve gergin kaşlarını görmezden geldim. Buz gibi gözlerine odaklandım. Hiç o kadar soğuk fakat o kadar ateşle dolu bir bakışla karşılaşmamıştım. Gözlerindeki bakış kan donduruyordu. Ürperdim. Bakışı sarkıtlar gibiydi. Güzel fakat keskin. Serin fakat ölümcül. Büyüleyici fakat tehlikeli.

Kai gözlerini gözlerimden ayırmadı. Yutkundum. Sonra ağzı açılmasa da bir şeyler söyledi. Gözlerim perdeye çevrildiğinde, kendimi yaramın verdiği acıdan dolayı yayımı tutmakta zorlanır hâlde gördüm. Ben yere yığılırken Kai'ın yanıma koşuşunu izledim. Beni uyanık tutmaya, *hayatta* tutmaya çalışırken yüzüne *endişeyi* andıran bir ifadenin yerleştiğini gördüm.

Bir kez daha ona baktım. Fakat perdeye odaklanmıştı ve bakışıma karşılık vermekle ilgilenmedi. Bana o şekilde bakabileceğini fark etmemiştim. Bana *değer veriyormuş* gibi bakabileceğini. Bu beni hem

hayal kırıklığına uğratmış hem de afallatmışsa da gözlerimi karşımdaki, kalabalığın karşısında oynayan sahneden ayıramıyordum.

Görüler'in bizi ne kadar sıkça izlediğini fark etmemiştim ve Kai yaramı dikerken konuştuklarımız, herkesin işitebileceği şekilde yüksek bir sesle aktarılırken yüzümün kızardığını hissettim. Kalabalık izlediklerine bayılmıştı. Kai ne zaman bana dokunsa ya da adımı söylese insanlar topluca iç çekiyor, kıskançlık dolu mırıltılar yükseliyordu.

Jax'in bir ağaçtan diğerine Kırpılışını izledim. Sonra Andy'yle ikisini. Onlarca yılan etraflarını sardığında attıkları çığlıkları. Hera'nın Blair'le karşılaştığı anı ve ardından başlayan yarım yamalak dövüşü, Blair'in görünmez rakibini bulamadığı için hüsranla haykırışını izledim.

Perdede yine Kai ve ben belirdik. Bu kez ben onun yaralarını sarıyordum. Atışmamızı duyabilmek için eğilen kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Kai'a bir bakış atsam da ısrarla bana bakmadı. Fakat dudaklarının kenarının seğirmesinden bunu *eğlenceli* bulduğunu anladım.

Her bir rakibin günler içinde yaptıklarını, birbirleriyle olduğu kadar Whispers'ın tehlikeleriyle nasıl mücadele ettiklerini gösteren görüntüler perdede görünüp kayboluyordu. Çok geçmeden Kai ve ben perdede yeniden belirdik ve...

Ah, Vebalar aşkına, hayır.

Neyse ki Görü dansımızın sadece Sadie araya girmeden önceki sonunu yakalayabilmişti. Fakat o kadarı bile kalabalığın neşeyle haykırmasına yetmişti. Onları suçlayamazdım. Sürekli kan ve şiddet görmek sıkıcı olabiliyordu ve bizimkisi hiç beklenmedik bir gelişmeydi. Müstakbel İnfazcı'ları onlara esaslı bir gösteri sunuyordu.

Kai'a baktım. Sırıttığını görünce kızdım. Alçak ve epey huzursuz bir sesle ona "Neden bana yakınlarda Görüler olduğunu söylemedin?" dedim.

Nihayet Kai'ın gözleri gözlerime çevrildi. Bu da kalbimin kaburgalarımı dövecek şekilde çarpmasına neden oldu.

Aptal, aptal organ.

Kai üzerime öyle bir eğildi ki dudakları kulağımı okşadı. "Biraz dikkatim dağılmıştı da."

Küt küt atan kalbimi yavaşlatıp gözlerimi Kai'ın gözlerinden ayrılmaya zorladım ve dikkatimi yeniden perdeye çevirip Sadie'yle kavgamızı izledim.

Sonra da yeniden ölümüne şahit oldum.

Anlaşılan Görüler, Kai'ın Sadie'yi gömdüğü anı yakalayamamışlardı. Fakat bir yanım bunun kasıtlı olabileceğini söylüyordu. Kral o tür bir inceliği zayıflık, yarattığı İnfazcı'da bir kusur olarak görmüş olabilirdi. Bu yüzden krallık Kai'ın sergilediği merhamete asla şahit olmayacaktı. Anlaşılan bu sır sadece ikimize ait kalacaktı.

Etrafımızdaki seyircilerde bir hareketlenme oldu. İşaret parmaklarını ve orta parmaklarını bitiştirip sembolü kalplerinin üzerine götürdüler. Bir elmas. Ilya'nın güç, kudret ve onur sembolü.

Ölenlere saygılarını sunuyorlardı.

Yanımdaki yarışmacılar da aynını yaparken kalabalık sessizleşti. Whispers'ın sınırındaki son dövüş perdede belirene kadar hiç ses çıkarmadılar.

Kan. Çok fazla kan vardı. Sahne tam bir karmaşaydı ve nereye bakacağımı, kime odaklanacağımı bilemedim. Açı, dövüşü belgelendiren farklı Görüler'in bakış açısıyla değişiyor, farklı Seçkinler'e odaklanıyordu. Her birimizi içimizden bir başkasıyla kan dökmek için, o lanet şeritler için savaşırken izledim.

Sonra nihayet Hera'nın nasıl öldüğünü gördüm.

Onun Sınavdan sağ çıkmadığını bilsem de ölüm sebebini bilmiyordum. Görü, Braxton'a odaklandı. Görünmez bir bıçak derisini tekrar tekrar yararken bedenindeki bir bıçak yarısından kan sızan Braxton öfkeyle ve acıyla gürlüyordu.

Hera'nın böğründen bıçakladığı Braxton, çığlık atıp görünmez bıçağı körlemesine tutmaya çalıştı. Parmakları kabzayı sarıp bıçağı çıkardı ve ters çevirip hırsla önündeki boşluğa savurdu.

Deriye ve kemiğe saplanan çeliğin berbat sesini işittim. Sonra Hera titrek ışıklar saçarak Braxton'ın karşısında belirdi. Bıçak, kızın dar göğsüne saplanmıştı. Yüzünden aşağı yaşlar süzülürken Hera şaşkın hâlde Braxton'a baktı. Sonra yere yığıldı.

Son dövüşün kalanı perdede oynarken üçgenler ölen kız için kalplere yaslandı. Kai'ın kucağında ölmek üzere olan Jax'le kalabalığa doğru koşuşunu izlememin ardından, sahneye Seçkinler'in son görüntüleri geldi. Kanla kaplı ve kana susamış Seçkinler. Ardından perde karardı ve kalabalık bir nefes alınacak kadar kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra bir alkış tufanı koptu.

Tezahürat yapan kalabalığa seslenen Tealah'yı güçlükle işitiyordum. İlk Sınavı izlerken bize katıldıkları için izleyicilere teşekkür ediyordu. Sonra neredeyse ciyaklayarak "Ha, sakın unutmayın!" dedi. "Oylarınız sandığınızdan daha önemli. Krallığınızı, ailenizi ve kendinizi onurlandırın."

Kalabalık mottoyu onunla tekrar etti. Ardından gitmelerine izin verildi. Önce sıra sıra bankların arasından, ardından Çanak'tan dışarıya uzanan geniş tünellerden ayaklarını sürüyerek geçen yüzlerce insanı izledim. Kâğıtlara karaladıkları isimlerle ellerinde nasıl bir güç tuttuklarının farkında olmadan oylarını çıkışların yanlarındaki dev cam çanaklara attılar.

Hiçbir şeyin kontrolümde olmadığı hissi ve durmadan peşimden gelen korkudan nefret ediyordum. Kendimi çaresiz hissetmekten nefret ediyordum. Çok güçsüz hissetmekten. Çok Sıradan hissetmekten. Seçkinler'in güçlerini –benim sahip olmadığım güçleri– gösterişle sergilemeleri için tasarlanmış oyunlarda yarışıyordum.

Fakat işte buradaydım. Hayattaydım.

Ve niyetim öyle kalmaktı.

Biri beni takip ediyordu.

Akşam yemeğinin ardından odama giderken bir anda birinin hemen arkamdan geldiğini hissettim. Elim içgüdüsel bir tepkiyle hançerimin kabzasına giderken arkama döndüm. Gözlerim kocaman açılmış, şaşkın, yeşil gözlerle buluşunca hızla bakışlarımı kaçırdım. "Ağır ol Paedyn!" Kitty güldü. İki elini havaya kaldırıp teslim oldu. "Bugün çok gerginsin."

Topuğumun üzerinde dönüp koridorda yürümeye devam ettim. "Eh, bana gizlice yaklaşmazsan bıçaklanmaktan yana endişe etmen gerekmez."

"İçimden bir his, sana gizlice yaklaşmasından daha önemsiz sebepler için birisini bıçaklayabileceğini söylüyor." Sesindeki neşeyi seçebiliyordum. Sözcüklerine işlemişti.

Yanımda yürümeye başlamasıyla, yüzüme konan küçük gülümsemeyi gizlemek için başımı öne eğdim. İkimiz koridorda odama doğru ilerlerken bir el bileğimi sertçe tuttu ve beni solumda kalan koridorlardan birine çekti.

İtiraz etmek için ağzımı açacak olsam da Kitt sırtı bana dönük olmasına rağmen niyetimi sezdi. "Beni henüz bıçaklama. Sana göstermek istediğim bir şey var." Omzunun üzerinden sırıtıp beni labirent gibi koridorlardan geçirmeye başladı.

Ana koridorları nihayet ezberlemişsem de şatonun her yanına yayılmış onlarca küçük koridorda yolumu bulamıyordum. Kitt koridorlarda rahatça ilerliyor; birinden diğerine, geniş şatonun hiç görmediğim bölümlerine ve odalarına geçiyordu. Sarayda gözü kapalı yolunu bulabileceğinden emindim. Ancak onun yuva olarak adlandırdığı bu labirentte büyümekle edinilebilecek bir beceriydi bu.

Kitt'in koridorun sonundaki geniş, ahşap bir kapıyı açmasıyla altın sarısı güneş ışığı yüzümü ısıttı. Kitt kapının başında nöbet tutan İmparatorluk Muhafızlarını başıyla selamladı. Sonra ılık bir akşama adım attık. Nefesim tutuldu. Renklerle, *hayatla* kuşatılmıştım. Önümüzde uzanan geniş, taş patika çok sayıda kola ayrılıyordu. Hepsi de yüzlerce çiçekle çevriliydi.

Bahçeler.

Çok güzel, nefes kesici bir yerdi burası. Kenar mahallede kasvetli arka sokaklarla ve soluk renklerle çevrili bir hayat sürdüğümden, dünyanın ne kadar renkli olabileceğini neredeyse unutmuştum. Kaldırım taşlarının değmediği her nokta, türlü türlü ve rengârenk çiçekler ve bitkilerle dolup taşıyordu. Soluk sarılar ile eflatunun arasından fuşya ve gök mavisi fırlıyordu. Bahçe, koyu renkli sarmaşıkların sardığı heykellerle doluydu.

Gördüğüm en düzenli kaostu bu. Patikaların etrafındaki sıra sıra çiçekler, çiçeklerden ve yapraklardan bir tırabzan oluşturuyordu. Taş patikaların her biri geniş bir daire çizerek başladığı yere dönüyor, bahçenin merkezindeki geniş çeşmenin etrafında çok sayıda halka oluşturuyordu.

Hiç o kadar parlak, canlı bir şey görmemiştim ve neredeyse kör edici renk hücumu karşısında gözlerimi hızla kırpıştırmam gerekti. O arada Kitt'in beni merakla, dikkatle izlediğini fark ettim.

Boğazını temizleyip, patikaya bir adım atarak beni yanına çekti. "Sana bir gün bahçeleri gösterme sözü vermiştim."

İkimiz bir patikada ağır ağır yürürken gözlerim çiçeklere çevrildi. Kitt bana Kai'dan ve o bahçedeki maceralarından bahsederek sessizliği doldurmaktan memnundu. İçine dalmaktan kendilerini alıkoyamadık-

ları bir çeşmeye ve devirdikleri heykellere işaret etti. Hikâyeleri karşısında kendimi gülmekten alıkoyamayınca sesimi kesmek için elimle ağzımı kapattım.

Birden durdum. Merakıma yenik düşünce temkinli davranmayı bir kenara bıraktım. "Neden? Neden yapıyorsun bunu?"

"Tam olarak neyi neden yapıyorum?" Kitt bana gülmemek için kendini tutarken ben de tam da bu sebepten dolayı ona vurmamak için kendimi tutuyordum.

"Beni buraya getiriyorsun. Özel şeyler anlatıyorsun ve..." Hayal kırıklığım konuşurken bocalamama neden oldu.

Çevremizdeki yeşillikle uyumlu o yeşil gözlere bakmaya cesaret ettiğimde, Kitt ağır ağır konuşarak "Beni bekleyen... Gelecekten dolayı yeni insanlarla tanışmam zor. *Gerçek anlamda* tanışmam. Onları tanımam. Oradaki insanların çoğu..." dedi. Şatonun taş duvarına işaret etti. "Onlar hep bir şeyler istiyorlar. İstediklerini almak için de benim işitmek isteyeceğimi düşündükleri her şeyi söylüyorlar. Fakat sen..."

Hissiz kahkaham sözünü yarıda kesti. "Fakat ben söylememem gereken şeyleri söylemeye meyilliyim."

"Ben de o şeyleri işitmekten hoşlanmaya meyilliyim," dedi hafifçe.

Gözlerim gözleriyle buluşmak yerine çiçeklerin üzerinde gezindi. "O hâlde bir dahakine içimden sana ağzıma geleni söylemek geçtiğinde bunu aklımda tutarım."

Sözcükler ağzımdan dökülür dökülmez dilimi ısırdım. Kai'a ne istersem söyleyebilirdim. Fakat karşımdaki müstakbel Kral'dı. Kafamın omuzlarımın üzerinde kalmasını istiyorsam dilimi tutmayı öğrenmem gerekiyordu.

Fakat yanımdaki oğlan sadece güldü. Gözümde giderek daha az Kral'ı andırıyordu. Kıkırdayıp "İyi," dedi, "Çünkü sana soracağım bir şey var ve senden insafsızca bir dürüstlük bekliyorum."

Yutkundum.

Bende dürüstlük ne gezer?

Ağır ağır konuşarak, "Sınav..." dedi. "Düşüncelerin nedir?"

Alaycı gülüşüm az kalsın beni boğacaktı. Beklediğim soru kesinlikle bu değildi. "Düşüncelerim mi? Yani malumun haricindeki düşüncelerim mi?"

Kitt yürümeyi bırakıp, bana bir adım yaklaşarak aramızdaki mesafeyi iyice daralttı. "Neymiş o malum olan?"

Babasının gözlerine bakmamak için bakışlarımı gömleğinin en üst düğmesine diktim. "Sınavların bir trajediyi kutlamanın çarpık bir yolu olduğu."

İşte yine aynı şeyi yapmıştım. Dilimi ısırsam da işten geçmişti. Fakat bu prenste beni pervasız kılan, bende inandığını sandığı her şeyin yanlış yanlarını ona tam olarak söyleme isteği uyandıran bir şey vardı.

Sakince, "Trajedi," dedi. "Arınma'yı kastediyorsun."

"Evet Arınma'yı," diye mırıldandım. "Binlerce insanın sürgün edilişini ve sonrasında durmadan öldürülmelerini." İhanet olarak görülecek sözler söylesem de başladığım şeyi durduramıyor gibiydim. "O insanlar da *senin* halkın Kitt. Üzerlerinde hiçbir kontrolleri olmayan bir şey yüzünden hâlâ öldürülen masum insanlar onlar."

Ben gözlerinden sakınarak, yakasına bakarken Kitt gözlerini bana dikti. "Arınma'nın gerçekleşmesi gerekiyordu Paedyn. Bunu biliyorsun."

Sesi nazik çıkıyordu. Benimki ise tam aksi. "Neden? Sıradanlar *hastalıklı* oldukları için mi? Güya Seçkinler'in güçlerini zayıflatıyorlar diye mi? On yıllardır Seçkinler'le yan yana yaşamalarına rağmen?"

Kitt hayretle gözlerini kırpıştırdı. "Sen onların hastalıklı olmadıklarını mı düşünüyorsun?"

Çok tehlikeli bir oyun oynuyorum.

Gereğinden fazla konuştuğumu fark ederek çenemi kapattım. O soruya dürüstçe yanıt vermek, benim bile almak istemediğim bir riskti. Bu yüzden bir nefes alıp hemen konuyu değiştirdim. "Sadece müstakbel Kral olarak üzerine düşünmen gereken çok şey olduğunu söylüyorum."

Ona bakmasam da gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Ve sen beni bu şeyler hakkında aydınlatacaksın demek? Beni kendi krallığım hakkında aydınlatacaksın demek?"

Rolünü oyna. Rolünü oyna. Rolünü...

Buruk bir kahkaha attım. "Gıcıklık edip krallığını tanıyormuş gibi yapma! Kenar mahalleleri gördün mü? Ayrımcılığa ve açlıktan kırılan vatandaşlara şahit oldun mu? *Senin* aç vatandaşlarına."

Rolünü oynamak buraya kadarmış.

Ellerimi kaldırıp, çiçek tarhlarına bakarak başımı iki yana salladım. "Seni aydınlatmaya çalışsam, sana bir değişim gerçekleştirmeni söylesem bile beni dinler miydin ki?" Kitt sessizce, kımıltısız dikiliyordu. Bu yüzden tekrar, telaşlı bir sesle sordum. "Eee? Beni dinler misin?"

Birden Kitt'in elleri yüzümü iki yandan tutup beni kendine doğru çevirdi. Geri kaçmamak için kendimi tuttum. "Seni dinlersem bana *bakar mısın?*"

Nefesim boğazıma takıldı. "Bana bak Paedyn. Lütfen."

Ve o yumuşaklık, sesindeki o yakarış karşısında bir nefes alıp bir an için gözlerimi yumdum. Onları yeniden araladığımda yeşil gözleri merhametle ve endişeyle doluydu. O an ilk kez kendime engel olmayıp o gözleri süzdüm. Çünkü Kral'ın gözlerinden hiç o kadar farklı görünmemişlerdi gözüme. O gözlerdeki sıcaklık beni sarıp etkisi altına aldı.

Kitt sessizce, "Ne zamandır," dedi, "Bir türlü bana bahşetmediğin o bakışı, senin gözlerimin içine bakmanı bekliyordum," dedi. Duraksayıp bir nefes aldı. "Neden gözlerimden, *benden* sakınıyorsun?"

Belli ki rolümü oynamayı hiç becerememişim.

"Sen..." Yutkundum. "Sen bana... Geçmişimden birini hatırlatıyorsun. Fakat seni tanıdıkça ikinizin ne kadar da farklı olduğunuzu görüyorum." Dürüstlüğümün şaşkınlığı içinde bir süre onu süzdüm. Kral ve vârisi birbirlerine benzeyebilirlerdi. Fakat ikisi, daha önce hiç bu kadar farklı görünmemişlerdi.

Kitt bana yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Artık gözlerime bakacaksın mı demek oluyor bu?"

Ben de ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verip, "Sadece beni dinlemeye başlarsan," dedim.

Kitt, "Anlaştık," demekle yetindi. Sonra ikimiz yeniden patikada ağır ağır yürümeye başladık. "Sana bir sorum daha var."

Az kalsın gülecektim. "Muhtemelen benim de sana bir yanıtım."

Gülümsedi. Sonra yüzü birden ciddileşti ve ikimiz yürürken ellerini arkasında birleştirdi. "Sınavda Ace sana... Beni gösterdi ve sen ölümüm karşısında..." Başını iki yana sallayıp doğru sözcüğü aradı. Kitt'in Çanak'taki perdede o sahneyi izlediği, onu gördüğümde yüzümde beliren ifadeyi gördüğü, boğazımdan kopan çığlığı işittiği kafama dank etti.

Cılız bir sesle, "Üzüldüm mü?" dedim. "Hatta dehşete mi düştüm?" İlk kez Kitt gözlerini gözlerime çevirene dek ona baktım. "Seni ölü gördüğümde sanırım içindeki tüm potansiyelin seninle birlikte yok olduğunu gördüm. Ilya için daha iyi bir kral olma, değişimlere ön ayak olma, sana *söylendiği* gibi değil *olman gerektiği* gibi bir hükümdar olma potansiyelinin."

Nihayet bahçenin ortasına vardık. Çeşmenin başında durduk. Artık nihayet ben Kitt'e bakmak istediğimden Kitt'in gözleri gözlerimden ayrılmak istemez gibiydi. Gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Senin şu insafsız dürüstlüğüne her zaman güvenebileceğimi biliyorum. Sen epeydir tanıma şerefine eriştiğim ilk *gerçek* kişisin." Bu sözler az kalsın beni güldürecekti.

Bir bilseydi. Onu halkın dikkatini çekebilmek için partnerim olarak kullanan bir yalancı ve düzenbazdım ben. Karşısında, gerçeği bilse öldüreceği bir Sıradan olarak dikildiğimi ve inatçının teki olduğumdan tutulduğumu kabullenmediğim müstakbel İnfazcı'sının elinde can vereceğimi bir bilseydi. Nihayetinde de artık benim ne denli *gerçek* olduğumu düşünmesinin hiçbir önemi kalmayacaktı.

Fakat ona tatlı olduğunu umduğum bir gülümsemeyle bakıp yüzümü o güzel, çok geniş çeşmeye çevirdim. O anda prenslerin neden kendilerini tutamayıp çeşmede yüzdüklerini anladım. Çeşmenin kenarından eğilip berrak suya baktığımda yüzümün bana bakan yansımasını gördüm.

Şilinler.

Orada yüzlercesi olmalıydı. Havuzun dibinde öylece yatıyorlardı. İlk gecemde boşa giden onca yiyeceğin bana hissettirdiklerini anımsadım. Midem bulandı. Onca para dipte boş yere bekliyordu. Ve ne için? Zenginlerin önemsiz dileklerini tutması için mi?

Tiksintimi içime attım.

Rolünü oyna.

Kitt sesinde hissedilir, şakacı bir tonla, "Peki, neyin var?" diye sordu.

"Hı? Bir şeyim yok." Durup ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Pes bir kahkaha attı. "Bana ağzımın payını vermemek için kendini tutuyorsun, değil mi?"

Hayretle ona baktım. "Sen bunu nereden..."

"Tartışmaya başlayacak olduğunda burnun kırışıyor. Bu da seni kolayca ele veriyor."

Ağzımı açtım ve ilk kez hiçbir söz çıkmadı. Kitt bocalayışımı gülümseyerek izledi. Nihayet boğazımı temizleyip "Peki," dedim. "Burnumu kırıştırmamın nedeni." Muhtemelen çok yanlış bir iş yaparak Kitt'e öfkeli bir bakış attım ve "Tüm bu şilinler," dedim.

Ben başka bir şey söylemeyince Kitt, "Devam et," dedi.

Sakince, "Pekâlâ, bu kadar para kenar mahallelerdeki onlarca Ilyalıyı haftalarca, hatta aylarca doyurabilirdi," dedim. "Fakat burada yatıp birilerinin *dilekleri* için heba oluyor."

Kitt'in gözleri çeşmeye çevrildi. Kaşlarını çattı. "Haklısın. Paraların toplatıp dağıtılmasını sağlayacağım."

Kalp atışlarım hızlandı. "Gerçekten mi?"

Kitt'in çatık kaşlarının yerini yayvan bir sırıtış aldı. "Bir anlaşma yaptık, unuttun mu? Sen bana bakacaksın, ben de seni dinleyeceğim."

Yüzümü çeşmeye çevirmeden önce az kalsın homurtuyla gülecektim. Kendime şilinlere dair bu küçük zaferin hiçbir anlamı olmayabileceğini anımsattım. İşin aslı, paralar hiç toplanıp dağıtılmayabilirdi. Fakat Kitt beni dinliyordu ve bu bir ilerlemeydi. Bu, ondaki potansiyelin ispatıydı.

Yüzümü suyun yüzeyine yaklaştırıp dalgacıkların altındaki şilinleri görmeye çalıştım.

"Sence havuzun dibinde ne kadar para..."

Birden havuzdan yükselen soğuk suyun hafifçe yüzüme çarpmasıyla sözlerim yarıda kesildi. Sırtımı dikleştirip döndüğümde Kitt'in güldüğünü gördüm. Bir elini kaldırmıştı.

Kitt'in şu kahrolası İkili becerisi.

Yüzüme tatlılığı aldatıcı bir gülümseme kondurup "Haklıydın," dedim. "Birini gizlice bana yaklaşmaktan daha önemsiz bir sebepten ötürü bıçaklayabilirim. Belki sebep, birinin yüzüme su fırlatması bile olabilir."

Kitt ellerini masumca havaya kaldırıp kıkırdadı. Bronz yüzüne yayvan bir sırıtış oturdu. "Hey, az önce bana gıcık diyen sendin."

Ilya'nın müstakbel Kral'ına gerçekten öyle söylediğim gerçeği karşısında ağzım açık kaldı. Yüzümdeki bakış Kitt'i daha da güldürdü. Hiç düşünmeden elimi suya daldırıp Kitt'i bolca suyla ıslattım.

Bu bir hataydı. İstese beni boğabilecek bir İkil ile su savaşı başlatmayacak kadar akıllı olmam gerekirdi. Kitt beni tepeden tırnağa ıslattı. Su saçlarımdan akıp kirpiklerime takılıyordu. Sonra ikimizin hâline, şatonun bahçesinde nasıl sırılsıklam olduğumuza güldüm.

Yüzüme yapışan saçlarımı geriye atarken, "Hiç de adil bir mücadele olmadı bu," dedim.

34. BÖLÜM

Paedyn

Loot'un o tanıdık kötü kokusu burnuma doldu. Öğürmemek için kendimi tuttum.

Evim evim güzel evim.

Uzun, geniş sokak gölgelere teslim olmuş, gece sabaha bağlanana kadar tüccar arabalarından ve dilencilerden temizlenmişti. Loot'tan ayrılan ara sokaklarda küme küme evsizlerin yanlarından geçtim. Birbirlerine sokulmuş, kumar oynuyorlar ya da eğlence olsun diye güçlerini kullanıyorlardı.

Gece yarısını neredeyse on beş dakika geçmişti ve oflayarak adımlarımı hızlandırdım. Çünkü o gece gitmem gereken bir yer, yanıtlanması gereken sorular vardı.

O gece, Direniş'i bulacaktım.

Saraydan sıvışmak zor olmamıştı. Özellikle de Lenny geceleri kapımda nöbet tutmadığından. Etrafta gizlice dolanmaya alışık olduğumdan, sarayın her yanındaki İmparatorluk Muhafızları da sorun olmamıştı. Sessizce bahçeden sıvışıp Çanak'ın yanından geçen yolu Loot'a kadar takip etmiştim. Çünkü nasıl at binileceğini hiç bilmiyordum ve öğrenmek için o gecenin en doğru zaman olmadığını düşünmüştüm.

Kai'la ilk kez karşılaştığım ara sokaktan geçtim ve o güzel hatırayı, Kai'ın parasını aşırdığım günü anımsayıp gülümsedim.

Ah o eski, güzel günler.

Tanıdık bir sokağa saparken, dikkatimin dağılmasına izin vermeyip Kai'a dair düşüncelerimi aklımdan attım. Sokağım. Küçük, beyaz, evden çok kulübeyi andıran o yapının olduğu sokak. Evimi görmemle düğümlenen boğazımdaki yumruyu yuttum. Beş yıl önce kaçtığımdan beri o eve geri dönmemiştim. Babamın kanıyla boyandığı, kederden boğulduğum günden beri.

Fakat artık Direniş'in bir üyesi olduğunu bildiğim oğlanın notu beni buraya getirmişti. Birden kendimi kapıda, ahşaptaki o tanıdık çatlaklar ile oyuklara bakar ve hızlı hızlı solur hâlde buldum.

Ne olacaksa olsun.

Derin bir nefes alıp kapıyı çektim. Kilitliydi.

Fakat sürgülü kapılar bir hırsız için çocuk oyuncağıydı. Babamın hançerini çekip kilidi kolaylıkla açtım. Ne de olsa babam, bana bu beceriyi kazandırmak için yıllar önce o aynı kapı üzerinde aynı hançeri kullandırmıştı.

Paslı menteşeleri gıcırdayan kapı açıldı. İçeri adım attım. Eski evime temkinle göz gezdirirken hançerimi sıkıca kavradım. Ev son derece sıradan, tıpkı eskisi gibiydi. Eski mobilyalar tam da bıraktığım yerde duruyor, duvarlardaki çatlaklar hâlâ tavana kadar uzanıyordu. Örümcek ağları neredeyse evdeki her yüzeye yapışıyor, ev kimse yıllardır uğramamış gibi görünüyordu.

Belki de yanılmıştım.

"Vay, vay, vay. Vebalar aşkına, bakın kim gelmiş."

Bıçağını kaldırıp, nişan alarak arkamda, gölgelerin arasında dikilen figüre atmaya hazırlandım.

Karanlıkta, teslimiyet içinde yukarı kaldırılan ellerin gölgeli hatlarını seçtim. Gözlerim loş ışığa alışınca çilli bir alna düşen kızıl, dağınık saçları fark ettim.

Ağzım şaşkınlıktan açık, "Lenny?" diye fısıldadım. Öne doğru ağır ağır bir adım attı ve tanıdık kahverengi gözleri ile gülümsemesini net bir şekilde görebildim.

"Ta kendisi." Sesi sarayda hep olduğu gibi yumuşak ve nazik çıkıyordu. Fakat bu durum, hâlâ elimde tuttuğum hançeri bırakmamı gerektirmiyordu. Şaşırmış, sersemlemiştim ve yanıtlar almam gerekiyordu. *Hemen.*

Lenny'ye kuşkuyla bakıp, "Neler oluyor?" diye sordum. "Neden buradasın?"

Lenny Direniş'in bir üyesi mi? Öyle olmalı fakat...

Lenny mahcup bir tavırla, "Evet," deyip ensesini ovuşturdu, "Sana anlatacak çok şeyimiz var."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Sizin mi?"

"Evet." Ayaklarımızın altında gıcırdayan zemin döşemelerine parmağıyla işaret etti. "Bizim."

Ona öylece baktım. Neler olup bittiğini, ne demeye orada olduğunu ve kimlerle çalıştığını açıklamasını bekledim.

Gözleri bir yüzüme bir de hâlâ kalbine fırlatmak için hazır tuttuğum hançere çevrildi. "Şu bıçağı bıraktığında neden bahsettiğimi göstereceğim sana." Gözü dönmüş bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi, ağır ağır konuşuyordu. O an tam da öyle göründüğümden emindim.

Bıçağı ağır ağır indirip başımı bir kez salladım. Rahatlayıp bir nefes verdi. Omuzlarındaki gerginlik bir nebze azaldı. "Vebalar aşkına, bazen gerçekten ürkütücü oluyorsun, biliyor musun? Demek istediğim, tamam, burada İmparatorluk Muhafızı olan benim fakat muhtemelen kıçımı tekmeleyebilirsin..."

Sıktığım dişlerimin arasından "Ah, bana neler olup bittiğini söylemezsen bunu pekâlâ yaparım da," dedim.

Lenny, "Çok talepkârsın," deyip iç geçirdi ve peşinden gelmem için bana el etti. "Düşündüm de belki de bir İmparatorluk Muhafızından çok asilzade olmak size daha çok yakışır, ne dersiniz Prenses?"

Omzunun üzerinden bana gülümseyip çalışma odasına doğru döndü. Babamın çalışma odasına. Öldürüldüğü oda. İkimiz odaya girerken sanki akciğerlerim eziliyor, bir el kalbimi sıkıyordu.

Sıradan. Tamamen sıradan. Tıpkı benim gibi. Zemini ya da koltuğu ıslatan kan yoktu...

Babamın öldürüldüğünde oturduğu koltuk.

Yerinde yoktu. Gözlerim odayı tarayarak, babamın kitap okurken oturmayı çok sevdiği koltuğu bulmaya çalışırken içim hüzünle doldu. Ben ayaklarının dibinde ya da kucağında otururken, o bana sihrin ve kahramanların olduğu, kızların gerçek kimliklerini gizlemek zorunda kalmadıkları daha güzel dünyalara dair hikâyeler anlatırdı.

Lenny odanın köşesindeki, tozla ve örümcek ağlarıyla kaplı kitaplarla dolu, eğik duran kitaplığın başına gitti. Ona ne yaptığını soracağım sırada kitaplığın kenarını tutup çekti. Ahşap kitaplığın, altındaki

bir tür rayın üzerinde kolayca sola doğru kayışını hayretle izledim. Kitaplığın arkasında aşağıya uzanan taş basamaklar vardı.

Bunu daha önce görmedim.

Lenny bana bir kez daha sırıtıp kitaplığın arkasındaki karanlığa işaret etti. "Hanımlar önden."

Aslında yapmam gereken, suratına gülüp merdivenden önce onu indirmek olsa da temkini bir yana bırakıp yerine merakı koydum. Bir elimi kirli duvara yaslayarak, taş basamaklardan karanlığa inerken ayak seslerim yankılanıyordu. Basamaklar sona erdiğinde pürüzsüz, sert taşın üzerinde dikiliyordum.

Lenny dosdoğru bana çarptı. Az kalsın beni devirecekti. "Of, *kahretsin*. Yani, özür dilerim. Şey, durduğunu görmedim de."

Karanlıkta Lenny'nin yüzüne doğru öfkeli bir bakış atıp, "Evet, eh, bunun sebebi *hiçbir şey* görememiz," diye çıkıştım.

"İşte bu sorunu çözebilirim." Karanlıktan gelen bir kadın sesi beni irkiltince Lenny'yle tekrar çarpıştım. Bir düğmeye basıldığını, yanan loş ışıkların vızıltısını işittim. Sonra gördüklerime anlam vermeye çalışarak gözlerimi kırpıştırdım.

Üzerleri şemalarla, haritalarla ve malzemelerle kaplı masalarla dolu, geniş ve rutubetli bir odada dikiliyordum. Duvarlara notlar ve sayfalar yapıştırılmış, bunlar bir tür tuhaf duvar kâğıdı oluşturmuştu. Odanın diğer yanında, üzerlerinde kâğıtlar olan, daire şeklinde yayılmış, birbirleriyle uyumsuz sandalyeler ve uzakta kalan duvara yaslı, dağınık karyolalar vardı.

Ve muhtemelen en önemli ayrıntı, odada dikilen insanlar olmasıydı. İçlerinden birini hemen tanıdım. Cebindekileri çaldığım, baloda da gördüğüm oğlan. Sağındaki adam yaşlıcaydı. Babam hayatta olsa onun yaşlarında olacaktı. Saçları saman sarısı adam, soluk mavi gözleriyle beni dikkatle izliyordu. Yanındaki kız benden sadece birkaç yaş büyük görünüyordu ve yanındaki adamın kopyasıydı.

Kızı.

Sonra gözlerim ışık düğmesinin yanında gülümseyen kıza çevrildi. Zeytin rengi teni beline kadar inen simsiyah saçlarının oluşturduğu fonun önünde âdeta parıldıyordu. Koyu kahverengi gözleri beni merakla süzdü.

"Bu gizemden dolayı kusura bakma," dedi kız. Kollarını turuncu tuniği üzerinde kavuşturup beni süzdü. "Lenny'nin yarasa kulakları kapının açıldığını işitince ne olur ne olmaz diye karanlığa daldık."

Lenny kıza alaycı bir sırıtışla karşılık verip dillendirmediğim sorumu rahat bir tavırla yanıtladı. "Ben bir Hiper'im. *Bazılarının* dalga geçmeyi sevdiği gelişmiş duyularım var. Üstelik o duyuların hayatlarını birkaç kez kurtarmasına rağmen yapıyorlar bunu."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Sen bir Avam mısın? Fakat İmparatorluk Muhafızları..."

Lenny iç çekerek, "Normalde Saldırgan ya da Savunucu Seçkinler olurlar," diye sözümü kesti. "İnan bana, bunun farkındayım. Şimdiki mevkime ulaşmam çok uzun zamanımı aldı."

Eh, bu yanıt beynimde dönüp duran onlarca sorunun sadece bir kısmına deva olmuştu. "Peki, birileri bana burada neler döndüğünü söyleyebilir mi lütfen?"

Lenny başını iki yana sallayıp mırıldandı. "Çok talepkârsın..."

"Buraya ne zaman geleceğini merak ediyordum." Ben söz verdiğim gibi Lenny'nin kıçını tekmelemeden balodaki oğlan araya girdi. "Demek istediğim, gümüş sikkelerimin yarısını ve cebimdeki notu çalmanın ardından Önünde sonunda yolunun buraya düşeceğini düşünmüştüm." Keyifli bir hâli vardı. "Gelmen epey uzun sürdü."

Ağzımı açsam da söyleyecek bir şeyim olmadığını fark ettim.

Vebalar aşkına, neler oluyor?

Sarışın adam boğazını temizleyip, "Finn, Paedyn'e bir sandalye getirir misin lütfen?" dedi. "Ona açıklamamız gereken çok şey var."

Finn başını sallayıp, bizi bekleyen oturak çemberine kendisinden istendiği gibi bir sandalye ekledi. Dört yabancı tek kelime daha etmeden gidip yerlerine geçtiler.

Bir an omzuma bir el dokununca, saf içgüdüyle hareket ederek kolu tuhaf bir açıyla burktum. Lenny telaşla "*Kahretsin* Paedyn!" dedi. "Yavaş ol!" Kendi yaptığım işe şaşkınca bakıp Lenny'nin elini bıraktım.

"Affedersin," diye mırıldandım. "Sinirlerim biraz gergin de."

Lenny acıyan kolunu ovuştururken bana temkinli gözlerle baktı. "O hâlde bir kenara not alıyorum: Prenses kendisine dokunulmasından hoşlanmıyor..."

"Bana prenses deyip durma Lenny."

"Peki, Prenses kendisine prenses denmesinden de hazzetmiyor." Lenny'ye öfkeli bir bakış atsam da o konuşmasını sürdürdü. "Peki, bak şimdi. Bu gece çok şey öğreneceksin. Öğrendiklerin seni şoke edecek. Bu yüzden..." Gözleri gözlerimi aradı. "Sadece dinle, tamam mı?"

"Tabii. Çok iyi bir dinleyiciyimdir."

Lenny homurtuyla güldü. "Göreceğiz."

Birden "Neden buradasınız?" diye sordum. Sesim, hissettiğimden çok daha sakin çıkmıştı.

"Sabırlı ol Prenses. Bunu birazdan sana açıklayacağım." Elini nazikçe omzuma koyup, bileğini burkup burkmayacağımdan emin olmak için beni süzdü. Başına bir şey gelmeyeceğine kanaat getirince, beni sandalyeler çemberine götürüp yanıma oturdu.

Sarışın adam karşıma oturmuş, bana şöyle bir bakıp iç geçiriyordu. "Annene çekmiş olmalısın çünkü babana pek benzemiyorsun." Sözleri karşısında kalbim tekledi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Fakat sende babanın ruhu, azmi var. Bugün gelişin bunu açıkça gösterdi." Birçok soru sormak için ağzımı açsam da beni yarıda kesti. "Ve babanın hançerinin hâlâ sende olduğunu görüyorum. İyi." Hâlâ avucumda olan bıçağa başıyla işaret etti. Kabza terden ıslanmıştı.

"Canım, senin..." Gözlerini gözlerime öyle bir dikti ki gözlerimi kaçırma isteğimle mücadele ettim. "Soracak çok sorun var. Öncelikle adım Calum. Direniş'e hoş geldin. Eh, daha doğrusu Direniş'in küçük bir kısmına. Sabırla gelişini bekliyorduk."

"Bekliyor muydunuz?.." diye söze girdim.

Yanımda oturan Lenny, "İyi bir dinleyiciymiş, hadi oradan," diye mırıldandı. Ona bir bakış atmamla, Calum kıkırdarken Lenny hâlâ elimde tuttuğum hançere süklüm püklüm göz gezdirdi.

"Tüm sorularını yanıtlayacağıma söz veriyorum Paedyn. Fakat önce tanışalım." Yanında oturan, bana belli belirsiz gülümseyen sarışın kıza işaret edip, "Bu kızım Mira," dedi. "Bu da Leena." Başını kuzgun karası saçları sırtına zarifçe dökülen kıza doğru salladı.

Başını yana eğen Leena, "Düşündüğümden daha minyonsun," dedi. "İlk Sınavdan sağ çıkmanı şimdi daha da çok takdir ettim." Sesinde alaycılık değil, merak vardı.

Yüzümde küçük bir gülümsemeyle, "Göründüğümden daha sertimdir, bundan şüphen olmasın," dedim. "Bir kadının elindeki en güçlü silah, çoğu zaman hafife alınmasıdır. Ben de bunu hep kullanırım."

Leena'nın yüzüne hatlarını aydınlatan güzel bir gülümseme yayıldı. İçimizden belli birine seslenmeden, "Ondan hoşlandım," dedi. "Bizimle kalacak, değil mi?"

Mira gözlerini devirip, "O bir köpek değil," dedi.

Calum araya girip, "Finn'le zaten tanışmıştın," dedi. Finn bana göz kırpınca az kalsın ağzımdan alaycı bir gülüş kaçacaktı. "Şimdi... Kısa sürede sana açıklamam gereken çok şey var. Bu yüzden lafı dolandırmayacağım." Derin bir nefes aldı. "Baban ve ben çok yakındık."

Fakat buna rağmen bu adamı ömrümde hiç görmedim.

"Ve kim olduğumu bilmediğini biliyorum." Sözleri düşüncelerimi böldü. "Bunun nedeni de babanın beni bir... sır gibi saklamasıydı. Tıpkı Direniş'i de senden gizlediği gibi."

Başım dönüyordu. Neyse ki oturuyordum. "Fakat babanın Direniş'le ilişkisi sadece varlığından *haberdar olmak* değildi. Direniş neredeyse on yıldır faaliyette ve Adam kurucu üyelerinden biriydi. Hâlâ bu evde olmamızın, o hayattayken yaptığımız gibi burayı karargâh olarak kullanmamızın nedeni de tam olarak bu."

"O hâlde neden tüm bunları benden gizli tuttu?" Lenny'nin araya girmem karşısında bana attığı bakışı görmezden geldim.

Calum iç çekti. "Direniş'i sadece senden gizli tutmadı. O ilk yıllarda, davamızı dikkat çekmemeye çalışarak, güveneceğimiz kişiler aracılığıyla insanlara duyuruyorduk. Senin Direniş'in bir parçası olman tehlikeliydi. Bu yüzden sen Direniş'e katılacak yaşa gelene dek beklemek istemişti." Duraksadı. Sonra, "Fakat sana anlatmaya fırsatı olmadı," dedi. "Babanı bulduğumuzda... Sen gitmiştin."

Güçlükle başımı salladım. Boğazımdaki yumruyu yutup, "Kral onu bu yüzden mi öldürdü?" diye sordum. "Direniş'teki rolünü öğrendiği için mi?"

Yüzüne şaşkın bir ifade oturan Calum gözlerini bana dikmeye devam etti. Neredeyse huzursuz edici olacak denli delici bakışını benden ayırıp başını yavaşça salladı. "Bence öyle, evet."

Yutkundum. Yıllar süren suçluluk duygusu ve belirsizliğin ardından, nihayet babamın ölüm nedenini öğrenmenin beni ferahlatacağını düşünmüştüm. Ne var ki öyle olmamıştı.

Calum, "Sen ve Ilya'nın çoğunun adımızı yeni yeni işitmenizin nedeni büyümemiz," dedi. "Sayımız da gücümüz de arttı. Saflarımıza yeni üyeler katıp daha çok Sıradan'ı bulduğumuz onca yıl boyunca Direniş'i gizli tuttuk. Fakat Kral artık bizi zapt etmekte zorlanıyor. Bizi gizli tutmakta, kontrol altına almakta güçlük çekiyor."

"Peki, geri kalanınız nerede?" diye sordum. Sonra hemen "Geri kalanınız *kimler?*" diye ekledim.

"Biz *her yerdeyiz*," dedi Mira. Fakat delici bakışı çok şey söylüyordu. Bana pek de güvenmediği belliydi.

Calum sakince konuşmasını sürdürdü. "Otuz yıl önceki Arınma sırasında, sanıldığından daha fazla Sıradan sürgünün ardından Ilya'da kaldı. Kral'ın burnunun dibinde gizlendiler. Ilya'nın dört bir yanında Direniş üyeleri var. Çünkü hepimizin bir tek bölgede kalması hem emniyetsiz hem de pratik değil. Ben bile tüm üyelerin nerede olduklarını, kim olduklarını bilmiyorum. Krallığın farklı bölgelerinden sorumlu liderlerimiz var. Bu da Direniş üyelerine şüphe uyandırmadan ve sorunsuzca bilgi aktarmamızı sağlıyor. Liderler birbirleriyle görüşüp kendi bölgelerindeki üyelere bilgi aktardıklarında iletilen mesajlar hızla yayılıyor."

Leena neşeyle, "Ve bu gece burada buluşmamızın nedeni de bu," dedi. "Planlar üzerinde tartışıp bölgelerimizi haberdar etmek."

Hepsine hayretle baktım. "Siz hepiniz lider misiniz? Demek istediğim, siz çok... Gençsiniz."

"Ve de yakışıklı." Finn iç çekti. "Fakat evet, biz bu gece buraya gelmeyi başaran liderlerin bir kısmıyız. İşin aslı, biz Direniş'in fiziksel olarak bir araya gelememesine rağmen birlik içinde kalabilmesi için gizlice bilgi taşıyan şanlı posta güvercinleriyiz sadece."

"Ben posta güvercini falan değilim," diye çıkıştı Mira.

Lenny iç çekerek, "Neden *kuşlardan* bahsettiğimizi anlamıyorum," dedi. "Fakat evet, liderler krallığın belli bölgelerinde Direniş üyelerine bilgi sağlamaktan sorumlular. Bu kolay bir iş de değil. Sıradanlar hâlâ düzenli olarak öldürülüyor ve kimin Direniş üyesi olduğu bilgisi sızarsa daha da fazla insan ölecektir."

"Eee?" Sırayla onlara baktım. "Siz Sıradan mısınız?"

Finn sırıttı. "Ben kesinlikle öyleyim."

Leena gururla, "Ben de..." dedi.

İkisine, benim gibi olan, benim kadar Sıradan o iki kişiye baktım.

Gözlerim Mira'ya çevrildi ve o, "Ben bir Susturucu'yum," dedi.

Ben daha fazla soru yağdıramadan Calum araya girdi. "Ilya'daki Sıradanlar kendilerinde Hiper becerisi var gibi davranıyorlar. Çünkü o güce sahip rolü yapmak oldukça kolay." Bu sözler karşısında Leena, Lenny'ye kibirle baktı. "Sıradanlar bizi bulup Direniş'e katıldıklarında onların bir hayat kurmasına yardımcı oluyor, onlara nasıl hayatta kalacaklarını öğretiyoruz." Bana hüzünle gülümsedi.

"Herkesin onlara nasıl güçlü *olacağını* öğreten senin gibi bir babası olmuyor. Çocuklundan beri Psişik becerisi sana işlendi ve gördüğüm en ikna edici paravan bu."

Calum kafasını toparlamak için duraksadı. "*Kim* olduğumuza gelince, çoğumuzun Sıradanlar olduğu zaten açık. Fakat saflarımızda Seçkinler de var."

"Ölümcüller," diye mırıldandım.

"Evet." Calum onların isminin anılmasıyla gerildi. "Anlaşılan onlardan biriyle karşılaşmışsın bile."

Ara sokakta dövüştüğüm Susturucu aklıma geldi. Ağır ağır konuşarak, "Yoksa o..." dedim.

"Evet, o bir Direniş üyesiydi." Calum bir elini kaldırıp üyelerinden birini alaşağı ettiğim için dileyeceğim özre engel oldu. "Özür dilemene gerek yok Paedyn. Micah'yı kendi aptallığı yakalattı."

"Hep aceleci biriydi," diye mırıldandı Lenny. "Ve de ahmak. Pervasız bir ahmak. Prens'i, müstakbel *İnfaza*'yı alt edip bunun yanına kalacağını düşünmek..."

Gözlerim beşinin üzerinde gezindi. "Micah'nın neden pervasız bir ahmak olduğunu öğrenecek miyim acaba?"

"Çünkü Prens'i zayıf gördüğünde öfkesine yenik düştü," dedi Mira. Yüz ifadesinde anlayıştan eser yoktu. "Uzun lafın kısası, Prens Kai, Micah'nın bir yakınını öldürmüş; bu da Susturucu'yu öfkeyle ve intikam arzusuyla doldurmuştu. Prens'i o ara sokakta bitkin ve dalgın görünce bunu onu alt etmek için fırsat bildi." Gözlerini bana dikti. "Fakat bunun yerine sen onu alt ettin."

"O sırada kim olduğunu bilmiyorduk," diye araya girdi Lenny. "Loot'taki flamada ismini, sonra da seni görüşmelerde gördüğümüzde taşlar yerine oturdu."

Calum ciddi bir tonda, "Öldüğünü sanıyordum Paedyn," dedi. "Sonra birden Sınavlarda boy gösterdin ve Adam'ın kızını bulmuş olduk. Eh, daha doğrusu sen bizi buldun."

Finn iç çekerek, "Adam Gray'in, bir Direniş liderinin kızının beni soyup soğana çevirip o notu bulacak kişi olacağı kimin aklına gelirdi ki?" dedi. "Seni dosdoğru bize, dosdoğru kendi evine çeken notu." Tavana bakıp kendi kendine gülümsedi. "Seni baloda gördüğümde, beni tanıdığını fark ettiğimde gelip bizi bulmanın an meselesi olduğunu anlamıştım."

Yutkundum. Bir önceki konudan kopamıyordum. "Susturucu... Micah konusunda üzgünüm." Yakalanmasının nedeni ben olduğumdan suçluluk duymamak elimde değildi. "Hâlâ hayatta olup olmadığını biliyor musunuz?"

Calum'un yüzüne kasvetli bir ifade yerleşti. "Emin değiliz. Fakat hayattaysa muhtemelen uzun süre yaşamaz." Ben tekrar özür dilemeye çalışamadan konuşmaya devam etti. "Ayrıca suçluluk duymaya gerek yok Paedyn. Micah kendi hatasının kurbanı oldu."

Derin bir nefes alıp rahat bir tavırla konuşmasını sürdürdü. "Şimdi, dediğim gibi, Direniş Sıradanlar'dan ve içlerinde Susturucular'ın, Zihin Okuyanlar ve Yönetenler'in de olduğu Seçkinler'den oluşuyor. Kral, Ölümcüller'i de yok etmeye çalıştığından ve bu tavrını sürdürdüğünden onlar da adalet istiyor. Diğer Seçkinler'in ise Direniş'e katılmaları için kendilerince sebepleri var. Konunun üzerine kafa yoranlar, Sıradanlar'ın bir hastalık yüzünden bir anda sürgün edilmeleri fikrine kanmıyorlar."

"O hâlde, Direniş üyeleri Sıradanlar'ın Seçkinler'i zayıflattığına inanmıyorlar," dedim. Calum başını salladı. "Kimsede Kral'a ve Şifacılar'ına karşı kullanılabilecek kanıtlar var mı peki?"

Calum'un gözleri gözlerimi aradı. Ardından iç çekti. "Hayır, elimizde kanıt yok."

Lenny, "Bu konuyu bir şeylerin akla yatkın olmadığını fark edecek kadar önemseyen Ilyalılar sadece bizleriz. Sıradanlar, Arınma'dan önce on yıllarca Seçkinler'in yanında yaşadılar. Şimdi bile Kral'ın burnunun dibinde gizleniyorlar ve becerilerinin zayıfladığına dair hiçbir şikâyetleri olmayan Seçkinler'in yanı başında yaşıyorlar." İç çekti. "Fakat sırf Kral ile Şifacılar'ı Sıradanlar'ın hastalıklı olduklarını söylediler diye, Seçkinler'in çoğu güçlerini ve hayatlarını tehlikede görüp meseleye kafa yorma gereği görmüyorlar."

Beynim birden tekrar sorularla dolarken başımı yavaşça salladım.

Direniş'in amacı tam olarak ne ve benim onlara nasıl bir faydam dokunabilir?

Bu soruyu sormak için ağzımı açtığımda, Calum benden önce davrandı. "Direniş nihayet harekete geçmeye hazır. Kral'ın hakkımızda söylediklerinin aksine, biz sırf eğlence olsun diye can alan radikaller değiliz. Adalet istiyoruz. Gerçeğin ifade edilmesini istiyoruz. Sıradanlar'ın ve Ölümcüller'in, Seçkinler'in geri kalanıyla yine huzur içinde yaşama-

sını istiyoruz. Sırf Kral Seçkinler'den oluşan bir toplum istiyor diye, bu amacına ulaşmak adına yalan söyleyebiliyor diye elimizde olmayan sebeplerden ötürü kaçmak ve öldürülmek istemiyoruz. İşte amacımız bu. Davamız bu."

Benim de istediğim, ömrüm boyunca dilediğim tam olarak buydu. Kabul görmek ve *özgür* olmak.

O anda tüm bunların bir parçası olmayı ne kadar çok istediğimi fark ettim. Bir fark yaratmak için destek vermeyi ne kadar çok istediğimi. Sanırım hayatım boyunca böyle bir amaç bulmak için beklemiştim.

Ağzımdan "Peki ya balo?" sorusu döküldü. "Neden baloya saldırı düzenlediniz?"

Lenny ve Calum bakıştılar. Sonra Calum iç çekip, "Saldırımız konuklar için olduğu kadar bizim için de bir sürpriz oldu," dedi. Az sayıdaki Direniş üyesinin nasıl da hazırlıksız göründüklerini, balo salonundan *çıkmak* için nasıl mücadele ettiklerini anımsadım.

Ben bir kaşımı kaldırıp, daha ayrıntılı bir açıklama bekleyince Lenny, "Planın bir parçası değildi bu," diye söze girdi. "Balo, kutlamayı dikkat dağıtmak için kullanarak, küçük bir grubun şatoyu araştırmasını sağlamak için mükemmel bir paravandı. Eh, yakalandıklarını söylemekle yetinelim."

Gözlerimi Finn'e çevirdim. "Sen oradaydın ve kaçtın. Neler oldu?"

Finn boğazını temizledi. "Ayrıntılarla canını sıkmayacağım fakat araştırmam sırasında bir muhafız beni arka koridorlardan birinde buldu ve bir garsonun kutlamada o kadar uzakta gezinmesinden epey şüphelendi. Beni terletecek sorular sorunca doğal olarak aklıma gelen yalanları sıraladım." Başını eğip, yere bakarak iki yana salladı. "Tüm yalanlarımı sezebilecek bir İç Okuyan olduğunu ancak beni balo salonuna geri götürdüğünde anladım."

Yüzü asılan Mira, "Fakat tek yakalanan Finn değildi," diye araya girdi. "Anlaşılan, şatoda beklediğimizden çok daha fazla İmparatorluk Muhafızı geziniyormuş."

Finn derin derin iç çekti. "Hepimizin üzerinde düşük tesirli bombalar, bıçaklar ve intihar kapsülleri olsa da bunların hiçbirini kullanmayı planlamamıştık. Fakat dışarı çıkmak için mücadele etmemiz gerekebilir diye, deri zırhlarımızı ve maskelerimizi gizlice önlem olarak takmıştık. Öyle de oldu. Bir İmparatorluk Muhafızı, farkında olmadan bombalarımızdan birini harekete geçirince balo salonunda kargaşa

çıktı. Kaçmaya çalışsak da Seçkinler bizimle savaşmaya başladılar ve tek yapabileceğimiz dışarı çıkmak için mücadele etmekti." Duraksayıp kederini bastırdı. "Nihayetinde tüm bombalarımızı kullandık. Yakalananlar da intihar kapsüllerini kullandılar."

Leena'nın yüzü kederliydi. Konuşmaya başladığında sözleri hissizce çıktı. "Sırlarımız kaybedemeyeceğimiz kadar değerli ve onlar da o sırları vermeyecek kadar sadıktılar. Zaten her şekilde canlarından olacaklarını biliyorlardı."

Odadakiler, kayıplarını onurlandırmak için kısa bir süre sustular.

Calum alçak sesle, "O gece niyetimiz, krallığın Direniş'ten haberdar olması ya da o şekilde haberdar olması değildi," dedi. "Fakat anlaşılan kaderin başka planları varmış. Ne yazık ki insanlara bir şeyin uğruna savaşmaya değer olduğunu göstermek için bazen şehit vermek gerekiyor."

Öğrendiklerimin zihnime yerleşmesini bekledim. Bir süre sessizce oturduktan sonra zihnimde öne çıkan soruyu dillendirdim. "Aradığınız neydi?"

Yanıt Lenny'den geldi. "Bir İmparatorluk Muhafızı olarak bana son Sınavın Çanak'ta gerçekleşeceği bilgisi verildi. Biz de kendimizi Ilya'ya orada sergileyeceğiz. Şato farklı yerlere çıkan gizli geçitlerle ve tünellerle dolu. Arenadaki kutunun altına açılan gizli geçidi bulmamız gerek. Kral'ı rehin almak işin en zor kısmı. Bu yüzden biz onu hazırlıksız yakalarken Direniş'in geri kalanı Çanak'a uzanan çok sayıda tünelden geçecek."

Kafam karışmıştı. Kaşlarımı çattım. "Kutunun altındaki bekleme odasına çıkan bir tünel olduğunu nereden biliyorsunuz peki?" Görüşmelerden önce orada bir kapı gördüğümü anımsamıyordum. Yine de o sırada dikkatim epey dağınıktı.

Lenny basitçe "Çünkü orayı gördüm," dedi. Ağzımı açsam da ben konuşamadan söze girdi. "Bu kısmı iyi hoş da tünel kapıları sadece *içeriden* açılıyor ve o geçidin diğer ucunun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Alçak sesle "Ya?" dedim.

Lenny'nin kahkahası neşesizdi. "Evet. Ya!"

Hepsine beklentiyle baktım. "Ne yani, benden oraya çıkan tüneli bulmamı mı istiyorsunuz?"

Neredeyse hep bir ağızdan yanıt verdiler. "Evet."

Kahkahası beni nefessiz bıraktı. "Lenny orayı şimdiye dek bulamadıysa benim bulabileceğimden epey şüphe..."

Lenny, "Eh, müstakbel Kral'ı parmağımda oynatacak olsam bu iş benim için çok daha kolay olurdu," diye mırıldandı.

Ben Lenny'ye bir bakış atarken Calum ağır ağır konuşarak, "Prenslerle ilişkilerin... Kıymetli. Özellikle de Prens Kitt'le arandaki *bağ*," dedi. Sözlerini kafama iyice sokmak ister gibi öne eğildi. "Paedyn, bence o oğlanın üzerinde sandığından çok daha büyük bir etkin var."

Calum'un bu konuda haklı olup olmadığından emin olmasam da başımı ağır ağır sallayıp sözlerini tarttım. "Benden tüneli bulmak için Kitt'i kullanmamı istiyorsunuz."

Finn, "Üstüne bastın," dedi.

Calum, "Sana güvenmeye başladı bile," dedi. "Bu yüzden bunu kullan. Az önce ne demiştin? 'Bir kadının elindeki en güçlü silah çoğu zaman hafife alınmasıdır.' Bu yüzden bırak seni hafife alsın. Amaca hizmet eden bir araç o. Gerekirse o oğlana boyun eğdir." Gözlerini gözlerime dikmişti. "Bizi Çanak'a sok yeter. Bunu epeydir planlıyoruz ve ilk kez Direniş'in büyük bir kısmı tek bir noktada olacak. Bu yüzden her şeyin *yolunda* gitmesi gerek."

Bir kez daha başımı salladım. "Bunu yapabilirim. Bunu *yapacağım*." Kısa bir sessizlik oldu. Sonra "Plan *tam olarak* nedir?" diye sordum.

"Gerçekten basit," dedi Calum. "Çoğumuz nihayet bir araya geleceğiz ve Ilya halkına kim olduğumuzu gösterip mesajımızı ileteceğiz. Onlara bir tehdit olmadığımızı gösterip, on yıllardır kimleri öldürdüklerini hatırlatacağız. Kral ya Sıradanlar hakkında yalan söylediğini itiraf etmek ya da bize özgürlüğümüzü vermek zorunda kalacak. Sen de bunu başarmamıza yardım edeceksin."

Lenny, "Tüneli bulmana ihtiyacımız var," diye bastırdı. "Ben elbette yanında olup sana ihtiyacın olan her şeyi sağlayacağım, sonra kısa sürede Calum'la iletişime geçeceğiz."

Demek Calum baş lider?

Calum elini açık kahverengi saçlarında gezdirip, "Evet, sanırım benim için öyle denebilir. Fakat aslen hiçbirimizin unvanı yok," dedi.

Vebalar aşkına. O bir...

"Evet, ben bir Zihin Okuyan'ım Paedyn." Nefeslerim hızlandı.

Başından beri düşüncelerimi okuyormuş. Herhâlde şimdi de okuyordur...

"Evet, başından beri düşüncelerini okuyordum ve evet, az önce yine okudum." Yüzümdeki aldatılmış ifadeyi gizlemeye çalışmadım. Bu da onun yüzündeki ifadeyi yumuşattı. "Düşüncelerine nüfuz ettiğim için üzgünüm fakat gerçekten bizim yanımızda olduğundan emin olmak zorundaydım. Bize gerçekten yardım etmek istediğinden."

Ka-fa-mın i-çin-den çık.

Calum neredeyse gülümseyecek oldu. "Çok dikkafalısın. Tıpkı baban gibi. Fakat artık sana güvenebileceğimizi gördüğüm için düşüncelerini rahat bırakacağım."

Lenny boğazını temizleyip ayağa kalktı ve elini bana uzattı. "Yola çıkmalıyız. Yapacak çok işimiz var. Senin de geçidimizi bulmak için müstakbel Kral'la mümkün olduğunca çok zaman geçirmen gerek."

"Evet, fakat o bilgiyi ondan koparmanın bir yolunu düşünmem gerek," dedim.

Finn, "Ona kur yap," derken Lenny de aynı anda, "Gözlerini kırpıştır falan," dedi.

Homurtuyla güldüm. Lenny eliyle beni merdivenin başına çağırdı. "Haydi. Seni odana geri götürmemiz gerek."

Karşımdaki küçük grubu başımla selamladım. "Teşekkür ederim. Bana uğruna mücadele edecek bir şey verdiniz." Bu sözlerin ardından, dönüp Lenny'nin arkasındaki taş basamaklara yöneldim.

"Paedyn?" Topuğumun üzerinde dönünce Calum'un beni izlediğini gördüm. "Baban seni görse gurur duyardı."

35. BÖLÜM

Kai

Son birkaç günde aklımı kaybetmediysem antrenman ve işkenceler sayesindeydi. Fakat bunu ancak aklını kaçırmış bir insanın itiraf edeceğinin de gayet farkındaydım.

İlk Sınav biteli neredeyse bir hafta olmuştu.

Ben Jax'in göğsüne bir kılıç saplayalı neredeyse bir hafta olmuştu.

Aynısını Ace'e yapmamak için kendimi tutalı bir hafta olmuştu.

Bu yüzden kendimi oyalıyor, artık o Susturucu'yu dövemeyecek olduğumdan birinin yüzüyle buluşmasınlar diye yumruklarımı minderlere gömüyordum.

Susturucu'yu öldürmem ne talihsizlikti.

Verecek bilgileri olduğunu bilsem de boş tehditlerin adamı değildim. Micah'ya hayatının kurtarmaya değer olduğunu ispatlamazsa onu öldüreceğimi söylemiştim. Bana istediğim bilgileri vermeyince de sözümü tutmam gerekti.

O bir yüktü. Kum torbası olarak hayatta tutmak için fazla tehlikeliydi. Bana işitmek istediklerimi söylemeye hiç niyeti olmadığını biliyordum. Benim de zamanımı boşa harcamaya hiç niyetim yoktu.

Öte yandan, öfkemi ve hayal kırıklığımı ondan çıkarmayı özlemiştim.

Buna rağmen, günlerimin çoğunu babamın Susturucu'sunun yanında geçiriyordum. Onun becerisi, üzerinde çalışmadığım birkaç beceriden biriydi. Bir ay öncesine kadar bu tür bir beceri görülmemişti

bile. Böylece saatlerce Damion'la egzersiz yapıp, bu yeni gücü elimden geldiğince anlayarak kendimde geliştirmeye çalıştım. Bir daha kendimi Micah'nın bana Loot'ta pusu kurduğunda olduğu gibi güçsüz hissetmek istemiyordum. Hayır, onun gücünü *istiyordum*. Bir daha asla öyle kolu kanadı kırık kalmamak için o gücü kullanabilmeyi ve savuşturabilmeyi istiyordum.

Söylemesi kolaydı.

Antrenman zahmetli ve yorucuydu. Susturucu'nun becerisini kullanmayı öğrenmek, o güce karşı kendimi savunmaktan çok daha kolaydı. Her gün gücüne uzanmaya, onu kendisine karşı kullanmaya çalışırken gücü altında boğuluyordum. Kararlı olmama, kendimi o kadar çaresiz hissetmekten nefret etmeme rağmen en hafif tabirle çırpınıyordum.

Fakat huzursuzdum. Kendimi bütün gün oyalıyor, kâbusların gece peşime takılamayacak kadar yorgun düşmesini umuyordum.

Kılıcımın keskin ucu, epeydir darbeler indirdiğim antrenman kuklasına saplandı.

Öfkeyle iç çekip, ağır kabzayı her iki elimle kavrayarak keskin çeliği kıyılmış odundan çekip çıkardım. Hiç düşünmeden silahı çevirip, tahta parçasına darbeler yağdırmaya devam ederek zihnimi, kılıcı her savuruşumdaki güce ve hedefi bulma hassasiyetine odakladım. Ölümü yönlendirmenin, onu avucumda tutarak dilediğim gibi eğip bükmenin nasıl bir his olduğuna.

Yine de tanıdık bir kahkaha tüm odaklanmamı dağıtmaya yetti.

Yumruklamayı çok sevdiği, üzeri minderle kaplı o ağaca yaslanmıştı. Kitt de yanında duruyordu. İçimde bir şeyler yanmaya başlasa da o şeyi görmezden gelip kıskandığımı kabul etmeye yanaşmadım.

Gözlerim havadan sudan konuşan ikiliye dikildi. Paedyn son zamanlarda Kitt'in yanında daha rahat hareket eder gibiydi. Onunla antrenmanların ve yemeklerin dışında da zaman geçiriyordu. Kıskançlık buhar olup uçsun diye zihnimi şartlandırsam da ikisinin yan yana olduğu düşüncesi içimi kemiriyordu.

Paedyn, Kitt dönüp şatoya doğru yürümeden önce ona gülümseyerek başını sallarken kendimi yeniden antrenmana odaklanmaya zorladım. Kılıcımla ahşabı kesip doğrarken, omuzlarımdaki gerginlik silahı her savuruşumda azalıyordu.

"Bir rövanşa ne dersin?"

Ahşaba sert bir darbe indirip kılıcı kuklanın göğsünün derinlerine sapladım. Ben ağır ağır dönüp, kılıcı yavaş, dairesel hareketlerle çevirirken Paedyn sabırla bekledi. Rahat bir tavırla, "Biri yenilgi havasında," derken gülümsemeye gerek duymadım.

Yüzüne çatık kaşların gölgesi oturan Paedyn kollarını kavuşturdu. "Biri de bugün hiç havasında değil."

Neşesizce kıkırdadım. "Tatlım, sen beni havamda değilken görmemişsin. Öyle olsa etraf kana bulanır."

Bana hafifçe sırıttı. "Eh, bu konuda sözüne güvenmeyeceğim çünkü ben seni yendikten sonra keyfi kaçık hâline ilk elden şahitlik edeceğimden eminim."

Pes edip iç çektim. "Peki. Yine yumruk yumruğa mı dövüşeceğiz?"

Ağır ağır konuşarak, "Hayır," dedi. "Farklı bir şey yapabileceğimizi düşünüyordum."

"O nedenmiş?" Ona bir adım yaklaştım. Eğilip "Yumruk yumruğa dövüş bana çok yaklaşacağın için dikkatini mi dağıtır yoksa?" dedim. Bir şekilde bana bir adım daha yaklaşmayı başardı. "Hiç de değil. Benim dikkatim dağılmaz Azer."

"Bu, bir meydan okuma gibi."

"Sadece kaybetme havandaysan."

Vebalar aşkına, şu kız yok mu?

Bana gülümsedi. "Okçuluğa ne dersin? Tabii eğer bana bir kez daha yenilmeyi gururuna yediremezsen bilemem."

"Ah, o hiç sorun olmaz. Çünkü yenilmeyeceğim." Yüzümü yüzünden ayırıp, omzuna sürtünerek yanından geçtim. Ne yaptığını biliyordum ve bu dikkat dağınıklığını memnuniyetle karşıladım. Dikkat dağıtanın *o* olması beni memnun ederdi. Silah raflarından bir yay alıp ikimizin arasında kalan zemine bir avuç ok attım. Paedyn silahını eline almıştı bile. Yüzünü şimdiden on beş metre kadar uzaktaki yıpranmış hedefe çevirmişti.

Gözlerini hedeften ayırmadan, "Üç raunt," dedi. "Her rauntta üçer atış yapacağız. En yüksek puanı alan kazanır."

"Makul." Geleneğe uygun olarak, kurallarda uzlaştığımızı göstermek için elimi ona doğru uzattım. Paedyn elimi yavaşça kavrayıp sıktı. Nasırları nasırlarıma sürtündü. Sonra onu kendime doğru çekip göğsüme yasladım ve kulağına "İyi şanslar Gray," diye fısıldadım.

Bana gözlerini devirse de benim gözlerim onunkilere kenetlenmişti. Soğukkanlı bir sesle, "Seninle yarışırken şansa ihtiyacım yok," dedi. Suratına yayılan gülümseme ukalaydı. Elimde olmadan bir kahkaha attım. Epey uzun birkaç saniyenin ardından onu bıraktım. Gülümseyerek hedefe doğru döndü. Oku kirişe yerleştirmediğimi görünce bana beklentiyle baktı. Ona yanıtım elimle hedefe işaret edip, "Önce hanımlar," demek oldu.

"Ah, tabii ya. Senin bir *centilmen* olduğunu unutmuşum." Homurtuyla gülüp yay kirişine bir ok yerleştirdi. Başımı yana eğip solak olmamasına rağmen yayı solak gibi tutuşunu izledim.

İlginç.

Gözümü kırpmamla bir ok havayı yarıp hedefin ortasının hemen yanına isabet etti. Paedyn yaya bir ok daha taktı. Derin bir nefes alıp yayı gerdi. Kısa bir süre gözlerini yumup oku attığı anda açtı. Tam isabet. Son okta da aynı rutini tekrarlayışını izledim. Yay kirişini çekerken kolunun zorlanışını izledim. Odaklanırken gözlerini kısışını izledim. Derin bir nefes alıp hedefin tam ortasına bir ok daha gönderişini izledim.

Lanet olsun.

Okçuluk asla favorilerimden olmamıştı ve belli ki Paedyn için aynı şey söylenemezdi. Doğal bir yeteneği vardı. Çok kendinden emin ve kontrollüydü. Yay, kolunun bir uzantısıymış gibi. Ok, onun sözünü dinleyip tam da istediği yere gidiyordu.

Birden haklı olduğunu düşündüm. Bu yarışmayı kaybedebilirdim.

"Sıra sende." Paedyn yanıma geçip alaycı bir fısıltıyla, "İyi şanslar Azer," dedi.

Veba biliyor ya, şansa ihtiyacım olacak.

Bir adım öne çıkıp yayıma bir ok taktım. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Her hareketimi takip ediyordu. Bu da sinir bozacak kadar *dikkat dağıtıyordu*. Yay kirişini çekip nişan aldım ve oku gönderdim. Az farkla hedefin ortasını kaçırınca sessizce küfrettim. Yaya bir ok daha taktım. Ok yeniden benzer bir noktaya isabet edince hayal kırıklığı içinde bir şeyleri yumruklamamak için kendimi zor tuttum. Son oku attığımda nihayet istediğim yere saplandı. Az farkla. Okun gümüş ucu şansın kılavuzluğuyla hedefin ortasının en uzak kenarına saplanmıştı.

Paedyn tek kelime etmeden öne çıkıp sonraki üç okunu attı. Az önce olduğu gibi, iki ok hedefi on ikiden vururken biri hemen yakınına isa-

bet etmişti. Paedyn'i izlemek, onun bu silahla çıkardığı işe şahit olmak büyüleyiciydi.

Yenileceğim. Yenilmekten hoşlanmam.

Paedyn de bunu biliyordu. Yanımdan geçerken şimdiden kazanmış gibi gülümsedi. Muhtemelen kazanmıştı da. Sonraki üç oku atarken acele etmedim. Okları hedefe göndermeden önce odaklanmaya ve sakince nefes almaya çalıştım. İşe yaramadı. İkisi halkalara isabet ederken biri hedefi on ikiden vurdu. Paedyn sırıtırken öfkeyle hedefe baktım. Paedyn kirişe bir ok yerleştirip, "Şimdi neden yumruk yumruğa mücadeleyi seçtiğini anlıyorum," dedi. "Onda kazanma şansının daha yüksek olduğunu biliyordun."

Haksız değildi. Hedefe odaklanırken hâlâ gülümsüyordu. Nefeslerini yatıştırıp yayı çekti.

Bunu kazanmam imkânsız.

Aniden gelen bu fikir beni gülümsetti.

Kaybedeceksem de en azından eğleneyim.

Paedyn'e doğru bir adım attım. Sonra yavaşça arkasına –hemen arkasına– geçtim. Göğsüm sırtına yaslanırken elimi tembelce beline götürdüm. Ani dokunuşum onu irkiltince kulağının dibinde hafifçe güldüm.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese konuşsa da kımıldamadı. Bana yaslanan bedeni donakalmıştı.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp, "Dikkatini dağıtıyorum," dedim.

Zorlama bir kahkaha atıp kendinden emin görünmeye çalıştı. "Sana demiş..." Elim belinin daha da ilerisini, karnını, ince bluzunun üzerini keşfetmeye koyuldu. Paedyn yutkundu. "Sana dikkatimin asla dağılmadığını söylemiştim."

"Evet." Parmaklarım böğründen aşağı ve yukarı telaşsız daireler çizmeye başladı. "Ve bunu söylerken sol ayağını yere vurduğuna yemin edebilirim." Daha da eğilip kulağına, "Ve ikimiz de bunun yalan söylediğin anlamına geldiğini biliyoruz," diye fısıldadım.

Aslında yalan söyleyen bendim. O anda ayağı en son dikkatimi verdiğim şeydi. Yine de yalan söylediğini biliyordum ve bunu ispatlayacaktım.

"Eh..." Boğazını temizleyip parmaklarıma değil cümle kurmaya odaklanmaya çalıştı. "Yanılıyorsun." Kararlı çıkmayan bu sözlerinin ardından yayını kaldırıp gerdi.

Yavaş hareketlerle kolumu beline dolayıp, diğer elimle tenini yay kirişine sarılan parmaklarından başlayarak gergin omzuna kadar okşadım. Bedeni hâlâ bedenime yapışıkken parmaklarımı kolunun üzerinde yavaşça, yukarı aşağı dans ettirdim ve omurgasından yukarı bir ürpertinin yükseldiğini hissettim. Kulaklarına değen dudaklarım bir gülümsemeyle bükülürken kızıp oflamasından bunu da hissettiğini anladım.

Sakinleşmek, kendini toplamak için derin, titrek bir nefes aldığını hissettim. Sonra oku bıraktı. Önceki atışlarının aksine, bu son ok hedefin ortasının uzağına saplanmıştı. Kulağına kıkırdadım. Başını çevirdiğinde yüzlerimiz neredeyse birbirine değecekti. Bana kaşlarını çattı. Keyiflenmiştim. Gülümseyerek gözlerimi yüzünde gezdirdim ve mavi gözlerini çevreleyen her soluk çili ve siyah kirpiği inceledim.

Sonra hedefe doğru dönmesiyle o okyanus mavisi gözler gözlerimden ayrıldı. Bir başka ok aldı. Fakat elimden kurtulmaya çalışmadı. Çok inatçıydı. Kımıldanırsa bunun gerçekten dikkatini ne kadar dağıttığımı kanıtlayacağını biliyordu.

Bu yüzden sonraki oku kirişe yerleştirdi ve meltem, gümüş rengi bir saç tutamını yüzüne üflerken nefes aldı. Uzanıp nazikçe, yavaşça saç tutamını arkasına kıstırdığım kulağına "Neden sol elinle ok atıyorsun?" diye fısıldadım. Öylesine, hem dikkatini dağıtmayı hem de merakımı gidermeyi amaçladığım bir soruydu bu.

Derin bir nefes alıp, "Sebep sana karşı insaflı olmak istemem desem bana inanır mıydın?" diye cevapladı.

Güldüm. Başımı iki yana salladım. Sonra çenemi omzunun üzerine koydum. "Yalancı. Bana karşı asla insaflı olmazsın sen."

"Bak bu konuda haklısın." Titrek bir kahkaha attı. "Babam bana iki elimle de ok atmayı öğretmişti ve Sınavda aldığım yaradan sonra, sol elimle de alıştırma yapmam gerektiğini düşündüm."

Bu sözlerinin ardından, tereddüt etmeden yayı gerip oku gönderdi. Ok yumuşak bir *tak* sesi eşliğinde hedefin ortasının epeyce uzağına saplandı. Sıktığı dişlerinin arasından, "Tek ke-li-me et-me," diye mırıldanan Paedyn, bana dönüp bakmaya tenezzül bile etmeden öfkeyle bir başka ok aldı.

Sahte bir masumiyetle, "Bir şey söylemeyecektim ki," dedim.

"Yalancı. Sırıttığını *hissedebiliyorum*."

Dudaklarım kulağına değerken gerçekten de sırıtıyordum. "Haklı olduğumda elimde olmadan yapıyorum bunu."

Paedyn hâlâ öfkeyle oku ayarlamaya uğraşırken sesinde aldatıcı bir tatlılıkla, "Eh, öyle sırıtmaya devam edersen, dönüp bu oku kalbine nişan alırım," dedi.

Hisleri beni gülümsetti. Parmaklarım karnında daireler çizmeyi sürdürdü. Paedyn yarım yamalak bir nefes daha aldı. Yayı çekip oku atacağı sırada, "Evet, en azından hedefi on ikiden vuramasan da beni kalbimden vurabilirsin..." diye mırıldandım.

Karnıma sertçe inen dirsek darbesi beni şaşırtmadı. Akciğerlerimdeki hava dışarı kaçtı fakat kısa sürede soluklanıp gülmeye başladım. Paedyn oflayınca onu kendime daha da yaklaştırdım. Bu oyunu ona sarılmak, dokunmak için bir mazerete çevirmiştim.

Paedyn hedefi incelerken başı göğsümde, derin derin nefes alıyordu. Ben de öyle. Göğsüm inip kalkıyor, Paedyn'in bedeninin bedenime temas ettiğini hissetmek doğru dürüst nefes almamı güçleştiriyordu. Birbirimizi mükemmel bir şekilde tamamlıyorduk, çok *doğru* bir şekilde. Parmaklarım teninde, belinde, bedeninde gezinirken güç bela düşünebiliyor, nefes alabiliyor, kımıldayabiliyordum.

Sonra başını dikleştirip yayını kaldırdı ve oku gönderdi. Tam isabet. Fakat ucu ucuna. Eğilip bir kez daha çenemi omzunun üzerine koydum ve nihayet hedefi bulan oka hayranlıkla baktım. "Zamanı gelmişti Gray."

Paedyn dudak büküp, "Bakalım sen daha iyisini yapabilecek misin?" dedi. Gönülsüzce kollarımdan ayrılmasına izin verdim. İç çekerek aldığım oku yayın kirişine taktım. Vakit geçirmeden oku attım ve hedefin ortasına en yakın halkayı vurunca içimden küfrettim. Sonra bir ok daha aldım. Oku istediğim yere göndermeye kararlıydım.

Bir şey koluma sürtündü. Tenimde bir fısıltı gibi.

Başımı yana çevirince gözlerim aşağımdaki mavi gözlerle çarpıştı. Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, alevli gözleri gözlerimi yakıyordu. Eli kolumun çıplak teninin üzerinde geziniyor, dokunacak gibi yapsa da dokunmuyordu.

"Ne yapıyorsun Gray?" diye sordum ve dikkatimi hedefe çevirdim.

Heceleri uzatarak, ağır ağır, "Dikkatini dağıtıyorum," dedi. Eli bir kez daha koluma sürtündü. Hafifçe. Çok hafifçe.

Gülümsedim. "Canım, bundan iyisini yapman gerek."

Soğukkanlılıkla, "Hayır," dedi. "Sanmıyorum."

Parmak uçları tenimle buluştu. Parmaklarını kolumdan aşağı gezdirip bileğimde durdu. Ardından azap verecek kadar yavaş hareketlerle yeniden yukarı çıkmaya başladı. Parmakları pamuklu gömleğimin kolunun altına girdi ve sonra yukarı, daha yukarı tırmanıp...

Yok oldu.

Dokunuşu kaybolup beni ellerini tenimde hissetme özlemiyle baş başa bıraktı...

O anda kafama dank etti.

Haklıydı. Dikkatimi dağıtmak için bir şey yapmasına gerek yoktu.

Onun bana bu kadar yakın olması, bana az da olsa dokunması başımı döndürmeye yetiyordu. Parmaklarının bana verdiği vaat, daha fazlasının, *bir şeylerin* vaadi beni eritiyordu. Fakat aldığım hiçbir şeydi. Ellerini bedenimin üzerine koymuyordu. Bunun yerine, dokunuşuyla beni tahrik ederek aklımı başımdan alıyor, sonra elini çekip beni daha fazlasının özlemiyle bırakıyordu. Beni tenimde gezinen parmaklarının ateşinden yoksun, üşür hâlde bırakıyordu.

Bir nefes verdim ve bunu yaparken nasıl da titrediğimi, bedenimin ne kadar sarsıldığını fark ettim. Yayı çektiğimde, bir başka parmak kolumun altında gezinip tenimi okşadı.

Okum, hedeften iki halka uzağa saplandı fakat aklım başka yerde, kolumda bir aşağı bir yukarı hareket eden hayaletimsi dokunuşlardaydı. Bir ok daha aldığımı anımsayamıyordum fakat başımı eğdiğimde, okun kirişe takıldığını gördüm.

Yavaşça, çok ama çok yavaşça parmaklarını tenimin üzerinde, bu kez biraz daha bastırarak kaydırdı. Tek bir dokunuşun beni öyle heyecanlandırdığı hiç olmamıştı. Paedyn ne yaptığını *çok iyi* biliyordu. Sadece onu hissetmemin bile beni açıklayamayacağım bir şekilde, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde deli edeceğini biliyordu. "Zalim bir şeysin sen, biliyor musun bunu?" Sesim derinden geliyor, çaresiz çıkıyordu.

Paedyn yumuşak bir sesle, "Fakat sana elimi bile sürmedim," dedi. Sözlerini bir parmağını kolumun üzerinde gezdirerek vurguladı.

"Kesinlikle."

Belki de bunu kasten yapmıştım. Belki de, *dikkatini dağıtmayı* seçmemin nedeni onun da aynını bana yapacak kadar inatçı olduğunu bilmemdi. Belki de tüm bunları ellerini bedenimde hissetmeyi istediğim için yapmıştım. Çünkü ona sarılmak, onun da bana sarılması için

bir mazeretti bu. Şimdi ise bana dokunmazken dokunuşu burnumda tütüyordu. O burnumda tütüyordu.

Okumu hedefe gönderdim. Nereye saplandığını görmek için beklemeden, yayımı yere atıp döndüm ve Paedyn'in bileklerini kavradım. Onu kendime doğru çekip ürkmüş gözlerinin içine baktım. Dudakları ya şaşkınlıktan ya da beni azarlamak için açılmıştı. Emin değildim.

"Benimle..." Duraksayıp yavaşça bir nefes verdim. "...böyle oynama."

Gözlerini bana dikti. Ağzı açılıp kapandı. Belli ki dudaklarından sözcükler dökülecceğini ummuştu. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, ellerinden birini koluma götürdüm. Diğer elimi bileğinden ayırıp, beline dolayarak onu kendime çektim. Avucu tenimle buluştu ve o anda sanki nefes almayı yeniden hatırladım. Elimi elinin üzerine koyup tenini tenime yasladım. Nihayet parmak uçlarıyla bana alay etmeyip doğru dürüst dokunduğu için gülümsedim.

Onun tek bir dokunuşu ya da o dokunuşun yokluğu beni deli etmeye yetiyordu.

Bana ne yaptı böyle?

Elimi elinden çektim. Parmaklarımı kolundan aşağı gezdirdikten sonra elimi teninden çektim. Fakat o aynını yapmayıp avucunu benden ayırmadı. Teninin tenime dokunduğu noktaya baktı. Sonra nihayet gözleri yüzüme çevrildi. Gülümsese de gülümsemesi sesi kadar cılızdı. "Tek bir dokunuşun seni bu kadar etkileyebileceğini fark etmemiştim."

"Ben de."

Gözleri gözlerimden ayrıldı. Elini kolumdan aşağı indirip sarkıtırken neredeyse utangaç bir hâli vardı. Sonra boynunu eğip arkamda kalan hedefe baktı.

Gördüğü şey onu gülümsetti. "Kaybettin Azer."

36. BÖLÜM

Paedyn

"Odaklan Paedyn. Sadece sakinleş ve odaklan. Yapabilirsin bunu." Kitt'in cesaretlendirici sözcüklerine başımı sallayarak karşılık verdikten sonra, gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Hemen ardından, ona bakıp başımı bir kez daha salladım. "Tamam. Hazırım."

Kitt abartıyla iç çekti. Gözlerinde neşeli bir ifade vardı. Sonra ağır ağır "Üç..." dedi. Ona bilgiççe gülümsedim. "İki..." Başımı kaldırdım. "Bir."

Hızla havaya bir şey fırlattı. Ağzımı beklenti içinde açmış, çikolatanın şekerli tadını almaya hazırlanmışken çikolata burnumdan sekip yere düştü.

Kitt'in kahkahası hareketli mutfağın duvarlarından yankılanırken hizmetçilerin o tanıdık ses karşısında gülümsediklerini gördüm. Ben konuşmaya başladığımda Kitt bir elini havaya kaldırdı. Belli ki bana bakmadan önce kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Fakat nihayet sırtını dikleştirip gözlerime baktığında yine gülüyordu.

"Tamam, ağzımla yiyecek kapmak söz konusu olduğunda koordinasyonum... Harika değil," diye söylendim. Gülümsememin yüzüme yayılmasına engel olamamıştım.

"*Harika* değil mi?" Kitt elini dağınık saçlarında gezdirirken kahkahaları hâlâ nefesini kesiyordu. "Çikolatalarının yarısını senin için heba eden Gail'e anlat bunu."

Kollarımı meydan okuyan bir tavırla kavuşturdum. "Eh, siz de çikolataların hepsini yakalayamadınız *Majesteleri*."

Kitt bana doğru biraz daha eğilip gülümsedi. "Doğru. Fakat en azından ben kanıtları yedim. Sen ise..." Gözleri çikolatalarla kaplı zemine çevrildi. "...bunu yapmadın."

Homurtuyla gülüp, yere çömelerek küçük çikolataları avucuma toplamaya başladım. Kitt birden karşımda çömelip çikolataları toplayarak avucuma koymaya başladı. Bir süre gözlerimi ona diktim. Her iyilik gösterisi ya da benimle paylaştığı gülümseme beni hâlâ şaşkına çeviriyordu. Fakat onunla zaman geçirdikçe, Kral ile oğlu arasındaki farklar beni eskisi kadar şaşırtmaz olmuştu.

Sadece halkın dikkatini çekmek için razı geldiğim bir ortaklık beklenmedik bir dostluk doğurmuştu. Günlerimin çoğunu Direniş'in aradığı tüneli bulmak için müstakbel Kral'la konuşarak ve zaman öldürerek geçirmek zor değildi. Bunların hiçbiri zor olmasa da, bunu yaptığım için içimi kemiren suçluluk duygusuna katlanmak zordu. İhanetimin daha katlanılır olması için kendimi bencilce Kitt'in babasına daha çok benzemesini umarken yakalıyordum.

Ufak tefek, güzel bir hizmetçi kız yanımızdan geçerken ikimize hayretle baktı. Kitt iç çekerek, "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Ağzıyla bir şeyleri yakalamada tam bir felaket."

"Hayır, hayır Ekselansları!" Hizmetçi, yüzünde telaşlı bir ifadeyle yanımıza koştu. "Lütfen zahmet etmeyin! Ben bunları hemen temizlerim!" Ben konuşamadan yanıma çömelip avucumdan çikolataları almaya başlamıştı bile.

Kitt ayağa kalkıp "Teşekkür ederim Liza," dedi. Ellerini bana uzattı. Onları tutup beni kaldırmasına izin verdim.

Liza, Prensine gülümsedi. "Benim için bir zevk Ekselansları."

Hizmetçilerini ismen tanımasına şaşırdım mı? Hayır.

Onlarcası etrafımızda koşuşup, gidecekleri yere bir an önce varmanın telaşıyla birbirleriyle çarpışırken gür bir ses işittik. "Kitt, seni severim canım fakat mutfağımın bir kişiyi daha kaldıracak hâli yok!" Gail'in odanın diğer yanından bizi süzdüğünü, gördükleri karşısında gülümsediğini fark ettim. Sonra elleriyle bizi kapıdan dışarı kışkışladı. "Fakat seni kapı dışarı ettiğim için yakında yine ziyaretime gelmen gerekecek."

Kitt kıkırdayarak elini nazikçe sırtıma yasladı. Dokunuşu beni irkiltmedi. Beni kapıya götürürken, "Ah, beni kendinden uzak tutman imkânsız Gail," diye seslendi.

Koridor hizmetçilerle dolup taşıyordu. İşleri başlarından aşkın tüm hizmetçiler, ertesi gece düzenlenecek balonun hazırlıklarını yapıyorlardı. Bu da, bana kutuya giden tüneli bulmam için zamanımın azaldığını hatırlatıyordu.

Kitt'le günler geçirmiş, bir yandan güvenini kazanırken diğer yandan ihtiyacım olan bilgiyi almak için planlar kurmuştum.

Az kalsın bir hizmetçiye çarpacaktım. Ya da daha doğrusu o bana çarpacaktı. Uzun, sıska oğlan yüksek sesle özür dileyip apar topar gitmesi gereken yerin yolunu tuttu.

Mükemmel zamanlama. Hadi bakalım.

Kitt'e doğru dönüp zorlama bir kahkaha attım. "Ara sıra şatonun kargaşasından uzaklaşma ihtiyacı duymuyor musun?" Soruyu sorarken bile yanıtı biliyordum. İkimiz güvenli odadayken Kitt sarayın, unvanının kendisini kapana kısılmış hissetmesine neden olduğunu söylemişti. Ve ben de bana güvenerek yaptığı bu itirafı ona karşı kullanıyordum.

Bana baktı, gözleri hüzünle gözlerimi süzdü. "Hem de nasıl."

Sabırsızca kollarımı havaya kaldırdım. "O hâlde ne duruyorsun? Bir günlüğüne Loot'u ziyaret edebilirsin. Tamam, orada da şatodaki kadar büyük bir kargaşa var fakat... Farklı bir kargaşa bu. Araya karış. Bırak kargaşa tanıdık bir hisse dönüşene dek seni sarsın. Sen onun bir parçası olana, seni yutana dek."

Haydi. Evet de.

Kitt bana gördüklerine inanamıyormuş gibi bakıyordu. Dudaklarına ağır ağır bir gülümseme yayıldı. Yeşil gözleri ona bir daha bakmayacağımdan endişe ediyor gibi yüzümün üzerinde gezindi.

"Ne var?" dedim. Biraz endişelenmiştim.

Gözlerini kırpıştırıp, kafasını toparlamak ister gibi başını hafifçe iki yana salladı. "Hiçbir şey. Sadece... Loot hakkında söylediklerin." Gözlerini kaçırıp mırıldanmasından çıkardığım kadarıyla, "Kahretsin, şu senin konuşma tarzın," dedi.

Bu son söyledikleri üzerine çok da kafa yormadan, ağır ağır konuşarak, "Eee..." dedim. "Bu, evet mi?"

Gülümsemesi silindi. "Loot'u görmeyi isterdim. Gerçekten. Küçüklüğümden beri oraya adım atmadım. Şeyden beri..."

"Burada kapana kısıldığından beri mi?" dedim.

Kitt beni koridorun ortasına çekip, ikimizi koşuşturan hizmetçilerin ayakları altında kalmaktan kurtarana dek yürümeye ara verdiğimizi fark etmemiştim bile. Gülümseyerek, "Kesinlikle," dedi. "Bunu anlayan bir avuç insandan birisin."

Hafifçe gülümseyerek başımı salladım. "Kitt, şimdi sana verip veriştireceğim, tamam mı?"

Kitt bu sözlerime gülerek karşılık verdi. "Senden de başka türlüsünü beklemezdim zaten. Buyur."

İç çekip, "Müstakbel Kral olarak," dedim, "Halkınla yan yana gelmelisin. Onların kenar mahallelerde nasıl yaşadıklarını görmelisin. Nasıl *hayatta kaldıklarını*."

Kitt hüzünle, "Biliyorum," dedi.

"O hâlde seni durduran nedir?"

Neşesiz bir kahkaha atıp ensesini ovuşturarak, "Şimdiki Kral," dedi. "Çok gerekli olmadıkça şatodan çıkmıyorum ve ona göre halkımı görmem gerekli değil. Ben tahtın vârisiyim ve Direniş baloya saldırı düzenlediğinde denediğim gibi yardım etmek şöyle dursun, saraydan çıkmamı bile istemiyor."

Gerçeklerden habersiz oluşu, Direniş'in baloya *saldırı düzenlediğini* düşünmesi karşısında kaskatı kesilmemek için kendimi zorladım. Fakat Prens'e hiçbir bilgim olmaması gereken konulardan bahsetmemek en iyisiydi.

Sözlerimi dikkatle seçerek, "Ve sen de onunla aynı fikirde misin?" diye sordum.

"Onu anlıyorum ve ona saygı duyuyorum..."

"Ve ona kendini kanıtlamaya çalışmayı asla bırakmayacağından onun her dediğini yapacaksın." Sesimde hemen gizlememi gerektiren, iğneleyici bir ton vardı. "O hâlde sadece bir geceliğine Kitt. Gidip *halkını* gör. Kenar mahalledeki hayatımın nasıl olduğunu gör. Kendini buraya hapsetme."

Kitt başını duvara yaslayıp güldü. "Gidemem Paedyn. Her yerde muhafızlar var ve elimi kolumu sallayarak çıkıp gitmeme izin yok."

İşte tam da bunu söylemesini umuyordum.

Yine de ona memnuniyetsizce baktım. "Fakat sen Prenssin."

"Evet, eh, bazen ayrıcalıklarımla değil, sadece unvanımla Prensim. Ön kapıdan çıkıp gidemiyorum bile."

"O zaman başka bir kapıdan çık." Ona bir adım yaklaştım ve kollarımı iki yana açtıktan sonra, yalandan bir umursamazlıkla iki yanımdan

sarkıttım. Sesime rahat, hatta meraklı bir ton vererek, "Bana buradan kimsenin bilmediği bir çıkış olmadığını söylemeyeceksin herhâlde?" dedim. "Başında nöbetçilerin olmadığı türde bir kapı mesela?"

Hadi ama. Güven bana. Söyle bana.

Tünellerden bahsetmesini, beni o tünellerden geçirmesini sağlarsam bana bulmam gereken tünelden bahsetmesi olasıydı. Meraklanmış gibi davranacak, belli bir tünel hakkında bilgi edinmek için diğerleri hakkında sorular soracaktım. Bu, o güne dek yaptığım en sağlam plan olmasa da bir başlangıçtı. Kitt, bana Kai'ı anımsatan bir bakış attı. Diğer kardeşi aklımdan çıkarıp karşımdakine odaklanmayı seçtim. Yanında daha rahat olduğum, daha rahat konuştuğum...

Daha kolay kandırdığım, ihanet ettiğim, kullandığım...

Kitt'in gülümseyerek söze girmesiyle düşüncelerim dağıldı. "Ah, evet. Şatodan görünmeden çıkmam için birçok yol var,"

Kalbim hızla çarpıyordu. Alçak sesle, "Seni götürürüm," dedim. "Bir gece. Loot'u ve halkını görürsün. Neye benzediklerini, hayatlarının nasıl olduğunu..." Gözlerini bana öyle bir dikmişti ki daha birkaç gün öne bakmaya cesaret edemediğim o zümrüt yeşili gözlerin beni yutmasıyla bir süre duraksadım. "Halkını tanımayan bir kral, *halkının kralı* olamaz."

Sözlerimde gerçek payı olsa da onları sarf etme sebebim ağzımda buruk bir tat bırakmıştı.

Tek ihtiyacım olan bir şüphe tohumu, kötü kokular yayıp büyüyecek bir kuşku tanesi ekmekti.

Ve o tohumu ekmiştim.

Ona güven telkin eden bir gülümsemeyle baktım. Kuyruklu bir yalan söylememişim gibi.

Güven bana.

Kitt beni süzerek, "Belki," dedi. Onu ikna etmeye çalışma dürtümle mücadele ettim. Çaresiz görünmemeye, şüphe çekmemeye dikkat ettim. "Teklifini düşüneceğim," dedi.

"Kitt."

O sesi işitmemle ensemdeki tüyler diken diken oldu. O soğuk, duygusuz sesi. Topuğumun üzerinde döndüğümde, Kral'ın koridorun diğer ucundan bize doğru geldiğini gördüm. Onu küçük bir reveransla selamladım ve dilimi ısırarak biraz olsun gülümsedim.

"Kitt, danışmanlarla tartışmamızı tamamlamak için çalışma odasına gelmeni istiyorum." Kral'ın gözleri üzerimde gezindi. Sonunda beni bakmaya layık bulmuştu. Kitt'inkilerin aynısı, açık yeşil gözler fakat bir o kadar da farklı, çok daha... Soğuk gözler. Az kalsın ürperecektim. O an oğlunun gözlerine neden güçlükle baktığımı anımsadım. Kral gözlerini yeniden Kitt'e çevirip, "Hemen," dedi.

Kitt haber karşısında çok da heyecanlanmamış gibiyse de "Tabii baba," dedi. Kral'la birlikte çalışma odasına gitmek için onun yanına geçti.

"Sen git oğlum. Orada buluşuruz." Sert sesi tartışmaya açık kapı bırakmıyordu. Kitt yanıt olarak başını hafifçe salladıktan sonra bana hafifçe gülümsedi ve topuğunun üzerinde döndü.

Kral'a bakmaya güçlükle tahammül etsem de gözlerimi babamın katilinin gözleriyle buluşmaya zorladım. Bana cilalı ayakkabılarının tabanından sıyırdığı pislikmişim gibi bakıyordu. Buna dayanamasam da, kendimi onun bakışları altında eğilip bükülmektense kımıltısız durmaya zorladım. Böylece, her ne kadar dışarıdan diş gösterir gibi görünmediğimden emin olamasam da ona neşeli bir gülümsemeyle baktım. Veda niyetine "Majesteleri," deyip Kral'ın etrafından dolaşmak, o adamdan ve kabaran intikam dolu düşüncelerimden kaçmak için hareketlendim.

Yolumu kesen ayakkabıları taş zeminde tıkırdadı. Durup iri bedenine baktım. Yaşına göre çok sağlıklıydı. Oğullarının yapılı vücutlarının, yakışıklı yüz hatlarının nereden geldiğini görmek zor değildi. Kitt ile babası arasındaki benzerlikler çarpıcıydı. Fakat benim asıl üzerinde durduğum, bana Kral'ın boynumu kolayca kırabileceğini hatırlatan Gürbüz becerisiydi.

"Bayan Gray, ilk Sınavdan neredeyse yarasız beresiz çıktığınızı görmek güzel." Sesinden, iyi hâlime biraz olsun bile sevinmediği belliydi. "Eh, oğlum sayesinde yani."

Kral'ın Sınavda Kai'la görüntülerimizi gördüğünde verdiği tepkiyi ancak hayal edebilirdim. Gördüklerinden tiksindiğinden emindim. Oğlunun bana –bir hiç kimseye, bir Avam'a, bir kenar mahalle kızına– yardım etmesinin onu iğrendirdiğinden emindim.

Bir Sıradan'a.

Soğukkanlı bir sesle, "Evet, Kai partnerim olduğu için minnettarım," dedim. Bu sohbetin nereye varacağından emin olamıyordum.

"Hımm." Kral başını eğip, gözlerini kısarak bana baktı.

O tek kelime daha edemeden "Ve bir sonraki Sınavı iple çekiyorum," diye ekledim. "Ondan sonrakini de."

Yalanlar.

Sadece o kadar uzun süre sağ kalacağımdan o denli emin görünmem karşısında yüzünün alacağı şekli görmek istiyordum. Sözlerimin ardına sahte bir gülümseme ekledim. Kral'ın yanından ayrılıp sohbeti geride bırakmaya hazırlandığım sırada, "Sana karşı dürüst olayım Paedyn... Bu yarışmayı kazanmayacaksın," dedi.

Kaskatı kesildim. "Affedersiniz?"

"İstediğinin bu olduğunu biliyorum. Arınma Sınavları'nı kazanıp kendin ve terzi arkadaşın için daha iyi bir hayata kavuşmak." Güldü. Alaycı, acımasız bir kahkaha. "Bu aklıma bir şeyi getirdi. Seni baloda elbisenle yaptığın numara için tebrik etmeliyim. İstediğini kesinlikle aldın. İnsanlara *Gümüş Kurtarıcı*'yı hatırlattın."

Kral elini sallayarak konuşmasını sürdürürken, ona daha fazla bakamayıp gözlerimi kaçırdım. "Söyle bana, oylamaları gördün mü?"

Görmüştüm. İlk Sınavın halka gösterilmesinin ardından, halkın yarışmacılara verdiği puanlar ve oylar birleştirilip hesaplanmıştı. Geri kalan yedi yarışmacının sıralaması her yerdeydi. Şehrin her yerindeki flamaların ve el ilanlarının üzerinde sergileniyordu. Kai en üst sıradaydı. Hemen ardından Ace ve üçüncü sırada Andy geliyordu. Blair ve ben dördüncülüğü paylaşırken Braxton ve Jax eşit puanla sonuncu sıradaydılar.

Anlaşılan Ilya Krallığı benimle ne yapacağından pek de emin değildi. Kenar mahallelerin sakinleri muhtemelen *Gümüş Kurtarıcı*'larına oy verirken geri kalan bölgelerdekiler kazanmamı istemiyorlar, Kenar Mahalle Kızı'nın eğlenceli bir ölümle hayata veda etmesini izlemeyi umuyorlardı. Kenar mahallelerin dışından oy aldıysam, sebebin bu oyları verenlerin beni eğlenceli bulması olduğundan şüphe yoktu.

Dişlerimin arasından konuşarak, "Evet, oylamaları gördüm," dedim.

"Güzel. Daha üst sıralara geçeceğinden şüpheliyim, bu yüzden beni asıl oğullarımla yakınlığın endişelendiriyor. Onları aşağı çekmene ya da daha beteri *etkilemene* ihtiyaçları yok." Gözlerimi Kral'ın göğsüne dikip ceketinin manşetlerini düzeltişini izledim. "Sana yerini hatırlatmama gerek olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden onlardan uzak dur ki sorun çıkmasın. Anladın mı?"

Çizmeme sakladığım hançer beni hiç o kadar kışkırtmamıştı. Onu, tıpkı babama yaptığı gibi göğsüne saplama arzusu bana işkence ediyordu. Fakat o gün sadece hayatta kalan tek ebeveynimi öldürmemiş, bir parçamı da öldürmüştü.

Bu yüzden başka kimseden nefret etmediğim kadar nefret ediyordum ondan.

Yumruklarımı iki yanımda sıktım. Tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Fakat yüzüme uslu, tatlı bir ifade takınıp, "Anlaşıldı Majesteleri," dedim.

Daha önce kazanmak istemiyorsam bile artık kesinlikle istiyorum.

"Güzel," dedi Kral. "O hâlde hayatta ve sağlıklı olduğun için Veba'ya şükretmeliyiz, değil mi?"

Kral'ın ses tonunda bir meydan okuma, gözlerinde bir pırıltı vardı. Gururumu bir kenara bırakıp gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim.

O çirkin cümleyi asla söylememiş, asla söylemeyeceğime de yemin etmiştim. Fakat işte ağzımı açmış, o sözcükleri dilime yabancı değiller gibi ağzımdan çıkarmaya hazırlanıyordum. Ağzımda kötü bir tat bırakmıyorlar gibi.

"Evet, Veba'ya şükretmeli."

"Yerinde dur yoksa gözünü çıkaracağım."

Ben homurdanırken Ellie sırıttı. Kazara beni kör etmeye defalarca yaklaşmasına rağmen, çubuğu ısrarla kirpiklerime sürmeye devam ediyordu. Suçu kıpırdanıp durmama yüklemişse de bence suç titrek ellerindeydi.

"Hadi bakalım, nefes tutma zamanı!" Arkamda duran Adena heyecandan yerinde duramıyor, elleri elbisemin bağlarını sıkıca kavrıyordu. Son bir kez nefes almama izin verip, bağları iyice sıkmasıyla ezilen göğüs kafesimin içindeki hava ağzımdan kaçıverdi. Bağları birbirine geçirmeye, açık sırtımı örmek için korsajın iki yakasını yavaşça bitiştirmeye başladı.

Önümde duran sandalyeye tutunarak inledim. "Adena, bir kez daha çekersen sanırım kaburgalarımdan biri akciğerimi delecek."

Adena'nın neşeyle ciyaklarken beni işiteceğinden şüpheliydim. "Pae, bu mükemmel! Biliyorsun, eteklikten yana endişelerim vardı fa-

kat şuna bir bak! Dökümü bir harika ve üzerine müthiş iyi oturdu..." Duraksayıp bir iç çekti. "Ah, neyse. Kendine bir bak işte!"

Elleri beni tutup aynaya doğru çevirdi. Neşeyle ışıldayan yüzü omzumun üzerinden baktı. Gözlerimi kırpıştırdım. Aynadaki kız da aynını yaptı.

İlk baloda giydiğim gümüş rengi elbise göz alıcı ve baştan çıkarıcıydı. Fakat bu seferki elbise çok güzel ve nefes kesiciydi. Koyu kırmızı kumaş, beni sarıp yere dökülüyordu. Pırıltılı ve kolsuz elbisenin korsajı yukarıda birleşmiyor, kenarları zarifçe yukarı sivrilen köşelerde son buluyordu. Dardı, arkasındaki bağcıklar düzgün bir kurdele şeklinde bağlanıyordu ve elbiseyi bir arada tutan kumaşın arasından tenimi gösteriyordu. Belde toplanan, uzun eteğinin geniş yırtmacı babamın hançerini herkesin görüp hayret edebileceği şekilde teşhir ediyordu.

"Adena, elbiseye bayıldım..." Gözlerim bedenimi saran kumaşın üzerinde gezinirken sustum. Sonra gözlerim aynadaki heyecanlı ela gözlerle buluştu ve yüzümü en iyi arkadaşıma çevirdim. "Seni seviyorum Adena."

Gururlanan Adena bana neşeyle gülümsedi. "Ben de seni seviyorum Pae." Gülümsemesine hınzırca bir ifade yerleşti. "Ve üzerinde bu elbiseyle *herkes* seni sevecek. Özellikle de malum Prens..."

Adena'nın Kai'dan bahsettiğini anlamak güç değildi. Ona bir bakış attım. Bu konudan bahsetmeyi istemiyordum. "Adena..."

Adena gereğinden masumane bir tonda "Ne?" dedi. "Unuttuysan hatırlatayım: Sınavların özetini izledim. İkinizin neler yaşadığınızı gördüm." Bir kaşını kaldırdı. "Ve senin gelip konuyu açmanı bekledim."

"Eh, söylenecek bir şey yok." Adena bana ifadesiz bir bakış atınca daha fazlasını söylemek zorunda kaldım. "Peki, *ne* diyeceğimi bilmiyorum. Kafa karıştırıcı ve etkileyici biri. Ben de onunla arama mesafe koymayı hiç beceremiyorum."

Adena sessizce "Tabii," dedi. "Çünkü sen... Sensin."

"Ve o da... O," deyip iç çektim.

Çünkü ben bir Sıradan'ım, o ise müstakbel İnfazcı.

Adena abartılı bir tavırla ofladı. "Eh, uzak kalamadığın için seni suçlayamıyorum. Demek istediğim, ona bir bakan sebebini anlar."

Gözlerimi devirip elimde olmadan güldüm. Bu konudan sakınmak için aynaya, kızların beni çevirdikleri şeye hayranlıkla baktım. Sırtımdan aşağı, karmaşık bir örgüyle inen saçlarımı gözlerimi gölgeyle

çevreleyen koyu renkli makyaj ve dudaklarıma sürülen parlak boya tamamlıyordu.

Mucize işçileri onlar. Kesinlikle.

Biz konuşup, gülüşürken kapı sertçe çalındı.

Lenny beni görünce ıslık çaldı. "Şuna bakın. Gerçekten Prenses gibi olmuşsun prenses."

37. BÖLÜM

Paedyn

"Beni sokarlarsa suçlusu sensin," diye mırıldandı Lenny. Beni bahçelerden, hayretle bize bakan onlarca konuğun arasından geçirdi. "Elbisen sadece bolca dikkat çekmekle kalmıyor, bir sürü arıyı da çekiyor."

Homurtuyla gülmemek için kendimi tutarak, yürüdüğümüz taş yolun iki yanında uzanan koyu kırmızı güllerin rengiyle uyumlu elbiseme baktım. Konuklar bahçelerde dolanıyor, daha birkaç gün önce müstakbel krallarının yüzüne su sıçrattığım çeşmenin az ötesindeki süslenmiş, geniş, çimlik alana doğru ilerliyorlardı.

O yıl farklı olan sadece Sınavlar olmadığından, ikinci balo batan güneşin ışığının şampanya kadehlerinden yansıdığı ve her şeyi donuk bir sarıya boyadığı bahçelerde gerçekleştiriliyordu. Patikadan ayrılıp yumuşak çimlerle kaplı alanın kenarına vardık. Tatlılarla dolu masalara ve alanın çevresini saran, dalları yerlere kadar uzanan ağaçlara bağlanmış, gösterişli çelenklere baktık. Sarkık bir söğüdün altına toplanmış, sallanan yaprakların oluşturduğu perdenin gerisinde kısmen gizlenmiş müzisyenler, hareketli bir parça çalıyorlardı. Kutlamaların merkezindeki çimlerin üzerinde üst üste konmuş, desenli halılar vardı. Farklı ebatlardaki ve tarzlardaki halılar, birçok çiftin şimdiden üzerinde dönmeye başladığı renkli bir dans pisti oluşturmuştu.

Lenny abartıyla iç çekerek, "Eh, ne şanssızsın ki flörtün ben değilim," dedi. "Bu yüzden burada sana veda etmem gerek."

Bir kahkaha attım. "Sensiz geceyi nasıl geçirebilirim ki?"

Lenny yalandan karşımda eğildi. "Biliyorum. Cesur ol Prenses. Şimdi gidip prensini bul." Sonra doğrulup bana göz kırptı ve bahçelerden ayrıldı.

Uzaklaşan Lenny'nin ardından bakarak başımı iki yana salladım. Sonra bir nefes alıp geceyi geçireceğim iğreti balo salonunun içlerine yürüdüm. Dönerek dans eden bedenlerin arasında Kitt'i aradım.

"O elbiseyi giydiğin iyi olmuş, yoksa seni asla bulamazdım."

Kitt'in arkamdan gelen sesiyle irkilerek ona doğru döndüm. Eteğim bacaklarımın arasında hışırdadı. Kitt gülümseyip başını iki yana salladıktan sonra beni tepeden tırnağa süzdü. "Yine de, yeşil bile giyseydin kendini bir şekilde belli ederdin bence."

Yutkundum. Sözleri karşısında ne diyeceğimi bilemediğim için yumuşak bir sesle "Teşekkür ederim," demeyi yeğledim.

Kitt elini uzattı. "Benimle dans eder misin?"

Elimi avucunun içine koyup başımı salladım. Sonra bir anda dans pistine sürüklendim. Önceki balodakinden büsbütün farklı bir oğlanla dans ediyordum sanki. Oysa değişen sadece ona bakış açımdı. Dans ederken havadan sudan konuştuk ve gözlerine bakabilmek, dokunuşu karşısında irkilmemek beni ferahlatmıştı.

Şarkı sona yaklaşırken Kitt, "Dün babam sana bir şey mi söyledi?" diye sordu. "Ben gittikten sonra?"

Ağzımı açıp bir yalan uyduracakken soğuk bir ses araya girdi. "Bu dans için partnerini ödünç alabilir miyim?"

Derin, gergin bir nefes alıp, başımı partnerimi kaçırmak için bekleyen Blair'e çevirdim. Ukala sırıtışını bedenine yapışan, girift desenler oluşturan boncuklarla süslü, koyu yeşil bir elbiseyle eşleştirmişti.

Kitt'in bana attığı bakış komikti. Gözlerini gözlerime dikmiş, bana onu bırakmamam için yakarırken gülmemek için kendimi tuttum. Hafifçe gülümseyip ona gözlerimle özür dilediğimi anlamasını umarak, "Elbette," dedim. "Senindir."

Kitt başını iki yana sallayarak bana baktı. Ben kollarından ayrılırken ve yerimi hemen Blair alırken gözlerini bana dikti. "İyi eğlenceler," diye eklerken gülümsememi gizleyemedim. Kitt bana intikam yeminleriyle dolu bir bakış atarken ifadesi karşısında gülmemek için kendimi tuttum. Sonra hâlâ gülümseyerek arkama döndüğümde...

Sert bir şeye çarptım. Hayır, sert *birine.*

Geriye kaçıp, bodoslama çarptığım bedenden ayrılırken bir şey yanağımı ıslattı. Şaraba karışan çam kokusu beni çarparken yutkundum. Daha başımı kaldırıp bakmadan önümde kimin dikildiğini anlamıştım.

Batan güneşin son ışınları altında hem kaba hem de yakışıklı görünen Kai gülümsedi. Kabarmış, mürekkep karası dalgaları diledikleri gibi düşen saçları her zamankinden dağınıktı. Grinin parlak, bulutsu bir tonundaki gözleri keyifle ışıldıyordu. Üzerindeki takım ve ütülü beyaz gömlek sadece kırışmakla kalmamış, bir de koyu kırmızıyla lekelenmişti.

Elinde tuttuğu kadehte kırmızı şarap çalkalanıyordu. Eh, çoğunu sayemde döktüğü için geride fazla şarap kalmamıştı.

Gözlerim gözleriyle buluştuğunda katıla katıla güldü.

Etrafımızdaki birçok konuk, Kai'ın alışılmışın dışındaki tepkisini işitip bize hayretle baktı. Kendi yüzümdeki ifadenin onlarınkinden farksız olduğundan emindim. Omuzları kahkahalarla titrerken, durup nefesimi tuttum. Kai'ın yüzünde yayvan bir sırıtış vardı. Derin gamzeleri çarpıcı gülümsemesine eşlik ediyordu.

Birden endişeye kapıldım.

Takım elbisesinin kenarlarından şarap damlıyordu ve kahkahalarına ara veremediğinden, henüz sakarlığımın giysilerini mahvettiğini fark etmemişti. Boğazımı temizleyip, bizi süzen konukları süzerek, "Kai," dedim. İsmini işitmesiyle pes bir kahkaha daha attı. "Gidip üzerini temizlesek nasıl olur?"

Kai itiraz etmeye ya da daha fazla gülmeye fırsat bulamadan, elini tutup her hareketimizi izleyen gözlerin bilincinde, onu bahçenin sınırındaki ağaçların arasına götürdüm. Uzun masalardan birinden bir mendil aldım ve onunla bir söğüdün sarkık dallarının altına girip ikimizi dedikoducu konuklardan gizledim.

Kai pürüzlü ağaç gövdesine yaslanıp bana hınzırca gülümsedi. Ona hızlıca göz gezdirip giysilerine verdiğim zararı ve tuhaf tavrını değerlendirdim.

Üzerime iyice abanıp beni baştan aşağı süzdü. Omurgamdan aşağı ürperti gönderen bir şekilde mırıldanarak, "Biliyorsun," dedi, "Benimle yalnız kalmak için üzerime içkimi dökmene gerek yok. Beni dansa kaldırsan yeterdi."

Gözlerine baktım. Sonra o gözler tembelce bedenimde gezindi. Nefesimi tuttum. Gözlerinin yaktığı ateşi neredeyse hissedebiliyor-

dum. Sonra gözlerini yavaşça, dayanılmaz bir şekilde, baştan çıkarıcı bir şekilde, ağır ağır yeniden gözlerime çevirdi. "Zaten üzerinde o elbise varken Önünde sonunda beni yanına getirirdin."

Yutkundum. Gözlerim üzerinde gezindi. Kırışmış giysilerini, gürleyen kahkahasını, –her ne kadar yeni olmasa bile– abuk sabuk konuşarak flört edişini gözlemledim.

Başımı iki yana sallayıp iç çekerek, "Sarhoşsun sen," dedim.

Kai bana yeniden sırıttı. Fakat alıştığım sırıtışlardan daha delişmen bir sırıtıştı bu. "Belki biraz."

Gözlerimi devirip elime aldığım bezle üzerini silmeye, ceketinin düğmesini çözüp altındaki gömleği elimden geldiğince kurutmaya çalıştım. "Beni soyuyor musun Gray?" Yüzünü bir kez daha yüzüme yaklaştırdı. Nefesi yanağımı gıdıkladı. "Yani bugünün geleceğini aklıma getirmemiştim desem yalan olurdu." Sonra neşeli bir fısıltıyla, "Bana karşı koyamadın, değil mi tatlım?" diye ekledi.

Başımı kaldırıp ona baktım. O anda hissetmediğim bir öz güven maskesiyle ona gülümsedim. "Hadi ama lütfen..." Homurtuyla güldüm. "Senin yanındayken *karşı koymam* gereken tek şey gırtlağına bir hançer saplama arzum oluyor."

Gözlerini gözlerime dikti. "Bana ölüm tehditleri savurmana bayılıyorum, bunu biliyor muydun?"

"Ya? Nedenmiş?"

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Çünkü ne zaman bunu yapmasan yapmak istemediğini kanıtlamış oluyorsun."

Sonra memnuniyetle gülümseyip burnumun ucuna bir fiske attı.

Oflayıp elini ittim. Şaşkın hâlde, hüsran içinde, telaşlı hâlime onun sebep olmasına öfkeliydim. Dikkatimi lekeli gömleğine odakladım. Kumaş, artık alttaki kaslı bedene yapışıyordu.

Vebalar aşkına, bunun bir faydası yok.

Kırmızı lekeyi silmeye başladım. Karşımdaki oğlana değil, yaptığım işe odaklanmak için kendimi zorladım. Bir yandan ona neden yardım ettiğimi anımsamaya çalışırken yardım ettiğim kişinin o olduğunu unutmaya çalıştım.

Sonra parmaklar çenemi kavradı ve nefesim tutuldu.

Kai gözlerine bakmam için başımı yukarı kaldırdı. Parmakları çenemin üzerinde dans etti. Bana bir tabloya, her ayrıntısının tadını çıkardığı, özgünlüğünden keyif aldığı bir sanat eserine bakar gibi bakıyordu.

Başını yana eğip yanağını ışığa çevirdi.

Elini itmeliyim.

Başparmağı çenemi okşadı.

Elini itmek istemiyorum.

Kai kıkırdadı. Sarhoşlukla karışık hoş bir ses. "Ne kadar yetenekli olduğunu unutmuşum. İçkimi ikimizin de üzerine dökmeyi başarmışsın." Başparmağı yanağımı okşayıp yüzüme sıçradığını unuttuğum şarabın damlalarını sildi.

Soğuk bir sesle, "Eh, belki de gözlerini dans pistinden ayırmasan, burnunu da içki kadehine sokmasan bu durumda olmayabilirdik," dedim.

Kai rahatça, "Ah, tatlım, gözlerim zaten *dans pistindeydi*," dedi. "Kardeşimle dans eden senin üzerindeydi." Sonra bir kahkaha attı. Başını eğerek tepemizdeki yaprakların oluşturduğu sayvana doğru salladı. "Neden içiyordum sanıyorsun?"

Kalbim göğüs kafesimi dövüp elbisemin dar kumaşını zorluyor, göğsümden taşıp Adena'nın özenli dikişlerini yırtmakla tehdit ediyordu. Kai bana bir kere daha bakıp hantalca omuz silkti. "Ayrıca *bu*..." Başını eğip lekeli gömleğine baktı. "Kesinlikle senin danstaki acemiliğinin eseri."

Gözlerimi ona öfkeyle dikerken gülümsememek için kendimi tuttum. "Ya, öyle mi?"

"Şışt."

Parmakları yeniden çenemin altına inip yüzümü sardı. Gri gözlerini hiç kırpmadan ağzıma çevirdi. Sonra başparmağını alt dudağımda gezdirdi.

Şarap.

Dudaklarımda gezdirdiği başparmağında hâlâ şarabın tadını alabiliyordum. Gözleri parmaklarının usulca, ileri geri gezindiği yere çevrildiğinde afallamış, bir taş gibi kımıltısız kalmıştım.

Elini itmeliyim.

Fakat yapmadım.

Bunun yerine beni izleyişini izledim. Gözlerinin yüzümün üzerinde gezinişini izledim. Göğsünün titrek nefeslerle inip kalkışını izledim. Yanağında bir kasın seğirişini izledim. Dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrılışını.

Yeniden konuştuğunda sesi bir mırıltıdan ibaretti. Başparmağı dudağımın üzerinde gezinmeyi sürdürürken en derin düşüncelerini mı-

rıldanıyormuş gibi. "Sonsuza dek çaresizce kazanmaya çalıştığım bir ödül olarak mı kalacaksın?"

Sesli bir nefes aldım. Başımı eğip ona bakarak, "Sana göre ben bu muyum? Kazanılacak bir kupa mıyım?" dedim.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle seğiren Kai bana başını iki yana sallayarak karşılık verdi. "Ah tatlım, bir kupa onu kazandığımı, hak ettiğimi, ona *layık olduğumu* gösterir." Bana doğru biraz daha eğildi. Bakışında huşu vardı. "Fakat ben seni elde edersem bunun sebebi senin bana izin vermendir."

Ağzım birden kuruyunca yutkundum.

Bunlar sadece sarhoş bir adamın abuk sabuk sözleri, hepsi o kadar.

Başparmağı ağzımda gezinirken o hissi hafızama kazıdım.

Sonra onu ittim.

Avuçlarımdan biri göğsünü bulup, bizi birbirimizden uzaklaştırırken diğer elim bileğini kavradı. Parmaklarını ağzımdan çektim. Dudaklarım hâlâ dokunuşunun etkisiyle karıncalanıyordu. Başımın döndüğünü hissettim. Dokunuşu bile beni sarhoş edebilirmiş gibi.

Tehlikeli.

"Ayık değilsin." Başımı yana eğip ona gülümsedim. "Bu yüzden bana dokunman yasak."

Beni kopyalayıp başını yana yatırdı ve bileğini tuttuğum yere baktı. "Ama sen bana dokunuyorsun."

"Evet, çünkü ben ayığım."

Dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Yani ayıkken sana dokunmama izin olduğunu mu söylüyorsun?" Sözleri bir sorudan çok meydan okuma gibiydi.

Durup düşündüm. Sonra güldüm. "Evet diyorum fakat bunun tek sebebi yarın bu sohbeti doğru dürüst hatırlayacağından şüpheli olmam."

Kai'ın gözleri, ağzım ile gözlerim arasında gidip geldi. Dudakları sarhoşça bir sırıtışla büzüştü. "Ah tatlım, bunu unutabileceğimden şüpheliyim."

Başımı iki yana sallayarak ona baktım. Gülümsememi gizleme gereği duymadım. Sonra hâlâ bileğini tuttuğumu fark ettim. Ağır ağır indirdiğim kolu boşlukta salınırken, dikkatimi yeniden lekeye verip kafamı dağıtmaya çalıştım.

Bıkkınca iç çektim. "Belli ki bu leke böyle çıkmayacak. Gömleğini çıkarıp yıkaman gerekecek."

Kai hınzırca sırıttı. "Beni çıplak bırakmaya mı çalışıyorsun? Yine mi?" Bunu o kadar yüksek sesle söyledi ki birçok insanın işittiğinden emindim. Onu ağaca yaslayıp daha fazla saçmalamasın diye elimle ağzını kapattım.

Gülmemeye çalışsam da bunu hiç beceremiyordum. Homurtuyla gülünce elimle ağzımı kapattım. Pek de sessiz sayılmayacak kahkahalarla, sarsılarak hâlime gülüyordum. Bunun üzerine Kai'ın avucumdaki dudaklarının gülümsediğini hissettim ve elimi ağzından çektim.

"Bırakma," diye mırıldandı Kai.

Gülmekten nefessiz kalmıştım. "Neyi bırakmayayım?"

"Bunu. Gülmeyi."

Sözleri karşısında donakaldım. Elimde olmadan suskunlaştım.

Bana bir bakış atıp kaşlarını hafifçe çattı. "Beni hiç dinlemiyorsun, değil mi?"

Ardından beni halı kaplı dans pistine doğru çekti. "Sen ne yapı..." Kai beni dans eden çiftlerin yakınında durdurup döndürdü. Elimi dudaklarına götürüp, dudaklarıyla parmak boğumlarıma öpücük kondurduğunda konuşamaz oldum. Ağzı başparmağımın tabanını buldu. Dudaklarım oraya hafifçe bastırdı. Temas öyle çabuk kayboldu ki bana gerçek değilmiş, hayal etmişim gibi geldi.

Afallayıp sus pus olmuştum. Bu durum Kai'ı hoşnut etmiş gibiydi.

Elimi tutmaya devam ederek ve yayvan bir gülümsemeyle, ummadığım kadar dengeli hareketlerle karşımda yerlere kadar eğildi ve "Bu dansı bana lütfeder misin?" dedi.

Yanıt vermeye fırsatım olmadan kolumu tutup beni kendisine ve dans pistine doğru çekti. Kolları beni sarıp bedenine sıkıca bastırdı. Ağzı birden kulağıma gitti ve "Aslında rica etmiyordum," diye mırıldandı.

Yüzüne bakmak için geri kaykılıp dudak büktüm. "Bir centilmen olduğunu söylememiş miydin?"

"Sadece istediğimde."

Gözlerim etrafımızdaki herkesin görebileceği lekeli gömleğine çevrildi. "Kai, gömleğin. Belki de üzerini değiştirsen..."

Sözümü şakacıktan oflayarak kesen Kai, "Canım," dedi, "Giysilerimde şaraptan çok daha beter kırmızı ve yapışkan sıvılar olmasına alışığım ben."

Doğruydu bu.

Kanlı düşünceyi aklımdan çıkarmaya çalışıp Kai'ın beni halıların üzerinde gezdirmesine izin verdim. Güneş batınca çevremizdeki konukların üzerine gölgeler ve lambaların titrek ışıkları vurmuştu. Çok tanıdıktı bu... Birbirimize dokunuşumuz, dans, flört. *Tanıdık.* Fakat beni en çok şaşırtan, Kai'ın ayaklarını o kadar dengeli ve kararlı hareket ettirebilmesiydi. Sarhoşken o kadar düzgün konuşabilmesi. Sanırım bazı maskeler asla düşmüyordu.

Sonra beklenen oldu. Kai sendeledi. Bir anlığına da olsa. Hafifçe tökezlemişti.

"Bana acemi dansçı diyene de bakın." Sırıttım. Dans ederken zorlandığını görmeyi ne kadar çok istediğimi fark ettim. Hatta *herhangi bir şey yaparken* zorlandığını.

Bana ifadesiz bir bakış attı. "Evet, eh, sarhoşken böyle şeyler olur."

"Sadece biraz sarhoş olduğunu söylemiştin, unuttun mu?"

"Peki. O hâlde bana *biraz* insaf edebilirsin." Beni tepeden tırnağa süzüp gördüğü karşısında başım iki yana salladı. "Ayrıca, elbisen *çok* dikkat dağıtıyor. Hoşuma gitti."

Bir kahkaha attım. "Berbat bir mazeret bu."

"Bunun sebebi bunun mazeret değil, iltifat olması."

"Eh, o zaman berbat bir iltifattı."

Meydan okuyan tavrı sesine yansımadan önce gözlerindeki ışıltıda kendini belli etti. "O hâlde neden bana güzel bir iltifat örneği vermiyorsun Gray?"

Bunu söyleyeceğini tahmin etmem gerekirdi. Elbette onu nihayet pohpohlamam için bir mazeret olarak kullanacaktı bunu. Fakat istediğini yapmayacaktım. "Peki," dedim. "Saçların çok... Yumuşak görünüyor."

"Yumuşak mı?" Kai kahkaha atar gibi öksürdü. "Ah hadi ama, bundan iyisini yapabilirsin." Bana doğru eğildi. İşveli bir sesle, "Parmaklarını saçlarımda gezdirmek istersen karşı çıkmam..." diye ekledi.

Teklifi beni ayartmadan sözünü kesip, "Gülümsemen," dedim. "İçten gülümsemen hoşuma gidiyor. Müstakbel İnfazcı ya da Prens masken yokken ve *seni* görmeme izin verdiğinde. Benimle daha çok paylaşmanı dilediğim türden bir gülümseme."

Yutkunup sustum. Bunları ona söylemeye niyetli olmasam da söylediklerimin doğruluğu eksilmiyordu. O gülümsemeyi gördüğümde, kim olduğunu ve yaptıklarını unutmak kolaydı. O gülümsemeyi gör-

düğümde, Kral'ın ölümcül piyonunu değil bir oğlanı görüyordum. O gülümsemeyi gördüğümde, kim olduğumu öğrenirse beni öldürecek birini değil, bir dostu görüyordum.

Sonra aniden o gülümseme bana çok tehlikeli geldi.

"Aptal gamzelerime rağmen mi hoşuna gidiyor gülümsemem?" Kai'ın sözleri yumuşak, biraz nefes nefeseydi. Yanıtım da öyle.

"Aptal gamzelerine rağmen Azer."

Dudaklarında, görmeyi arzulamamam gereken o gülümsemenin bir benzeri belirdi. Fakat daha önce gördüklerimden daha yumuşaktı. Ağzını açtı ve...

"Malakai."

Gözlerimiz bir iki metre ötemizde dikilen, hoş yüz hatları hoş bir gülümsemeyle taçlanmış Kraliçe'ye çevrildi. "Onu diğer beylerle de paylaş, olmaz mı?"

"Bu gece o bana ait anne." Kai'ın gözleri yeniden bana çevrildi. "Giysilerimi mahvetmesinin karşılığında küçük bir bedel."

Sözcükler daha Kai'ın ağzından çıkmadan Kraliçe laklak eden misafirler ile dans eden figürler tarafından kapıp götürülmüştü bile.

Kai'a hayretle baktım. Dudaklarıma yayılan gülümsemeyi durduramadım. "Adın *Malakai* mı?"

"Evet, eh, benim için şeytani bir yakışıklılığı var, müthiş güçlü, bir de kısa süre önce kendini beğenmiş pislik dendiği de olmuştur."

"Bunu kim söylediyse seni iyi tanıyormuş."

Kai sessizce, "Evet, itiraf etmek istemediğim kadar çok," dedi. Kemanların vızıltısı aramızda büyüyen sessizliği doldurdu. Kai nihayet konuştuğunda sorusu sessizdi. "Yarına hazır mısın?"

Kitt'in geçen baloda aynı soruyu sorduğunu anımsadım. "Ya sen?" dedim.

Kai yavaşça bir nefes verdi. "Olmak zorundayım." Uzun bir duraksama oldu.

Ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktım. "Bunu sormamıştım."

"Ukala," diye mırıldandı. Beni gerçekten gülümsetmeyi başardı. "Gerçeği mi istiyorsun?"

"Her zaman gerçeği."

"O hâlde hayır. Hazır değilim." Kai iç çekip, başını eğerek başıma yaklaştırdı. "Fakat bize bir şey olmayacak. Asla."

Uyuşmuş gibi başını salladım. Ne kastettiğini açıklamasına ihtiyacım yoktu. İkimizin de hayatları, sağ çıkmamız gereken bir dizi sınavla geçmişti. Sadece şimdi bir sınavdan birlikte geçiyorduk. Geçmişte yaptığımız gibi mücadele ederek üstesinden geleceğimiz bir sınav.

Kai sözlerini vurgulamak istercesine uzanıp burnuma bir fiske attı ve o gülümsemesini benimle paylaştı.Yapmam gerekenin onu itip kendimden uzaklaştırmak olduğunu bilsem de, kendimi ona gülümseyerek karşılık verirken buldum.

Dönerken rahat bir sessizliğe büründük. Bahçe ay ışığıyla boyanıyor, lambalar sıcak ışıklarını çevremizdeki yüzlere yansıtıyordu.

Kai birden beni yere eğdi. Parmakları elbisemdeki yırtmaçtan seçilen çıplak tenimi okşayıp sıcak tenimin üzerindeki soğuk hançere kaydı. Ben şaşkınlıkla ciyaklayınca Kai sadece güldü. "Sana dansta hançer gerekmediğini söylememiş miydim?"

Ben nefes nefese yanıt verirken bedenimi doğrulttu. "Partnerinin kim olduğuna bağlı."

Beni hep soluklanmaya çalışıyormuşum gibi hissettirmesinden nefret ediyordum. Daha da nefret ettiğim ise, bunun farkında olmasıydı.

Bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum.

O sözcükleri kafama işleyip kalın kafatasımdan içeri sokmaya zorladım.

Kendimi *ona* kaptırmayacaktım.

Beynimin içinde gitgide şiddetlenen savaşı fark etmiş olacaktı ki gülümsedi.

Gamzeler.

O *kahrolası* gamzeler.

Artık neredeyse nefes nefese kalmıştım; soluk almaya, karşımdaki oğlanı görmezden gelmeye çalışıyordum. Onun baş döndüren gülümsemelerine ve artık hakkında çok şey bildiğim zorlu geçmişine aldırış etmemeye çalışıyordum. Düşünceli, büyüleyici yanma, onu oluşturan küçük şeylere, *bedenimdeki ellerine...*

Bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum.

Gri gözler gözlerime çevrildi. İçlerinden endişe yansıyordu. "Her şey yolunda mı?"

Ne kadar hızlı nefes aldığımı, havayı akciğerlerime çekmek için mücadele etsem de bunda acınacak hâlde başarısız olduğumu fark

etmemiştim. Kai birden gözüme ayık ve ciddi göründü. Bunun da sadece yüzüme yerleşen paniği fark etmesinden kaynaklanabileceğini düşündüm. Kolu beni daha da sıkıca sardı. Çok daha korumacı bir şekilde.

Bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum.

"Pae..."

Ah, neden bundan nefret edemiyorum ben?

"Sorun nedir?" Kai'ın sert sesi beni isterinin pusundan çekip aldı.

Etrafimda çok sayıda beden vardı. Çok yakın, çok sıkboğazdılar. Hava bunaltıcıydı, akciğerlerimi yakıyordu. Kendimi hapsedilmiş, kapana kısılmış hissediyordum. Bedenim kilitlenmiş, kalbim hızlanmıştı ve zihnim zayıflığımla alay ediyordu.

Başım dönüyordu. Biz de. Tökezleyerek durdum... Partnerim, düşüncelerim, nefes alış verişlerim. Hepsi de benimle durdu. Paniğimi bastıramıyor, nefes alamıyor, gururumu bir yana bırakıp kendime bir şeylerin *ters gittiğini* itiraf edemiyordum.

Sakinleş. İyisin.

Bir anda yine o küçük, çaresiz kız olmuştum. Babası ölmüş, hayalleri katledilmiş o kız. Hayatta kalmak adına hırsızlık yaptığı için bir direğe bağlanıp dövülen, kendisine musallat olan anılardan kurtulmak için kaçan o kız. Yas kolunu kanadını kırmışken, panik içini kemirirken top gibi kıvrılıp yatan o kız. Kalabalıklarda ya da dar alanlarda nefes almakta zorlanan ve kaçmak için çırpınan o kız. Endişenin zayıf düşürdüğü, paniğin güçsüz bıraktığı o kız. Hayır, sadece *güçsüz*.

Sakinleş. İyi...

Panik atak geçiriyordum.

Elbise birden üzerime dar gelir, kaburgalarımı sıkar, beni boğar, akciğerlerimdeki havayı çalar olmuştu. Birden çevremdeki kalabalık da aynını yapar olmuştu: İnsanlarla dolu bahçenin beni aniden nasıl felce uğrattığından habersiz, beni sıkmaya, boğmaya, ezmeye başlamıştı.

"Ne-nefes alamıyorum." Sözcükler ağzımdan boğulur gibi çıkıyordu ve ona, *kendime,* yıllardır bana musallat olmayan bir korkumu itiraf etmek zorunda kaldığım için utanıyordum. "Klostrofobim var." İki sözcüğü nefesim kesilerek, güçlükle sarf etmiştim. Fakat Kai açıklamayla cebelleşmemi beklemeyerek, beni kolunun altına alıp ağaçların dibine götürdü.

"Az kaldı," diye mırıldandı. "Dayan." Kai beni kalabalığın arasından geçirip o aynı siyah söğüdün dibine götürdü. Sırtımda bir ağaç gövdesinin sert kabuğunu hissettim ve gözlerimi açtığımda, onları epeydir yumduğumu ancak fark edebildim.

Gölgelerin arasında önümde dikilen Kai'ı güç bela seçtim. Bana ben ormanda, yerde, karşısında kan kaybederken baktığı gibi bakıyordu. "Nefes al Pae. Nefes al." Kendisi de nefes almakta zorlanır gibiydi. Benim gözlerim panikle bir o yana bir bu yana çevrilirken Kai da güçlükle nefes alıyordu sanki.

Ondan hiç işitmediğim kadar yumuşak bir tonda, "Hey, hey, hey. Bana bak," dedi. Ve ben bir kez olsun sözünü dinledim. Gözlerimi hızla kırpıştırıyor, karanlıkta üzerine gölgelerin düştüğü yüzünü süzerek sakinleşmeye çalışıyordum. Fakat pratikte panik atağıma zaten o sebep olmuştu. Paniğe kapılmama *o* neden olmuştu. O beni paniğe *sürüklüyordu*. Zihnimin dizginlerini kaybetmesine, kontrolden çıkmasına izin vermiştim ve derinlerde kök salan klostrofobim *onun* yol açtığı ilk paniğin ardından yüzeye çıkmıştı.

Ona boş yere beslediğim hisler yüzünden.

Hâlâ derin derin nefes alıyor, akciğerlerime biraz olsun hava çekmek için mücadele veriyordum. Kai rahat nefes alabilmem için bir süre benden uzak durmuştu. Fakat şimdi kolunu nazikçe, yavaşça belime doluyordu.

"Sen ne yapı..."

Epeydir suyun altındaymışım da suyun yüzeyine yeni çıkmışım gibi, hava akciğerlerime akın etti. İştahla ağzımdan içeri çekip yeniden tam anlamıyla nefes alabilmenin tadını çıkardım. Panik sönmeye başlarken kontrolünü kaybettiğim zihnim nihayet duruldu.

"Çok daha iyisin, bundan eminim." Kai'ın sesinde hissettiği ferahlama seziliyordu. Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

İşte o an hissettim... Elbisem *kayıyordu*.

Aşağı bakınca, az önce göğsümün üzerinde gergin duran kumaştaki boşluğu gördüm ve az kalsın hayretle bağıracaktım. Beli gevşemişti ve artık belimde durmuyordu.

Elbise üzerimden kayıp gitmek üzereydi.

Kolsuz elbisenin üst kısmını kavrayıp, yukarı çekerek hayretle Kai'a baktım. "Sen ne yaptığını sanı..."

Kai ellerini ceplerine sokarak, tam bir kayıtsızlıkla, "Yaptığım," dedi, "Nefes alamadığını düşünmekti. O elbise üzerinde ne kadar güzel dursa da, bağcıkları çözüldüğünde de yine o kadar güzel görüneceğini düşünmekti." Başını eğip kendi kendine gülümsedi. Belli ki bunlar onu neşelendirmişti. "Nefes alabilesin diye tabii."

Göz kırptı. *Göz kırptı.* Sinirden kuduruyordum.

"Sana..."

"Bana teşekkür mü edeceksin?" diyerek sözümü kesip ceketinin manşetlerini çekiştirdi. Gözlerim loş ışığa uyum sağlamıştı ve gözleri gözlerimle buluştuğunda, içlerindeki neşeyi görmek beni şaşırtmamıştı. Daha az önceki endişeli erkekten eser yoktu.

Bir elimle elbisenin korsajını yukarıda tutarken diğer elimle iki parçayı bir araya getirdim. Zira Kai'ın sayesinde, bağcıklar artık bu görevi yerine getirmiyordu.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Boşta bir elim olsaydı hançerimi çekip boğazına dayardım," dedim.

"Kendini beni tehdit edecek kadar iyi hissettiğini görmek beni mutlu etti." Başını yana eğip beni süzdü.

Haklıydı. Ona teşekkür etmeliydim. Panik yüzünden nefesim kesilene kadar elbisenin ne kadar dar olduğunu fark etmemiştim. Sadece yeniden derin bir nefes alabilmenin bile, zihnimi ihtimal vermediğim kadar boşaltacağını fark etmemiştim. Bağcıkları çözmek dâhiceydi. Fakat bunu Kai'a söylemek istemiyordum.

Oyalama.

Sözcük zihnimde yankılanırken Kai'ın yaptığının bu olabileceğini düşünmeye başladım. Yine. Tartışmayı bir tampon olarak kullanmak. Dikkatimi panikten koparıp ona odaklamamı sağlamak. Öfkemi ve sıkıntımı dikkatimi dağıtıp başka yöne çekmek için kullanmak. Fakat artık beni ince hesapları değil, ilgisi daha çok şaşırtıyordu. Neye ihtiyacım olduğunu tam olarak anlaması.

"Pae." Şimdi bana daha yakındı. Yüzünden tüm neşe izleri silinmişti. "İyi misin? Gerçekten?"

"Evet. Teşekkür ederim." Dudakları seğirdi. "*Giysilerimi çıkardığın* için değil." Ofladım. "Fakat... Bana yardım ettiğin için."

Kai omuz silkti. "İkisi aynı şey."

Ona gözlerimi devirirken elim bağlayamayacağımı bilmeme rağmen elbisemin bağlarını kurcaladı. "Rica etsem..." Bir iç çektim. Bunu on-

dan istemek canımı sıkmıştı. "Rica etsem ipleri benim için bağlar mısın?"

Kai bir süre beni süzdü. "Artık geceyi odanda geçirmelisin. Biraz dinlenmelisin."

"Eh, o hâlde elbise üzerimden düşmeden odama geri dönmem gerekecek."

Dudakları seğirdi. Yanıt olarak son derece uygunsuz bir laf etmemek için kendini tutuyor olabileceğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Fakat sonra bana doğru bir adım atıp sadece, "Olur tabii," dedi.

"Çok sıkı olması gerekmiyor," deyip ağır ağır ağaca doğru döndüm. "Fakat elbise üzerimden düşmemeli." Arkamdan gelen yumuşak ayak seslerini güçlükle işittim. Sonra bağcıkları sıkan parmaklarının çıplak sırtımı okşadığını hissettim.

Bağcıkları nazikçe çekiştirdi. Neredeyse kendine güvenemiyormuş gibi. Az kalsın gülecektim. Hareketleri arkamda duran Prens'e yakışmayacak kadar çekingendi. "Bağcıkları çözmede, bağlamaktan çok daha usta olduğumu itiraf etmeliyim."

Ofladım. "Ona ne şüphe."

Sessiz kahkahası saçlarımı dalgalandırırken donakaldım. Son bir kez bağcıkları çekiştirip çabucak bağladı. Nasırları tenime sürtündü.

Ürpermemek için kendimi tutarak ona doğru döndüm ve elbisemin eteğini düzelttim. O gri gözler beni tepeden tırnağa süzdükten sonra gözlerimle buluştuğunda, Kai hırıltılı bir sesle "Boğulmuyorsun değil mi?" dedi.

Gülerek, "Hayır," dedim, "Gayet iyi nefes alıyorum. Teşekkür ederim." Söğüdün sarkık dallarının altından çıkmak için hareketlenmemle Kai yanıma geçti.

"Seni odana kadar geçireyim," dedi.

"Bunu yapmana gerek yok.

"Haklısın, yok." Koluma girdi ve kalabalık bahçeden şatoya doğru yürümeye başladık. "Fakat yapmak istiyorum."

Başımı eğip gülümsedim. "Bir centilmen gibi davranmana alışabilirim Azer."

Kai öyle uzun süre sessiz kaldı ki yanıt vermeyebileceğini düşündüm. Fakat yanıt verdiğinde sesindeki gülümsemeyi işittim. "Ben de senin için centilmen gibi davranmaya alışabilirim Gray."

38. BÖLÜM

Kai

"Bu oyunda berbatsın."

Kitt yüksek sesli bir kahkahayla karşılık verdi ve ancak matarayı dudaklarına götürüp bir yudum aldığında sustu. "Oyun Jax, Andy'nin ayaklarına her bastığında içmekten ibaret. Bunda nasıl berbat olabilirim ki?"

Kardeşimin kızarmış yanaklarına ve dağınık saçlarına bakarken benim de öyle göründüğümü biliyordum. Çimlerin üzerine oturmuş; yıldızlı göğün altında, renkli halıların üzerinde neredeyse bir saattir dönen konukları izliyorduk. Ceketimi çıkarıp üzerimde sadece gömleğimle kaldığım için yaslandığım ağacın sert kabuğu sırtıma batıyordu.

Kitt bana bir bakış attı. Hâlâ sabırla sorusuna bir yanıt bekliyordu. Onu çok bekletmedim. "Bu oyunda berbatsın çünkü ağzını ıskalayıp duruyorsun."

Kitt çenesinden aşağı akan viskiyi silerken ikimiz de güldük. Anlaşılan henüz bu balolarda içme geleneğimizi bırakacak kadar büyümemiştik ve bazı şeylerin asla değişmediğini görmek beni mutlu ediyordu.

"Bekle..." diye mırıldandı Kitt. Gözlerini diğer çiftlerle birlikte dans eden Andy ve Jax'e dikmişti. Jax gülerek tökezledi. Uzun bacakları dans adımları sırasında dolanınca Andy'nin ayağının üzerine bastı. "İşte. Asla hayal kırıklığına uğratmıyor."

"Şerefe." İç çekip matarayı Kitt'in elinden kaptım ve viskiden boğazımı yakan bir yudum aldım.

Kitt beni izliyordu. "Yarın seni bir Sınav beklerken içmeye devam etmekten emin misin?"

"İnfazcı'na biraz güven kardeşim. İçki mahmurluğundan daha kötü durumlar yaşadığım oldu."

Kitt yanıt vermeyince gözlerimi baktığı yöne çevirdim ve gözlerini ağır hareketlerle sallanan babama ve anneme diktiğini fark ettim.

Kitt sessizce, "Onu epeydir bu kadar mutlu görmemiştim... Yani... Yıllardır," dedi. Sesindeki tüm neşe kaybolmuştu. Kraliçesine sadece ona bahşettiği bir gülümsemeyle bakan Kral'ı izlerken başımı salladım. Bize... Bana asla sergilemediği sevgiyi anneme vermekten asla geri kalmıyordu.

Aklımda bu düşünceyle mataradan bir yudum daha aldım. "Belki Direniş'in icabına bakıldığında daha mutlu bir adam olur."

Kitt hantalca omuz silkti. "Konu açılmışken..." Gözlerini dansçılardan ayırıp bana çevirdi. "Susturucu'dan bilgi alabildin mi hiç?"

Onun kadar hantal bir hareketle omuz silkerek, "Onu öldürdüm," dedim.

Söylediklerimden biraz olsun etkilenmemişti. "O hâlde yanıt hayır mı?"

İç çektim. "Öyle, hayır."

"Hımm." Kitt kaşlarını çattı. "Ya bulmakla görevlendirildiğin, Loot'un yakınlarındaki şu Sıradan? Onun hakkında bir bilgi alabildin mi?"

Küçük kızın yüzü, gözlerindeki ateş kadar parlak kızıl saçları zihnimde canlandı. "Sıradan bir çocuktu. Direniş hakkında bilgisi olduğundan şüpheliyim."

Bir süre sessiz kaldık. Kitt boğazını temizledi. "Ne kadar küçüktü?"

"Çok."

Kitt başını ağır ağır salladı. "O hâlde yapmadın?"

Biraz gerildim. Kitt'le bu konuları hiç konuşmazdık. Beni bir Sıradan'ı öldürmek için şehre gitmemi gerektiren ilk görevlerimden birinin ardından ahırda, kanlar içinde kusarken bulduğu günden hiç bahsetmemiştik. Benden çok da küçük olmayan bir çocuğun canını aldığımda daha on dört yaşında bir oğlandım ve bir daha bunu yapmamaya yemin etmiştim.

O zamandan beri, Kral beni sayısız göreve göndermişti. Hepsi eğitimimin bir parçasıydı. Kitt sarayda hapsoluyordu belki ama ben, öldürmekten uzak kalma özgürlüğünü hiç tatmamıştım. Seçim yapmak nedir bilmemiştim. Bu yüzden akıl sağlığımı hepten kaybetmemek için Sıradan çocuklarını aileleriyle sürgüne gönderiyordum.

Bunu yapmakla onları yine de ölüme mahkûm etsem bile.

Ağır ağır konuşarak, "Hayır, yapmadım," diye yanıt verdim. Sadece kardeşime bu ağır sözcükleri paylaşacak kadar güveniyordum. Kitt'in taşları yerine oturtması yıllar almış, sonra odama içki içmek için geldiği, sağlıklı düşünemez olduğum bir gece benimle yüzleşmişti.

Yok etmek benim görevimdi. Kral beni duygusuzca can almak için eğitmişti. Fakat çocuklar söz konusu olduğunda kendimi bir şeyler hissetmeye zorluyordum.

Canavarların bile ahlak kuralları olabilirdi.

Bir iç çekip matarayı dudaklarıma götürdüm. "Şu an bundan bahsedecek kadar sarhoş değilim."

"Ben de." Kitt sırıtarak matarayı elimden kaptı. Sonra gözleri ilk kez fark etmiş gibi gömleğimdeki lekeye çevrildi. "Başına bir şey mi geldi?"

"Paedyn." Bir kez daha iç çektim. "Başıma Paedyn geldi."

Kitt kıkırdadı. Fakat gergin bir sesti bu. "O kesinlikle... Değişik biri."

"Sözcüklerle aran ne kadar da iyi Kitty."

Kitt başını iki yana sallayıp elini yüzünde gezdirdi. "Onu tanımlayacak sözcükleri bulamıyorum bile fakat Vebalar aşkına, o beni anlatacak sözcükleri seçmede hiç zorlanmıyor."

Omuzlarım kaskatı kesilse de kendimi rahat bir sesle konuşmaya zorladım. "Öyle mi?"

Kitt bir kahkaha attı. "Evet. Bana işitmek istediklerimi söylemeyen, aklındakini söylemekten çekinmeyen tek kişi o. Bunu da epey sıkça yaptığını eklemem gerek."

Rahat bir tavırla, "Seni yerin dibine daha sık mı sokmanı tercih edersin kardeşim?" diye sordum. "Doğru mu işitiyorum?"

Beni hafifçe itti ve sözlerimi duymazdan geldi. "Onda farklı bir ateş var. Geçen gün bana gıcık bile dedi."

İçimdeki gerilime rağmen dudaklarım seğirdi. "Haksız da sayılmaz."

Kitt sessizce, "Tuhaf bu," dedi. Gözleri kalabalık bahçeyi taradı. "Onu tanıyalı çok olmadı fakat onu tanımak için daha çok zamanım olmasını istediğimi fark ettim."

Aramızdaki sessizlik uzadı. Sözcükler havada asılı kaldı.

Tutukça, "Belki de yanılıyorumdur," dedim. "Belki de sözcüklerle aran iyidir."

Yüzünde yılık bir sırıtışla bana doğru döndü. "Ya sen onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Gözlerim gömleğimdeki lekeye gitti. Üzerimde şarap, viski ve biraz da hep Paedyn'in üzerinde olan o lavanta kokusu vardı. Paedyn o gece bana sarıldığından tatlı kokusu üzerime sinmiş, dikkatimi dağıtıyordu.

Onun hakkında ne mi düşünüyordum?

Onu düşünmediğim bir an mı var ki?

Matarayı Kitt'in elinden alıp daha önce söylediğim sözcükleri yineledim: "Şu anda bundan bahsedecek kadar sarhoş değilim."

Yalanlar.

Ayıkken bile Paedyn başımı döndürüyordu. Bana neler yaptığını, bana neler *hissettirdiğini* kabullenmem için sarhoş olmam gerekmiyordu.

Etek hışırtıları ve heyecanlı sohbetleri işitmemle yukarı baktım. Bahçelerden antrenman sahasına yürüyen konukları izledim. Kitt'e şaşkınca baktım. Yanıtı, "Hiçbir fikrim yok," oldu.

Ayağa kalktık. Dengede durmakta sadece biraz zorlanıyorduk. Kalabalığın peşine takıldık. Biz meşalelerle aydınlanan antrenman sahasına varmadan konukların yerlerini almaya başladıkları geniş, toprak zeminli bir ringin etrafında yükselen platformları fark ettim.

Tealah ringin ortasına gelip, çevresindeki konuklara gülümseyerek kendi etrafında döndü. "Ne eğlenceli! Sadece baloyla kalmadık, şimdi bir de dövüş izleyeceğiz!"

Bu gece dövüşmek gibi bir planım kesinlikle yoktu.

Kalabalık etrafına bakınarak tezahürat yaptı ve alkış tuttu. Muhtemelen gözleri yarışmacıları arıyordu. Ben de aynını yaptım. Kızlar etrafta görünmüyordu. Karşı tarafta sadece Jax, Braxton ve Ace vardı.

Birden alkolün ve çevremdeki güçlerin etkisiyle başım döndü. Elimi saçlarımda gezdirdim. Avucumdaki matara terden ıslandı. O kadar içtiğim için pişmanlık duyarken bile aklımda kalan içkiyi kafaya dik-

mek vardı. Yarışmacılara doğru gitmek için hareketlendiğimde bir el kolumu tuttu.

"Kai." Dönüp bakınca Kitt'in gözlerini bana diktiğini gördüm. "Seni yarından önce göremezsem..."

Samimiyetinden emin olmak için o iki sözcüğü işitmeye gerek duymadan, "Biliyorum," dedim. "Biliyorum."

Kitt hafifçe gülümseyerek, "Dikkatli ol," dedi. "Ve sakın öleyim deme."

"Merak etme. Benden o kadar kolay kurtulamazsın Kitty."

39. BÖLÜM

Paedyn

"Neden bu kadar uzun sürüyor? Bazen gerçekten bir prensesten farkın olmuyor." Elbisemi üzerimden çıkarırken, onu odamdan ayıran kapı Lenny'nin sesini boğuyordu.

"Sakin ol," diye mırıldandım. "Elbisemi yırtmamaya çalışıyorum."

"Evet. Tam da bir prensesin edeceği bir laf."

Gözlerimi devirip ince antrenman pantolonu, üzerine de bol, pamuklu bir gömlek giydim. "Eh, sence bir prenses balonun konuklarını eğlendirmek için dövüşür mü?"

Çizmelerimi ayaklarıma geçirirken, ellerim hançerimi alıp çizmelerden birinin içine sokma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Fakat Lenny kapıma vurup, bana aniden kararlaştırılan bir dövüş için antrenman sahasına çağrıldığımı haber vermiş, ayrıca dışarıdan silah getirmenin yasak olduğunu belirtmişti. Gümüş hançerime bakıp iç çektim. Sırf kendimi daha rahat hissetmek için bile hançeri yanıma alabilseydim ne iyi olurdu.

Yaslandığı kapıyı ardına kadar açmamla Lenny az kalsın yere devrilecekti. Homurtuyla güldüm. Lenny bana iğneli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sonra koridorda hızlıca yürümeye başladık.

Diğer İmparatorluk Muhafızlarının söylediklerime kulak misafiri olmaması için kulağına eğilip sessiz bir fısıltıyla, "Bu normal mi?" diye sordum. "Bizi baloda dövüştürmeleri? Hem de tam Sınav öncesi?"

Lenny bana bir bakış attı ve yüzünün yarısını örten beyaz maskesine rağmen gözlerindeki endişeyi seçtim. Lenny'nin duyguları hep ortaday-

dı ve yüzünden okunuyordu. "Bu yılki Sınavların hiçbir normal yanı yok."

İkimiz köşeden dönerken, ona başımı sallayarak karşılık verdim. Sonra antrenman sahasına yöneldik. Toprak ringin etrafında yükselen platformlar, çamurlu alanda abes kaçan, yeşiller ve siyahlar içinde şık giyimli konuklarla doluydu. Ringi çevreleyen meşaleler, kalabalıktaki heyecanlı yüzlerin üzerine ürkütücü gölgeler düşürüyordu.

Lenny sessizce, "Prensinden bilgi alabildin mi?" diye sordu. "Mesela belli bir tünel hakkında?"

İç çekip ona bir bakış attım. "Daha birkaç saat önce sorduğundan beri almadım."

Lenny yanıtım karşısında gülümsese de ringe ve etrafındaki kalabalığa ulaşmamızla gülümsemesi çabucak kayboldu. Gözlerimi çevremdeki tabloya çevirdim. Ortadaki Tealah'yı ve ağzından dökülen her sözcük kuvvetlenerek çıksa da onu işitmek için öne eğilen kalabalığı süzdüm.

"Sınavlara her zamanki gibi ilk elden şahitlik edemediğiniz için bu gece özel bir sürprizimiz olacak!" Kalabalık alkış tutarken Tealah konuşmasını sürdürdü. "Yarışmacılar rastgele seçilip dövüşecekler. Dövüşlerin sonucu, oyunuzu kime vereceğinize karar vermenizde faydalı olabilir."

Kalbim tekledi.

Sadece burada kaybetmekle kalmayacağım, izleyicilerin oylarını da kaybedeceğim.

Diğer yarışmacıları bulmak için kalabalığa göz gezdirdim. Ringin diğer tarafındaydılar. Anlaşılan sadece kızların üzerlerini değiştirmelerine izin verilmişti. Kızlar elbise giymezken oğlanların üzerinde hâlâ pantolonlar ve gömlekler vardı.

Gözlerim, gergin Blair'in yanında esneme hareketleri yapan Andy'ye çevrildi. Yanlarında dikilen Jax ve Braxton sessizce konuşurken, gömleğinin yenlerini sıvayan Braxton iri kollarını gözler önüne serdi. Ace biraz daha ötede dikiliyordu ve burnunu havaya dikip kalabalığı gözlemlemekten memnun görünüyordu.

Sonra gözlerim *onun* üzerinde durdu ve paçaları sıvanmış pantolonunun; bedenine yapışmış, artık içini gösteren gömleğinin üzerinde gezindi. Ayılmak için kendini suyla ıslatmıştı ve ıslak saçlarını salladığını görmemle dudaklarım cılız bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Tealah'nın ismini söylediği Kai başını kaldırıp rakibinin gözlerine baktı. Braxton bir süre Prens'e baktıktan sonra onu başıyla selamlayıp ringe adım attı. Kalbim deli gibi birkaç kez çarptıktan sonra iki oğlan dövüşmeye başladı.

Kai'ın her zamankinden dikkatsiz olması normaldi çünkü henüz tamamen ayılmamıştı. Fakat bu dezavantaja rağmen, yılların eğitimiyle hızlı hareket ederek tanıdık bir ritme ayak uydurdu. Kıyasıya bir dövüş oluyor, kalabalık atılan ve savuşturulan her yumrukla kendinden geçiyordu. Kai'ın Braxton'ı saniyeler boyunca yere mıhlamasıyla kalabalık coştu. İmparatorluk Muhafızları, ikisi birbirlerinde daha da fazla zarar vermeden Kai ve Braxton'ı çabucak ayırdılar.

Sonra Andy ve Ace'in isimleri anons edildi. İkisinin dövüşü kısa sürdü. Andy ringe çıkar çıkmaz parlak bordo kürklü bir kurda dönüştü. O hırlarken, Ace tipik numarasını yapıp rakibinin etrafını kendisinin tıpatıp aynı illüzyonlarıyla sardı. Fakat hayvan formundaki Andy, burnuyla havayı koklayıp birçok Ace'in arasında gerçek olanın kokusunu aldı. Ardından Ace tepki bile veremeden atılarak onu yere yıktı. Pençelerini Ace'in göğsüne geçirirken Andy'den çok bir hayvanı andırıyordu.

"Sırada, Blair Archer ve..." Tealah çektiği karta bakıp, "Paedyn Gray var!" diye bağırdı.

Kalbim göğüs kafesimi döverken titrek bir nefes verdim.

Bana Blair çıkmasa şaşardım zaten.

Kaderimle yüzleşmeye hazırlanıp, ringe doğru hareketlendiğimde sert parmaklar bileğimi sarıp beni döndürdü. Arkama hızla dönmemle, saç örgüm omzumun üzerinden fırlayıp az kalsın yüzüme çarpacaktı. Kai gözlerini bana dikmişti. Beni kendisine doğru öyle hızlı çekti ki yüzündeki kanlı kesikleri ve yeni yeni belirmeye başlayan morlukları ancak seçebildim.

Dışarıdan bakan biri, yürürken Prens'e çarptığımı düşünebilirdi.

Başını eğen Kai'ın dudakları kulağıma sürtündü. Konuştuğunda sesi alçak ve telaşlıydı. "Gözünü dört aç ve durmadan hareket et. Ondan daha atılgansın, o yüzden kafanı kullan, kullanabileceğin her şeyi kullan. O fiziksel olarak zayıf, bunu avantaja çevir." Sonra o duman grisi gözlerin içine bakabileceğim kadar geriye kaykılıp, "Onun dikkatini dağıt, bu konuda iyisin," diye mırıldandı.

Ardından parmakları örgümün ucuna uzandı ve hafifçe saçımı çekip, hızlıca göz kırptıktan sonra uzaklaştı.

Gözlerimi kırpıştırdım. Dönüp ringe adım atarken kafamı toparlamaya çalıştım.

Gözlerim kalabalığın üzerinde gezindi ve ancak oyma, ahşap bir koltukta Kraliçe'nin yanında oturan Kral'ın gözleriyle buluştuğunda durdu. Yüzündeki o kibir dolu memnuniyeti hayal ettiğimden şüpheliydim. O an, eşleşmelerin ne kadar *rastgele* olduğunu merak ettim. Bunun Kral'ın işi olması beni biraz olsun şaşırtmazdı. Muhtemelen halkın istediği kadar, o da Blair'in beni paramparça edişini izlemek istiyordu.

Kitt'in gülümsemesi yanındaki babasının gülümsemesinden daha farklı olamazdı. Başını hafifçe sallayıp beni bu küçük jestle yüreklendirdi. Sonra gözüme çarpan eflatun dikkatimi ringe ve karşımdaki rakibe çevirdi. Blair'in saçları şu an bir tokayla bağlanmıştı ve yürürken öne arkaya sallanıyordu.

Ayaklarının toprağa değmesiyle oyun başladı.

Bir bıçak kendimi yere atmamla ıslık çalarak başımın üzerinden geçti. Bir balta bana doğru uçarken Blair'in gırtlaktan gelen alaycı kahkahasını işittim. Ringi çevreleyen raflardaki silahları üzerime yağdırıyordu. Bunu yapmaya izni olup olmadığından emin olmasam da, silahlardan sakınmakla uğraşırken bunun üzerine düşünecek fazla zamanım olmadı.

Küçük, feci keskin bir bıçak havayı yardı. Kendimi yana atsam da derimi kesti. Bıçağın armağanı olan yakıcı, tenimi dağlayan bir acı elmacık kemiklerime yayıldı.

Blair, "Psişik becerilerin seni bu saldırıya karşı önceden uyarmadı mı?" diye mırıldandı. Etrafa dağılan silahları bana fırlatmaya devam etti. Kalbimin kulaklarımın içinde atan sesi yüzünden etrafımızı çeviren kalabalığın haykırışlarını güçlükle işitiyordum.

Bu dövüşte başardığım tek şey kendimi yormak olmuştu. Blair'in maçı erkenden bitirmek istemediği belliydi. Yoksa beni boğar ve çekip giderdi. Hayır. Önce benimle eğlenmek, neler yapabileceğini kalabalığa göstermek istiyordu.

Uzun süre savunmada kalamazdım. Fakat bıçakların beni kevgire döndürmesini de istemiyordum.

Hadi bakalım.

Üzerine atıldım. Fakat doğrudan üzerine yürümek yerine zikzaklar çizdim. Gözleri hafifçe büyüdü, belli ki bunu beklemiyordu. Fakat kendini hemen toparlayıp bana silahlar, dallar ve taşlar fırlatmaya başladı.

Yakasına bir yapışabilsem...

Blair bir dövüşçü değildi ve bunun da farkındaydı. Bu yüzden birçok Seçkin gibi o da gücünün ardına gizleniyordu. Becerisi olmasa bu maç çoktan biterdi.

Zikzaklar çizmeme rağmen beni ringin kenarına püskürtmeye devam ediyordu. Blair bana sakınmam gereken keskin nesneler fırlattığı sürece ilerleme kaydedemezdim.

Bir taş omzuma çarptı. Sertçe. Düşün. *Düşün.*

Blair bana uçan nesneler göndermeyi bıraksa da, bu kez bir bilek hareketiyle ayaklarımı yerden kesti. Toprak zeminin bir metre kadar üzerinde süzülürken boğazımdan boğuk bir haykırış çıktı.

Sonra beni yere bıraktı.

Sertçe yere düştüm. Hava akciğerlerimden kaçarken nefes almak için kendimi zorladım. Nemli havayı içime çekmeye çalışarak yattığım yerden bir toz bulutu kalktı.

Ayağa kalk.

Her yanım sızlasa da güçlükle ayağa kalktım. Blair kalkmaya yeltenmem karşısında bir nebze şaşırmıştı.

Dikkatini dağıt.

Kai'ın sözleri zihnimde çınlıyordu. Sonra aklıma bir fikir geldi.

Yerden omzumdaki ağrının sorumlusu olması hayli olası olan bir taş aldım ve avucumda sıktım. Blair bana nesneler göndermeye devam ediyor, ben de sağa sola kaçarak, eğilerek ve yuvarlanarak saldırılardan sakınıyordum. Parmaklarım ring zeminine dağılmış silahların arasında bir bıçak buldu.

Tek, çevik bir hareketle kolumu geriye atıp bıçağı yüzüne fırlattım ve hemen ardından da taşı gönderdim. Blair her şeye ara verip, rahat bir tavırla ellerini kaldırarak bıçağı ve taşı kendisine isabet etmeden durdurdu. Elimden gelenin en iyisinin bu olduğunu düşünmesi onu keyiflendirmişti.

Ya da o öyle sanıyordu.

Blair tüm dikkatini üzerine gelen nesneleri durdurmaya verirken hiç zaman kaybetmedim. Sıçrayıp, onu belinden kavrayarak yere yık-

tım. Birlikte toprağın üzerinde yuvarlandık. Oflayan Blair'in akciğerlerindeki hava boşalmıştı ve beni üzerinden atmadan önce birkaç saniye kazanmıştım.

Fakat bana o kadarı yeterdi.

Bu mücadelenin amacı kazanmak değil, bir mesaj vermekti. Kendime ve beni izleyen herkese hâlâ bir tehdit olduğumu ispatlamaktı. Onlar gibi güçlerim olsa da olmasa da canlarını yakmanın bir yolunu bulacaktım.

Yumruğumun Blair'in çenesine çarpmasıyla başı yana savruldu. Muhtemelen yumruğun verdiği acıya, insanların ona yumruk atmaya çalışacak kadar bile yaklaşmasına yabancıydı. Afallamıştı. O mükemmel, küçük burnuna sıkı bir yumruk daha indirdim. Burnundan kanın boşanmasını izledim. Yumruğumu yeniden kaldırdım...

Fakat Blair nihayet kendisini toparlamıştı.

Tiz bir çığlıkla beni bez bebekmişim gibi havaya fırlattı. Sert zeminle çarpışıp, kendimi bir kez daha yıldızlı göğe bakıp güçlükle nefes alırken buldum.

Hayal kırıklığı içinde tiz çığlıklar attığını işittim. Muhtemelen ağrıyan çenesini ovuşturup kanayan burnunu tutuyordu. Öfkeyle uzaklaşan çizmelerin sesinden, insanlar kusursuz yüzünü yara bere içinde görmesinler diye bir Şifacı'ya koştuğunu anladım. Özellikle de o yara bereye ben sebep olduğum için. Bir Kenar Mahallelinin kendisinde bıraktığı yaraları kimseye göstermeye cesaret edemiyordu.

İzleyicilerden alkışlar, tezahüratlar ve hayret nidalarının yükseldiğini işittim. Bir gülümseme dudaklarıma yayılırken kendimi kahkahalarla sarsılır hâlde buldum. Toprakta sere serpe uzanırken kahkahalarıma engel olamıyordum.

Maçı kaybetmiş olabilirim fakat gururu incinen Blair oldu.

40. BÖLÜM

Kai

Bir dağın eteğinde uyandım.

Plummet Dağı.

Bundan emin olmamın tek nedeni, buraya daha önce babamla korkularımla baş etmek için gelmemdi.

Fakat yalnız değildim.

Yanımda inleyen Andy'nin gözleri açıldı. Ayağa fırladı. Benim birkaç dakika önce yaptığım gibi, o da gözünü dört açıp etrafına bakındı.

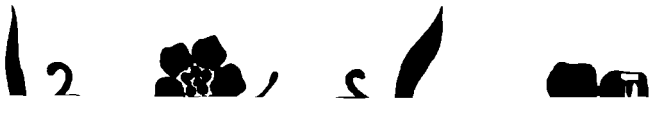
Başım zonkluyordu. Onca alkolden, dün geceki dövüşlerden ve buraya getirilmem için bana verilen uyuşturucudan sonra, savaş alanlarında bile kendimi daha iyi hissettiğimi söyleyebilirdim. Fakat Plummet'a varmamla ilk fark ettiğim elime karalanan yazı oldu. Avucumdaki eğri, aceleci el yazım çok önemli bir mesaj aktarıyordu.

Ayıkken kendisine dokunabileceğimi söyledi.

Önceki geceye dair diğer her şeyi çok net hatırlamama karşın, bunu yazdığımı hiç anımsamamama şaştım. Paedyn'in bedenime yaslanan bedeni, sohbetimiz, ben elbisesinin bağcıklarını çözmeden önce yaşadığı panik. Dudaklarım bu düşünceyle kıvrılsa da, Paedyn'in dövüş sırasında Blair'i nasıl yere yapıştırıp kanını döktüğü gelince gülümsememek için kendimi tuttum.

"Vebalar aşkına, neler oluyor?"

Braxton da kalkmış, öğlen güneşi karşısında gözlerini kırpıştırıyor-

du. Eflatun saçları Braxton'ın arkasında parıldayan Blair de onun kadar şaşkın ve gergin görünüyordu. Birbirimize bakıp önceki gece ne kadar kıran kırana dövüştüğümüzü, kavganın sonunu getiremeden bizi nasıl ayırdıklarını anımsadık.

Buruşuk notu cebimden çıkarıp toprak zemine attım. "Bize bunu bırakmışlar."

Blair'in kâğıdı alıp sıkkın bir sesle notu okuduğunu işittim:

Hoş geldin ikinci Sınava,
Bizce vakit geldi takım oyununa,
Zirveye varmak için var on iki saatlik zamanın,
Diğer takımı yenmek için durmadan tırmanmalısın.

"Hadi oradan." Yanımda dikilen Andy homurdanıp ellerini kirli yüzünde gezdirdi.

"Pardon," dedi Blair. "*Birlikte* mi çalışacakmışız?"

Babam bizimle oynamaktan keyif alıyor.

Önceki gece yarışmacıların arasındaki gerilimi tırmandırmak için bizi dövüştürmüş, içimizde birbirimizi parçalama isteği uyandırmıştı. Uzun rauntlar boyunca rastgele rakiplerle dövüşmeye zorlanmıştık ve akşama kadar süren dövüşler yorgunluğumuzu katlamıştı. Şimdi ise, önceki gece başlattığımız şeyin sonunu getirme arzusuyla mücadele ederek omuz omuza çalışmaya zorlanıyorduk.

Ayağa kalktım. Başım zonklarken gözlerimle gökyüzünü taradım. Güneş bana ikindinin yaklaştığını söylüyordu. Bu da gece boyunca tırmanacağımız anlamına geliyordu.

Ne heyecanlı ama.

İç çekip, "Gün ışığını heba ediyoruz," dedim. "Hareketlenelim."

Sınavın ve bizden, birbirimizi paramparça etmek yerine birlikte çalışmamızın beklenmesinin şaşkınlığı içinde tırmanmaya başladık. Plummet devasa bir dağ olmasa da en hafif tabirle ürkütücüydü. Şimdilik sık ağaçların arasında ve dağın eteğindeki taşlık arazide yürüyorduk. Daha yukarılara çıktığımızda ağaçlar seyrekleşecek, yerlerini daha dik kayalar ve kaygan yokuşlar alacaktı. Ölümcül zeminine ek olarak, Plummet daha da ölümcül hayvanların yuvasıydı. Tam on iki saat boyunca yiyeceğimiz, suyumuz, silahımız ve birbirimize zerre güvenimiz olmadan tırmanacaktık.

Göz ucuyla bazı Görüler'i seçtim. Hızla ve sessizce hareket ederek ilerleyişimizi belgeliyorlardı. Dağ yamacında onlarcası görevlendirilmiş olmalıydı. Menzillerine girmemizi bekliyor, görevi kendilerinden önceki Görü'den devralıyorlardı.

Blair ve Braxton yakınımda hantal hareketlerle tırmanırken birbirlerine denk bir kuşkuyla bakıyorlardı. Andy yanımdan ayrılmayıp bana kime sadık kalacağını belli ediyordu. Tek eğlencem Andy olmuştu. Abuk sabuk konuşması zihnimi tepemizde yükselen dağdan uzaklaştırıyordu. Andy *takım çalışmasının* elini kolunu bağladığından yakınıyor, aksi takdirde nasıl bir şahine dönüşüp bizi tozun içinde bırakacağını söylüyordu.

"Peki," dedi. İki saattir tırmanmaktan biraz nefes nefese kalmıştı. "Bir şey görüyorum ama ne? Size ipucu, ilk harfi T..."

Blair, "Of, Vebalar aşkına, kes şunu," diye söylendi. Zihin gücüyle bir çam kozalağını havaya kaldırıp Andy'ye fırlattı. "Bir saattir bir şeyler *görüyorsun* fakat oyunu senden başka oynayan yok. İçimden şu *takım çalışması* konusunu unutup *kafanı koparmak* geliyor." Andy sırıtırken Blair neredeyse hırlıyordu.

Andy kibirli bir gülümsemeyle, "Bak ne diyeceğim," dedi. "Biraz olsun değişmedin Blair." Omuz silkti. "Sanırım can çıkıyor fakat bir şıllığın huyu çıkmıyor."

Bu sözlerin üzerine, Blair yerden bir kozalak ordusu kaldırıp Andy'yi sessizce tehdit etti. "Yerinde olsam çenemi kapardım. Yoksa boğazına bir kozalak kaçabilir..."

Andy şarkı söyler gibi, heceleri uzatarak, "Beni haklı çıkarıyorsuuun," dedi.

Blair kozalakları bırakıp gücünü yerdeki devasa taşlardan birine odakladı. Taşı Andy'nin üzerine göndermesiyle benim de üzerime göndermiş oldu. Blair'in becerisini ödünç alıp bir el hareketiyle taşın yönünü değiştirdim. Bizden uzaklaşan taş, yakınlardaki bir ağaca çarptı.

"Bu kadarı yeter hanımlar." Sesim sıkkın çıkıyor, o anki ruh hâlimi yansıtıyordu. "Kavganızın ortasında kalmak istemiyorum."

Braxton homurdanarak bana destek verdi. Gergin bir sessizlikle tırmanışımıza devam ettik. Güneş gökyüzünde ağır ağır ilerliyor, tepemize çöküyordu. Yüzümden ter damlaları akıyordu ve boğazım suya hasret kalmıştı.

Sonra bir çığlık sessizliği bozdu.

Dönüp bakınca, Andy'nin baldırını tutarak gözlerini yere diktiğini gördüm. "Kai," diye fısıldadı. "Sa-kın kı-mıl-da-ma."

Andy'nin baktığı noktaya bakınca bana dikilen onlarca boncuk gibi siyah göz gördüm. Yılanlar. Aç ve öfkeliydiler. Çevremizdeki birçok çalı ve kaya yüzünden sayılarından emin olamıyordum bile. Fakat endişelenmemi gerektirecek kadar çok sayıda olduklarından emindim.

Blair etrafımızda sürünen yaratıkları görünce çığlık atmamak için kendini tutarken Braxton sessiz bir küfür savurdu.

Gözlerimi yerden ayırmadan, ağır ağır konuşarak, "Peki," dedim, "Bu işin icabına sen ve ben bakacağız Blair." Blair fal taşı gibi açılmış gözlerini bana çevirdi. Soğuk tavırları korkunun etkisiyle değişmişti.

Korkusunu gizlemeye çalışarak sertçe, "Ne yapacağız?" diye fısıldadı.

Uzun bir nefes verdim. Ona ne yanıt vereceğimden emin değildim. Yakınımdaki bir yılan her saniye bana daha da yaklaşıyordu. Ne yapacağımı bilemez hâlde yılana baktım. "Buradaki yılanların icabına ben bakarım," deyip Andy'yle dikildiğimiz noktaya başımla işaret ettim. "Sen de oradakileri hallet."

"*Halledeyim* mi?" diye tısladı Blair. Sesi çevremizi saran yılanların sesinden farksız çıkmıştı.

"Evet. *Hallet*." İç çektim. "Muhteşem bir plan olmasa da... Fırlat şunları."

"*Fırlat şunları* mı?"

Sorusuna aldırış etmeden, "Hazır mısın?" diye sordum. Blair bir şeyler homurdandı. Bunu evet olarak kabul ettim. "İyi." Duraksadım. "Haydi."

Blair'in gücüyle ayaklarımızın dibinde sürünen yılanlara körlemesine uzandım. İri bedenlerden üçünü yerden kaldırıp dağın ötesine uçurdum. Bir tıslamalar korosunu işitmemle iki yılan daha gördüm ve onları da arkadaşlarının yanına gönderdim.

Onlarcası vardı. Blair ve ben yılanları iki koldan uzağa uçuruyor, yılanlar bize fazlaca yaklaştığında sağa sola kaçıp hızlı ayak hareketleri yapıyorduk. Andy'nin ciyakladığını işitmemle döndüm ve bir yılanın onun üzerine atıldığını gördüm. Ağzı açık yılan dişlerini ete batırmaya hazırdı. Andy ikinci kez bacağından ısırılmadan evvel yılanı havaya kaldırdım.

Yılanların yuvasından nihayet düşe kalka uzaklaşmamızın ardından Andy tökezledi. Hemen yanına koştum. "Isırılmışsın." Bundan şüphe yoktu. "Bir bakayım şuna." Yüzü kireç kesilen Andy'nin elini bacağından

çekmesiyle iki derin diş izi göründü. Kan ayağından akıp ayakkabılarına sızıyordu.

Terden yapış yapış olan alnındaki koyu kırmızı saçlarını geriye atıp gözlerine baktım. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Andy nefesini kesen bir kahkaha atıp, "Eh," dedi, "Gururum bedenimden daha fazla incindi sanki. Yılanın yaklaştığını görmedim bile. Sonra diğerleri ortaya çıktı ve... Üzgünüm."

Andy susup dağın ardında batmaya başlayan güneşe baktı.

"Hey, hiçbirimiz yılanların geldiğini görmedik, unuttun mu? Şimdi kendini nasıl hissettiğini söylemelisin bana."

Vebalar aşkına, ne olur zehirli olmasın.

"İyiyim. Canım fena yanıyor fakat iyiyim."

Şimdilik.

Dillendirilmemiş sözcükler ikimizin arasında asılı kaldı.

Tek sorunumuzun Andy'nin duyduğu acı olmasını diliyordum. Kaybetmeyi göze alamayacağım birkaç kişiden birini daha kaybetmenin eşiğine gelmemeyi diliyordum.

"Yürüyebilecek misin?" diye sordum.

Andy bir adım attı. Yüzü acıyla buruştu. "Evet, iyiyim."

"Hadi oradan," diye mırıldanıp önünde çömeldim. "Haydi. Sırtıma çık." Ona omzumun üzerinden hafifçe gülümsedim. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Andy boğuk bir kahkaha attı. "Cidden, ben iyiyim..."

"Eh, belli ki değilsin." Blair'in telaşlı sesi araya girdi. "O yüzden onun lanet olası sırtına bin de yola devam edebilelim." Tırmanmaya başlayıp, "Vebalar aşkına, takım çalışmasından nefret ediyorum," gibi bir şeyler mırıldandı.

"Küçük bir hayvana dönüşsem beni daha kolay taşıyabilirsin, ne dersin?" Andy'nin sesi kuşkulu çıkıyordu. "Fakat o hâlde uzun süre kalabileceğimden emin değilim."

"Enerjini sakla. Haydi. Hop." Dizlerini arkadan tutup sırtıma çıkmasına yardım ettim. Andy omuzlarıma tutundu. Uzun boylu ve zayıftı. Ağırlığı beni fazla zorlamazdı.

Şimdilik.

Sonra yeniden tırmanmaya başladık.

41. BÖLÜM

Paedyn

Ayakkabıma taş kaçmıştı. Son yarım saattir orada olsa da, ellerim düşüp ölmeyeyim diye sağa sola tutunmakla meşgul olduğundan bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

Saatlerdir tırmanıyorduk. Artık ağaçlar seyrekleşmiş, yerlerini kaygan bitkilerle kaplı dik yokuşlar almıştı. Ellerim büyük kayaları kavrarken, biraz soluklanıp gözlerimi hedefimize diktim.

Zirveye.

Sürekli tırmanmamıza rağmen zirve hâlâ çok yüksekteydi. Yanımdaki Jax benim kadar hızlı soluyordu. Nefes nefese, "Sanırım formdan düşmüşüz," dedim.

Jax gülümseyip hırıltılı bir sesle, "Öyle mi dersin?" dedi.

Gülerek ayaklarımı yeniden hareket etmeye zorladım. Bacaklarım titriyordu ve saatlerce yiyecek ve su olmadan tırmanmaktan tutulmuştu. Bir elimi Jax'e uzatıp epey dik bir kayalıktan geçmesine yardım ettim. Bana defalarca benzer şekilde yardım etmesinin karşılığıydı bu.

"Ne sevimli."

Sesi işitmemizle Jax ve ben kaskatı kesildik. Ne de olsa o sesin sahibi ikimizi de öldürmeye çalışmıştı. Dilimi ısırıp kendimi içimde alevlenen öfkeyi bastırmaya ve onu duymazdan gelmeye zorladım.

Hemen ötemizde tırmanışına devam eden Ace abartılı bir iç çekti. "Eh, ne tuhaf bir durum. Üçümüz *takım* olmak için eşleştik."

Tuhaf değil, kasıtlı.

Kral'ın yaptığı her şey bilinçliydi. Sapkındı. Bu Sınav da bir istisna değildi. Dövüşler, takımlar ve yarışmacılar arasındaki gerilim... Tüm bunlar hesaplanmıştı.

Ace arkamdan "Ne yani? Zirveye varana dek beni görmezden mi geleceksiniz?" diye söylendi.

Eşleştiğim diğer Seçkin Jax olduğu için minnettardım. Böylece iki takım arkadaşımı da öldürme isteğiyle savaşmayacaktım. Fakat Jax'e muhtemelen fazla güvendiğim düşünüldüğünde bu kötü de olabilirdi. Fakat bu düşünceye arkamdaki oğlana yaptığım gibi boş verip dikkatle tırmanmaya devam ettim.

"En azından..." Ace'in sözleri haykırmasıyla yarım kaldı. "Paedyn! Dikkat et!"

Dönüp Ace'e baktığımda ayak bileklerimin etrafında sürünen devasa yılanı gördüm. Boğazımdan boğuk bir çığlığın kopmasına engel olamadım ve tökezledim. Ayak bileğim bir taşa takılınca geriye devrildim. Dağdan muhtemelen ölümün kucağına düşmeden önce son gördüğüm ayağımın değmesiyle gölgelerin arasına kaçışan yılan oldu.

İllüzyon.

Fakat iş işten geçmişti. Bedenim düşüyordu ve yokuştan aşağı, düşüşümü durdurmamın hiçbir yolu olmadan yuvarlanacaktım.

Ne acınası bir ölüm...

Birden sırtımda iki el hissettim. Ben kayalara çarpıp dağdan aşağı yuvarlanmadan, biri beni çekiştirip düşmeme engel oldu.

Jax sıktığı dişlerinin arasından, "Tuttum seni," dedi. "Sanırım."

Bir elimi uzatıp, en yakınımdaki sivri çıkıntılı kayaya tutunarak dengemi topladım. Titreyen bacaklarımın üzerinde neredeyse dik durduğumda Jax yeniden karşıma Kırpıldı. Ter içindeydi ve soluk soluğa kalmıştı. Kendi hâlimin de ondan farklı olmadığından emindim ama ona cılız bir gülümsemeyle karşılık verdim ve gözlerimdeki minneti görmesini umdum. Bu oğlan rakibinin arkasına Kırpılıp beni son anda...

Düşünce zihnimden silindi. Beynimde olması muhtemel diğer tüm mantıklı düşüncelerle birlikte. Titreyen bedenime güvenmediğimden bir kayaya tutunarak Ace'e doğru döndüm.

Ace'in gülümsemesi soğuktu. "Dikkatli ol. Takım arkadaşımın yaralanmasını istemem."

Öfkeyle, "*Seni*..." dedim. Yokuştan aşağı kayıp çıplak ellerimle onu boğmama ramak kalmıştı...

Jax sessizce, "Yapma," dedi. "Henüz değil."

Duraksadım. Gözlerimi ağır ağır onun siyah gözlerine çevirdim. Uzunca bir duraksamanın ardından derin bir nefes alıp başımı salladım. Jax haklı olarak takım arkadaşımızı öldüremeyeceğimi hatırlatmıştı. Ayrıca öfkesini dizginlemekte benden çok daha başarılıydı. Böylece hantal hareketlerle dağa doğru dönüp tüm dikkatimi tırmanışa verdim.

Bir süre sessizce tırmanmamızın ardından kuruyan boğazımı temizleyip yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim Jax," dedim. "Bana yardım etmek zorunda olmasan da ettin."

Jax omuz silkip, "Tabii ki sana yardım edecektim," dedi. "Ayrıca sana yardım etmesem kardeşlerim beni asla affetmezlerdi."

Kardeşleri.

Kai'la ilk Sınav sırasında dans ettiğim gece –hayatlarımız hakkında içtenlikle konuştuğumuz gece– Prenslerin Jax'e çok yakın olduğunu öğrenmiştim. Kai bana danışmanların Shallows'ta geçirdikleri gemi kazasından ve oğullarını daha altı yaşındayken nasıl evlat edindiklerinden kısaca bahsetmişti.

Kendimi sessiz bir kahkaha atmaya zorladım. "Bilmem, Kai'ın rakiplerinin sayısının azalmasını dert etmeyeceğinden eminim."

Jax bana tuhaf bir bakış attı. Belli ki gülmemeye çalışıyordu. "O rakip sen değilsen." Yanıt olarak ofladım. Fakat Jax konuşmasını neşeyle sürdürdü. "Kai'dan bahsetmişken, o bununla nasıl başa çıkıyor acaba?"

"Neyle?"

Jax homurdanarak sivri bir kayanın üzerine oturdu. Sonra nefes nefese, "Bu dağ ile," dedi. Yüzüme şaşkın bir ifade oturunca, "Yüksekler-den nefret eder," diye ekledi.

Güçlükle nefes alarak, "Ne?" dedim. "Fakat ilk Sınavda onun Whispers'taki çamlara tırmandığını görmüştüm. Çok da..."

"Rahat mıydı?" Jax bir kahkaha attı. "Hatta sakin miydi? Evet, hislerini gizlemekte çok ustadır."

Kendi kendime "Taktığı bir başka maske daha işte," diye mırıldandım.

Jax başını salladı. Bunu yapmasıyla yüzünden aşağı bir ter boncuğu aktı. "Yükseklikle baş etmekte artık çok daha iyi. Fakat bunun tek sebebi Kral'ın ona verdiği eğitim."

Kral'ın çarpık *eğitimini* yeterince biliyordum. Fakat Kai yükseklik korkusundan hiç bahsetmemişti. "Kral ne yaptı?"

"O... Kai'ı Whispers'ın en yüksek ağaçlarına tırmandırdı. Tekrar tekrar. Kai'ın korkusunu yendiğine ikna olana dek."

"Ne?" Sesim beni dağda taşıyan bacaklarım kadar titrek çıkmıştı.

Öz babası onu en büyük korkusunu tekrar tekrar yaşamaya zorlamış.

Anlaşılan Kai'ın baş ettiğini söylediği işkence sadece fiziksel değildi. "Kai müstakbel İnfazcı olmak için eğitim alırken ben küçüktüm. Fakat eve kan ve gözyaşları içinde döndüğü geceleri asla unutmayacağım." Jax başını eğip ayaklarına baktı. Birden onu daha önce hiç görmediğim kadar ciddileşti. "Sanırım ondan korkacağımdan endişe ediyordu. Bu yüzden her gece odasına sessizce dönerdi. Fakat ara sıra onu görürdüm. Kılıcını karyola direklerine sapladığını işitirdim." Bir süre sessizce tırmandık. Huzursuz düşüncelerime, boğazımdaki düğüme ve gözlerimin gerisindeki baskıya aldırış etmedim. Sonra Jax'in yüzüne yorgun bir gülümseme yayıldı ve "Fakat onlar gibi kardeş de yoktur," dedi.

Ace sözcükleri uzatarak, "Tatlı sohbetinizi yarıda kesmek beni üzse de..." dedi, "Bunu hisseden sadece ben miyim acaba?"

Beni başka bir illüzyonla kandıracağını düşünerek Ace'in sözlerini duymazdan gelecektim ki bir şey hissettim. Bedenime dağdan gelen hafif bir sarsıntı yayıldı. Küçük taşlar etrafımızda takırdıyordu. Yere eğilip tutunabileceğim bir şeyler aradım.

"Heyelan," diye mırıldandım.

İçim önce korkuyla, hemen sonra da kararlılıkla doldu.

Bugün ölmeyeceğim. En azından kayalar yüzünden ölmeyeceğim.

Üzerimize yuvarlanan, bizi ezmek için yarışırken birbirlerine çarpan ağır kayaların sesi karşısında hissettiğim paniği bastırdım. Yanımda duran Jax nefes nefese, "Eee?" dedi. "Plan nedir?"

"Ölme," dedim.

Ace içinde bulunduğumuz duruma göre fazla rahat bir tonda, "Ne de faydalı bir tavsiye," diye mırıldandı.

Ben kayaların üzerimize gelişini izlerken taşların gümbürtüsü şiddetlendi. Kayalardan sakınmak hiç de kolay olmayacaktı. Yamaç dikti. Bu yüzden düşüp ölme riski olmadan sağa sola sıçramak zordu. Yerdeki kayaların arasında kalan bitkilere ve çimenlere tutunarak yuvarlanan kayalardan kaçıyordum.

Jax düşen kayalardan Kırpılarak kaçıyor, gözümün önünde bir belirip bir kayboluyordu. Ace arkamda bir yerlerdeydi ve şanslıysam bir kaya onu çoktan dağdan aşağı yuvarlamıştı.

Sağa kaçtım. Kolumu ezilmekten güç bela kurtardım. Sonra sola sıçradım ve...

Bir şey başımın yanına çarptı.

Gözümün önünde benekler uçuştu. Başım dönüyordu. Afallamıştım ve bana seslenildiğini güçlükle fark edebildim. Başımı kaldırınca bir kayanın beni ezmek üzere olduğunu gördüm. Kendimi yana attım ve sertçe yere çarptığımda herhangi bir şeye tutunmak için uzandım. Sonra sarsıntı geldiği kadar hızlıca kesildi. Dağ altımda hareketsizleşmiş, kayaların yuvarlanışı yavaşlayıp durmuştu.

Güçlükle ayağa kalktım. Sıcak, kıvamlı sıvı içlerine kaçmasın diye gözlerimi kırpıştırdım. Kanın yüzümün yanından aşağı aktığını, oradaki yaranın zonkladığını hissedebiliyordum. Beyin sarsıntısı geçirdiğimden neredeyse emindim. Tıpkı kusacağımdan da neredeyse emin olduğum gibi.

"Jax? İyi misin?" diye seslenip bir adım ilerledim ve kayalara yaslanmak için uzandım. Evet, sanırım kusacaktım.

"Ben iyiyim," diye seslendi Jax. Karşıma Kırpıldı. İkimiz de çizikler ve tenlerimizde ağır ağır belirmeye başlayan morluklar içinde kalmıştık.

Ace, "Sorduğun için sağ ol Paedyn, ben de gayet iyiyim," dedi. Hissiz sesinde sevecenlikten eser yoktu.

Elimin tersiyle yaramdan gözüme damlayan kanı sildim. "Ne yazık."

42. BÖLÜM

Kai

Her yerim ağrıyordu. Ayaklarım. Sırtım. *Bedenim.*

Yorgunluğum ve açlığım, bir de içinde bulunduğum durum bana azap veriyordu. İşkencelere göğüs germiş, en büyük korkularımla yüzleşmiş, ordulara komutanlık etmiştim fakat ölümüm bir dağa içki mahmuru tırmanmaktan olacaktı.

Sırtıma sarılan Andy'nin de durumu kolaylaştırdığı söylenemezdi. Sorun ağırlığı değildi. Hele ben Braxton'ın gücünü ödünç almışken. Hayır, sebep sırık gibi olduğu için uzun kolları ile bacaklarının tırmanışımı güçleştirmesiydi.

"Bu kadar da sıska olunmaz ki," diye mırıldandığımda omzuma inen cılız bir yumrukla ödüllendirildim.

Güzel. En azından bana vuracak gücü var.

Rahat bir tonda, "Buradan kurtulduğumuzda seni şişmanlatmak için kendi ellerimle çörek pişireceğim sana," diyerek sözlerimi sürdürdüm.

Andy teklifime homurdanarak onay verdi. Sesi cılızdı. Hızla tükeniyordu. Teni marazi bir beyaza çalmıştı ve ay ışığı, rengi daha da açıyordu. Nefes darlığı çekiyordu.

Acı ile zehir arasındaki farkı biliyordum ve bu, kesinlikle zehrin etkisiydi.

Bu yüzden onu uyanık tutup oyalıyordum. Onunla alçak sesle konuşuyor, ona takılıyor, geçmiş günleri yâd ediyordum. Bana çoğunlukla cılız kahkahalarla ya da başını sallayarak yanıt verse de her şeyi sessizliğe yeğliyordum.

Tek rehberimiz, uyandığımızdan beri tırmandığımız dağı soluk ışığıyla pek de aydınlatmayan aydı. Yamaç öyle dikti ki ellerimi tırmanma işinde kullanmam için Andy artık bacaklarını belime dolamıştı.

Yorgunluğuna ve duyduğu dayanılmaz acıya yenilen Andy'nin başının omzuma düştüğünü hissettim. Yumuşak bir sesle "Hey," deyip onu uyanık tutmak için hafice sarstım. "Varmak üzereyiz. Az kaldı." Bitkince başını salladığını hissettim ve hızımı artırmaya çalıştım.

Yukarıda zirvenin düz yaylasını görebiliyordum.

Az kaldı.

Tırmanıyordum. Ellerim kayalara sürtüyor, ayaklarımın altındaki taşlar kayıyordu. Defalarca ayağım, elim kaymış, ikimizin düşüp talihsiz bir sonla buluşmamıza ramak kalmıştı. Fakat varmak üzereydik. Kâbus sona ermek üzereydi. Neredeyse kurtulmuştuk.

Çevremizde sıralanmış bedenlerin gölgelerini gördüm. Bizi bekliyorlardı. Görüler, zirveye nefessiz, ter içinde ve bitkin hâlde zorlu tırmanışımızı izliyordu.

Coşkulu.

Başarmıştık.

Bedenimi uçurumun kenarından yukarı taşıdım. Andy bana tüm gücüyle sarılıyordu. Yorgunluk belimi bükse de gururum beni ayağa kalkmaya zorladı.

Şaşkın hâlde ayağa kalkmamızla yanımda duran Braxton, "Başardık," dedi. Aşağıdan göründüğünden çok daha geniş olan yayla taş ve toprakla kaplı, engebeli bir levhaydı. Etrafıma bakınıp, çevremi kolaçan ettiğimde zirveye yayılmış onlarca Görü'yü fark ettim.

Sonra gözlerim zirvenin uzak ucuna gömülmüş uzun, ahşap direğe çevrildi. Direğin ucuna yeşil, yırtık pırtık, rüzgârda dalgalanan bir bayrak asılmıştı.

Ne tür bir yeni oyun bu?

Göz ucuyla bir hareketlilik seçtim ve loş ışıkta gözlerimi kısıp, yaylanın diğer yanından tırmanarak yanımıza gelen figürlere odaklandım. Karanlığa rağmen onların kim olduklarını anlamıştım.

Jax. Ace. Paedyn.

Hepimiz birbirimize baktık. İki grup da şaşkın, kıpırtısızdı.

Bir Görü öne çıktı. Elindeki yırtık pırtık kâğıtta yazılanları anlaşılır bir sesle okudu. "Sevindik bir olmayı öğrenmenize. Fakat daha var Sınavın bitmesine. Oyunun kuralları biraz değişti. Bayrağı ilk kapan gelir

birinci." Boğazını temizleyip okumaya devam etti. "İçinizden sadece bir kişi galip çıkacak. Tek soru var. Bu kişi *kim* olacak?"

Sessizlik. Durgunluk.

Görü'nün sözleri zihnimde şekillenip beynimin içine sızdı. Şaşırmamam gerekirdi. Eğlenceli bir seyir olacaktı bu. Başta birlikte çalışmamızı, sonunda da birbirimizi mahvetmemizi izlemek.

Plummet'ın zirvesine ulaşmak ne kadar zor olsa da oyun çok kolay kalmıştı. İşin içinde hep bir iş, hep ödenecek bir bedel olduğunu bilmem gerekirdi. Bunu bana öz babam öğretmişti.

Birbirimize baktık. Gözlerimiz rakiplerimiz ve zaferimiz için bir anda hayati olan yırtık pırtık bayrağa çevrildi.

Sonra birbirimize saldırdık. Kargaşa.

43. BÖLÜM

Paedyn

Dört bir yanım karanlıkla ve yıkımla çevrildi. İki grup birbirine girdi. Güçler çarpışıyor, haykırışlar geceyi bölüyordu. Fakat gözlerim loş ışıkta onun gözlerini bulduğunda, tereddüt etmeden yumruğumu çenesiyle buluşturdum.

Ace geriye sendeledi. Yumruğumdaki kuvvet ve öfke karşısında afallamıştı. Bütün gün bunu yapmaya can atmıştım. *Her gün.*

Etrafımızdaki dövüş silikleşti. Tek görebildiğim, Ace ile görüşümü bulanıklaştıran, kan ve öfkenin birbirine karışmasıyla ortaya çıkan kızıl renkti.

Öldüreceğim onu.

Ayağımın karnına gömülmesiyle hava akciğerlerinden kaçtı. Sonra burnuna bir yumruk indirdim ve kırıldığını hastalıklı bir keyifle hissettim. Tek silahım bedenimdi. Ardına gizlenebileceğim bıçaklarım, yayım, kılıçlarım yoktu. Fakat zaten olsa da fark etmezdi. Bu işi çıplak ellerimle yapmak istiyordum.

Kral'ın bir gösteri sergilemede bu kadar sapkın ve yetenekli olmasından az kalsın etkilenecektim. Bu Sınavda intikam alma ümidi beslediğimizi bildiğinden bize iş birliği yaptırmıştı. Böylece düşmanlarımız takım arkadaşlarımız olmuştu. Fakat şimdi Kral bize ve halka istediğimizi veriyordu.

Birbirimizin canına okuyorduk.

Ace nihayet soluklandı. Elleri dizlerinin üzerinde, nefes nefese bana sırıttı. "Ah, tam da bunu yapmak istiyordun, değil mi?"

Daha en başından, Ace beni –iki kez– öldürmeye çalışmadan önce bile ondan nasıl da hazzetmediğimi anımsayıp, "O fayton bizi şatoya getirdiğinden beri," dedim. Burnundan akan kan çenesine damlayan Ace öfkeyle, "Eh, benim de sana bayıldığım söylenemez," dedi. Hareketlenip şakağına bir tekme atmaya hazırlandım. Fakat birden karanlık beni sardı.

Sanki üzerime kalın bir battaniye örtülmüş gibi etrafımdaki ışık boğuldu.

Artık hem kızgındım *hem de* tadım kaçmıştı.

Fakat bu oyunun nasıl işlediğini biliyordum ve birkaç adım ilerleyip kollarımı salladım. İllüzyon dağıldı ve karanlık rüzgârın önüne kattığı duman gibi kayboldu. Gözlerimi kırpıştırıp arbedenin arasında Ace'i bulmaya çalıştım.

Sonra nefes alamaz oldum.

Akciğerlerime giden hava kesiliyor, soluk borum eziliyordu. Boğazımı sert, pürüzlü bir nesne eziyor, beni nefes alabilmek için can havliyle solumaya zorluyordu. Uzanıp boynuma yüklenen, beni yaşam ve ölüm arasında bırakan şeyi tuttum.

Arkamdaki Ace'e bir tekme attım ve dönerek, debelenerek elinden kurtulmaya çalıştım. Nesneyi ölümcül pençesinden kurtulmak için tutup, çekmeye çalışırken tırnaklarımın içine ağaç kabuğu kaçtı. Bir değnekle boğuluyordum.

Bir değnek.

Gözlerimin önünden benekler geçerken başımdaki yara zonkluyor ve akciğerlerim hava özlemiyle yanıp tutuşuyordu.

Hayır. Bugün olmaz. Ölüm, varlığımı sona erdirmek için bu kadar acınası olmayan bir yol bulduğunda canımı alabilir.

Telaşlı ellerimi durdurup çırpınmayı kestim ve bedenimi gevşetip, kendimi bir külçe gibi bırakarak canlı ve öfkeden gözü dönmüş görünmeyi bıraktım. Dizlerimi gevşekçe saldım. Dal boynumdan ayrılırken yere yığıldım.

"*Unutma ki zihnin kılıcın kadar keskin olursa zekân da kullanabileceğin bir silaha dönüşür.*"

Babamın sözleri kafamın içinde yankılanıyor, bana tüm savaşların bilek gücüyle kazanılmadığını hatırlatıyordu. Ben de bu dövüşü beynimle kazanacaktım.

Uzuvlarım toprakta birbirine karışırken, başımın sivri çıkıntıları olan bir kayaya çarpmasıyla canım yandı. Fakat tekrar nefes alabiliyor-

dum. Neredeyse. Kendimi kısa nefesler almaya zorluyor, saldırganın işini bitirmek için bana yaklaşmasını bekliyordum.

Çizmelerin ezdiği gevşek taşlar tıkırdarken bir beden iki seksen yayılan bedenimin yanına çömeldi. Ace iç çekerken güçlükle alıp verdiği nefesini yüzümde hissettim. Parmaklarını alnıma hafifçe değdirdiğinde az kalsın ürperip kımıldanacaktım.

"Güzellerin hep *şıllık* olmaları ne yazık." Ace bir tutam saçımı kulağımın arkasına, neredeyse nazikçe sıkıştırdı. Bu hareketi midemi bulandırdı. "Ne yazık. Ne büyük *kayıp*."

Elini geri çekmeye başladığında harekete geçmem gerektiğini biliyordum. Gözlerimi birden aralamamla Ace'in gözleri hayretten fal taşı gibi açıldı. Üzerime eğilmişti ve bir eli elimdeyken diğeri başımdan biraz daha küçük bir taş tutuyordu.

Kafatasımı ezecekti.

Tek, hızlı bir hareketle kolunu tuhaf bir açıyla büktüm ve kemiğin kırıldığını, Ace'in boğazından bir çığlık koptuğunu işittim. Bacaklarımı kaldırıp ayaklarımı göğsüne yasladım ve onu tüm gücümle yana ittim. Ace yanıma yığılırken taş elinden düştü.

Sonra deli gibi çarpan kalbimin iki atışı arasında tepesine çıktım.

Dizlerim kollarını yere mıhlıyor, tüm ağırlığımı göğsüne veriyordu. Elimi bileğine götürüp, derisinin altından uç veren kırık kemiğe bastırdım. Bir çığlığın beni o kadar neşelendirebileceği hiç aklıma gelmezdi.

"Ne yazık ki bıçağım yanımda olmadığından o kara yüreğini sökemeyeceğim." Gülümsüyor, Ace'in gözlerindeki katıksız nefretin keyfini çıkarıyor, aynısını benim bakışlarımda da gördüğünü biliyordum. "Ne *yazık*."

Ne zaman bu kadar gaddar oldum ben?

Bir şey gözüme takıldı ve dikkatim etrafımızı saran zayıf figürlere çevrildi.

Onlar bendim.

Onlarca cılız, beti benzi solmuş Paedyn. Kollarını uzatmış bana doğru geliyorlardı. Yardım istiyor, acılarına bir son verilmesi için yakararak üzerime yürüyorlardı.

Gözlerimi onlara diktim. Onlar da gözlerini bana. Sonra gülümsedim. Ağır ağır, hüzünle.

"Artık kendimden korkmuyorum," diye fısıldadım.

O kız –o huzursuz, zayıf, yardım dilenen, sevgi isteyen kız– *bendim*. Onsuz bugün olduğum kişi olamazdım. Hâlâ huzursuzdum ve belki hâlâ sevgi görmeyi umuyordum fakat artık bunlar beni zayıf kılmıyordu.

Gözlerimi yeniden Ace'e çevirdiğimde artık gülümsemiyordum. "Kendimi bana karşı kullanabileceğini mi sanıyorsun? Yine?" Neşesiz bir kahkaha attım. "Beni bir kere aldatırsan ben utanayım, iki kere aldatırsan... Eh, bunu yapmaya fırsatın olmayacak, değil mi?" Başımı yana eğip acıyla çarpılan yüzüne baktım.

Kafatasımın üzerinde kullanmaya niyetlendiği taşı alıp onun kafasının üzerinde tuttum. Nefes nefese, "Elveda Ace," derken aklımda bir soru vardı. Bu oğlan için biraz olsun vicdan azabı duymalı mıydım?

Göz ucuyla bir şey gördüm.

Ace altımda acının etkisiyle zayıfladıkça illüzyonlar kaybolmuştu. Bu da bana dönüp yakınımdaki figüre bakma fırsatı verdi.

Kanlar içindeydi ve o kanın çoğu büyük olasılıkla kendisine ait değildi. Gözlerimiz buluştu ve çevremdeki arbedenin az önce sağır edici olan sesi cılızlaşmaya başladı. O beni izlerken, fakat bana engel olmak için hiçbir şey yapmazken aramızdaki bağ heyecan verici, hatta kışkırtıcıydı. Beni bir can almaktan alıkoymaya ikna etmeye çalışmıyordu. Başımın çaresine bakabileceğimi bildiğinden hiçbir şey yapmıyordu.

Hiçbir şey yapmıyordu. Çünkü Kai'ın yapacağı da tam buydu.

Altımdaki oğlan Kai'ın kardeşini öldürmeye, bunu da Kai'ı kullanarak yapmaya çalışmıştı. Prens'in, müstakbel İnfazcı'nın, ölüm getirenin gri gözlerine bakarken onun Ace'i öldürmem için sabırla beklediğini biliyordum. Sabırla intikam anını bekliyordu.

Yine de orada öylece dikilmiş, üzerinden kan damlarken intikamını elinden almayayım diye beni durdurmaya kalkışmıyordu.

Bu canı almak bana düşmez.

"Seni öldürürdüm..." Sert ve güçlü, Kai'ın işiteceği kadar yüksek bir sesle konuşuyordum. Ace'in gözlerinin hayatını sona erdiremeyecek kadar zayıf olduğum sanrısıyla parladığını fark ettim. Ne de yanılıyordu. "Fakat seni öldürmek bana düşmez," dememle Ace'in gözlerindeki pırıltı söndü. Umudun yerini nefret aldı. Gözlerim yeniden Kai'ın ay ışığında parlayan ve ateşlerden yükselen duman gibi için için yanan gözleriyle buluştu. Çenesinde bir kas seğirdi. Elleri iki yanında kıpırdandı. Ona doğru bir kez, ağır ağır başımı salladım.

Ardından Kai uzun adımlarla bize doğru yürüdü. Siluetine gölgeler sarılmıştı. Ben Ace'in üzerinden kalkar kalkmaz Kai onu güçlü kollarıyla tutup ayağa kaldırdı. "Şanslısın ki şu an kollarını ve bacaklarını tek tek koparacak ne zamanım ne de sabrım var."

Sonra Kai'ın gözleri bana dönüp beni tepeden tırnağa süzdü. Müstakbel İnfazcı intikam arzusuna direnip, yaralı olup olmadığımı görmek için bedenimi gözden geçiriyordu. Aklımda bu düşünceyle boğazımdaki yumruyu yuttum ve Kai'ın gözleri önce başımda kanayan yaraya, sonra da ağır ağır çürüklerin belirmeye başladığı boynuma çevrildi. Sonra arkamda, uzaklarda kalan bir şeye baktı.

Bayrak.

Henüz kimse oraya ulaşmamıştı. Herkes dövüş ve intikamla meşguldü.Yeniden Kai'a baktığımda gözlerinin epeydir üzerimde olduğunu fark ettim. Bana zaferi getirecek bayrağa başıyla işaret edip, "Haydi," dedi. "Gidip şu lanet yarışmayı kazan Gray."

Hayretle Kai'a baktım. Fakat o, dikkatini çoktan kendisini bekleyen işe vermişti. Böylece bayrağa doğru döndüm. Ben uzun adımlarla, görünüşte önemsiz kumaş parçasına doğru yürürken çizmelerim ayağımın altındaki kayalara sürtünüyordu.

Çığlıklar haykırışlarla dövüş naralarına karışırken, Kai'ın Ace üzerinde çalışmaya başladığından emin olmak için dönüp bakmama gerek yoktu. Diğer her şeye aldırış etmeden sadece bayrağa odaklandım.

Sonra kendimi bayrağın altında dikilip, ödülüme bakarken buldum.

Zaferime bakarken.

Ve ben bayrağı yerinden sökerken kimse beni durdurmadı.

44. BÖLÜM

Kai

Can almanın bana bu denli canlılık vermesi ne tuhaftı. Kendimi günlerdir hissetmediğim kadar hafiflemiş hissediyordum. Zihnim, artık Ace'e dair düşüncelerle boğuşmadığı için çok daha berrak ve keskindi.

Tek pişmanlığım Ace'le oynayacak fazla zamanım olmamasıydı ve daha iyi bir adam olsaydım bu düşünce beni tiksindirebilirdi.

Sınavın özeti sıkıcıydı. Büyük bir kısmı, her takımın sessizce dağa tırmanışından ibaretti. Fakat zirvedeki son dövüş, canı sıkılan kalabalığın tezahürat yapması için yeterli gelmişti. Kaos, Görüler tarafından belgelenmiş ve yeniden yaşamam için ekranlara yansıtılmıştı.

Paedyn'in gözlerinin gözlerimle buluştuğu, bana bir hediye verdiği anı izledim. Bir can hediye etmişti bana. Almam için bir can.

Ace'in ölümünün kendi elinden olmasını istese de onu bana vermişti. İntikamımın kısmen onun adına olduğunu bilmeden, intikam almayı bana bırakmıştı. Çünkü başta Ace'i öldürmek istememin nedeni, Paedyn'i az kalsın öldürecek olmasıydı. Fakat sonra Jax'i az kalsın öldüreceği için onu öldürmek istemiştim.

Ölüm bana yabancı değildi. Sayamayacağım kadar çok can almıştım ve ellerimi, ruhumu lekeleyen kan asla temizlenemezdi. Yine de Paedyn bana Ace'i *hak ediyormuşum* gibi bakmıştı. İyiliği hak ediyormuşum gibi ve...

Onu. Tek istediğim onu hak etmek.

Ölüm bir başka kurban daha alırken izlemiştim. Blair, gaddarca Braxton'ın canını almıştı. Eh, zaferi sadece kendine mal edemezdi. Benden biraz yardım almış olabilirdi. Zihin gücüyle yerdeki küt bir dalı Braxton'ın göğsüne göndermişti. Et ile kemik ayrılmış, Braxton'ın bedenine saplanan yeni eklentiye yer açmıştı. Hayretle açılan gözlerinden yaşam ağır ağır çekilen Braxton yere yıkılmıştı.

Fakat benzer bir şaşkınlık Blair'in gözlerinden de okunuyordu.

Braxton'ı hedef almamıştı. Hayır. O küt uçlu, acımasız ölüm silahının hedefi, her şeyden habersiz zaferine yürüyen gümüş saçlı kızdı. Ölümü gerçek kurbanından mahrum bırakmışsam da ona yine de yeni bir can sunmuştum. Blair'in gücünü ödünç alıp kaderin yönünü değiştirmiştim ve o Braxton'ı bulmuştu.

Fakat o gümüş saçlı kızı kurtarmak için bunu hiç tereddüt etmeden tekrar tekrar yapardım.

Ne takımdık ama ölüm ile ben.

Fakat Sınavdan sonra kendimi toparlayacak üç günüm olmuştu. Talim alanında terden yapış yapış olduğum ya da babamın Susturucu'suyla bir çalışma odasına kapanıp yine muhtemelen kan ter içinde kaldığım üç uzun gün. Damion beni zorluyor, kendisine karşı kullanmak için mücadele ettiğim becerisiyle eziyordu.

Bu iki tip eğitimin bedenimi ya da beynimi ağrıtmasını memnuniyetle karşılıyordum. Bir şeylerle oyalanmak zaman geçirmenin en iyi yöntemiydi ve bu aralar zihnimi uzaklaştırmayı istediğim birçok konu vardı.

"Kai, dinliyor musun oğlum?"

Başımı iki yana sallayıp sohbete döndüm. "Dikkatle dinliyorum baba."

Kral derin bir iç çekerken Kitt bana bir bakış attı. Saatlerdir çalışma odasına tıkılmış, muhafızların nöbet değişiminden Direniş'e kadar her konuyu tartışmıştık. İlk baloya saldırı düzenleyen birkaç mahkûmun hepsi öldüğü için Direniş'e dair yeni bir bilgi elde edememiştik. Fakat bu durum babamı pek de endişelendirmiyor gibiydi. Bunun yerine Sınavlar hakkında dinlemekten bıkacağım kadar çok konuşmuştu.

İkimizi süzüp ağır ağır, "Kenar Mahallelinin son Sınavı kazanması *ilginç*, sizce de öyle değil mi?" diye sordu.Kaskatı kesildim. Sanırım Kitt de.

İntikamı kazanmaya yeğleyip zaferi elimle Paedyn'e teslim etmiştim. İşkenceyi zafere yeğleyip. Babamın bunu bilip bilmediğini me-

rak ediyordum. Hiç düşünmeden Paedyn'in bayrağa yürümesine izin verdiğimi biliyor muydu? Ya da Paedyn bayrağı havaya kaldırırken o güçlü ve kendinden emin hâlini görüp gülümsediğimi?

"Adil bir şekilde kazandı. Bunu *ilginç* bulmuyorum." Sözcükler ben vazgeçemeden ağzımdan çıkıvermişti.

Neşesiz bir kıkırtı odaya yayıldı. "Mesele tam da bu," dedi babam. Yeşil gözleri, Kitt'in gözlerinin hiç yapamayacağı gibi beni delip geçti. "Kenar Mahalleliler kazanmaz."

Sözcüğü tükürürcesine söylemesi karşısında gerilsem de gözlerimi gözlerinden ayırmaya cesaret edemedim. "Yine de o kazandı."

Kitt bana bir bakış atsa da gözlerimi Kral'a dikmiştim. "Ve bunun bir daha olmamasını sağlasan iyi olur," dedi Kral. "Unutma ki bu Sınavları senin kazanman gerek ve kazanmazsan, neler olacağını sana hatırlatmamı istersen bunu yaparım." Öne eğilip ölümcül bir sesle konuştu. "Seni bunun için eğittim ve yüzümü kara çıkarmayacaksın. Anlaşıldı mı İnfazcı?"

Sesindeki tehdit açıktı ve kulaklarımda çınladı.

Kaybedersen bir hiç olursun.

"Anlaşıldı Majesteleri."

Bu sözlerimin ardından ayağa kalkıp kapıdan çıktım. Koridorlarda bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Bir şeylere vurmaya, kılıcımı yüzüncü kez karyola direklerine saplamaya ihtiyacım vardı. Yıllarca eğitim aldıktan, maskelerimde ustalaştıktan sonra bana kontrolümü kaybettirebilen tek kişi hep babam oluyordu. Odama geri dönerken, elimi saçlarımda gezdirip her adımımda kendimi toparladım.

"Kai."

Dönüp, çok mutsuz bir Kitt'le karşılaşınca elimi yüzümden aşağı götürüp iç çektim. Sertçe, "O da neydi öyle?" dedi.

Az kalsın gülecektim. "Senin de gayet iyi bildiğin gibi medeni sohbetlerimizden biriydi."

Kitt iç çekti. Sesi yorgun çıkıyordu. "Bak, babamla ilişkinin... Karmaşık olduğunu biliyorum. Bunu anlıyorum. Seni geçirdiği o eğitimi ve şu an senden beklediklerini düşününce, inan bana, ikinizin geçinmekte neden zorlandığını anlıyorum. Fakat yaptığı her şeyi iyi amaçlar uğruna yapıyor."

Gülüp başımı iki yana salladım. Kitt kendini Kral'a ispatlamaya çalışma huyundan bir gün vazgeçecek miydi? "Çocukken seni kesip ya-

rayı dikmeye çalışmanı izlese farklı düşünebilirdin." Ona doğru bir adım atım. "Ya da belki seni en büyük korkularınla *tekrar tekrar* yüzleşmeye zorlasa yaptığı her şeyi *iyi amaçlar uğruna* yapmadığının farkına varırdın."

Buruk bir kahkaha attım. Çıkardığım ses Kitt'i irkiltmişti. "Beni bir katil yaptı, yoğurup bir canavara çevirdi. Fakat bunu *iyi amaçlar uğruna* yaptı, değil mi?" Parmağımla Kitt'in göğsünü dürterek, "Bunlar senin yararına yapıldı. Kral olduğunda beni kullanabilesin diye. Tıpkı onun yaptığı gibi," dedim.

Yanlış şeyi söylemiştim.

Sözlerim üzerinde fiziksel bir darbe etkisi yaratmıştı. Kendimi bir adım gerilemeye, sakinleşmeye zorlarken Kitt'in yüzündeki şaşkınlığı ve kırgınlığı gördüm. Anlayamadığım sebepler yüzünden öfkeleniyordum ve bu beni daha da kızdırıyordu. Sanki geçmişime dair her bastırılmış parça özgür kalmak için, yüzeye çıkmak için mücadele veriyordu.

"Kai..."

Sessizce, "Bence müthiş bir kral olacaksın," deyip Kitt'in sözünü yarıda kestim. "Ve ben sana hizmet etmekten gurur duyacağım. Fakat kendi başına düşünmeyi öğrenmen gerek çünkü babam bir gün yanında olup senin için bunu yapamayacak. Bu yüzden *sana göre* doğru amaçların neler olduğu üzerine düşünüp taşınmanı tavsiye ederim."

Ardından arkamı dönüp koridorda yürümeye başladım.

45. BÖLÜM

Paedyn

Bahçeler geceleri sessiz oluyordu. Ben son balonun gerçekleştirildiği geniş çimenliğe yürürken sadece cırcır böceklerinin korosu ve rüzgârın yumuşak uğultusu beni takip ediyordu.

O geceden beri buraya sıkça geliyor, uyuyamadığımda söğüdün gölgesinde huzur buluyordum. Orada saatlerce oturup düşünmeye zaman ayırmayı alışkanlık edinmiştim.

Sarkık dalları kenara itip yaprakların oluşturduğu sayvanın altına girdim. İç çektim ve ılık gece havasını içime çekerken kendimi aniden daha dingin hissettim.

Fakat bir gölgenin ağacın gövdesinin ardında kımıldanmasıyla hissettiğim huzur kısa ömürlü oldu.

Hızla döndüm. Parmaklarım bacağımdaki hançere gitse de sert bir el elimi kavradı. "Sakin ol Gray, benim."

Loş ışığa alışan gözlerimi karanlıkta kırptım. Sonra karşımdaki neşeyle bakan gözleri fark ettim. Telaşla, "Ne yapıyorsun burada?" dedim.

"Aynısını ben de sana soracaktım."

"Seni bıçaklayabilirdim!"

Kai'ın kaşları havaya kalktı. "Şimdi beni bıçaklamaya çalışmayacak mısın yani? Sende ilerleme var gerçekten."

"Ya? Fakat beni öyle korkuttuğun için bıçaklamalıyım."

Elimi yavaşça bırakıp beni bir süre süzdü. "Seni *korkuttum* demek? Bana sessizce yaklaşan sendin."

Sertçe, "Burada olduğundan haberim yoktu," diye fısıldadım.

Kai dudaklarında bir sırıtışla, "Belli ki yokmuş," dedi. "Fakat kalmanı çok isterim." Sonra yere çöktü. Başı kolunun üzerinde, epey rahat bir hâli vardı.

Gözlerimi ona diktim. "Ne yapıyorsun?"

"Buraya gelip bana eşlik etmeni bekliyordum."

Orada dikilip Kai'ın yüzüne ağır ağır yayılan gülümsemeyi izledim.

Uzandığı yerde sırtını dikleştirip paltosunu çıkarmaya koyuldu. "Elbiseyi mi sorun ediyorsun?" Paltoyu çıkarınca yere, yanına serdi. "İşte, artık üzerin kirlenmez."

Kral ve Kraliçe'nin katılacağı akşam yemeği için giydiğim sade, ipek elbiseye baktım. Epey rahat bir giysiydi ve bahçeye gelmeden önce üzerimden çıkarmaya üşenmiştim. Kai da benzer hisler içinde olmalıydı ki üzerinde şık takımı vardı.

Fakat ona eşlik etmekteki tereddüdümün sebebi elbisemi kirletecek olmam değil, orada olmamam gerektiğiydi. Yapmam gereken, dönüp Kai'a iyi geceler dilemek ve tek kelime etmeden odamın yolunu tutmaktı. Fakat ayaklarım beni ondan uzaklara taşımaya yanaşmıyordu.

Kai paltosuna birkaç kez hafifçe, beklenti içinde vurdu. Bu manzara karşısında dudaklarımın arasından boğuk bir kahkaha çıktı. "Ne centilmence. Fakat o palto elbisemin kirlenmesine engel olacak kadar geniş bile değil."

Kai rahat bir tavırla, "İstersen gömleğimi de çıkarıp senin için yere sererim," dedi.

"Düşündüm de..." diye mırıldandım. "Palto yeterli." Kai kıkırdadı. Kendimi birden ona doğru yürürken buldum. Sağduyum bunu yapmamam için çırpınsa bile. Oturup yavaşça yanına uzandım. Omuzlarımız birbirine sürtündü. Uzunca bir süre sessiz kaldık. İkimiz de tepemizdeki sarkık yapraklara bakarak cırcır böceklerinin ötüşünü dinlemekten hoşnuttuk.

Huzurlu sessizliği bölmeye gönlüm yok gibiyse de alçak sesle, "Neden buradasın?" diye sordum.

Gülecek olsa da kendini tuttu. "Küçüklüğümden beri buraya gelirim. Hatta Kitt bana tırmanamayacağımı söyledikten sonra tam da bu ağaçtan düşmüştüm..." Gitgide şiddetlenen bir kahkaha dudaklarımdan dökülünce sözleri yarıda kaldı. "Bana gülüyor musun Gray?"

Gülümsememek için kendini tutarken, "Çektiğim acıyı eğlenceli bulmana sevindim," diye ekledi.

Boğazımı temizleyip kendimi toparlamaya çalıştım. "Eee, ne yani, buraya o güzel günü yâd etmeye mi geldin?"

"Onun gibi bir şey." Kai iç çekti. "Buraya düşünmek, yatışmak için gelirim. Buradaki sessizliği hep sevmişimdir. Saraydan kaçmayı." Bana bakıp, "Peki sen neden buradasın?" diye sordu.

Hafifçe gülümseyip sözlerini yineledim. "Düşünmek için. Sessizlik hoşuma gidiyor. Bir de kaçmak için."

Göz ucuyla dudaklarının seğirdiğini fark ettim. Bir süre sessiz kaldık. Sonra, "Beni toprağın üzerine oturtmanın bir nedeni var mı?" diye sordum.

Tepemizdeki dallara bakan Kai'ın gölgeler içindeki profilini süzdüm. "Konuşmak için. Burada sessizce uzanmak için." Yavaşça omuz silkti. "Önemi de yok zaten."

Gözlerimi ondan ayırdım. "Demek sadece birinin sana eşlik etmesini istiyorsun?"

"Birinin değil. Senin."

Gözlerini üzerimde hissetsem de dönüp ona bakmadım. "Eşlikçin sessiz mi yoksa konuşkan mı olsun istersin?"

Kahkahayı andıran bir ses çıkardı. "Bana nasıl bir eşlikçiyi tercih edeceğimi ancak sen sorabilirdin."

Nihayet başımı çevirip onunla göz göze geldim. "Bu bir yanıt değildi."

Uzunca bir süre sessiz kaldı. Yüzümü inceler, gözlerimi süzer gibiydi. "Konuş benimle."

Gözlerimi ona diktim. Nihayet konuştuğumda sesim çok alçaktı. "Hangi konuda?"

Dudaklarının cılız bir gülümsemeyle kıvrılışını izledim. "Herhangi bir konuda. Her konuda. Mesela tatlım, şu an neler düşündüğün hakkında."

Az kalsın kahkahayı patlatacaktım. "Eh, şu an üzerinde uzandığım bu paltonun çok kaşıntı yaptığından bir prense uygun kaçmadığını düşünüyorum." Kai kıkırdarken, "Bir de senin ve Kitt'in kaç kemiğinizi kırdığınızı merak ediyorum," diye ekledim.

Kai, "Çok," deyip iç çekti. Başını iki yana salladı. "Kemikleri daha çok kırılan, daha çok yaralanan ben oluyordum. Fakat bunların hep-

sine Kitt'in dâhice fikirleri sebep olmadı." Duraksadı. "Çoğu aldığım eğitimden kaynaklanıyordu. Özellikle de Şifacı becerisini kullanmayı öğrendiğim dönemde."

Zihnim sözlerini idrak ettiğinde kaskatı kesildim. "Yoksa sen..." Sustum, sonra yeniden konuşmayı denedim. "Bunu yapmak zorunda kalmış olamazsın..."

Kai, "Evet, yapmak zorunda kaldım," deyip gözlerimin içine baktı. "Kemiklerimi kırıp iyileştirmem gerekti. Ya da bazen bedenimde kılıç yarası açılır, ben de açılan derimi yeniden nasıl birleştireceğimi öğrenmek zorunda kalırdım."

Bunları öyle rahat bir tonda söylemişti ki ne korkunç şeylere zorlandığını hayal etmekte zorlandım. "Nasıl oluyor da ondan nefret etmiyorsun?" diye fısıldadım.

Aramızdaki sessizlik uzadı.

Kai'ın yüzünde beliren gülümseme hüzünlüydü. "Çünkü o beni güçlü kıldı."

Bunu fazlasıyla sakince söylemişti ve onu sarsıp soğukkanlı tavrından sıyırmak istedim. Kral'ın onu ne kadar *güçlü* kıldığının önemi yoktu. Karşımdaki prens, baba dediği adam tarafından yaratılmış bir piyondan başka bir şey olmamıştı. Bu düşünce midemi bulandırıyor, bende haykırma isteği uyandırıyordu.

Fakat yine de anlıyordum.

Sözleri beni sarsmış, canevimden vurmuştu. Hayatlarımız benzer hüzünleri, kaderlerimiz benzer talihsizlikleri paylaşıyordu. İkimizin de çocukluğu, olmak zorunda olduğumuz şeye dönüşmek için eğitim almakla geçmişti. İkimiz de istediğimiz gibi büyümemiştik. Fakat bizi yetiştiren babalarımız taban tabana zıt kişilerdi. Biri her şeyi sevgi, diğeri ise hırs adına yapmıştı.

İnsanlar güçlü doğmazlar, güçlü insanlara dönüştürülürler. Prens ve ben, bunu çoğu insandan daha iyi biliyorduk.

Kai, sözleri beni nefes almakta zorlanır hâlde bırakmamış gibi, rahat bir tavırla konuşmasını sürdürdü. "Eh, Kitt ve ben aptallığımız yüzünden çok yara aldık. Fakat tüm oyunlarımız da tehlikeli değildi. Hatta oğlanlar olarak en sevdiğimiz etkinlikler bir nebze şiddet içerdiğinden, özel öğretmenim bizi oturtup *güvenli* gördüğü oyunlar oynatırdı." Bir iç çekti. "O oyunları sıkıcı bulurduk."

"Ya, öyle mi?" Güldüm. "Ne gibi oyunlardı bunlar?"

Kai uzanıp elimi tuttu. "Madam Platt'in kişisel favorisi başparmak savaşlarıydı. Fakat biz o oyunu bile daha şiddetli hâle getirmenin bir yolunu bulurduk."

"Başparmağı savaşları mı?" Alnım hayretle kırıştı. "İçinde *savaş* var ama yine güvenli mi kabul ediliyor?"

Kai'ı hiç o kadar şaşkın görmemiştim. Az kalsın yine gülecektim. "Başparmağı savaşını hiç işitmedin mi yani?"

Başparmağının parmak boğumlarımı okşaması beni söyleyeceğim sözlere odaklanmaya zorladı. "Eh, kenar mahallede oynadığım tek oyun ben aşırmadan önce birinin cebinde kaç sikke olduğunu tahmin etme oyunuydu."

Kai'ın dudağının köşesi yukarı kıvrıldı. "Peki, bu oyunu beni soymadan önce oynadın mı?"

"Hayır, fakat oynasam kaybederdim," deyip ofladım. "Üzerinde bir arada hiç görmediğim kadar çok gümüş sikke vardı."

"Eh, sen yarısını çalana kadar öyleydi."

Bu sözleri beni gülümsetti ve bir süre beni sessizce izledi. Gözlerim hâlâ tuttuğu elime, hâlâ parmaklarımı okşayıp dikkatimi dağıtan başparmağına çevrildiğinde Kai boğazını temizleyip nihayet, "Eh, sana öğreteceğim oyunun seninki kadar eğlenceli olmadığından eminim," dedi. Sonra başını iki yana sallayıp, "Başparmağı savaşının ne olduğunu bilmediğine inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Eh, söylediklerine bakılırsa çok şey kaçırmamış gibiyim."

"Bak bu çok doğru." Dudakları bir sırıtışla seğirdi. "İşte tam da bu yüzden sana oyunu öğreteceğim ki birlikte azap çekelim." Yan dönüp ağırlığını dirseğine verdi. Ben de aynını yaparken beni izledi. "Bu *pek* harika oyunun kuralları basit." Önce parmaklarımızı birbirine kenetleyişini izledim. Sonra kıkırdayıp diğer eliyle başparmağımı havaya kaldırdı. "Şimdi, başparmağınla rakibinin başparmağını kıstırarak oyunu kazanıyorsun fakat elini ve kolunu oynatmaman gerek." Bana bakıp "Anladın mı?" diye sordu.

Kaşlarımı çatıp kavuşmuş ellerimize baktım. "Bu oyunu neden bu kadar sıkıcı bulduğunu anlamaya başladım."

Gülüp, "Başla," diye mırıldandı.

Daha tepki verme fırsatı bulamadan başparmağı başparmağımı ezip elime yapıştırdı. Başını kaldırıp bana baktığında gülümsemesi kibirliydi. "Cidden reflekslerinin bundan hızlı olacağını düşünmüştüm Gray."

"Hazır değildim Azer."

"Eh, *refleks* dediğin şey zaten bu yüzden var."

İçimden çok gelmese de tepkim gözlerimi devirmek oldu. "Katlanılmaz birisin."

Kai, "Öyle de olsa hâlâ buradasın," dedi. Gözlerime bakan gözleri loş ışıkta bile parlaktı.

Ben onu bu oyunda nasıl yeneceğimi hesaplarken bir süre sustuk. Her zamanki gibi dikkat dağıtma en iyi seçenek gibi görünüyordu. Bu yüzden, "Senin hakkında bilmediğim bir şey söyle bana," dedim.

Bu beklenmedik talep karşısında pek de şaşırmamış gibiydi. Fakat hemen de yanıt vermedi. "Yaban mersinleri. Yaban mersinlerini sevmem."

Gülmemek için kendimi tuttum. "Yaban mersini sevmez misin?"

"Hayır, sözümü geri alıyorum." Durup biraz düşündü. "Yaban mersininden nefret ederim."

"Bu nefretin bir sebebi var mı?"

"Hiç tadına baktın mı?" diye sordu. Başımı salladım. "Eh, anla o zaman. Sebebim bu. İğrenç bir şey."

Bir kahkaha attım. Ağzını açıp bir şeyler söyleyecekken sessizce, "Başla," deyip onu konuşturmadım.

Başparmağım başparmağının üzerine indiğinde zaferimle caka satacak oldum. Fakat sonra parmağı parmağımın altından kolayca kayıp kurtuldu. Sonra yine altta kalan benim başparmağım oldu. "Dikkatimi dağıtma çaban çok şirindi tatlım."

Hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Bu oyundan neden nefret ettiğini anlayabiliyorum."

"Hayır, ben bu oyundan sıkıcı olduğu için nefret ediyorum. Sen ise bu oyunu beceremediğinden nefret ediyorsun."

Ona öfkeli bir bakış atmamla bana sırıttı. Başparmağı başparmağımı bir uçtan bir uca okşadı. Gözlerimi gözlerinden ayırmayı reddediyordum. Ağır ağır konuşarak, "Şimdi," dedi, "Sen bana hakkında bilmediğim bir şey anlat."

"Bu kolay." Ona dişlerimi göstererek gülümsedim. "Yaban mersinine *bayılırım.*"

Kai homurdandı. "Hiç şaşırmadım."

"Nasıl da *lezzetlidir.* Demek istediğim, mayhoş ve şekerlinin mükemmel bileşimi ve..."

"Tamam, dilinden kurtulamam artık, değil mi?"

"... doğrusunu söylemek gerekirse, bence daha güzel bir meyve de yok. Her öğünde yiyebilirim ve..."

Kai üzerime eğilip bıkkınca iç çekerek, "Paedyn," dedi. İsmimi işitmemle çenemi kapattım. "Saatlerce konuşmanı dinleyebilirim fakat illa ki meyvelerden bahsedeceksen en azından ikimizin de sevdiği bir meyve seç."

Gülümsememek için dudaklarımı kenetledim. Müstakbel İnfazcı *meyveler* hakkında abuk sabuk konuşmamı dinlemek istiyordu. Bu düşünce, beni hem kahkahalar atmanın hem de tepeden tırnağa kızarmanın eşiğine getirmişti.

"Gayet makul," dedim. "Portakallara ne dersin?"

Yüzünü buruşturdu. "Posalı meyveleri sevmiyorum."

"Peki. Muz?"

"Dokusundan hoşlanmıyorum."

"Senin *sevdiğin* bir meyve var mı?" Oflayıp, ona bakarak başımı iki yana salladım. "Tanıdığım en mızmız prens sensin."

"Tanıdığın iki prensten biriyim ve inan bana, Kitt'in de benden aşağı kalır yanı yoktur."

Ona imalı bir bakış attım. "Hâlâ tiksinti verici bulmadığın bir meyve ismi vermeni bekliyorum."

Bir süre sessiz kaldı. Başparmağı tembelce başparmağımın üzerinde gezinirken vereceği yanıtı düşündü. "Çilek."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Çileğe bayılırım."

Gülümsemesi dudaklarının köşelerini ağır ağır yukarı çekti. "Ben de çileği tiksinti verici bulmam."

"Güzel."

"Güzel."

"Başla."

Sözcük ağzımdan çıkıverdi ve şaşkınlığını fırsata çevirdim. Başparmağını kıstırmaya çalışırken beni kamçılayan kararlılığımdı. Nihayet başparmağımı onun başparmağının üzerine bastırabildiğimde az kalsın üzerine devrilecektim. Fakat bu sırada kuralları ihlal etmiştim.

Sonra bir anda bedenine doğru çekiliverdim.

Beni kolumdan çekip, gözlerini çevreleyen siyah kirpikleri sayabileceğim kadar kendisine yaklaştırdı. "Hile yaptın Gray."

"Kazanmak için yapmam gerekeni yaptım Azer."

"Hım," dedi. Sesin göğsünde titreştiğini hissettim. "Sanırım senin ne gaddar bir kız olduğunu unutmam benim hatam."

"Eh, ben..."

Elini elimden ayırıp, parmaklarını kolumda gezdirmesiyle sözlerim boğazıma takılıp kaldı. Beklenmedik dokunuşu karşısında ürpermemek için kendimi tuttum. Fakat dudaklarını kıvıran gülümsemesinden, tepkimin gözünden kaçmadığını anladım.

Yumuşak bir sesle, "Sözümü geri alıyorum," dedi. "Bu oyun seninle oynadığımda hiç de sıkıcı değil." Gözleri kolumda gezinen parmaklara çevrildi ve nazik dokunuşu karşısında kımıltısız kaldım.

O hâlde, tepemizdeki rüzgârda hışırdayan yaprakları dinleyerek ve birbirimizi süzerek ne kadar süre kaldığımızdan emin olamıyordum. Ancak parmakları boynuma uzanıp, başıboş bir saç tutamını kulağımın arkasına kıstırdığında kendime gelebildim.

"Gitmeliyim."

Kararsız sözcükler aramızda asılı kaldı. Rüzgârın kolayca çalıp götürebileceği kadar cılız bir fısıltı gibi.

"Bunu yapmaya hiç de hevesli değil gibisin oysa."

Ne *istediğimi* anlamaya çalışmaya bile niyetli olmadığımdan, "Bir gün seni parmak savaşında adil bir şekilde yeneceğim ve o zaman oyunu hiç de eğlenceli bulmayacaksın," dedim.

Gereğinden uzun bir sürenin ardından, Kai'ın elinden kurtulup uzandığım yerde sırtımı dikleştirdim. Gece daha da serinlemişti ve yanı başımda Kai'ın bedeninin sıcaklığı olmadan ince elbisem beni ısıtamıyordu.

Kai da sırtını dikleştirdi ve paltosunu omuzlarıma serdi. "Haklısın. Bu palto bir prensin giyemeyeceği kadar kaşındırıyor." Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Bu yüzden bırakayım da sen giy."

46. BÖLÜM

Paedyn

Kulaklarımı ellerimle kapatarak gürültülü ciyaklamadan korudum. "Peki, ne diyorsun?!" Yatağıma serili, bir kısmı bitmiş elbiseye heyecanla işaret ederken Adena'nın yüzünde güller açıyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı Ellie. Elbiseyi daha iyi görebilmek için omzuma yaslandı. Gözleri kumaşın üzerinde gezinirken, "Bu elbise..." deyip kaldı.

Sözünün gerisini ben getirdim. "Mükemmel. Kesinlikle büyüleyici. Kendini aştın A." Adena'ya gülümsedim. Yayvan, bir insanın nasıl o kadar yetenekli olabileceğine olan şaşkınlığımla dolu bir gülümsemeyle.

Adena tamamlanmamış elbiseyi yataktan alıp yeniden kucağına koydu. "Eh," dedi, "Henüz bitmedi. Son baloya kadar iki günüm var ve elbisenin kesinlikle mükemmel olması gerek..."

"A." Adena'ya bilgiççe baktım. "Kaygılanma, mükemmel olacak." Sonra homurtuyla gülüp başımı iki yana salladım. "Beni bir un çuvalına soksan bile onu da bir şekilde güzel bir elbiseye çevirirsin sen."

Adena bu fikir karşısında gerçekten telaşlandı. "Seni *asla* bir un çuvalına sokmam." Düşünceli bir edayla parmağını dudaklarına birkaç kez hafifçe vurdu. "Sadece senin üzerinde bile berbat duracağı için değil, çuval kumaşı çok kaşıntı yaptığı için. Ayrıca öyle kaskatı ki..." İri, ela gözleri bir Ellie'ye bir bana çevrildi. Ellie ile ben ne kadar çabalasak da gülümsemelerimizi gizleyemedik. "Ne var?" dedi Adena.

Elleri belinde, kaşları çatık, bağdaş kurmuştu ve üzeri kumaşlarla kaplıydı. Çok sert görünmeye çalışırken o denli masum ve tatlı görünen başka biriyle karşılaşmamıştım.

Gülmek, tüneli kendi başıma bulma ümidiyle şatoyu gizlice kolaçan etmekten başka bir şeyler yapmak bana iyi gelmişti. Fakat anlaşılan tek anahtar Kitt'ti ve o bana geçidi göstermedikçe elimden bir şey gelmeyecekti. Bana güvenmediği sürece çaresizdim. Hemen her günüm onun yanında geçmişti. Loot'la ilgili ayrıntıları anlatıp, onu benimle saraydan gizlice kaçmaya ikna etmeye çalışırken çaresizliğimi belli etmemeye çalışmıştım.

Hiçbir şey öğrenememiştim.

Biz sessizce sohbet ederken kapının çalınmasıyla irkildik.

Ellie bana misafir bekleyip beklemediğimi sessizce soran bir bakış attı. Omuz silkerek ona gelenin kim olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını ima ettim. Ellie hızla koşup kapıyı tereddütle açtı. Eşikte uzun boylu, gülümseyen biri göründü.

Kitt.

Ellie reverans yaparken hemen yanına gittim ve dudaklarımda hafif alaycı bir gülümsemeyle, "Ekselansları, ne beklenmedik bir sürpriz," dedim.

Kitt başını bana doğru zarafetle eğdi. "Bayan Gray, umarım işlerinize engel olmuyorumdur?" Neşeyle bakan gözleri, Ellie'den gözleri kocaman açılmış ve üzeri kumaşlarla örtülü Adena'nın oturduğu yatağıma çevrildi. "Bayan Ellie, Bayan Adena, Paedyn'i sizden kısa süreliğine çalmamın sakıncası var mı?"

Ellie utangaç bir gülümsemeyle karşılık verirken, Adena ciyaklamamak için kendini tutarak, "Hayır Ekselansları, ne demek," dedi.

Başımı eğip hem utançtan hem de neşeden kaynaklanan gülümsememi bastırmaya çalıştım. Başımı kaldırıp baktığımda Kitt'in epeydir bana baktığını gördüm. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gidelim mi?"

İki kızın kıkırtıları koridorda bizi takip etti. İç çekip, "Eee, beni çalıp nereye götürüyorsun?" diye sordum.

Kitt etrafına gergince bakıp, "Aslında senin beni çalıp götürmeni umuyordum," dedi.

Ona hayretle baktım. Kalbim hızla atmaya başladı. Fakat yüz hatlarımı dizginleyip ne kastettiğini anlamamış gibi davrandım. "Anladığımdan emin değilim."

Kitt yavaşlayıp beni bir köşeye çekti ve üzerime eğildi. Bu beklenmedik, ani gelişme, Kitt'in bana birden o kadar yaklaşması ve baharatların aniden beni saran kokusuyla afallamıştım.

Kitt'in başı başıma iyice yaklaştı. Sesini iyice alçaltıp, "Loot'a," dedi.

İşte o an gelip çatmıştı.

O tek kelime kalbimi hızlandırdı.

"Senin beni götürmeni istiyorum."

"Gerçekten mi?" Sözcük ağzımdan heyecanlı, gereğinden daha hevesli çıkmıştı.

Kitt fark etmemiş gibiydi. Kimse bize kulak misafiri olmasın diye koridora göz gezdirmekle meşguldü. "Evet." Gözlerini yeniden bana çevirip bakındı. "Yapmamalıyım fakat... Yapmalıyım da. Söylediklerin doğruydu. Hepsi. Halkımı görmem *gerek*. Doğru dürüst tanımadığım bir krallığı, ihtiyaçlarından bihaber olduğum bir halkı yönetemem." Duraksayıp biraz düşündü. "*Kendi* doğru amaçlarımın neler olacağına karar vermem gerek."

İç çekti. "Bunu yapmam gerek. Babama karşı çıkmak istemesem bile, bunun berbat bir fikir olduğunu bilsem bile..." Kıkırdadı. Fakat sesi gergindi. "... bunu şimdi yapmazsam bir daha asla yapmayacağımı biliyorum. Bir de sana, bana nasıl bir kral olmak istemediğimi hatırlattığın için teşekkür ederim."

Kısa süre önce içimi ısıtan neşe kaybolmuş; yerini suçluluk duygusunun soğuk, buz gibi elleri almıştı. Birden aklıma Kitt'in iyiliği, ona ağzıma geleni söylediğimde sergilediği hoşgörü ve dinlemeye ne kadar hevesli olduğu geldi.

Ve tüm bunların karşılığını neyle almıştı? İhanetle.

Boğazımda büyüyen yumruyu yuttum. "Doğru olanı yapıyorsun. Senin bana içtenlikle evini gösterdiğin gibi sana kendi evimi göstermek de beni mutlu edecek."

Gülümsedim. Rahat görünmeye, epeydir aradığım şeyi nihayet bana göstermesini bekliyor gibi hesapçı görünmemeye çalıştım.

Tünelleri.

Başını yavaşça salladı ve birden ciddileşti. "Kimseye tanınmadan beni oraya götürüp getirebileceğinden emin misin?"

"Bana güveniyor musun?"

Sözcükler ağzımın içinde kül tadı bıraksa da dilimden ipek gibi kaydı. Göğsüm sıkışsa da biraz daha derin nefes aldım. Dizlerimin bağı çözülecek gibi olsa da daha dik durdum.

Yüzlerce insanın hayatını kurtarmak için tek bir adama ihanet ediyorsun. Senin gibilerin hayatlarını kurtarmak için.

Kitt'in gülümsemesi yumuşaktı. "Evet."

Tek bir sözcüğün insanı kahredebilmesi hayret vericiydi.

Sonra Kitt elimi tuttu ve benim gibilerin kurtuluşuna giden yoldaki ilk adıma doğru beni her şeyden habersiz yönlendirdi.

Kurtuluşun zindanlarda olacağı hiç aklıma gelmezdi.

Kitt koridorlardan biriyle bağlantılı, geniş, ağır bir kapıyı itti. Kapının ardında kalan merdivenden aşağı indik. Attığımız her adımla hava soğudu ve küf kokusu arttı. Kitt, şatonun altındaki bu rutubetli zindana yayılmış muhafızlara yanlarından geçtikçe başıyla selam verirken son derece rahat görünüyordu. Kız arkadaşlarını hep oraya getiriyormuş gibi.

Onlarca kirli, izbe hücrenin önünden geçtik. Hücrelerin bir kısmını eski sakinlerinin kemikleri süslüyordu. Bir kısmında ise canlı mahkûmlar vardı. Önlerinden geçerken bizi izlediler. Bakışları tenime batıyor, kolları küflü parmaklıkların arasından uzanıyordu.

Kitt'in "Buraya," demesiyle dikkatimi yeniden görevime verdim. Kitt koridorda bir ileri bir geri baktı. Ortalığın sütliman olduğuna karar kılınca son hücreye adım attık.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Yutkundum. Geçit bir *hücreydi*. Gerçekten zekiceydi bu. Şatodan kaçışın, kimsenin kaçmasını istemedikleri bir yerle bağlantılı olacağı asla aklıma gelmezdi.

Elini duvara süren Kitt, "Bu hücreye mahkûm koymuyoruz," diye mırıldandı. "Fakat buraya mahkûmlar alınsaydı bile geçidi bulup kullanamazlardı."

Başının hemen üzerindeki büyük bir taşı itti. Diğerlerinin arasında son derece sıradan görünüyordu. Taş birkaç santim geriye kayarken, gözlerimi oradan ayırıp, taşları sayarak taşın duvardaki yerini ezberledim.

Elinde şıkırdayan bir anahtarlık olan Kitt son sıradaki anahtarı tutup, halkadan çıkarırken parlak metal loş ışıkta parıldadı. Büyükçe anahtar yılların etkisiyle matlaşmış ve tepesinde soluk, sarmal çentikler oluşmuştu.

Kitt anahtarı ancak taşı geri ittiğinde görünen küçük anahtar deliğine sokup bana omzunun üzerinden gülümsedi. Anahtarı çevirirken

rahat bir tavırla söze girdi. "Dediğim gibi, bu hücreye mahkûm alsaydık ve bu taşı bulsalardı bile dışarı çıkamazlardı. Anahtarlığımı hep üzerimde taşırım." Duvardan metalik bir *tık* sesi geldi. "Anahtar için en güvenli yerin üzerim olduğunu düşündüm."

Mırıldanarak ona onay verdim. Beklenti kalbimi hızlandırmıştı. Kitt anahtarı gümüş halkaya geri takıp anahtarlığı cebine soktu.

Sonra duvarın bir bölümünü itmesiyle o kısım geriye açıldı.

Sıradan görünen taşlar, şimdi kamufle edilmiş bir kapıya dönüşmüştü. Kitt elimi tutup beni içeri çekti. Sonra kapıyı kapatıp zifirî karanlığa daldı. Karanlık üzerimize bir battaniye gibi indi. Ağır ve ezici.

Burnumun dibini göremediğimden, elim Kitt'in göğsüyle buluşunca irkildim. O göğüs bir kahkahayla titredi. Ardından avucunda alevler parladı. Alevlerin parlaklığı karanlıkta beni neredeyse kör edecekti.

Kitt gülümseyerek, "Çıkalım mı?" dedi.

Geniş, rutubetli ve çamurlu bir tünelden geçtik. Ayak seslerimiz duvarlardan yankılanıyordu. Sonraki sözlerimi dikkatle seçtim. Beni çaresiz değil meraklı göstermeleri gerektiğinin farkındaydım.

Sesime rahat bir ton vererek, "Bu tünel tam olarak nereye gidiyor?" diye sordum. "Ayrıca bunlardan daha çok var mı? Şatonun altındaki labirent gibiler mi yani?"

Tünelde yolun ikiye ayrıldığı bir çatala vardığımızda ayaklarım nereye gideceğini şaşırdı. Kitt benimle durdu. Ben soruyu nasıl sormuşsam o da aynı rahat tavırla yanıt verdi. "Ana, büyük tünellerden biri bu. Bu yüzden anahtarı bende var. Çoğu çıkmazlarla son buluyor ya da artık kullanmak için fazla tehlikeli."

Omuzlarıma binen endişeyi yüzüme yansıtmadım. Ya Çanak'a giden geçit ölüm tünellerinden biriyse ne olacaktı? Ya ucu kapandıysa, çöktüyse ya da...

Kitt başıyla soldaki tünele işaret edince düşüncelerim yarıda kesildi. "Bu tünel talim alanının yakınlarına çıkıyor. Fakat kapıyı dışarıdan açamıyorsun." Sonra sağdaki tünele işaret etti. "Bizim geçeceğimiz tünel de Çanak'a ve kutunun altındaki odaya çıkıyor. Görüşmelerden önce kaldığımız oda."

Az kalsın boğulacaktım. Öksürerek tepkimin nedeni benimle o bilgiyi –*tam da* bana gereken bilgiyi– öyle kolayca paylaşması değil de kötü havaymış gibi yaptım.

Başım dönüyordu. Kitt'in Loot'u görmek için tünellerden birini

kullanması fikrini, diğer tünellerin yerini ve içlerinden hangisinin Çanak'a çıktığını öğrenmek için uydurmuştum ve şimdi tam da bulmam gereken tünelden geçiyorduk.

Kitt beni Çanak'a çıkan tünelde sürüklerken nihayet geçidi bulmanın verdiği ferahlama içindeydim. On dakika kadar yürüyüp konuştuk. Sonra Kitt'in alevlerinin ışığı ağır bir kapıyı aydınlattı.

İşte orada. Kurtuluş.

Kitt kapıyı çekip açtığında kutunun altında kalan karanlık oda göründü. Döndüğümüzde geçebilmemiz için kapıya küçük bir taş dayadı. Sonra tavandaki kapağa ulaştık ve onu itip açtık. Bir kez daha ağırlığımı açılan kapaktan yukarı çektim. Cam kutuya girerken sırtımda hâlâ Kitt'in ellerinin bıraktığı his vardı. Kitt hemen peşimden geldi ve boş arenaya çıktık.

Kitt'e bakıp kaşlarımı kaldırarak, "Loot'a tam olarak nasıl ulaşmayı planlıyoruz?" diye sordum.

Kitt gülümseyerek, "Seyisler bizim tam anlamıyla gün batımına doğru at sürdüğümüzü bilemeyeceklerinden," dedi, "Çanak'ın yanındaki, gün içinde birçok atın otladığı meraya gidiyoruz."

Beton tünellerin birinden geçip arenadan çıktık. Tezahürat yapıp yuhalayan izleyicilerin yokluğunda bile arenanın uğursuz bir görüntüsü vardı. Nihayet açıklığa ulaştığımızda yanımızda yükselen Çanak güneşin sıcağını kesti.

Güzel, beyaz bir at eşkinle gelip bizi karşıladı. Belli ki o da Veba'nın unuttuğu bu yerden uzaklaşacağı için heyecanlıydı. Boğazımı temizleyip, gururumu bir yana bırakarak, "At binmeyi bilmiyorum," dedim.

Gözleri bir an için gözlerimle buluşan Kitt sırıtarak, "O hâlde sıkı tutunsan iyi olur," diye yanıt verdi.

Kitt eyersiz ata çıkmama yardım ettikten sonra atın sırtına zarifçe bindi. Birden göğsümün sırtına yapışması beni tedirgin edince ellerimi nereye koyacağımı bilemedim.

Kitt dönüp bana baktı. Altın sarısı saçları güneş ışığında parıldıyordu. "Beni çalıp götürebileceğinden emin misin?"

"Lütfen ama..." dedim. "Ben bir hırsızım. Çalmak en iyi yaptığım iş."

Loot'a vardığımızdan beri Kitt öksürüp duruyordu.

"Vebalar aşkına, burası berbat kokuyor." Öksürmemek için kendini tutup akciğerlerini havadaki ağır kokudan arındırmaya çalışıyordu. "*Lanet olsun.*"

Bu yeni çevreyi tarayıp, gördüklerini hâlâ hazmetmeye çalışan Kitt'i izlerken homurtuyla güldüm. Loot'un dört bir yanına yayılmış, üzeri soluk renkli flamalar ve parçalanmış tabelalarla süslü tüccar arabalarını inceledi. Geniş sokağa sıralanmış viran binaları ve dükkânları inceledi. Halkının o binalara girip çıkışını izledi.

Başı her haykırışa doğru dönerek, bir adamın yakaladığı taze balıkları övüşünü, bir başkasının kumaş için bir kadınla pazarlık edişini dinledi. Etrafımız kargaşayla, neşeli bir tür çılgınlıkla çevriliydi. Biz de çevremizde günlük hayatlarını sürdüren insanlarla o çılgınlığın ortasında dikiliyorduk. Satan ve satın alan, yaşayan ve yaşamaya çalışan insanlar. Loot insan kaynıyor gibi görünse de benim tek gördüğüm sokağı dolduran *varlıktı.*

Uzanıp Kitt'in başındaki kepi biraz daha aşağı çektim. Her ne kadar kimsenin bizi izlemediğini düşünsem de giymesi için kep ile eski püskü bir gömlek aşırmıştım. Kitt bu jestime benzer şekilde karşılık verdi. Şapkamı gözlerimin üzerine çekmesiyle yüzüme gümüş saç tutamları düştü. Ofladım ve gülümseyerek kepimi düzelttim. Kitt'i sokağın daha derinlerine götürürken, gülerek bacaklarımıza dolanan çocuklardan sakındık.

Kitt her şeyi deneyimlemeye, Loot'un her yanını ezberlemeye çalışıyordu. Rengi solmuş her flamayı, kalabalık sokakta bizimle karşılaşan her kişiyi. Kendini izleyen birkaç kişiye sihir gösterileri yapan bir Peçe vardı. Kalabalığı şaşırtıyor, gücünü birkaç gümüş kazanmak için kullanıyordu. Savunucu Seçkinler kenar mahallenin bu kısmında iyi para kazanıyor, Avamlar'ın arasında öne çıkıyorlardı.

Daha dar sokaklara ve Loot'tan ayrılan caddelere, derme çatma çadırlara ve içlerinde birbirlerine sokulan evsizlere bakan Kitt'i izledim. Arabaların arasında dolaşan, elleri herhangi bir yiyeceği kapmak için hazır bekleyen, yalnız, küçük çocukları görünce kaskatı kesildi.

Donuk bir tonda, "Yakalandıklarında kırbaçlanacaklar," dedim.

Kitt'in gözleri gözlerime çevrildi. "*Yakalandıklarında* mı?"

"Evet. Yakalandıklarında." İç çekip, ona kalabalık sokakta rehberlik etmeye devam ettim. "Küçükler o yaşta iyi hırsızlar olamayacak kadar

pervasız ve sabırsız oluyorlar. Kenar mahallelerde Seçkinler'in çoğu da Avamlar olduğundan güçlerinin hayatta kalmalarına pek faydası olmuyor. Kendimden biliyorum."

Kitt'i Loot'un ortasındaki, hırsızların ve suçluların dövüldüğü, kanlı direğin önünde durdurdum. "İmparatorluk Muhafızlarının çocukları suçlarından ötürü cezalandırdıkları yer işte burası." Başımla sokağın iki yanına dizilmiş, gözleri bir sonraki kurbanlarını arayan muhafızlara işaret ettim.

Kitt bana biraz daha yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Yeşil gözleri gizlemeye çalışmadığı bir duyguyla parlıyordu. "Sen hiç..."

"Evet. Bir zamanlar ben de o çocuklardan biriydim. Onların yaşadıklarını defalarca yaşadım. Yara izlerim de kanıtı." Belimdeki izler onlardan bahsetmemle, onları anmamla sızladı. Kitt bana öyle bir acıyla, gözlerinde öyle bir acımayla baktı ki bahçedeki yürüyüşümüzden beri ilk kez gözlerine bakamadım.

Bu yüzden Kitt tek kelime daha edemeden onu tutup yürümeye başladım. "Haydi. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Onu sokakta peşimden sürükledim. Kalabalıkta sürüklenmesin diye elini sıkıca tutuyordum. Kimsenin aralarında gezinen müstakbel Kral'a ya da ona herkesin gözünün önünde rehberlik eden Sıradan'a dikkat ettiği yoktu.

Tanıdık bir ara sokakta durdum. İğreti, küçük evimi hâlâ köşede, ellenmemiş hâlde bulunca çok şaşırdım. Kale adını verdiğimiz çöp bariyerine yaklaşırken acı tatlı hatıralar zihnimin yüzeyine çıktı.

Kitt birden yanımda bitti. Yığına bakarken kolu koluma sürtündü. "Uyuduğun yer burası demek." Bu bir soru değildi.

"Evim evim güzel evim," diye fısıldadım. Sesimdeki gerginliğe şaşırdım.

Sonra birden yüzümü Kitt'in avuçları arasında buldum. Sesinde yumuşak bir katılıkla konuştu. "Çok üzgünüm. Böyle yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm." Gözleri gözlerimi ararken iç çekti. "Teşekkür ederim. Bana bunu gösterdiğin için teşekkür ederim. Loot'u. Halkımı." Duraksadı. "*Seni* gösterdiğin için. Bana güvenip *kendini* açtığın için teşekkür ederim."

Suçluluk beni bir kez daha vurup, beni sesim titremesin diye çabalamak zorunda bırakırken, "Asıl bana güvendiğin için ben sana teşekkür ederim Kitt," dedim.

47. BÖLÜM

Paedyn

"Ne diye gecikti bu kadar? Vebalar aşkına, burası buz gibi." Gecenin alışagelmedik soğuğunda dişlerim takırdıyordu ve ince gömleğim beni tenimi yalayan serin rüzgârdan pek de koruyamıyordu.

Yanımda duran Lenny, "Sabır Prenses," diye mırıldandı. Daha sözlerinin sonunu getiremeden öfkeli bir gülümsemeyle onu ittim. Lenny de aynı şekilde karşılık verip, beni itmemek için kendini dizginlerken onu aklındakini yapmaya kışkırtmak için hınzırca sırıttım.

Ben tam mücadelemizin ilginç bir hâl alacağını düşünürken kapı açıldı.

"Kavganızı böldüğüm için özür dilerim fakat burası epey soğuk ve şifayı kapmadan içeri girmeniz cidden iyi olacak." Calum'un sesi neşeli çıkıyordu. Bizi eve almak için yana çekildi.

Evime.

Çalışma odasına geçip bodruma giden gizli merdivenden indik. Risk alıp kendi evime döndüğüm geceden beri, oraya defalarca gelmiştim ve babamın çalışma odasını görmek artık beni etkilemez olmuştu. Yaşadıklarımı henüz aşamamışsam da artık anılar bana daha az musallat oluyordu. Sanırım travma bile sonu gelmez eziyetinden bıkabiliyordu. Kısa süreliğine de olsa.

En alt basamağa ulaştığımda beni gür, alaycı bir ses karşıladı. "İşte geldi."

Oturan, ayaklarını masanın üzerinde üst üste koyup, ellerini ensesinde kavuşturan Finn'e el salladım. Yanıt olarak sırıttı. Gözlerim birçok haritanın serili olduğu zeminde diz çöken Leena'ya çevrildi.

Ilya'nın her yerinde farklı Direniş liderlerinin olmasının yanı sıra her birinin bir amacı, davaya farklı katkıları olduğunu öğrenmiştim. Leena yetenekli bir ressamdı ve o ayrıntılı haritalarımızın hepsi onun eseriydi. Finn deri zırhlar ve maskeler tasarlıyordu. Lenny onların şatodaki gözü kulağı iken Mira bir Susturucu'ydu ki bu da onun neden kıymetli olduğunu zaten açıklıyordu.

Leena beni görünce sırıttı ve işini bırakıp bize katıldı. Finn onun peşinden gelip, daire şeklinde dizilmiş sandalyelerden birine oturdu. Belgelerle kaplı masalarla ve dağınık örtülerle kaplı karyolalarla dolu odaya göz gezdirip, "Bugün Mira yok mu?" diye sordum.

Calum sessizce, "Bugün yok," dedi. "Evde annesine bakıyor."

Ben belki de sormamam gereken soruları sormayı düşünürken Calum hemen sohbetin yönünü değiştirdi. "Eee, Paedyn, bize ne getirdin? Haber var mı hiç?" Başarısızlığımı her kabullenişimde sesinde beliren o ümitsizliği yeniden hissedebiliyordum.

Fakat o gün durum farklıydı.

"Tüneli buldum. Eh, aslında Kitt bugün erken saatlerde beni tünelden geçirdi." Neredeyse nefessiz kalmıştım. Nihayet o sözcükleri dillendirmiştim. Hepsi öne eğildi. Onlara planımdan ve hiç ummadığım başarımdan bahsederken gözleri kocaman açıldı.

Konuşmam bittiğinde sessizliği bozan Finn oldu. "Müstakbel Kral'ı parmağında oynatacağını biliyordum."

Lenny yılık bir gülümsemeyle, "Gurur duydum Prenses," dedi.

Bu sözlerin ardından gördüğüm her şeyi, geçidin tam olarak nerede başlayıp nerede bittiğini açıklamaya koyuldum. "Soldaki son hücreden tünele girdikten sonra, yolun yarısında ikiye ayrıldığını göreceksiniz. Soldaki yol talim alanındaki kapıya çıkarken sağdaki Çanak'a, kutunun altındaki odaya çıkıyor."

Leena işittiği bilgileri iştahla not alıyor, her sözümü dikkatle dinleyip kâğıda aktarıyordu. Dakikalar içinde geçidin yerini, nereye çıktığını ve onu nasıl bulacaklarını öğrenmişlerdi.

Parmağımdaki yüzüğü endişeyle döndürüp, "Tek bir sorun var," dedim. "Geçide girmek için bir anahtar gerek ve o anahtar da hep Kitt'in üzerinde."

Finn homurtuyla güldü. "Kolayı var. Giysilerini çıkar onun."

Finn'e bir bakış atıp yeniden Calum'a döndüm. "Onu alabilirim. Baloda anahtarı alıp Lenny'ye vereceğim. Sınav ertesi gün olduğundan

Kitt o zamana kadar anahtarın kaybolduğunu fark etmeyecektir." Yanağımın içini ısırıp, "Yani umarım öyle olur," diye ekledim.

Lenny esneyip, "Bana iyi bir plan gibi geldi," dedi.

Gözlerimi ona diktim. "Tünelden geçip kutuya gidecek herkesin talim alanındaki kapıdan geçmesi gerekiyor. Lenny, kapı sadece içeriden açıldığı için onları senin içeri alman gerekecek. Sonrasında tünelden geçip Çanak'a gidebilirsin. Anlaşıldı mı?"

Lenny başını hafifçe salladı. "Anlaşıldı."

Neredeyse bir saat daha konuşup ayrıntılar üzerine tartıştık. Sonra Lenny'yle gitmek için kalktık. Tutulmuş bedenlerimizi esnettik. Vedalaşıp merdivenden çıktık.

Dışarı adım atmamızla soğuk rüzgâr beni çarptı ve yeniden titrer oldum. Lenny kolunu omzuma atıp beni kendine çekti ve diğer eli saçlarımı bozmaya başladı. Omuzlarıma dökülen dağınık, gümüş tutamları düzeltmeye çalışırken gülerek Lenny'nin elini ittim.

Lenny neredeyse ciddi bir sesle, "Balo yarın," dedi.

"Balo yarın," diye tekrarladım. Sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Sonra da son Sınav var." Lenny tepemizden bizi izleyen yıldızlara bakıyordu.

Titrek bir kahkaha attım. Kendi cümlelerimi kuramıyor olacaktım ki yine Lenny'nin sözlerini tekrarladım. "Sonra da son Sınav var."

Lenny gülen gözlerle bana baktı. "Nesin sen yahu? Papağan mı, Paedyn mi?"

Homurtuyla güldüm. Başımı arkaya atıp yıldızlı gökyüzüne baktım. Yanıtım sessiz ve düşünceliydi. "Ne olduğumu bilmiyorum."

Omzumun sıkıldığını hissettim. Dönüp baktığımda Lenny'nin bana gülümsediğini gördüm. "Sen Paedyn Gray'sin. Gümüş Kurtarıcı, gümüş dilli ve gümüş hançerini fazla düşünmeden insanlara saplayan."

48. BÖLÜM

Kai

Çığlıklar. Korkunç, azap dolu çığlıklar kafamın içinde dönüp duruyor, zihnimde yankılanıyor.

O.

Bu *o*.

Şatonun koridorlarında koşuyorum, ter içindeyim, arıyorum, ismini haykırıyorum.

Aldığım tek yanıt bir imdat çağrısı, merhamet dilenen bir yakarış.

Kapısını ardına kadar açıp odaya dalıyor, karanlıkta bakınıyorum.

Penceresinden içeri akan ay ışığında gümüş bir şey parıldıyor.

Orada.

Saçları. Onun o güzel, gümüş rengi saçları olmalı bu. Fakat gözlerimin çevrildiği şey güzel değil.

Hayır, *paramparça*.

Kan içinde, bir kan birikintisinin ortasında oturuyor. Acıdan çarpılan yüzünden gözyaşları akıyor.

Akılalmaz bir acı. Dermanı olmayan bir ızdırap.

O gümüş pırıltıyı tekrar seçsem de parıldayan, sandığım gibi saçları değil.

Hançer.

Parıldayan, *hançeri*.

Hançerin sivri ucu göğsüne yaslanmış, kanını akıtıyor. Bedeninden aşağı akan kan, yüzünden akan gözyaşlarıyla eşleşiyor.

Ne korkunç bir simetri.

Hemen yanma gidip kan birikintisinin arasına çömeliyorum. *Onun* kanının ortasına. Beni görmüyor, konuşmuyor, çığlık atmaktan başka bir şey yapmıyor. Izdırap. Benzerini hiç görmediğim bir ızdırap.

"Paedyn! Pae, bana bak!" Yok. Hiç tepki yok.

Yine hıçkırıklar. Yine kan.

Yavaşça kalbine bastırdığı hançerin kayganlaşmış kabzasını tutuyorum.

Üzeri kanla kaplı.

Yapışkan kan ellerime bulaşıyor, kollarımdan yukarı çıkıp beni arınamadığım tek şeyle kaplıyor.

Ellerimi onun kanına bulamayı asla istemedim. Onun kanını asla.

Başım çeviriyor. Çok yavaşça. Gözyaşlarının ıslattığı yüzü yüzüme çevriliyor.

"Durdur şunu." Sızlanıyor.

Paedyn sızlanmaz.

"Canım çok yanıyor. Lütfen durdur şunu. Durdur. Durdur!"

Bedeni hıçkırıklarla sarsılırken ümitsizce güzel kalbine saplamaya çalıştığı hançeri tutuyorum.

"Kalbim *acıyor.*"

Yine hıçkırıklar. Yine ölmesine izin vermem için yakarışlar. Bir tuhaflık var. Bu işte bir terslik var.

Paedyn çok güçlüdür. Çok inatçı. Çok *özeldir.*

O ölemez. Buna izin vermem. Ne kendi eliyle ne de bir başkası onu öldürebilir. Çığlıkları ruhumu, zihnimi, yüreğimi parçalıyor.

Dayanamıyorum. Dayanamıyorum. Artık dayanamıyorum.

Gözyaşlarının gözlerimi yaktığım, yüzümden aşağı aktığını hissediyorum.

Şimdi ben *yalvarıyorum.*

Ona kalması için yalvarıyorum. Yaşaması için. Benim için.

Ben de çığlık atıyor, hatta ağlıyor, titriyor olabilirim. "Kai?"

Başımı çeviriyorum ve isterinin pusu arasında tepemde dikilen uzun ince figürü seçiyorum.

Yıldızın saplandığı göğsünden kan boşanan oğlanın yüzünde tanıdık, çocuksu bir sırıtış var.

Dizlerinin üzerine çöküyor. Donuk gözleri gözlerime dikiliyor.

Bu kez boğazımdan kopan çığlığı işitiyorum. Ona doğru atılıyor, onu kucağımda sallayıp yaşaması için yalvarıyorum.

Duvarlarda ayak sesleri yankılanıyor. Başımı kaldırıp baktığımda etrafımı saran onlarca bedeni görüyorum. Hepsi kan içinde, yalvarıyorlar. Hepsi de benim kurbanlarım.

Gözlerini bana dikiyorlar. Onları öldüren adama bakan gözleri nefretle alev alev yanıyor.

Hepsinin yüzlerini tanıyorum. Bedenlerinde açtığım yaraları biliyorum. Etrafımı sarıyorlar. Ölümü bekleyen akbabalar gibi.

Sonra o çok aşina olduğum sesi işitiyorum.

Metalin kemiği kesmesi, tendonları ayırmasıyla, bir kılıcın kasları keskin ağzına dolamasıyla çıkan o rahatsız edici çatırtı.

Paedyn yere yığılıyor. Kalbinde hançer, dudaklarında bir gülümsemeyle. Çığlık atıyorum.

Onu kucaklıyorum. Kanlı saçlarını elimle geriye tarayıp bir şey söylüyorum. Fakat ne? Bilmiyorum.

Zihnim uyuşuyor. Kalbim uyuşuyor.

Her şey uyuşuyor.

Ölürken gülümsüyor. Hayattan kurtulduğuna sevinmiş gibi. *Benden* kurtulduğuna.

Ben acının kendisiyim. Ben kederim. Izdırabım ben.

Sanırım ölüyüm de. Sadece içi çürüyen bir ölü.

49. BÖLÜM

Paedyn

Çığlıklar. Öyle katıksız bir acıyı daha önce hiç işitmemiştim. Loot'tan döndükten sonra yatağa henüz yatmıştım ki örtüleri üzerimden atıp ayağa fırladım. Karanlık odada güçlükle gezinirken umursamazca yere attığım çizmelerime takıldım.

Parmaklarım nihayet kapının soğuk sapına dolandığında, kapıyı açıp karanlık koridora adım attım.

Bir haykırış yankılandı. Sesi işitmemle donakaldım. Onun sesi.

Bunu nasıl anladığımı bilmiyordum. Çünkü müstakbel İnfazcı'yı ilk kez çığlık atarken işitiyordum. Fakat bir şey beni onun odasına doğru çekti. Ayaklarım benden bağımsız hareket ediyor, her adımda beni ona yaklaştırıyordu.

Kapısının önünde bekleyip ısrarcı ayaklarımı durdurdum.

Ne yapıyorum?

Öylece odasına dalamam. Değil mi?

Yanlış.

Kötü bir fikir bu.

Evet, fakat kötü bir fikir olsa da yapmak istiyorum.

Boğazından acı dolu bir haykırış daha koptu. Hiç tereddüt etmeden kapıyı ardına kadar açtım. Ben bir kez daha bir odada güçlükle gezinirken, gözlerim çevremi algılamak için zorlanırken ve öne uzanan ellerimle yolumu bulmaya çalışırken karanlık etrafımı sardı.

Bir yatağın konturlarını ve üzerinde yatan bedenin siluetini seçtim. Kırpıştırdığım gözlerim ışığın yokluğuna nihayet uyum sağlarken ona doğru yürüdüm. Gözlerim inip kalkan, terle kaplı göğsünün üzerinde gezindi.

Yastığın üzerindeki başı geriye yatmış, mürekkep karası saçları alnına yapışmıştı. Titrek, kısa nefesler alıyordu. Bedeninin her karışı gerilmişti. Rüyasında ona neyin musallat olduğunu, neyin uykusunda onu yorup perişan ettiğini hayal bile edemiyordum. Bu ne korkunç bir rüyaydı ki Prens'i bile savunmasız bırakıyordu?

Dudakları anlayamadığım sözcükler mırıldanırken artık gerçekten endişelenmiştim.

Onun için endişeleniyorum.

Bu düşüncenin zihnime yerleşmesini bekleyip elimi nazikçe omzuna koydum. Teninin sıcağını hissettiğimde az kalsın ağzımdan bir hayret nidası çıkacaktı. Kai yanıyordu.

Yumuşak bir sesle, onu irkiltmemeye çalışarak, "Kai," dedim. Hiç tepki vermedi.

"Kai." Bu kez ismini daha yüksek sesle söyledim. Gördüğü kâbustan kurtulsun diye omzunu sarstım.

Bir kez daha haykırdı. Ben de. Nefes nefese kalmıştım. Paniğe kapılmıştım. Uyansın diye, gözlerini açsın diye ona yalvardım. Yine eksisi gibi didişebilelim diye.

Yatağına çıktım. Bir bacağımı üzerinden aşırıp, bedenini iki bacağımın arasına aldıktan sonra iki elimi ıslak göğsüne yasladım. "Kai!" Onu sertçe sarsıp uyandırmaya çalıştım.

"Kai!" Onu bu kadar önemsediğim için kendime kızıyordum. Acı çekip çekmemesine aldırış ettiğim için. Onu o hâlde görmeye dayanamadığım için...

Sonra o gri gözler açıldı.

Aniden güçlü eller belimi kavrayıp beni üzerinden attı. Sırtım yatağa yapıştı. Kai beni yatağa mıhlıyor; elleri kollarımı, bedeni bedenimi eziyordu.

Sonra boğazıma soğuk bir şey dayandı.

Bir hançerin tenimde bıraktığı hissi iyi bildiğimden, boynuma dayadığı hançeri görmek için aşağı bakmama gerek yoktu. Derin derin nefes alıyor, gözlerimi Kai'ın çıldırmış gibi bakan gözlerinden ayırmıyordum. Sesimi yumuşak tuttum. "Kai, benim." Gücü hayret vericiydi.

Çabalasam da elinden kurtulabileceğimi sanmıyordum. O da benim gibi nefes nefese kalmış, tepemde neredeyse felce uğramıştı. "Kai. Sadece bir kâbustu." Sesime sakin bir ton versem de küt küt atan kalbim bana hiç de sakin olmadığımı söylüyordu. "Kai, benim Paedyn."

Gözlerini kırpıştırdı. Sonra tekrar tekrar. Kafasını toparlamaya çalışır gibi. Beni ilk kez görüyor gibi. Kai gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan hançeri çekince boynumda soğuk havayı hissettim.

"Benim, Pae." Fısıltıya dönen sesim titriyordu. "Kai?" Sesim çatlarken Kai'ın da içinde bir şeyler çatlamış gibiydi.

Kai titrek bir nefes alıp ne yaptığına baktı. Kuvveti beni afallatan elini kolumdan ayırıp, nefeslerini düzene sokmaya çalışarak hançeri yastığının altına geri koydu. Paniği çatlayan maskesini un ufak etmişti ve yüzüne yansıyan her bir duyguyu seçebiliyordum.

Onu hiç o kadar perişan, şaşkın ve kendisinden tiksinir hâlde görmemiştim.

Odada gezinen, bakışlarımdan kaçan gözleri tedirgin, korku doluydu. Tek kelime etmeden üzerimden kalkıp gideceğini hissettim ve bunu yapmasına izin vermeyecektim. Prens'in sadece bir çocuk olduğu bu anı unutmayı reddediyordum.

Kai'ın elimin yanağına dokunduğunu hissetmesiyle o huzursuz, gri gözler kapandı. Yüzünü çekingence, nazikçe avuçlarımın arasına alıp teninin avucumda bıraktığı hisse sessizce hayret ettim. Çenesi gergindi ve ben başparmağımı yanağında gezdirirken çenesinde bir kas seğirdi.

Başını eğdi. Gözlerini gözlerimle buluşmasınlar diye sıkıca yummuştu. "Bana bak." Buyruğum hem yumuşak, hem sert, hem kendinden emin hem de kararsızdı. Diğer elim de yüzüne gitmiş, gözlerime bakması için başını yukarı çevirmeme yardımcı oluyordu. Derin, titrek bir nefes alıp gözlerini açtı. O gözlerdeki sertlik afallatıcı olduğu kadar çarpıcıydı da.

"Benden saklanma," diye fısıldadım. O bana öyle bakarken soluklanamıyordum. "Bir daha asla."

Gözlerimi yüzüne, daha önce defalarca gördüğüm o maskenin eksik olduğu yüzüne dikmek istedim. Gözlerinin üzerimde, hâlâ bedenine yaslanan bedenimin üzerinde, yastığına yayılmış dağınık saçlarımda gezinişini izledim.

Neredeyse beni hafızasına işler gibiydi.

Bakışları karşısında yutkundum. Bu tepkime verdiği karşılık, gözlerini kızarmaya başladığını hissettiğim boynuma çevirmek oldu. Hayır, sadece kızarmıyordu. Boynum acıyordu da. Birden aklıma ellerimin hâlâ Kai'ın yüzünde olduğu geldi. Ellerimi yavaşça indirip parmaklarımı boynuma götürdüm.

Kai'ın çevik eli bileğimi kavradı. Sonra parmakları nazikçe boğazımın üzerinde gezindi. Dokunuşu karşısında, kızaran tenimi okşayan nasırları karşısında ürpermemekte zorlandım.

"Şu yaptığıma bak." Sesi boğuk, hâlâ uyku mahmuru ve boğazından kopan haykırışlar yüzünden hırıltılı çıkıyordu. Yapışkan kana bulanan parmaklarını geri çekti.

Hançerle derimi kanatmak onu öylesine kahretmiş gibiydi ki içinde bulunduğumuz duruma rağmen kıkırdadım. Bu tepkim karşısında telaşlanmış gibiydi ki bu beni daha da fazla güldürdü.

Oflayarak "Komik," dedim, "Genellikle ben *senin* boğazına hançer dayarım." Sessizce dudaklarına bir gülücüğün konmasını, o gamzelerin belirip benimle alay etmesini diledim. Fakat o sadece gözlerini bana dikip alçak sesle, "Saçına kan bulaşacak," dedi.

Parmakları boğazımda olmasa, sesimi kesmese bir kez daha gülebilirdim. Kai uzandığı yerde belini hafifçe dikleştirip bir elini enseme götürdü. Sonra başımı yastıktan nazikçe kaldırıp diğer eliyle saçlarımı geriye taradı. Acele etmiyor, başımı havada tutarken parmaklarını gümüş buklelerde gezdiriyordu.

Başımı yeniden yastığa bırakırken sergilediği nezakete ters, sert bir sesle, "Saçlarını yine örerdim fakat bana o işi hiç beceremediğimi söylemiştin," dedi. Sonra bir battaniyenin köşesini hızla tutup boynumda kalan kanı sildi.

"Biraz daha pratiğe ihtiyacın var, hepsi o kadar."

İkimiz de durduk, aramızdaki sessizliğin uzayıp gitmesinden hoşnuttuk.

Başını eğip bana baktı. Ben de başımı kaldırıp ona. O anda, onun gözlerinde kaybolmuştum. Ne bir sırıtış, ne karşılıklı gülümsemeler ne de alaycı sözler vardı. Sadece ikimiz vardık. Hızla atan kalpler, titrek nefesler.

Ne yaptığımı, neler olduğunu, aramızda ne yaşandığını fark etmemle afalladım. Boğazımı temizleyip altından çekildim. Kai ne istediğimi

anlayıp üzerimden yavaşça kalktı. Ancak soğuk hava beni vurduğunda nasıl kızardığımı, tenimin nasıl yandığını fark edebildim.

Uzandığım yerde sırtımı dikleştirirken bluzumu çekiştirdim ve yatağın kenarına kaydım. Ayağa kalkarken Kai'ın delici bakışını üzerimde hissedebiliyordum. Birden bedenimi ne kadar az kumaşın örttüğünü fark ettim.

Bir adım uzaklaştım. Bir adım daha.

Parmakları bileğimin içine sürtündü. "Kal."

Donakaldım. Zaman durdu. Nefesim kesildi.

Tek bir sözcüğün insanı bu denli şiddetli etkileyebilmesi hayret vericiydi. "Lütfen."

Dudaklarından dökülen o sözcüğün sesi karşısında kalbim tekledi.

"*Çok az kişinin beni yalvartma gücü vardır.*"

Dilimin ucundaki sözcüklerin ağırlığı beni eziyor, akciğerlerime öyle bir oturuyordu ki ağzımdan hiçbir ses çıkamıyordu. Birazdan söyleyeceğim sözler, ya aramıza mesafe koyacak ya da bizi birbirimize yaklaştıracaktı. Fazla yaklaştıracaktı.

Kalacak mıyım? Gidecek miyim?

Zihnim, bir şeyi yapmam için bana haykırsa da kalbim hızla çarparak bana başka bir şey yapmam için yalvarıyordu. Aramızda uzayan sessizliğe rağmen, allak bullak düşüncelerim sağır ediciydi.

Sırtım ona dönük de olsa gözlerini üzerimde hissedebiliyor, ellerinin tenimde bıraktığı hissi, onun bana ne yaptığını sezebiliyordum.

Hiçbir şey söylemesem?

Sözcükler dillendirildiğinde sadece felaket getirirdi.

Bu yüzden öyle yapacaktım. Konuşmayacaktım, düşünmeyecektim... Hissedecektim. Israrcı düşünceleri boğup sadece *hissedecektim*.

Yavaşça dönüp gözlerine baktım. Nefesi tutuldu. Bakışları yumuşadı. Kalacağımı düşünmüyordu.

Herkesin onu terk etmesini bekliyor.

Aklımda bu üzücü düşünceyle, yatağının örtülerini tereddüt etmeden kaldırdım. Kai hareketlerimi takip etti. Örtüleri geriye katlayan elimi, bedenimin onların altına girişini izledi.

Nefes aldığını sanmıyordum. Benim de başım öyle dönüyordu ki sanırım ben de almıyordum. Yatağına, yumuşak yastıklarına ve onları saran kokuya gömüldüm. Onu saran kokuya. *Onunla* sarılmıştım. Yan döndüm. Yatağın kımıldadığını hissettiğimde kalbim güm güm çarpıyordu.

Sonra o beni *gerçekten* sardı. Göğsü bana sessiz bir soru sorar, daha yakınıma mı gelmesini, yoksa daha uzakta mı durmasını istediğimi sorar gibi sırtıma sürtündü. Yanıt olarak yutkunup hafifçe geriye kaykıldım.

Bana daha yakın olmanı istiyorum.

Tereddüt etmedi. Ben soluklanmaya fırsat bulamadan, kolu belime dolanıp beni kendine daha da çekti. Güçlü bedenine yaslanmış, örtülerle onun arasına sıkışmıştım. Kollarında kendimi yıllardır hissetmediğim kadar emniyette, tehlikelerden uzak ve huzurlu hissediyordum.

Hissediyordum.

Bu ikimize dair şey, farklı geliyordu bana. İstekli. Bunu ikimiz de *istiyorduk*. Soğuk ya da yaralanma bizi bir araya gelmeye zorlamamıştı. Gidebilirdim fakat bunu seçmiştim. Hayır, *biz* bunu seçmiştik. Birbirimizi seçmiştik.

Ve bu beni dehşete düşürüyordu.

Başparmağı karnımın aşağılarında ağır ağır daireler çiziyor ve bluzum, parmaklarının sıcağının içeri sızmasına engel olamıyordu. Gözlerim kapandı. Kendimi yorgun hissetsem de bedenime yaslanan bedeninin o denli farkındaydım ki gözüme uyku girmesi güçtü.

Kai başını boynumla çenemin arasına yerleştirdi. "Teşekkür ederim," diye mırıldanırken nefesi tenimi gıdıkladı.

O iki sözcük beni öyle şaşırttı ki başımı çevirip ona baktım. Prens'in, müstakbel İnfazcı'nın o iki sözcüğü o kadar içtenlikle kim bilir ne kadar nadiren söylediğini düşündüm. Başını yana eğdi. Bir tutam saçı kulağımın ardına kıstırdı. Parmakları boynumun yanından aşağı inerken nefesim tutuldu. Sonra gülümsedi. Yumuşak, tatlı, memnun bir gülümsemeydi. O an hâlinden öyle memnundu ki.

Sadece bana özel tasarladığı bir gülümseme.

Pes, alçak bir sesle, "Seni şaşırtıyor mu? Sana teşekkür etmem?" diye sordu.

Yüz hatlarını, kusursuzluğunu inceledim. "Şaşırtmamalı. Artık hayır." O sözcüklerin doğruluğu zihnime işlerken yutkundum. Onu, babasının yoğurup dönüştürdüğü kişiden çok daha fazlası olan maskenin ardındaki adamı tanımıştım.

Göz kapaklarımın ne kadar ağırlaştığını fark ettiğimde, onu ne zamandır süzdüğümden emin olamadım. Gözlerimi kırpıyor, beni avucuna almaya çalışan uykudan kaçmak ve böylece yüzünü ezberlemeye biraz daha zaman kazanmak için elimden geleni yapıyordum.

Kai da aynını yapıyor, yüzümün her santimini yüzünde hayranlıkla, dikkatle inceliyordu. Gözlerimi kırptım ve bu kez, göz kapaklarım açılmayı reddetti. Uyku beni sürükleyip götürecek gibiydi.

Birden dudakları kulağıma gitti ve bu da gözlerimi açıvermeme yetti. Sesi yumuşak bir okşayış gibi beni tek cümleyle uykuya daldırdı: "Bütün gece seni bana bakarken izlemek ne kadar hoş bir fikir de olsa uyu Pae."

Ona uyku mahmuru gülümsemeyi başarıp, "Sen uyuyacak mısın?" diye sordum.

"Ah tatlım, rüya bile görüyorum."

Beni kendine iyice çekti ve başımı diğer tarafa çevirdim. Gözlerim kapandı. Kalbinin düzenli atışı ninni gibiydi. Parmaklarının saçlarımı taradığını, dağınık tutamları bir araya getirdiğini hissettim ve "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Başını eğip başıma yaklaştırdı ve dudaklarının saçlarıma sürtündüğünü hissettim. "Alıştırma yapıyorum," diye mırıldandı.

Kai'ın saçlarımı örmesinin bende uyandırdığı hislere kapılıp giderken, yanında kendimi o denli güvende hissetmemin beni belki de ürkütmesi gerektiğini düşündüm. Kollarında kendimi mutlu ve rahat hissetmemden belki de endişe duymam gerektiğini.

Kendimi mutlu hissediyordum. Kulağıma fısıldanan sözcükleri ve saçımı okşayan parmakların fısıltısını hissediyordum.

Sonra tek hissettiğim mutlu bir uykuya daldığım oldu.

50. BÖLÜM

Kai

Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Düşüncelerimi ondan uzaklaştıramıyordum. Bedenimi ondan ayıramıyordum.

Sabah güneşi penceremden içeri sızıp saçından yansıyor, gümüş bukleleri parıldıyordu. Uyuyordu. Siyah kirpikleri yanaklarına yaslanmış, okyanus mavisi bakışları altlarında gizliyordu. Derin derin nefes alıyordu. Huzurla uyuyordu. Kolları, bacakları, saçları birbirine karışmıştı.

Karman çorman bir sanat eseriydi.

Burnuna serpilmiş soluk çilleri saydım. Bir kez. İki kez. Yirmi sekiz tane.

Kıpırdandı. Paedyn ellerini gümüş buklelerin örttüğü yüzünün yanına koyarken hiç kıpırdamadım. Sonra ağırlığımı dirseğime verip parmaklarımı nazikçe pürüzsüz teninde gezdirdim ve bir süredir hafızama kazımaya çalıştığım yüzünü hayranlıkla izlemeye devam edebilmek için saçlarını yana attım.

Kemiklerime işleyen yorgunluğun suçlusu olarak onu görüyordum. Doğru dürüst uyuyamamam onun kabahatiydi. Gecenin büyük kısmını uyumadan, onun nefes alıp verişlerini dinleyerek, onu içime çekerek geçirmiştim. Tıpkı uyandığımdan beridir, itiraf etmekten çekindiğim kadar uzun bir süredir yaptığım gibi. Büyüleyiciydi. İki büklüm, uykuya teslim olmuş hâliyle bile.

İç çekerek parmaklarımı gümüş buklelerinden birinde son kez gezdirdim ve yataktan inip kapıya yürüdüm. İnce pantolonumu çıkarmadan üzerime bir gömlek geçirip koridora çıktım ve mutfağın yolunu tuttum. Özellikle de gece benim için yaptıklarının ardından, en azından uyandığında karşısında taze yiyecekler bulmasını sağlayabilirdim.

Kollarımda soğuk cesedini tuttuğum bir kâbusun ardından uyanıp onu kanlı canlı, bedenimin üzerinde sıcacık bulmak en hafif tabirle beni afallatmıştı. Ve ben düşünmeden tepki vermiştim. Onun *canını yakmıştım.* Küçük bir çizik, kanının akmasına alışık bir kız için önemli olmasa da benim için çok önemliydi bu. İşim öldürmekti. Öldürmek ve can yakmak için eğitilmiş, bunun için yaratılmış ve yönlendirilmiştim.

Fakat o söz konusu olduğunda hayır.

Onun gerçek cesedini kollarımda tutmamla aramda tek bir ani hareket kalmıştı. Yine de o bana direnmek için hiçbir şey yapmamıştı. Ben ellerimde onun hayatını tutarken o elleriyle yüzümü tutmuştu. Bana görülmeyi hak ediyormuşum gibi, beni görmek *istiyormuş* gibi bakmıştı. Ve ismimi söylediğinde, o ses ağzından çıktığında aklım başıma gelmiş, kalp atışlarım hızlanmış, düşüncelerim birbirine karışmıştı.

Sonra ondan bir şey istemiştim. Daha önce kimseden istemediğim bir şey.

Kal.

Mutfak kapısından çıkıp dakikalar içinde elimde sıcak yiyeceklerle dolu bir tepsiyle döndüm. Gail'in kaşlarını çatması beni gülümsetti ve kısa sürede kapıma yaslanmış, tepsi kucağımda geri geri odama giriyordum.

Arkamı döndüğümde...

Yüzüme nişanlanan bir ayakkabı vardı.

Yatağın kenarında dikiliyor, bir eliyle battaniyeyi omuzlarının üzerinde tutarken diğer eliyle iskarpinimi tutmuş, onu iğreti bir silah olarak kullanıyordu. Kolunu geriye atmış, ayakkabı fırlatarak davetsiz misafiri püskürtmeye hazırlanmıştı. Gelenin ben olduğumu fark etmesiyle rahat bir nefes aldığını fark ettim. Ayakkabıyı gönülsüzce indirdi. Fakat biraz.

"Tipik silah tercihini yansıtmıyor." Sırıtarak kahkahamı bastırdım.

Paedyn bana artık alıştığım öfkeli bir bakış attı. "Korkuttun beni." Yüzünde kibirli bir gülümsemeyle gözlerine düşen saçlarını geriye attı. "Ayrıca bir ayakkabıyla da epey can yakabileceğimden eminim."

"Ah, bak ondan şüphem yok."

Artık karşısında dikiliyordum fakat ne ara o noktaya geldiğimi anımsamıyordum. Yavaşça sırtının gerisine uzanıp tepsiyi yatağın üzerine bıraktım. Meyve suyu kupaların kenarından dökülürken bisküviler devrildi. Sırtımı dikleştirip, gözlerimi içlerinde boğulacakmışım gibi gelen gözlere diktim. "Günaydın Gray."

Soyadını söylememle yüzü hafifçe asıldı. "Yine resmiyete döndük demek?" Bunu rahat bir tavırla söylemişse de gözleri asla dillendirmeyeceği sessiz bir soru soruyordu.

İkimizin arasında neler oluyor?

"Eh, bana saldırmak üzereydin. Bu durumda resmiyet makul kaçıyor." Ona bir adım yaklaştım ve gözlerime bakmak için başını geriye attı.

"Eh, buna artık alışman gerek."

"Ya? Fakat ben sana ve şiddet eğilimine alışabileceğimden emin değilim tatlım."

Paedyn bana hınzırca gülümsedi. "Ben bunu seni tetikte tutmak olarak düşünmeyi tercih ediyorum Prens."

"Evet, çünkü boğazına bir bıçağın dayanmasını ya da yüzüne bir ayakkabı fırlatılmasını beklemediğinde hayat fazla renksiz oluyor." Gözlerim hâlâ elinde tuttuğu ayakkabıya çevrildi. "Ayakkabı demişken, onu hâlâ üzerimde kullanmayı düşünüyor musun?"

"Henüz karar veremedim."

Ona içten bir gülümsemeyle karşılık verdim. Normalde nadir fakat onun yanındayken epey sık gerçekleşen bir şey olmuştu bu. Çevirdiği başıyla yatağımdaki tepsiye işaret etti. "Bana yemek getirmişsin."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kendim için getirmediğimi nereden çıkardın?"

"Yulaf lapasında yaban mersinleri var Azer."

Hâlâ canım ona takılmak istediğinden omuz silktim. "O meyve için o kadar dil döktün ki sonunda beni lezzetli olduğuna ikna ettin."

Bu sözlerim karşısında dizginsiz bir kahkaha attı. "O hâlde haklı olduğumu kabul ettin demektir. Bu da son derece düşük bir olasılık."

"Beni çok iyi tanıyorsun." İç çekip ona gülümsedim. "Elbette ki yiyecekleri sana getirdim. O yulaf lapasına hayatta elimi sürmem."

Paedyn'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Mızmız Prens."

"Akıllı Pae."

Gözlerimizi birbirimize diktik. İkimizin de yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Gözlerim battaniyeyi omuzlarının üzerinde tutan eline çevrildi. Gözlerim üzerinde gezinince battaniyeyi daha da sıkıca kavradı. "Üşüyor musun?"

Paedyn hafifçe gerildi. "Hayır."

"O hâlde bu ne?" Battaniyeye göz gezdirdim. Sonra parmaklarım hâlâ kumaşın kıvrımlarını sıkıca kavrayan parmaklarını okşadı. Gözleri gözümden parmaklarının, bileğinin, elinin ve avucundaki kumaşın üzerinde gezinen elime çevrildi.

Nefesinin tekleyişi kalbimi durdurdu. "Bu bir battaniye."

Sessizce güldüm. "Bunu görebiliyorum ukala şey."

Parmaklarım kolunda hımbılca gezindi. Bu yaptığım ne kadar zihnimi sekteye uğratsa, kalbimi tekletse de. Her dokunuş sarhoş edici, her bakışmamız büyüleyiciydi.

"Kızarmışsın Gray." Parmaklarım omzuna düşen bir saç tutamını yakaladı. "Herhâlde battaniye yüzündedir." Sonra yüzüme bir sırıtışın yayılışını hissederek, "Tabii kızarmana sebep olan ben değilsem," dedim.

Yüzüne yansıyan farklı duyguları izledim. Başta, benim de yüzümde olduğundan emin olduğum şeye benzer bir duygu vardı. Arzu. Sonra gözlerini kırptı ve bir an için hayret, idrak ve inkâr gözüme ilişti. Sonra öfkede karar kıldı.

"Hayır, sadece sıcakladım." Sesindeki gerginliğe rağmen her zamanki gibi kendinden emindi.

Başımı eğdim. Gözlerim bir battaniyeye bir soğuk bakışlarına çevrildi. "O hâlde sanırım sana bir kez daha yardım edeceğim. Fakat bu kez yere düşme tehlikesi olan elbisen değil, battaniye."

Geçen baloyu düşünüp gülümsedim. Fakat parmaklarım onun parmaklarına dolanmadan, bıraktığı battaniye ayaklarının dibine düştü.

Çok yakınımdaydı. Üzerinde sadece bedenini fazla örtmeyen bir şort ve ipekli bluz vardı. Beni kışkırtıyor, iştahımı kabartıyor, benimle oynuyordu. Gece etrafımızı saran karanlıkta bedenine yapışan siyah kumaşı görememiştim. Fakat şimdi onu, Paedyn'i net bir şekilde görebiliyordum.

Gözlerinde bir ateş vardı. Alev alev yanan, nefes kesen. "Açıkçası Prens, yardımına ihtiyacım yok. Soyunmak için de giyinmek için de."

"Ah, tabii yok. Hüsnükuruntum olsa gerek."

Güldü. "Senin de edepsiz bir çapkın olmamak elinde değil sanırım?"

"Belli ki sen yanımdayken öyle."

"Ya? Peki, ben yanındayken başka neler oluyorsun sen, hım?" Yutkunmama, gerilmeme neden oluyordu.

"Bir budala oluyorum."

Bana hem neşeli hem de göz alıcı bir gülümsemeyle baktı. "Sadece benim yanımdayken mi?"

"Sadece senin *için*."

Gözleri gözlerime dikilirken sustu, birden kımıldamaz oldu. Ona doğru küçük bir adım atmamla hafifçe geriledi. Bacakları yatağın kenarına yaslandı. Çatık kaşlarımı gizleyerek yutkundum.

Neden kaçıyor?

"Ve de yanında nedense daha şefkatli olduğum için sana teşekkür etmeliyim. Bir kez daha." Daha önce kimseyle o kadar yumuşak, öyle teskin eden bir sesle konuştuğumu sanmıyordum. Beni daha da korkutan ise bunu ondan başka kimse için yapmayacak olmamdı.

Birden elim bileğini okşamaya başladı. Elimin kolundan yukarı çıkışını, teninin üzerinde dokunmakla dokunmamak arasında bir noktada hareket edişini izledim. Parmaklarımın geçtiği yerlerde tüyleri diken diken oluyordu. Bu, beni gülümsetti.

Sonra o ipeksi saçları bir kez daha parmağıma doladım. "Teşekkür ederim Pae. Dün gece için."

Ürperdi. Yüzü hâlâ kızarıktı. Yüzüme yayılan gülümsemeyle mücadele edemeden "Yardım etmek istememe rağmen hâlâ *sıcaklıyor* gibisin," diye mırıldandım.

"Ve bunun suçlusu da hâlâ sen gibisin." Sözleri neredeyse zorla çekip çıkarmış gibiydi. Belli ki kendine kızıyordu.

O gümüş saç tutamını hımbılca bir gülümsemeyle kulağının arkasına sıkıştırıp parmaklarımı bir süre orada tuttum. "Senin kızarmana neden olduğumu itiraf mı ediyorsun? Seni *tedirgin* ettiğimi?"

"Beni sinir ettiğini mi demeli yoksa?" diye çıkıştı. "Çünkü kesinlikle yaptığın bu."

Gözlerimi ondan kaçırıp başımı iki yana salladım. "Yalancı."

Paedyn sakin bir tonda, "Sol ayağımı kaldırdığımdan mı yoksa kendi başına mı bu sonuca vardın?" diye sordu.

Yeniden gözlerimi onunkilere çevirdim. Mavi, çarpıcı bir güzellik. Sonra gözlerim yumuşak ve somurtmak için zorladığı dudaklarına indi.

Ona biraz daha yaklaştım. Bana doğru eğildi.

"Gözlerimi senden bir an olsun alamazken ayaklarının ne yaptığına nasıl dikkat edeyim? Dolayısıyla, evet, o sonuca kendi başıma vardım."

Gözleri yanıyor, gözlerime dikiliyor, daha yakına gelmem için yalvarıyordu. Ben de öyle yaptım.

Ondan uzak kalamıyordum.

Ondan uzak kalmak *istemiyordum.*

Gözlerine düşen saçları kenara itip parmaklarımı teninde gezdirdim. Ona dokunmak bile bedenime bir şok dalgası yayıp kalp atışlarımı hızlandırdı. Bu hisleri onun da paylaştığını biliyordum. Gözleri gözlerim ve ağzım arasında gidip geliyor, kirpikleri pır pır ediyordu.

Bunu daha fazla yapamayacaktım. Kendimi bunu istemekten alıkoyamıyordum. *Onu* istemekten.

Ona yaklaştım. Dudakları aralandı ve...

Ve bir şey gırtlağıma battı.

Bu da nesi...

Kahrolası ayakkabıyı boynuma dayamıştı.

"Gitmeliyim." Dudaklarımın dibinde mırıldandığı sözcükler neredeyse fısıltı gibi, kendi kendine konuşuyor gibi çıkmıştı. Bu da aklıma söğüdün altında o aynı kararsız sözcüklerin ağzından çıktığı anı getirdi.

Boğazımı temizleyip, ellerimi saçından ayırdım ve sırtımı dikleştirdim. *Ne oldu şimdi? Ayrıca neden aramızda hiçbir şey olmadı?* "Tabii. Bu gece kardeşim için süslenip püslenmeye bolca zaman ayırmalısın." Burukluğumu, kıskançlığımı, akıl karışıklığımı maskelemeye çalışmadım bile.

Beni maskesiz mi görmek istiyordu? Peki. Her şeyi görsün. Suçlusunun kendisi olduğu duyguların beni nasıl hüsrana uğrattığını *görsün.*

İrkildi.

Kurtları öldüren, dağlara tırmanan ve kenar mahalleden sağ çıkan o kız *irkildi.* Hiç böyle bir şey görmemiştim. Göreceğimi de düşünmezdim. Bu görüntü içimi burktu ve onu kollarıma alıp bir süre sarılmayı istedim.

Fakat bunun yerine, hesaplı bir geri adım atıp aramıza mesafe koydum. Onun yanındayken kendime güvenmiyordum. Ona uzanmaya, ona dokunmaya, onu tatmaya kalkmayacağımdan emin olamıyordum.

Ağzını açtı. Söylemek istediği sözcüklere karşı ümitsiz bir savaş veriyordu. Ağzını kapatıp, düşüncelerini benden sakladığı için asla işitmeyeceğim o sözcükler. Onu ağır ağır geçen uzun dakikalarca izledim. Derin bir nefes alıp gözlerini sakince bana dikti.

Yumuşak bir sesle, "Bir şey değil," dedi. "Dün gece yaptıklarım. Kimse düşüncelerinin getirdiği korkulara yalnız başına göğüs germek zorunda kalmamalı. Rüyalar insanın en büyük can düşmanı olabilir. Nasıldır bilirim."

Sonra elimi tutup ayakkabıyı avucuma bıraktı ve uzun adımlarla odadan çıktı.

Yine sarhoş olmayı düşünüyordum.

Parmaklarımın arasında tuttuğum kadehte çalkalanan alkol beni ayartıyor, kadehtekini bitirip daha fazlasını içmem için beni tahrik ediyordu. Sırf şu lanet olası son baloyu atlatabileyim diye.

Kadınların balo salonuna akışı yavaşlarken çiftler dansa başlamıştı. Anlaşılan bu son balo, bu yılın Sınavlarındaki yegâne normal etkinlik olacaktı.

Bir kadeh şarap karşılığında Blair'i genç bir beye teslim etmiştim. Bunu neden daha erken yapmadığımı bilmiyordum. İçkimin kalanını kafaya diksem mi dikmesem mi diye düşünürken, başımı kaldırıp baktığımda çevremi saran, hepsinin üzerinde yeşilin farklı tonları olan bir grup hanımefendiyi gördüm. Ben başımı sallayıp, nazikçe konuşurken ve canımı sıkacak kadar çok nezaket sergilerken, onlar kıkırdayıp sırıtıyordu.

Tam vasat bir mazeretle sohbeti bırakacağım sırada gözüme biri çarptı.

Beni afallatan ve gözlerimi üzerinden alamadığım biri. Siyah bir denizin ortasında dikilen biri.

Gece karası kumaşın içinde, elbisesini kaplayan pulların zayıf ışıltıları yıldızlar gibi göz kırpıyordu. Kumaş bedenine bir gölge gibi yapışmıştı. O merdivenlerden inerken hatlarını ikinci bir ten gibi ortaya çıkarıyordu.

Bronzlaşmış kolları ve göğsü, bedenini saran mürekkep karası kumaşın fonunda ışıldıyordu. Elbisenin belden yukarısında, ayrıntılı bir korse bedenini iki yandan sıkıştırıyor, göğsünü ve köprücük kemiklerini açık-

ta bırakıyordu. Korsenin karın kısmı transparandı ve üzerinde, alttan görünen bronz tenle tezat oluşturan, kıvrımlı çiçek işlemeleri ve boncuklar vardı. Gevşek siyah şeritleri ve ayrıntılı işlemeleri olan yenler, korsenin tepesiyle birleşip omuzlarından gevşekçe sarkıyordu. Kat kat saten, belinden yere dökülüp etrafında geniş bir kumaş birikintisi oluşturuyordu. Gözlerim elbisenin iki yanından yükselen ve uyluklarının epey yukarılarında son bulan yırtmaçların arasından seçilen çıplak bacaklarında gezindi. Orada, kayışla bağlanıp herkesin görebileceği şekilde teşhir edilen gümüş hançer vardı. Kıvrımlı kabzası elbisesiyle uyumluydu.

Gümüş saçları ensesinde gevşekçe bağlanmıştı. Aşağı sarkan lüleler sırtına dökülüyor, yüzünü çevreliyor ve içimde, parmaklarımı aralarında gezdirip o tutamları kulağının arkasına kıstırma arzusu uyandırıyordu.

Bedeninin her karışı karanlıkla kaplanmış, geceyle örtülmüştü. Kendimi o farklı, siyah elbise için Veba'ya şükrederken yakaladım. Çünkü onun diğerlerinin arasına karışıp gitmesini, kalabalığın arasında kaybolmasını istemiyordum.

Daha önce böyle bir sorunu olduğundan değil.

Daha önce onu bulmakta zorlandığımdan da değil.

Onu kömür karası içinde görmek beni renk körü yapmaya, gözlerimin ondan başkasını görmemesine yetmişti.

Merdivenden inerken bacakları elbisesinin yırtmaçları arasından çıkıyor, hançeri açıkça seçiliyordu. Yüzlerce göz her hareketini izliyordu. Birden onun varlığına benimle birlikte şahitlik eden herkesi kıskandım.

Gözlerini gözlerime çevirmedi. Sanırım onu o ara sokakta gördüğümden beri, ilk kez öyle korkakça davranıyordu.

Korkuyordu. Aramızda olanlardan korkuyordu. Hep korkmuştu. Bu yüzden düşmanım, rakibim olmayı seçmişti. Kendine ket vurmayıp hissetmek yerine... Ki bu benim de alışık olmadığım bir şeydi.

Bunun için onu suçluyordum. Özenle yarattığım maskeyi kırdığı, yakınımdayken paramparça ettiği için. Hiç bu kadar çok hissetmemiş, bu kadar çok korkmamıştım. Fakat onun için duyduğum hissin yol açtığı sonuçlara benim kadar onun da göğüs germesi gerekiyordu.

Bu yiyip bitiren bağ, aramızda hissedilir bir zincir gibiydi. Gözlerini gözlerime çevirmesi için içimden ona sessizce seslendim. Bunu yaptığında ise...

Kıvılcımlar. Elektrik.

Güzel olan her şey, cesur olan her şey, nefes kesici her şey... Gözlerinde hissettiğim buydu.

Bu ve korku. Bana yaptığından korkuyordum. O bir serap, bir kâbus, bir rüyaydı.

Siyahlar içinde bir Azrail. Ruhumu ve kalbimi çalmaya gelen.

Hiç o kadar güzel, o kadar cesur, benim için o denli bariz şekilde yanlış bir şey görmemiştim.

O, bir şeytandı. Tanrısal bir varlıktı.

O, bir erkeğin insan formundaki mahvıydı. *Benim* mahvım.

Sonra gözleri Kitt'e çevrildi. Aramızdaki bağ koptu.

Sonra içimde giderek büyüyen kıskançlığa ek olarak bir de boşluk hisseder oldum. Onun benim olabileceğini, beni kabul edeceğini de nereden çıkarmıştım ki? Çünkü gerçek hayatta, canavarlar hikâyenin sonunda güzeli elde etmezdi.

51. BÖLÜM

Paedyn

Ondan kaçınıyordum. Bunun bir sorunla baş etmenin en iyi yolu olmadığını kabul ediyordum. Fakat Kai çok acil bir sorundu. Çok cazip bir avuntu.

Bu yüzden kendimi meşgul ettim. Yine de gözüm onun da aynını yaptığını fark edecek kadar üzerindeydi. Birbirinden güzel kızlar koluna girip onunla dans pistine çıkıyordu. Hepsinin de ışıltılı gülümsemeleri ve yeşil elbiseleri vardı.

Kıskançlık olarak tanımlamak istemediğim duyguyu bastırdım. Her ne kadar ısrarla yüzeye çıksa da.

Yapmam gereken bir iş var.

Dikkatimi onuncu kez yeniden partnerime çevirdim. Kitt gülümsedi. Zihnimin sürekli uzaklaşmak istediği sohbetimize devam etti. Kendimi ondan çalmam gereken şeye değil, sözcüklerine odaklamaya zorladım. Döndük ve bir an ceketinin cebindeki anahtarlığı gördüm. Parmaklarım seğirdi. Şatodayken –büyük ölçüde– dizginlediğim hırsızlık içgüdüleriyle hareket etmek için yanıp tutuşuyorlardı.

"Çok güzel görünüyorsun."

Kitt'in sözleri beni irkiltti. Kendimi onunla göz göze gelmeye zorladım. Yüzümdeki bakışa gülümseyerek bakıp, "Öyle şaşırmamalısın," dedi.

Bir süre sessiz kaldık. Nihayet cümle kurabildim. "Beni şaşırtıyorsun."

"Öyle mi?"

İçtenlikle, "Evet," dedim, "Beklediğim gibi biri çıkmadın."

Sırıtışı müstakbel Kral'a ait olamayacak kadar çocuksuydu. "Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?"

Keşke öyle olsaydı.

"Hayır." Sözcüğü işitmesiyle gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı. Hemen, "Henüz uğratmadın," diye ekledim.

Sonra beni belimden tutarak yere yatırdı. Ağzımdan bir hayret nidası çıkarken tepemde kıkırdadı. Beni o hâlde tutarken aradığım fırsat ayağıma gelmişti. Korktuğum, planladığım andı bu. Paltosu açılmıştı ve gözleri üzerimdeydi. Aklı cebindeki anahtardan bambaşka yerlerdeydi.

Ben de en iyi yaptığım işi yaptım. Hırsızlık.

Ayağım kaymış gibi yaptım. Topuklu ayakkabılarım sayesinde epey de inandırıcı oldu. Dengemi sağlamak için ellerimi uzattım. Bir elim omzuna giderken diğer elim ceketinin cebine yakın bir noktada göğsüyle buluştu.

Ben gözlerimi gözlerine dikerken ve elimi cebine daldırırken bile sırıtıyorken kolları belimi daha sıkı sardı. Bana karşı o kadar iyi davranan oğlana ihanet ederken bile gülümsüyordum. Anahtarlık açılırken ve en iri anahtarı ucundan kaydırıp çıkarırken, anahtarı süsleyen kıvrımlı kabartmaları parmaklarımın ucunda hissederken bile gülümsüyordum.

Kitt beni yavaşça yukarı çekti. Güçlü kolları beni doğrulttu. Fakat elim cebinden çoktan çıkmış, omzunun üzerindeki yerini almıştı bile. Masumca, sıradan bir hareketle.

Kitt muzip bir gülümsemeyle, "Ben de kalkmış dansta ilerleme kaydettiğini düşünüyorum," dedi.

"*Ben de* kalkmış senin beni yere savurmadan önce uyaracağını düşünüyorum." Bir nefes verip gülümseyerek, "İşte şimdi bir içki içebilirim," diye ekledim.

"Çok da içme. İçmemişken bile adımları güçlükle anımsıyorsun." Bana sırıtıp içki masasına doğru döndü. "Yine de sana bir içki getireceğim."

Titrek bir nefes verip, Kitt'in kalabalığın arasına yürüyüşünü izledim. Birden korsem bana çok dar gelir oldu. Anahtar avucumun içinde kayıyor, tenimi yakıyordu.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Döndüm. Yüzümün dibinde çillerle kaplı bir yüz vardı. Lenny'nin genellikle dağınık saçları taranmış, kızıl tutamlar o akşam için ehlileştirilmişti. Üzerindeki hoş, siyah takımla çevremizdeki diğer erkeklerin arasında göze batmıyordu.

"Ne demek," diye yanıt verip dudaklarıma zoraki bir gülümseme kondurdum. Eli belimi buldu. Benim elim de onun omzunu. Sonra ayaklarımız birbirine yaklaştı.

Anahtar ikimizin avuçları arasındaydı. Lenny onu hissedince gülümsedi. "Tebrik ederim. Kolay oldu değil mi?"

Sesim dalgın, düşünceliydi. "Evet. Kolay oldu."

"Planı hatırlıyorsun, değil mi?"

İç çektim. "Eh, çok da bir şey yapmayacağım zaten. Artık tek yapmam gereken son Sınavdan sağ çıkmak."

"Evet, eh, bu en zor görev olabilir."

Başımı bir kez sallayıp etrafımızda dönen figürlere odaklandım. Andy'nin daha önce hiç görmediğim, yüzü al al olmuş bir kızla dans ettiğini fark ettim. Gözlerim gülüşen Kitt ve Jax'e çevrildi. Kitt yüzünde yayvan bir gülümsemeyle kardeşinin saçlarını bozuyordu. Blair'i kısa süre önce görmüştüm. Fakat gözlerimi kanatan açık yeşil elbisesiyle onu yeniden bulmakta zorlanmadım. Gözlerimi ondan ayırdım ve kendimi yine kalabalıkta o malum Prens'i ararken buldum.

Geriye sadece beşimiz kalmıştık.

Bir an için yarın kaçımızın gün sonuna sağ çıkacağını düşündüm. Bir an için hangi ebeveynlerin çocuklarının yasını tutacağını düşündüm. Bu Sınavlar ölüm getiriyordu. Onur, şan, mutluluk değil. Sadece ölüm.

"İyi misin?" Lenny'nin yumuşak sesinin beni sardığını hissettim. Dikkatimi yeniden onun iri, kahverengi gözlerine çevirdim.

"Hangimiz iyi ki?"

Yarım yamalak omuz silkti. "Bak onda haklısın."

Dans bitti ve ellerimizi indirdik. O arada Lenny anahtarı önce avucuna, sonra cebine aktarmıştı. "Yarın dikkatli ol." Sesi endişeyle sarmalanmış bir fısıltıydı.

"Ah canım, benim için endişeleniyor musun Lennyciğim?" dedim.

"Belki biraz Prenses." Gözlerini devirecek oldu. "Ölme, olur mu?"

"Söz veremem fakat hatırın için hayatta kalmaya çalışırım, olur mu? Seni bensiz yaşamaya mahkûm etmek istemem." Gülümseyip başını

iki yana salladı. Arkasına dönecekken onu kolundan tuttum. "Hey, iyi şanslar. Bir de geçit hakkında sana söylediklerimi unutma. Ha, bu arada..."

Kahkahası sözlerimi yarıda kesti. "Vebalar aşkına, bana birazcık güven Paedyn. Bu işi halledeceğim."

İç çekip başımı ona hafifçe salladım. Dönüp kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Terli elimi elbisemin kalın korsesine sürdüm. Sonra da aşağısında şişen yumuşak kumaşın üzerinde gezdirdim. Topuğumun üzerinde döndüm. Bacaklarım eteğin yırtmaçları arasından kolayca kaydı. Adena'ya kumaş hareketlerimi kısıtlamasın diye yırtmaçları iyice yüksek yapması için yakarmıştım. Belki bu isteğimin arkasında klostrofobim vardı. Ya da belki de, gerekirse birinin suratına yüksek bir tekme savurabilme seçeneğim olmasından hoşlanıyordum sadece.

Az kalsın dans pistinde Jax'le çarpışacaktım. Beni görünce sırıttı. "Paedyn, selam! Dans etmek ister misin? Andy beni başından attı. Tabii bir de çok şarap içtiğinden üzerime devrilip kalacağından korktum."

Gülerek başımı salladım ve pistte dönmeye başladık. Hoş bir vals çalmaya başladı. Kendine özgü adımları olan ve partner değiştirilen, tam da sakındığım türde bir dans. Fakat kılavuzluğu ayaklarıma bıraktım. Doğru adımları hatırlayacağıma güvenerek, bunu kimin sayesinde yapabildiğimi ise unutmaya çalışarak. Karanlıkta o güçlü kolların beni nasıl sardığını ve...

Dur.

Vebalar aşkına, kendine gel.

Karşımdaki gülümseyen, heyecanlı oğlana baktım. "Çok havalı olmuşsun Jax."

Gülümsemesi utangaçlığa kaydı. "Teşekkür ederim. Şey... Sen de çok..."

Döndük ve bir başka erkeğin kollarına çekildim. Genç adamı başımla nazikçe selamladım. İkimiz adımlarımızı birbirine uydururken o da aynını yaptı. Sonra bir anda elden ele dolaşmaya, kendimi daha önce hiç görmediğim adamların kolları arasında bulmaya başladım. Vals uzundu. Dans pistine adım attığıma pişman olmuştum.

Ayaklarım sızlıyor.

Sonra bir başka bedene doğru döndüm. Sırıtan Kitt'in kolları beni sardı.

"İşte buradasın. Seni geri alacağımı biliyordum."

Hafifçe gülümsedim. "Epey geciktin."

Güldüğünü işitmemle başka bir partner beni tutup çekti.

"Benden kaçıyorsun."

O ses karşısında yüreğim pır pır etti. O hafif çam kokusunun beni sarmasıyla midemde kelebekler de kanatlandı. Geniş göğsüne hayretle baktım. Ütülü, beyaz gömleğin altındaki güçlü bedenin fazlasıyla farkındaydım. Derin bir nefes alıp gözlerimi gözlerine çevirdim.

Ah, keşke yapmasaydım.

Gözleri büyüleyiciydi. Eriyik çelik, sabah sisi gibi. O gözler her parçamı görmekten çekinmiyor gibi beni delip geçiyordu. Bakışları bende güzel hisler uyandırıyor, bana tanıdık geliyordu. Gözleri gözlerimle buluştuğunda, ondan başka birine bakmak bile anlamsız geldi bana.

Hayır. Hayır. *Hayır.*

O bana ne kadar iyi gelse de ben kendimi çok büyük bir yanlış yapıyor gibi, çok şaşkın hissediyordum.

Gözlerini benden ayırmamıştı ve zihnimde bir şeyleri, bu *duyguları* çözmeye çalışırken bakışlarının ağırlığı beni eziyordu.

"Ben buna... *Kaçmak* demezdim." Sözlerim kulağa hiç de ikna edici gelmiyordu. Çünkü haklıydı. Tam da bunu yapıyordum. Tüm hayatım bir yalandan ibaret de olsa anlaşılan aldatmaca becerim o akşam için suyunu çekmişti. Çünkü onu kandıramıyordum.

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. Dudaklarına bakmamak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekti. Fakat tıpkı sabah olduğu gibi ona yaslanma ihtiyacı duydum. Odasında daha uzun süre kalsam neler olacağını bilemiyordum. Fakat bütün gün boyunca odada kalıp sorunun yanıtını almadığım için dövünüp durmuştum.

Ona sokulmayı ne kadar istesem de tüm irademi kullanıp kendimden uzaklaştırmıştım. Fakat sonra kendime onun kim, ne olduğunu hatırlatmıştım. O prensken, müstakbel İnfazcı'yken, nefret ettiğim adamın oğluyken ben bir Kenar Mahalleli, Sıradan, ona nefret etmesi öğretilen şeyin vücut bulmuş hâliydim.

Bir gamzenin gözüme takılmasıyla düşüncelerim dağıldı. "O hâlde beni aydınlat. Sen olsan buna ne derdin Gray?"

Beni bir eliyle döndürüp kendine çekti. Sırtım göğsüyle buluştu. Arkamdan tuttuğu ellerim karnımın üzerindeydi. Bedenlerimiz müziğin ritmine uygun olarak sallanıyordu.

Dans ettiği kadınların aklıma gelmesiyle, "*Meşgul* gibiydin," dedim. "Araya girmek istemedim." Kahkahasından onun da aynı şeyleri hatırladığını anladım.

Çenesinin saçlarıma sürtünmesiyle kalp atışlarım hızlandı. Eğilmesiyle yüzü yüzüme yaklaştı. Dudakları kulağımı okşadı. "Hımı. Ne düşünüyorum biliyor musun?" Ellerimi çekiştirip beni kendine daha da yaklaştırdı. "Bence benimle dans etmekten kaçınmanın sebebi, bana çok yakın olduğunda dengenin bozulması."

Ağzımdan çıkan kahkaha az kalsın beni boğacaktı. "Hadi ama. Sana yakın olmak benim için hiç sorun değil."

Yalanlar. Yalanlar. *Yalancı.*

Anlaşılan aldatmaca becerim geri gelmişti.

"Bu doğru mu?" Dudakları kulağıma dayanmış, parmakları parmaklarıma dolanmış, bedeni bedenime yapışmıştı.

Hep sıcaklıyor hem üşüyordum; hem evet hem hayır, hem doğru hem yanlış. Zıtlıkların, akıl karışıklığının ve çelişkilerin ete kemiğe bürünmüş hâliydim.

Bunu istiyorum.

Bunu istemiyordum.

Başını eğmesiyle çenesi omzumun üzerine kondu.

Ah, bunu kesinlikle istiyorum.

Ah, fakat kesinlikle istememeliydim.

"O hâlde neden beni kendinden uzaklaştırıyorsun?"

Donakaldım. Sesinde çok fazla duygu vardı. Sözcükler dudaklarından dökülürken çok fazla katıksız kararsızlık yaşıyordu. Beni yavaşça döndürüp yüzümü yüzüne çevirdi. Ne bir adım gerilemeye ne de aramıza mesafe koymaya yeltendi.

Göğsüm inip kalkıyor, kalbim küt küt atıyordu. Gözleri gözlerimle buluştu ve kendime onu doyasıya izlemek, artık tanıdığım o oğlana hayranlıkla bakmak için izin verdim.

Çok etkileyiciydi. Ona dair her şey çarpıcı, keskindi ve nefesimi kesiyordu. Fakat birden yutkunmayı bir çabaya, nefes alıp vermeyi ağır bir işe çeviren bana bakışı oldu. Bana daha önce yanımda olmak bir ayrıcalık, bana bakmak bir lütuf gibi bakan olmamıştı. Onunla tamşana dek.

Maskesi düştü; kırılıp parçalandı. Geriye sadece bir kıza, o kız kendisi tarafından arzulanmaya layıkmış gibi bakan bir oğlan kaldı.

Beni daha da dehşete düşüren ise benim de ona aynı ifadeyle, aynı özlemle bakıyor olma ihtimalimdi. Bununla mücadele etmek için ne kadar uğraşsam da, itiraf etmeye yanaşmadığım kadar çok kez hayatımı kurtaran bu oğlana özlem duymaktan kendimi alamıyordum. Hem hesapçı hem çekici, hem soğuk hem düşünceli bu oğlana. Yaralarımı saran, geçmişimi öğrenen, en ihtiyaç duyduğum zamanlarda beni avutan bu oğlana.

Beni anlayan oğlana.

Sonra kalbim tekledi. Nabzım yavaşladı.

Fakat o aslında beni anlamıyor, değil mi?

Gerçekte kim olduğumu bile bilmiyordu. Gerçekte *ne* olduğumu. Bilse beni öldürürdü. Çünkü İnfazcı'nın yapacağı buydu. Çünkü Kral'ın oğlunun yapacağı buydu. Çünkü o, bunu yapması için var edilmişti.

Bu yüzden onu itip uzaklaştırıyordum. Çünkü bunu yapmazsam onu yakınıma çekecektim. Onu yakınıma çekersem de sonuç sadece kalbime saplanan bir hançer olacaktı. O yakınımdayken biraz fazlaca hızlı atan, çok kolay kırılan ve onun özlemini biraz fazlaca duyan kalbime.

Gözlerimi yeniden ona diktim. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemeden...

Ben yanıt vermeye fırsat bulamadan, aniden kollarından koparılıp kendimi bir başkasının kolları arasında buldum.

Mükemmel zamanlama.

Jax ağzı kulaklarına varan bir gülümsemeyle, "Güzel görünüyorsun," dedi. "Az önce bunu söyleyecektim." Göğsünü hafifçe şişirdi. İltifatı nihayet dillendirebildiği için kendiyle gurur duyuyordu.

Ona gülümseyip, "Teşekkür ederim Jax," dedim. Vals sona erince hemen dans pistinden indim. Bedenlerin boğuculuğundan kaçma hevesiyle bir hizmetçinin tepsisinden bir kadeh içki kaptım ve balo salonunun kenarına gittim. Fakat kalabalıktan kaçabilecek gibi değildim. Nereye baksam dedikodu yapan konuklar ya da sessiz hizmetçiler vardı.

Gözlerim kalabalık balo salonunda gezindi. Sonra geniş pencerelere ve o pencerelerin ötesinde bekleyen temiz havaya çevrildi. Tek bir an için yalnız kalmaya, kalabalık ve boğucu salondan uzaklaşmaya can atıyordum.

Şarabımı yudumlarken, dönüp duran konukları izledim. Sonra kadehi masaya bırakıp balo salonunun ötesindeki koridorun yolunu tuttum. Bedenlerin arasından geçmek zorunda kalırken, maruz kaldığım o sıkışıklık hissinden nefret ediyordum.

Derin bir nefes alıp ilerideki avluya açılan devasa, ihtişamlı kapılara yöneldim. Ben ürkütücü kapılara yaklaşırken, ayakkabılarımın zeminde tıkırdayan topukları sessizliği doldurdu.

Elimi uzattım. Kapıyı açmak isterken bir Şimşek hızla benim ile özgürlüğümün arasına girdi.

52. BÖLÜM

Paedyn

Tepemden bakan, tertemiz, beyaz üniforması kola kokan İmparatorluk Muhafızının gülümsemesi soğuktu.

"Bunu yapmana izin veremem küçük hanım." Küçümseyici tonu karşısında dilimin ucuna gelen yanıtımı yuttum.

Hiç havamda değilim.

"Sadece dışarıda birkaç dakika temiz hava almaya ihtiyacım var." O an Loot'ta olsam nezaket sergilemeye zahmet etmezdim bile.

"Dediğim gibi, bunu yapmana izin veremem." Sırıttı ve koridora dizilmiş diğer birkaç muhafız da onunla birlikte kıkırdadı. Anlaşılan müthiş komik bir espri yapılmıştı da ben anlamamıştım. "Şatonun dışına çıkma iznin yok küçük hanım."

Yumruklarımı iki yanımda sıkarak bana bir daha *küçük hanım* derse neler olacağım söyleme isteğime direndim. "Tek isteğim dışarıda biraz zaman geçirmek."

"Öyle mi? Peki bu hakkı elde etmek için neler yaparsın?" Üzerime abandı. "Bu işte benim kazancım ne olacak?" dediğinde nefesindeki bariz alkol kokusunu aldım.

Sonra kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Yanlış hamle.

Parmaklarım hançerimin kabzasını sardı. Soğuk çeliği hissettim ve tam ben...

"Dikkat et o hançeri boğazına dayamasın. Yapar, bilirim."

Donakaldım. Başımı hafifçe çevirince birkaç metre ötede dikilen, elleri cebinde Kai'ı gördüm. "Şimdi kızı bırak ve kapıyı aç." Kai'ın sesi, hançerimin çeliği gibi soğuk ve keskindi.

İmparatorluk Muhafızı kem küm etti. "Fakat efendim, bize verilen emirlere göre yarışmacıların dışarıya çıkmalarına..."

"Artık yeni emirlerin var. Bu yüzden sana şu lanet kapıyı açmanı tavsiye ederim."

Kai'ın hissiz ifadesi ölümcül tonuna rağmen değişmemişti. Hatta artık duvara yaslanıyordu. Elleri hâlâ ceplerindeydi. Gücün mükemmel bir tasviri gibiydi. "Ha," diye ekledi, "İşin, elin ve kellen yerinde kalsın istiyorsan sana *küçük hanımı* serbest bırakmanı öneririm." Bu son sözler üzerine az kalsın gülümseyecektim. İmparatorluk Muhafızı bir saniye kaybetmeden, neredeyse zıplayarak benden uzaklaştı. Kai'ın tehditlerinin asla boş olmadığını benim kadar o da biliyordu.

İmparatorluk Muhafızı, Kai'ın yanından hızlıca geçecek oldu. Fakat Prens'in eli gömleğine yapışıp adamı duvara çarptı. Kai yüzünü adamın yüzünün dibine getirip, "Yalan söyledim," dedi. "Ona elini sürmenin bedeli olarak bırak elini, kelleni bile sana bağışlarsam şanslısın."

Kapılar ardına kadar açıldı. Gözlerimi tanıklık etmek istediğimden emin olamadığım sahneden kaçırdım. Ötedeki avluya uzanan basamaklardan inmeye başladığımda nemli, yapış yapış hava üzerime çarptı. Gökyüzü karanlıktı ve yağmur vaadiyle gürleyen koyu bulutlarla kaplıydı.

Derin bir nefes alıp çevremdeki taze havanın ve açık alanın tadını çıkardım. Islak bir şey yanağıma damladı. Yüzümü üzerime çiselemeye başlayan bulutlu göğe çevirdim. Kollarımı uzatıp, başımı geriye atarak tenimi döven yağmurun bıraktığı hissin keyfini sürdüm.

Sonra çise sağanağa dönüştü. Ben ahmakça gülümserken yağmur hızlandı. Soğuk su tenimi, elbisemi, saçlarımı kaplarken zihnimin günlerdir hiç olmadığı kadar açık olduğunu hissettim. Olduğum yerde döndüm. Elbisemin etekleri ayak bileklerime dolanırken kendimi bir budala gibi hissediyor ve buna bayılıyordum.

Ağrıyan ayaklarımdan ayakkabıları çıkarıp küçük bir kızken yaptığım gibi çamur birikintilerinin içinde yürüdüm. Bu da aklıma artık yanımda olmayan bir babanın sevgisinin özlemini duyduğum küçüklük zamanlarımı getirdi. Korku içinde olduğum, müthiş bir travma yaşadığım zamanları. Loot'un kalabalık sokakları durmadan üzerime geliyor, bana hapsedildiğimi hissettirerek klostrofobimi tetikliyordu.

Fakat sonra eski dükkânların ve binaların çatısına çıkıyordum ve orada bana sadece yıldızlar eşlik ediyordu. Açık havada kendimi daha özgür, müthiş huzurlu hissediyordum. Bunu aylarca, yıllarca yapmamın ardından, Loot bana korku veren bir yer olmaktan çok bir yuva gibi gelmeye başlamıştı.

Bir kahkaha içime sığmayıp taştı. İsterik. Büsbütün isteriktim.

Vebalar aşkına, ne kadar şarap içtim ben?

Yağmur saçlarımın tutamlarını yüzüme yapıştırıyor, damlalar burnumdan aşağı akıyordu. Tüm bunlar olurken, gülümseyerek bir anlığına dertlerimi unutup sadece *var oldum.*

"Senin gibisini görene dek yaşıyor muydum, bilemiyorum." Döndüm. Durmadan akan yağmurun ortasında, gözlerim üzerimize düşen su perdesine karışan gri gözleri buldu. Saçları sırılsıklam olmuştu. Dalga dalga ve dağınık. Beyaz gömleği bedenine yapışıp saydamlaşmış, altındaki dövmeli göğsü ve bronz bedeni sergiliyordu.

O hâli beni gülümsetti.

Yarı gülerek, yarı isteri içinde, "Eminim bunu gözüne takılan tüm *küçük hanımlara* söylüyorsundur," dedim.

"Ah, fakat benim gözüm sadece tek bir küçük hanımda ve ondan gözlerimi ayıramaz gibiyim." Göğsü yağmur kadar hızla inip, kalkarken kalbim fırtına kadar yüksek sesle atıyordu.

Kai birden ciddileşip yüzümü süzdü. "Biraz temiz hava almak, kalabalık salondan biraz uzaklaşmak mı istedin?"

İşte yine aynı şeyi yapıyordu. Beni anlıyordu.

Yumuşak bir sesle, "Evet," diye yanıt verdim. "Burada kendimi çok daha iyi hissediyorum. Daha özgür."

Merdivenin yanındaki çiçek tarhlarına eğildi ve ıslak topraktan bir çiçek koparıp doğruldu.

"İyi," dedi sessizce. "Çünkü sana çok, hem de çok yaklaşacağım."

Bana doğru bir adım atmasıyla ağır ağır bir nefes verdim. Bir nefes daha. Bir nefes daha. Artık bana yeterince yaklaştığından bedeninin sıcağını, o bana çok yaklaştığında benim bedenimden yayılan sıcağı hissedebiliyordum.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Yağmurda onu görebilmek için gözlerimi kırpıştırdım. Birden muhtemelen yüzümdeki makyajın aktığının farkına varıp gözlerimi ovuşturdum. Hemen sonra da bunu gerçekten önemsemediğime hükmettim.

Yağmurdan bükülmüş, üzerinden sular damlayan çiçeği bana uzatırken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Çiçeğin küçük yapraklarının rengi mora çalan canlı bir maviydi.

Kai yumuşak bir gülümsemeyle, yumuşak bir kahkahayla, "Bir unutmabeni çiçeği. Kim olduğumu hep unutur gibisin çünkü," dedi. Elini kaldırıp çiçeği kulağımın arkasına kıstırdıktan sonra parmaklarını ıslak saçlarımda gezdirdi.

"Ah, kim olduğunu biliyorum," dedim nefes nefese. "Kendini beğenmiş bir pislik."

Başını iki yana salladı. Parmakları hâlâ saçlarımla oynuyordu. "Unvanımın ne olduğunu unutman umurumda bile değil, yeter ki *senin için* kim olduğumu unutma."

Gözlerimi ona diktim. Gülünç bulduğu bir şey olacaktı ki Kai'ın dudaklarına ağır ağır bir gülümseme yayıldı. Tam ben ağzımı açıp, bir şeyler söyleyecekken ceketini çıkarmaya koyuldu. Ceket kollarından kaydı ve karşımda sırılsıklam beyaz gömleğiyle kaldı.

Eh, bu hâli hiç de dikkat dağıtmıyor.

Bana daha da yaklaştı. Kollarına doladığı ceketi beni yağmurdan korumak için başımın üzerine kaldırdı.

"Kai..."

Yüzünü aydınlatan gülümseme beni susturup nefesimi kesti. Daha fazla görmek istediğimi itiraf ettiğim o nadir, sahici gülümsemelerden biriydi bu. Bana özel olan gülümseme.

Gamzeler.

İkisi de görünüyordu. İkisi de dikkat dağıtıyordu. İkisi de dayanılmazdı.

Sesim kahkahalarla dolu, "Ne?" dedim.

Omuz silkti. Hâlâ gülümsüyordu. "Sadece ismimin dudaklarından dökülüşünü seviyorum."

Birden kuruyan boğazımı temizledim. "Eh, Kai gerçek ismin değil, yanılıyor muyum?"

Sustu. Sadece bir gülümsemeyle ve gözleri tam adını söylemem için bana meydan okuyarak dikildi. İsmini söylememi *istiyordu*. Ayrıca belli ki ben de o ismi söylemek istiyordum çünkü ağzımı açmamla sözcüğün çıkması bir oldu.

"Malakai."

Gözleri kapandı. Başını geriye attı ve yağmur yüzüne doyasıya aktı. Dudaklarındaki gülümsemeyi ve sütunu andıran boynunu görmemle yutkundum. Hâlâ yüzünün çevrili olduğu göğe doğru konuşarak, "Sadece sen ismimi söylenmeye değer kılabilirsin," dedi.

"Peki sana nasıl seslenmemi istersin? Kai diye mi, Malakai diye mi?" Sesim nefes nefese çıkıyordu ve bunun suçunu panik atağa atabilmeyi dileyecek hâldeydim.

Kai'ın yanıtı basit ve dolambaçsız oldu. Başını öne eğip bana bakarak, "Bana istediğin gibi seslenebilirsin," dedi, "Sesini işitme fırsatını asla kaçırmam tatlım."

Dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissedebiliyordum. "Peki o zaman, kendini beğenmiş pislik olsun."

Dudaklarından kaçan kahkahaya hazırlıklı değildim. Tok, güzel bir ses. O sesi hafızama kazıyacak zamanım olabilseydi keşke.

"Dikkatli ol Kai." İsmini bir kez daha işitince gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Yine centilmenliğin tuttu." Gözlerim beni yağmurdan korumak için hâlâ başımın üzerinde tuttuğu ceketine çevrildi. "Fakat zaten sırılsıklam olduğumun farkındasın, değil mi?"

"Eh, evet." İç çekip başını eğmesiyle göz göze geldik. "Yağmurda bana gözlerini kırpıştırarak bakarken ne kadar güzel olsan da sana bunu söylediğimde beni net bir şekilde görmeni istiyorum."

O aptal çarpıntı yüreğimde yine başladı.

"Söylediklerimde ciddiydim. Gözlerimi senden alamıyorum. *Aklımı* senden alamıyorum."

Gözlerimi yakıcı bakışından kaçırıp, başımı iki yana sallayıp mırıldandım. "Kai, ben..."

"Paedyn."

Donakaldım. Ürperdim. İsmimi kutsalmış gibi söylüyordu. Bir yemin ediyormuş gibi.

Başını yana eğdi. Gözleri yüzümde gezindi. "Söyle bana," diye mırıldandı, "*Sana* nasıl seslenmemi istersin?"

Gözlerim ağır ağır gözleriyle buluştu. Sorusuna şaşırmıştım. "*Sen* bana nasıl seslenmek istersin?"

"*Benim* diye."

Gözlerimizi birbirimize diktik. İkimiz de derin derin soluyor, birbirimizi süzüyorduk. Yağmur hâlâ Kai'ı ıslatıyor, damlalar kalın kirpiklerine takılıp çenesinden aşağı akıyordu.

Sessizce, "Sen de hissediyorsun, biliyorum," dedi.

"Hissetmek mi? Neyi?"

"Canlı. Alev alev. *Hissediyorsun.*" Gözlerinde, sesinde kalbimin daha da hızlı atmasına neden olan güçlü bir duygu vardı. Bakışlarını kaçırıp sessizce lanet okudu. Sonra gözleri yeniden gözlerimle buluştu. "Pae, sana baktığımda... Perişan oluyorum. Boğuluyorum, tek nefese muhtaç kalıyorum."

Göğsümdeki hava boşalırken gözlerimi kırpıştırmamın yağmurla bir ilgisi yoktu. Sonraki sözleri fısıltı gibi çıktı. "Bana bak ve senin de aynı şeyleri hissetmediğini söyle."

Sessizlik. Sonra...

"Hissetmiyorum Kai." Yalanlar. Yalanlar. *Yalancı.*

Başını eğdi ve kaldırıp bana yeniden baktığında yüzünde yılık bir gülümseme vardı. Sonra beni yağmurdan koruyan ceketi yavaşça indirip omuzlarıma doladı. Parmakları çıplak köprücük kemiklerimin üzerinde bekleyince bedenime bir şok dalgası yayıldı.

Ceket benim için çok büyüktü ve Kai'ın elleri kumaşa sarılıp beni çekiştirdi. Beni kendine o kadar çekti ki bedenim bedenine yapıştı. Hâlâ ceketin önünü tutuyordu. Parmakları açıkta kalan tenime sürtünüyordu. Sonra dudaklarını kulağıma dayadı.

"Şimdi tekrar yanıt ver," dedi. Mırıltısında neşeli bir ton vardı. "Fakat bu kez sol ayağını yere vurmadan."

Ağzım hayretle aralandı.

Kulağıma değen dudaklarının bir gülümsemeyle gerildiğini hissettim ve o hisse odaklanmamaya çalıştım. "His... Hissetmi..."

Pes kıkırtısı sözümü kesti. "Tanrım, büyüleyicisin." Gözlerime düşen ıslak bir saç tutamını geriye atan sert parmakları, bana hiç o kadar yumuşak gelmemişti. "Fakat fena inatçısın."

Bunu daha fazla yapamazdım. Kai denen günaha kendimi *kaptıramazdım*. Bir anda bununla mücadele etmek, aramızdaki mesafeyi kapatmamak için tek bir sebep bulamaz oldum. İstediğim...

Dudakları dudaklarımla buluştu. Kısacık bir an için.

Bir öpücüğün fısıltısıydı bu. Tutkunun vaadi. Yine de o temasın beni eritmesine ramak kalmıştı. Yüzümü avucuna alıp elmacık kemiğimi okşadı ve sonra...

Hiçbir şey.

Geri çekildi.

Az kalsın dudaklarımdan çaresizlik dolu bir ses çıkacaktı. Onu tutmak, kendime çekmek, dudaklarımı dudaklarına yaslamak istedim. Tam bunu yapacağım sırada, rollerimizin o andakinin tersi olduğu bir anı hatırladım. Benim dokunuşlarımla onu kışkırttığım anı.

Okçuluk ve dikkat dağıtma oyunumuzda, dokunuşumun yokluğunun Kai'ı nasıl etkilediğini şimdi anlıyordum. Bir şeyi önce hissettirip, sonra geri çekmek birine yapılabilecek büyük bir kötülüktü ve Kai beni o yoklukla yanıp tutuşur hâlde bırakmıştı.

Diğer eli geniş ceketinin altından belimi buldu ve avucunun sıcağı bir damga gibi korsemden tenime geçti. Başını yana eğip küçük bir gülümsemeyle beni izledi.

Ne yaptığını iyi biliyordu.

Yine de o anı aceleye getirmek istemiyor gibi beni süzüyordu. Başparmağı alt dudağımı bulup üzerinde tembelce gezindi ve içimde bir ateş yaktı.

"Ayıkken sana dokunabileceğime söz vermiştin."

Nefesim tutuldu ve dudaklarının köşeleri yanıt olarak seğirdi. Bunu söylemesini beklemiyordum. Son baloda verdiğim aceleci sözü hatırlayacağını bile ummuyordum.

Başını eğdi. Ağzı bir kez daha aniden ağzımın bir nefes ötesine geldi. "Fakat senin yanında ayık kalamıyorum Pae. Sana dair her ayrıntının beni sarhoş etmediği tek bir an bile yok."

Nutkum tutulmuştu. O oğlanın o kadar hisli olabileceğini görmek, dilimin tutulmasına neden olmuştu. *Benim için* o kadar çok şey hissedebileceğini görmek.

"Seni öpersem –gerçekten öpersem, istediğim gibi, beklediğim gibi öpersem– boğazıma bir hançer dayanır mı dersin?" Sesi sertti. Bakışları aç.

Sonra yavaşça uzanıp burnunun ucuna bir fiske attım.

Bu kez bana gülümsemesini zihnime kazımak için bekledim. "Sanırım yanıtı öğrenmek için beni öpmen gerekecek."

53. BÖLÜM

Kai

Burnuma bir fiske attı. Bir kalbin o kadar çok şey hissedebileceğini, bir parmağın fiskesiyle o kadar etkilenebileceğini bilmezdim.

"Sanırım yanıtı öğrenmek için beni öpmen gerekecek."

Ah, tam bunu yapmaya niyetliydim.

Bir süredir ona sarılma isteğimi zor bastırıyordum.

Öyle güzeldi ki gözlerimin gördüğüne inanamıyor, güçlükle nefes alıyordum. Büyüleyici bir ruhu vardı. Özü coşkulu, cesur ve benden akılalmaz ölçüde daha iyiydi. Benim ulaşamayacağım bir iyiliği vardı. Yakalamak bir yana dursun şahitlik etmeye bile layık olmadığım bir iyilik.

Yine de işte karşımdaydı. Beni seçmişti.

O gözlerin içine bakmak, Paedyn'i Paedyn yapan özün içinde boğulmak bir ayrıcalıktı.

Çünkü ona dair her şey doğrulukla özdeşleşmişken ben büyük yanlışlarla doluydum. Ama bencildim. Her istediğimi alıyordum ve bir kez olsun, istediğim de beni istiyor olabilirdi.

Ceketim hâlâ omuzlarından sarkıyor, yağmur yüzünden ve saçlarından akıp uzun kirpiklerine takılıyor, makyajı akıyordu. Su damlaları burnunun üzerine serpiştirilmiş açık renkli çillere eşlik ediyordu. O tam yirmi sekiz çile. Düzenli yağan yağmur, ayaklarımın dibindeki kaldırım taşlarını dövüyor, bizi sırılsıklam ediyordu.

Parmaklarım çenesini tutup, yüzünü yüzüme çevirirken, "Şansımı deneyeceğim," diye mırıldandım. Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle gerildi. O gülümseme dudaklarımı dudaklarına daha da çekti.

Geri kaçmadı.

Kim bilir, belki de canavar güzeli elde edebilirdi?

Amansızca üzerimize yağmaya devam eden yağmura karşı gözlerini kapattı. Daha güzel bir ana şahit olduğumu sanmıyordum. "Güzel Pae'm, bana ne yaptın sen?" diye mırıldanıp burnumu burnuna sürttüm.

Gerçekten hissetmek dedikleri bu mu?

Daha yakın.

Aramızdaki kıvılcımlar neredeyse elle dokunulabilirdi. Bedenimden yukarı tırmanıp beni çarpıyorlardı.

Daha yakın.

Dudaklarımız birbirine sürtündü. "Ekselansları." Durdum.

Sonra dudaklarım dudaklarına değerken bir iç çektim. Ürperdi.

Geri çekildim. Biraz. Gözlerine ve hımbılca keşfetmeye niyetlendiğim ağzına bakmak için.

Dikkatimi Paedyn'den koparma cüretini gösteren İmparatorluk Muhafızının varlığına aldırış bile etmedim. Gözlerim Paedyn'e mıhlanmıştı. Sesimde aldatıcı bir sakinlikle, "Umarım her ne söyleyeceksen sohbetimizi böldüğün için dilini kaybetmene değer," dedim.

Göz ucuyla, muhafızın hem tedirgin hem endişeli bir tavırla ağırlığını bir ayağından diğerine verdiğini fark ettim. "Efendim, şey, siz, eee..."

Paedyn'in adamı bıçaklamak ister gibi bir hâli vardı. Ben de bunu yapmasına izin vermeyi düşünüyordum. Hâlâ bakmaya değer bulmadığım muhafiza Pae'ye bakarak, "Çıkar ağzındaki baklayı yoksa ben zorla çıkarırım," dedim. "Ya da bu şerefi hanımefendiye bırakırım."

Paedyn'in dudakları seğirdi. Bu hareket kontrolümü kaybedip, hayretle bizi izleyen muhafiza aldırış etmeden yüzünü yüzüme yaklaştırmama neden oldu.

Dudaklarım Paedyn'in dudaklarına bir kez değdiğinde dikkatimi bir daha çekemeyeceğini bildiğinden şüphe yoktu. Bu yüzden kendini zorlayıp, "Kral," dedi. "Acil."

Aslında ortada acil bir durum yoktu.

Bu yüzden de o İmparatorluk Muhafızının dilini koparmayı cidden düşünüyordum.

Kabahatin onda olmadığını bilsem de öfkemi birinden çıkarmalıydım. O kişi de nihayetinde babam olamazdı.

Kızgınlığımı gizlemeye zahmet etmeden, "Bana çocuk bakıcılığı yapmana gerek yok," dedim.

"O hâlde çocuk gibi davranmayı bırak. Belki o zaman ben de sana çocukmuşsun gibi davranmayı bırakırım." Babamın delici bakışları beni olduğum yere mıhladı. Aklıma çocukluğum, o sert bakan gözlerin beni arka arkaya girdiğim sınavlarda nasıl izlediği geldi. Beni ilk kez birine işkence etmeye zorlarken, onunla dövüşmeye zorlarken nasıl izlediği.

Buz gibi bir kahkaha boğazıma kadar ulaşsa da balo salonunu dolduran müziğin ve konuşmaların arasında kayboldu. "Saçmalık bu."

"Hayır, gerekli bu." Sesi yükselince konuklar öfkeli Kral'a bulaşmamak için hemen yüzlerini çevirdiler. "Asıl saçmalık halkımın Prenslerinin, müstakbel İnfazcı'larının dans pistinden ayrılıp bir *Kenar Mahallelinin* ardından koşmasını izlemeleri." Kenar Mahalleli sözcüğünü onu tiksindiriyor gibi, tükürürcesine telaffuz etmişti.

Sonradan pişman olacağım bir şey yapmayayım diye yumruklarımı iki yanımda sıkarak, "*Kenar Mahallelilerin* de halkın olduğunu ne çabuk unuttun baba," diye karşılık verdim. "*Halkım* olduklarını."

Fakat Paedyn'in ardından gittiğim için kesinlikle pişmanlık duymuyordum.

Babam yüzünü yüzüme çevirdi. Göğsü öfkeyle inip kalkıyor, sessizce beni cezalandıracağının sözünü veriyordu. Beş yaş daha küçük, on santim daha kısa olsam o bakış beni kokutabilirdi. Fakat artık korkutmuyordu.

"Krallığının saygısını bir kız uğruna kenara atmanı izlemeyeceğim. O kız uğruna." Sesi pes, ölümcüldü. "İhtiyacın olan buysa sana gönül eğlendirmen için Avam olmayan farklı bir kız bulurum."

Bir kez daha neden onun Paedyn'den, Paedyn'in de ondan düpedüz nefret ettiği sorusu aklıma düştü. Fakat o soruya yanıt vermeyeceğini bildiğimden, "Demek İmparatorluk Muhafızlarından birini beni gözetlemesi için gönderdin? Prens'ine yalan söyleyip *acil* bir durum olduğunu söylemesi için?" Ona doğru bir adım atıp bu kez alçak sesle söze girdim. "Masum bir adam senin ona verdiğin emir yüzünden dilini kaybedecek."

"Bunun acil olmadığını düşünmen beni endişelendiriyor." Kral'ın burun delikleri tecrübelerime dayanarak söylüyorum, cezayla ilişki-

lendirdiğim bir şekilde şişti. "Seni daha iyi eğittiğimi sanıyordum evlat. Belki de daha fazla *ders* alman gerek." Bu sözleri onu gülümsetti. "Sen bu insanlara, krallığına karşı sorumlusun. Buraya aitsin, bu dansın bir parçasısın. İnsanlar seni görebilmeli. Geleceklerini görebilmeliler." Dudak büktü. "Dışarıda güzel, yeni *oyuncağınla* oynadığını değil."

Gözlerimi ona diktim. Kanın beynime sıçradığını hissediyordum. "İkiniz arasında ne yaşanacağını zannediyorsun ki, ha?" Babam soğuk bir kahkahanın ardından, "Kim bilir, belki de bir sonraki Sınavda onu öldürme şerefine erişirsin," diyerek sözlerini sürdürdü.

İçimde bir fırtına koptu.

Odadaki tüm beceriler üzerime çullanıp, birini serbest bırakmam için bana yalvarırken güç damarlarımda gezindi. Öyle öfkelendiğimde kendimi kontrol etmem, içimde titreşen tüm o gücü bastırmam zorlaşıyordu. Kral'ın sözleri kafamın içinde yankılanıp benimle alay ediyor, öz denetimimi kaybettiğim için bana kendimi zayıf hissettiriyordu.

"Seni daha iyi eğittiğimi sanıyordum evlat. Belki de daha fazla ders alman gerek."

Güçlü bir el omzuma indi. Kitt babamla aramıza geçip, "Sakin ol kardeşim," diye mırıldadı. Gülümsemesi her zamanki gibi gerilimi dindirdi. Ayırdığı ilk kavgamız değildi bu.

Kitt rahat bir tavırla ellerini önünde buluşturdu. Babamla ikimizi az önce birbirimizi parçalayacak hâlde görmemiş gibi. "Araya girdiğim için özür dilerim baba. Bir içki sana iyi gelebilir bence. Belki annemle biraz dans edersin."

Kral'a sunduğu gülümseme, çocukluğumuzdan beri yüzüne kondurduğu o aynı gülümsemeydi. Babamızın gözünde ona layık biri olma isteğini haykıran gülümseme. Kral'ın onunla gurur duymasını ümit ederek yüzüne kondurduğu gülümseme. Onun büyük beklentilerine layık olmayı, yerini doldurabileceğini ümit ederek.

Kitt, Kral'dan hep onay ve ilgi beklemişti. Kitt sevilmeyi seviyordu ve konu babamız olduğunda, ikisi arasında babamla benim aramdakinden çok daha iyi bir ilişki olmasına rağmen sevgi eksikliği çekiyordu. Bu yüzden de o sevgiyi hak etmek için yapmayacağı şey yoktu.

Onu bunun için suçlamıyordum. Belki de bana verdiği eğitimle azap çektiren bir babayla büyümesem, o babayı beni sevmesini isteyecek kadar sevebilirdim. Fakat Kitt farklı bir kralla büyümüştü. Ona yol gösteren ve keskin bir kılıçla değil, çalışma masasıyla eğitim veren

bir kralla. Ona işkenceyi değil, nasıl kral olunacağını öğreten bir kralla. Kitt'i bir canavara değil, adama dönüştüren bir kralla.

Kitt elini babamın koluna koyup, onu içkilere ve tatlılara doğru gitmesi için yüreklendirdi. İkisi de bana dönüp son kez baktı. Bir bakış şefkatli, diğeri ise tam aksiydi.

Neyse ki benim sevgiye öyle güçlü bir arzum asla olmamıştı. Hele de babamdan gelecek sevgiye. Kılıcı tenimle ilk kez buluştuğunda bu arzudan vazgeçmiştim.

Gözlerim odada Paedyn'i aradı. Onu bulmayacağımı bilsem bile. Muhtemelen gecenin kalanını süitinde geçirmesi için Kral'ın emriyle zorla odasına götürülmüştü. Babamın beni ondan uzak tutmayı hedefleyen cılız girişimleri beni az kalsın güldürecekti.

Ben kendimi Paedyn'den uzak tutamazken babamın bunu başarması imkânsızdı.

54. BÖLÜM

Kai

Çanak ağzına kadar insan doluydu. Haykırışlarını, ayaklarını yere vurduklarında çıkan gürültüyü şatodan, son Sınavımıza doğru yürürken işitebiliyorduk.

Üçüncü kez hayatımızın son günü olabilecek günle yüzleşiyorduk.

En azından bu Sınav için önce uyuşturulup sonra rastgele bir yere bırakılmamıştık. Kapımın sertçe çalınmasıyla uyanmıştım. Ardından kapının altından bir not gönderilmişti. Notta son Sınavın Çanak'ta yapılacağı yazıyordu.

Paedyn'le konuşabilmek bir yana dursun, onu aklıma bile getiremeden refakatçilerim beni alıp şatodan sessizce götürmüşlerdi.

Bu kez seyirciler bizi kanlı canlı izleyeceklerdi. Geniş arenaya adım atmamızla kükrediler. İmparatorluk Muhafızları iki yanda sıralanmış, bizi metrelerce aşağıdaki Çukur'a bakan tırabzana yönlendiriyorlardı. Rakiplerimden topluca bir hayret nidasının yükseldiğini işittim. Gözlerimiz aşağımızda uzanan şeye çevrildi.

Bu, bir labirentti.

Çukur'un kumlu zemini tamamen birbirine karışmış çalılarla ve bitkilerle kaplıydı. Bunların oluşturduğu kalın ve yüksek duvarlar oval arenanın dibini tamamen doldurmuştu.

Devasaydı.

Labirente inen geniş basamaklara götürüldük. Yarışmacıların oluşturduğu sıranın en sonundaydım. Ayaklarımın kuma hafifçe battığı anda hepimiz durduk.

"Son Sınavınıza hoş geldiniz genç Seçkinler."

Dikkatimi içinde üç rahat koltuk olan, tribünün dibindeki konforlu camı kutuya çevirdim. Kitt sağda oturuyordu. Gözleri bir süre labirentte gezindikten sonra bana çevrildi. Başını hafifçe eğdiğini gördüm. Bana sessizce şans diliyordu. Ben de onu başımla yavaşça selamladım. Ardından gözlerim, her zamanki gibi şık anneme çevrildi. Bacak bacak üstüne atmış, tırabzanın kenarında dikilip tepemizden bize bakarak konuşan kocasını yüzünde sakin bir ifadeyle izliyordu.

Tealah'nın elini nazikçe omzuna koyup, sesini güçlendirerek aktardığı babam, "Hepiniz buraya kadar varmış olsanız da sadece tek bir galip olabilir," dedi.

Kalabalık tezahürat yaptı. Çıkan ses, aşina olduğum savaş naralarını andırıyordu. "Son Sınavınız karşınızda uzanıyor. Bir labirent." Yüzü soğuk bir neşeyle çarpıldı. "Fakat hiçbir şey göründüğü kadar basit değil." Sonra labirentin duvarları yer değiştirdi.

Başta göz ucuyla fark ettiğim değişime hızla başımı çevirerek baktım ve bitkilerin oluşturduğu duvarların katlanıp yeniden şekillenişini izledim. Çalıların oluşturduğu duvarlar farklı yönlere bükülerek yolları değiştiriyor, yeni yollar kuruyordu.

Yediverenler.

Artık onları görebiliyordum. Labirentin kenarlarında kollarını uzatarak dikilen onlarca figür. Bizim için hazırladıkları bu Sınavı yönlendiriyorlardı.

"Bu Sınavı kazanmak ve böylece Arınma Sınavları'nın tamamından galip çıkma şansınızı artırmak için hareketli labirentin merkezine ulaşan ilk yarışmacı olmanız gerek." Kral duraksadı. "Fakat hepsi bu kadar da değil."

Bir bityeniği olmazsa olmaz.

"Oraya varan ilk yarışmacı olmakla kalmayıp sizi orada bekleyen kişiyi de öldürmeniz gerek."

Kalabalıktan mırıltılar yükselse de babamın gür sesi onları kolayca bastırdı. "Oradaki kişi bu cezayı hak etti. Krallığa karşı suçlar işledi ve bunun bedelini hayatıyla ödeyecek."

Şaşırmamıştım. Bu sayede Kral, bu Sınavda halkı eğlendirecek en az bir ölümü garantilemiş oluyordu. Zindanlarımızda çürüyen mahkûmları tek tek gözlerimin önüne getirip hangi zavallının o gün sonuyla buluşacağını merak ettim.

"Hepiniz krallığınızı, ailenizi ve kendinizi onurlandırın."

Kalabalık Kral'ın sözlerini tekrar ederken bir İmparatorluk Muhafızı her birimizi labirentin farklı bir girişine götürdü. Gözlerim Çukur'un diğer yanına çevrildi. İmparatorluk Muhafızlarını ve onların eşlik ettiği yarışmacıları gözledim.

Sonra onu gördüm.

Gümüş saçları tokayla tutturulmuş, her adımıyla iki yana sallanıyordu. Her ne kadar bulunduğum yerden sayamasam da burnunun üzerinde yirmi sekiz çil vardı. Henüz gerçekten tadamadığım dudakları kenetlenmişti ve okyanus mavisi gözleri gözlerimin kıyısına vurdu.

Sonra ona bir şey verdim. Bir gülümseme. Sadece ona özel bir gülümseme.

Ona bir şey söyleyemezdim. Ona sataşıp, muzipçe sözler söyleyerek, tüm bunlar sona erdiğinde hayatta kalıp yüzüme yumruk atabilmesi için onu teşvik etmeye zamanım yoktu.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan elimi kaldırıp karşımdaki boşluğa salladım.

Vebalar aşkına, bana bakarken yüzünde beliren o ışıltılı gülümseme muhteşemdi. O da elini kaldırıp boşluğa doğru salladı ve...

Ve sonra gözden kayboldu.

55. BÖLÜM

Paedyn

İşte o gün gelip çatmıştı. Hatta o gün son günüm olabilirdi. İmparatorluk Muhafızı beni labirentin diğer yanındaki bir girişe götürüp, içeri girmem, kıvrımları ve dönemeçleri arasında kaybolmam için bana meydan okuyan yüksek bitki duvarlarına bakar hâlde bıraktı.

Bugünden sağ çık. Tek yapman gereken bu.

Labirentin içinden gelen kırılan dal ve duvar bükülmesi seslerinden, yolların bir kez daha değiştiğini anladım. Labirent hareket ediyordu.

Solumda bir hareketlilik fark etmemle başımı o yana çevirdim ve küçük bir kız gördüm. Bana diktiği gözleri donuktu ve hiç kırpılmıyordu. Bir elini üzerimizde kalan bir noktaya doğru kaldıran kızın, devasa perdelere herkesin görmesi için yansıttığı şeyin duygusuz bir ifade olmasını ümit ediyordum. Labirentte onlardan onlarcası bizi sabırla, kıyımı yayınlamaya hazır bir şekilde bekliyor olmalıydı.

Bir an önce labirente girip, başıma geleceklerle yüzleşmek için sabırsızlansam da yüzümü ifadesiz tutmaya devam ederek girişe çevirdim.

O günden sonra her şey değişecekti. "Son Sınav başlasın."

Kral'ın sözlerinin arenada yankılandığını işitmemle gözü dönmüş kalabalığın haykırışlarının sesi boğması bir oldu. Gözlerimi kırpıştırarak düşüncelerimi kafamdan attım ve dikkatimi karşımdaki girişe, beni bekleyen duvarlara çevirdim.

Sonra koşmaya başladım.

Labirente adım atmamla gölgelerin örtüsü beni sardı. İçerisi karanlık ve rutubetli olsa da hız kesmedim. Bitkilerin ve çalı duvarlarının arasında koştum. İlk kararımla yüzleştiğimde kayarak durdum.

Sol mu sağ mı?

Seçeneklerimi gözden geçirecek zamanım olmadığından, sola döndüm ve hemen aynı kararla yüz yüze geldim.

Sağ.

Koştukça koştum. Bir çıkmaz sokak.

Geldiğim yoldan geri döndüm. Sağ yerine sola dönüp biraz soluksuz kalmama rağmen koşu tempomu yavaşlatmadım. Kendimi rastgele tahminlerde bulunduğum, geldiğim yollardan döndüğüm ve küfrettiğim –bolca küfrettiğim– bir rutinin içinde buldum.

"Lanet olsun!" Karşılaşma şerefine eriştiğim altıncı çıkmaza doğru bağırdım. Topuğumun üzerinde dönüp, geldiğim yoldan geri dönerken küçük öfke patlamama şahitlik eden ve onu kayda alan Görü'ye dönüp bakmadım bile. Ofladım. O nemli labirentte sezgilerim köreliyordu. Dışarıdaki kalabalığın haykırışları boğuklaşmıştı. Onları benden ayıran gür bitki katmanları sesleri boğuyordu.

Labirentte ürkütücü bir sessizlik vardı. Sadece yeri döven ayaklarımın, güm güm çarpan kalbimin ve sessizliği dolduran sık nefeslerimin sesini işitiyordum.

Sonra labirent hareketlendi.

İçinden geçtiğim yol daralırken iki yanımdaki çalı duvarlar üzerime geldi.

Ezilmek üzereydim.

Kâbusumdu bu benim. En dehşet verici, klostrofobik kâbusum. Yolun sonuna koştum. Orada beni bir başka yol bekliyordu. Hareketli olmayan ve zamanında ulaşırsam beni ezmeyecek bir yol. Akciğerlerim yanıyor, her aksak adımımla ayaklarım kumlara gömülüyordu.

Dallar, yapraklar ve gür bitkiler her iki yandan omuzlarıma sürtünüyor, her an yutacak gibi bana yaklaşmaya devam ediyordu. Fakat kurtuluşuma, birkaç metre ötede beni bekleyen yola koşmaya devam ettim.

Daha önce görmediğim, üzerime gelen duvarlar kadar amansız dallar ve dikenler kollarımda açıkta kalan deriyi yırtıyordu. Biraz daha zaman kaybedersem bitkilerin arasında kapana kısılacak, dallar ve dikenler tarafından şişe geçirilecektim.

Ölecektim. Oradan çıkamazsam ölecektim. *Şimdi.* İleri sıçrayıp kendimi yere attım.

Yolun düz zeminine sertçe çarptım. Düşüşümü yumuşatmak için yerde yuvarlandım. O anda bacağıma bir acı saplandı.

Yan yattım. Göğsüm inip kalkarken sol ayağıma –artık birbirine kenetlenen iki çalı duvarı arasına sıkışan bacağıma– bir şeyin battığını hissettim.

Dudaklarımdan boğuk bir çığlık koparken sesi kesmek için elimi ağzıma götürdüm. Kırmızı, sıcak kan bacağımdan aşağı akıyor, aşağıdaki kuma damlıyordu. Uzandığım yerde sırtımı doğrultup, sakince nefes almaya çalışırken titreyen ellerimi parçalanmış çizmemin güçlükle örttüğü ayak bileğime götürdüm.

Öne eğilip eğri büğrü dalların, yaprakların ve bacağıma dolanan dikenlerin karmaşasına uzandım. Bir dalı güçlükle kırmamın ardından, hançerimi daha önce özlemediğim kadar özledim.

Yediverenler'in, Seçkinler'in işiydi bu labirent. O duvarları oluşturan bitkiler güçle doluydu. Daha kalın, daha güçlü ve ölümcül olmaları için dallarla, yapraklarla ve dikenlerle örülmüşlerdi.

Havayı akciğerlerime doldururken kendimi ayağımdaki yakıcı acıya aldırış etmemeye zorladım. Ellerim baldırımı kavradı. Titrek bir nefes aldım. Sonra çektim.

Ateş gibiydi. Acı çok yakıcı, dağlayıcıydı. Ağzıma kan tadı gelene dek dilimi ısırdım. Bir yandan mahvolan çizmemi ayağımdan çıkarırken, diğer yandan gözlerimi ağır ağır çekerek kurtardığım ayağıma diktim. Bir nefes almak, acıya bir an olsun ara vermek için durdum.

Ayağımı dikenlerden ve sivri kenarlı dallardan koruyacak çizmem yokken ayağım lime lime olmuş bir et kütlesine dönmüştü. Eh, en azından görebildiğim kadarı. Ayağımın kalan yarısını artık hepten birbirine geçmiş ve beni bırakmaya yanaşmayan çalılar yutmuştu.

Ayağımı tekrar çekerken acı dolu haykırışımı bastırdım. Yırtılan etimin bir kısmı daha ortaya çıktı. Derimin üzerine kanlı, derince oluklar yayılmış gibiydi. Fakat son kez çekiştirip, son kez ciyaklayarak ayağımı kısıldığı yerden kurtardım.

Sırtüstü uzandım. Hava almak için, acıdan kurtulmak için hızlı hızlı nefes aldım. Gökyüzüne baktım. Kısa bir süre daha kendime nefes alma fırsatı verip, yattığım yerde sırtımı dikleştirdim ve bluzumun bel kısmını yırttım. Elimden geldiğince ayağıma sardığım bordo kumaş yaramdan sızan kanla birleşti.

Adena iki rengin birbirleriyle mükemmel uyumunu görse hem büyülenir hem tiksinirdi.

Bedenimi ellerimle yerden iterek güçlükle doğruldum. Acı. Feci bir acı ve bir dizi küfür.

Tökezleyerek ilerledim. Ayağımdan bacağıma tırmanan, zonklayan ağrıya aldırış etmemeye çalıştım. Fakat yürüyebiliyordum. Bu da yaranın çok daha kötü olabileceğini kanıtlıyordu.

Ter bedenime yapışmış, tehlikeli ölçüde kısalmış bluzumu sırılsıklam etmişti. Bluzun altında, pantolonumun göbek deliğimin altında kalan beli arasında epey bir açıklık vardı. Labirentin çalıdan duvarları arasından esen nemli, serin rüzgâra rağmen hayli sıcaklamıştım ve bedenim yapış yapış olmuştu.

İlerlemeyi sürdürdüm. Hem acıdan hem de ayakkabılarım olmadığı için dengemi zor sağlıyordum. Karanlık derinleşirken, labirentin ortası olduğunu umduğum yere ve beni orada bekleyen şeye doğru ilerliyordum.

Oraya ilk ben varırsam birinin hayatı benim ellerimde olacaktı.

Sol. Sağ. Sol. Sol. Çıkmaz. Sağ. Sol. Çıkmaz.

Klostrofobim yüzünden bana çalı duvarlar üzerime geliyor gibi geliyordu...

Yavaşlayıp durdum. Duvarlar *gerçekten* üzerime geliyordu.

Paniğe kapılıp başımı her yöne çevirdim. Beni bir lokmada yutmayacak bir yol bulmaya çalışıyordum. Fakat nafileydi. Kendimi düşe kalka koşmaya zorladım. Rastgele yollardan geçerken hepsinin değiştiğini fark ettim.

Doğru olamazdı bu.

Kral yarışmacıları eğlence olsun diye ezilmeleri için o labirente atmış olamazdı, değil mi? İşin eğlencesi bizim birbirimizi ezmemiz değil miydi?

Duraksayıp kendime soluklanacak, paniğe kapılacak zaman tanıdım. Kral beni çalılarla dümdüz etmek istiyorsa bu konuda elimden bir şey gelmezdi. Bu yüzden durup gözlerimi iki yanımdan üzerime gelen bitki duvarlarına diktim.

Sonra gözlerimi yumup kendimi hazırladım.

Anlaşılan fazladan bir Sıradan'ı dert etmelerine gerek kalmayacak.

Dallar omuzlarıma sürtünürken kaskatı kesildim. Birden, hüzünle ölümü karşılamaya hazırlandım.

Yakında görüşeceğiz baba.

Sonra hiçbir şey olmadı.

Bir gözümü açtığımda bir bitki duvarının yüzümün dibine kadar geldiğini gördüm. Çalılar artık hareket etmiyordu. Döndüm ve bunu yapmamla bir dal bluzumun kumaşına takıldı.

Artık yol omuzlarımın genişliğinden biraz daha genişti.

Yolun sonuna doğru sendeledim ve bir başka yola saptığımda, onun da diğeri kadar dar olduğunu gördüm. Yutkunup, keskin bir dönüşle sola sapmamla yine bir o kadar dar bir yola çıktım.

Kral ne kadar zalim ne kadar kurnazdı. Bu korkunç oyun için neredeyse ona alkış tutacak hâldeydim. Haklı çıkmıştım. Sınavların eğlencesi, *gerçekten* bizim birbirimizi ezişimizi izlemekteydi. Kral'ın yaptığı, sadece gösteri için gerekli sahneyi hazırlamaktı.

Bir çığlık sessizliği böldü. Bir an çınlayıp sonra kesildi. Sesi işitmemle omurgamdan aşağı bir ürperti yürüdü.

Bir kez daha dövüşmeye zorlanıyorduk ve bu yollar sadece tek bir bedenin geçebileceği genişlikteydi.

Titrek bir nefes aldım. Klostrofobinin kollarıma sürtünen duvarlar gibi üzerime geldiğini hissettim.

Bu yollara bir kerede sadece bir yarışmacı sığabilirdi. Bu yüzden yarışmacılardan birine rastlarsam...

"Veba'ya şükürler olsun." Arkamdan gelen ses kin doluydu. "Sınavlar bitmeden seni öldüremeyeceğim diye endişe ediyordum."

56. BÖLÜM

Kai

Sağ.

Sağ. Sol. Çıkmaz. *Lanet olsun.*

Başımı geriye atıp, yüzümü bu loş labirentten daha karanlık görünen bulutlu göğe çevirdim. Derin bir nefes alıp döndüm ve geldiğim yoldan geri koştum. Bu kez sağa dönmeyi seçtim.

Hata.

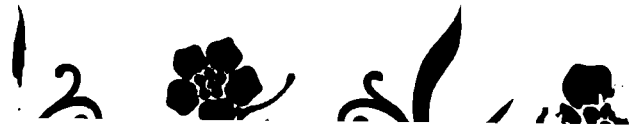
Bir başka çıkmazla karşılaşınca içimden yolu tıkayan bitkileri yumruklamak geldi. Fakat bunu yapmamın bitkilerden çok bana zarar vereceğini biliyordum.

Hızlandım ve bir Görü'nün yanından geçtim. Adama ve rahatsız edici bakışına aldırış etmedim. Sinirim tepemdeydi. Sıcakta bir labirentte koşturup, sadece çıkmazlara varıp aklımı kaçıracak olduğumdan, bunun şaşılacak bir yanı da yoktu.

Hareketli duvarlar beni ezmesin diye kaçmak ve o duvarların altından çıkan birkaç düzine yılanla karşılaşmak dışında kendimi sürekli koşmakla nispeten oyalamıştım. Burada zaman kavramı yoktu. Fakat kalbim gitgide hızlandığından ve nefeslerim düzensizleştiğinden, epeydir burada olduğumu biliyordum.

Ayaklarımın altındaki kum hareketlendi. Sonra da iki yanımdaki çalı duvarlar.

Labirent yeniden şekillenmeye başlarken kalabalıktan yükselen boğuk, heyecan dolu haykırışları işittim. Bu yüzden kendimi bir yoldan

en az diğeri kadar hızla daralan bir başka yola attım. Sağa döndüğümde, beni kapanan daha fazla duvar bekliyordu.

Döndüm. Gözlerim etrafı taradı. Nereye baksam bitkilerden gelecek ölüm vardı. O şekilde ölmek ne acıması olurdu. Yola dikilip duvarların üzerime gelişini izledim. Kendimi hiç bu kadar güçsüz, yaklaşan ölüm karşısında bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Sonra duvarlar durdu.

Omuzlarım beni ezecek gibi duran iki çalı duvarı arasına sıkışmıştı. İleri adım attım. Kollarımı iki yanımdaki fazlaca dar bitki duvarlarına sürtündü.

Ağzımdan buruk bir kahkaha kaçıverdi. Kalın duvarlar sesi boğdu.

Zekice baba.

İç çekip labirentte ilerlemeye devam ettim. Bir başka yarışmacıyla karşılaşırsam onu aşmak için tek yol olduğunu biliyordum.

Sol. Sağ. Sağ. Jaguar. Hayretle gözlerimi kırpıştırdım.

İşte bunu beklemiyordum.

Jaguar da hayretle bana baktı. Kürkü koyu şarap, gözleri bal rengindeydi.

"Merhaba Andy."

Andy başını yana eğdi. Tavırları, fareyle oynayan bir kedinin tavırlarını yansıtıyordu. Bu da beni endişelendirdi. Ne kadar zamandır hayvan formunda olduğunu bilmiyordum. Fakat kendini o bedende kaybedecek kadar uzun bir süre geçtiğini görebiliyordum.

Andy'nin becerisi başkaları için olduğu kadar kendisi için de tehlikeliydi. Farklı bir formda ne kadar uzun süre kalırsa zihninin kontrolünü sağlamakta o kadar zorlanıyordu. Becerisi üzerine çok fazla eğitim almasının ve o beceriyi sıkça kullanmamasının nedeni tam olarak buydu. Bir keresinde, biz çocukken günlerce hayvan formunda kalmış ve insana dönüşememiş, nihayet yeniden insan olarak uyandığında olanları anımsamamıştı.

Yıllar geçtikçe becerisini kontrol etmeyi, farklı bir bedendeyken zihnini korumayı öğrenmişti. Fakat jaguar formundaki bedeni onca adrenalin pompalarken kontrolü elden kaçırır gibiydi. Tam da bu yüzden bana bir et parçasıymışım gibi bakıyordu.

"Sakin ol Andy." Ellerimi yavaşça havaya kaldırıp bir adım geriledim. Andy bir adım ilerledi. Hayır, *ileri atıldı.*

Kahretsin.

Yol öyle dardı ki istese de yanımdan sakince geçip gidemezdi. Gerçi bana bakışı, kumun içinde bedenini yere yapıştırışı hiç de sakince değildi.

Ona zarar vermek istemesem de maalesef o benim canımı yakmak istiyordu. Beni avına acılı ölüm vadeden bir yırtıcı gibi süzüyordu.

Bu labirente adım attığımdan beri defalarca yaptığım gibi yakınımdaki bir beceriye uzanmaya çalıştım. Veba biliyordu ya, duvarları düzleştirip dosdoğru labirentin merkezine yürüyebilmek için bir Yediveren'in gücünü yakalamaya çalışmıştım. Bilerek gücümün menzili dışında kalmasalar yapacağım şey tam da bu olacaktı.

Andy'nin becerisinin titreşimleri çok güçlüydü. Sezeceğim kadar yakınımda olan tek güç...

O da neydi öyle?

Damarlarımın içinde cılız bir karıncalanma, bana yaklaşan bir güç hissettim. Onu kavradım ve...

Andy üzerime atıldı.

Boğazıma uzanan pençeler, jilet gibi dişlerle donanmış açık bir ağız, hızla üzerime gelen bordo bir karaltı.

Sonra birden arkasına geçiverdim.

Andy benimle çarpışmayı beklerken yere çarptı. Hayal kırıklığı içinde kükredi ve dar yolda güçlükle arkasına döndü. O kadar dar bir alanda ancak çevik bir kedi o şekilde dönebilirdi.

Bir kez daha kükreyip yeniden üzerime atıldı. Jax'in becerisiyle tekrar Kırpılıp Andy'nin arkasına geçtim. Tekrar. Andy aynı tavrı yineledi. Aynı döngüyü sürdürüp, dönerek yeniden dişlerini bedenime geçirmeye çalıştı.

Sonra Jax'in damarlarımda gezen gücü eksilerek, bir belirip bir kayboldu.

Hayır, hayır...

Ve güç beni yüzüstü bıraktı.

Jax artık benden uzaklaşmış, labirentte kaybolup becerisini yanında götürmüştü.

Eh, başka seçeneğim kalmadı.

Elimde kullanabileceğim tek beceri kaldığından nihayet ondan yararlandım. Şekil değiştirdim.

Vebalar aşkına, bundan ne denli nefret ettiğimi unutmuştum. Bir ışık parlaması oldu ve kemiklerim şekil değiştirmeye, kaslarım uza-

maya başlarken, bedeninin her parçası tüm ağrılı değişimlerin farkındaydı. Zemine yaklaştım. Zarif ve güçlü yeni bedenim parlak tüylerle kaplandı. Dişlerimin uzayıp, uçlarının ölümcül bir şekilde sivrildiğini hissettim. Görüşüm de dişlerim kadar keskinleşirken karşımdaki, benden daha küçük cüsseli jaguara odaklandım.

Zihnine hâkim ol. Zihnine hâkim ol. Zihnine hâkim ol.

Andy'ye kıyasla daha az eğitim aldığımdan, zihnimin dönüştüğüm hayvana teslim olması benim için daha kolaydı. Bu yüzden dövüş ne kadar hızlı biterse o kadar iyiydi.

Andy insandan ona denk ve benzer bir jaguara dönüşmem karşısında sadece bir nebze şaşırmış gibiydi. Fakat kendini hemen toparladı ve savurduğu pençe yüzümün yanıyla buluştu. Pençesini yukarı sallamasıyla az kalsın bir gözümü kaybedecektim.

Acı içinde homurdandım. Hayır, acı içinde *hırladım*.

Üzerine atılıp kendi ustura keskinliğinde pençelerimi çıkardım. Göğsüne bir pençe savurdum. Acıyla haykırıp üzerime sıçradı.

Bu, o zamana kadarki en tuhaf dövüşüm olabilirdi ki bu da ne kadar tuhaf olduğu hakkında epey fikir veriyordu.

Yine de bu bedende tüm bunlar bana son derece doğal geliyordu. Andy'ye saldırırken pençelerim ve dişlerim ne yapmaları gerektiğini tam olarak biliyordu. İkimiz birbirimizin üzerine çıkıp yerde yuvarlanırken, hırlayarak her fırsatta birbirimizin etini pençe darbeleriyle parçalarken kızıl kan bordo kürküne karıştı.

Kelimenin tam anlamıyla kuduz hayvanlar gibi dövüşüyorduk.

Kontrolü içgüdülerime bırakıp biraz daha hayvan yanıma uzandım.

Zihnine hâkim ol. Zihnine hâkim ol. Zihnine hâkim ol.

Andy üzerime çıkmıştı. Çenem kapandı ve dişlerim boynunun yumuşak derisiyle buluştu. Ciyakladı. Onu üzerimden attım ve kumun içine yuvarlanıp, çalı duvarına çarpışını izledim. Yavaş hareketlerle ona doğru hareketlendim. Sessiz adımlar atan pençelerimle avıma yaklaştım.

Hayır. Avıma değil. Aileme. Andy'ye.

Ben ona yaklaşırken ayağa kalkmaya, beni pençeleriyle ve dişleriyle yaralamaya çalışıyordu. Andy'nin, bana meydan okumaya cüret eden o küçük jaguarın yanına çömeldim. Ağzımı açıp dişlerimi gösterdim ve boğazımdan bir hırıltı çıktı.

Ben Kai Azer'im, Ilya Prensi ve müstakbel İnfazcı. Ben Kai Azer'im, Ilya Prensi ve müs...

Acı.

Sivri dişler omzumun üzerine kapanıp eti ve kürkü kopardı. Kükreyerek sağlam kolumu havaya kaldırdım. Dövüşü tek bir pençe darbesiyle bitirmeye hazırdım.

Bir ışık parlaması bir an için keskin gözlerimi kamaştırdı ve geriye sendeledim. Kafamı toparlamamla afalladım.

Az kalsın öldürecektim onu.

İnsana dönüşmeliydim. Hemen.

Gözlerimi kırpıştırıp Andy'nin benim yanımda uzandığını görmeyi umduğum yere baktım. Fakat orada değildi. Birden üzerimde beliren bir gölge dikkatimi gökyüzüne çekti. Eh, yani görebilseydim gökyüzünün olacağı yere.

Sarmaşıklar ile sık bitkiler labirentin üzerinde bir bariyer oluşturmuştu. Bir bitki kubbesi üzerimizi tamamen örtüyordu. Tüylerin hışırtısını işittim ve kalın tavana çarpan şarap kırmızısı kanatları seçtim.

Andy bir şahine dönüşmüştü ve can havliyle uçarak labirenti aşmaya çalışsa da yapamıyordu. Cesurca bir çaba verse de Yediverenler uçup gitmesine izin veremezlerdi. Andy tiz bir ötüşle kendisini bu kafese hapseden dalları pençelemeye çalışıyordu. Sonra dalışa geçip kuma alçaldı. Ani bir ışık parlamasıyla gözlerimi kamaştırdı. Gözlerimi kırpıştırarak yeniden açtığımda jaguar formuna dönmüştü. Bana dönüp bir kez daha bakmadan aksayarak uzaklaşmaya başladı.

Bir saniyeyi daha heba etmeden asıl hâlime geri döndüm. Giysilerim hâlâ yerinde olsa da kanla ıslanmıştı. Üzerimde derin yaralar vardı. Yüzümdeki yaradan gözümün içine kan akıyordu. Fakat dikkatimi çeken ısırık izi oldu. Derindi ve içinden kan sızıyordu. Omzumdaki deride sivri dişlerin şekli çıkmıştı.

Ve canım feci yanıyordu.

Gömleğimin eteğinden bir parça kumaş koparıp kan akışını durdurmak için yaraya sardım. Labirentte yeniden yürümeye başlamamla kemiklerime kadar inen bir ağrı hissettim. Kuzenimi pençelerken çok zaman kaybetmiştim.

Sağ. Sol. Sol. Çığlıklar. Donakaldım.

Bir çığlık daha. Sağ.

Sol. Sağ.

Birden durdum.

Damarlarımda gücün cılızca karıncalandığını hissettim. Güce odaklanıp şiddetlenmesini diledim. Şiddetlendi de. Onu hiç duraksamadan kavradım.

Kanlı yüzüme bir gülümseme yerleşti.

Anlaşılan bir Yediveren fazla yakınıma gelmiş.

57. BÖLÜM

Paedyn

"Merak etme. Elimi çabuk tutacağım. Ne yazık ki seninle oynayacak zamanım yok."

Dar yolda yavaşça döndüğümde, o soğuk sesin ve daha da soğuk gözlerin sahibiyle yüz yüze geldim. Sertçe, "Blair," dedim.

Dudaklarını kıvıran bir gülümsemeyle bana doğru adım attı. "Merhaba Paedyn."

Soğuk bir sesle, "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordum. "Son kavgamızda burnuna ne yaptığımı unuttun mu yoksa?"

Blair neredeyse hırlar gibi, "Hayır," dedi, "Unutmadım!"

Bir adım geriledim. Dallar kollarıma batarken ayağım acıyla sızladı. Zaman kazanmak için Blair'i yine tersleyecek olsam da ağzımdan hiç ses çıkmadı. Daha doğrusu ağzımdan içeri hava girmez oldu.

Sonra ayaklarım yerden kesildi.

Nefes alamıyordum. Ortada soluk borumu sıkan bir el olmadığını bilsem de elimi boynuma götürdüm. Hayır, Blair'in çarpık zihninin ürününden öte bir şey değildi bu. Onun kendine has hamlesi. Havada, yerden birkaç metre yüksekte asılı duruyor, boğuluyordum.

"Elimi çabuk tutacak olmam acı çekmeyeceğin anlamına gelmiyor." Bana bakıp somurttu. "Üzgünüm Paedyn. Her zaman istediğimizi elde edemiyoruz, değil mi?"

Görüşüm bulanıklaştı. Bana uzanan eli, Blair'in dudaklarını büken şeytani gülümsemeyi güçlükle seçebildim. Çok az nefes alabiliyordum. Çabuk olmayı vadetmişse de ağırdan alıyordu.

Düşün. *Düşün.*

Ona bir darbe indirebilmek için yeterince yaklaşmam gerekiyordu. Balodan sonraki karşılaşmamız, bana Blair'in fiziksel mücadeledeki yetersizliğine dair bilmem gereken her şeyi öğretmişti. Ona biraz yaklaşabilseydim...

Bir de *nefes alabilseydim.*

"İstediğini alamamayı sen iyi bilirsin." Sesim boğuk ve hırıltılı çıkıyor, bu da umursamaz görünmemi güçleştiriyordu. Sınırlı havayı o sözcükleri çıkarmak için kullanmak başımı döndürürken oltaya takılması için dua ettim.

Boynumu gevşetti. Biraz.

Gözlerinde soran bir bakış vardı. Yanıtlamaya niyetli olduğum bir soru. "Kai." Adı ağzımdan çıkarken nefesim kesildi.

Blair'in bakışı, o an yanımda olmasını çok istediğim hançerimden de keskindi. Öksürerek, "Prensler," diye ekledim. "Kai ve Kitt. İkisini de elde edemiyorsun." Boğulmamak için bir süre sustuktan sonra, "Çünkü seni istemiyorlar," diye ekledim.

Sertçe yere indim.

Akciğerlerimde kalan azıcık hava ağzımdan çıkıp gitti. Nefes nefese kalmıştım ve yüzümün yarısı kuma gömülmüştü.

Ayağa kalk.

Başımı kaldırıp, titreyen kollarımla bedenimi taşıyarak ağır ağır doğruldum. Blair'in bunu yapmama izin vermesinin beni endişelendiren bir yanı vardı. Gözlerim gözleriyle buluşunca ağzımdan öksürükle karışık bir kahkaha çıktı.

Öfkeden alev alev yanan gözlerine gözlerimi diktim.

İşte böyle. Ellerinle canımı yakmayı isteyecek kadar öfkelen bana.

"Söylesene, nasıl bir his? Tekrar tekrar reddedilmek ve..."

Daha cümlemi bitiremeden havaya fırlatılıp yeniden kuma düştüm. Öksürerek, soluklanmaya çalışarak, yuvarlanıp sırtüstü döndüm.

Kör edici bir acı kaburgalarıma yayıldı.

Top gibi kıvrıldım. Karnıma inen sert çizmeye karşı tek savunmam bu oldu. Bir gözümü araladığımda Blair'in tepemdeki öfkeden çarpılmış, kızarmış yüzünü seçtim.

"*Unutma ki zihnin kılıcın kadar keskin olursa zekân da kullanabileceğin bir silaha dönüşür.*"

Duyduğum acıya rağmen gülümsedim.

Tam istediğim kıvama geldi.

Yeniden karnıma inen ayağını bu kez tuttum. Ayağını feci bir açıyla çevirip, kendime çekerek Blair'i yere düşürdüğümde ağzından çıkan hayret nidasını işittim.

Nefesini kesmiştim. Bunun alışık olmadığı bir his olmadığını biliyordum. Ne de olsa hep arkasına saklanabileceği gücü vardı. Göz açıp kapayıncaya kadar tepesine çıkıp kollarını dizlerimin altına aldım. Bana bakarak homurdandı. Gözleri katıksız bir öfkeyle doluydu.

Blair kendini toparlayıp, zihin gücüyle beni fırlatana kadar sadece tek darbe indirecek zamanım olduğunu biliyordum. Bu yüzden o darbenin hakkını vermeliydim.

Babamın yüzüğünü orta parmağıma kaydırıp Blair'in şakağına sert bir sağ kroşe indirdim. Başındaki o hassas noktaya hassasiyet göstermeden vurdum.

Ve sonra kendinden geçti.

Fakat bu durum uzun sürmeyecekti. Birkaç dakika içinde uyanacaktı ve o zamana kadar ben labirentte kaybolup uzaklaşmayı umuyordum. Çünkü içimden bir ses, bir dahaki karşılaşmamızda beni görür görmez kalbimi sıkıp ezeceğini söylüyordu.

Güçlükle doğruldum. Her yanım ağrıyordu. Bedenimin her karışı acı içindeydi ve yürürken sendeliyordum. Yine de kendimi ilerlemeye, hızlanmaya zorladım.

Bir kez daha labirentin çılgınlığında kaybolmuştum. Seçtiğim her yolda şüpheye düşüyordum. Belki de beni zafere götürecek yol diğer yoldu.

Sol mu sağ mı?

Sol. Kesinlikle sol.

Kesinlikle hayır. Bir çıkmaz.

Birkaç dakikada bir kulağıma acı dolu bir haykırış ya da duvarların çok ötesindeki kalabalığın haykırışlarına karışan mücadele sesleri geliyordu. Görüler yollarda dikiliyorlar ve karşıma çıktıklarında beni öyle ürkütüyorlardı ki panikle içlerinden birkaçını yumruklamama ramak kalmıştı. Fakat yaklaştığımı görür görmez ellerinden geldiğince yolumdan çekiliyorlardı. Onlara acıyor, şahitlik ettikleri şeylerin beyinlerine kalıcı olarak kazındığını düşünmek beni üzüyordu.

Labirent kim bilir kaçıncı kez yeniden şekillenip, beni kapanan yoldan ayrılarak bir başkasına geçmeye zorladı.

İçimden çığlık atmak geliyordu.

Rastgele bir kararla sağdaki yola döndüm. Sonra kayarak durdum. Orada, o dar yolun sonunda kumlarla kaplı, daire şeklinde bir açıklık vardı. Labirentin merkezi.

Zafer.

Benim zaferim.

58. BÖLÜM

Kai

Toprağın kendisi kontrolüm altındaydı. Avucumda dünyayı tuttuğum bile söylenebilirdi ama bu gücümün fazlaca dramatik bir tasviri olurdu. Daha doğrusu, ödünç aldığım gücün.

Karşımdaki labirent duvarı çöktü. Duvarı oluşturan sarmaşıklar ile bitkiler yere çöküp kumun altına kaydı. İleri koşup, Yediveren'in gücünü duvarları yıkıp ikiye ayırmak için kullandım.

Yakınımdaki labirentin her parçasını yıkıyor, sarmaşıkları ve dalları çözüyordum.

Doğru yöne koştuğumu ümit ederek açık, geniş bir yol oluşturdum. Yavaşlamadım. Çalı duvarlar içlerinden geçmem için iki yana açılırken, diğer bitkiler içinden filizlendikleri toprağa dönüyordu.

Kalabalığın haykırışları yıktığım her duvarla daha da güçleniyordu. İsmim izleyicilerin arasında yankılansa da buna aldırış etmeyip becerime odaklandım.

Titreşmeye başlayan becerime. İçimdeki güç sönüyordu.

Yediverenler nihayet ne yaptığımı anlamışlar, kuşkusuz labirentten uzaklaşıp menzilimin dışına çıkmaya çalışıyorlardı.

Karşımdaki bir duvarı ikiye ayırıp içinden geçebileceğim bir yol oluşturdum.Yol genişledikçe genişledi ve sonra...

Durdu.

Beceri kemiklerimden akıp gitti ve beni güçsüz, boş yere elimi çalı duvara uzatır hâde bıraktı. Oluşturduğum delikten bitkileri iterek,

güçlükle geçtim. Dikenler ve dallar bedenimi tırmaladı.

Yediverenler verdiğim hasarı onarmaya çalışırken labirentin arkamda kalan kısmının yeniden şekillenmeye başladığını işittim. Fakat artık çok geçti.

Merkeze varmıştım bile.

Açık çembere adım attım. İçeride sadece kum ve iki figür vardı. Figürlerden ilki karşımdaki bir yoldan geldi. Işıkta parlayan gümüşten gelenin kim olduğunu anladım.

Paedyn topallıyordu. Koşmak için zorlasa da tüm bedeni güçlükle hareket ediyordu. Bacağı, bedeni kan ve yara bere içindeydi.

Ona doğru yürüdüm.

Fakat gözleri gözlerimle buluşmadı. Hayır, o mavi gözler çemberin ortasındaki figüre odaklanmıştı. Paedyn'in adımları aksadı. Ona yatak odamda dans dersleri verdiğimde olduğu gibi yalpalayıp tutunacak bir yer aradı.

Sonra kaderi ölmek olan suçluya doğru koştu.

59. BÖLÜM

Paedyn

Birden yeniden nefes alamaz oldum ve Blair'in geri dönüp, görünmez bir elle akciğerlerime giden havayı kesiyor olabileceğini düşündüm.

Olduğum yerde sağa sola yalpaladım. Ayaklarım çemberin kenarında kuma gömüldü.

Hayal görüyordum. Hayal görüyor olmalıydım.

Sendeleyerek ilerledim ve tökezleyip koşmaya başladım. Ayağıma yayılan acıya kulak asmadan kendimi daha hızlı koşmaya zorladım.

"Adena?"

Bu doğru olamaz. Olamaz bu.

Narin bedeni iki büklüm olmuş, kanı akıyordu. Dizleri kuma gömülmüş, elleri arkadan bağlanmıştı. Bir zamanlar ışıltılı olan koyu teni şimdi solgun, kan içindeydi.

Ağzından titrek bir hıçkırık çıktı. Ses kalbimi durduracak gibi oldu. Adena'nın ağladığını hiç işitmemiştim. Benim gibi ebeveynini kaybettikten sonra, çok sevdiği çörekleri çaldığı için dayak yedikten sonra, sokaklarda soğuktan titredikten sonra bile... Hiçbir şey onu yıkamamıştı. Hiçbir şey Adena'yı *Adena yapan* ışığı eksiltememişti.

O, *benim* ışığımdı.

Sendeleyerek ona doğru ilerledim. Uyuşmuştum ve midem bulanıyordu.

Bu doğru değil. Doğru olamaz...

"Paedyn!" Sesi çatladı ve sanırım onunla birlikte kalbim de. Ayağa kalkmak için çabalıyor, bağlı ayaklarıyla bana doğru yürümeye çalışıyordu. Sözlerinde panik seziliyordu. Hızlı, telaşlı. "Pae, çok üzgünüm. Ben..."

Zaman tekliyordu sanki.

Sahne yavaşlamıştı sanki. Müthiş bir canlılıkla ve şiddetle akıyordu.

O anda, bir daha gözlerimi ne zaman yumsam o sahneyi göreceğimi anladım. Ucu kör bir dal parçası yeterliydi.

Onu hayattan koparmak için tek bir kırık dal.

Eğri büğrü odun görünmez bir güç tarafından yönlendirilerek sırtıyla buluştu ve göğsünü deldi. Çığlığım bile dalın hızına yetişememişti.

"Adena!"

Adena iki yana sallandı. Ucu göğsünden çıkan kanlı dala şaşkın gözlerle baktı. Sonra gözleri yavaşça gözlerime çevrildi. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken düşe kalka koşmaya başladım.

Çığlık sesleri kulaklarıma doldu. Sanırım sesler benden geliyordu. Adena yere yığıldı.

O anda, o sinsi gülümsemeyi, çemberin diğer yanındaki eflatun saçları ve uzanan eli fark ettim. Ölümün armağanını yönlendirip bahşeden, hedefiyle buluşturmak için sadece zihnini kullanan eli.

"Hayır!" Boğazımdan hırıltılı bir çığlık koptu.

Adena yere düşmeden yetişip onu kollarıma aldım ve nazikçe kuma yatırdım. Kanlı bedenini kucağıma alıp ellerimle başını tuttum. Gözlerimden yaşlar akıyordu. Çığlıklar boğazımdan yükseliyordu.

Yüzüne düşen siyah bukleleri yana atarken, Kale'de bana titreyen ellerimle kestirdiği, eşit olmayan kâküllerini düzeltirken teninin terden yapış yapış olduğunu fark ettim. Gözlerime dikilen o iri, ela gözler akmayan gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"İyi olacaksın A."Yaraya nazikçe dokundum. Sözler ağzımdan gözyaşlarım kadar hızh dökülüyordu. "Beni duyuyor musun? İyi olacaksın ve iyileştiğinde sana bıkacağın kadar çok tarçınlı çörek alacağım. Tamam mı?"

Yukarı bakıp haykırdım. "İmdat! Lütfen biri yardım etsin!" Fakat haykırışlarım kalabalığın tezahüratında boğulunca fısıltılı yakarışlarımla baş başa kaldım. "Yardım edin ona. Lütfen. *Lütfen.*"

Gözlerimde yaşlarla Adena'ya baktım. "Beni bırakamazsın." Sesim çatallaştı. Soğukkanlılığımı yitirdim. "Söz vereceksin, beni bırakmayacaksın..."

Adena kısa, cılız ve titrek bir nefes aldı. "Pae..."

İsmimi söylemesiyle, o teskin edici ve tatlı sesi işitmemle bastırdığım hıçkırık dudaklarımdan kaçıverdi. Teskin edilmesi gereken benmişim gibi.

"Bilirsin, tutamayacağım sözler vermem." Enerjisi tükenirken her sözcüğü bir öncekinden daha güçsüz çıkıyordu. Bir başka hırıltılı nefes eşliğinde dudakları bir gülümsemeyle aralandı. Ölümü beklerken bile gülümsüyordu.

Ölüm.

O *ölüyordu.*

"Hayır, hayır, hayır..." Sözcüklerim bir hıçkırık, titrek bir haykırıştı. "Öyle söyleme. İyisin. Her şey iyi olacak!"

Odağını kaybetmeye başlayan o sıcak, ela gözlerden yaşlar akarken hâlâ gülümsüyordu. "Benim için giyeceğine söz verir misin?"

Şaşkın hâlde gözlerimi kırpıştırmamla gözyaşlarım görüşümü daha da bulanıklaştırdı. "Neyi?"

"Yeleği." Sesi bir fısıltıdan ibaretti. Onu işitebilmek için öne eğilmem gerekti. "Cepli ye-yeşil yelek." Hırıltılı bir nefes aldı ve bedeni feci bir öksürükle sarsıldı. Kan dudaklarını boyayıp ağzının köşelerinden aksa da her zamanki kararlılığıyla konuşmaya devam etti. "Dikmesi çok zamanımı aldı ve o kadar... Emeğin boşa gitmesi beni kahreder."

Ağzımdan yarı hıçkırık yarı isterik kahkahadan oluşan bir ses çıktı. "Söz veriyorum A. Senin için her gün giyeceğim o yeleği."

Güneşin batarken yüzünde belirdiğini hayal ettiğim, hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sıcak ve muhteşem. Yorgun ve bitkin. Veda etmeye, sürekli bir ışık kaynağı olmayı bırakmaya hazırdı. Dinlenme ümidinde teselli bulmaya.

Gözleri kapandı. Bir anda o ela gözleri bir daha göremeyeceğimi düşünerek dehşete düştüm. Onu kendime daha da çekip, "Lütfen," dedim. "Lütfen bırakma beni A. Senden başka kimsem yok."

Beni *tanıyan* tek kişiydi o. Yüreğim *sızlıyordu.*

Ölüm, Adena için çok karanlık, onun parlaklığı için çok kasvetliydi ve göz kamaştırıcı ruhuna layık değildi.

Göz kapakları aralandı. O ela gözleri son kez zihnime kazımam için göründü. Konuşmak, kesik ve kısa nefesler almak için çabaladı. "Bu bir veda değil... Sadece bir dahaki görüşmemize kadar güle güle diyoruz."

Güzel yüzünü okşadım. Ben Loot'tan ayrılmadan önce de aynı sözleri söylediğini hatırlamamla bedenim hıçkırıklarla sarsıldı. Ancak o zaman Adena beni tekrar göreceğinden çok emindi ve bu sözlere gülümsemeleri eşlik etmiş, bana el sallamıştı.

Ve artık beni bir daha asla görmeyecekti.

Onun yerinde ben olmalıydım. Ölen ben olmalıydım. Bu Sınavlarda ölmesi beklenen bendim, o değil. Herkes olabilirdi fakat o, asla.

Bir suçluluk dalgasıyla sarsıldım. Gözyaşlarım gibi beni boğdu boğacaktı. Tüm bunlar benim suçumdu. Adena'nın orada olmasının nedeni benim kayıtsızlığım, bencilliğimdi. Onu buraya onu *unuttuktan* sonra getirmiştim. Onu ölümüne getirmiştim.

"Seni asla unutmayacağımı bil Adena." Hıçkırıklarım beni boğacak gibiydi. "Ne bu ömürde ne de sonrakinde unutacağım seni."

Bir daha asla.

Güçlükle başını salladı ve gözleri kapandı.

Hıçkırdım. Bedenim bedeninin üzerine yığılırken alnımı alnına dayadım. "Sen benim bir numaramsın A."

Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılırken titrek bir nefes aldığını işittim.

Son nefesini aldığını. Beni ardında titrer hâlde bıraktı. Çığlıklar atar hâlde. Hıçkırır hâlde.

Beni bıraktı.

60. BÖLÜM

Kai

Katıksız keder. Katıksız acı. Katıksız yalnızlık.

Haykırışında işittiklerim bunlardı.

Olduğum yere çakılıp kalmıştım; ayaklarımı kumdan, gözlerimi iki büklüm olmuş bedeninden ayıramıyordum. Dalı görmemle suçluya saplanması bir olmuştu.

Hayır, suçluya değil... Adena'ya.

Paedyn tekrar çığlık atarken akıl karışıklığım düşüncelerimi bulandırdı. Adena'nın burada olmaması gerekiyordu. Esirlerimden biri olmadığı gibi, kesinlikle böylesi bir ölümü hak eden bir suçlu da değildi.

Paedyn kuma gömüldü. En iyi arkadaşının cansız bedenini tutmuş, ileri geri sallanıyordu. İlk Sınavda ikisiyle ilgili sayısız hikâye dinlemiştim. Paedyn'in dostuna olan sevgisini daha o anda anlamışsam da şimdi o sevgi yüzüne işlenmiş, haykırışlarına dolmuştu. Paedyn'i ağlarken göreceğimi hayal bile edemezdim. Fakat içimizden en güçlüleri bile yıkılabiliyor, yasın ağırlığı altında ezilip gömülebiliyordu.

Yanına gitmek istedim. Kollarımı ona sarmayı, onu oyalamayı, onu olması gerektiği gibi teselli etmeyi. Fakat o an bunu nasıl yapacağımdan emin olamıyordum. Nasıl can yakacağımı biliyordum ben, nasıl yardım edebileceğimi değil.

Kalabalıktan tezahüratlar ve şarkılar yükseldi. Blair çemberin daha da içine girdi. Korkunç eserine sırıtarak baktı. Az önce bu Sınavı kazanmıştı ve kalabalık onu övüyordu.

Bitmişti.

Hepsi sona ermişti.

Paedyn'e doğru bir adım atıp açık halkanın biraz daha içine girdim. Jax'in başını bir duvarın arkasından çıkardığını gördüm. Sonra çemberin metrelerce içerisine Kırpıldı. Göz ucuyla Andy'nin sendeleyerek çembere girdiğini fark ettim. Tamamen insan formundaydı ve üzeri kanla kaplıydı. Nihayet gerçek bedenine dönmenin sersemliğiyle başını tutuyordu. Bedeninde açtığım yaralar büyük olasılıkla zihnini sarsmış, eski hâline dönecek kadar sağlıklı düşünmesini sağlamıştı.

Paedyn'e yüzünden akan, tenini kaplayan kum ve kanda izler bırakan yaşları görebilecek kadar yaklaşmıştım. Alnı arkadaşının alnına dayanmış, gözleri sımsıkı kapanmıştı ve bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Kalabalığın haykırışları sağır ediciydi. Ona doğru hızla yürüdüm. Hazırdım, dizlerimin üzerine çökmeye ve...

Sonra ayaklarını yere vuran kalabalıkta bir şeyler *değişti.*

Coşku ve heyecan dolu haykırışlar yerini korku dolu, ürkütücü çığlıklara bıraktı. Bir süredir Paedyn'e epey odaklandığımdan seslerdeki değişimi geç fark etmiştim. Fakat şimdi ses bana çarpmış, zihnimi allak bullak etmişti.

Oraya koşmuş gibi nefes nefese kalmış, yakınımdaki bir İmparatorluk Muhafızının haykırışını işittim. "Tüneller! Tünellerden gelip kutuya girmişler!"

Döndüm. Neredeyse tribünü dolduran kalabalık kadar telaşlanmıştım. Tribünlerin tüm çıkışlarını kapatan siyah maskeli figürlerin oturaklarına kıstırdıkları izleyiciler hep bir ağızdan bağırıyorlardı. Üzerlerini örten Köreltici yüzünden karşı koyup savaşamıyorlardı. Gözlerim korku içindeki yüzleri taradıktan sonra annemin, babamın ve Kitt'in içinde olduğu cam kutuya çevrildi.

Sonra onu gördüm. *Onları.*

Direniş'i.

Siyah maskeli bir adam babamın yanında dikilmiş, bıçağını boğazına bastırıyordu. Kutuda başka Direniş üyeleri de vardı. Kral'ın, Kraliçe'nin ve Kitt'in etrafını sarmışlardı. Onları neredeyse üşengeççe tutuyor, ellerinde hançerler olsa da bunları kullanmaya niyetli değil gibi görünüyorlardı. Bunun da tek bir açıklaması olabilirdi.

Onlar Susturucular'dı. İçlerinde belki başka Ölümcüller de vardı.

Güçleri bastırılmasa ya da kontrol edilmese babam onların kollarını koparır, Kitt onları ateşe verir, annem elektrik vererek onlara yardım ederdi.

Çarpılmış, Ölümcül'ün onları ezen gücü altında buruşan yüzlerini güçlükle seçebildim. Fakat o büyük acıya gayet aşinaydım. Tüm varlığının baskılanmasının, sahip olduğun gücün senden koparılmasının acısı. Yüzlerindeki o ifadeyi biliyordum çünkü aynı ifadeyi defalarca yüzümde taşımıştım.

Susturucular onları boğuyordu. Hemen sonra ben de aynı duruma düştüm.

61. BÖLÜM

Paedyn

"Lütfen." Onu bana geri getirebilecekmiş gibi aynı sözcüğü tekrarlayıp duruyordum. Bir dua, bir yakarış gibi. "Lütfen, lütfen, *lütfen.*"

Kafamın içinde gürleyen yastan kalabalığın tezahüratını güçlükle işitiyordum. Adena'yı bedenime yasladım, alnımı yumuşak buklelerinin üzerine koydum. Üzerindeki, saçlarına ve bedenine sinmiş o belli belirsiz bal kokusunu hâlâ alıyordum. Hep bal kokardı o. Hep ev kokardı.

Yüzüm uyuşmuştu. Artık yanaklarımdan inen gözyaşlarımı hissedemiyordum. Adena'yı nazikçe, ona daha sıkı sarılabilmek için sırtım kavrayıp kaldırdım. Bulanık gören gözlerim sırtının arkasında kalan bağlı ellerine takılınca bu görüntü karşısında sarsılarak hıçkırdım.

Parmaklarını kırmışlardı.

Parmakları tuhaf açılarla kıvrılmıştı; kanıyordu, morarmıştı. O küçük, ince eller biçimsizleşmiş, tanınmaz hâle gelmiş, eski hünerli hâllerinin çarpık bir yansımasına dönüşmüştü. Ölmeden önce ona kendini en canlı hissettiren şey ondan alınmıştı.

Dikiş diken elleri. O yetenekli elleri. Kırılmıştı.

Sonra onu mahvetmişlerdi.

Kor gibi yanan bir öfke içime dolup suçluluk ile yası alıp götürdü ve yerlerine yakıcı bir hiddeti getirdi.

Adena'yı *o* mahvetmişti. Blair.

Onu öldürecektim.

Adena'nın cansız bedenine baktım. Ölüyken bile güzel, muhteşem, nefes kesiciydi. Onu öyle hareketsiz, öyle sessiz görmek öfkemi harlayıp bir başka katile çevirdi.

Adena'yı *o* mahvetmişti. Kral.

Onu buraya öldürülmesi için o getirmişti. Adena bir suçlu değil... Değildi. Ona duyduğum nefret alevlendi. Bunu kasten yapmıştı. Bana bu Sınavları kazanamayacağımı söylemiş ve bunu teminat altına almıştı. En iyi arkadaşımı öldürmek zorunda kalırsam nasıl kazanabilirdim?

O adam benden her şeyimi almıştı.

O Kral, sahip olduğum tek aileyi yok etmişti. Önce babamı, şimdi de Adena'yı öldürmüştü.

Nihayet kalabalığın çığlıkları kulağıma geldi ve beni o acınası hâlimden çıkardı. Yukarı bakınca labirentin duvarlarının kaybolduğunu, şimdi kumlarla kaplı Çukur'un merkezinde oturduğumu gördüm.

Diğer yarışmacılar yakınımdaydılar. Hepsi de şaşkın hâldeydi. Kalabalık çılgına dönmüştü. Seçkinler bağırıp elleriyle işaret ediyorlardı...

"Tüneller! Tünellerden geçip kutuya girdiler!" Kaskatı kesildim.

Gelmişlerdi.

Gözlerim kalabalıkta tanıdık birilerini aradıktan sonra cam kutuya çevrildi. Umduğum manzarayla karşılaştım. Calum, Kral'ı dışarı çıkarıyor, bir eliyle onun boğazına hançer dayarken diğeriyle kolunu tutuyordu. Daha önce hiç görmediğim ve bir Susturucu olduğunu tahmin ettiğim bir adam ikisinin hemen ardından Çukur'a bakan tırabzana doğru ilerliyordu.

"...tünellerden geçmişler!" Başka bir İmparatorluk Muhafızının kalabalığın arasında haykırdığını, emirler yağdırdığını işittim. Fakat Direniş'in çıkışları kapattığı, Köreltici'yle kaplı tribünde kapana kısılmamış çok az muhafız vardı. Serbestçe hareket edebilen bir avuç İmparatorluk Muhafızı da Kral'a ulaşmak için hiçbir girişimde bulunmuyordu. Yapamıyorlardı bunu. Çok yaklaşırlarsa liderlerinin boğazının kesileceğinden korkuyorlardı.

Seçkinler hayatlarında ilk kez gerçek anlamda güçsüz kalmışlardı. Sonra onun gözlerime dikilen delici bakışını hissettim.

Gözleri yeşil zümrütler gibiydi. Cam kutudan gözlerime bakarken sert, keskindiler. Gözlerinin birbirine benzemediğini düşünmem ne büyük yanılgıydı.

Çünkü gözleri gözlerime işlerken onu görmüyordum. Babasını görüyordum. Müstakbel Kral tüm bunların ardında benim olduğumu biliyordu.

Bunu biliyordu çünkü tüneli ve anahtarını bana göstermişti. Bunu biliyordu çünkü o bilgiyi bana güvenerek vermişti. Kitt ona ihanet ettiğimi biliyordu.

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. Kırgın, dehşete düşmüş, nefret dolu görünüyordu. Gözleri öyle soğuktu ki bakışı karşısında ürperecek oldum. Bana öfkeyle bakan o oğlan, onda gördüğüm her tür sıcaklıktan, her tür sevecenlikten yoksundu. Soğuktu. Katılaşmıştı. Böyle olmasının sebebi de bendim.

Babasıydı o.

Adımların hışırdattığı kumun sesini işitip, gözlerimi Kitt'ten ayırdığımda dört Susturucu'nun bize doğru ellerini ileri uzatarak, güçleriyle baskı kurarak yaklaştığını gördüm.

Yakınımdaki yarışmacılardan homurtular duyulurken biraz ötede duran, gözlerini acıdan kapatmış Kai'ı gördüm. Başını tuttuğunu, dizlerinin kuma gömüldüğünü gördüğümde kalbim sıkıştı. Blair, Jax ve Andy de aynını yaptılar. Güçleri susturulur, bastırılır, boyunduruk altına alınırken yüzleri acıyla buruştu.

"Ve böylece Altıncı Arınma Sınavları'nın sonuna geldik." Calum'un sesi arenada çınladı. O tek cümleyle herkes hareketsiz ve sessiz kalmıştı. Tealah, Calum'un yanındaydı. Elini Calum'un koluna bastırırken korku içindeydi. Kral ise boğazına dayanan hançerden ve etrafındaki Direniş üyelerinden hiç etkilenmemiş gibi görünmeye çalışırken aldatıcı bir sakinlik sergiliyordu.

Calum berrak bir sesle, kalabalığa göz gezdirerek, "Çoğunuz kim olduğumuzu bilmiyor olabilir," dedi. "Bunun sebebi de bizim, Kralınızın en ölümcül sırrı olmamız. Onun en kirli sırrı. Bizler Sıradanlar'ız. Bizler Ölümcüller'iz. Bizler Direniş'iz."

Tribünden toplu bir hayret nidası yükseldi. Kalabalığın üzerine bir şok örtüsü inmişti. Çanak güçlerini bastırır ve Direniş üyeleri kaçış

yollarını tıkarken karşılarındaki sahneyi izlemekten başka bir şey gelmiyordu ellerinden.

"Bugün karanlıktan çıkıp size kim olduğumuzu gösteriyoruz. Neyi değiştirmek istediğimizi."

Kımıldayamıyordum. Gözlerim, Kral'a bakmak için arkasını dönen Calum'a sabitlenmişti. Her bir muhafiz, her bir vatandaş olanları sessizce izliyor, durduramıyordu. "Tüm bunlar sona erebilir. Daha fazla ölüm, daha fazla kavga olmaz." Bir elini sallayıp kalabalığa işaret etti. "Biz her yerdeyiz. Kralınız sizi aksine inandırmışsa da bu krallıktaki varlığımız ortadan kalkmadı. Büyümeyi, Arınma'nın getirdiği adaletsizliklerle mücadele etmeyi hiç bırakmadık. Bugün de burada toplandık."

İnsanlar aralarında ne kadar çok *hastalıklı* Sıradan'ın yaşadığı düşüncesi karşısında dehşete düşmüş gibiydi. Seçkinler'in güçlerini ellerinde tutmak, hayatta kalmak için yapmayacakları yoktu ve Sıradanlar'ın ölümlerine neden olacaklarına inanmaya devam ederlerse kendi canlarına zarar gelmeden bizi öldürmeyi sürdüreceklerdi.

Sessizce Calum'un onlara Kral'ın yalanını, bizim sağlıklı ve zinde olduğumuzu anlatmasını diledim. Elimizde kanıt olmayabilirdi. Fakat on yıllarca hiçbir salgın hastalık olmadan ya da Seçkinler güçlerini kaybetmeden aralarında yaşamamız şimdilik yeterli bir kanıttı. Ne var ki, görünüşe bakılırsa krallık Sıradanlar'ı bunları hesaba katacak kadar önemsemiyordu. Çarpık fikirli krallarına körü körüne güveniyorlardı.

Calum'un gözleri cam kutudaki müstakbel Kral ve yanımda yüzünü buruşturan müstakbel İnfazcı arasında gidip geldi. "Ya barış içinde bir araya geliriz ya da bunu yapamayız. Bence vârislerinizin hayatları sizi gururu bir kenara bırakıp Ilya halkını bir araya getirmeye ikna edecektir."

Kalbim bir an durup yeniden atmaya başladı.

Kral geri adım atmazsa Prensleri öldüreceklerdi. Ilya'nın geleceğiyle kumar oynuyorlardı. Hayatlarla kumar oynuyorlardı.

Bana bundan bahsetmemişlerdi.

Hayır, hayır, *hayır.*

Kalabalığın tepkisi öfkeli bir gürleme oldu. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Prenslerin canını alma tehdidi sadece halkın nefretini bize, davamıza çevirirdi. Yarar değil, zarar getirirdi.

Ilyalılar bağıra çağıra itiraz ederken başım döndü.

Calum'un sesi sertti. "Ilya halkı, bizi yuvamıza kabul edin. Sizin için bir tehdit değiliz ve..."

Arkamdan gelen derin bir nefes sesiyle afalladım. Gözlerimi Calum ve Kral'dan ayırdım. Kai'ın önünde dikilen Susturucu kaskatı kesildi. Gözleri fal taşı gibi açılırken alnından terler aktı. Bir şeyi haykırmak için ağzını açtı. Bir uyarı. Sonra...

Kai alev aldı.

62. BÖLÜM

Kai

Zihnimin baskılandığını, bulandığını hissediyordum. *Gerçek olamaz bu.* Her birimizin önünde dikilen dört Susturucu güçlerimizi baskılıyordu.

Paedyn hariç tüm yarışmacılara başları çatlayacakmış gibi geliyordu. Onun Susturucu'nun gücünden etkilenmediğini bilsem de neden hiçbir Direniş üyesi ona dokunmuyor, başında nöbet tutmuyor, yanına gitmiyordu?

Sadece *ağırlık* olarak tanımlayabileceğim başka bir şeyin üzerime çökmesiyle bu düşünce aklımdan çıkıverdi.

Verdiği acıya, ızdıraba tahammül etmek güçtü. Damion'la o kadar antrenman yapmama rağmen. Başımdaki zonklama babamın yanındaki adama odaklanmamı zorlaştırıyor, yüzü bulanıklaşıyordu.

Kulaklarımdaki çınlamanın gürültüsünde işitebildiğim kadarıyla Sıradanlar'ın nasıl yaşamak istediklerinden bahsediyordu. Seçkinler'e hastalık yayacak olmalarına rağmen.

Fakat söylediği gibi aramızda o kadar çok Sıradan yaşıyorsa neden bunun etkilerini, gücümüzün eksildiğini hissetmedik?

Bunu anlamaya gayret ederken başım daha da zonkluyordu. Adam konuşmaya devam ederken, ben dişlerimi sıkıp onu zihnimden atmaya çalıştım. Derin bir nefes alıp, acıyı bir kenara iterek altında yatan güç hissine odaklandım. Beni susturmakla meşgul olan adama odaklanırken becerisinin titreşimleri tenimin altında gitgide güçleniyordu.

Gözlerimi yumup Damion'la defalarca yaptığım gibi o güce uzandım. Elbette bunu asla beceremeyiştim...

İşe... Yaramıyor...

Adrenalin, tenimin altındaki o cılız, tüy kadar hafif güç hissine karıştı. Gücü kavradım.

Yine de Susturucu'nun becerimi bastırmak için kullandığı gücün hâlâ benim gücüm olması tuhaf bir düşünceydi.

Susturucu'nun becerisine tutunarak, onun bedenime aktığını hissederek gücü ona geri gönderdim.

Birden kendi gücünün kendisiyle savaştığını hissettiğinde gözleri hayretle açıldı. Buna hazırlıklı değildi. Bunu beklemiyordu. Gardı düştü.

Sadece bir Susturucu, bir Susturucu'yu alt edebilir.

Benim yaptığım da tam olarak buydu.

Onu kendi becerisiyle alt etmek.

Susturucu'nun gücünün ağırlığı omuzlarımdan kalktı. Sonra onları alevlere boğdum.

63. BÖLÜM

Paedyn

Her yandan çığlıklar geliyordu. Susturucular alevlerle sarılırken yanan etin kokusu midemi altüst etti.

Susturucular kumda yuvarlanıyor, tenlerini yalayan ve giysilerini yakan alevleri söndürmeye çalışıyorlardı. Yarışmacıların üzerindeki boğucu sessizlikleri etkisini yitirmiş, onları serbest bırakmıştı. Hâlâ bunun nasıl olduğuna, Kai'ın Susturucu'nun kontrolünden çıkıp Kitt'in İkili becerisini nasıl alabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Kai'ın alev patlaması, amansız saldırısı tüm arenayı yeniden kaosa sürükledi. Gözlerim kalabalığın Direniş'i püskürtmeye başladığı, mücadelenin baş gösterdiği tribüne çevrildi.

İmparatorluk Muhafızları bir anda mücadeleye katılmak için arenaya akın ettiler ve o kadar çok sayıda muhafızın o kadar kısa sürede gelmesi beni hayrete düşürdü. Sağa sola baktım. Siyah maskeli figürlerin sayısının azaldığını fark ettim.

Bunu beklemiyorduk. Savaşmaya, kaybetmeye hazırlıklı değildik.

Buradan çıkmam gerek. Hemen.

Öyle bir anda kaçma düşüncesi midemi kaldırsa da müstakbel Kral ne yaptığımı biliyordu. Gözlerim arenada onu ararken bu düşünce kafatasımın içini dövüyordu. Kitt şimdi Direniş'i alt edip, tribündeki koltuklarından dağılarak, cam kutunun etrafında toplanan kalabalığı yararak ilerliyordu. Alevler kollarında gezinirken yakınına gelen herkesle savaşıyordu.

Kai mücadeleye katılmak için koşmuştu. Ölçülü, mükemmel hareketlerle çevresindeki Direniş üyelerini yere seriyordu. Gördüklerim midemi bulandırıyordu. Jax'in nerede olduğunu bilmesem de insan denizinin içinde kısa, bordo saçları görünce bunun Andy olduğunu hemen anladım.

Ve Blair ne şanslıydı ki onu bir türü bulamıyordum.

Ah, fakat bulacağım. Bulduğumda onu öldürmekten keyif alacağım.

Hareketlenip, ayaklanacakken kucağımda bir ağırlık hissetmemle aniden durdum.

Adena.

Gözlerim yeniden yaşarsa da onları kırpıştırıp kendimi kafamı toplamaya zorladım. Sakin, kımıltısız yüzünden ayırdığım gözlerimi etrafımızdaki kargaşaya ve gitgide şiddetlenen, kanlı savaşa çevirdim. Onu kaldırıp yanımda götürmeye çalışsam da ağırdı. Ölü gibi ağır. Bu düşünce beni boğacak gibi oldu ve onu kucağımdan kuma bıraktım.

Onu yanıma alamazdım.

Adena asla düzgün bir şekilde defnedilmeyecekti. Hak ettiği vedayı asla almayacaktı.

"Be-ben çok üzgünüm A," diye fısıldayıp onu alnından öptüm. "Çok, çok üzgünüm."

Ayağa kalkıp akıtmamaya çalıştığım gözyaşlarını sildim. Görmeye daha fazla dayanamadığım cansız bedene sırtımı çevirdim.

"Seni seviyorum."

Sonra kaçmaya başladım.

Korkak. Babanda da yaptığın gibi.

Ölümlerindeki simetri rahatsız ediciydi. İkisi de göğüslerinden darbe almıştı.

İkisi de gözümün önünde kan kaybetmişti.

İkisi de yerde kalmış, gömülmeden çürümeye terk edilmişti. İki ölümün ardından da *kaçmıştım.*

Haykırmak istiyordum.

Kendime, onların katillerine, dünyaya.

İnsan kalabalığını yarıp Çukur'da, merdivenlerde, tribünde dövüşen öfkeli halkın arasından geçtim. Direniş üyeleri İmparatorluk Muhafızlarıyla savaşırken siyah ve beyaz maskeler birbirine karışıyordu. Fakat adil bir mücadele değildi bu. Muhafızların sayısı, Sıradanlar'a destek veren Ölümcüller'in gücüne rağmen Direniş üyelerinin başa çıkamayacağı kadar fazlaydı.

Bedenlerin arasından geçip, yumruklardan sakınarak Çukur'a giden kalabalık merdivenlerde karşıma çıkanları ite kaka ilerledim ve yukarıdaki bir o kadar kalabalık yola çıktım. Ayaklarım tanıdık bir ritimle sessizce ve çevikçe hareket ederken, Loot'ta yıllarca tehlikelerden sakınıp görünmeden hareket etmemin faydasını görüyordum.

Her yanımdan haykırışlar yükselirken çığlıklar arenada yankılanıyordu. Mücadele sesleri kulaklarımda monoton bir kükreme gibiydi. Fakat kavgaya katılmak yerine, insan selini takip ederek uzaklaşmaya çalıştım.

Dönmek istedim. Direniş'le, benim gibilerle omuz omuza savaşmak istedim.

Ne faydan olabilir ki?

Bu dört sözcük, bir yılan gibi zihnime sürünüp beni öyle sardı ki boğulacağımı hissettim. Bu düşüncenin beni boğan eli, altı harfin yan yana gelip en az önceki dördü kadar yıkıcı bir sözcük oluşturmasıyla benliğimi daha da sıkıca kavradı.

Güçsüz.

Her anlamda.

Bedenimi sürüklemesine izin verdiğim insan seli beni nihayet Çanak'ın dışında bir yere savurdu. Selden koptuğumuzda, hepimiz iki yanında ağaçların dizildiği uzun, geniş patikaya döküldüğümüzde rüzgâr saçlarımı dalgalandırdı. Saraya giden patikaydı bu.

Çevremdeki Ilyalılar dağıldı. Birden fırlayıp ayakları aksi yöne giden bir başka yol bulana dek Çanak'ın dışında koşuşturdular. Onları şehre götüren yolu bulana dek.

Peşlerinden gitmeye başladım. Bacaklarım kendi başlarına hareket ediyor, beni Loot'a götürüyordu. Evime.

Sonra durdum.

Göğsümün içinde bir şey sızladı. Kalbim.

Adena'nın yeleği.

Dönüp verdiğim sözün nesnesinin içinde kaldığı şatoya baktım.

"*Senin için her gün giyeceğim o yeleği.*"

Verdiğim söz başımın içinde zonkladı. Ağaçların dizildiği patikada koşmaya başlamam için bu kadarı yetmişti. O patikada ilk kez yürüdüğümde, üzerime pembe çiçekler ve narin taç yaprakları yağmıştı. Şimdi hepsi solmuş, yerde ezilmiş, geriye sadece ben altlarında koşarken tepemde sallanan boş tomurcuklar ve yapraklı dallar kalmıştı.

Kanayan ayağıma ve yaralarıma lanet ettim. Loot'ta beni hırsızlık yaptığım için kovalayan birkaç İmparatorluk Muhafızından kaçarken bile ne bu kadar hızlı ne bu kadar uzun koşmuştum.

Ayaklarım kaldırım taşlarıyla kaplı avluyla buluştuğunda yavaşlamadım. Yağmur damlaları tenimi iğneleyip ayaklarımın altındaki zemini ıslatıyordu. Şatonun devasa, gösterişli kapılarına uzanan taş basamaklardan apar topar çıktım.

İçeri gir. Yeleği al. Loot'a git ve...

"Bayan Gray!"

Afalladım. Başımı kaldırıp baktığımda, ağır kapıların önünde kapılara koşmaya odaklandığım için gözümden kaçan dört İmparatorluk Muhafızı olduğunu gördüm. İçlerinden yaşı daha ileri olan koşup beni karşıladı. Gözleri taktığı beyaz maskenin altında endişeyle kırıştı.

"Hanımefendi, iyi misiniz? Çarpışma sona erdi mi? Direniş mağlup edildi mi?" Gözleri gözlerimde yanıtlar aradı.

Demek Çanak'ta neler olup bittiğini bilmelerine rağmen oradan ayrılmamışlardı. Şüphesiz, içeride beklediklerinden emin olduğum daha birçok İmparatorluk Muhafızıyla birlikte kalıp şatoyu korumak için emir almışlardı. Odama gidebilmek için içerideki muhafızları aşmam gerekecekti.

"Evet, ben..." Bana bir plan gerekiyordu. Hemen.

Aklıma gelen plan ise gurur duyacağım türden olmadı.

Bedenimi gevşetip, basamaklardan tökezleyerek indim. Tutunmak için ellerimi uzatsam da İmparatorluk Muhafızı benden hızlı davrandı. Adam beni belimden kavrayarak tuttu. Belime sarılan kolunu ikiye ayırma dürtümü bastırdım.

Uzanıp, ayağımı ve ayağıma üstünkörü sarılan kanla ıslanmış, uzun koşumun ardından neredeyse düşecek gibi sallanan kumaşı tuttum. Yüzüme en iyi acı ifademi oturttum. Adrenalin bedenimden ağır ağır ayrılıp yerini yeniden acıya bırakmaya başladığından bunu yapmakta zorlanmadım.

"Yaralanmışsınız." İmparatorluk Muhafızının gözleri ayağıma çevrilirken acı içinde tısladım.

Ne gözlem yeteneği ama.

"Evet fakat iyiyim, ben sadece..." Ayağımı yeniden basamağa koymamla abartılı, acı dolu bir ses çıkardım. Yaramı sonuna kadar istismar ediyordum. Parmaklarım İmparatorluk Muhafızının kolalı, beyaz üni-

formasına sarılırken gözlerimle yakardım. "Buraya zor gelebildim. Tam bir kaos vardı. Ben..." Titrek bir nefes aldım. "Çok korktum, ayağım feci acıyor ve ne yapacağımı bilmiyorum..."

Vebalar aşkına, bu kadar alçalabildiğime inanamıyorum.

Sesim isterik çıkıyordu ve amacım da tam olarak buydu. İmparatorluk Muhafızı, basamakların yukarısında dikilen arkadaşlarına bakıp endişeli gözlerini bana çevirdi. "Odanıza dönüp biraz dinlenseniz ve ayağımzı tedavi ettirseniz? Bu kargaşa birazdan sona erer."

Yanağımdan aşağı bir gözyaşı damlası süzülürken, adama başımı hararetle sallayarak karşılık verdim. Korkmuş, afallamış görünmeyi umsam da ne korkmuştum ne de afallamıştım. Adama sadece bana yanıtlayamayacağım sorular soracak İmparatorluk Muhafizlarının dikkatini çekmeden odama dönebilmek için ihtiyacım vardı. Bana bir İmparatorluk Muhafızı eşlik ederse, ayaklı sorun olan ben uslu ve kontrol altına alınmış olacaktım.

İkisiyle de uzaktan yakından alakam yoktu.

"Ranken, Bayan Gray'i odasına götür. Ardından bir Şifacı'ya onun yardıma ihtiyacı olduğunu bildir." İmparatorluk Muhafızı, şişkin kasları üzerindeki gergin üniformanın altında seçilen iri bir adama işaret etti.

Bir Gürbüz.

Adam başını sallayıp yanıma geldi ve gür bir sesle, "Benim yöntemimle bu iş daha hızlı ve acısız olur," dedi.

Anlaşılan yöntemi, beni kucaklayıp kendine yetemeyen bir çocukmuşum gibi taşımaktı. Elleri dizlerimin altına, belime dolandı ve beni kolayca kucakladı. Geniş kapılardan geçip koridora girdik. İlk içgüdüm bacaklarımı omuzlarına dolayıp, boynunu kavrayarak onu yere çalmaktı. Fakat daha zekice, daha stratejik içgüdüm bana istediğimi, ihtiyacım olanı zaten aldığımı hatırlattı.

Böylece gururumu bir kenara bırakıp beni taşımasına izin verdim. Beni kucağında koridorlarından ve etrafımızda koşuşturan onlarca İmparatorluk Muhafizının arasından geçirmesine izin verdim. Muhafizların bizi fark ettiklerinde tepkisiz kalmaları karşısında gülümsememek için kendimi tuttum.

Sonra göz açıp kapayıncaya kadar, İmparatorluk Muhafızı beni yatağıma bıraktı. Bir Şifacı göndereceğine dair bir şeyler homurdandı.

Adamın ayak sesleri uzaklaşana kadar bekledim. Sonra yorganı üzerimden atıp gardırobumun kapaklarını telaşla açtım.

Elbiseleri ve gösterişli antrenman malzemelerini kenara alıp arkadaki bir rafa uzandım. Orada güzelce katlanmış pantolonlar ve rahat gömlekler duruyordu. Ellie'nin ve düzenli temizliğinin eseriydi bu. Pamuklu gömleklerin altına uzanmamla parmaklarım tanıdık, sert kumaşla buluştu.

Gizlediğim yeleği çekip alırken yüreğim sıkıştı. Zeytin rengi kumaşı mat olsa da hiç daha mükemmel bir şey görmemiştim. Parmaklarımı yeleğin hem içinde hem de dışında bulunan ceplerin üzerinde gezdirdim. Bir hırsız için ideal bir aksesuardı.

Derin bir nefes alıp yeleği kesik, terden ıslanmış bluzumun üzerine geçirdim. Ardından bir çift yeni çizme aldım ve çizmeleri ayağıma geçirecekken kapı gıcırtıyla açıldı. Şifacı olması gereken tıknaz bir adam göründü. "Yaralandığınızı işittim."

Abartılı hareketlerle adama doğru sendeleyip, "Evet," dedim. "Ayağımdan."

"Anlıyorum." Adam paytak adımlarla yanıma gelip eliyle yatağa oturmamı işaret etti. Onu bayıltmayı düşünsem de önce hızlıca uygulayacağı tedaviden faydalanmaya karar verdim. Ayağımı nazikçe ellerine aldı. Parmaklarının ayak bileğimden yukarı uzanan zikzaklı kesiklerde dans edişini izledim. Etimin onarılmasının aklıma babamı getirmesi bana yaradan daha fazla acı verdi.

Şifacı işini bitirip, geride yaralarımın kanıtı olarak sadece pembe çizgiler kaldığında babama dair düşüncelerimi kafamdan attım. "Eh, hepsi bu kadarsa..."

Hançerimi yanımdaki yastıktan çekip çıkardım. Hançerin kabzası şakağıyla buluşunca Şifacı bayıldı. Düşüşünü yavaşlatmak için elimden geleni yapsam da az kalsın ağırlığıyla beni ezecekti. Bedeninin üzerinden atlayıp çizmelerimi giydim ve asla işitemeyecek olsa da fısıltıyla ona teşekkür ettim.

Sessizce koridora geçtim. İmparatorluk Muhafızları odamın güvenli duvarları arasında beklediğimi, yaram yüzünden sızlandığımı sanıyorlardı. Bunu düşünmek beni çileden çıkarsa da öyle sanmaları en iyisiydi. Beni görürlerse planım suya düşerdi.

Neyse ki görülmemek konusunda epey antrenmanlıydım.

Parmak uçlarıma basarak koridorda sessizce ilerledim. Çevremde bir hareket sezer sezmez odalardan birine dalmaya ya da yön değiştirmeye hazırdım. Koridorlarda hızla ilerliyor ve elimden geldiğince sık kullanılan geniş koridorlara girmekten kaçınıyordum.

Kaçış biletime, bahçelere doğru ilerlerken yoluma çıkan birkaç İmparatorluk Muhafızından başka işlerle meşgul oldukları için kolaylıkla sakındım. Bulunduğum yere en yakın, muhtemelen de nöbetçilerin beklemediği çıkış bahçelerdi. Kargaşa yüzünden şatoda yeterli asker kalmadığı için, o çıkışın İmparatorluk Muhafızlarının aklına kolay kolay gelmeyeceğini tahmin ediyordum.

Haklı da çıktım.

Bahçelerin güzel manzarasına açılan kapıyı uzanıp açtım. Yağmur amansızca yağıyor, damlalar bulutlu gökyüzünden durmadan iniyordu. Rengârenk, çeşit çeşit ebatlarda ve şekillerde çiçeklerin sıralandığı patikalardan hızla geçtim. Neredeyse suyunun yarısıyla Kitt'le birbirimizi ıslattığımız çeşmeye vardığımda...

Kitt.

Kitt'i ve ihanetimi aklımdan çıkarıp, tüm dikkatimi mümkün olduğunca çabuk bir şekilde Loot'a dönmeye odakladım. Oraya yayan gideceğim düşünüldüğünde bu hiç de çabuk olmayacaktı.

Çanak'a giden patikaya dönüp Loot'a giden yola saptım. Nefes nefese kalmıştım. Bir kez daha ağaçların sıralandığı patikada koşmaya başlamamla bacak kaslarım şişti. Yas ve öfke adrenaline karışırken kendimi hem enerjik hem de bitkin hissediyordum.

Çanak gözüme her zamankinden de ürkütücü göründü. Metal kirişler ile beton tepemde yükseliyor, mücadeleden gelen haykırışlar ve sesler yapının varlığını daha da ürkütücü kılıyordu. Mücadeleye katılmayan tüm vatandaşlar alanı çoktan terk etmiş, arenadaki çarpışmayı Direniş üyeleri ile İmparatorluk Muhafızlarına bırakmış olmalıydılar.

Çanak'a giden bir tünelden geçtim. Sonra bir başka tünelden.

Gözlerimi gitgide yaklaşan, eve giden yoldan ayırmadım.

Yapılı bir adam, canla başla ulaşmaya çalıştığım yola sendeleyerek çıktı. Elleriyle başını tutsa da yağmurda durmadan gözlerimi kırpıştırdığım için yüzünü net göremedim.

Tek bildiğim yoluma çıktığıydı.

Adam döndü. Elini hâlâ şakaklarına bastırırken beni fark etti. Hızımı kesmeye gerek görmedim. O adam her kimse, beni durdurmaya kalkarsa onu alaşağı etmeye hazırdım.

Koşuyor, her adımda yola yaklaşıyor ve bu sırada adamın yüzünü daha net görebilmek için gözlerimi kısıyordum.

Adam bana gülümsüyordu.

Omurganızdan aşağı ürperti gönderen bir gülümsemeydi bu. Şefkatten yoksun bir gülümseme. Bana o adamın tam olarak kim olduğumu bildiğini gösteren bir gülümseme.

Ayaklarım bocaladı. Artık aramızda on metreden kısa bir mesafe vardı. İşte o anda gördüm onu.

İnce giysilerimden sızıp, beni ıslatan yağmurdan daha soğuk yeşil gözleri gördüm.

Bulutlu gökyüzünden daha donuk, altın sarısı saçları gördüm.

Tepemizdeki giderek şiddetlenen fırtınadan daha gaddar bir gülümsemeyle çarpılan dudakları gördüm. Sert esen rüzgârın gürültüsünü bastırarak, "Ah, Paedyn Gray," diye seslendi. Sesi hem sert hem ipek kadar yumuşaktı. "Yoksa sana Direniş üyesi mi demeliyim? Bir Sıradan? Bir hain?"

Ona yaklaştım. Fakat karşımda dikilenin kim olduğunu zaten biliyordum. Kral'ı gördüm.

O adama, o canavara, o katile bakarken içimde büyüyen duyguyu tarif etmek için öfke sözcüğü yetersiz kalıyordu.

Gözleri çıldırmış gibi bakıyordu. Saçları şakağına yakın, derin bir yaradan akan kanla ıslanmıştı. Çanak'ın içinde çarpışan kalabalıktan sıyrılmayı nasıl başarabildiğini aklım almıyordu. Ama karşımdaydı işte. Yoluma çıkmıştı. Tek başına.

Kral yapayalnızdı.

Bu lütuf için neredeyse Veba'ya şükredecektim. Neredeyse.

İlerlemeye devam ettim. Ondan, bu fırsattan kaçmayı reddediyordum. Kral belindeki kından kılıcını çekerken, çeliğin sesi fırtınanın gümbürtüsünü böldü.

Kral melodik bir sesle, "Ah, anladığım için o kadar da şaşırma," dedi. Sözleri beni çileden çıkarıyordu. "Bu anın geleceğini biliyordum. Tatlı sözlerle toy oğlumun aklını çeldin, kalbine girdin ve küçük Direniş'iniz için ihtiyacınız olanları aldın. Sıradan olduğunu nereden bildiğime gelince... Eh, bunu epeydir biliyordum." Yüzümdeki hayret ifadesi karşısında yüzüne bir gülümseme oturdu. "Keza babanın kim olduğunu, neyin parçası olduğunu da biliyordum. *Talihsiz* sonu

gelmeden önce, onun hakkında çok şey öğrenmiştim." Gülümsemesi kötülüğün fiziki temsili gibiydi. "Göğsünden bıçaklanmıştı, değil mi?"

Kaskatı kesildim. Bedenimin her karışı öfkeyle doldu. Fakat kendimi yüzüme soğukkanlı bir maske yerleştirmeye, Kral'ın son sözlerini duymazdan gelip başta söyledikleri üzerine konuşmaya zorladım. "Peki ben *sana* nasıl seslenmeliyim? Kral diye mi, korkak diye mi? Yalancı diye mi, katil diye mi? Bunların hepsi uygun kaçar, sence de öyle değil mi?"

Kral bir kahkaha attı. Sesi karşısında öfkemi güçlükle dizginleyebildim. İki yanımda yumruk yaptığım ellerim titriyor, tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Sözcükler ben engel olamadan ağzımdan çıkıverdi. "Onu sen öldürdün."

Kral, söylediklerim onu keyiflendirmiş gibi ofladı. "Kimi, küçük dostunu mu?" Gözleri parlayıp derinlere gömdüğü öfkeyi açık etti. "Hayır. Onu *sen* öldürdün. Seni Sınavlar konusunda uyarmıştım. Oğullarımdan uzak durman için uyarmıştım. Krallığımı *zayıf* gösterdin sen. Vârislerimi *zayıf* gösterdin." Sözcüğü, kendi oğullarından tiksinir gibi, tükürürcesine telaffuz etmişti. "Kai'ın Sınavlarda sana yardım etmesini sağladın. Baloda onu peşinden koşturdun. Müstakbel Kral'ı parmağında oynatıp ihtiyacın olan her sırrı ve bilgiyi ondan aldın. Katil *sensin* Paedyn." Bana doğru bir adım attı ve olduğum yere çakılıp başımı iki yana salladım. "Ne olduğunu unutuyorsun *Kenar Mahalleli*. Kaderi ölmek olan bir Sıradan. Bir *hiçsin* sen."

"O hâlde neden beni öldürmedin?" diye haykırdım. "Ne olduğumu biliyorduysan neden diğer tüm Sıradanlar'a yaptığın gibi beni de öldürmedin?"

Kral, "Çünkü sen bana canlı lazımdın," dedi. "Fakat artık bana bir faydan yok ve mademki Sınavlar canını almadı, bu işi kendim halletmekten keyif alacağım." Duraksadı. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle çarpıldı. "Şu *Psişik* becerinle sana birazdan ne yapacağımı görebiliyor musun, niyetimi *okuyabiliyor musun* bakalım?"

Gümüş bir ışık parlaması yağmura karıştı. Bir kılıç bana doğru savruluyordu.

64. BÖLÜM

Kai

Omurgama bir diz darbesi indi. *Eh, biri ölmeye niyetlenmiş demek.* Dönüp, son öldürdüğüm adamın bedeninden çıkardığım bıçağı yeni saldırganın göğsüne sert deriden zırhını deşerek kolayca sapladım. Kanın o tanıdık püskürüşüyle giysilerimin, yüzümün ıslandığını hissettim. Üstüm başım kan olmuştu. Bıçağı çekmemle adam sertçe yere düştü.

Hepsi ölmeye niyetlenmiş.

Arenada katıksız bir kargaşa vardı. İmparatorluk Muhafızları ve Direniş üyeleri çarpışıyordu. Muhafızlar beyazlar, Direniş üyeleri deri giysiler içindeydi. Sıradanlar, Seçkinler ve Ölümcüller yan yana savaşıyorlardı.

Tuhaftı.

Ayrıca dövüşün henüz sona ermemesinin tek nedeni de buydu. Ölümcüller ile Seçkinler, Direniş'le güç birliği yapmamış olsalar ortalık kan gölüne dönerdi. Fakat Çanak'ı dolduran İmparatorluk Muhafızları sayıca hâlâ üstündü.

Siyah maskeli bir figür üzerime atıldı. Deri zırhı hem kandan hem de üzerimize bardaktan boşanırcasına yağan yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Ayaklarımı kaygan betona bastırıp adamın üzerime gelmesine izin verdim. Bu dövüşün en zor yanı, karşınıza çıkanın bir Sıradan mı, Seçkin mi yoksa Ölümcül mü olduğunu bilememekti. Adam yanımda bitene kadar gücüme uzanacak zamanı güçlükle bulabildim.

Hiçbir şey hissetmedim. Sıradan.

Fakat hafife de almamalıydım!

Elindeki feci keskin iki bıçağı ustalıkla bana savurdu. Hançerleri hızlı hareketlerle savuruyor, beni gerilemeye zorluyordu. Boynumu kesmeyi hedefleyen bir saldırıdan eğilerek kaçınıp adamın açıkta kalan karnına bir yumruk indirdim. Adam homurdansa da göğsü ile karnını kaplayan deri darbemin etkisini emdi. Çevremdeki güçleri gözden geçirdim. Onlarcasının tenimin altında kımıldandığını hissedebiliyordum.

Bir Sıradan'la sıra dışı yöntemlerle dövüşmek bana neden yanlış geliyordu? O ana dek onları öldürmek için sadece kendi bilek gücümü kullanmış, becerilere başvurmaktan sakınmıştım. Nedense bana hile yapmak gibi geliyordu bu ve dövüşlerimi adil bir şekilde kazanmak istiyordum. Hatta hiçbir Ölümcül'ün gücüne de dokunmamıştım. Fakat onları hissediyordum. Etkili, güçlüydüler. Onların becerilerinden birini doğru dürüst kullanmak için yıllar süren eğitim gerekebilirdi. Bu yüzden bildiğimden şaşmayıp ellerimle ve çevremdeki tanıdık becerilerle can almayı seçtim.

Bıçağını göğsüme saplamak için savurdu.

Öngörülebilir bir hamle.

Bileğini tutup burktum. Diğer hançer kalbimi hedefleyerek, yukarı kalkarken adamın acıyla inlediğini belli belirsiz işittim. Döndüm ve ölümcül saldırıdan kıl payı kurtuldum. Hançer kalbimi bulmak yerine kaburgalarımın arasında sığ bir kesik açtı.

Bir yandan adamın burktuğum kolunu tutmaya devam ederken, diğer yandan omzunu kavrayıp hançeri üzerine doğrulttum. Ardından adamı ileri çektim ve kendi hançeri göğsüne saplandı. Gözleri fal taşı gibi açılarak hâlâ kavradığı kabzaya ve göğsüne saplanan hançere bakakaldı.

Sendeleyerek beton patikaya devrildi ancak ben bedeni yere çarpmadan çoktan arkamı dönmüştüm. Epeydir kanla kaplı elimi kaburgalarımdaki yeni kesiğe götürürken kalabalığı taradım. Gözlerim çevresindekileri alevlere boğan Kitt'e çevrildi.

Bir tuhaflık vardı.

Kardeşimi hiç o hâlde görmemiştim. Öylesi kana susamış ve gaddar. Genellikle bu sözcükler beni, müstakbel İnfazcı'yı tanımlamak için

kullanılırdı. İyi yürekli ve şefkatli müstakbel Kral'ı değil. Fakat onda hiç şahit olmadığım bir öfke ve acımasızlık sergiliyordu.

Dövüşerek kalabalığı yararken babamı ve annemi görmeye çalıştım. Onları görmeyince hem ferahladım hem de endişelendim. Ümidim İmparatorluk Muhafızlarının onlara daha önce ulaşıp ikisini şatoya geri götürmüş olmalarıydı.

Ancak o anda kalabalığın ne kadar seyreldiğini fark ettim. Gözlerim bir tünelden Çanak'a koşan bir figüre çevrildi. Arkasından deriler içinde, siyah maskeli biri daha gitti.

Kaçmaya çalışıyorlar.

Benim niyetim de onları takip etmekti.

65. BÖLÜM

Paedyn

Keskin çelik, kolumda derin bir kesik açtı. Sıçrayıp kılıç darbesinden kaçsam da, tüm çabama karşın kolumda cayır cayır yanan bir yara açılmıştı. Acıyla haykırmamak için kendimi tutarak, yere çömelip çizmemden hançerimi çıkardım ve terli avucumla kavradım.

Kral gülerek kılıcıyla bana tekrar saldırdı. Beni lime lime doğranmamak için sağa sola kaçmaya zorladı. Gürbüz becerisine eşlik eden daha uzun silahıyla avantajın onda olduğu açıktı. Yine de şakağındaki yara yüzünden dengede durmakta zorlanıyordu.

Bu yüzden ben de onun alaycı tavsiyesini tam olarak yerine getirdim: Onu *okudum*.

Kılıcını her savuruşunda sallanıyor, bir sonraki darbeyi indirmeye çalışmadan önce dengesini toparlamaya çalışıyordu. Her kılıç hamlesinde sağ ayağını öne atıyor, ardından sol ayağıyla yarım bir adım atıyordu. Kılıcı sağ eliyle tutsa da belinde iki kın vardı ki bundan, bir ara ikinci bir silahı olduğunu ve sol eliyle de dövüşebildiğimi çıkardım.

Kılıcını bir kez daha, bu kez yüksekten savurup, beni eğilerek sağa yuvarlanmaya zorladı. Birbirimizin etrafında dönmeye başladık. Çarpık gülümsemesi durmadan yağan yağmurda bile seçiliyordu.

Ona yaklaşmam gerek. Dikkatini dağıtmam gerek.

Çünkü bu katili öldürmeden buradan ayrılmayacaktım. Belki de bu beni onun kadar kötü biri yapıyordu.

Tepemizde gök gürlerken, "Onu öldürdün! Babamı öldürdün!" diye haykırdım.

Ona yaklaştım. Kılıcı havada geniş bir kavis çizdi. Zamanında kaçmasam ikiye biçilecektim. O tür bir saldırıdan sonra yapacağını bildiğim gibi sendeledi. Fırsatı değerlendirip hançerimi göğsüne sapladım. Hançer gömleğini kesip, derisinde yarık açarak ardında tomurcuklanan bir kan çizgisi bıraktı.

Sert bir şey şakağımla buluştu ve gözlerimin önünden benekler geçmeye başladı. Gözlerimi kırpıştırarak geriye sendeledim. Bulanık görmeme rağmen Kral'ın kanlı göğsünü, elinde tuttuğu kılıcı ve kılıcın kafatasıma indirdiği, hâlâ ileri uzanan kabzasını seçebildim.

Güldü. Fakat kahkahasındaki sarsıntıyı sezdim. Endişeliydi. Benim –bir Kenar Mahallelinin bir Sıradan'ın, bir hiçin– üzerinde iz bırakması ona dert olmuştu.

Ah, yara izi bırakmaktan fazlasını yapacağım.

"Evet, eh, bir arkadaşım bana planlarından ve üyesi olduğu şu *Direniş*'ten bahsetmişti." Sesi neşeli çıkıyordu. "Ben de yapmam gerekeni yaptım."

Kılıcını bir kez daha savurduğunda hazırlıksız yakalandım. Ben yana kaçamadan karnımda sığ bir yara açtı. "Merak etme Paedyn. Babanı sırf dedikodular yüzünden öldürmedim. Her ne kadar çok daha önemsiz sebeplerden öldürdüklerim olsa da. Onu kurduğum Seçkin toplumun ayakta kalmasını teminat altına almak için öldürdüm."

Ne söylediğini anlamıyordum. Fakat bunun sebebi mantığımı bulandıran öfke olabilirdi. "İtiraf et," dedim öfkeyle. "Seçkin toplumunu oluşturmak için yalanlar söyledin. Sıradanlar'ın yaydıkları bir hastalık yok. Seçkinler'i ya da onların güçlerini zayıflatmıyoruz."

"Ben gerekeni yaptım ve senin elinde hiçbir kanıt yok."

Boğulurcasına, "Sen bir canavarsın," diye haykırdım.

Omuz silker gibi bir hareket yaptı. "Bir canavar mı? Belki de. Peki ya Ilya'nın gelmiş geçmiş en güçlü kralı? Kesinlikle. Ilya gibi başka bir şehir, Seçkinlerim gibi başka bir halk yok ve bunun böyle kalmasına niyetliyim."

Üzerine atılıp hançerimi savurdum. Kılıcının çeliği hançerimin çok daha kısa çeliğiyle buluştu. Sertçe. Çok sertçe. Zayıflamasına rağmen o bir Gürbüz'dü. Benden çok daha güçlüydü. Darbenin etkisiyle hançerim elimden uçup yere düştü.

Duraksamadan, kendime paniğe kapılacak zamanı vermeden, uzattığı bileğini tutup dizimle dirseğine vurdum. Kırılan kemikten çıkan rahatsız edici ses tepemizde gürleyen göğün sesine karıştı.

Kılıcı elinden kayan Kral haykırarak yere yığıldı. Sonra bir anda toprakla buluştum.

Kral, Gürbüz gücünün her zerresini ve öfkesini kullanarak beni yere çarpmıştı. Başımın arkası sert toprağa vurduğunda gözümün önünde yine benekler uçuştu.

Göremiyorum.

Gözlerimi telaşla kırpıştırıyor, görüşümü netleştirmeye çalışıyordum. Başım zonkluyor, ikiye ayrılacak gibi ağrıyordu. Belki ayrılmıştı da. Başımın arkasından sıcak ve yapışkan bir sıvı akıyordu ve zihnimin bulanıklığına rağmen bunun iyiye işaret olmadığının farkındaydım.

Görüşüm yavaş yavaş geri gelip, tepemde neyin dikildiğini görmeme yetecek kadar netleşti.

Kırık olmayan koluyla kılıcını kavrayan ve aralanmış dudaklarında bir gülümseme olan Kral.

Hayır.

Yattığım yerde sırtımı dikleştirmeye çalışsam da büyük bir ağırlık beni yere itti. Kral'ın ayağındaki çizme kaburgalarımı eziyor, beni çaresiz hâlde yere mıhlıyordu.

Böyle olmaz. Bu şekilde ölemem.

"Tek önemsediğin şey bu mu?" Sesim kulaklarıma yabancı geldi. Cırtlak, korku dolu. "Güç mü? Bir Seçkinler krallığına hükmetmek mi? İnsan hayatının senin için bir anlamı yok mu?"

"Sıradanlar yaşamayı hak etmiyorlar," diye homurdandı. "Bir utanç kaynağı onlar. Veba'yla birlikte yok olmaları gerekirken şimdi bizi hasta ediyorlar. Bu günü çok uzun zamandır planlıyordum. Direniş'ten kurtulacağım anı bekliyordum. Sanırım çöküşleri için sana bir teşekkür borçluyum." Gülümsemesi çılgıncaydı ve söylediklerini anlamaya çalışırken başım zonkluyordu.

"Sadece gücü, kudreti en büyük olanlar hüküm sürecek." Hafifçe eğildi. Soğuk gözlerini gözlerime dikip, "Sadece güçlü olanlar hayatta kalır ve en güçlüler de Seçkinler," dedi.

Sırtını dikleştirdi. Çizmesi beni hâlâ altında eziyordu. "Eee? Nerede kalmıştık?" Komik bir şey söylemiş gibi güldü. "Ah, evet. Krallığımı bir değersiz Sıradan'dan daha kurtarıyordum."

Kılıcının ucunu bana doğrulttu. Çizmesinin altında debelendim. O çok güçlüydü, bense çok zayıf...

"Ne yazık ki Kai kurbanlarıyla oynama konusunda beni aştı. Çabuk kavrayan bir çocuktu. Ona bildiği her şeyi ben öğrettim. Sana bunu söyledi mi? Zalimliğini bana borçlu." Kılıcının sivri ucu yanağımın derisiyle, çenemin hemen üzeriyle buluşunca ürperdim.

Sonra kılıcı aşağı çekti.

Sanırım çığlık atmıştım. Emin olamıyordum. Emin olduğum tek şey, kılıcın ağır ağır çenemle boynum arasında açtığı kesiğin verdiği yakıcı acıydı. Kesikten sıcak kan akıp, derimin üzerinde birikirken yağmur damlaları açık yarayı yakıyordu. Ağzımın kımıldadığını hissetsem de kulağımdaki çınlamadan başka hiçbir ses işitmiyordum.

Kral nihayet kılıcını köprücük kemiğimde durdurduğunda gülümsüyordu. "Bu çok eğlenceli. Belki de bu onuru Kai'a bırakmalıydım, ne dersin?"

Midem bulanıyordu ve burnuma sadece kendi kanımın metalik kokusu geliyordu. Soğuk çelik bir kez daha tenimle buluşup beni ve bulanan midemi hareketsiz bıraktı. Tam köprücük kemiğimin altında, kalbimin hemen üstünde kalan noktayı seçmişti.

Cık cık etti. "Senin şu acınası küçük kalbinin hâlâ atması beni neredeyse etkileyecek. Bir Sıradan olarak bir şekilde göğüs gerdiğin tüm o ihanetlere, acılara ve ölümün kıyısından dönmene rağmen."

Bana ne kadar ağır gelse de başımı yerden kaldırıp, "Göğüs gerdiğim her şeyin sebebi *sendin,*" diye homurdandım.

"Hım." Sesi düşünceli çıkmıştı. "Çok doğru."

Kılıcı kalbimin üzerinde bir oyuk açınca kör edici bir acı bedenime yayıldı. Ağzımdan boğuk bir çığlık kaçtı. Sesim, neredeyse Kral'ın alçak sesle söylediği sözleri boğacaktı. "O hâlde kimin kırdığını unutma diye kalbinin üzerine işaretimi bırakayım."

Tiksinti verici bir yavaşlıkla kılıcıyla derin yaralar açtı. Boğazımdan çığlıklar koparken açtığı her oyuğun üzerinden bir kez daha geçti. Yüzünü çarpıtan sırıtışını görmemek için gözlerimi yumdum. Artık o adama daha fazla bakamıyordum. Hayır, adam değildi o. *Bir canavardı.*

Gözyaşlarım istem dışı akıp yağmura ve yüzüme akan kana karışıyordu. Derime ne oyduğunu gayet iyi biliyor, bunu kılıcının hareketlerinden seziyordum. Ölmeden önce beni damgalıyordu ve bedenimi sarsan acıdan daha çok canımı yakıyordu bu.

Aradan ne kadar zaman geçtiğinden emin olamasam da nihayet kılıcını kaldırıp eserine hayranlıkla baktı. "İşte oldu." Tavrı rahattı. Sesinde müthiş bir rahatlık, büyük bir gaddarlık vardı. "Beni öte dünyada hatırlaman için."

Sonra kılıcını kaldırıp ucunu göğsüme doğrulttu.

Hayır, hayır, hayır, hayır...

Gülümsedi. "Göğsünden bıçaklanan Paedyn. Tıpkı babası gibi."

Ölemem.

Kral tepemde dikiliyor, kabzasını kavradığı kılıcını kaldırıyordu. Yükseğe, daha yükseğe...

Ölmeyeceğim.

Çaresizlikten delirmiş hâldeydim. Kollarımı kaldırmak bile bedenime acı veriyordu. Fakat göğsümün üzerindeki çizmesine parmaklarımı geçirirken acıya aldırış etmedim. Bir elim ayak bileğini sararken diğeri ayakkabısının deri ucunu kavramıştı.

Ve kalan tüm gücümle çevirdim. Acıyla homurdanarak sağa sola yalpaladı.

Mükemmel.

Ayağını sertçe kendime doğru çektim. Başına aldığı darbe ona cömertçe bahşettiğim diğer yaralarla birleşince ayakta zor durur oldu.

Ve sertçe ıslak zemine yığıldı.

Elinden kayan kılıca doğru seğirtirken tereddüt etmedim. Sürünüyordum ve acıyla birleşen adrenalin tehlikeli bir pervasızlık yaratmıştı. Sert bir el, ayak bileğime dolanıp beni çamurda geriye çekti.

Bedenim geriye çekilirken, parmaklarım bir an için dokundukları kılıç kabzasından uzaklaşırken hüsran içinde, korkuyla çığlık attım. Başımı hızla çevirdiğimde, Kral'ın öfkeyle çarpılmış, kan ve çamurla kaplı yüzünü gördüm. Perişan hâldeki bedenim elverdiğince sert bir tekme savurdum. Bir çatırtı işitmemle ayak bileğimin hedefini bulduğunu anladım.

Kral haykırdı. Ezilen burnundan ağzına kan akarken haykırışı boğazından gelen lıkır lıkır seslerle boğuldu. Ayak bileğimi elinden kurtarıp kılıca doğru hamle yaptım ve nihayet parmaklarımı kabzaya doladım.

Doğruldum. Her hareketim acı veriyordu. Kandan sırılsıklam olmuş, sağanakta iliklerime kadar ıslanmıştım. Kral'a doğru sendeledim. Kesik kesik nefesler alarak kılıcı arkamda kalan çamurun içinden çıkardım.

Şimdi *ben onun* tepesinde dikiliyordum. Rollerimizin öyle çabucak değişmesi tuhaftı. Ben bir can almak üzereydim. Onun canını.

Bana gösterdiği dişleri kana bulanmıştı. "Babanı öldürenin kim olduğunu bilmek istemez misin Paedyn?"

O tek cümle beni kılıcı göğsüne saplamaktan alıkoydu. Kendi kanıyla boğulmadan önce hırıltılı bir kahkaha attı.

Dişlerimi sıkarak, "Onu kimin öldürdüğünü zaten biliyorum," dedim. "Kılıcı babamın göğsüne sapladığını gördüm." Gözlerimi yeniden elimde tuttuğum silaha çevirdim. Tüm bunlara katlanacak hâlim kalmamıştı ve artık hazırdım...

"Yanılıyorsun."

Donakalıp, "Yanılıyor muyum?" diye sordum.

Bir kez daha hırıltılı bir kahkaha attı. Kanlı öksürüklerinin sonunun gelmesini beklemeden, kılıcımın ucunu göğsüne saplayıp ağır ağır konuşarak, "*Sendin*," dedim.

Sonraki sözleri öksürür gibi çıktı. "Zihnin bize görmek istediklerimizi gösterebilmesi ne tuhaf. Benden türüne yaptıklarımdan dolayı zaten nefret ediyordun. O yüzden kendini o kılıcı babanın göğsüne saplayanın ben olduğuma ikna etmen kolay oldu." Kanlı bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Fakat o kişi ben değildim."

Fısıltılı bir sesle, "Yalancı," deyip kılıcı göğsünün daha da derinlerine daldırdım.

Sonraki sözleri isterik bir fısıltı gibi çıktı. "Şöyle diyelim, bir prensle ilk kez Kai'ı o ara sokakta kurtardığında karşılaşmadın."

Hayır. *Hayır.*

"İlki, Kai babanı öldürdüğündeydi."

Başım öyle dönüyordu ki her an yere yığılabilirdim.

Gerçek olamazdı bu. Yalan söylüyordu. O, bir yalancıydı. O...

"Ayrıca aldığı ilk candı." Kral kanlı, geçmişi yâd eden bir gülümsemeyle konuşmasını sürdürdü. "Onu gönderdiğim ilk görevdi. Sanırım sonrasında oğlan ağlamıştı da. Nereden nereye! Onu ne kadar iyi eğittiğimi görüyorsun. Artık emrimle onlarca can alırken bile gözünü kırpmıyor."

Güçlükle nefes alıyordum. Bana dans etmeyi öğreten, yaralarımı iyileştiren, bana yıldızların altında en sevdiğim rengi soran oğlan...

Boğulurcasına, "Yalan söylüyorsun," dedim.

Hırıltılı bir kahkaha attı. "Hayır, sen *kendine* yalan söylüyorsun Paedyn."

Birden babamın öldüğü gecenin hatırası zihnimde belirsizleşip bulanıklaştı. Bir zamanlar Kral'ın yüzünü gördüğümü sandığım yerde şimdi bulanık bir beden görüyordum. Hiçbir ayrıntıyı seçemiyor, babamın katiline dair hiçbir şeyi anımsayamıyordum.

Başımı iki yana salladım. Şimdi bunu düşünemezdim. Kai'a dair sersemletici düşüncelerimin dikkatimi önümdeki görevden uzaklaştırmasına izin veremezdim.

Çünkü şimdi ben *onun* babasını öldürecektim.

Bir kez daha simetrinin rahatsız edici bir şey olduğunu fark ettim.

Başarısız olmayacağım.

Kral'ın gülümsemesi kanlıydı.

Tereddüt etmeyeceğim.

Sonra isterik, alaycı bir kahkaha geldi.

Pişmanlık duymayacağım.

"Zayıfsın. Tıpkı baban gibi..."

Göğsüne sapladığım kılıç çenesini kapattı.

Sonraki hissiz sözlerimin sakin tonu ürkütücüydü. "Bu, babam için."

Başım yerden kaldırıp, verdiğim hasara bakarken ağzından cılız, hırıltılı bir hayret nidası çıktı. Göğsünün derinlerine gömülen kendi kılıcını gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra boğulur gibi sesler çıkardı ve kan ağzının köşelerinden sızıp yarasından oluk oluk aktı.

Hiçbir şey... Ayaklarımın dibinde, benim elimle ölen o adam için hiçbir şey hissetmiyordum.

"Ve bu da..." Kılıcın kabzasını çevirmemle daha çok eti ayrılıp parçalanan Kral bir çığlık attı. "Adena için."

Kılıcı geri çekip yere attığımda ağzından boğuk bir hıçkırık çıktı. Dönüp birkaç metre ötede duran hançerimi buldum. Hançere doğru attığım her adım, bedenimi güçsüzleştiren tüm yaralara karşın bana kendimi daha güçlü hissettirdi.

Babamın hançerinin gümüş süslemeli kabzası yağmurdan, kandan ve çamurdan kayganlaşmış, benimle aynı hâldeydi. Hançeri elimde çevirirken su damlaları yüzümden aşağı akıyor, açık yaralarımı yakıyordu. Bir kez, iki kez döndürüp o tanıdık ağırlığını hissettim.

"Ve bu da benim için, seni aşağılık herif." Hançerimi fırlattım.

66. BÖLÜM

Paedyn

Nefretimin, kalp kırıklığımın, merhametsizliğimin güdümündeki hançer hedefini buldu. Kral'ın boğazına saplanıp bir anda hırıltılı nefeslerine son verdi.

Gözleri, az önce kendisi katile dönüşen kıza bakan katilin cesedini izlerken tüm bedenim titriyordu.

Kral'ın başı, babamın hançeri boğazına saplı hâlde yana düşmüştü ve kocaman açılan gözleri tetikteydi. Bir gözyaşı yanağımdan aşağı inip, yüzümden akan yağmur suyu damlalarına karıştı. Kanlı ellerimle yüzümü sildim. Neden ağladığımdan emin olamıyordum.

Pişmanlık mıydı bu?

Hayır. Pişmanlık değildi. Vicdan azabı da. Suçluluğun ise yanından bile geçmiyordu bu duygu. Ferahlamaydı.

Ona doğru sendeleyerek bir adım attım. Niyetim hançerimi kapıp kaçmaktı.

Bir şey gözüme ilişti.

Bedenim acı içinde inlese de harekete doğru döndüm. Gözlerim donuk, kırpılmayan gözlerle buluştu. Ufak tefek kız koyu tenliydi. Saçları ise teninden de koyuydu. Gözlerini kırpıştırdı ve o gözler yeniden odaklanırken yüzüne bir dehşet ifadesi oturdu.

Sonra koşmaya başladı.

Bir Görü.

Yağmurda gözlerimi kırpıştırıp, Kral'ı öldürdüğüm anı muhtemelen kayda alan kızın uzaklaşan bedeninin ardından baktım. Ben daha neler olduğunun farkına varamadan sağımdaki taş tünelde yankılanan sert ayak sesleri işittim.

Duraksadım. Hançerim.

Hançerime ihtiyacım vardı. Onu almak zorundaydım. Ben...

Tünelden gelen her kimse çok hızlı hareket ediyordu. Oradan hemen çıkmalıydım. Gelenin dost mu düşman mı olduğunu bilmiyordum ve bekleyip yanıtı almaya hiç niyetim yoktu.

Kaybedecek bir dakikam bile yoktu. En değerli eşyamı alacak bir saniyem bile yoktu ve o anda bana yaralarımdan çok kırılan kalbim acı verdi.

Sonra koşmaya başladım.

Bedenimin her karışı yanıyordu. Üzeri kanla kaplı, güçsüz düşüp yalpalayan bedenim acı içindeydi. Fakat duramazdım.Yolun biraz daha ilerisine ulaşabilirsem sağımda orman olacaktı ve...

Bir bıçak vınlayarak yanımdan geçti. Keskin ucu kolumu sıyırmıştı. Başımı çevirdiğimde gördüğüm şey tökezlememe neden oldu.

Bedeninin her karışı kanla kaplıydı. Saçlarının mürekkep karası dalgaları dağınık, terden yapış yapış ve kan içindeydi. Parmaklarının arasında ince bir bıçak tutuyordu. Kaldırdığı eli, bıçağı bana fırlatmaya hazırdı.

Ve onu karşımda gördüğümde, zihnimde bir taş yerine oturdu.

Birden kendimi eski evimde, aralık bir kapının ardında gizlenip bir kılıcın babamın göğsüne saplanışını izler hâlde buldum. Kılıç, gri gözleri korkuyla dolu, dalgalı, siyah saçlı bir oğlanın elindeydi. Az önce katil olan oğlanın elinde.

Gözlerim o aynı siyah saçların, o aynı gri gözlerin ve karşımdaki o aynı katilin üzerinde gezinirken ürperdim. Görüntüsü o gecenin hatırasını birden daha önce hiç olmadığı kadar berrak hâle getirmişti.

Hafızamdaki bulmaca parçaları yerlerine oturmaya başladı.

Uzun zaman önceki o gecede zihnim beni babamı öldürenin Kral olduğuna inandırmış, beni hâlihazırda nefret ettiğim adamı suçlamaya yöneltmişti.Ve bir açıdan da babamı öldüren Kral'dı. Sadece bunu kendi eliyle yapmamıştı. Babamın göğsüne kılıcı saplayan oğlu olmuştu.

Gözlerimi ona dikerken titrek bir nefes aldım.Aniden her şey kafamda oturuverdi.

O çekim. O bağ. O *aşinalık*. Ona kolayca çekilivermiştim çünkü derinlerde bir yerde onu tanımış, hatırlamıştım. Bana tanıdık gelmişti.

Ve şimdi babamın katili beni öldürecekti.

Gözlerimizi birbirimize dikerken hayatı boyunca Kral'ın ölüm enstrümanı olan, katil olmak için yönlendirilen ve kontrol altında tutulan oğlanı gördüm. Olduğu şeye dönüştürülmüştü o. Babası bir canavardı... O da onun tıpkısı olacak şekilde yetiştirilmişti.

Fakat bu, onun bir katil olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Hırpani ve öfkeli görünüşünden daha ürkütücü olan gözleriydi. Gri gözleri en sıcak ateşten yükselen duman gibiydi ama yine de buz parçaları gibi soğuk, sarkıtlar gibi keskindi. Hissettiği dehşet onu ilk can aldığı gecede gördüğüm gibi gözlerinden okunuyordu.

Bunu ona ben yapmıştım. Babasını ben öldürmüştüm.

Fakat önce o benim babamı öldürdü.

Ne yaptığımı biliyordu. Onun boğazına defalarca dayadığım, kabzası babasının gırtlağından uzanan hançerin kendine özgü görünüşünü unutacağını sanmıyordum.

Yine de bıçağı beni ıskalamıştı.

Kai ıskalamazdı. Iskalamayı istemediği sürece. "Ne yaptın bana?"

Sözleri fırtınanın gürültüsünde neredeyse yitip gidecekti. Fakat beni hiçbir sağanağın üşütemeyeceği kadar üşütmüştü. O sözcüklerin dudaklarından döküldüğünü daha önce de işitmiştim. O dudaklar dudaklarımı okşarken. Bu yağmurun sıcaklayan tenimi serinlettiğini daha önce de hissetmiştim. İkimizi birbirimizden sadece birkaç santim ayırırken. Gri gözleri daha önce de bana dikilmişti... Öfkeyle değil, arzuyla doluyken.

"*Güzel Pae'm, bana ne yaptın sen?*"

Nasıl oluyordu da bir an, bir başka anın o denli çarpık bir yansıması olabiliyordu? Daha dün müydü o sözcüklerin dudaklarından nefretle değil, özlemle dökülüşü?

Fakat dün geceyle bu an arasındaki tek benzerlik, gözlerine dolan ateş ve metanetti. Maskesinin yokluğunda savunmasızdı ve yüzüne oturan kederi açıkça görebiliyordum. Bıçak tutan eli havada sallanıyor, saldırmaya hazır bekliyordu. Zihninde parçaların yerlerine oturuşunu, ne olduğumu ve ne yaptığımı idrak edişini nerdeyse çıplak gözle görebiliyordum.

Kolunu daha da geriye attı. Bıçağını göğsüme saplamaya hazırdı.

Gözlerim kapandı. Kaderimi kabullenip ayaklarımı yere kenetledim.

Canım *yanıyordu*. Her şey canımı yakıyordu. Belki de bu ölümü hak ediyordum. Belki onu arzuluyordum bile...

Kendime acımayla dolu düşüncelerim boğuk, hayal kırıklığı dolu bir haykırışı işitmemle bölündü ve gözlerimi açtım. Kai'ın elleri saçında geziniyordu. Başını eğmişti. Gözleri nihayet ikimizi ayıran yağmuru ve mesafeyi aşıp gözlerimle buluştuğunda, içlerinde Kai'ın kendine karşı verdiği savaşı gördüm.

Yapması gerekeni biliyordu. Fakat *yapmıyordu*.

Kai'ın sesi elleri gibi titredi. "Bu bıçağı boğazına saplamalıyım."

Ve bunu kolayca yapabilirdi de. Silahım yoktu. Onu durdurmak için ne isteğim ne enerjim kalmıştı.

Sesim hislerim kadar perişan çıktı. "O hâlde yap."

Bana bakarak başını iki yana salladı. Benden tiksindiği kadar kendisinden de tiksinir gibiydi. "Yapacağım. *Yapmalıyım*."

Bana doğrulttuğu hançeri tutup yüzünü ekşitti. Boğazından bir kez daha hüsran dolu bir ses koptu. Kanlı ellerini saçlarında gezdirirken, yere bakarak başım iki yana salladı.

"O hâlde neden yapamıyorum?" Gözleri elindeki silaha, hayatımı kolayca almak için kullanabileceği silaha çevrildi. "Neden sana gelince birden korkağın teki oluveriyorum? Neden sana gelince birden *önemsiyorum*? Neden bu lanet bıçağı babamın *katiline* fırlatamıyorum?"

Kesik kesik nefesler alırken, göğsü hızla şişip iniyordu. Ben ise bana, "Yanındayken bir budalaya döndüğümü söylemiştim ve anlaşılan haklıymışım," dediğinde nefes alıp vermeyi tamamen bırakmıştım. Kahkahası can yakıcıydı. "Sana gelince bir budala oluyorum."

Sonraki sözleri kahredici ve aldatıcı ölçüde sakindi. "Belki senden kurtulduğumda cesaretimi bulurum. Bu yüzden sana avans vereceğim."

Ona hayretle baktım. Ayaklarım yere kök salmıştı sanki. Bir santim bile kımıldamadım. Gözlerimi dikmekten başka bir şey yapamayacak kadar şaşkın, afallamış hâldeydim.

"En azından sözünde durdun. Beni sırtımdan bıçaklayacak kadar uzun süre sağ kaldın." Buruk bir kahkaha attı. İlk balodan sonraki saldırıda, yarasını sardığım günü anımsamıştı. "Ve şimdi sana iyiliğinin

karşılığını veriyorum." Sesinde hissettiği duyguların gerginliği vardı. "Kaç Paedyn. Çünkü seni yakaladığımda ıskalamayacağım. Tereddüt etmeyeceğim. Sana karşı bir şeyler *hissetme* hatasına düşmeyeceğim."

Dondurucu yağmurun altında kımıldamadan dikildim.

"Git!" Sesi çatladı. "Ben korkak olmayan, budala olmayan birini bulup da ona bu hançeri sırtına saplaması için emir vermeden git, hemen."

Engebeli zeminde takılıp tökezledim. Kai'a sırtımı çevirdim. Sonra da bütün gün, bütün hayatım boyunca yaptığım gibi yine koştum. Omzumun üzerinden baktığımda, Kai'ın gözlerini bana dikerek Kral'ın yanında diz çöktüğünü gördüm.

Boğazımdan yukarı tırmanan, yanan gözlerimden akacak gibi duran duygularımı bastırdım.

Arkama bakmadım.

67. BÖLÜM

Kai

Nasıl bu kadar kör olabilmiş, gerçekleri görememiştim?

Uzaklaşan bedeninin giderek küçülüşünü, onun benden –bir katilden– kaçışını izledim.

Fakat olmam için dünyaya getirildiğim şey gibi davranmamıştım. Yoğrulup dönüştürüldüğüm katilin yapacağını yapmamıştım.

Gitmesine izin verdim.

Gitmesine izin verdim.

Avucumda sıktığım hançere, hançerin kan bulaşmış keskin ucuna baktım.

Babamın kanı.

Gözlerim cansız bedene, muhtemelen Paedyn'in bıçağı fırlattığı noktaya donukça bakakalmış gözlere çevrildi. Uzanıp titreyen parmaklarımla o gözleri kapattım. Kitt'in gözlerini öyle cansız görmeye dayanamadım.

Tek damla gözyaşım akmadı. Hissizleşmiştim.

Sarsılmıştım. Kendimi ihanete uğramış hissediyordum.

Aramızda geçenlerin onun için bir anlamı var mıydı? Hepsi bir yalandan mı ibaretti? Hepsi rol icabı mıydı?

O anda yanına çömeldiğim ölü Kral'ı düşünmem gerektiğini bilsem de aklım hep Paedyn'deydi.

Onun gücünü hiç sezememiştim. Susturucular ona hiç etki edemiyordu. Direniş, saldırısında onun kılına bile zarar vermemişti.

Çünkü o, bir Sıradan'dı.

Çünkü o, bir Direniş üyesiydi.

Eh, *öyleydi*. Artık geride üyesi olabileceği pek bir şey kalmamıştı. Nasıl olmuştu da bunu daha önce görememiştim?

Başımı iki yana salladım. Sorunun yanıtını zaten biliyordum. Çünkü Paedyn'i Paedyn yapan her şey gözümü kör etmişti.

Paedyn onu öldürdü. Kral'ı öldürdü. Babamı öldürdü.

Ve ben yine de gitmesine izin verdim.

Fakat bu durum uzun sürmeyecek.

Ayağa kalkıp yerde yatan ölü Kral'a baktım. Sonra gözlerim artık uzakta bir nokta olan, yağmurda güçlükle seçilen ona çevrildi.

İnfazcı unvanının ağırlığını sırtımda hiç o denli hissetmemiştim. Onu bulmam gerekecekti.

Ve bulduğumda, cesaretimi de bulmuş olacaktım.

68. BÖLÜM

Paedyn

Eve giden yolun yanında uzanan ormana varana dek durmadan koştum. Çok geçmeden, koşunun yerini ayak bileklerime köklerin dolandığı ve taşların ayak parmaklarıma çarptığı, düşe kalka bir kaçış aldı. Yağmur beni boğma çabasını hiç eksiltmemişti ve açık yaralarımı dövüyordu.

Parmağım çenemden boynuma uzanan kesiğe gidip, bir daha asla eskisi gibi görünmeyeceğini bildiğim kanlı yarığın üzerinde nazikçe gezindi. Ardından parmaklarım kalbimin hemen üzerindeki doğranmış deriyle buluşana dek göğsümde ilerledi. Yüzümü buruşturdum. Sebep keşke acı olsaydı.

S.

Tek bir harfi oluşturan zikzaklı çizgilerin üzerinde parmağımı gezdirdim. O tek harf sonsuza dek bir yara izi bırakacak, o iz beni *onun* ve ne olduğumun hatırasıyla damgalayacaktı.

Sıradanın *S*'si.

Damga, altında güçlükle atan kalp kadar kötü deşilmişti.

Elim derime kazınan *S* harfinin ve o basit harfin ardındaki tüm anlamların üzerinde, öne sendeledim.

Gözüme rutubetli ormanın koyu bitki örtüsü arasında parlak bir renk takıldı. Rengi fark etmemle yüreğim parçalandı, göğsüm sıkıştı ve bacaklarım titredi. Daha dün o rengi görmek beni gülümsetmiş, güçlü kollar ve kendinden emin parmaklar o sembolü saçlarıma takmıştı.

"*Bir unutmabeni çiçeği. Kim olduğumu hep unutur gibisin çünkü.*"

Bana kaçamak dokunuşları, sessiz vaatleri hatırlatıp benimle alay eden mavi çiçeklere gözlerimi diktim.

Şimdi geriye sadece intikam dolu haykırışlar, merhametsizliği vaden sert bakışlar ve benim için çok kıymetli olan ve benden çalınan, büyük olasılıkla da kalbime saplanacak olan bir hançer kalmıştı.

"*Unvanımın ne olduğunu unutman umurumda bile değil, yeter ki senin için kim olduğumu unutma.*"

Ağzımı açıp gülecekken dudaklarımdan bir hıçkırık çıktı. Bedenim neşeyle değil, ızdırapla sarsılmaya karar verdi.

Ah, onun benim için kim olduğunu anımsamaz mıydım?

Babamın katilini nasıl unutabilirdim?

Öne sendeledim. Durmadan yağan yağmurun ve gözyaşının altında gözlerimi kırpıştırdım.

Kıvamlı, sıcak sıvı damgamdan, bedenimden, benliğimden aşağı aktı.

Bal.

Böyle dedim kendime.

Sadece bal bu.

SON SÖZ

Kitt

Ölü babamı çamurun içinde bulalı üç gün olmuştu.

Son uykumun üzerinden üç gün geçmişti.

Üç gündür her gözlerimi kapattığımda babamın kan içindeki bedenini görüyordum.

Üç gün önce güvendiğim, arzuladığım kız bir katil ve hain olmuştu.

Üç gündür kraldım.

Başımın üzerindeki taç ağırdı. Göz kapaklarım kadar ağır. Krallığın omuzlarıma yıkılan yükü kadar ağır. Yorgunluğa teslim olursam, zihnimde neyi göreceğimi kendime hatırlatıp gözlerimi kırpıştırarak uykumu dağıttım.

Tek gerçek ebeveynim... Öldü. Hayatım boyunca memnun etmeye, gururlandırmaya çalıştığım babam. Yanımda cansız yatıyor. Dizlerim çamura batıp, gözyaşlarım kanlı göğsüne akarken kesik boynu...

Onlarca saattir kafatasımın içinde çığlık çığlığa yankılanan düşünceleri susturdum. Gözlerim yeniden babamın en sevdiği, yıllarca üzerine oturulmaktan yıpranmış, kahverengi koltuğa çevrildi. O koltuğu fazla sıkça incelediğimi fark ettim. Babam hayattayken ve koltuğun üzerinde oturup, anlaşmalar imzalarken ve stratejiler belirlerken bile. Onun yaptığı her şeyi dikkatle incelerdim. *O vahşice öldürülmeden önce.*

"Kitt."

Kai.

İnfazcım.

Açık kapıya parmaklarını hafifçe değdirip, neredeyse çekingen bir tonla bana seslendikten sonra çalışma odasına adım attı. Kai'ın yanımda temkinli olmaya çalışması karşısında az kalsın gülecektim. Yiğitçe bir çaba olsa da ondan bana acımasını istememiştim.

Kai gibi değildim ben. Soğukkanlı, sakin değildim ve sürekli çoğu insanın yanında özenle şekillendirilmiş bir maske takmıyordum. Duygularım hep gözler önündeydi ve içim dışım birdi. Ben Kitt'tim. İyi yürekli ve cana yakın olması gereken kardeş. Ilya'nın en şefkatli kralı olacağı söylenen kardeş.

Yanlış.

İçimde şefkatten eser yoktu. Şefkatin dışında ise *çok şey* vardı.

Öfke ve keder hissediyordum. Kendimi basiretsiz ve işe yaramaz hissediyordum. Ümitsiz ve...

"Beni görmek istemişsin?" Kardeşimin sözleri yumuşak, biraz da endişeliydi.

Öyle olmalıydı da. İyi yürekli Kitt, çıldırmış gibi davranmazdı. İyi yürekli Kitt, katil değil, şefkatli biriydi.

İyi yürekli Kitt değişmişti.

Yas ne lanet şey.

"Evet. Otur." Rahatça Kai'ın her zamanki koltuğuna işaret ettim. Oturmadan önce gözleri babamın yıpranmış koltuğuna çevrildi. Bacak bacak üstüne attı.

Öne eğildi. Gözleri bulamayacakları yanıtlar için gözlerimi süzdü. "Nasılsın Kitt?"

Sesindeki endişe kalbimde bir yeri titretti. Kalbimin son yetmiş iki saattir soğuyan bir parçasını. Gözlerim bir nebze yumuşayıp bir an için daha az Kral'ın, daha çok Kitt'in gözleri oldu. Kai hâlâ benim kardeşimdi. Kalan tek yakınım. Belki de bana kalan tek kişi.

"Eh."

Eh mi? Nasıl bir yanıt bu böyle?

Boğazımı temizledim. "O nasıl?" Duraksadım. "Annem nasıl?"

O, benim annem değil. Annem öldü. Babam gibi.

"Eh..." Kai bana cılız bir gülümsemeyle baktı. "Odasından çıkmıyor. Sanki onu kaybetmenin acısı..." Kai susup, aklını dillendirmediği sözcüklerden uzaklaştırmak için dikkatini yeniden babamın yıpranmış koltuğuna çevirdi.

"Anlıyorum." *Anlıyordum da.* Onun neler hissettiğini anlıyordum. Kederin bir insanı yutmasının, ezmesinin nasıl bir duygu olduğunu.

Gözlerim Kai'a çevrildi. Kaskatı omuzlarını, yara bere içindeki kanlı parmak eklemlerini süzdüm.

Aklını tüm bunlardan uzaklaştırmak için her neye ya da kime vurduysa ona acırım.

Az kalsın ona cık cık edecektim. Küçük kardeşimi yanımda soğuk maskesini taktığı için azarlamak istedim. O bunu asla yapmaz, o anda yaptığı gibi duygularını benden gizlemezdi.

Kai'ın babam için ne hissettiğinden emin olmasam da, onun babama benim kadar değer vermediğini biliyordum. Belki de hissettiği, onu olduğu kişiye dönüştüren adama karşı sevgi ile nefretin bir karışımıydı. Kendisine bir baba gibi değil, bir kral gibi muamele eden adama karşı.

Fakat benim için babam hayatımın temeliydi. Olmak için çabaladığım, bana sevgi göstermesinin özlemini duyduğum kişiydi. Fakat artık ölmüştü ve hâlâ onu gururlandırmak için ne gerekiyorsa yapmak istiyordum. Ömrüm boyunca onun izinden gitmeyi beklemiştim ve işte bir anda, kendimi onun yerini doldurmaya çalışırken bulmuştum. Gerekeni yapacak, böylece onu öte dünyada gururlandıracaktım.

Kardeşime baktım. Onun da o aynı yası tuttuğunu biliyordum. İnişli çıkışlı ilişkilerine rağmen, Kai sadece lafta da olsa babası olan adamı kaybetmişti. Dişlerini sıkışında, alnının durmadan kırışmasında, dizini huzursuzca oynatışında yası seçebiliyordum.

Fakat bir kişiden fazlasının yasını tuttuğunu biliyordum.

Ben de öyleyim.

"Kai." Dikkati bana çevrildi. "Taç giyme törenim geçti, babamı defnettik..." Duraksadım. Boğazıma yükselen duyguları bastırmak için biraz zaman gerekti. "Ve artık sen, benim resmî İnfazcımsın." Kai zaten bunu biliyordu. Başını yavaşça salladı. "Ve ilk görevinin zamanı geldi."

Başını tekrar salladı. Yine çok yavaş. Bir formaliteydi bu. İstese de emrime itiraz edemeyeceğini ikimiz de biliyorduk. Aramızdaki ilişkinin dinamiği ne kadar tuhaf bir hâl alsa da bana hizmet edeceğine yemin etmişti. Bir gün kardeşime hükmedeceğimi bilsem de o günün bu kadar çabuk, böyle birdenbire gelivereceği hiç aklıma gelmezdi.

Yüzüme hissiz bir ifade yerleştirdim. "Bul onu."

Ve Kai'ın maskesi o anda kayboluverdi. Maske düştüğünde yüzüne hücum eden duygular, yorumlayamayacağım kadar hızla belirip kay-

boldu. Fakat kör de değildim. Paedyn'in onu nasıl etkilediğini görmüştüm. Kai'ın o zamana kadar sadece bana özel olan bir şeyi yaparak, onun yanında gardını nasıl düşürdüğünü görmüştüm. Anlaşılan, babamı göğsünden ve boğazından bıçaklamadan önce ikimizi de alt edip sırtımızdan bıçaklamıştı.

Tek gerçek ebeveynim... Öldü. Hayatım boyunca memnun etmeye, gururlandırmaya çalıştığım babam. Yanımda cansız yatıyor. Dizlerim çamura batıp, gözyaşlarım kanlı göğsüne akarken kesik boynu...

Başımın içinde haykıran yasın sesini bastırmaya çalışarak, "Senden onu bulmam istiyorum," dedim, "Ve bana getirmeni."

Kai kafasını ağırbaşlı bir edayla bir kez sallarken bana bakmadı. "Elbette Majesteleri."

Dudaklarındaki unvan bana yabancı gelse de tınısı hoşuma gitmişti. Koltuğumdan kalkıp ölmüş Kral'ın hatıralarıyla dolu, soluk kahverengi deri kaplı koltuğa doğru yürüdüm.

Sonra oturdum. Yavaşça.

"Bana Paedyn Gray'i getir İnfazcı."

Teşekkür

Powerless'ı mümkün kılan insanlara duyduğum hayranlığı dile getirmeden önce bir an durup, kitabı teşekkür sayfasını *kaleme alabilecek* noktaya getirebilmenin coşkusunu tatmak istiyorum. Bu dosyanın sonuna yaptığım yolculuk bitiremeyeceğimden korktuğum, uzun bir yolculuk oldu. Tam da bu sebepten ötürü, bundan önce yazdığım binlerce sözcükten ziyade, bu sayfanın başına "teşekkür" yazmak belki de en gurur duyduğum iş oldu.

Artık bunları dile getirdiğime göre, minnetimi coşkuyla ifade etmeye başlayabilirim.

Her şeyden önce ve beklendiği üzere, başta sabırlı anneme ve babama minnetimi ve takdirimi ifade etmeye çalışacağım. Anne, baba; beni bu çılgınca yolculuğun her adımında desteklediniz ve ikiniz olmasaydınız bu rüyayı gerçekleştiremezdim. Bana inandığınız için size teşekkür ederim. Sizi tüm kalbimle seviyorum.

Yine aileden giderek minnetimi hak eden üç akrabama daha teşekkür edeceğim. Nikki, sana sadece hikâyedeki tutarsızlıklarla ilgili sonu gelmez şikâyetlerimi dinlediğin için değil, o tutarsızlıkları çözecek yollar bulmama yardım ettiğin için de teşekkür ederim. Sana çok şey borçluyum. Josh, daha iyi bir sahte ajan hayal edemezdim. Bu süreç boyunca bana hep yardım edip akıl vermeye hevesli olduğun için sana teşekkür ederim Foo. Jessie, bana cömertçe sunduğun sevgi ve desteğin benim için anlamı sandığından büyük. Bana ve rüyama

gösterdiğin heves gerçekten bulaşıcı.

Sıra muhteşem editörüm Michelle Rosquillo'ya minnetimi ifade etmeye geldiğinde ilk kez kendimi ifade etmekte zorlanıyorum. *Powerless*'a olan inancın ve kitaba verdiğin büyük emek için sana öyle minnettarım ki. Rehberliğin ve bilgeliğin dosyamı bugünkü hâline getirdi ve bu uzun kitabın editiyle başa çıkacak daha becerikli bir kadın bulamazdım. Sana bu süreci eğlenceli ve heyecanlı kıldığın için ve dört saatlik telefon konuşmalarıma katlandığın için teşekkür ederim. Uzun lafın kısası, sen bir numarasın.

Karşınızda gördüğünüz nefes kesici kapak, Seventhstar Art'tan Stefanie Saw'a ait. Gerçekten sende bir sihir var ve eserlerin beni sonsuza dek büyüleyecek. Kitabın başındaki harika haritaya gelince, bunun için hepimiz JoJo Elliott'a teşekkür etmeliyiz. İkinizin dünyamı gerçeğe dönüştürmek için verdiğiniz eserlere her bakışımda büyük bir hayranlık duyuyorum.

Simon & Schuster'daki muhteşem takıma teşekkürler. Sizinle çalışmak gerçekten bir onurdu. Belki tiksinti uyandıracak kadar banal gelecek fakat rüyam sahiden de gerçekleşti. Keşke küçük Lauren beni şimdi görebilseydi. Kısacası, bana inandığınız için teşekkür ederim. Bu fırsat için sonsuza dek minnettar olacağım ve sizlerle bu yolculuğa devam etmenin heyecanını doğru dürüst ifade edemiyorum. Geleceğin neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Bugün geldiğim noktaya ulaşmam için bana gerek beni yüreklendirerek gerek yardım ederek destek olan herkesi yazacak olsam korkarım bir kitap daha çıkar. Bu yüzden, olağanüstü arkadaşlarıma genel ve devasa bir teşekkür gönderiyorum. Bana inandınız ve yazılarım hakkında attığım nutukları dinlediniz. Daha ne isteyebilirim ki? Bana sabrettiğiniz için size teşekkür ederim. Sırf bu bile herkesin tahammül edebileceği bir şey değil.

Evet, sadece *Powerless*'ı yazmakta değil, hayatımda da *büyük* bir rol oynayan birkaç bin insana teşekkür etme zamanı geldi. TikTok'taki kaotik aileme teşekkürler; bir parçanız olduğum için şanslıyım. Bu sayfayı yazmamın sebebi sizlersiniz. BookTok'ta ilk videomu paylaştığımdan beri aldığım destek ve gördüğüm sevgi olmasa *Powerless* var olmazdı. Sizler benim en sevdiğim haylazlarsınız ve bana bu fırsatı tanıdığınız için her birinize ne kadar teşekkür etsem azdır. Hepiniz birer ana karaktersiniz, bunu sakın unutmayın. Bana yazma sevgimi

ve arzumu bahşeden o yüce varlığa da şükürler olsun. Lordum ve kurtarıcım olmadan bugün olduğum yerde olamazdım ve Tanrı'ya bana bahşettiği fırsat için şükrediyorum.

Peki, aşırı duygusallığım birazdan son bulacak. Bir de sana teşekkür ederim sevgili okur. İnsanların benim abuk sabuk hayallerimi okumak istedikleri bir dünyayı kavramakta gerçekten güçlük çekiyorum. Bu yüzden yarattığım, sağlıksız bir tutkuyla bağlandığım karakterlerin dünyasında zaman harcadığınız için size teşekkür ederim. Sizler benim ilham kaynağımsınız ve gelecekte de sizin için yazma ayrıcalığına sahip olmayı ümit ediyorum.

Şimdi, size sarılıyormuşum gibi yapın.

XO, Lauren

